ATLASUL VIEȚII

cheia fericirii

CRISTIAN IONESCU

Nu sunt vorbitor de limbă latină și nici nu încerc să fac pe filozoful, însă, această expresie oferită de Socrate cu mii de ani în urmă, a fost gândită cu mii de ani înainte ca ea să poată fi cu adevărat înțeleasă și mai ales *folosită* de cei cărora le-a fost destinată. Generaţia noastră, este una dintre primele generaţii din istoria omenirii ce ar putea folosii informaţiile strânse de-a lungul vremii de oamenii pasionaţi de modul în care sunt conectate diferitele părţi componente ale acestei lumi, omul fiind de departe cea mai interesantă și mai impresionantă parte componentă, având o capacitate fascinantă de modelare a mediului înconjurător și nu numai, el având și un potenţial peste puterea actuală a omului simplu de înţelegere, fiind deosebit de creativ și pasional, însă, din aceleași motive, el fiind și deosebit de periculos și irresponsabil, această iresponsabilitate provenind din faptul că, el nu se cunoaște cu adevărat pe sine, nu-și cunoaște potenţialul, nu-și cunoaște întreaga gamă de ustensile pe care le are la dispoziţie, cunoscând doar ustensilele fizice inventate de omul modern și pe care le prezintă copiilor că fiind cele mai importante și mai revoluţionare descoperiri prezente pe planeta noastră și singurele cărora trebuie să le acorde atenţie.

CRISTIAN IONESCU

ATLASUL VIEȚII

ATLASUL VIEȚII

Nosce te ipsum

Totul despre tine şi lumea în care trăieşti

CRISTIAN IONESCU

Contents

Un Sfat Prietenesc 10
PLANUL DE LUPTĂ 11
ARLEN FABER 40
SINCERITATE BRUTALĂ 44
LEGI UNIVERSALE 47
SINCERITATE SAU OFENSĂ 55
CUI SE ADRESEAZĂ CARTEA 57
NOSCE TE IPSUM 58
IMPORTANŢA REPETIŢIEI 61
PERIOADA DE ACLIMATIZARE 63
CONVINGEREA, Secretul Universului. 66
DEFINIŢIA 74
INFORMAŢIA GENEREAZĂ COMPORTAMENT 76
GÂNDIM ÎN IMAGINI 80
PERCEPŢIA, Filtru de realitate 84
CREIERUL, Generator de Realitate 87
PERSONALITATEA, Articol Vestimentar 92
SCARA EMOŢIONALĂ 102
NIMIC NU ESTE DEFINITIV ÎN TRUPUL UMAN 105

EŞTI UNIC(Ă) 109
COMPARAŢIA CU ALŢI OAMENI 117
LISTA DE PRIORITĂŢI 122
INTELIGENŢA, PROSTIA,
şi MECANICA GÂNDULUI 130
EDUCAŢIA SOCIALĂ 138
CELE 7 INTELIGENŢE 147
IQ 197 154
SĂ ANALIZĂM EMOŢIILE 157
MINCIUNA 180
COPILUL ASTRONAUT 191
NEGAREA, Crimă prin imprudenţă. 200
PERSOANA FĂRĂ RESURSE APELEAZĂ LA VIOLENŢĂ 214
DEPRESIA
..... 222
FOBIA 227
DEPENDENŢA 238
DISCIPLINA şi Corecţia Comportamentală 250
OLIMPICUL 257
IMITATORUL FĂRĂ OPINIE 262
GÂNDEŞTI TU gândurile,
sau gândurile TE GÂNDESC pe tine
..... 269
MĂNÂNCI să TRĂIEŞTI, sau TRĂIEŞTI să MĂNÂNCI ? 272
FUGI DE CEVA sau TE ÎNDREPŢI CĂTRE CEVA ? 275
E PREA FRUMOS SĂ FIE ADEVĂRAT 283
ZONA DE CONFORT 290

NU DA PASĂREA DIN MÂNĂ PE AIA DUPĂ GARD.....295
TOATE ASPECTELE VIEŢII SUNT PERFECT NEUTRE 299
10.000 DE ORE.....309
EXPERIMENT TRIBAL.....316
DOUĂ MOTOARE 321
ECHILIBRUL dintre EXTREME 324
EXTREMELE SE ATRAG 345
CENTRUL PROPRIULUI UNIVERS.....351
ACŢIUNEA FIZICĂ, Întotdeauna în Interes Propriu.....357
DISCERNĂMÂNT CRIMINAL. 368
CONTRASTUL.....388
SFÂNTA TREIME 401
MĂ ACCEPT AŞA CUM SUNT.....406
PREVENŢIA 411
DRAGOSTEA ÎNAINTE DE PRIMA VEDERE
.....420
REORIENTAREA ATENŢIEI.....446
SCARA EMOŢIONALĂ – partea a doua.....451
EMOŢIILE, GPS Uman. 459
TESTUL OBEDIENŢEI 479
TRUSA DE SCULE 495
TIMPUL, şi Listarea sa la Bursă. 517
DECLARAŢIA DE VENIT INTELECTUAL.....522
COLOSSEUM 536
IDEI SCLIPITOARE, IERARHIA SOCIALĂ.....548

CRIMA ORGANIZATĂ 560
UN ROBOŢEL BIOLOGIC 572
DEPENDENŢA, partea a doua 578
O JUMĂTATE DE POVESTE 589
UPDATE SOCIAL 615
SECRETELE UNIVERSULUI 620
CITIREA FOTOGRAFICĂ 631
OCHI DE ŞOIM 637
SISTEM CIRCULATOR ENERGETIC 649
PAIDA LAJIN 658
AUTISMUL ESTE REVERSIBIL 664
OMUL ÎN SLUJBA OMULUI 672
NEURO PLASTICITATEA 676
MATRIX 683
APRECIEREA 695
DIALOGUL INTERN 698
DIALOGUL EXTERN 701
STRATEGII MOTIVAŢIONALE 705
DIFERIŢI ŞI TOTUŞI IDENTICI, IDENTICI ŞI TOTUŞI DIFERIŢI 708
CONCURENŢA şi COLABORAREA 712
SUMMERHILL 719
IARTĂ-MĂ, N-AM VRUT ! 731
LECTURA ŞI DISCERNĂMÂNTUL 750
COPILUL DE COPIL 774

INTENŢIE SAU GREŞEALĂ 787
INSTIGATORUL, Un Monstru Bine Intenţionat. 795
A.S.E.G. Autoritatea Supremă de Educaţie Globală. 815
SCOPUL EXISTENŢEI EDUCAŢIEI 820
ARBORELE GENEALOGIC 824
3 LUMI , Microscopul, Telescopul şi Conştiinţa 833
TERMINATORUL şi CONŞTIINŢA 838
O VIAŢĂ DE LUX 841
LEGISLAŢIA SOCIALĂ 847
7 Miliarde de Oameni şi O Singură Conştiinţă 856
EDUCAREA CORECTĂ A COPIILOR 863
VIAŢA DELIBERATĂ 870
VIAŢA ŞI DRAGOSTEA NECONDIŢIONATE 877
SINGURA PEDEAPSĂ PERMISĂ şi chiar RECOMANDATĂ 893
COPILUL 898
EŞTI UN DAR PENTRU LUME 910
PAGINĂ DE SPRIJIN RECIPROC 934

“Toate problemele sunt robleme de percepţie, toate soluţiile sunt soluţii de percepţie”.

Un Sfat Prietenesc

Absolut nici un detaliu prezent perioade lungi de timp în societatea umană, nu este inutil. Toate îşi au rostul lor şi sunt utile în anumite împrejurări. În cartea asta, fiind prezente şi informaţii menite să ofere o alternativă la psihologia şi medicina occidentală, este important de menţionat şi de înţeles că, soluţiile occidentale servesc unui scop precis şi nu pot fi înlocuite în totalitate de nimeni şi nimic, în punctul actual al evoluţiei umane. Ar fi iresponsabil să renunţe cineva în totalitate la soluţiile oferite de către psihologia şi medicina noastră cea de zi cu zi, în favoarea altor metode ce promit rezultate similare. În etapa actuală a evoluţiei umane, medicina şi psihologia alternativă, sunt menite să completeze soluţiile occidentale, nicidecum să le înlocuiască.

PLANUL DE LUPTĂ

Percepţia, este unul dintre cele mai importante detalii ale vieţii pe această planetă, iar noi, oamenii, cei ce suntem obligaţi să ne sacrificăm peste 10 ani din viaţă, oferindu-i unui sistem educaţional ce promite să ne educe şi să ne informeze, după atâţia ani de şcoală şi diplome şi masterate şi doctorate, nu înţelegem nici măcar lucruri elementare legat de percepţie. Absolut totul în lumea noastră ţine de percepţie. Inteligent sau prost, norocos sau ghinionist, credincios sau păcătos, iubit sau urât, frumos sau urât, sărac sau bogat, sănătos sau bolnav, absolut toate ţin de percepţie, iar fiecare dintre noi ne considerăm mai inteligenţi decât unii şi mai proşti decât alţii, mai bogaţi decât unii şi mai săraci decât alţii, mai norocoşi decât unii şi mai ghinionişti decât alţii, în condiţiile în care, absolut toate aceste concepte sunt greşit interpretate.

Înţelegerea percepţiei este vitală, deoarece, acest simplu şi banal detaliu, este cel ce ţine omenirea blocată în loc de generaţii, este cel ce ţine omenirea blocată într-o stare permanentă de conflict, într-o stare violentă şi agresivă, şi totodată, acest simplu şi banal detaliu, este şi cel ce poate elibera omenirea din blestemul de mii de ani, în care, oamenii

s-au ucis, s-au urât, şi s-au privit cu disctiminare şi superioritate, un blestem ce oferă o perspectivă copilărească, iresponsabilă şi total contraproductivă, o perspectivă din care, nici cele mai luminate minţi ale omenirii, nu înţeleg cât de ineficientă şi dăunătoare este competiţia, şi cât de matură, de eficientă şi productivă, poate fi colaborarea. În mod absolut comic, toate problemele omenirii, indiferent de magnitudinea lor, ţin de o simplă şi banală "*Percepţie"*.

În societatea umană este haos, suferinţă, boli incurabile, foamete, sărăcie, războaie, ură, poluare, încălzire globală, acuze şi reproşuri pe care oamenii şi le aruncă, atunci când vorbesc despre cine este responsabil de acest haos şi ce este de făcut, omenirea fiind într-o stare acută de agitaţie şi nelinişte, iar problemele durează de atât de mult timp şi au ajuns atât de severe, încât, a luat naştere Summit-ul ţărilor Super Dezvoltate, ce se întâlnesc periodic, cu scopul de a mai limita proporţiile dezastrului creat de omenire planetei şi oamenilor ce trăiesc pe Pământ. Datorită neînţelegerii subtilităţilor acestei lumi, aproape fiecare persoană trăieşte cu falsa impresie că "*problemele omenirii sunt probleme globale"* şi sunt probleme ce trebuiesc rezolvate de guvernele lumii. Aproape fiecare persoană trăieşte cu falsa impresie, că problemele omenirii sunt nişte munţi fizici ce trebuiesc mutaţi din loc, şi nu pot fi mutaţi decât de cele mai luminate minţi de care dispune omenirea, şi utilajele şi tehnologiile super sofisticate pe care doar guvernele şi giganţii industriilor le posedă, făcând ca tot haosul să pară iremediabil, şi o sarcină ce nu se află la dispoziţia omului simplu, ce doreşte control asupra propriei vieţi şi asupra deznodământului eforturilor depuse la nivel global, de a se rezolva isteria generală în care se află specia umană de milenii.

După cum am mai repetat, aproape fiecare persoană a

acestei planete, indiferent de gradul de inteligenţă, de statutul social, sau de puterea şi influenţa pe care o posedă, crede sincer, că problemele deosebit de grave ale omenirii, sunt probleme globale şi de proporţii foarte mari, şi aceeaşi oameni, cred la fel de sincer şi la fel de eronat, că rezolvarea acestor probleme ce durează de eterne generaţii, necesită eforturi supraomeneşti, sacrificii de proporţii greu de imaginat, costuri ireale, şi zeci şi sute de ani de eforturi susţinute, pentru a se stinge focul aprins de cineva cu milenii în urmă, şi pe care, generaţie după generaţie, fiinţele umane ale acestei planete, îl tot întreţin şi-l alimentează cu încăpăţânare, de parcă ar fi focul vieţii, fără de care am înceta cu toţii să mai existăm.

Suntem 7 miliarde şi ceva de oameni pe această planetă, iar lipsa educaţiei corespunzătoare şi a informaţiilor de actualitate din educaţie, ne face pe aproape fiecare dintre noi să gândim, că este literalmente imposibil să putem rezolva dificultăţile individuale a 7 miliarde de suflete umane, în condiţiile în care, sute de ani de genii şi minţi luminate, nu au reuşit decât ameliorarea acestor dificultăţi la nivel global.

Ei bine, de câteva zeci de ani, umanitatea a intrat într-o eră unică în istoria sa, prin prisma descoperirilor, ce se referă la înţelegerea în profunzime a mecanicii personalităţii omului şi a mediului înconjurător în care trăieşte acesta. Astfel, dacă până nu demult, se considera că suntem 7 miliarde de oameni cu 7 miliarde de probleme diferite, în prezent, se consideră că omul şi omenirea funcţionează în tipare, şi există doar două situaţii distincte, şi anume, există doar “Microsisteme şi Macrosisteme”.

Microsistemele, sunt grupurile restrânse, precum sunt, familiile, grupurile de prieteni, firmele, şi orice alte grupuri de mici dimensiuni, în care, oamenii nu au de ales şi sunt

oarecum nevoiţi să trăiască unii lângă alţii. Macrosistemele, sunt grupurile mai mari de oameni, precum sunt, oraşele, ţările, continentele, şi chiar întreaga omenire. Societatea umană este compusă din oameni individuali, şi după cum am mai repetat, omul şi omenirea funcţionează în tipare şi după principii foarte precise şi exacte, aşadar, acelaşi tipar pe care o persoană îl aplică în viaţa proprie şi cea de familie, această persoană o să aplice aproximativ acelaşi tipar şi în celelalte arii ale vieţii. Ce înseamnă asta? Este foarte simplu. Sunt disponibile şi accesibile remarcabil de multe informaţii despre nutriţie şi sănătatea personală, prin intermediul cărţilor şi altor surse de informaţie, informaţii pe care nu le accesează aproape nici o persoană dintre cele 7 miliarde prezente pe Pământ. Trupul uman este o maşinărie biologică, ce trebuie întreţinută şi îngrijită cu toată seriozitatea şi cu informaţii foarte bine înţelese, iar după câteva zeci de ani de viaţă, trăiţi la voia întâmplării, sau aplicând informaţiile primite de la părinţi şi bunici, când trupul începe să dea semne de uzură prematură provocată de viaţa trăită în ignoranţă, foarte mulţi dintre locuitorii planetei dau buzna în spitale, sufocând astfel sistemul medical, fiind necesare perioade lungi de timp pentru nişte simple şi banale analize. Când sistemul medical nu mai poate face faţă epidemiei provocată de ignoranţa în care trăiesc locuitorii planetei, aceşti locuitori ai planetei se revoltă împotriva guvernelor pentru lipsa investiţiilor în sistemul medical, considerând sincer, că mai mulţi bani investiţi în medicină reprezintă soluţia la problemele pe care le au ei în viaţa personală. Cum oamenii funcţionează în tipare, exact acelaşi tipar îl aplică şi în viaţa profesională şi cea intimă, ambele având o calitate sub limitele decenţei pentru majoritatea adulţilor, situaţii în care, de asemenea, caută vinovaţii responsabili cu situaţia în care se află, dând

vina pe oricine, mai puţin pe sine. Şi astfel am ajuns de unde am plecat, şi anume, la ideea de Microsisteme şi Macrosisteme, în care, oamenii planetei ignoră informaţii deosebit de precise şi detaliate, menite să-i informeze şi să le uşureze viaţa, datorită acestui tipar de viaţă, ei singuri îşi pun piedici şi-şi creează dificultăţi în toate ariile vieţii, iar când suficient de mulţi astfel de oameni au parte de rezultate similare, statisticienii şi cei ce ţin evidenţa evenimentelor din societate, consideră ceea ce observă ei, ca fiind un fenomen social, când de fapt, au de-a face cu foarte mulţi oameni diferiţi având dificultăţi similare, însă, fiecare în propria viaţă şi-n propriul cămin.

Ceea ce vreau eu să spun este că, dacă fiecare persoană şi-ar trăii viaţa cu ceva mai mult simţ de răspundere şi o dorinţă mai serioasă pentru o calitate superioară a vieţii realizată prin forţe proprii, aceşti oameni ar descoperii cu uşurinţă calităţi şi resurse surprinzător de mari în propria persoană, mai ales acum, când toate informaţiile sunt disponibile şi accesibile oricui doreşte să şi le însuşească, şi doreşte să-şi asume răspunderea propriei vieţi.

Din fericire, acest tipar al personalităţii omului este aproape în totalitate educat de către societate, şi nu are nici o legătură cu omul în sine, ci doar cu mediul de viaţă în care s-a dezvoltat şi cu educaţia şi informaţiile primite de-a lungul vieţii, motiv pentru care, tiparul personalităţii poate fi oricând reeducat, schimbat. Starea naturală a omului este una deosebit de entuziastă şi iubitoare, în care, domină curiozitatea pentru orice detaliu prezent în mediul înconjurător, şi mai ales, domină o dorinţă şi o nevoie obsesivă de progres la orice nivel, însă, această stare naturală entuziastă, iubitoare, plină de curiozitate şi dornică de progres, omul o are doar în copilărie. Conform informaţiilor actuale ce se referă la

potenţialul uman, copilul ar avea întreaga viaţa această stare naturală excepţională, dacă n-ar avea contact cu adulţi dramatici şi informaţi necorespunzător.

Aşa cum o să descoperi mai târziu în această carte, copiii au un potenţial greu de explicat în cuvinte suficient de clare, încât să fie credibile şi plauzibile, iar în urma vieţii trăite într-un mediu agitat, din care lipseşte informaţia potrivită şi de actualitate, copiii sunt încurajaţi şi chiar forţaţi de către adulţii participanţi la educarea lor, să-şi ignore întregul potenţial pe care-l au în mod instinctiv la dispoziţie, astfel, perpetuându-se de infinite generaţii un tipar de viaţă, din care lipseşte aproape în totalitate progresul personal. Din acest motiv am scris eu cartea de faţă, pentru a se înţelege că progresul este cât se poate de realizabil, este simplu, nu are nici o legătură cu implicarea guvernului, nu are nici o legătură cu diplome şi certificări, ci, are legătură doar cu disponibilitatea ta de a te cunoaşte, de a-ţi înţelege preferinţele şi potenţialul personal, disponibil încă din copilărie, şi o să fie în continuare disponibil, până la sfârşitul zilelor tale, aşteptând răbdător să-l înţelegi, să-l scoţi la suprafaţă şi să-l aplici în lumea fizică, pentru propria satisfacţie şi propriul progres.

Câteva zeci de pagini din carte, conţin detalii elementare şi introductive în percepţie, detalii ce se referă la mecanica noastră internă, menite să-ţi ofere o perspectivă a ceea ce se întâmplă în căpşorul tău atunci când iei o decizie, şi atunci când eşti implicat(ă) într-o acţiune fizică, indiferent că eşti implicat(ă) într-o acţiune fizică pozitivă şi altruistă, sau una egoistă, negativă şi distructivă. După aceste câteva zeci de pagini introductive, urmează o serie de poveşti, unele reale, altele fictive, şi o serie de exemple ale unor evenimente din societate, alese cu scopul de a-ţi explica şi demonstra, cât de

distructivă poate fi percepţia incorect sau deloc înţeleasă, sau cât de miraculoasă poate fi ea, chiar şi atunci când este aplicată accidental.

O să ai parte de exemple şi poveşti comice şi amuzante, altele, negative şi chiar de-a dreptul dramatice, însă, am folosit toate aceste poveşti şi evenimente prezente în societatea umană, ca metafore, ca sistem de livrare a conceptelor şi ideilor pe care am dorit să le explic, deoarece, gesturile iresponsabile şi condamnabile ce ajung subiecte de ştiri, sunt mai des întâlnite decât vrem noi să acceptăm, fiecare dintre noi făcând lucruri similare în propria viaţă, oamenilor din jurul nostru, copiilor noştri, şi chiar nouă înşine. Pentru că nu am fost educaţi să înţelegem cum funcţionăm, ce este negarea, cum funcţionează şi cum ne afectează ea, ne minţim singuri, spunându-ne că suntem nişte Îngeri inocenţi şi n-am face niciodată lucrurile inumane la care suntem martori peste tot în jurul nostru. Indiferent dacă vrei sau nu să mă crezi în punctul ăsta al cărţii, cu toţii facem lucruri distructive, sub o formă sau alta, aproape în fiecare zi a vieţii, însă, aceste acţiuni distructive sunt practicate de atât de mult timp şi sunt aspecte atât de fireşti în societatea în care ne-am născut şi ne-am dezvoltat ca oameni, încât, cu timpul, prin exerciţiu, ele devin aspecte perfect normale şi fireşti, din simplul motiv că, sunt înfiorător de subtile şi greu de identificat, iar din societate lipseşte educaţia menită să explice mecanica şi motivul real al acţiunilor oamenilor, fie ele pozitive sau negative. Dacă trăieşti cu impresia că psihologia înţelege mare lucru din haosul creat de oameni şi ce este de făcut ca acest haos să înceteze, te asigur că te înşeli.

Acest capitol introductiv, are mai mult rolul de a te informa cu privire la subiectele disponibile în interiorul cărţii,

deoarece, după primele capitole, s-ar putea să ajungi la concluzia că citeşti o carte tehnică şi plictisitoare, şi s-ar putea să fi tentat(ă) să laşi cartea din mână, aşteptându-te la câteva sute de pagini cu informaţii şi explicaţii legate strict de mecanica ta internă. În viaţă este important să nu existe rigiditate, să nu existe obligatoriu un set de reguli fixe şi bătute-n cuie, aşadar, dacă simţi că primele pagini nu conţin suficient mister, eşti liber(ă) să alegi orice alt capitol doreşti. Şi eu funcţionez la fel ca şi tine şi sunt la fel de plictisit de cărţi tehnice, motiv pentru care, nu am scris cartea ca pe-un roman de dragoste, ci am încorporat detalii din mecanica noastră internă, în poveşti şi evenimente la care am fost martor de-a lungul vieţii, şi aproape fiecare capitol poate fi citit separat, fără a fi necesară şi obligatorie citirea cărţii de la un capăt la altul, în ordinea în care au fost aranjate capitolele sale. Cartea a fost gândită totuşi într-o ordine logică, pentru a-ţi explica şi a fi uşor de înţeles ce se întâmplă în căpşorul tău în fiecare zi a vieţii tale, ce se întâmplă în căpşorul tău atunci când iei o decizie, pentru a-ţi explica de ce ai luat specific acea decizie şi nu o alta, de ce consecinţele deciziei tale au fost negative în loc să fie pozitive, cum să alegi deliberat dintre două variante disponibile, în aşa fel încât, consecinţele alegerilor tale să fie dintre cele mai benefice tuturor, mai ales ţie. De asemenea, cartea a fost gândită într-o ordine logică, pentru a înţelege ce se întâmplă şi în mintea oamenilor din jurul tău, pentru a înţelege cu exactitate explicaţia alegerilor ce au ca urmări, suferinţă, boală, sărăcie, agresivitate, violenţă, ură, şi chiar războaie, aceste alegeri fiind responsabile cu tot haosul de proporţii din lumea noastră, iar informaţiile şi explicaţiile din paginile acestei cărţi, îţi vor dezvălui şi ce ai tu personal de făcut ca acest haos să i-a sfârşit, deoarece, aşa cum o să descoperi mai

departe în carte, haosul de proporţii, vizibil peste tot în jurul nostru, este creat de noi, de oameni, astfel, înţelegând cu exactitate cum anume contribuim noi la acest haos şi încetând să mai oferim acţiunile ce au ca şi consecinţă suferinţă, boală, sărăcie, agresivitate sau ură faţă de alţi oameni, cu timpul, inclusiv consecinţele extrem de severe, precum este războiul, vor înceta să-şi mai găsească vreo scuză într-o lume în care, oamenii simpli sunt înţelegători, paşnici şi cu un discernământ sănătos, construit deliberat. Cu toată această logică a ordinii capitolelor, dacă simţi nevoia să citeşti un capitol la întâmplare, fă-o liniştit(ă), deoarece, îţi vei da seama din primele rânduri dacă este necesar să citeşti şi capitolul sau capitolele precedente, pentru a înţelege întreaga poveste din zona respectivă a cărţii. Trebuie să te avertizez totuşi, că lumea asta funcţionează în tipare, şi aşa cum în copilărie eşti nevoit(ă) să treci prin nişte ani de exerciţii în scriere şi citire, pentru a putea recunoaşte şi înţelege un text scris, aşa şi informaţiile introductive din începutul cărţii, s-ar putea să descoperi că sunt necesare înţelegerii explicaţiilor şi mesajelor incluse pe parcurs.

Aşadar, indiferent cum alegi să explorezi cartea, o să descoperi în cele mai mici detalii cum funcţionezi din punct de vedere intelectual, astfel:

- prin intermediul capitolului Arlen Faber, ai acces la sursa de inspiraţie ce a stat la baza ideii acestei cărţi,
- apoi, îţi explic de ce este crucială o Sinceritate severă cu tine însuţi(însăţi), şi de ce, fără o sinceritate exagerată, informaţiile din cartea asta nu-ţi vor servii la nimic,
- apoi, îţi prezint câteva Legi nescrise ce stau la baza unei vieţi excepţionale, iar unele dintre ele, limpezesc din capul locului câteva dintre cele mai greşit înţelese, mai

împovărătoare şi mai distructive concepte prezente în societatea umană,
- apoi, prin intermediul capitolului Sinceritate sau Ofensă, te avertizez cu privire la conţinutul acestei cărţi, el fiind critic, datorită explicaţiilor detaliate referitoare la acţiunile şi rezultatele negative din timpul vieţii, astfel, sunt şanse ca aproape fiecare explicaţie oferită să fie privită ca ofensatoare, datorită tiparului educaţional, ce încurajează în mod neintenţionat, negarea şi ignoranţa, motiv pentru care se şi perpetuează generaţii de-a rândul acest tipar social plin de suferinţă şi conflicte,
- apoi, explic pentru cine este potrivită şi recomandată această carte şi informaţiile din paginile sale, şi cui îi este ea adresată în mod specific, şi anume, *literalmente oricui*,
- apoi, îţi prezint unul dintre cele mai importante concepte gândite vreodată de om, un concept ce are câteva mii de ani vechime şi datează încă de pe vremea Greciei antice, un concept gândit cu mii de ani în urmă şi care, abia acum în zilele noastre, mii de ani mai târziu, poate fi pus în practică şi folosit în înţelegerea şi dezvoltarea deliberată a vieţii, şi toate astea, datorită informaţiilor descoperite în ultimele câteva zeci de ani, iar conceptul este, Nosce te Ipsum, sau în traducere, *Cunoaşte-te pe tine însuţi(însăţi)*,
- apoi, îţi explic cât de importantă este Repetiţia în tot ceea ce faci în viaţa asta şi cât de importantă este repetiţia în aplicarea informaţiilor şi explicaţiilor prezente în această carte, deoarece, dacă doar citeşti cartea, aşa cum citeşti un roman de dragoste sau o carte ştiinţifică, şi nu aplici cu fiecare ocazie, în viaţa personală, principiile explicate în detalii mai mult decât suficiente, atunci, timpul investit în parcurgerea acestei cărţi, este absolut inutil, din simplul motiv că, nu vor avea loc schimbări în tiparul de gândire, în

tiparul comportamental, în tiparul acţiunilor, şi implicit, a rezultatelor produse de aceste aspecte, aspecte ce sunt controlabile,
- apoi, îţi explic de ce este importantă o Perioadă de Aclimatizare până la apariţia primelor rezultate în urma aplicării informaţiilor, şi de ce este importantă insistenţa atunci când îţi doreşti schimbarea tiparului vieţii şi a rezultatelor,
- apoi, începem să intrăm în mecanica noastră internă, şi încep prin a-ţi explica ce este Convingerea, şi cum ea este responsabilă pentru absolut toate rezultatele din timpul vieţii, fie ele pozitive sau negative, motiv pentru care, am şi denumit Convingerea ca fiind, Secretul Universului, fiind cel mai important aspect pe care o să-l descoperi vreodată în viaţa asta,
- apoi, îţi prezint Definiţia, ea fiind în esenţă tot Convingere, însă, prezint separat termenul Definiţie, deoarece, este un termen mai familiar şi mai uşor de înţeles de cei mai mulţi dintre noi, şi totodată, definiţia va fi şi subiectul principal al cărţii, fiindcă, absolut întreaga personalitate a fiinţei umane de pretutindeni, este construită din definiţii, astfel, înţelegând ce este definiţia şi cum este construită personalitatea umană, vom avea la dispoziţie ustensilele necesare să facem modificări în propria personalitate, umblând la aspecte ce provoacă disconfort şi consecinţe negative, alegând astfel, detalii ce vor avea ca şi consecinţă în urma aplicării lor, rezultate pozitive, ştiu că sună de necrezut, însă, este cât se poate de realizabil, deoarece, aici vorbim despre fizică, despre mecanica noastră internă,
- apoi, o să-ţi explic cât de importantă este Informaţia în viaţa asta pe care o trăim noi, şi mai ales, cât de importantă este calitatea informaţie, deoarece, comportamentul uman, oricât

de monstruos sau Angelic ar fi el, este întotdeauna şi fără excepţie, rezultatul informaţiilor pe care le are persoana la dispoziţie, iar dacă informaţiile culese din mediul înconjurător sunt vechi şi generatoare de teamă şi nesiguranţă, atunci, şi comportamentul persoanei va reflecta exact natura şi calitatea informaţiilor pe care le-a avut persoana respectivă la dispoziţie, şi care, repet, sunt culese din mediul înconjurător şi oferite de către societate, prin intermediul familiei, a sistemului educaţional, a mass-mediei, a diferitelor ştiinţe, cu alte cuvinte, persoana nu s-a născut având informaţiile programate sau tatuate undeva în genetica personalităţii sale, ci, i-au fost, în cele mai multe dintre cazuri, impuse prin educaţie, prin obiceiuri şi obligaţii sociale, aşadar, comportamentul negativ, oricât de sever ar fi el, are legătură doar cu informaţia pusă la dispoziţie de către societate, nicidecum cu răutatea,

- apoi, o să-ţi explic cum creierul eliberează chimicale în organism în urma Imaginilor din care sunt compuse Gândurile noastre, chimicale ce provoacă, ceea ce noi numim, Emoţii, şi o să începem să exersăm şi să exercităm puţin control deliberat asupra Stării noastre Emoţionale, pentru a înţelege că Stările Emoţionale de care avem parte de-a lungul unei zile, sunt controlabile, şi pentru a renunţa o dată şi pentru totdeauna la falsa Convingere conform căreia, suntem victime a mediului înconjurător,
- apoi, o să vorbim despre mecanica Percepţiei, despre Creier, despre dezvoltarea deliberată a inteligenţei,
- apoi, o să vorbim despre Personalitate, despre faptul că ea este extrem de flexibilă, motiv pentru care, diferitele aspecte ale personalităţii pot fi schimbate dacă ele nu sunt satisfăcătoare în clipa de faţă,
- apoi, o să parcurgem prima parte a capitolului Scara

Emoţională, pentru a înţelege ce este ea, a doua parte fiind disponibilă mult mai târziu în carte, dacă alegi să parcurgi cartea în ordinea în care au fost aşezate capitolele sale, şi am ales să dezvolt mai amănunţit subiectul Scării Emoţionale atât de târziu în carte, pentru a se aduna toate detaliile necesare înţelegerii importantei şi potenţialului Emoţiilor, fiind disponibile resurse intelectuale deosebite prin intermediul Emoţiilor,
- apoi, o să-ţi vorbesc puţin despre legătura dintre gând şi trupul fizic,
- apoi, o să-ţi explic în cuvintele mele cât eşti de Unic(ă) şi cât de important este să fi Unic(ă), iar prin intermediul capitolului Comparaţia cu alţi oameni, o să-ţi explic de ce suntem atât de obsedaţi să ne comparăm unii cu alţii, şi cât de ridicolă şi contraproductivă este această comparaţie,
- apoi, o să vorbim despre Lista de Priorităţi, fiind la fel de importantă în mecanica noastră internă, precum este Convingerea, motiv pentru care, recomand atenţie maximă la acest capitol, deoarece, vom vorbii întreaga carte şi despre Lista de Priorităţi,
- apoi, prin intermediul capitolului "Inteligenţa, Prostia şi Mecanica Gândului" ai la dispoziţie explicaţia inteligenţei şi a prostiei, şi ai acces la povestea momentului în care au fost descoperite primele texte ce s-au referit la inteligenţă şi prostie,
- apoi, o să-ţi vorbesc despre Educaţia Socială, pentru a înţelege ce este Educaţia în realitate şi cum s-a făcut Educaţia societăţii umane până-n prezent, astfel, vei avea o primă explicaţie generală a motivului pentru care omenirea nu mai pare în stare să mai iasă din confuzia şi starea tensionată în care se află,
- apoi, o să-ţi vorbesc pe scurt despre cele 7 Inteligenţe,

pentru a începe să înţelegi cât de mult potenţial ai la dispoziţie, de care nici măcar n-ai ştiut,
- apoi, ai oportunitatea de a înţelege cât de irelevant este I.Q-ul unei persoane în lumea reală,
- apoi, o să-ţi ofer explicaţia mecanică a celor mai comune stări emoţionale negative, astfel, ai ocazia de-a înţelege cu edevărat emoţiile, de a înţelege mecanica şi explicaţia exactă a Răutăţii, ai ocazia de-a înţelege ce este Teama şi mecanica exactă a detaliilor ce provoacă Teamă, Ruşine sau Invidie, ai ocazia de-a înţelege celebra Teamă de Succes, de-a înţelege cât de greşit a fost ea interpretată, şi o să-ţi ofer explicaţia corectă a acestui fenomen, ce a creat deosebit de mult disconfort şi rezultate oscilante celor mai activi oameni ai societăţii noastre, şi o să-ţi ofer şi o soluţie simplă pentru această enigmă emotională,
- apoi, o să-ţi explic ce este cu adevărat Minciuna, ce anume ne tot motivează să apelăm la această ustensilă în interacţiunea cu ceilalţi oameni, şi cât de puerilă şi deloc necesară este ea, atunci când fiecare persoană are informaţii potrivite despre sine şi lumea în care trăieşte,
- apoi, ai oportunitatea de a privii viaţa prin ochii unui copil ce a ales să ajungă astronaut, şi de asemenea, ai oportunitatea de a privii viaţa prin ochii părinţilor acestuia, şi îţi ofer această poveste, deoarece, absolut fiecare copil, fără nici o excepţie, are acelaşi potenţial precum Copilul Astronaut,
- apoi, dacă doreşti, o să privim viaţa prin ochii unui copil ce a ales să se sinucidă, ca urmare a climatului creat în jurul său de către societate, de către părinţi, de către sistemul educaţional, de către lumea psihologilor, de către oameni ce trăiesc în Negare, scopul acestui capitol fiind acela de a te ajuta să conştientizezi repercusiunile Staţii de Negare, deoarece, oricât de greu ţi-ar fi să mă crezi în clipa asta,

aproape întreaga societate umană se află în Negare, din simplul motiv că, lipsa informaţiilor reale şi de actualitate din educaţie, cultivă şi încurajează Starea de Negare şi de Ignoranţă, dovadă fiind, numărul înfiorător de gesturi disperate, inconştiente sau iresponsabile făcute de oameni, din diferite motive,
- apoi, o să-ţi explic ce este Violenţa şi cum fiuncţionează ea din punct de vedere mecanic, pentru a putea fi prevenită de orice persoană riscă să ajungă într-o astfel de situaţie, deoarece, după cum am mai explicat, stările emoţionale pot fi controlate, prevenite şi modificate, dacă este înţeleasă mecanica internă a omului, ea nefiind deloc complicată,
- apoi, o să-ţi explic ce sunt Depresia şi Fobia, şi o să-ţi ofer soluţii simple şi aplicabile pentru cele două,
- apoi, o să privim viaţa prin ochii unui Dependent, pentru a înţelege ce este cu adevarat Dependenţa, cum funcţionează ea, ce rol are în viaţa celor ce o folosesc, şi totodată, pentru a înţelege cât de greşit a fost interpretată Dependenţa şi Dependentul, de toţi cei ce s-au aflat în sprijinul acestora până-n prezent,
- apoi, o să-ţi explic ce este cu adevărat Disciplina, o să-ţi prezint cele două forme disciplinare prezente în societatea noastră, şi o să-ţi demonstrez cât de distructivă este forma aplicată de majoritatea oamenilor, iar prin intermediul capitolului Summerhill, o să-ţi prezint şi a treia şi cea mai echilibrată formă disciplinară deja înţeleasă şi aplicată,
- apoi, o să-ţi explic ce este Olimpicul, pentru a înţelege de ce nu este deloc o dovadă a succesului sistemului educaţional şi a metodelor educaţionale aplicate de acesta,
- apoi, prin intermediul capitolului Imitatorul Fără Opinie, o să-ţi explic cât suntem de ridicoli, iar în partea a doua a acestui capitol, în capitolul Testul Obedienţei, o să-ţi explic şi

cât suntem de periculoşi, şi cât de periculos este rezultatul educaţiei făcută la voia întâmplării, folosindu-se informaţii şi principii vechi şi greşit înţelese,
- apoi, intrăm într-o zonă a subtilităţilor, în care, ai ocazia de-a înţelege dacă-ţi Controlezi Tu gândurile, sau Te Controlează ele pe tine, dacă Mănânci ca să Trăieşti, sau Trăieşti ca să Mănânci, dacă Fugi de ceva, sau Te Îndrepţi către ceva, toate fiind deosebit de importante în calitatea finală a vieţii,
- apoi, o să-ţi explic de ce oamenii resping uneori oportunităţi surprinzătoare, folosind expresia *"E prea frumos să fie adevărat"*, şi o să-ţi explic şi cum să-ţi trăieşti viaţa, ca oportunităţile surprinzătoare să devină normale şi parte firească a vieţii de zi cu zi,
- apoi, o să-ţi vorbesc despre Zona de Confort, şi o să-ţi explic unul dintre cele mai importante motive pentru care întreaga viaţă nu îndrăzneşti să faci nimic interesant şi important cu viaţa ta, Zona de Confort împreună cu Starea de Negare şi Convingerea, fiind printre cele mai importante şi mai eliberatoare aspecte pe care le-ai putea înţelege vreodată în viaţa asta,
- apoi, îţi voi explica de ce este important să mai laşi din când în când Pasărea din Mână, pentru a o studia pe cea de pe gard, deoarece, aşa cum am mai explicat, noi suntem educaţi să trăim aşa cum trăim, iar acest sfat deloc înţelept, ce emană teamă şi vulnerabilitate, de a nu da "*Pasărea din mână pe cea de pe gard*", este unul dintre cele mai importante motive pentru care rămânem blocaţi în acelaşi tipar şi aceleaşi condiţii de viaţă, până la sfârşitul zilelor noastre, şi chiar dacă nu se oferă exact expresia asta, oamenii găsesc alte căi de a le inspira aceeaşi filozofie de viaţă micuţilor copii, gândind că, astfel îi protejează de regrete,

- apoi, îţi voi explica de ce Toate Aspectele Vieţii Sunt Perfect Neutre, şi sunt de folos cuiva, chiar dacă noi nu înţelegem cum,
- apoi, vom vorbii despre cum putem deveni experţi în orice domeniu pentru care simţim pasiune,
- apoi, noi doi o să facem un Experiment Tribal, pentru a înţelege cu exactitate motivul diferenţei atât de mari între rezultatele oamenilor din societatea umană,
- apoi, prin intermediul capitolului Două Motoare, o să-ţi vorbesc despre, cum s-au simplificat în ultimele decenii, explicaţiile referitoare la felul în care funcţionează omul,
- apoi, o să-ţi vorbesc despre Extreme, pentru a înţelege cum trăiesc aproape toţi oamenii planetei, ele fiind responsabile cu tot haosul la care suntem martori, şi o să-ţi explic ce poţi face pentru a trăii în Echilibru şi a avea un control sporit asupra vieţii personale,
- apoi, o să-ţi explic de ce "*Extremele nu se atrag niciodată*", cât de greşit a fost interpretată această convingere socială, şi ce consecinţe dezastruoase are aplicarea unei asemenea filozofii de viaţă,
- apoi, o să fac tot posibilul să-ţi explic cât eşti de important(ă), prin intermediul capitolului Centrul Propriului Univers,
- apoi, o să-ţi explic ce este cu adevărat Egoismul, acest surprinzător de important detaliu, ce este atât de greşit înţeles de populaţia umană, un detaliu vital continuităţii speciei umane, un detaliu fără de care, oamenii nici măcar nu s-ar mai ridica din pat, fiind detaliul mecanic responsabil cu Acţiunea Fizică şi cu motivarea acţiunilor din timpul vieţii,
- apoi, o să-ţi explic mecanica exactă, pas cu pas, prin care sunt creaţi infractorii, indiferent că vorbim despre hoţi, criminali, violatori, sau corupţi, iar prin exact acelaşi set de

paşi sunt creaţi toţi oamenii cu un comportament sau o stare emoţională negativă, aici intrând chiar şi cea mai simplă formă de supărare,
- apoi, o să-ţi explic ce este Contrastul, şi cât este el de important în maturizarea omului şi dezvoltarea discernământului, printr-o poveste foarte plăcută şi uşor de înţeles,
- apoi, o să-ţi vorbesc despre Sfânta Treime, şi o să-ţi explic legatura dintre Fericire, Sănătate, şi Prosperitate, şi cum fiecare o afectează pe cealaltă,
- apoi, o să-ţi explic de ce nu este deloc recomandat să te Accepţi Aşa Cum Eşti,
- apoi, o să-ţi explic în sfârşit ce este Prevenţia, şi cât este ea de importantă în planificarea şi alegerea calităţii vieţii, şi cât este de simplu, de util şi necesar, să previi o situaţie, pentru a nu fi nevoit(ă) să treci prin veşnicul blestem de a repara ceva ce putea fi cu atât de multă uşurinţă Evitat,
- apoi, o să-ţi explic ce este cu adevărat Dragostea la Prima Vedere, şi ce consecinţe neplăcute iau naştere atunci când oamenii se bazează doar pe această romantică perspectivă în alegerea partenerului de viaţă,
- apoi, o să-ţi explic cât este de importantă Reorientarea Atenţiei, şi cum s-o pui în practică,
- apoi, ajungem în sfârşit la partea a doua a Scării Emoţionale, unde, o să-ţi explic ce se întâmplă din punct de vedere mecanic în mintea unui inventator atunci când are o idee sclipitoare, şi cum să foloseşti deliberat acelaşi proces mecanic, cu scopul de a-ţi furniza idei de-o calitate din ce în ce mai bună, idei pe care să le aplici în propria viaţă,
- apoi, o să te ajut să înţelegi Emoţiile la un nivel superior, o să te ajut să înţelegi ce sunt emoţiile, cum funcţionează şi cum să le controlezi, pentru a nu fi tu controlat de ele, aşa

cum se întâmplă cu fiecare persoană ce dezvoltă un comportament distructiv, o să-ţi explic cât de importante sunt emoţiile în tot ce facem în viaţă, cum pot fi ele folosite pe post de GPS uman, şi mai ales, o să-ţi explic ce potenţial şi resurse inimaginabile ai la dispoziţie prin intermediul emoţiilor,
- apoi, o să-ţi vorbesc despre Trusa de Scule şi cum să-ţi construieşti una, acest capitol fiind în special recomandat Părinţilor şi Educatorilor de orice fel, deoarece, absolut fiecare adult ar fi trebuit deja să aibă construită o trusă de scule, prin intermediul procesului educaţional din timpul copilăriei,
- apoi, o să-ţi vorbesc despre importanţa Timpului şi a investirii lui cu mai multă grijă şi atenţie,
- apoi, ai ocazia de a descoperii şi de a începe să completezi Declaraţia de Venit Intelectual,
- apoi, o să-ţi vorbesc despre luptele dintre Gladiatori, ce se petrec în continuare în societatea umană, însă, sub o altă formă, şi o să te ajut să înţelegi cum anume, prin intermediul capitolului “Colosseum”,
- apoi, o să-ţi explic dezavantajele şi consecinţele Ierarhiei Sociale, printr-o poveste din capitolul “Idei Sclipitoare”,
- apoi, o să privim iarăşi viaţa prin ochii infractorilor, indiferent de natura lor, deoarece, aşa cum o să descoperi până la sfârşitul cărţii, absolut toţi infractorii sunt creaţi de către societate, şi aşa cum o să-ţi demonstrez în capitolul Crima Organizată, această Crimă Organizată este prezentă în toate structurile societăţii,
- apoi, o să privim viaţa prin ochii unui Roboţel Biologic, pentru a înţelege mai bine explicaţia mecanică responsabilă cu acţiunilor fizice ale oamenilor,
- apoi, o să vorbim mai detaliat despre Dependenţe, pentru a

înțelege şi mai bine ce este în realitate o dependenţă, şi a le oferii soluţii moderne celor ce au căzut pradă confuziei generată de către societatea în care s-au dezvoltat ca oameni,
- apoi, o să-ţi explic ce consecinţe au secretelor în societate şi ce se întâmplă atunci când este spusă doar O Parte a unei poveşti,
- apoi, o să vorbim despre necesitatea unui Update Social şi o Punte de Legătură între ştiinţă şi restul societăţii,
- apoi, o să-ţi prezint o parte dintre Secretele Universului, şi o să-ţi prezint câteva soluţii oferite de medicina alternativă, soluţii chiar şi pentru orbi şi copii cu autism,
- apoi, o să-ţi demonstrez că Matrixul este real, este accesibil oricui, şi reprezintă o mină de aur în materie de soluţii şi aplicaţii fizice, iar din punctul meu de vedere, este cea mai importantă descoperire făcută vreodată de om,
- apoi, o să-ţi vorbesc despre Apreciere, pentru a-ţi prezenta una dintre cele mai simple soluţii la problemele de orice fel ale vieţii,
- apoi, o să te ajut să înţelegi cât de importantă este calitatea dialogului, indiferent că vorbim despre Dialogul Intern, cu noi înşine, sau Dialogul Extern, cu cei din jur,
- apoi, o să-ţi vorbesc despre Strategiile Motivaţionale, fiind utile în aplicarea planurilor, atunci când acestea provoacă tensiuni inutile,
- apoi, o să te ajut să înţelegi cum suntem cu toţii Diferiţi şi totuşi Identici, şi cum suntem Identici şi totuşi Diferiţi, pentru a mai face puţină lumină în conceptul comparaţiilor dintre oameni,
- apoi, o să te ajut să înţelegi uriaşa diferenţă dintre Concurenţă şi Colaborare, şi cum, schimbarea acestui foarte simplu detaliu în percepţie, poate schimba "Întreaga Faţă a U*manităţii*", prin rezultatele produse ulterior de către

omenire, ghidată de noul tipar de gândire,
- apoi, o să vorbim despre diferite sisteme educaţionale alternative, ce au dovedit rezultate deosebite de-a lungul timpului şi oferă o alternativă la medievalul sistem clasic de învăţământ,
- apoi, o să privim copilul şi societatea prin ochii maturi si responsabili ai autorităţilor norvegiene, prin intermediul capitolului "*Iartă-mă n-am vrut*"
- apoi, o să te ajut să înţelegi de ce este importantă lectura, şi mai ales, cât de distructivă este lectura făcută la voia întâmplării, şi cât de necesar este Discernământul, atunci când este citit un text ce se declară a avea rol educativ,
- apoi, o să te ajut să înţelegi ce consecinţe catastrofale iau naştere, atunci când un Copil este nevoit să crească alt Copil,
- apoi, vom vorbii în cele mai mici detalii despre monstruozităţile la care ne supunem proprii copii, şi pe care, le considerăm aspecte banale, fireşti, şi în totalitate necesare, deoarece, suntem educaţi să le considerăm normale, reuşind astfel, să-i ţinem în loc, ori de câte ori ei vor să exceleze în viaţă, transformând nişte genii sclipitoare, în simplii muncitori de rând,
- apoi, o să te ajut să înţelegi care este extraordinara diferenţă dintre Intenţie şi Greşeală, deoarece, acest fantastic de simplu detaliu, face toată diferenţa dintre un părinte perfect şi unul abuziv,
- apoi, le voi explica psihologilor perspectiva ineficientă din care i-au privit pe oameni până-n prezent, iar astfel, ei au ocazia de a descoperii în sfârşit, o perspectivă şi o soluţie permanentă la problema comportamentului distructiv al oamenilor, prin intermediul capitolului "*Instigatorul, Un monstru bine intenţionat*",
- apoi, o să-ţi prezint Autoritatea Supremă de Educaţie

Globală şi care este rolul ei în educaţia societăţii umane. Cu siguranţă n-ai ştiut de existenţa acestei autorităţi cu putere decizională chiar şi peste legile guvernelor, însă, o s-o cunoşti acuma şi o să te bucuri de existenţa ei,
- apoi, o să te ajut să te lămureşti cu privire la Scopul precis al Existenţei Educaţiei, şi dacă educaţia îşi îndeplineşte acest scop faţă de copii şi societate,
- apoi, o să-ţi dezvălui Arborele Genealogic al omenirii, şi o să-ţi explic cum toată inconştienţa şi agresivitatea umană, se perpetuează de milenii, fiind privită ca o moştenire obligatorie, ce trebuie continuată fără comentarii din partea noilor generaţii, şi o să te ajut să înţelegi cum tot acest comportament violent şi distructiv al oamenilor unii faţă de alţii, poate fi stopat într-un singur deceniu,
- apoi, o să te ajut să descoperi şi tu Conştiinţa, fiind cea de-a treia lume descoperită, după Microscop şi Telescop, şi o lume al unui potenţial literalmente nelimitat, potenţial la care ai şi tu acces, oricine ai fi,
- apoi, o să-ţi explic de ce, toate scenariile apocaliptice prin care este prevestit sfârşitul lumii, sunt nefondate, mai ales acum, în punctul actual al evoluţiei speciei umane,
- apoi, o să te ajut să înţelegi de ce Luxul este extrem de important, chiar dacă deocamdată te poţi bucura de el doar cu ajutorul imaginaţiei,
- apoi, o să-ţi prezint Legislaţia Socială, pentru a înţelege cât de simplu pot fi rezolvate absolut toate neînţelegerile dintre oameni, prin respectarea unui pachet de reguli sociale, de către toţi cei ce interacţionează unii cu ceilalţi, aşa cum s-a putut implementa şi un set de reguli de circulaţie la nivel global,
- apoi, o să te ajut să înţelegi cum suntem cu toţii conectaţi unii cu alţii, şi cum fiecare fiinţă este extrem de importantă

pentru lumea în care s-a născut,
- apoi, o să te ajut să înţelegi cu exactitate, care este cea mai potrivită metodă de educare a copiilor, şi care este cel mai potrivit climat pentru dezvoltarea lor, climat ce trebuie totuşi creat de către adulţi, ca ei să aibă şansa unei dezvoltări armonioase, înţelegându-şi şi dezvoltându-şi calităţile neînţelese deocamdată de educatorii societăţii umane,
- apoi, o să-ţi explic cum trebuie trăită viaţa, pentru a dispărea orice urmă de violenţă şi agresivitate din societatea umană, prin intermediul Vieţii Deliberate, şi a Vieţii şi a Dragostei Necondiţionate,
- apoi, o să-ţi dezvălui care este singura Pedeapsă Permisă şi chiar Recomandată, având efecte deosebite dacă este aplicată corespunzător,
- apoi, o să vorbim despre copil, despre potenţialul copilului, despre ceea ce fac adulţii cu aceşti copii în prezent, şi ce ar putea ei să facă, deoarece, copilul are calităţi şi resurse peste puterea de înţelegere a omului de pretutindeni în clipa de faţă, existând potenţialul de a forma din absolut fiecare copil, un adult impresionant, potenţialul existând în fiecare dintre ei, însă, este necesar ca acest potenţial să fie descoperit, înţeles şi cultivat, iar ca o asemenea realizare să fie posibilă, este necesar ca adulţii să pună mâna pe treabă, să se informeze, să-şi limpezească mintea, să-şi elimine agresivitatea şi violenţa din sistem, şi să-i privească pe copii aşa cum sunt ei în realitate, şi anume, "*Nişte Minuni Biologice şi Cognitive*", iar ei ar trebuii priviţi ca Daruri de nepreţuit pentru lumea asta şi pentru noi, oamenii,
- iar apoi, în sfârşit o să-ţi explic, cum şi TU eşti un Dar Nepreţuit pentru lumea în care te-ai născut, iar acesta este doar un foarte scurt rezumat al bogăţiei de informaţii ce te aşteaptă în paginile "Atlasului Vieţii".

Scopul cărţii este acela, de a te ajuta să atingi un echilibru perfect, deoarece, haosul şi suferinţa din viaţa personală, sunt privite şi interpretate ca fiind un haos social, fiecare persoană aruncând vina pe guvern şi chiar pe Divinitate pentru sărăcia şi suferinţa personală, şi mai ales, pentru tensiunile şi situaţia socială, însă, aşa cum o să descoperi pe întreg parcursul cărţii, suntem educaţi să ne punem singuri piedici, iar lipsa informaţiilor de actualitate din educaţie, ne împiedică să înţelegem cum anume ne provocăm singuri suferinţă, cum să încetăm acest comportament autodistructiv, şi cum să preluăm odată şi pentru totdeauna controlul vieţii, ca viitoarele generaţii de copii să aibă posibilitatea de a se dezvolta în preajma unor adulţi cu discernământ, ceea ce nu se întâmplă în prezent, dovadă fiind, starea emoţională a oamenilor societăţii noastre de pretutindeni.

În această carte, o să descoperi cum, de generaţii suntem educaţi să ne punem singuri piedici, să ne creăm probleme şi dificultaţi, să ne provocăm suferinţă unii altora, şi să căutăm vinovaţi, în loc să căutăm soluţii, şi o să descoperi cum acest tipar educaţional, este singurul responsabil pentru existenţa sărăciei pe planeta noastră, singurul responsabil pentru existenţa suferinţelor, a dependenţelor, a stărilor negative, de tensiune, de agresivitate, şi a restului problemelor de orice fel.

Trebuie să te avertizez de pe acum că, această carte este foarte critică, motiv pentru care, sunt toate şansele să te simţi mai mult ofensat(ă) decât informat(ă), deoarece, noi nu suntem educaţi să ne analizăm personalitatea şi rezultatele de care avem parte de-a lungul vieţii, ca atunci când avem parte de rezultate mai puţin decât ideale, să aflăm despre ce este vorba, să facem ajustările necesare şi să ne bucurăm de

rezultate din ce în ce mai bune, ca urmare a modificărilor făcute deliberat în percepţie şi în propria personalitate, în schimb, suntem educaţi să ne formăm o opinie fixă şi de neclintit asupra propriei persoane şi a propriului potenţial, iar atunci când ni se aduce la cunoştinţă că lucrurile stau diferit de felul în care ne-am obişnuit să gândim, opunem imediat rezistenţă, prin acest sentiment de ofensă, datorită mecanicii noastre interne şi a prezenţei mecanismelor defensive, însă, eu am un motiv cât se poate de întemeiat şi de pozitiv pentru absolut fiecare cuvânt critic scris în această carte, şi anume, dacă tu, orice ai fi, ai o pată pe spatele tricoului şi n-o poţi observa datorită locului inaccesibil în care se află pata, eu nu-ţi pot recomanda soluţii şi alternative fără să-ţi spun şi că ai o pată. Nu-ţi pot recomanda să te uiţi în oglindă pentru a vedea pata de pe spatele tău, nu-ţi pot recomanda să schimbi tricoul, să-l speli. Este important de înţeles că, în cazul personalităţii şi al comportamentului, noi nu avem disponibilă nici un fel de oglindă fizică, pentru a ne observa petele responsabile cu imaginea şi rezultate neplăcute din timpul vieţii. O oglindă pentru identificarea acestor pete aparent invizibile, este disponibilă prin intermediul informaţiilor prezente în psihologie şi alte forme de ştiinţe preocupate de înţelegerea comportamentului uman, iar ca aceste informaţii să fie utile, este necesară o sinceritate personală de un nivel deosebit. O altă oglindă mai este disponibilă, prin intermediul oamenilor din jurul nostru, cei ce observă anumite detalii comportamentale, însă, datorită lipsei diplomaţiei din şcoala vieţii, înştiinţează persoana de aceste detalii, prin critici, prin observaţii insensibile, şi prin certuri şi conflicte de toate felurile.

După cum o să descoperi pe parcursul cărţii, am făcut tot posibilul să evit diplomaţia din observaţiile mele, pentru a

fi cât mai clar cu putinţă, că ceea ce facem unii cu alţii şi în special cu proprii copii, este literalmente înfiorător, motiv pentru care, avem închisorile pline de oameni, consideraţi de fiecare dintre noi ca fiind nişte monştrii, ce merită să fie în spatele gratiilor şi izolaţi de societate, însă, eu ştiu cu totul altceva, şi ştiu că absolut toţi aceşti oameni marginalizaţi, şi-au început viaţa ca şi copii, nu şi-au început viaţa ca adulţi infractori, iar dac-am avea un strop de curiozitate să înţelegem cum anume a ajuns un copil jucăuş şi fascinat de viaţă, în situaţia de a fura, de a ucide, de a viola, de a se prostitua, şi orice altceva mai fac oamenii, am ajunge destul de rapid la explicaţia pe care nici un părinte sau educator de şcoală nu vrea s-o accepte, şi anume,

"*copiii au crescut în medii agresive şi chiar violente, şi nu le-au fost oferite nici un fel de informaţii cu adevărat utile şi aplicabile despre sine şi mediul înconjurător, într-o societate construită în jurul banilor, în care, inclusiv paharul de apă este pe bani, apa trecând printr-un apometru*".

Aşadar, fă-ţi un bine şi nu fi ofensat(ă) de formularea oferită de mine, a ceea ce se întâmplă în întreaga societate umană, în schimb, gândeşte-te, în ce fel eşti vizat(ă) tu de observaţiile mele, deoarece, dacă te simţi ofensat(ă), aproape sigur te comporţi similar cu ceea ce-si citit scris de mine.

Sunt câteva aspecte extrem de importante ce trebuiesc înţelese şi clarificate încă de pe acum, aceste aspecte având capitole separate prin care sunt explicate pe întreg parcursul cărţii, însă, dacă nu sunt înţelese încă din punctul ăsta al cărţii, vei citii cartea cu o atitudine de şoc şi revoltă faţă de ceea ce vezi scris, în loc s-o citeşti înţelegând scopul real al cărţii, şi anume, acela de a-ţi explica ce se întâmplă şi de ce,

şi de a-ţi oferii toate informaţiile de care ai nevoie, pentru a-ţi transforma viaţa personală într-o viaţă perfectă.

În primul rând, trebuie să mă crezi pe cuvânt, că omul şi viaţă au fost deosebit de greşit înţelese de cei ce-au construit societatea umană până-n momentul de faţă. Nu este nimeni de vină, deoarece, schimbările apărute de-a lungul timpului la nivel global, au apărut folosindu-se informaţiile disponibile în perioada respectivă, iar noi în clipa de faţă, trăim într-o perioadă în care, de câteva decenii deja, informaţiile şi înţelegerile ce se referă la om, la viaţă, la mediul înconjurător, indiferent că vorbim despre lumea fizică sau lumea mai puţin fizică, aceste informaţii şi înţelegeri sunt mai performante şi mai bine înţelese decât au fost ele vreodată în istoria civilizaţiei umane, iar dacă în trecut s-au inventat tot felul de termene şi etichete pentru a explica diferitele acţiuni negative ale oamenilor, termene precum, răutate, prostie, ură, ruşine, sociopat, şi ce-or mai fi inventat experţii planetei la vremurile respective, ei bine, în prezent, se ştie de ceva timp că cei ce-au inventat respectivele etichete şi definiţii, n-au înţeles mare lucru despre felul în care funcţionează omul, astfel, se ştie deja că toate aspectele comportamentale ale oamenilor îşi au originea în informaţiile de care dispune omul, şi care, i-au fost puse la dispoziţie de către societate, prin intermediul familiei, a sistemului educaţional, şi altele.

Ce trebuie să accepţi în momentul ăsta este că, absolut toate acţiunile negative ale oamenilor sunt făcute din teamă, din neputinţă. Teama este la originea tuturor acţiunilor negative ale oamenilor, indiferent de natura sau magnitudinea lor, nicidecum răutatea, prostia sau ce alte scuze au mai inventat oamenii de-a lungul timpului. Ăsta este cel mai important aspect pe care trebuie să faci un efort să-l înţelegi şi să-l accepţi încă de pe acum, iar atunci când citeşti un pasaj

din carte în care, eu pare să te critic ori să te atac, să înțelegi că emoțiile pe care le simți, le simți datorită etichetelor și definițiilor pe care le ai TU, în legătură cu acțiunile pe care eu le aduc în discuție. Nu există monștrii în lumea noastră, nu face nimeni nimic din răutate sau prostie, absolut tot ce facem, facem din teamă și din prea puține informații oferite prin educație. Acolo unde nu este suficientă informație pentru a avea o imagine foarte clară asupra vieții, în mod obligatoriu se instalează nesiguranța, incertitudinea, o stare agitată, nervoasă, iar astfel de stări emoționale se află sub umbrela conceptului de Teamă.

Așadar te rog nu te simții ofensat(ă) sau atacat(ă) de explicațiile prezente în interiorul acestei cărți, deoarece, niciuna dintre explicații nu se referă la răutate sau prostie, ci doar la insuficientă informație din partea celor ce și-au asumat obligația de a informa, iar această lipsă a informațiilor corect interpretate, oricât de greu ți-ar fi să crezi, este responsabilă cu tot ce vedem noi negativ și distructiv peste tot în jurul nostru.

De asemenea, trebuie să înțelegi că detaliile comportamentului uman sunt deosebit de subtile, datorită existenței *Stării de Negare* în care suntem educați să ne trăim viața, eu personal cunoscând destui părinți ce se consideră părinți perfecți, declarând că-și iubesc necondiționat copiii, în condițiile în care, eu am observat semne de *traume* în reacțiile copiilor acestor părinți.

De asemenea este important de înțeles că, după fiecare observație negativă, am oferit și explicația mecanică a gestului negativ, oricare ar fi fost el, pentru a se înțelege că omul nu este niciodată un monstru, și că, absolut fiecare acțiune negativă, vine ca urmare a informațiilor confuze și incorect înțelese de către cei ce oferă acele informațiile, fie

ei părinţi, profesori, mass-media şi chiar ştiinţe, informaţiile vechi şi greşit înţelese, oferind o perspectivă distorsionată asupra vieţii şi încărcată cu sentimente de teamă, iar teama va genera aproape întotdeauna un comportament agresiv şi chiar violent. Apoi, la fiecare explicaţie a detaliilor mecanice responsabile cu gestul sau acţiunea negativă a oricăruia dintre noi, am oferit informaţii din abundenţă şi alternative detaliate la tiparul de gândire ce a provocat reacţia negativă, ăsta fiind şi scopul cărţi, acela de a-ţi explica în detaliu ce se întâmplă şi ce ai de făcut ca rezultatele să fie aproape întotdeauna pozitive, indiferent de situaţie, deoarece, toate situaţiile neplăcute sunt provocate de o percepţie incorectă asupra vieţii.

Aşadar, îţi doresc lectură plăcută, citeşte orice capitol alegi din această carte, în orice ordine doreşti, în orice ordine simţi tu că este potrivită pentru tine, deoarece, te poţi întoarce oricând la capitolele de început, pentru eventuale lămuriri şi clarificări.

Recomandarea mea este totuşi, s-o iei în ordine.

ARLEN FABER

Arlen Faber, este un personaj jucat sclipitor de *Jeff Daniels*, dintr-un film ce mie mi-a schimbat viaţa, fiind perfect din toate punctele de vedere şi deosebit de educativ, dacă-l priveşti aşa cum l-am privit eu. Filmul se numeşte „*The Answer Man*”, a fost lansat în 2009, şi este povestea autorului unei cărţi ce, „*A redefinit spiritualitatea unei întregi generaţii*”, cartea numindu-se, „*Eu şi Dumnezeu*”, fiind o senzaţie la nivel planetar şi tradusă în peste 100 de limbi. La începutul filmului, Arlen Faber este prezentat ca un sfânt, un om ce, nu mai este ca toţi ceilalţi, nu mai are un interes în lucrurile fizice, refuzând milioane în contracte de televizare, refuzând chiar şi o întâlnire cu Dalai Lama, un om ce se credea că, citez:

- „*A intrat în contact cu însuşi Creatorul. A fost atins de către Divinitate şi a oferit omenirii singurul dar pe care l-a putut oferii, şi anume, cartea, Eu şi Dumnezeu*”.

Filmul este o special, cu un umor foarte plăcut, creatorii acestei poveşti având grijă să desfiinteze din primele minute mitul de sfânt al lui Arlen Faber, dezvăluind în toată splendoarea sa personalitatea comic de ursuză, de răutăcioasă,

de singuratică, fiind deranjat la culme de prezenţa oamenilor, însă, oricât de plăcut, şi bun, şi amuzant a fost filmul, pe mine m-a răscolit serios, lăsându-mă nostalgic şi cu un gust amar, ca de promisiune neîmplinită, deoarece, eu vroiam cartea, eu vroiam conţinutul cărţii, nu doar titlul. Aveam şi eu un milion de întrebări la care vroiam şi aveam nevoie de răspunsuri, aveam nevoie de sfaturi, aveam nevoie să mă îndrepte cineva într-o direcţie şi să-mi explice ce e cu toată nebunia din lumea asta, ce e cu toată violenţa, cu toată agresivitatea şi toată goana sălbatică şi inconştientă după o farfurie de mâncare şi-un pahar de apă, şi care este logica şi raţiunea competiţiei dintre oameni, acest fenomen ce motivează nişte adulţi în toată firea, să-şi facă cele mai condamnabile lucruri, şi să aibă cea mai halucinantă şi mai inexplicabilă atitudine unii faţă de alţii, toţi promiţând că este perfect justificat gestul sălbatic faţă de o altă persoană, explicand că, cică,

"*sunt resurse limitate, e fiecare pentru el, şi frate frate pân' la bani*".

Acest film a trezit în mine un strop de speranţă, deoarece, elementul cheie al poveştii, este tocmai ideea unei cărţi, ce promitea să fie cartea, care să conţină în sfârşit şi-n cele din urmă, toate răspunsurile la confuzia incredibilă a acestei lumi şi a fiinţelor ce populează planeta noastră, acest paradis verde albastru, de la toată apa şi natura ce-a dominat peisajul pământean până la apariţia omului modern, om ce a inventat industria şi utilajele, transformând mirificul paradis, într-o uriaşă placă de beton armat.

Au trecut opt ani de atunci, opt ani în care, nu mi-a dat deloc pace gândul unei cărţi care să explice totul, să ia societatea umană de la un capăt la altul, să explice în cele

mai mici detalii ce se întâmplă în lumea asta, şi nu numai să explice, dar să şi descompună în părţi componente, explicaţia mecanică a ideilor şi raţiunilor ce-au stat ca fundaţie la baza acestei nebunii inconştiente, pe care noi o numim „*Societate Umană*”, să explice detaliat, ce este în neregulă cu perspectiva din care a fost construită această versiune de semi-colaborare între diferitele naţiuni prezente pe splendida noastră planetă, şi să explice simplu şi uşor de înţeles, cum ar trebuii ea reconstruită, ca acest experiment monstruos să ia sfârşit, fiinţele umane ce populează planeta noastră, având un potenţial pe care umanitatea nu-l conştientizează încă, sau nu vrea să-l conştientizeze, fiindcă, informaţiile ce demonstrează acest potenţial, sunt prezente pe Pământ de ruşinos şi suspect de mult timp.

Dacă eşti precum cei mai mulţi dintre noi, cel mai probabil eşti dezamăgit(ă) de felul în care arată lumea noastră, de felul în care a fost construită societatea, de tensiunile dintre oameni, în care, chiar şi membrii familiilor îşi fac rău unii altora, şi eşti sătul(ă) de neputinţa provocată de lipsa acută a soluţiilor, în ceea ce priveşte tensiunea relaţiilor dintre oameni şi problemele ce durează de prea de mult timp, indiferent de zona geografică, societatea părând să fie într-un blocaj aproape fără sfârşit, blocaj ce *“pare”* să plece întotdeauna din zona politică, traversând întreaga structură socială, până-n sistemul educaţional.

Am început cartea afirmând că, „*Toate problemele sunt probleme de percepţie*”, însă, iniţial am vrut să încep cu o altă frază, şi anume „*Viaţa este simplă*”. Dacă aş fi început cu această frază, aş fi intrat de la bun început într-un conflict cu opinia ta actuală despre viaţă, şi aş fi forţat convingerile actuale să erupă, să iasă la suprafaţă, convingeri sociale pe

care le au aproape toţi oamenii, indiferent de limba vorbită, convingeri precum,

„*viaţa este nedreaptă, soarta pare să fie întotdeauna împotriva mea, nu am nici un pic de control asupra vieţii, sunt o victimă, alţii au puterea de a decide ce se întâmplă cu mine, şi anume, guvernul, Dumnezeu*”, şi alte convingeri de genul „*nu sunt o persoană inteligentă sau talentată”*.

SINCERITATE BRUTALĂ

În societatea noastră, oameni mai coerenţi şi raţionali, folosesc o expresie pe care eu o consider deosebit de valoroasă, ce are puterea de a schimba absolut întreaga perspectivă a persoanei ce-o foloseşte, oferindu-i un punct de echilibru, un punct nou de plecare şi posibilitatea unui nou început. Expresia este „*Sinceritate Brutală*”. Dacă eşti de acord să iei totul de la capăt, să laşi deoparte tot ce crezi că ştii despre tine şi felul în care funcţionează lumea în care te-ai născut, şi să fi atât de sincer(ă) cu tine, încât să fi dispus(ă) să investighezi părţi ale personalităţii tale pe care în mod normal nu eşti dispus(ă) să le analizezi, fiind aspecte mult prea confuze, neclare, sau dureroase, şi pe care ai ales să le ignori, fiind cea mai simplă soluţie găsită la momentul respectiv, îţi promit că te vei privii pe tine şi lumea în care trăieşti, dintr-o perspectivă la care nu te-ai gândit până-n prezent, sau care a părut imposibil de realizat, fiind perspective pe care au curajul să le exploreze doar scenariştii de la Hollywood.

Îţi propun să parcurgem împreună această carte, iar exemplele şi argumentele prezentate, să le analizezi pentru tine cu toată seriozitatea, cu ochi proaspeţi, şi dintr-o perspectivă nouă, mult mai curajoasă şi mai aventuroasă, această lume având la bază câteva “*legi*” ce par la prima

vedere să fie pur teoretice, însă, îţi promit că este mă multă "*fizică"* decât te-ai aştepta, iar una dintre legi spune că,

„*teoria nu învaţă pe nimeni nimic, doar propria experienţă de viaţă te învaţă*",

, cu alte cuvinte, trebuie să aplici informaţiile respective în propria viaţă şi să ai parte de propria ta experienţă, ca informaţiile teoretice şi rezultatele practice, să ofere o perspectivă şi o logică, mult mai reală decât simpla citire a unor cuvinte, dintr-o carte cu poveşti ce promite rezultate de basm.

Aproape tot ce ştii despre tine şi lumea în care trăim, are la bază informaţii vechi, ce nu au mai fost analizate şi regândite de foarte mult timp, personalitatea ta actuală şi a celorlalţi oameni cu care interacţionezi de-a lungul vieţii, fiind compusă din informaţii şi convingeri inexacte, ineficiente, şi contradictorii, multe dintre convingerile actuale având sute de ani, fiind gândite într-un tipar de gândire, dintr-o perioadă în care nu se înţelegea absolut nimic despre viaţă şi comportamentul uman, iar noi, acum, la aproape cinci sute de ani de la momentul în care s-a pus microscopul pe comportamentul uman şi s-a început studiul psihologiei, avem oportunitatea de a folosii informaţiile disponibile, pentru a face puţină curăţenie în personalitate, clarificând aspecte des întâlnite în societate, însă, incorect interpretate. Lipsind informaţiile necesare unei imagini de ansamblu, aceste aspecte interpretate incorect, provoacă toată confuzia pe care o vezi peste tot în jurul tău, toată agresivitatea oamenilor unii faţă de alţii, şi absolut orice detaliu negativ, vizibil, sau mai puţin vizibil, în societatea în care trăim, inclusiv neputinţa de a-ţi crea exact viaţa dorită.

Cu siguranţă ţi-e greu să mă crezi când îţi spun că, viaţa la care visezi este în totalitate dreptul tău şi este cât se poate de realizabilă, însă, îţi promit că n-o să treacă mult timp şi o să ajungi la aceeaşi concluzie la care am ajuns eu, şi anume, „*Viaţa este simplă şi foarte plăcută*” atunci când este privită din perspectiva potrivită şi are la bază informaţii corect interpretate, lumea în care trăim noi, fiind un real „*Tărâm al Subtilităţilor*”.

LEGI UNIVERSALE

Fiind înconjurată de toată nebunia şi haosul prezent peste tot în jurul nostru, societatea umană a ajuns la inevitabila concluzie, că totul funcţionează pe baza hazardului, inventând tot felul de termene, pentru a reflecta convingerea socială şi colectivă a acestui grup uriaş de fiinţe vorbitoare de cuvinte, termene precum,

"*noroc, ghinion, soartă, destin, răsplătit, pedepsit, inteligenţă, prostie, cu sau fără un dar de la Dumnezeu"*,

, şi multe, multe altele.

Eu o să contrazic această convingere socială, înţelegând că totul funcţionează în tipare, iar acolo unde este prezent un tipar, este obligatoriu prezent şi un set de paşi, un set de reguli, un plan pus în aplicare, o ordine precisă, şi chiar dacă oamenii nu observă şi nu realizează, ei nu fac nimic accidental, ba dimpotrivă, respectă cu sfinţenie un set de reguli, însă, o fac fără să realizeze, o fac sub tresiunea sociala, iar în aceste împrejurari, rezultatele sunt haotice şi de cele mai multe ori negative, din simplul motiv că, ei pun

în aplicare planuri şi învăţături gândite cu secole în urmă, iar aceste învăţături vechi şi dezordonate, combinate cu o mecanică internă a omului incredibil de precisă şi punctuală, şi cu legile naturale ale acestei lumi, o să rezulte întotdeauna în confuzie şi inevitabil în haos.

Înafară de gravitaţie, omul nu mai acceptă nimic altceva ca fiind o lege exactă, ce afectează negreşit şi neîntârziat fiinţele acestei lumi şi rezultatele acestora, însă, spre surprinderea omului, întreaga sa personalitate funcţionează pe baza unor principii la fel de exacte ca şi gravitaţia, iar acţiunile fizice ale omului şi rezultatele acestor acţiuni, sunt departe de a fi accidentale şi întâmplătoare, ele având la bază componente la fel de mecanice şi de precise, precum componentele unui motor de maşină.

Hai să luăm câteva exemple de legi, reguli, principii, poţi să le denumeşti cum vrei tu, deoarece, toate semnifică acelaşi lucru, şi anume, semnifică "*o regulă*", pe care, dacă o cunoşti şi o respecţi, în timp o să-ţi ofere controlul acestei maşini, o să începi să înţelegi unde este volanul, unde sunt manetele, butoanele, o să înţelegi ce rol au ele, cum se folosesc, şi cum poţi folosii toate aceste ustensile, pentru a-ţi conduce în mod deliberat maşina numită trup şi conştiinţă umană, în tot acest haos, creat de alte maşini cu şoferi legaţi la ochi şi neinstruiţi în legătură cu ustensilele disponibile fiecăruia.

Toate problemele sunt probleme de percepţie, toate soluţiile sunt soluţii tot de percepţie

Aşa cum o să descoperi pe întreg parcursul cărţii, toate problemele omenirii de la începuturile

sale, toate problemele mai recente şi cele ce urmează a fi provocate de către umanitate, sunt provocate de perspectiva distorsionată din care cineva influent a privit viaţa, reuşind să convingă suficient de mulţi alţi oameni la fel de confuzi şi cu perspective la fel de distorsionate, că această perspectivă este cea mai potrivită.

Pe parcursul cărţii, o să luăm cele mai comune, mai active şi mai dominante convingeri şi perspective din societatea umană, o să explicăm de ce au provocat probleme de-a lungul timpului, şi o să oferim o perspectivă diferită, îmbunătăţită, proaspătă, şi mai atent gândită şi analizată, ca ea să producă rezultate pozitive celor ce-şi doresc rezultate diferite de la viaţă.

Toate situaţiile au cel puţin două perspective

Cauzele situaţiilor conflictuale dintre oameni sunt înşelător de simple, şi sunt de cele mai multe ori, doar simple situaţii privite din perspective diferite şi nimic mai mult, însă, lipsind educaţia şi informaţiile potrivite să clarifice aceste confuzii sociale, fiecare persoană este lăsată în situaţia de a-şi proteja convingerile personale, ale familiei, cele sociale sau religioase, intrând în conflict cu toţi cei ce prezintă o opinie diferită.

Aspectele pozitive pot fi planificate, aspectele negative pot fi prevenite

O să vorbim intens despre acest aspect, al controlului, al planificării, şi al prevenţiei. Pe parcursul cărţii, o să devină din ce în ce mai evident că nimic nu se întâmplă accidental şi poţi alege orice consideri ca fiind potrivit pentru tine în această viaţă.

Trebuie să devii un bun cunoscător (expert) al domeniul în care ai nevoie de ajutor

Indiferent ce informaţii foloseşti din această carte, este necesar să investighezi şi tu domeniul, sau aria vieţii ce-ţi creează dificultăţi. Este foartă multă informaţie disponibilă în zilele noastre, şi nimic nu funcţionează pentru absolut toată lumea, fiind necesar un proces personal de investigare şi testare a diferitelor informaţii şi ustensile, puse la dispoziţie de cei ce le-au investigat şi experimentat.

Teoria nu învaţă pe nimeni nimic, doar experienţa de viaţă te învaţă

Simplu spus, informaţia trebuie aplicată. Dacă doar o citeşti şi nu eşti interesat(ă) să o şi aplici în viaţa de zi cu zi, informaţia respectivă este aproape irelevantă.

Orice se îmbunătăţeşte prin exerciţiu

O să sune ciudat, însă, eşti expert(ă) în ceea ce ai exersat până-n momentul de faţă. Dacă ai 30 de ani, cel mai probabil ai vreo 20-25 de an de exerciţiu în tiparul actual de gândire, aşadar, o să fie o provocare ca un nou sfat să înlocuiască un obicei pe care-l ai de la cinci. De asemenea o să sune ciudat, însă, noi ţinem cu dinţii şi de convingerile ce ne-au creat haos în viaţă, şi o să explicăm exact de ce. Este important de înţeles de pe acum, că o să fie necesar un pic de exerciţiu, şi n-o să fie deloc simplu, datorită anilor petrecuţi în perspectiva actuală din care ai privit viaţa, însa, de asemenea trebuie înţeles de pe acum, că orice se îmbunătăţeşte prin exerciţiu.

Copilul urmează exemplul, nu sfatul

Aproape toate problemele adultului au început în copilărie, prin educaţie, fie ea primită de la părinţi, profesori, sau alţi oameni ce au participat la procesul educaţional, iar aceste problemele, vin din exemplele observate de copil la adulţii ce i-au fost modele de-a lungul vieţii. Sfatul conform căruia, „*să faci ce spune preotul, nu ce face el*”, n-a funcţionat niciodată, deoarece, din punct de vedere al mecanicii interne, funcţionăm total diferit de felul în care s-a înţeles până-n prezent.

Nu există monştri

Este adevărat că oamenii au făcut şi fac în continuare lucruri halucinante şi aparent inexplicabile, însă, aşa cum o să descoperi pe parcursul cărţii, toate acţiunile oamenilor au o explicaţie simplă şi deloc misterioasă, şi o să înţelegi, că toate inconştienţele făcute vreodată de oameni, au fost provocate de educaţia şi climatul în care s-a dezvoltat respectivul inconştient, climat ce este creat întotdeauna de către oameni, de către adulţi, de către societate, iar toate aceste monstruozităţi şi inconştienţe, ar fi putut fi prevenite, dacă ar fi fost mai puţină ignoranţă în societate.

Răutatea nu există în natură

La câtă agresivitate şi violenţă observăm pe plan mondial, este greu de crezut o asemenea afirmaţie, însă, toată răutatea omului matur este cultivată în copilărie, de către oameni neputincioşi, temători, şi depăşiţi de situaţie.

Nu există Inteligenţă şi prostie, ambele se cultivă

Perfect adevărat, şi o să explicăm în detaliu şi cum anume se cultivă inteligenţa şi prostia.

Agresivitatea naşte agresivitate

De obicei, unde nu este cultivată inteligenţa, iar omul este lăsat pradă mecanismelor defensive şi de supravieţuire, persoana devine agresivă, iar agresivitatea folosită în educaţie, aşa cum se întâmplă în mai toate famiile, şi mai ales în şcoli, această stare de agresivitate este în continuare perpetuată, copiilor le este educată şi cultivată ideea conform căreia, agresivitatea este normală, este practică şi eficientă, iar noile generaţii de adulţi, vor repeta tiparul pe noile generaţii de copii, iar acest ciclu se perpetueaza la nesfârşit.

Persoana fără resurse, ori se lasă păgubaşă, ori apelează la violenţă

Aşa cum am mai amintit, omul nu face nimic accidental. Fiecare gest are o explicaţie, iar violenţa are întotdeauna la bază un sentiment de teamă, de vulnerabilitate, de inferioritate, aceste sentimente fiind provocate de lipsa resurselor ce n-au fost cultivate la momentul potrivit, şi anume, în copilărie. O să vorbim foarte mult despre potenţialul uman, despre opţiunile puse la dispoziţia oamenilor de această incredibilă lume, opţiuni disponibile omului chiar şi la maturitate pentru cultivarea resurselor necesare, iar în cele din urmă, stările emoţionale de neputinţă şi vulnerabilitate să fie depăşite, ca odată cu dispariţia stării de teamă, să dispară şi starea de agresivitate.

Informaţia generează comportament

Abia de-aici intrăm cu adevăr în pâine, fiindcă, importanţa informaţiei şi efectele ei asupra persoanei ce este cu adevărat interesată de informaţie, sunt realmente fascinante, şi depăşesc orice limite ale imaginaţiei omului educat de societatea actuală, ce are aspect de elefant în magazinul cu porţelanuri.

Există o expresie în lumea noastră, şi anume, „*Knowledge is Power*”, iar această expresie se traduce prin, „*Informaţia Reprezintă Putere*”. Dacă reuşeşti să-nţelegi, că-n istoria omenirii nu s-a realizat absolut nimic fără ca persoana vizionară să fi avut acces la informaţie, într-un astfel de moment, înţelegi şi că orice este posibil, realizabil, şi la îndemâna oricui, cât timp acorzi timpul necesar însuşirii informaţiilor potrivite, cu ceea ce doreşti să realizezi şi tu în viaţa personală.

Despre felul în care funcţionează creierul, mecanica inteligenţei, şi dezvoltarea deliberată a acestora, o să vorbim într-un capitol separat şi în totalitate dedicat acestui subiect.

SINCERITATE SAU OFENSĂ

Societatea umană se află predominant în negare. Aproape nimeni n-o să accepte un asemenea adevăr, însă, din păcate, asta este realitatea, judecând după starea de confuzie, de agresivitate, şi rezultatele deloc impresionante ale majoritatii adulţilor. Pentru că oamenii trăiesc predominant în negare, iar educaţia, în adevăratul sens al cuvântului, este aproape inexistentă, fiind lăsate la voia întâmplării, şi comportamentul, şi capacitatea oamenilor de a lua decizii raţionale, astfel, sunt şanse mari să-i ofensez pe mulţi dintre cei ce se aventurează în această expediţie în lumea informaţiei, expediţie menită să clarifice *„cea mai distructivă convingere prezentă în societatea umană”,* convingere pe care aproape fiecare părinte, sau adult, are grijă să i-o cultive copilului, şi anume, ideea conform căreia, viaţa, fericirea, şi rezultatele din timpul vieţii, se află în mâinile altcuiva, decât în cele personale. Există o expresie în societatea umana, ce este şi înţeleaptă printre altele, şi anume:

„În lumea noastră, nu este nici o diferenţă între a fi sincer,

sau a ofensa o persoană”.

De vină este educaţia incorectă, sau în cel mai fericit caz, incompletă, educaţie ce are la bază, mai mult superstiţii decât informaţie verificată, aşadar, o să vorbim foarte mult despre *Convingeri*, ce sunt ele, şi ce efect au asupra capacităţii noastre de a lua decizii cu adevărat raţionale şi în folosul tuturor.

CUI SE ADRESEAZĂ CARTEA

“Oricui”.

Aşa cum o să descoperi pe parcursul cărţii, din sursele oficiale de informare a populaţiei, lipseşte aproape în totalitate informaţia de actualitate, făcând dificilă sarcina de a-şi atinge cu adevărat potenţialul disponibil, unei persoane ce doreşte asumarea acestei răspunderi personale. Drept urmare, aşa cum o să descoperi în mai multe capitole special dedicate acestui subiect, chiar şi un geniu realizat, mai are suficient potenţial la dispoziţie pentru a fi accesat şi explorat, iar informaţiile necesare unei asemenea aventuri, sunt în paginile Atlasului Vieţii.

NOSCE TE IPSUM

Cunoaşte-te pe tine însuţi (însăţi)

Nu sunt vorbitor de limbă latină şi nici nu încerc să fac pe filozoful, însă, această expresie oferită de Socrate cu mii de ani în urmă, a fost gândită cu mii de ani înainte ca ea să poată fi cu adevărat înţeleasă, şi mai ales *"folosită"*, de cei cărora le-a fost destinată. Generaţia noastră, este una dintre primele generaţii din istoria omenirii, ce ar putea folosii informaţiile strânse de-a lungul mileniilor, de oamenii pasionaţi de modul în care sunt conectate diferitele părţi componente ale acestei lumi, omul fiind de departe cea mai interesantă şi mai impresionantă parte componentă, având o capacitate fascinantă de modelare a mediului înconjurător, şi nu numai, el având şi un potenţial peste puterea actuală de înţelegere a omului simplu, fiind deosebit de creativ şi inventiv, însă, din aceleaşi motive, el fiind şi deosebit de periculos şi iresponsabil, această iresponsabilitate provenind din faptul că nu se cunoaşte cu adevărat pe sine, nu-şi cunoaşte potenţialul, nu-şi cunoaşte

întreaga paletă de ustensile disponibile, cunoscând doar ustensilele fizice, inventate de omul modern, şi pe care le prezintă copiilor că fiind cele mai importante şi mai revoluţionare descoperiri prezente în societatea noastră, şi singurele cărora trebuie să le acorde atenţie.

Contrar convingerilor sociale şi declaraţiilor oficiale, aruncate de câte-un şef de stat, al vreunei naţiuni considerate super putere mondială, şi economică, şi militară, şi orice astfel de epitete s-au mai inventat de-a lungul timpului, pentru a caracteriza un om mai descurcăreţ, printre alţii mai fraieri, grupul de state ce se autointitulează societate occidentală, civilizată, super tehnologizata, superioară, etc, nu a avut niciodată ca prioritate ideea de "*Progres a Umanităţii"*. Progres a umanităţii, însemnând, "PROGRESUL OMULUI", oricare ar fi el, nu doar progresul statelor respective, al economiei, al industriilor acestor state, ci progresul tuturor, ca fiecare persoană să participe în mod deliberat şi conştient la acest progres, prin propriul geniu, geniu existent în fiecare fiinţă umană, sub o formă sau alta, fiind necesar însă, ca acest geniu să fie identificat şi cultivat, să fie studiat în cele mai mici detalii, ca el să fie oferit umanităţii, prin aplicarea calităţilor de care dispune fiecare persoană, ce s-a născut într-o lume în care, oamenii nu mai trăiesc prin tufişuri, vânând şerpi şi alte reptile pentru a se hrănii.

Omenirea n-a avut niciodată ca prioritate progresul umanităţii, prin simplul fapt că, în nici o şcoală, fie ea publică sau privată, nu există informaţie completă, informaţie disponibilă în unele cazuri, de mii de ani, informaţii ce se referă la potenţialul real şi particular al omului, al studentului, ce se află în clasa de curs cu scopul de-a învăţa lucruri despre lume şi despre sine, despre mecanica sa internă, despre

accesarea, dezvoltarea, şi explorarea propriului potenţial, despre controlul propriului geniu, şi nu doar manipularea şi exploatarea altor oameni mai puţin informaţi decât el, sau a mediului înconjurător, pentru câştigul personal.

IMPORTANŢA REPETIŢIEI

După cum am mai menţionat, lumea asta funcţionează pe baza unor legi, iar una dintre legi spune că, „*orice se îmbunătăţeşte prin exerciţiu*”, însă, mai important decât ce anume îmbunătăţeşte exerciţiul, este faptul că, exerciţiul este singura cale prin care pot fi înlocuite vechile tipare de gândire, cu unele noi, vechile şi ineficientele convingeri, cu altele noi şi utile, fiind exact ce avem noi de făcut, pentru a ne face curat în personalitate, identificând convingerile şi supertiţiile vechi şi greşit interpretate. Pentru că scopul cărţii este perspectiva mecanică a convingerilor, o să le desfac bucăţi, şi o să-ţi explic ce este în neregulă cu felul în care a fost construită convingerea respectivă, o să-ţi ofer un punct nou de vedere, care o să te ajute să te relaxezi, să te priveşti cu ochi ceva mai îngăduitori, mai indulgenţi, mai înţelegători, şi explicându-ţi cum funcţionezi, o să te simţi mult mai capabil(ă), mai curios(curioasă), cu timpul o să înţelegi că nu prea sunt limite în privinţa potenţialului şi a realizărilor posibile, indiferent de nivelul intelectual sau fizic la care te afli în momentul de faţă, şi vei privi lumea din jurul tău, exact la fel cum te vei privi pe tine, şi anume,

relaxat(ă), indulgent(ă), înţelegător(înţelegătoare), blând(ă) şi cooperant(ă). Înainte să-i analizezi pe ceilalţi, este necesar să te analizezi mai întâi pe tine, pentru a relaxa felul în care te priveşti şi atitudinea critică folosită atunci când te gândeşti la tine. Aşa cum vei descoperii în continuare, lumea asta funcţionează în tipare, aşadar, vei folosi exact acelaşi tipar şi pentru a-i privii pe cei din jurul tău, însă, ordinea firească a lucrurilor spune că, "*trebuie să începi cu tine"*.

PERIOADA DE ACLIMATIZARE

Trebuie să te avertizez de la bun început, că nu se întâmplă nimic peste noapte şi nu se poate bate din palme pentru grăbirea rezultatelor. Absolut toate rezultatele de care te vei bucura în urma aplicării acestor informaţii, vor fi propriul tău merit, pur şi simplu, pentru că "*nimeni nu poate face nimic în locul tău",* calitatea rezultatelor fiind o consecinţă a nivelului de interes pe tu îl ai pentru viaţă şi dorinţa de a avea parte de rezultate pozitive. Convingerile actuale s-au format în perioade lungi de timp, aşadar, este necesară o perioadă de aclimatizare, în care, este util să analizezi cu atenţie informaţiile pe care le discutăm.

Am menţionat mai devreme că lumea asta funcţionează în tipare, iar ca să înţelegi mai bine de ce este necesară aclimatizarea, gândeşte-te la procedura urmată de alpinişti atunci când urcă la altitudini foarte mari. Urcă în jur de 2500 de metri, apoi se opresc, pentru a-i permite organismului să se obişnuiască cu lipsa aerului, mai urcă o porţiune, apoi iar se opresc, şi tot aşa. De o manieră similară funcţionăm şi din punct de vedere cognitiv. Convingerile actuale le-ai exersat întreaga viaţă, iar atunci când îţi este prezentată o informaţie ce intră în conflict cu una dintre definiţiile actuale, se declanşează un răspuns defensiv automat, simţind nevoia

să protejezi definiţia respectivă, exact ca în situaţia în care te afli sub apă, respirând printr-un tub de oxigen, iar cineva încearcă să-ţi ia tubul de la gură, astfel, vei opune rezistenţă, fiind sursa ta de aer, fără de care viaţa îţi este pusă în pericol.

Ţinând cont de aceste detalii, te sfătuiesc să-ţi acorzi perioade lungi de timp, în special în cazul aspectelor pe care nu le înţelegi chiar de loc, deoarece, ai un subconştient ce lucrează chiar şi când tu dormi, iar atunci când eşti treaz(ă) şi gândeşti în mod conştient, creierul suferă modificări fizice, şi au nevoie de timp pentru a fi realizate cum trebuie. O să vorbim mai târziu despre inteligenţă şi felul în care se dezvoltă ea, pentru moment, trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă, că o să te cam afli într-o stare de conflict intern, şi o să dureze puţin până te obişnuieşti cu noile concepte şi te aclimatizezi realităţii generate de noile informaţii, fiind util să-ţi aduci aminte din când în când, că noi funcţionăm mecanic, iar acest conflict, această confuzie de moment, este generată de cele două definiţii ce se contrazic una pe cealaltă, definiţia veche şi cea nouă.

Din păcate, tiparul actual de gândire al societăţii noastre, este cât se poate de distructiv şi dezechilibrat, motiv pentru care, cei mai mulţi dintre oamenii planetei, ar prefera să-şi rupă spatele cărând saci de ciment din zori şi până seară, ori să iasă la aratul pământurilor patriei cu furculiţa, decât să petreacă 30 de minute zilnice în liniște, să gândească, să-şi cultive o mână de informaţii, să investigheze, să se cunoască pe sine, să planifice, şi să-şi construiască pas cu pas, un plan, o strategie s-o respecte zi de zi, bucurându-se în cele din urmă de rezultate deosebite şi certe, în urma schimbării tiparului de gândire.

Titlul, „Atlasul Vieţii”, vine din ideea conform căreia,

lumea asta funcţionează în tipare, şi aşa cum poţi folosii un Atlas, sau o hartă, să te orientezi pe planeta noastră uriaşă, unde abundă zonele separate şi izolate, ce te-ar putea face să te rătăceşti cu mare uşurinţă, fără a mai avea posibilitatea de-a găsii vreodată calea către locul tău de origine, loc ce s-ar putea afla la mii de km distanţă, exact de aceeaşi manieră poţi folosii şi o carte, în care, să fie cartografiată viaţa umană, iar acest *Atlas al Vieţii*, să conţină, nu numai harta posibilităţilor disponibile în lumea externă, dar şi Atlasul detaliat al proceselor interne ale fiinţelor umane, procese interne ce-au fost gândite şi construite cu rol de GPS biologic, şi au ca singur şi unic scop, ghidarea omului prin viaţă şi prin această lume inimaginabil de bogată şi ofertantă în opţiuni şi posibilităţi, proces de ghidare, realizat prin intermediul emoţiilor şi al înţelegerilor mecanicii interne, la care au acces aceste fiinţe miraculoase şi înzestrate, numite "*oameni*".

CONVINGEREA, Secretul Universului.

Încă din antichitate, oamenii au fost obsedaţi de concepte precum, *„descoperirea secretelor universului, Fântâna Tinereţii, Sfântul Graal”*, şi mai recent, odată cu apariţia medicinei moderne şi a medicamentelor, de *„pilula magică”*, ce urmează să rezolve toate problemele omului, începând de la vindecarea tuturor bolilor existente, şi terminând cu deblocarea potenţialului uman, prin activarea regiunilor inactive ale creierului, astfel, făcând persoana mai inteligentă. Oamenii de ştiinţă sunt ferm convinşi, că omul îşi foloseşte doar 10 până la 20% din capacitatea totală a creierului, iar pentru activarea restului de 90%, fiind “*necesară şi obligatorie”,* intervenţia fizică, sub forma unor chimicale (medicamente), sau a unor dispozitive medicale, pentru stimularea deliberată a diferitelor zone ale creierului, în speranţa că omul va atinge nivele superioare de inteligenţă, prin accesarea pachetelor de resurse intelectuale ce stau la dispoziţia persoanei, însă, deocamdată, cred cercetătorii, aceste pachete de resurse ar fi inactive, latente.

Cel puţin, asta este perspectiva ştiinţei asupra dezvoltării inteligenţei, noi însă, vom privi inteligenţa dintr-o cu totul

altă perspectivă, deloc invazivă, mult mai aventuroasă, mai plăcută, şi în totalitate sub controlul tău. Vom explora această idee numită inteligenţă, începând cu cel mai important detaliu din experienţa umană, şi anume, CONVINGEREA.

Definiţia convingerii este foarte simplă, şi anume;

„*Orice gând, orice idee sau frază, exersată suficient de mult timp, se transformă în Convingere*”.

Indiferent dacă ideea respectivă este sau nu adevărată, experienţa emoţională este cât se poate de reală, emoţia fiind singurul motiv pentru care întreprindem orice fel de acţiune fizică în viaţa asta, deoarece, recompensa emoţională, stă la baza tuturor acţiunilor fizice ale oamenilor, indiferent dacă aceste acţiuni duc la rezultate pozitive, sau negative. Aşadar, comparaţii precum, „*bine sau rău, rezultate pozitive sau negative, monstru sau Înger*”, ţin mai mult de perspectiva din care este privită viaţa şi de informaţiile pe care le ai la dispoziţie.

Ca să clarificăm importanţa convingerilor şi cât de împovărătoare sau eliberatoare sunt ele, trebuie să luăm un exemplu de convingere socială, colectivă, prezentă cu mult timp în urmă în societatea umană, şi să facem un exerciţiu de imaginaţie, pentru a trăii respectiva convingere în zilele noastre, iar prin acest exerciţiu de imaginaţie, o să devină foarte, foarte clar, cât suntem de influenţabili, de creduli, de naivi, ce putere extraordinară de convingere au nişte simple fraze, formate din nişte simple cuvinte, şi cât de multă

încredere contraproductivă avem în cei ce ne informează, în multe dintre situaţii, descoperind abia peste secole că informaţiile oferite populaţiei, au fost incorect, sau greşit interpretate, iar unele dintre ele, chiar minciuni în adevăratul sens al cuvântului, cu scopul de a speria şi a ţine sub control masele de oameni. Convingerea pe care o explorăm noi astăzi, este, „PĂMÂNTUL ESTE PLAT”. Din câte se pare, diferite grupuri de oameni, printre care şi oameni de ştiinţă, încă mai susţin această teorie, fiind irelevant cât de adevărată sau falsă este ea, deoarece, pe mine mă interesează strict, consecinţele reale şi palpabile ale unor astfel de idei, asupra experienţei fizice a omului.

Hai să facem un exerciţiu de imaginaţie, însă, o să te rog să faci exerciţiul ăsta cu toată seriozitatea, punându-te în pielea unei persoane, imaginându-ţi că eşti fizic acolo, simţind ce simţea omul respectiv, uitându-te împrejurul tău şi încercând să-ţi imaginezi cum arătau clădirile, drumurile, iluminatul stradal, hainele de pe tine, imaginează-ţi că eşti fizic o persoană în perioada respectivă, fiindcă, o să fie nevoie să fi sincer(ă) cu tine, pentru a înţelege ce emoţii intense generează nişte simple informaţii, indiferent dacă sunt adevărate sau false. Adu-ţi aminte principiul „*sinceritate brutală”*, aşadar, fi sincer(ă) cu tine.

Imaginează-ţi că trăim amândoi cu sute de ani în urmă, într-o perioadă în care, informaţia conform căreia, Pământul este plat, este o informaţie predată în şcoală, drept urmare, şi tu ai fost convins(ă) de familie şi educatori, că Pământul este plat. Să ne imaginăm că eu, spre deosebire de tine, m-am născut într-o comunitate în care, oamenii au avut acces la informaţii diferite, una dintre ele fiind „*Pământul este rotund*”. Pentru că cei ce m-au crescut pe mine, mi-au repetat

iar şi iar, că Pământul este rotund, eu nu am căpătat această teamă de a mă aventura departe de ţărm. Imaginează-ţi că noi doi ne întâlnim la maturitate, ne împrietenim, iar eu, după o perioadă de timp, vin cu o idee grozavă, şi-ţi propun:

- Hai să luăm o corabie şi să navigăm în văzduh!

Acordă-ţi câteva minute, închide ochii şi fă tot posibilul să te simţi ca o persoană în acea perioadă. Încearcă să-ţi imaginezi că ai avut toată viaţa convingerea conform căreia, Pământul este plat, şi ai avut-o încă de mic(ă), de când ai început să vorbeşti. Pentru tine, ideea că Pământul este plat, este la fel de adevărată precum, *cerul este albastru*, sau, *Soarele este cald*, pur şi simplu, ăsta este adevărul din punctul tău de vedere. Întreabă-te sincer, ce simţi când cineva rosteşte aceste cuvinte, „*hai să navigăm în văzduh*”, ştiind că la un moment dat Pământul se sfârşeşte, iar tu urmează să cazi de pe el. Dacă eşti ca noi toţi ceilalţi, adică o persoană normală, şi eşti sincer(ă) cu tine, o să simţi teamă. Hai să mergem mai departe cu exerciţiul şi să continuăm dialogul început mai devreme, iar la propunerea mea de a naviga în văzduh, tu îmi răspunzi:

*- Cum să navigăm în văzduh, tu realizezi ce spui? Pământul este plat! Dacă depăşim linia orizontului, cădem amândoi de pe P*ământ şi murim!

Să ne imaginăm că eu sunt ceva mai insistent, mai convingător, şi reuşesc să te conving că o să fim în siguranţă, şi-ţi spun:

- Îţi promit că o să fim amândoi în siguranţă! Sunt prietenul

tău şi nu te-aş minţii! O să fie o experienţă plăcută, promit!

Să spunem că argumentele mele reuşesc să te mai relaxeze, nu eşti în totalitate convins(ă) că este o idee bună, fiindcă, în funcţie de vârsta pe care o ai, această convingere are probabil zeci de ani de exerciţiu, ai zeci de ani de viaţă în acest tipar de gândire, şi cu toate emoţiile negative, ai un moment de slăbiciune în care te simţi intrigat(ă), astfel, reuşeşti să-ţi faci curaj şi urci pe corabie cu mine, iar acum, cu vântul suflându-ne prin păr, pornim în aventura vieţii noastre, îndreptându-ne *direct spre linia orizontului*.

Foloseşte-te pe cât posibil de imaginaţia disponibilă în momentul de faţă şi încearcă să te imaginezi stând oriunde vrei tu pe corabie, la cârmă, sus pe catarg, oriunde, însă, imaginează-te că eşti acolo fizic. Închide ochii şi pune mâna pe lemnul din care este făcută corabia, poate este un lemn poros, pentru că n-a fost tratat cu nici o substanţă, poate este un lemn lucios, pentru că a fost dat cu lac, poate o combinaţie din cele două? Cum este podeaua? Imaginează-ţi că dai cu piciorul în podea, să auzi cum sună lemnul sub piciorul tău! Sunt tunuri pe corabia asta? Cum arată pânzele, ce însemne sunt pe pânze? Este arborat vreun steag? Acordă-ţi oricât de mult timp ai nevoie să simţi că eşti fizic acolo.

Dacă te bucuri de experienţă şi simţi că tu chiar eşti pe vas, ăsta este momentul potrivit să-ţi aminteşti că Pământul este plat şi te îndrepţi inevitabil spre pieire. Ce simţi în clipa asta?

Indiferent de argumentele aduse de mine, informaţiile tale spun totuşi că Pământul este plat, aşadar, în momentul de faţă, logica şi raţiunea îţi spun că eşti în pericol, din simplul motiv că, astea sunt informaţiile pe care le ai tu despre mediul inconjurator.

Ca să nu mai prelungim agonia traumatizantă în care te afli şi să evităm posibile sechele pe viitor (LOL), hai să continui eu scenariul, explicându-ţi continuarea. Cu fiecare secundă, cu fiecare metru în care vasul îşi continuă deplasarea înspre linia orizontului, teama ta o să crească. Ideea că Pământul este plat, că urmează să ajungi la linia orizontului şi cazi de pe Pământ, o să fie din ce în ce mai accentuată, se vor declanşa mecanismele de supravieţuire, scopul lor fiind acela de a te ţine în viaţă, o să fi tot mai confuz(ă) şi agitat(ă), datorită celor două definiţii ce intră în conflict,

„*să am încredere în persoana asta, sau să am încredere în informaţia pe care o am eu de-o viaţă întreagă*”.

Cu fiecare secundă, teama o să crească, şi o să crească, şi o să tot crească, iar în urma stării de confuzie şi agitaţie prelungită, urmează să treci dintr-o stare emoţională în alta, fiind şanse foarte mari să devii violent(ă), fiind şanse ca mecanismele de supravieţuire să preia în totalitate controlul acţiunilor tale, în detrimentul raţiunii. Chiar dacă informaţia este falsă, este important de înteles că experienţa este cât se poate de reală. Din punct de vedere visceral, teama simţită, este aproape la fel de mare ca în momentul în care eşti fizic prezent(ă) în situaţia respectivă.

Nu este importantă istoria acestei convingeri, cine a venit cu o astfel de idee, anul exact, sau ce procent din populaţia totală a globului credea într-o astfel de idee, important este că, astfel de informatii sunt împărtăşite prin educaţie, şi cel mai probabil, fraza oferită oamenilor suna ceva de genul:

- Vezi tu linia orizontului ?
- Da o văd !

- Ei bine, acolo se termină Pământul, iar dacă te urci într-o barcă şi treci de acea linie, vei cădea în neant !

- Mulţumesc că m-ai informat. Pe mine chiar mă bătea gândul să navighez dincolo de orizont, fiind deosebit de curios(curioasă) de minunăţiile ce s-ar putea afla în depărtare, însă, acum că m-ai avertizat de pericolul iminent, voi avea grijă să nu navighez niciodată spre linia orizontului, pur şi simplu pentru că am încredere în tine, tu probabil, făcând parte din comunitatea oamenilor de ştiinţă, fiind o persoană mult mai educată decât mine, cu diplome şi certificări, aşadar, aleg să am încredere în ce crezi tu că ştii, astfel, voi sta cuminte aici pe mal, sau în apropierea ţărmului, şi-mi voi avertiza copii, nepoţii, strănepoţii, şi generaţii după mine să facă acelaşi lucru.

Ştiu că par sarcastic, critic şi răutăcios, la adresa celor ce-au înspăimântat oamenii cu o asemenea idee, însă, am oferit o versiune exagerată a acestei convingeri, pentru a oferii un exemplu a dialogului intern pe care-l are omul cu sine, şi la ce concluzii ajunge el singur, atunci când o persoană aparent superioară îi oferă o informaţie, şi impactul pe care o simplă şi banală frază îl are asupra calităţii vieţii unui individ, în lipsa unei educaţii corespunzătoare, care să aibă la bază informaţii de actualitate şi atent verificate.

Dacă te întrebi, în ce fel au fost afectate vieţile oamenilor de către această convingere, gândeşte-te singur(ă) la ce ştim acum despre lumea asta. Oamenilor le-a fost teamă să depăşească linia orizontului, in condiţiile in care, dincolo de această linie imaginară, se aflau bogăţii incredibile precum:

Antarctica, Jungla Amazoniană, plină de vietăţi de-o frumuseţe fascinantă, şi alte continente la fel de frumoase şi

interesante.

Nu acuz pe nimeni de crearea acestei convingeri, ea având la bază informaţii şi perspective din perioada respectivă, motiv pentru care, nu este nimic de blamat nimănui, şi totodată, nici nu le plâng de milă oamenilor din acea perioadă că au ratat oportunitatea de a vizita Amazonul. Încerc în schimb, să aduc în actualitate realitatea halucinantă în care;

"*o simplă frază, are puterea de a te ţine blocat(ă) în loc, de a-ţi obtura în totalitate abilitatea de a privi lumea în care te afli, cu libertatea de a-ţi înţelege şi de a-ţi alege propriile preferinţe, propriile oportunităţi, enorm de multe ca număr, multe dintre ele fiind perfecte pentru tine, iar tu perfect(ă) pentru ele*".

Gândeşte pentru tine, oare ce convingeri similare cu „*Pământul este plat*" sunt în continuare active, şi-ţi limitează capacitatea de a face alegeri, alegeri, care să-ţi permită dezvoltarea unei vieţi în direcţia în care doreşti, sau simţi tu că este potrivită pentru tine, facând alegeri având întreaga planetă la dispoziţie, ca paletă de opţiuni.

Oricum vom analiza viaţa în cele mai mici detalii, vom analiza convingeri, posibilităţi, şi sugestii, în detalii destul de minuţioase, însă, timpul petrecut departe de carte, foloseşte-l punându-ţi întrebări, indiferent dacă generezi sau nu şi răspunsuri, deoarece, interesul pentru o vieţă echilibrată, armonioasă, şi superioară celei trăite în momentul de faţă, îţi va fi de mare ajutor pe termen lung, începând un tipar de gândire diferit, unul în care, să pui totul sub semnul întrebării, şi să nu mai crezi orbeşte tot ce auzi.

DEFINIȚIA

Când vorbim despre definiţii sau convingeri, vorbim în mare parte despre acelaşi lucru. Am ţinut neapărat să vorbesc separat despre definiţii, în primul rând, pentru că, de acum înainte subiectul principal va fi "*definiţia"*, definiţia fiind combustibilul ce alimentează acţiunile noastre fizice, iar în al doilea rând, datorită naturii convingerilor, ele fiind formate din definiţii, din fraze, din cuvinte, convingerea fiind doar o umbrelă ce adăposteşte aceste detalii, pe care o să-nvăţăm să le identificăm, dând şi foarte multe exemple de convingeri cu o putere foarte mare de influenţă la nivel social, pe care le vom punem în categorii;

„*ce convingeri mă ajută în viaţă, ce convingeri îmi creează probleme, din ce definiţii sunt formate aceste convingeri*",

, şi sfaturi despre cum pot fi înlocuite ele după bunul nostru plac, folosindu-ne de emoţii pentru a verifica eficienţa definiţiilor.

Ce este deosebit de important de menţionat, este faptul că,

absolut toate situaţiile observate peste tot în jurul nostru, sunt perfect neutre. Ele nu sunt nici pozitive, nici negative, fiind în totalitate lipsite de semnificaţie. Nici o situaţie prezentă în lumea asta, nu vine cu o semnificaţie nativă, sau încorporată. Semnificaţia, sau eticheta folosită atunci când suntem martorii unui eveniment, este diferită pentru fiecare persoană, fiind generată de propriile definiţii, de convingeri, de propria experienţă de viaţă. O să vorbim în detaliu despre percepţie şi o să dau şi exemple la momentul respectiv.

INFORMAȚIA GENEREAZĂ COMPORTAMENT

La o ieşire într-un parc, aflat într-o zonă de joacă pentru copii, un copil era însoţit de către mamă şi probabil bunică. Copilul stătea pe bancă mâncând un sandviş, pe care îl aşeza lângă el, şi a ajuns la jumătatea sandvişului, când a apucat-o pe mamă dorul de casă şi-i spune pe un ton agitat, să-şi adune jucăriile, el fiind cu gura plină şi încă mai avea jumătate de sandviş de terminat. Copilul s-a ridicat şi a făcut un pas, moment în care, bunica îi spune şi ea, pe un ton la fel de agitat, să-şi termine sandvişul, astfel, micuţul face o piruetă şi se întoarce către bancă. Mama, acum este iritată de copil, şi ridică tonul, spunându-i să-şi strângă odată jucăriile, astfel, micuţul face din nou o piruetă şi se întoarce, moment în care, şi bunica ridică tonul, spunându-i şi ea să-şi termine sandvişul. În acel moment, copilul bagă în gură întreagă jumătatea de sandviş rămasă, şi cum ea era prea mare şi nu încăpea în gura micuţa a copilului, acest copil era cu o parte a sandvişului ieşindu-i din gură, şi s-a învârtit de trei ori în acelaşi loc, neştiind în ce parte s-o apuce mai întâi, să-şi

termine sandvişul, sau să-şi strângă jucăriile.

Această întâmplare, probabil ţi-a luat vreun minut să o citeşti. Ei bine, pentru copil, totul s-a petrecut în mai puţin de cinci secunde, învârtindu-se în loc, de cinci, şase ori, în încercarea de-a face pe plac ambilor adulţi ce-i ordonau sarcini contradictorii, "*oferindu-i informaţii contradictorii*". S-ar putea să nu sune a nimic ieşit din comun, ţinând cont de faptul că, obişnuinţa a doi adulţi de a se contrazice în timp ce-i oferă instrucţiuni copilului, este una zilnică, şi nu este văzută ca un motiv de îngrijorare de nici un părinte, ei fiind educaţi prin aceleaşi metode grăbite şi conflictuale, iar ei consideră că au ajuns bine în viaţă, având o familie şi un loc de muncă, însă, aceşti adulţi nu sunt deloc bine şi nu va fi nici copilul lor, deoarece, aceste momente în care copilul este pus în situaţii confuze de către părinţi, vor devenii dominante, ele se vor ancora în starea obişnuită a copilului, iar repetate suficient de mult timp în copilărie, le va prelua mai departe în viaţă, şi-şi va crea şi singur situaţii confuze la maturitate.

În situaţia în care s-a aflat acest copil, învârtindu-se în loc, fiind controlat ca un roboţel de către doi adulţi confuzi şi nehotărâţi, ce au amândoi telecomanda roboţelului, şi unul apasă butonul înainte, altul înapoi, în exact aceeaşi situaţie se află şi fiecare adult muncitor, ce speră să iasă la pensie de la locul actual de muncă, el având potenţial pentru aproape orice ocupaţie disponibilă în societatea noastră, însă, aceste ocupaţii trebuiesc studiate, învăţate, însuşite, exersate, practicate, şi pentru că a avut parte de mult exerciţiu în astfel de situaţii confuze, deja s-a obişnuit cu ideea că, viaţa este imposibil de desluşit, astfel, preferă statul pe canapea şi privitul la televizor, decât să mai treacă prin calvarul de a decide dintre cele două variante disponibile, şi anume,

„să rămân la locul actual de muncă și în condițiile actuale de viață”, sau, *„să pun mâna pe treabă, să-mi cultiv noi calități și să-mi caut o ocupație mai bine plătită*”.

Fără să-și dea seama, adultul pretutindeni, se confruntă în fiecare zi a vieții sale, cu această dilemă. El are în fiecare zi oportunitatea de a face alte alegeri, însă, are atât de mult exercițiu printre oameni confuzi și irațională, încât, a devenit și el un om confuz și irațional, ce face în fiecare zi aceleași alegeri, de a rămâne în exact același loc în care s-a aflat ani de zile, făcând exact același lucru, având aceleași activități, aceeași rutină, educându-și copiii în exact aceeași confuzie în care a fost și el educat, astfel, perpetuându-se tiparul confuz de educație, vechi de atâtea generații.

Dacă mi-am făcut bine treaba și ți-ai făcut și tu la rândul tău datoria, parcurgând odată cu mine exercițiul de imaginație al convingerii „*Pământul este plat*”, înseamnă că, cel mai probabil, ideea de convingere nu mai este un mister, astfel, definiția corect interpretată este mult mai clară, ea fiind doar un grup de informații exersate o perioadă de timp, până ajungi să le crezi, și indiferent dacă informațiile respective sunt sau nu reale, ele generează totuși o emoție suficient de puternică, încât, să te împingă în cele din urmă către o acțiune fizică. Neînțelegând mecanica internă și ce pași urmezi până-n momentul unei acțiuni fizice, fără să-ți dai seama, începi să asociezi informațiile respective cu imagini, cu amintiri, cu povești ce au legătură cu situația în care te afli, și foarte, foarte rapid, începi să dezvolți scenarii dintre cele mai apocaliptice, scenarii în care, întotdeauna sfârșești cum nu se poate mai rău.

Încearcă de pe acum să te obișnuiești cu ideea că, toate informațiile sunt minciuni, iar ele rămân minciuni până ai

parte de propria experienţă fizică, sub o formă sau alta. Este deosebit de important să accepţi o asemenea perspectivă, şi să reflectezi cât se poate de mult asupra acestei idei, ţinând cont că, în scenariul, Pământul este plat, dacă l-ai parcurs cu seriozitate, starea de teamă, de neputinţă, de confuzie, de panică, şi orice altceva ai mai simţit, toate stările emoţionale au fost generate de informaţii false, de minciuni. Astfel, dacă o minciună ţi-a cauzat o experienţă negativă, oare nu este posibil să privim realitatea şi din direcţia opusă? Cu alte cuvinte, o minciună te-a făcut să te simţi rău, oare nu este posibil ca tot o minciună să te poată face să te simţi mai bine, să-ţi ofere o experienţă pozitivă? Dupa cum am mai amintit, informaţia este o minciună până-n momentul în care ajungi tu să fi de acord cu ea, iar în acel moment devine adevăr, însă, adevărul respectiv este valabil doar pentru tine, pentru că tu eşti cel(cea) ce a decis că informaţia este adevărată.

GÂNDIM ÎN IMAGINI

Hai să ne mințim puțin, să vedem dacă reușim să ne manipulăm deliberat starea emoțională. Cuvintele, fără imagini, nu produc absolut nici o emoție, cuvintele având nevoie de o definiție destul de amplă, explicită, și de asemenea, de cel puțin o imagine asociată, ca ele să producă un sentiment. Așadar, fiecare cuvânt din vocabularul nostru, are nevoie de o poveste ca el să aibă sens. Fără o imagine, sau o experiență, asociată cu fiecare termen învățat vreodată în limba maternă, ar fi fost literalmente imposibil să înveți limba pe care o vorbești, deoarece, cuvintele nu ar fi avut absolut deloc sens.

Este important de înțeles acest detaliu, deoarece, eu până acum, am accentuat importanța definiției, definiția (informația) fiind cea care generează comportament fizic, însă, comportamentul este produs de emoții, emoțiile la rândul lor, sunt provocate de chimicalele eliberate de creier în organism, iar creierul la rândul său, răspunde la imagini, nu la cuvinte, indiferent dacă imaginile respective sunt poze fixe, sau amintiri, ce ții le amintești precum niște filme.

Așadar, sper, puțin câte puțin, că începe să dispară misterul ce planează asupra propriului comportament, aducându-ți aminte că, lumea asta funcționează în tipare, astfel,

înţelegând cum funcţionezi tu şi ce anume se întâmplă cu tine atunci când ai stări de confuzie sau ieşiri violente, o să-ţi fie mai uşor să înţelegi ce se întâmplă şi cu o altă persoană cu stări emoţionale similare, însă, cum această persoană nu are informaţiile potrivite, ea nu poate exercita un control eficient asupra propriului comportament.

Şi pentru că am promis să ne minţim singuri, hai să ne minţim, insă, trebuie să începem cu paşi mărunţi, să descoperim cum ne putem cultiva o stare emoţională preferată, *prevenţia* fiind ţinta fiecărei persoane în propria viaţă, ca stările de confuzie, sau ieşirile violente, indiferent de natura sau motivul lor, să fie cât mai puţine cu putinţă, ţinând cont de principiul, „*prin exerciţiu orice se îmbunătăţeşte*”. În situaţia de faţă, fiind vorba despre cultivarea unei stări de claritate şi a unei perspective cât mai limpezi asupra vieţii, cele două oferă de la sine un control sporit asupra propriilor manifestări comportamentale.

Aşadar, hai să ne jucăm cu imaginaţia. Uită-te puţin în jurul tău, oriunde te-ai afla, indiferent că eşti în casă, la birou, în parc, priveşte cu atenţie detaliile ce te înconjoară şi reorientează-ţi atenţia către propriile emoţii. Pune-ţi întrebarea:

- *Cum mă simt exact acum, în momentul ăsta*?

Permite-ţi câteva momente să te familiarizezi cu emoţia, apoi, gândeşte-te, unde ai vrea să te aflii dacă ai avea de ales şi ai avea absolut întreaga lume la dispoziţie? Unde ai vrea să fi în momentul de faţă?

Să presupunem că ai ales o plajă, în cea mai izolată regiune posibilă. Fiind deja familiarizat(ă) cu emoţia actuală, cu emoţia locului în care te afli, închide ochii şi imaginează-

ţi că eşti pe plaja unei insule izolate, şi a fost nevoie să călătoreşti 30 de minute cu barca, pentru a ajunge la această insulă înconjurată de cele mai limpezi şi mai cristaline ape. Gândeşte-te cu cine ai vrea să fi pe insulă, cu persoana iubită, cu familia, cu un grup de prieteni? Cum este atmosfera în barcă în timpul călătoriei? Aţi ajuns la insulă, barca se opreşte în nisip, iar tu sari în apa mică, la numai câţiva metri de plajă. Ce temperatură are apa? Eşti în picioarele goale, deci simţi nisipul deosebit de fin, şi chiar dacă eşti încă în apă, te gândeşti, cât de plăcut o să fie nisipul pe plajă, dată aici, în apă, îmi mângâie tălpile picioarelor în cel mai plăcut mod cu putinţă?

Pentru că ai coborât primul din barcă, îi ajuţi şi pe ceilalţi să coboare, aruncându-vă cele mai entuziasmante şi mai nerăbdătoare priviri, în aşteptarea momentelor ce urmează să le petreceţi, rupţi de civilizaţie şi gălăgie, în cel mai încântător loc pe care-l putea produce natura. Sunteţi pe plajă, nisipul este alb, încălzit de Soare, şi se simte ireal de plăcut pe tălpile goale. În spatele plajei sunt palmieri, completaţi de cea mai luxuriantă vegetaţie, însă, e atât de plăcută plaja, încât, nu te poţi abţine şi te afunzi deliberat în nisip, începând să-ţi plimbi mâinile şi picioarele prin nisipul fin, producând cele mai străine şi mai plăcute sentimente trăite vreodată.

Cum te simţi? Acordă-ţi câteva clipe, şi fă o comparaţie între felul în care te-ai simţit înainte să începi exerciţiul de imaginaţie şi felul în care te-ai simţit în timpul excursiei, chiar şi acum că excursia s-a încheiat. Cum te simţi? Dacă ai făcut cu sinceritate exerciţiul, cu siguranţă diferenţa este mare, acum simţindu-te mult mai plăcut şi mai relaxat(ă). Explicaţia este foarte simplă; ţi-ai reorientat *deliberat* atenţia către detalii mai plăcute din lumea asta, în cazul de faţă, prin intermediul imaginaţiei, iar creierul a eliberat

chimicale pozitive, pentru a-ţi semnaliza că imaginile gândite şi definiţiile asociate imaginilor, sunt asemănătoare şi se potrivesc împreună.

Învăţătura pe care trebuie să ţi-o însuşeşti din experienţa asta, este că, te-ai simţit mai bine fără să fi schimbat vreun detaliu în viaţa reală. Te-ai simţit mai bine, pur şi simplu pentru că ai ales să te simţi mai bine. Nu a avut nici o legătură cu îmbunătăţirea stării financiare, a stării de sănătate, a vieţii intime, şi în nici un caz, nu a fost necesară folosirea unor metode artificiale de alterare a stării emoţionale (droguri, alcool). Te-ai simţit mai bine, pentru că ai ales să te simţi mai bine, şi n-a fost deloc atât de complicat.

PERCEPŢIA, Filtru de realitate.

Ai văzut vreodată o emisiune sportivă, în care, să fie difuzate reluări în "*super slow motion"* (viteză a imaginii redată foarte încet)? Imaginează-ţi că deschizi ochii, şi orice vezi în faţa ochilor, călătoreşte spre tine cu această viteză, *super slow motion*, adică, foarte încet. Imaginea călătoreşte spre tine, spre ochii tăi. Convingerile, definiţiile tale, termenii din care este construită personalitatea ta, toate sunt filtre puse în faţa ochilor, ca nişte lentile de ochelari, iar imaginea ce călătoreşte spre tine, trece mai întâi prin aceste filtre, înainte să-şi continue călătoria spre ochii, iar apoi spre creier, unde imaginea este procesată, după care, creierul îţi trimite un semnal sub forma unei emoţii, ca raspuns la detaliile imaginii. Dacă în urma imaginii observate ai o senzaţie plăcută, înseamnă că definiţiile tale în legătură cu imaginea ori situaţia respectivă sunt pozitive, adică, definiţiile şi imaginile pe care le observi sunt asemănătoare. Dacă în urma evenimentul observat ai emoţii negative, înseamnă că definiţiile tale în legătură cu situaţia respectivă sunt negative, adică, definiţiile şi imaginile pe care le observi, sunt diferite şi intră în conflict, de aici şi sentimentul negativ.

Percepţia (perspectiva din care privim viaţa) este deosebit de problematică, stând la baza tuturor conflictelor şi tensiunilor dintre oameni, din simplul motiv că, prin educaţie suntem informaţi de existenţa unui singur adevăr, şi ni se cultivă ideea conform căreia, privim toţi prin aceeaşi ochi, din aceeaşi perspectivă, şi privim aceeaşi realitate. Ei bine, lucrurile nu stau tocmai aşa. Hai să facem un exerciţiu, pentru a înţelege mai bine de ce. Dacă ai posibilitatea, ia doi oameni şi pune-i faţă în faţă, aşezaţi la o masă, sau pe jos, iar dacă eşti singur(ă), imaginează-ţi că sunt doi oameni cu tine şi faci acelaşi lucru. Între cei doi oameni aşezaţi faţă în faţă, aşează un obiect şi spune-le celor doi că vei muta obiectul în stânga sau dreapta oricăruia dintre ei, iar după ce muţi obiectul, cei doi vor trebuii să spună în acelaşi timp direcţia în care a fost mişcat.

Care este rezultatul? Cu siguranţă unul a strigat dreapta, celălalt stânga, deoarece, fiecare priveşte din propria perspectivă. Care a avut dreptate? Al cui răspuns este cel corect? Ei bine, ambele sunt corecte.

Exemplul faţă este cât se poate de evident şi nu poate avea decât un singur rezultat, însă, viaţa este diferită de acest exemplu evident, şi este plină de subtilităţi, de situaţii în care, chiar nu-ţi poţi imagina cum două persoane privind aceeaşi situaţie, ar putea avea totuşi opinii diferite.

Hai să luăm un astfel de exemplu. Imaginează-ţi că tu şi cu mine privim un părinte agresându-şi copilul din cauza unei note slabe la o materie. Să ne imaginăm, de dragul exerciţiului, că avem definiţii diferite legate de violenţa faţă de copii. Eu am definiţii de genul;

”*niciodată nu se loveşte copilul, niciodată nu se intimidează copilul, nu ai voie nici măcar să ridici tonul la copil, acest*

comportament având repercusiuni grave la maturitate".

Să ne imaginăm că astea sunt definiţiile mele. Acum să-ţi alegem şi ţie nişte definiţii, iar dacă este un efort prea mare să le accepţi, priveşte doar o clipă viaţa din perspectiva asta, de dragul exerciţiului. Definiţiile tale sunt următoarele;

"*bătaia este ruptă din Rai, copilul trebuie altoit din când în când altfel ţi se urcă în cap, zdruncinându-l acum puţin, o să-i fie mai bine când o să fie mare*".

Ce crezi c-o să se întâmple cu felul în care ne simţim noi doi în situaţia asta? Privind amândoi părintele agresându-şi copilul, eu o să mă simt groaznic, având definiţii conform cărora, n-ai voie nici măcar să intimidezi copilul, iar tu pe de altă parte, o să te simţi grozav, definiţiile tale făcându-te să gândeşti că-i va fi bine la maturitate copilului, şi s-ar putea chiar să-i dai o mână de ajutor părintelui, poate nu reuşeşte să-l ţină suficient de bine încercând să-i tragă o pereche de palme.

Aşadar, am privit amândoi aceeaşi situaţie, din care au rezultat opinii diferite şi totodată sentimente diferite. Dacă ar fi fost de faţă câteva sute de persoane, am fi avut cu toţii o variaţie dintre cele două trăiri pe care le-am avut noi doi, folosindu-şi fiecare propriile definiţii formate de-a lungul vieţii.

CREIERUL, Generator de Realitate.

Creierul, este un subiect deosebit de intimidant în societatea noastră, în special datorită limbajului mult prea sofisticat folosit de către oamenii de ştiinţă atunci când oferă informaţii, cei mai mulţi dintre oamenii simplii crezând sincer, că dacă nu şi-au trăit viaţa într-un laborator de cercetare, cumva nu sunt vrednici să deschidă un asemenea subiect, să pună întrebări despre felul în care funcţionează acest crucial organ şi ce anume pot face pentru a avea un creier mai cooperant, pentru a se simţii mai în largul lor cu propriul creier. Hai să simplificăm puţin perspectiva omului de rând asupra creierului, să ne facem puţin curaj, să vorbim despre creier cu mai puţină timiditate, cu mai multă curiozitate, şi să ne însuşim câteva detalii elementare, pentru a înţelege cum putem controla deliberat dezvoltarea acestui supercomputer, cu scopul de a ne bucura de resursele disponibile prin intermediul creierului, nefiind necesare informaţiile complexe deţinute de către ştiinţă pentru a exercita un control deliberat asupra dezvoltării sale.

În primul rând, trebuie ştiut că el este un muşchi, aşadar, îl lucrezi se dezvoltă, nu-l lucrezi se atrofiază. Simplu nu-i

așa? Continuăm. Este împărțit în două emisfere, fiecare comunicând cu partea opusă a corpului, așadar, emisfera dreaptă se află într-un permanent dialog cu mâna și piciorul stâng, iar emisfera stângă fiind într-un permanent dialog cu mâna și piciorul drept, această informație fiind importantă mai târziu, când vom vorbi despre neuroplasticitate. Emisfera stângă este responsabilă printre altele, cu logica, cu informații de precizie, calcule matematice, amintirile fiind de asemenea gestionate tot de emisfera stângă, iar emisfera dreaptă, este partea creativă a creierului, partea artistică, fiind responsabilă cu improvizația, cu imaginația.

Am folosit titlul „*Creierul, generator de realitate*” pentru a sublinia faptul că, el este cel responsabil cu procesarea informațiilor din mediul înconjurător, transformându-le în imagini, ca tu să înțelegi unde te afli sau ce privești, practic, generând întreaga experiență pe care tu o numești realitate.

Cum te poți folosi de creier în mod deliberat?

Menirea mea pe această planetă este “*prevenția”*, motiv pentru care, ar fi normal să învățăm să ne folosim creierul cu scopul de a prevenii situații neplăcute. Hai să vedem cum arată din punct de vedere al mecanicii interne (cognitive), acest proces pe care noi îl numim „*alegere*”.

Zilnic, suntem de nenumărate ori la răscruce de drumuri și ne aflăm în situația în care, suntem nevoiți să facem alegeri. Cum bine știm, emisfera dreaptă este responsabilă cu imaginația, așadar, din punct de vedere mecanic, folosim emisfera dreaptă pentru a crea un scenariu în care testăm una dintre variante, iar după ce am creat scenariul, ne folosim de emisfera stângă, responsabilă cu rațiunea și logica, pentru a analiza rezultatul și a decide dacă este preferat sau nu, în felul

ăsta, nemaifiind necesar să riscăm o experienţă neplăcută, doar pentru că nu am mai întâlnit o situaţie similară la care să ne raportăm. Dacă după acest exerciţiu de imaginaţie, rezultatul nu este unul favorabil sau plăcut, atunci repeţi procesul. Cu puţin interes zilnic, o să observi că exerciţiile deliberate devin tot mai plăcute, iar acurateţea identificării celor mai potrivite variante în urma acestor scenarii, vor creşte şi ele odata cu timpul, astfel, ai la dispoziţie o ustensilă prin care să eviţi situaţii neplăcute din viaţa reală, folosindu-ţi mai întâi imaginaţia înaintea acţiunii fizice. Dacă nu eşti obişnuit(ă) cu folosirea imaginaţiei, din punct de vedere mecanic, îţi foloseşti doar emisfera stângă, responsabilă cu raţiunea şi cu gestionarea amintirilor. Deci, îţi aduci aminte o situaţie similară din trecutul tău sau a unei alte persoane, analizezi deznodământul rezultat, şi-ţi foloseşti logica şi raţiunea pentru a nu repeta aceeaşi greşeală.

S-ar putea să te ofensez cu astfel de informaţii şi sfaturi, iar tu să gândeşti:

- Aaaa, păi ce vorbeşti tu mă? De parcă eu nu ştiu să previn situaţiile nasoale din viaţă?

Din păcate, realitatea vieţii contrazice în totalitate opinia publică, oamenii repetând cu insistenţă aceleaşi greşeli, făcându-le şi peste doi ani de parcă le-au făcut pentru prima oară, suferind absolut inutil perioade neobişnuit de lungi. Cumva, celor mai mulţi dintre oameni le este greu să se-nveţe minte din prima experienţă, ca a doua, a treia oară, aceeasi greşeală să nu se mai repete.

După cum am menţionat la începutul capitolului, creierul este un muşchi ce se dezvoltă atunci când este stimulat, iar exersarea sa se face în două feluri: prin exerciţiu fizic, sau

prin simpla folosire a imaginației și a rațiunii. Exercițiul fizic, însemnă practicarea unui sport. După cum am menționat, emisferele creierului sunt într-o constantă comunicare cu mâinile și picioarele opuse, însă, mai stimulativ decât orice sport, este studierea unui instrument muzical, în special pianul, chitara, tobele, deoarece, sunt folosite ambele mâini și chiar și picioarele. Coordonarea dintre cele două mâini și picioare are efecte miraculoase asupra creierului, fiind stimulate ambele emisfere în aceeași măsură. Din păcate, efectele miraculoase nu sunt vizibile cu ochiul liber, ca astfel de informații să fie credibile oamenilor neinformați și reticenți. Cum emisfera dreaptă este partea artistică, o formă de artă plastică este mai mult decât binevenită, iar aici mă gândesc în special la desen sau pictură.

A doua metodă de exersare a creierului, este folosirea imaginației și a rațiunii, fiind la îndemâna oricui, deoarece, nu este necesar nici un exercițiu fizic. Este potrivit mai ales în cazul persoanelor care, dintr-un motiv sau altul, nu pot fi angrenați în exerciții fizice. Este important de înțeles că, noi avem un subconștient, iar acest subconștient nu poate face diferența dintre ficțiune și realitate. Cu alte cuvinte, dacă ești implicat(ă) fizic într-un exercițiu, sau închizi ochii și-ți imaginezi că faci același exercițiu, partea creierului responsabilă cu activitatea respectivă este activă pe întreaga durată a exercițiului, acesta fiind un detaliu important atunci când vom discuta despre neuroplasticitate.

Știu că par să fie puține informații despre creier, însă, crede-mă, că doar de informațiile astea ai nevoie pentru a face modificări tangibile în propria viață. Orice informație suplimentară ar complica inutil lucrurile, și ținând cont că, în realitate, viața este surprinzător de simplă, și că, problemele fizice sunt provocate de percepția incorectă a respectivelor

probleme, încercăm şi noi să facem explicaţiile cât mai simple cu putinţă, urmând să mai includem informaţii pe parcurs.

PERSONALITATEA, Articol Vestimentar

Ideea *personalităţii* este una dintre cele mai rigide convingeri sociale, fiind considerată fixă, bătută în cuie, şi de neschimbat, cu alte cuvinte, dacă afişezi anumite trăsături, fie ele pozitive sau negative, aceste trăsături sunt considerate ca făcând cumva parte din trupul fizic, folosindu-se expresii de genul;

„*Aşa sunt eu, aşa e ăla, aşa e aia*”.

Dacă deschizi o pagină de internet şi dai click dreapta undeva în interiorul paginii, vei avea acces la o opţiune numită „*inspect element*”. Prin această opţiune, ai acces la o perspectivă foarte interesantă a oricărei pagini de internet, şi anume, „*liniile de cod*”. Orice program de calculator făcut vreodată, este realizat din linii de cod. În aceste linii de cod, sunt trecute absolut toate comenzile programului respectiv, comenzi de genul;

„*Când se deschide fereastra, se deschide cu dimensiunea x, sau, când săgeata mouse-ului trece peste text, textul îşi*

schimbă culoarea în roşu, sau, când se dă click pe text el se deschide într-o pagină separată".

Ce înseamnă asta? Asta înseamnă că, toate comenzile şi funcţiile la care ai acces pe site-ul respectiv, sunt trecute în mod explicit în liniile de cod, scrise în mod deliberat de către un programator. Cu alte cuvinte, nimic din ceea ce se întâmplă în interiorul web site-ului, nu se întâmplă accidental. Un programator a programat site-ul sau programul respectiv, să reacţioneze aşa cum reacţionează la interacţiunea ta cu el.

Exact de aceeaşi manieră este construită şi funcţionează şi personalitatea unei persoane. Încă dinainte ca un copil să poată vorbii, adulţii din preajma lui îi prezintă informaţii despre lumea în care s-a născut şi felul în care funcţionează această lume, aşa cum înţeleg ei, adulţii. Copilului i se repetă fraze de genul;

„*N-ai voie să faci asta, nu-i frumos, trebuie să faci în felul următor, se foloseşte doar mâna dreaptă, strada se traversează doar pe la trecerea de pietoni, bravo puiul mami*".

Se numeşte programare. Este folosit acelaşi tipar, însă, programarea este făcută prin repetiţie şi durează mult mai mult timp decât în cazul unui program de calculator, fiind necesar exerciţiu zilnic pentru a se forma obişnuinţa. În perioada copilăriei, copilul nu are deocamdată formate convingeri şi definiţii. O perioadă lungă de timp, copilul este setat pe funcţia „*explorarea şi înţelegerea mediului înconjurător*", fiind perioada cea mai vulnerabilă a fiinţei umane, deoarece, copilul nu are discernământ format, având încredere absolută în cei ce-l informează, crezând absolut tot

ce i se spune.
Făcând o paranteză, această situaţie o poţi observa cu uşurinţă la aproape orice adult, fiindu-i destul de dificil să discearnă între situaţiile observate pe parcursul zilei, crezând aproape orice informaţie îi este prezentată prin intermediul diferitelor surse media, nefiind obişnuit, educat, instruit, să analizeze personal informaţiile, pentru a decide singur în ce măsură sunt reale sau potrivite cu tiparul preferat de viaţă. Cu alte cuvinte, din copilărie şi până la maturitate, nu se schimbă aproape nimic în felul în care înţelege omul de pe această planetă să-şi trăiască viaţa.

În cazul în care nu se observă deja tiparul dintre programul de calculator şi personalitate, dă-mi voie să fiu cât se poate de limpede:

„Aşa cum programul de calculator este vizibil şi poate fi văzut fiecare detaliu din care este compus, accesând funcţia de afişare a liniilor de cod, la fel şi personalitatea unei persoane poate fi trecută pe hârtie, în cele mai mici detalii, personalitatea fiind compusă din convingeri, iar după cum am explicat, convingerile sunt formate din definiţii, din fraze, din cuvinte, ce pot fi trecute pe hârtie pentru a fi vizibile, pentru a fi analizate, şi mai ales, pentru a fi schimbate detalii ce nu corespund propriilor preferinţe”.

- De ce să schimbi detalii în propria personalitate?, *te întrebi?*

Pentru că, de foarte micuţ copil şi până târziu în adolescenţă, treci printr-un proces de programare pe care oamenii-l numesc “*educaţie*”. La vârsta la care începi să gândeşti cu adevărat, eşti deja în mare parte format(ă). Tot ce crezi tu

că ştii despre tine sau lumea în care trăieşti, sunt de fapt informaţiile şi convingerile familiei, şi a tuturor celor ce au participat la educaţia ta. Că ţi-au împărtăşit convingerile lor, n-ar fi nici o problemă, problema este, aşa cum am demonstrat când am vorbit despre convingeri, că cele mai multe dintre convingerile prezente in societatea umană, sunt destul de vechi, sunt greşit interpretate, şi este foarte posibil să-ţi facă mai mult rău decât bine, în parcursul tău prin viaţă, deoarece, aşa cum au demonstrat-o o generaţie după alta, oamenii repetă greşelile şi tiparele de gândire ale celor dinainte, iar atunci când schimbă ceva în felul în care privesc viaţa, o fac mai mult dintr-o atitudine de revoltă ori superioritate faţă de cineva, această atitudine împiedicându-i să aibă parte de raţiune şi luciditate, rezultatul fiind, o viaţă plină de greşeli şi regrete, însă, sub o altă formă decât generaţiile precedente.

De ceva timp se foloseşte expresia;

„*Nu poţi avea încredere în oameni, pentru că toţi poartă o mască*”.

Cel ce a gândit această frază, cu siguranţă a dorit să dea dovadă de înţelepciune şi profunzime, încercând prin această metaforă să atragă atenţia asupra naturii parşive a oamenilor, însă, ideea conform căreia, oamenii sunt nişte mincinoşi şi profitori, este greşit interpretată, respectivul privind personalitatea dintr-o perspectivă incorectă, sau, mai bine spus incompletă, lipsindu-i informaţiile ce l-ar fi ajutat să gândească şi să ofere metafora dintr-o perspectivă cu adevărat utilă, astfel, n-a reuşit decât să-i pună pe oameni în gardă, simţindu-se vulnerabili unii în faţa altora.

Hai să luăm noi această metaforă şi s-o facem utilă, să

poţi folosii ideea de mască, dintr-o perspectivă care să-ţi cultive un sentiment de împuternicire şi control. În primul rând, trebuie să spunem lucrurilor pe nume, şi să stabilim cât se poate de clar că, până-n momentul de faţă, s-a strâns un bagaj impresionant de informaţii despre noi oamenii şi despre viaţă, aşadar, când vorbim despre viaţă şi cum ar trebuii privită pentru a ne bucura de o calitate preferată, nu mai vorbim despre filozofie şi idealism. Trăim într-o perioadă, în care, vorbim despre fizică, despre certitudini, despre strategii, despre paşii făcuţi de alţii, cu rezultate deosebite, paşi ce-i putem repeta şi noi, bucurându-ne cu certitudine de rezultate similare. Nu identice, pentru că suntem diferiţi în preferinţe, însă, similare.

Aşadar, personalitatea.

Ca să risipim misterul, personalitatea nu este nimic altceva decât *„o mască”*. De ce este o mască? Pentru că, este compusă din detalii ce pot fi schimbate, înlocuite. Măştile afişate cei mai mulţi dintre oameni, sunt deformate şi asimetrice, din simplul motiv că, cei ce au lucrat la formarea acestor măşti (părinţi, profesori, şi alte surse), nu au înţeles aproape nimic despre om, despre nevoile omului, şi ce mască i se potriveşte, ca în urma procesului de construcţie a măştii, rezultatele să fie plăcute şi armonioase. Aproape literalmente, oameni total nepregătiţi, se trezesc într-un moment al vieţii cu o bucată de material în mână, şi sunt puşi în situaţia în care, sunt nevoiţi şi chiar obligaţi de împrejurări, să modeleze materialul într-o formă elegantă, această mască fiind nevoită să-şi joace şi rolul pe scena numită viaţă. Pentru aproape fiecare persoană de pe această planetă, pusă în situaţia de a modela un astfel de material, sarcina s-a dovedit a fi una

aproape imposibilă, fiind de fiecare dată un experiment, neînvăţând nimic din experienţa celor dinainte, iar rezultatul este, după cum urmează:

"*Criminali, hoţi, sociopaţi, psihopaţi, analfabeţi, politicieni, depresivi, dependenţi, introvertiţi, extrovertiţi, săraci, bogaţi, fricoşi, laşi, egoişti,*" şi orice alte etichete au mai inventat oamenii, ce demonstrează o stare alta decât "*o stare de echilibru"*.

Oamenii, de-a lungul timpului, au încercat prin toate aceste etichete, să explice cauza rezultatelor pozitive sau negative observate, în condiţiile în care, în cele mai multe dintre situaţii, nu este vorba despre nimic mai mult decât, de "*prezenţa, sau lipsa informaţiei"*.

După cum am mai amintit, masca este compusă din detalii ce pot fi schimbate sau înlocuite. Nu se face peste noapte, nu se bate din palme, este necesar un proces îndelungat, deoarece, odată ce te-ai trezit purtând o mască nu tocmai armonioasă, nu prea ai de ales şi va trebuii s-o reconstruieşti singur(ă), neavând prea mulţi oameni calificaţi la dispoziţie să te ajute în acest proces, ori situaţia financiară s-ar putea să nu-ţi permită un antrenor personal să te sprijine până capeţi stabilitate. De asemenea, nici foarte complicat nu este, fiindcă, perspectiva asupra vieţii s-a simplificat foarte mult in ultimii ani, astfel, nu sunt necesare multe informaţii de însuşit, însă, în schimb, este necesară multă curăţenie în definiţiile şi perspectivele vechi şi nefolositoare în care ai fost educat(ă) să-ţi trăieşti viaţa.

Cum ar trebuiii privită personalitatea?

Ei bine, dacă în urma investigaţiilor observi o pată pe mască, iar tu decizi că nu eşti de acord s-o ai, o cureţi, sau dai masca jos cu totul şi pui alta. Dacă tu personal ai ajuns la concluzia că nu preferi masca actuală, ea fiind doar o creaţie a adulţilor ce te-au educat, doar o minciună, iar dacă nu eşti satisfăcut(ă) cu felul în care a fost creată masca ce esti nevoit(ă) s-o porţi, ei bine, spuneţi singur(ă) minciuni mai frumoase decât cele ce ţi-au fost spuse şi creează-ţi singur(ă) propria mască, după preferinţele personale, fiindcă, prin exact acelaşi proces ai ajuns şi cu actuala personalitate, sau cu actualul bagaj de cunoştinţe şi calităţi. Până la sfârşitul cărţii o să devină totul mult mai limpede.

În societatea noastră, oamenii sunt educaţi neintenţionat să trăiască ori într-o extremă, ori în alta, ori sunt lipsiţi de vlagă, ori sunt prea energici, ori sunt introvertiţi, ori extrovertiţi. Ce ar trebuii să cauţi tu în mod deliberat, este echilibrul. Întotdeauna ar trebuii să cauţi o cale de mijloc, în toate ariile vieţii.

Ce înseamă asta? Să spunem că eşti o persoană resemnată, nu te prea mai aştepţi la o schimbare în propria viaţă, deoarece, experienţa vieţii a demonstrat în nenumărate rânduri că nu ai nimic sub controlul tău, nimic nu ţine de tine, nu poţi face nimic personal să poţi schimba ceva în viaţa asta a ta. Dacă starea actuală este una trăită într-o extremă, de exemplu, extrema negativă, iar cealaltă extremă ar fi o stare de exuberanţă, de veselie nebună, aceasta fiind extrema pozitivă, care ar fi o cale de mijloc a celor două? Ei bine, o cale de mijloc ar fi;

"*O stare de calm, de fericire interioară, de mulţumire de sine, de respect de sine, de optimism*".

Cu siguranţă în momentul ăsta îţi spui că:

- Starea mea actuală este generată de o situaţie financiară precară, şi doar o îmbunătăţire a situaţiei financiare *ar putea schimba felul în care mă simt, aşadar, cum ar putea o schimbare în starea emoţională,* să-*mi afecteze rezultatele fizice?*

Am început cartea cu afirmaţia „*toate problemele sunt probleme de percepţie, toate soluţiile sunt soluţii tot de percepţie*”, aşadar, problema ta în momentul de faţă, este o problemă de percepţie. Consecinţele sunt fizice, într-adevăr, însă, problema principală pe care o ai în momentul de faţă ţine de percepţie. Ai un tipar de gândire exersat întreaga viaţă, şi ai devenit expert(ă) în acest tipar de viaţă, tiparul respectiv nefiind nici bun, nici rău, însă, dacă tu ai decis că nu te mai satisfac rezultatele actuale, o logică elementară spune că, trebuie să schimbi tiparul, să schimbi perspectiva din care priveşti viaţa, iar acest lucru îl faci treptat şi cu paşi mărunţi, chiar dacă eşti nerăbdător(nerăbdătoare).

Deci, personalitatea este compusă din convingeri, iar convingerile din definiţii, aşadar, hai să investigăm şi să lămurim o definiţie. Răspunde la întrebarea următoare:

- De ce vrei bani, de ce vrei experienţe memorabile, obiecte, case, maşini?

Ca să nu te ţin în suspans, vrei toate aceste lucruri, pentru că, or să te facă să te simţi bine, corect? Am făcut un exerciţiu ceva mai devreme, pentru a-ţi demonstra că te poţi simţii “*deliberat”* aşa cum îţi doreşti, îţi aduci aminte? Acum vine partea la care îţi sugerez să te gândeşti cu foarte mare atenţie;

- Dacă ceea ce-ţi doreşti, îţi doreşti pentru a te simţii mai bine, iar tu te poţi simţii mai bine pur şi simplu imaginându-ţi că deja te bucuri de experienţa respectivă, "de ce să aştepţi luni, sau chiar ani, oportunitatea bucuriei acelei experienţe"?

- Crezi că poţi simţii minunatul sentiment exact în clipa asta?

- Dacă da, de ce n-ai face-o?

Ai vreo explicaţie raţională, sau faci şi tu ce i-ai observat pe alţii făcând, şi ţi-ai format convingerea conform căreia;

„este singurul mod în care poate fi trăită viaţa, şi este imoral, este nefiresc, este o ciudăţenie să-ţi imaginezi că ai deja tot ce-ţi poţi dori, şi este o anomalie să trăieşti fericit(ă) în fiecare moment al vieţii".

Știu că acum iese la suprafaţă o altă definiţie, o altă teamă, şi gândeşti ceva de genul:

- Adică, tu vrei să trăiesc în situaţia asta nasoală şi să-mi imaginez că sunt fericit(ă), apoi, să rămân în situaţia asta nasoală tot restul vieţii, doar imaginându-mi că sunt fericit(ă)?

Nu. Vreau să înţelegi că rezultatele vieţii sunt generate de convingeri, de perspectiva din care te priveşti pe tine şi din care priveşti viaţa. Această perspectivă îţi provoacă o emoţie, te face să te simţi într-un anumit fel, iar în exemplul dat ceva mai sus, sentimentul era unul de resemnare. Sentimentul ori te motiveze să iei măsuri şi să schimbi ceva în felul în care îţi trăieşti viaţa, ori te motiveze să stai pe canapea şi să nu

faci absolut nimic, deoarece, perspectiva actuală te convinge că nu merită efortul. Este crucială emoţia, fiindcă, suntem selectivi în ceea ce alegem să vedem ori să auzim, iar într-o stare de resemnare, dacă ţi-ar trece prin faţa ochilor cele mai grozave oportunităţi, le-ai ignora în totalitate, pentru că, s-ar activa imediat definiţii de genul;

„*oportunitatea asta nu poate fi pentru mine, pentru că eu nu sunt suficient de inteligent(ă), eu sunt o persoană ghinionistă, oportunitatea asta e pentru javrele alea norocoase, că aşa e lumea asta, ban la ban trage*”.

Nu este deloc complicat. E chiar simplu, dacă analizezi câteva minute cu sinceritate ce ai citit.

SCARA EMOŢIONALĂ

Scara emoţională, este cel mai eficient barometru, ce-ţi arată exact locul în care te afli şi direcţia în care este recomandat să te îndrepţi, deoarece, instinctele native or să-i ghideze întotdeauna pe oameni într-o direcţie pozitivă faţă de locul actual, iar această scară emoţională arată în felul următor:

22. Bucurie/Apreciere/Împuternicire/Libertate/Dragoste
21. Pasiune
20. Entuziasm/Poftă Deosebită/Fericire
19. Aşteptări Pozitive/Încredere
18. Optimism
17. Speranţă
16. Satisfacţie
15. Plictiseală
14. Pesimism
13. Frustrare/Iritare/Nerăbdare
12. Copleşire
11. Dezamăgire
10. Îndoiala

09. Îngrijorare
08. Vină
07. Descurajare
06. Mânie
05. Răzbunare
04. Ură/Furie
03. Gelozie
02. Nesiguranţă/Reproşare/Nevrednicie
01. Teamă/Suferinţă/Depresie/Disperare/Fără Vlagă

Pentru subiectul ăsta, te-aş ruga să-ţi acorzi câteva minute şi să analizezi cu atenţie lista de emoţii, şi plecând de la principiul „*sinceritate brutală*”, să descoperi care dintre emoţiile de mai sus se potriveşte stării tale emoţionale actuale. Ţine minte că toate detaliile sunt neutre, ele nu sunt nici bune, nici rele, aşadar, locul în care te afli pe scara emoţională, nu este nici bun, nici rău, eşti unde eşti. Este important de identificat sentimentul predominant, pentru a avea un punct de plecare, deoarece, scopul acestei liste, este acela de a te ajuta, treptat, pas cu pas, să urci constant treptele scării, să atingi periodic stări emoţionale superioare celei în care te afli în momentul de faţă.

Starea emoţională dominantă în care te afli acum, este îndelung exersată, deoarece, aşa cum am mai repetat, eşti expert(ă) în a-ţi crea scuze credibile pentru care consideri justificat să te simţi aşa cum te simţi, motiv pentru care, este important să te obişnuieşti cu ideea că, este necesară o perioadă de adaptare, în care, o să oscilezi destul de mult din perspectiva emoţiilor şi a rezultatelor. Indiferent ce tehnici foloseşti şi cât de bine reuşeşti să te simţi, tiparul dominant o să revină rapid la loc, iar gândurile ce ţi-au cauzat sentimente negative, or să revină şi ele, pur şi simplu, pentru că sunt

gândurile la care te-ai gândit cel mai des. Cu timpul, această oscilaţie o să fie tot mai mică, pendularea din pozitiv în negativ, din gânduri neplăcute în gânduri plăcute, o să se reducă, o să devii din ce în ce mai stabil(ă) şi mai sensibil(ă), o să începi să te cunoşti, şi o să înveţi să-ţi îndrepţi atenţia spre gânduri plăcute, imediat ce simţi un gând negativ ce începe să-şi facă simţită prezenţa.

Ori de câte ori ai parte de un sentiment, sau o opinie faţă de o situaţie, indiferent că este pozitivă sau negativă, întreabă-te:

- *Care este definiţia ce-mi provoacă* această emoţie, care sunt cuvintele din care este compusă definiţia?

Nu contează de unde provine definiţia, fiind şanse să fi auzit fraza respectivă la vârsta de cinci ani, şi nu-ţi serveşte în nici un fel să sapi prin trecutul tău pentru a identifica momentul formării acelei convingeri. Este importantă doar definiţia, definiţia fiind cea care-ţi generează emoţia, niciodată invers. Este lege, „*informaţia generează emoţie, emoţia generează comportament*”, asta este ordinea, ESTE FIZICĂ.

NIMIC NU ESTE DEFINITIV ÎN TRUPUL UMAN

Abordez şi acest subiect, deoarece, până nu de mult, ştiinţa afirma cu certitudine, că până la vârsta de 18-20 de ani, trupul uman se definitivează, iar dezvoltarea trupului se opreşte. Cu alte cuvinte, dacă te-ai trezit la 20 de ani că nu eşti foarte inteligent(ă), sau, că anumite aspecte ale trupului tău nu sunt aşa cum ţi-ai dori, ai cam încurcat-o, şi va trebuii să trăieşti în situaţia actuală până la sfârşitul zilelor tale. În ultimii ani această convingere s-a schimbat radical, făcând o piruetă de aproape 180 de grade, oamenii de ştiinţă devenind mai rezervaţi în declaraţii, atunci când oferă date ce se referă la limitele trupului fizic şi a conştiinţei umane, date ce sunt legate în special de creier. Neuroplasticitatea, este ştiinţa ce se ocupă cu explicarea miracolelor pe care oamenii de ştiinţă le-au tot observat de-a lungul timpului, şi care, au legătură directă cu această enigmă misterioasă, numită, creierul uman. Numărul celor ce au depăşit condiţii considerate imposibile din punct de vedere fizic şi medical, a fost atât de mare, încât, a fost necesară o

ştiinţă, pentru a strange la un loc informaţiile izolate, născute din descoperiri accidentale, ale unor medici sau oameni de ştiinţă mai curioşi, mai pasionaţi de necunoscut, găsind tot felul de soluţii ingenioase la probleme aparent de nerezolvat, şi mai ales, găsind explicaţii la condiţii pe care oamenii le-au depăşit şi singuri, fără intervenţie medicală, aducând în discuţie importanţa şi influenţa gândului asupra trupului uman. Astfel, a luat naştere Neuroplasticitatea.

Unul dintre cele mai răsunătoare cazuri, este cel al unui american, care, în urma unui accident de avion, a ajuns la spital complet paralizat, având coloana vertebrală şi diafragma distrusă, respiraţia fiind posibilă doar cu ajutorul aparatelor medicale. Medicii i-au spus că nu va mai trăii mult, ţinând cont de starea trupului său, însă, şase luni mai târziu, acest om a ieşit din spital pe picioarele sale, respirând singur. Nu era în totalitate vindecat, însă, a plecat acasă pe propriile picioare, cadrele medicale considerându-l un miracol. Mai târziu, când şi-a împărtăşit povestea lumii, a explicat şi felul în care a gândit întreaga viaţă, fiind un om încăpăţânat şi determinat. În momentul în care a decis că nu-şi va trăii viaţa legat la aparate, a păstrat o singură imagine în cap, aceea de om vindecat, sănătos, mergând şi respirând singur, astfel, realizând prin propriile forţe, ceea ce medicina etichetează cu insistenţă ca făcând parte din categoria cazurilor miraculoase şi accidentale, ignorând astfel, posibilitatea observării unui tipar în atitudinea oamenilor aşa-zişi miraculoşi, şi totodată, ignorând posibilitatea dezvoltării unei ustensile medicale, la-îndemana oricui, prin prisma propriului gând. Este important de specificat că, el a avut acest tipar de gândire cu mult timp înaintea accidentului, iar siguranţa gândurilor şi a emoţiilor legate de rezultatele dorite, au fost foarte clare şi specifice, comparativ cu o persoană ce-şi doreşte o anumită experienţă,

însă, nu crede sub nici o formă că poate fi realizată, singura diferenţă dintre cele două tipare, făcând-o doar exerciţiul din timpul vieţii, ce ţine strict de disciplina mintală.

Despre neuroplasticitate o să vorbim separat mai târziu, deocamdată, motivul pentru care am prezentat pe scurt aceste detalii, este, recomandarea mea de-a te privii cu alţi ochi, din cap până-n picioare, mai ales, în condiţiile în care, eu nu declar în nici un caz că singura sursă de informaţii de care o să ai vreodată nevoie, este această carte, ba dimpotrivă, lumea asta abundă de informaţii, fiind recomandată, şi chiar necesară, investigarea şi altor surse de informaţii, ca procesul de informare pe care sper că l-ai început măcar cu această carte, să aibă efect. Convingerile, sunt convingeri, şi sunt convingătoare, iar ele par atât de reale, încât, par aproape tatuate în personalitate, iar in aceste condiţii, sursele variate de informaţie sunt necesare, crescând şansele să te împiedici de cea mai potrivită informaţie pentru nivelul tău actual, care să treacă de filtrele şi blocajele militare ridicate de convingerile culese de-a lungul vieţii, astfel, trecând de aceste filtre imaginare, este posibil ca informaţia respectivă să-ţi relaxeze definiţiile, să-ţi relaxeze modul în care priveşti viaţa, şi să se activeze întrebări de genul:

- „*Oare o fi posibil aşa ceva?”,* sau *„Dacă i s-a întâmplat acestui om, acest lucru extraordinar, oare o fi posibil să pot repeta şi eu aceeaşi paşii şi să mă bucur de aceleaşi rezultate*?”.

O să citeşti lucruri neobişnuite şi de necrezut în cartea asta, motiv pentru care, îţi recomand, ca atunci când informaţiile prezente aici, se intersectează cu alte surse, cu ştiinţe clare, să laşi cartea din mână o perioadă şi să

investighezi informaţiile separat, tu personal, având mai multă încredere în sursele oficiale de informare, decât în mine, un străin, iar eu, la rândul meu, o să am grijă, pe cât posibil, să menţionez sursa din care provine informaţia prezentată, sursa în cazul de faţă, fiind, "*Neuroplasticitatea"*, iar un documentar foarte interesant disponibil pe youtube, este, „*The Brain That Changes Itself*".

În cazul Convingerilor, prima explicaţie coerentă a Convingerii, întâlnită de mine, a venit din partea oamenilor din NLP (Programare Neuro Lingvistică). NLP-ul, este pasul firesc în evoluţia psihologiei, fiind nici mai mult, nici mai puţin, decât, psihologie la un nivel superior, cu explicaţii ale comportamentului uman mult mai bine înţelese, şi mai important de atât, ei au simplificat înţelegerea proceselor interne ale omului, fiind suficient de simplu explicate, încât, să pot fi înţelese şi de cei fără o educaţie deosebită. După cum am menţionat „*Toate problemele sunt probleme de percepţie*", percepţia, referindu-se *strict*, la procesele interne, la tiparul de gândire. Dacă eşti cu adevărat interesat(ă) de controlul propriei vieţi, NLP-ul o să te ţină ocupat(ă) ani de zile, conţinând foarte multă informaţie utilă şi interesantă.

Spor la treabă!

EŞTI UNIC(Ă)

Sună foarte drăguţ, nu-i aşa? E ceva ce îi spui propriului copil pentru a-l consola, după ce copii mai răi râd de un defect al său. Noi însă, nu vom vorbi despre unicitatea fizică, ci, despre unicitatea internă, fiind cea ce se manifestă în cele din urmă în lumea fizică. Observând felul în care îşi trăiesc oamenii viaţa, felul în care se tratează pe ei înşişi, felul în care se tratează unii pe alţii, rezultatele pe care le au în urma perspectivei asupra vieţii, felul în care oamenii implicaţi în educaţie îi văd pe cei mici, şi ce rezultă din acest brutal şi iresponsabil proces educaţional, observând toate aceste aspecte, consider că lumea internă pe care o are la dispoziţie omul, aceste detalii invizibile şi interpretabile, sunt deosebit de importante de clarificat, sau măcar să facem primii paşi în clarificarea acestei lumi interne.

Încep cu fraza ce ar trebui să fie punctul de referinţă atunci când se începe educarea unui copil, sau reeducarea ta personală, şi anume;

„Eşti o fiinţă incredibil de înzestrată şi adaptabilă. Din punct de vedere fizic şi intelectual, eşti capabil(ă) să practici

aproape orice activitate disponibilă în lumea în care trăieşti."

Noi însă, nu am venit aici să facem totul. Fiecare persoană a venit cu un pachet de preferinţe, aşadar, ai un pachet de abilităţi potrivite şi perfecte pentru tine, şi diferite de a celorlalţi, având propriile tale specificaţii şi particularităţi. După cum spune şi principiul, „*orice se îmbunătăţeşte prin exerciţiu*", chiar dacă ai putea alege orice activitate din lumea asta şi ai putea s-o stăpâneşti într-o perioadă oarecare de timp, nu este o idee tocmai înţeleaptă, nu în era în care trăim noi, fiind disponibile informaţii la un nivel al detaliului înspăimântător uneori, existând suficiente informaţii să poată fi gândită o strategie, o metodă, o procedură, prin care să-ţi identifici ţie, sau unui copil, cele mai potrivite preocupări, ca în urma cultivării acestor aptitudini, să crească şansele de a transforma talentele personale, în adevărate forme de artă, personalitatea în urma unui asemenea deznodământ, fiind de la sine într-un echilibru aproape perfect, deoarece, descoperindu-se particularităţile fiecărui copil, nu mai este necesară forţa, nu mai este necesară obligarea copilului la sarcini împotriva voinţei proprii, el venind din fabrică înzestrat cu aceste particularităţi şi preferinţe, şi cu o plăcere la fel de particulară de a le experimenta şi exprima în lumea fizică.

Probabil sună complicat şi răsare o întrebare de genul:

- Cum adică să-mi identific calităţile? Da ce eu am apărat cu raze x, să văd în personalitatea mea, care-mi sunt calităţile, mie sau copilului?

Nu ai un aparat cu raze x, însă, ai ceva similar ca precizie, şi anume, "*emoţiile*", despre care am vorbit, şi sunt la fel de

eficiente. Du-te la televizor, sau intră pe internet, şi alege o activitate, un sport, o ştiinţă, o ocupaţie de orice fel, şi privind o persoană cum practică ocupaţia respectivă, imaginează-ţi că eşti tu în locul acelei persoane. Închide ochii, iar cu ajutorul imaginaţiei, imită acţiunile persoanei respective. Imaginează-ţi că eşti persoana pe care ai urmărit-o şi că practici ocupaţia respectivă în fiecare zi. Cum te simţi? Te simţi entuziasmat(ă), plictisit(ă), ţi se pare periculoasă şi simţi dorinţa unor activităţi mai sigure?

Sentimentele or să-ţi spună cu exactitate dacă sportul sau activitatea urmarită, este sau nu este potrivită pentru tine. Urmăreşte alt sport, altă formă de artă, sau altă activitate, şi repetă procedura. Dacă ai urmărit 20 de activităţi diferite şi toate ţi se par entuziasmante, selectează-le după gradul de entuziasm. Ele n-or să fie toate la fel de entuziasmante. S-ar putea să pară dificil de făcut diferenţa la început, însă, cu puţin exerciţiu, o să devii mai sensibil(ă) la emoţii, şi o să fie mai simplu de comparat o ocupaţie cu alta.

Exact acelaşi tipar îl foloseşti şi cu un copil. Stai lângă el când urmăreşte ceva anume la televizor (altele decât desene), şi o să observi fascinaţia din ochii lui atunci când priveşte oameni pasionaţi de ceea ce fac. Copilul este sincer, iar dacă nu l-ai intimidat deja, o să-ţi spună cei place. Copilul ştie mai bine decât tine dacă ceea ce priveşte este potrivit sau nu pentru el.

S-ar putea să te întrebi, la ce-ţi serveşte ţie la maturitate să-ţi identifici propriile calităţi şi preferinţe, că doar nu te-oi apuca acum de sport, de pictură, sau ştiinţă? Când o să vorbim despre dependenţe, o să înţelegi mai bine de ce este important să te cunoşti pe tine, acum, pot să-ţi spun doar că, toate dependenţele sunt declanşate de goluri emoţionale, ce generează tensiuni în sistemul nervos. Am vorbit despre

convingeri şi definiţii, aşadar, hai să vedem cum sună nişte convingeri des întâlnite, ce provoacă tensiuni în sistemul nervos, motiv pentru care, probabil eşti cu ţigara în mână, sau cu paharul de băutură, ori eşti irascibil(ă) şi agresiv(ă).

- Eu nu am luat note mari în şcoală, motiv pentru care, ştiu sigur că nu sunt o persoană inteligentă!

Care este golul emotional în acest exemplu?

"*nu sunt o persoană inteligentă!"*

Şi care este preferinţa?

"*dorinţa de a fi o persoană mai inteligentă*".

Mai târziu o să vorbim şi despre inteligenţă, şi cum se îmbunătăţeşte ea.

- Eu nu sunt o persoană talentată, nu am calităţi artistice! Dacă aş fi avut talent, aş fi jucat fotbal ca Messi, sau aş fi ştiut să pictez c*a un pictor veritabil, dar nu am talent! Ăştia care pictează, cu siguranţă au un dar de la Dumnezeu!*

Care este golul emotional aici?

"*Nu sunt talentat(*ă*)"!*

Şi care este preferinţa?

*„Îmi doresc să fiu talentat(*ă*), sau măcar să aflu dacă sunt talentat(*ă*) şi dacă aş fi putut practica vreunul dintre*

sporturile sau formele de artă practivate de alţii"!

Astea sunt printre cele mai des întâlnite definiţii ce provoacă amărăciune în viaţa multora dintre noi. În cazul inteligenţei, îmbunătăţirea sa nu numai că este posibilă, dar este şi relativ simplă, fiind necesară doar schimbarea perspectivei asupra vieţii şi asupra propriei persoane, prin identificarea şi schimbarea convingerilor nefolositoare, iar o viaţă trăită zilnic, oră după oră, într-un tipar de gândire expansiv, ce include întreaga lume, nu doar pe tine şi membri familiei tale, va avea ca o consecinţă directă modificări în structura fizică a creierului, prin exerciţiul pe care-l faci zilnic privind viaţa cu maturitate, iar capacitatea de a discerne între situaţii mai complexe, vine singură odată cu trecerea timpului.

În cazul altor aspecte, precum, practicarea unor sporturi ce trebuiesc începute în copilărie, nu este necesară practicarea lor, ca ele să ajute, aşa cum o să vorbim mai târziu. Parţial responsabilă pentru apariţia unei dependenţe, este lipsa respectului de sine, lipsa acestui respect, fiind provocat de către definiţii, precum, "*nu sunt inteligent(*ă*) sau talentat(*ă*)"*, iar realizarea că ai fi putut practica aproape orice activitate, prin simpla identificare a acestor dorinţe şi preferinţe, este suficientă să te relaxeze, şi să te priveşti cu mai mult respect şi admiraţie, apoi o să-ţi spui lucruri de genul:

- Deci, dacă simt pasiune pentru pictură, înseamnă că aş fi putut picta fără probleme. Pân' *la urmă, legea e lege,* şi *orice se îmbunătăţeşte prin exerciţiu. Aş fi exersat şi aş fi fost un pictor minunat. Timpul încă nu este trecut, iar acum că ştiu ce-mi place, poate într-o zi o să mă apuc de pictură pentru plăcerea mea sufletească!*

Un astfel de dialog intern relaxează întregul sistem nervos, din simplul motiv că, în urma imaginilor cu tine pictând, generate în mod deliberat, creierul eliberează chimicale în organism, iar acestea te fac să te simți grozav, și te relaxează fără a mai fi nevoie de țigări, alcool, și altele.

Este foarte important de înțeles că, eu te consider *„PE TINE”* o ființă specială. Însă, tu poți fi un geniu, un măturător de pe stradă, un profesor, un politician, un medic, un sociopat, un alcoolic, un părinte copleșit de răspunderea de a fi părinte și simte tentația de a-și abandona copilul, cu alte cuvinte, fiecare persoană născută pe Panantul ăsta, indiferent de vârstă, sex, naționalitate, suntem absolut toți identici în capacitatea de a trăii momente de disperare, sau momente de exuberantă și dragoste necondiționată. Plecăm toți din exact același loc, și anume, atunci când ne începem viața suntem absolut toți copii, și singurul motiv pentru care, odată cu trecerea anilor, se evidențiază o diferență între noi, este “*informația*”. Dacă diferența este pozitivă, înseamnă că educatorii (părinți, profesori) au avut acces la informații coerente, sau poate, pur și simplu, de generații întregi, familiile respective au trăit într-un respect aparte unii pentru alții, creând un climat blând și echilibrat, din care a lipsit agresivitatea. Într-un asemenea climat, este aproape imposibil să nu-ți fie inspirate activități plăcute și creative prin care să-ți trăiești viața, și este aproape imposibil să dezvolți un comportament distructiv, oricare ar fi el. De asemenea, dacă diferența este negativă, asta nu înseamnă nimic mai mult decât, că adulților ce au participat la educarea copilului respectiv, “*le-a lipsit informația și nimic mai mult*”. Noi vrem sa fie mai complicat, însă, nu este.

De ce este importantă informația? Este importantă, pentru că informația este o resursă. Atunci când te afli într-o situație

în care ai nevoie de soluţii, informaţiile sunt cele ce-ţi oferă alternative. În lipsa resurselor cultivate, persoana respectivă simte neputinţă şi frustrare. Când această stare de neputinţă şi frustrare continuă suficient de mult timp, iar persoana se simte încolţită şi simte că nu mai are cale de ieşire, în cele din urmă, face unul din două lucruri; ori renunţă şi pleacă (părinţii aflaţi în situaţia de a-şi abandona copii), ori devin agresivi şi apelează la violenţă. Cei mai mulţi dintre părinţi sau profesori sunt exact în situaţia asta. Ei nu sunt monştrii, însă, sunt depăşiţi de situaţie, având informaţii insuficiente, ineficiente, de aici şi principiul;

„*Persoana fără resurse, ori se lasă păgubaşă, ori apelează la violenţă*”.

Aşadar, eu te consider pe tine o fiinţă specială. Tu cum îi consideri pe ceilalţi? Îţi recomand ca data viitoare când te afli în compania cuiva, să te gândeşti, ce înseamnă persoana asta pentru tine, cum traduci ideea de persoană specială în propria ta experienţă, ce simţi pentru persoana respectivă, ce opinie ai? Crezi că este o mincinoasă, o profitoare, o persoană falsă, temătoare şi vulnerabilă, sau poate o persoană sigură şi de încredere? Încearcă să pui în cuvine aceste opinii, aceste emoţii, să formulezi fraze, să descoperi care sunt definiţiile şi cum arată ele. Este important să le scoţi la suprafaţă, deoarece, o să vorbim despre toate stările umane, pentru a-ţi demonstra că toate sunt generate de către definiţii, de către informaţii. Suntem cu TOŢII nişte Îngeri. Nu există monştrii. Există doar oameni confuzi şi temători, ce oferă acţiunea fizică provocată de teamă şi confuzie, şi te asigur, că şi tu faci lucruri deloc onorabile fără să-ţi dai seama, pur şi simplu, pentru că sunt considerate aspecte fireşti în societate,

aspecte precum este critica, reproşul, acuza. Nimeni nu merită să fie criticat, nimeni nu merită să i se reproşeze nimic, nimeni nu merită să fie acuzat de nimic, din simplul motiv că, vina o poartă educaţia copilăriei, perioadă în care, omul este vulnerabil şi asimilează orice informaţie îi este oferită, această informaţie transformându-se cu timpul în convingere, iar convingerea (informaţia) generează în cele din urmă comportament fizic.

Dacă citeşti repede şi rişti să termini cartea într-o zi, te sfătuiesc să citeşti mai încet. Acordă-i timp informaţiei să o şi analizezi puţin, să o aplici în viaţa de zi cu zi. Dacă citeşti cartea asta aşa cum citeşti un roman de dragoste, opreşte-te, deoarece, eu chiar dacă vorbesc despre iubire, iubirea asta faţă de tine sau faţă de ceilalţi oameni, trebuie să o exersezi, să o practici, să o aplici cu fiecare ocazie, cu fiecare persoană, indiferent de situaţia în care se află, sau de comportamentul afişat.

Iubirea este o aptitudine. Luând în considerare importanţa emoţiilor în viaţă şi ce influenţă decisivă au ele în ceea ce priveşte rezultatele dorite, iubirea este cea mai importantă aptitudine pe care o posezi. Ca orice aptitudine, iubirea trebuie cultivată, trebuie hrănită, ca dezvoltarea ei să fie posibilă. În lipsa cultivării iubirii, se dezvoltă cealaltă extremă, şi anume, „*ura, dispreţul”,* iar aşa cum am menţionat, toate detaliile sunt neutre în lumea asta, aşadar, ura nu este nici bună nici rea, este doar ură, doar o etichetă, şi nu este ura de vină, ci lipsa înţelegerii că;

„*dragostea trebuie cultivată”*.

COMPARAŢIA CU ALŢI OAMENI

Chiar dacă am stabilit că eşti unic(ă), comparaţia cu alţi oameni trebuie discutată separat, fiind sport olimpic în societatea noastră. Grădiniţa este ultima perioadă din viaţa unei persoane, în care, i se mai permite, oarecum, să fie diferită de ceilalţi, fără a fi aplicată o formă de corecţie sau pedeapsă. Odată cu prima clasă începe procesul de diferenţiere a copiilor, parţial neintenţionat, prin acordarea de note sau calificative în urma rezultatelor copiilor, şi intenţionat, începând cu clasa a patra, când literalmente copiii sunt repartizaţi pe categorii, în funcţie de *aparentul* grad de inteligenţă, ce este în totalitate greşit înţeles de către educatorii societăţii umane. Clasa a patra, este primul moment major în care începe formarea convingerii,

„*sunt diferit(ă) de ceilalţi*”.

N-ar fi nici o problemă dacă acestor copii, viitori adulţi, li s-ar prezenta întreaga poveste a comparaţiei dintre oameni, cu părţile ei pozitive şi negative, ca aceşti copii să nu ajungă în situaţia de a-şi pune singuri întrebări şi să ajungă la cele

mai nepotrivite concluzii, cultivându-şi ori un complex de superioritate, ori unul de inferioritate, ambele fiind extreme ce generează încă din copilărie un comportament deviant. Ulterior, acest comportament este etichetat în cele mai nepotrivite şi mai greşit înţelese moduri, inclusiv eticheta de *pozitiv* fiind greşit înţeleasă. Un exemplu în acest sens, este ideea de "*inteligenţă",* din simplul motiv că, cei ce pun astfel de etichete, nu înţeleg deloc ce anume a produs inteligenţa observată de ei, şi cât este de corect să compari un grup de copii, după rezultatele provenite în urma executării unor sarcini, pe care copiii nu le-au cerut, ci au fost obligaţi să le îndeplinească, lipsind astfel, orice formă de plăcere sau pasiune naturală din acţiunile copiilor.

Este puţin probabil să poată fi purtat un dialog cu un grup atât de mare de oameni, precum cel din sistemul educaţional mondial, fiind vorba de probabil milioane de educatori, toţi cu un tipar de gândire similar, cu un pachet de convingeri şi o perspectivă asupra vieţii şi asupra copilului similară, cu toţii trecuţi printr-o şcoală pedagogică, unde li s-au furnizat informaţii similare legate de psihologia copilului, şi metode similare de predare a materiei, iar toate acestea sunt "*acreditate de către ministere"*, chiar dacă aproape întreaga societate umană a trecut prin respectivul sistem educaţional, iar rezultatul este,

"deschide televizorul să vezi singur(ă)".

Nimeni nu poate fi blamat de nimic, fiind vorba doar despre un tipar de gândire foarte vechi, la care oamenii cu putere de decizie nu vor să renunţe din pricina convingerilor. După cum am mai explicat, convingerile au o putere de influenţă atât de mare asupra raţiunii, încât, persoana

respectivă ajunge să creadă că îi este viaţa pusă în pericol dacă îndrăzneşte să schimbe acea convingere, ţinând cu dinţii şi cu ultimele puteri de ea, indiferent de consecinţe.

Pare greu de crezut o asemenea realitate, pare aproape o teorie a conspiraţiei, însă, aruncă o privire la ţările nordice, Suedia, Norvegia, Danemarca, Finlanda, analizează echilibrul social din aceste ţări, maturitatea oamenilor, respectul unii faţă de alţii, respectul politicienilor faţă de oameni, situaţia economică a acestor ţări, sistemul educaţional şi cum funcţionează el în toate aceste ţări. După ce ai analizat cu atenţie toate aceste aspecte, pune-ţi întrebarea;

- Dacă oamenii ăştia au reuşit să construiască un tipar social funcţional şi demonstrat decenii de-a rândul, ce anume îi împiedică pe liderii restului ţărilor acestei planete, să preia, să imite, să ceară sfaturi, să ceară ajutorul ţărilor nordice, pentru a reproduce rezultatele ireale ale acestor ţări, ce par de pe altă planetă, ori dintr-un roman al unui om visător, ce-şi trăieşte viaţa visând la ziua în care va fi abolită sclavia, această zonă nordică fiind cu o sută de ani înaintea restului lumii.

După cum am mai repetat, nu poate fi blamat nimeni pentru situaţia actuală, vinovate fiind nişte entităţi ce nu pot fi trase la răspundere, şi anume „*convingerile*, *informaţiile*”. Aşadar, hai să vedem cum putem redefini şi clarifica acest concept numit “*comparaţie”*, să-ţi poţi cultiva libertatea de care te bucuri atunci când înţelegi cât de ineficientă, contraproductivă, şi greşit înţeleasă, este comparaţia pe care o fac oamenii unii cu alţii.

Deci, am stabilit că eşti unic(ă), ai propriile tale particularităţi, atât fizice cât şi intelectuale, însă, cum anume poţi privi lumea în care trăieşti, în aşa fel, încât, opinia celorlalţi să devină irelevantă? În primul rând, înţelegând că, termenul corect şi potrivit al ideii de *diferenţă între oameni*,

este, „*Diversitate*”. Este de ajuns să faci un foarte rapid exerciţiu de imaginaţie, şi să-ţi imaginezi o lume în care toţi oamenii sunt identici. Imediat o să ţi se pară groaznic de plictisitoare o astfel de lume, şi o să ţi se pară ridicol şi lipsit de orice fel de raţiune, să te plângi că eşti diferit(ă), în condiţiile în care, tocmai varietatea uriaşă de nuanţe afişate de oameni, fac specia umană să fie atât de specială. În al doilea rând, acceptând că omenirea este un puzzle uriaş, în care, fiecare persoană este o piesă, cu o formă unică şi de neînlocuit în acest puzzle. Singura diferenţă dintre o piesă de puzzle şi tine, este aceea că, spre deosebire de o piesă de puzzle, tu ai libertatea absolută să alegi exact ce formă preferi să ai şi locul pe care preferi să-l ocupi în acest puzzle. Chiar dacă educatorii, fie ei părinţi ori profesori, n-au ştiut cum să-ţi cultive acest tipar de gândire, şi n-au ştiut cum să te ajute să te cunoşti, timpul nu este deloc trecut, fiind necesari doar câţiva ani de curăţenie a personalităţii şi alegerea deliberată a unei direcţii noi, respectând un plan bine gândit şi bazat pe informaţii.

Dacă vrei să înveţi medicină, câţi ani de facultate sunt necesari? Imaginează-ţi că faci acelaşi lucru, însă, în loc de medicină, faci facultatea vieţii. Asumă-ţi răspunderea pentru propria viaţă, acelaşi număr de ani necesari facultăţii de medicină, şi-ţi promit că după acest număr de ani, vei fi un(o) foarte fin(ă) cunoscător(cunoscătoare) a tot ceea ce ţine de calitatea vieţii.

Motivul real pentru tentaţia oamenilor de a se compara unii cu alţii, nu este în nici un caz reprezentat de diferenţele dintre ei, aşa cum se crede, ci de lipsa conştientizării propriilor talente şi calităţi. Cum aproape întreaga societate a fost gândită să cultive doar cultură generală(teorie), ignorând restul componentelor disponibile (talente, abilităţi), şi cum,

prin simpla observaţie a unei activităţi, emoţiile ne anunţă încă din copilărie că avem tot ce ne trebuie pentru cultivarea respectivelor calităţi, necultivarea lor dau instinctiv naştere unor frustrări ce cresc în fiecare zi a vieţii, simţind o nevoie iraţională de a-i ataca pe altii, etichetându-i;

„*un(o) norocos(norocoasă) nemernic(ă) pentru că s-a născut în familia aia, sau că s-a născut cu trupul ăla, sau cu inteligenţa aia*”, sau, să ne atacăm chiar şi pe noi înşine, „*bă prost(proastă) eşti, de nimic nu eşti bun(ă), i-a uite la ăla(aia) ce-a reuşit în viaţă, şi tu n-ai reuşit nimic, pentru că nu arăţi ca el(ea), sau nu eşti la fel de inteligent(ă)*”.

Toate sunt scuze şi toate sunt greşit interpretate.

LISTA DE PRIORITĂȚI

Așa cum probabil ți-ai dat seama până acum, de când am început acest dialog, mecanica personalității noastre conține detalii din abundență și nu sunt deloc intuitive. Cu alte cuvinte, detaliile sunt atât de subtile, și sunt atât de multe automatisme, încât, nici nu-ți trece prin cap că poate fi ceva de înțeles in felul în care gândești, ceva de analizat, ceva ce ar putea fi schimbat sau înlocuit. Abia atunci când cineva îți explică un concept din aceste procese interne, dintr-o dată încep să se aprindă beculețe și-ți spui lucruri de genul:

- Bineînțeles! Dar de ce nu m-am gândit până acum la așa ceva!?

Dintr-o dată totul sună familiar, și trăiești cu impresia că la un anumit nivel al conștiinței tale, deja știai aceste lucruri, însă, cineva trebuia să ți le reamintească, să ți le readucă în discuție, ca tu să le reexaminezi, să le re exersezi, și să redevii stăpânul(stăpâna) propriei tale experiențe în viața asta fizică.

Un astfel de exemplu al unei informaţii uitate, este „*Lista de priorităţi*”, şi o să ţi se pară la fel de familiară până terminăm de explorat acest subiect. Indiferent dacă ai realizat sau nu vreodată, ai o listă de priorităţi, iar această listă te împinge de la spate şi te motivează să acţionezi fizic, drept urmare, toate acţiunile fizice din timpul vieţii, le vei face cu scopul de a împlini priorităţile propriei tale liste.

Imaginează-ţi lista de priorităţi în felul următor; imaginează-ţi că ai o(un) regină(rege) ca-n poveşti, iar tu eşti slujitorul(slujitoarea) reginei(regelui). Pentru că eşti slujitorul(slujitoarea) ei(lui), regina(regele) îţi ordonă:

- Îţi ordon să-mi îndeplineşti următoarele dorinţe:

- dorinţa numărul unu, „să ucizi balaurul cu şapte capete”,
- dorinţa numărul doi, „să cucereşti regatul gheţurilor şi regatul tenebrelor în numele meu”,
- dorinţa numărul trei, „să plantezi fasole magică, din care să crească un vrej până în spaţiu, iar eu să devin prima(primul) regină(rege) astronaut din istorie”. Drept recompensă, după ce vei îndeplini toate cele trei dorinţe, vei deveni regele(regina) meu(mea).

Ce-o să se întâmple mai departe? Este foarte simplu, mai departe, nu vei mai avea parte de nici un strop de linişte, până nu vei îndeplini fiecare punct de pe această listă cu dorinţe. Promisiunea recompensei, în cazul de faţă, promisiunea că vei deveni regele(regina) reginei(regelui), te va bate la cap, te va stresa şi te va hărţui, până vei găsi o cale să îndeplineşti fiecare dintre dorinţe, în caz contrar, vei fi veşnic nefericit(ă) şi neîmplinit(ă).

Îţi sună cumva cunoscute cele două sentimente,

„*nefericirea şi neîmplinirea*”? Oare nu cumva, sunt sentimente simţite aproape constant? Priveşte oamenii din jurul tău, şi indiferent din ce ţară sunt ei originari, vei observa cele două stări aproape omniprezent în vieţile locuitorilor planetei noastre.

Hai să lăsăm armura de cavaler, sau cavaleriţă, să revenim în zilele noastre, şi să vedem cum arată lista de priorităţi în prezent, cum ne afectează ea, şi cum ne putem alege propriile priorităţi, pentru a ne bucura de o experienţă având la bază propriile preferinţe, adică sunt alese deliberat. Deocamdată, nu putem explora în întregime acest subiect, pentru că lipsesc detalii, în special detalii ce ţin de educaţia socială, subiect despre care vom vorbi mai târziu, însă, îmi exprim promisiunea ca până la finalul cărţii, să acoperim acest puzzle uriaş numit viaţă, cu toate piesele necesare, încât, până la final, să ai o imagine foarte clară a ceea ce se întâmplă cu tine, şi pentru că lumea asta funcţionează în tipare, vei avea o imagine clară şi a ceea ce se întâmplă cu ceilalţi oameni din viaţa ta, şi nu numai.

Principala listă de priorităţi ale oamenilor din societatea noastră, este un tipar în sine, şi conţine trei puncte de importanţă majoră, şi anume:

“*Fericirea, Sănătatea,* şi *Prosperitatea”*.

Eu am aşezat cele trei priorităţi, în ordinea în care ar fi normal să fie construită lista, însă, societatea în care trăim, fiind o societate confuză şi lipsită de viziune, îi încurajează pe oameni în mod neintenţionat, să-şi construiască priorităţile aproape invers, având prosperitatea în capul listei, iar în cele mai multe dintre cazuri, prosperitatea în sine este lista, toată lista, şi singura listă.

Poate o să te întrebi:

- Da ce e aşa de rău în a avea ca prioritate prosperitatea, că doar totul e pă bani în lumea asta!?

E rău, pentru că lumea asta funcţionează în tipare. Aşa cum noi funcţionăm mecanic, aşa şi lumea în care trăim funcţionează la rândul ei mecanic, iar dacă lipsesc piese din planul de bază al vieţii, prosperitatea nu prea este posibilă decât accidental, iar accidentele au consecinţe neplăcute, după cum au demonstrat-o cei mai mulţi dintre câştigătorii de loterii, ce au rămas fără bani într-o perioadă foarte scurtă de timp. Prosperitatea poate fi planificată, şi indiferent dacă oamenii realizează sau nu, este de cele mai multe ori o consecinţă a unei vieţi echilibrate. O viaţă echilibrată, are la bază, în primul rând, fericirea. Când fericirea este acută şi exersată o perioadă lungă de timp, sănătatea o urmează, aceasta fiind o consecinţă a fericirii, sănătatea fiind, nici mai mult nici mai puţin, decât, lipsa tensiunilor din organism. Când cele două, fericirea şi sănătatea, fac parte din viaţa ta de zi cu zi, consecinţa va fi, o stare emoţională particulară, specială. În această stare emoţională, aşa cum vom discuta în detaliu mai târziu, ai acces la resurse, la care nu ai acces când te afli într-o stare de stres. Ai parte de mult mai multă claritate, capacitatea de-a înţelege şi a planifica, este mult îmbunătăţită (în funcţie de nivelul emoţional, cognitiv, şi intelectual la care te afli în momentul de faţă), capacitatea de a-ţi descoperii şi dezvolta noi oportunităţi, este şi ea mult îmbunătăţită, cu alte cuvinte, perspectiva din care te vezi pe tine şi lumea în care trăieşti, este mult mai limpede, şi-ţi este mult mai clar ce ai nevoie şi ce ai de făcut, pentru a-ţi îmbunătăţii calitatea vieţii.

Deocamdată, tot ce mai pot spune despre lista de priorităţi, este că, această listă conţine priorităţi principale şi priorităţi secundare. Cele trei priorităţi despre care am vorbit, sunt priorităţi principale, însă, atunci când ţi se face foame, ignori orice idee de prosperitate sau fericire, şi te duci la masă, mutând provizoriu această prioritate în capul listei, până o satisfaci, adică până termini masa. Dacă te simţi obosit(ă) după masă, o altă prioritate îşi face loc în capul listei, şi anume, „*trebuie să mă odihnesc*”, rămânând în capul listei până este satisfăcută. După ce aceste priorităţi secundare sunt satisfăcute, viaţa îşi reia cursul ei firesc, reactivandu-se cele mai importante şi mai dominante priorităţi, cea mai importantă şi cea mai păcătoasă fiind, nevoia de bani, ea nefiind o prioritate naturală, ci una educată în mod obsesiv de către societate.

Lista de priorităţi nu conţine doar priorităţi de importanţă vitală, ci mai conţine şi priorităţi ceva mai simple, care însă, neînţelese şi ignorate, provoacă situaţii destul de confuze, contradictorii, şi jenante. Aşadar, s-ar putea să întâlneşti persoane îmbrăcate în haine de firmă, iar ei să locuiască în condiţii jenante, şi nu pentru că nu şi-ar permite îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă, ci pur şi simplu pentru că, imaginea personală şi opinia celorlalţi, este mai importantă decât confortul propriei locuinţe, aşadar, aflaţi în propriul cămin, privesc nepăsători cum se dezintegrează totul în jurul lor, fără a lua naştere vreun sentiment de urgenţă în corectarea detaliilor cu probleme, ce ţin uneori de igienă elementară.

De asemenea, sunt şanse foarte mari să întâlneşti părinţi, ce investesc sume impresionante în mofturi şi dependenţe personale, apoi, le cumpără copiilor mâncare de proastă calitate, sau chiar, aproape expirată, afirmând cu seninătate şi

convingere:

- Nu-mi permit mai mult, fac şi eu tot ce pot pentru copiii mei!

Sunt atât de convingători rostind astfel de scuze şi explicaţii, deoarece, aşa cum am mai repetat, toate aspectele vieţii sunt neutre, şi ţin strict de propriile definiţii, aşadar, definiţiile acestor părinţi iresponsabili, îi fac să creadă sincer că asta este realitatea, iar ei nu-şi pot permite să ofere o viaţă decentă propriilor copii, însă, dacă intri o clipă în viaţa lor, o să descoperi că au toate resursele necesare, ca toţi membrii familiei să trăiască o viaţă mai mult decât decentă, însă, tiparul vieţii haotic, proasta organizare, imaturitatea, şi lipsa asumării răspunderii propriilor acţiuni, îi fac să inventeze astfel de scuze, pentru a îndeplinii actuala listă de priorităţi, ce sună cam aşa:

- Eu aduc bani în casa asta, aşadar, mă ocup în primul rând de mine!
- Sunt şi eu important(ă), pe mine de ce să nu mă respect!
- Eu am probleme, nu sunt liniştit(ă) ca alţii. Trebuie să beau şi să fumez, să pot *face faţa problemelor vieţii!*
- Imaginea este mai importantă decât orice altceva, prima impresie contează, haina-l face pe om, etc!

Toate aspectele vieţii sunt perfect neutre, nu sunt nici pozitive nici negative, sunt aşa cum sunt, însă, indiferent ce-ai face, o să ai o listă de priorităţi. Ea face parte din mecanica ta internă, din natura ta, din felul în care ai fost construit(ă), iar această listă, o să-ţi dicteze fiecare gest din viaţa asta, aşadar, dacă nu ai o listă de priorităţi foarte bine gândită, şi

aleasă de tine deliberat şi cu mare atenţie, asta nu înseamnă că nu ai o listă de priorităţi şi că ai scăpat de răspunderea propriilor acţiuni, nicidecum. Înseamnă doar că, o să iei cele mai stupide şi infantile decizii, o să faci cele mai haotice şi mai distructive alegeri, şi o să trăieşti o viaţă tragicomică, din care, o să rezulte mult haos şi suferinţă. Suntem înconjuraţi de oameni ridicol de copilăroşi, suntem înconjuraţi de oameni confuzi, de oameni săraci, bolnavi, nefericiţi, suntem înconjuraţi de oameni dezechilibraţi, disfuncţionali, suntem înconjuraţi de oameni obezi, iar această societate la fel de adormită şi disfuncţională, analizează, judecă, blamează, arată cu degetul arătător, rece şi critic, spre o persoană aflată într-o situaţie delicată sau ruşinoasă, fără să conştientizeze că acea persoană a fost odată un copil, a fost în grija unor părinţi, iar aceşti părinţi, au decis fiecare aspect al vieţii copilului, i-au decis tiparul vieţii, au decis dacă are voie sau nu să facă vreun sport, au decis alimentaţia copilului, au decis fiecare dumicat de mâncare mestecat şi ingerat de copil, au decis fiecare gest făcut vreodată de copil, iar rezultatele acţiunilor acestor părinţi, au ca şi consecinţă, un copil disfuncţional, dezechilibrat, cu probleme de sănătate, confuz, şi fără respect de sine, iar acest copil, care acum este un adult disfuncţional, nu face nimic altceva decât să repete tiparul vieţii ce i-a fost cultivat, educat, impus de către cei în care a avut încredere, de către părinţi, părinţi, ce la rândul lor, au fost preocupaţi să repete şi ei tiparul de viaţă învăţat de la proprii părinţi, şi tot aşa.

Oamenii fac cele mai ridicole, mai surprinzătoare şi mai şocante lucruri, din simplul motiv că, nu înţeleg cum funcţionează. Nu este nimic de blamat, deoarece, nu sunt ei de vină, însă, este răspunderea fiecăruia să prevină dificultăţile demonstrate de o întreagă populaţie a globului,

generaţii de-a rândul, aceste dificultăţi fiind prezente în aproape fiecare ţară a planetei, şi nu sunt deloc cazuri izolate, însă, aroganţa şi imaturitatea omului, îl încurajează să se eschiveaze de răspundere, inventând scuze de genul:

- „*Nu sunt eu de vină, aşa a vrut bunul Dumnezeu. Asta este soarta omului. Omul este un păcătos şi a fost blestemat să sufere. Sunt de vină chimicalele din alimente, aşadar, este vina guvernului că nu ia măsuri*”

, şi alte fantezii inventate pentru un somn cât de cât liniştit.

Somn uşor şi vise plăcute, dragi părinţi!

INTELIGENȚA, PROSTIA, şi MECANICA GÂNDULUI

La sfârşitul anului 2015 a fost dată publicităţii cea mai importantă descoperire din istoria arheologiei, iar anunţul suna în felul următor:

În anul 1984, un grup de arheologi, au găsit o hartă cu locaţia exactă a unei intrări spre o cameră secretă sub Marea Piramidă din Giza. Atunci a început cea mai importantă operaţiune de excavare a unui sit arheologic, fiind implicată o echipă internaţională de arheologi, iar echipa de muncitori a fost atât de mare, încât, nu s-a putut ţine evidenţa oamenilor ce au venit şi plecat în perioada excavărilor. A fost săpat un tunel la mai bine de o sută de metri de piramidă pentru a nu afecta structura de rezistenţă a acesteia, iar informaţiile au fost atât de precise, încât, au găsit intrarea la mai puţin de doi metri de locul indicat pe hartă. Intrarea era astupată cu un bloc de piatră şi au reuşit să-l scoată fără a-l afecta. Ce au găsit înăuntru, i-a şocat chiar şi pe cei mai experimentaţi dintre arheologi, cei mai mulţi dintre ei aşteptându-se la un sarcofag al unui faraon important, însă, în locul sarcofagului, au găsit o sală uriaşă, aproape cât toată lăţimea piramidei,

plină cu obiecte de aur, tablete cu inscripţii, şi atât de multe papirusuri şi texte, încât, iniţial au crezut cu toţii că au descoperit Biblioteca din Alexandria, sau cel puţin, conţinutul acesteia. Întreaga sală era plină cu mii de obiecte, iar în centrul sălii, erau aşezaţi patru faraoni de aur, de aproximativ trei metri înălţime fiecare, cu armuri realizate din pietre preţioase de diferite dimensiuni, orientaţi toţi către centru, cu mâinile drepte ridicate, iar palmele deschise şi unite în aşa fel, încât, împreună formau o cupă, iar în cupa formată din palmele celor patru faraoni, era aşezată o tabletă de piatră, cu inscripţii nemaiîntâlnite de niciunul dintre arheologi, aşadar, aproape întreaga atenţie a fost îndreptată către tabletă, arheologii fiind intrigaţi de locul în care a fost găsită, fiind piesa cea mai vizibilă, aşezată în centrul sălii, în mâinile unor statui de faraoni, având inscripţii nemaiîntâlnite până-n acel moment, drept urmare, trebuia să fie de o importanţă extraordinară, fiind expusă cu atâta atenţie.

Timp 26 de ani, au studiat tableta peste două mii de arheologi, oameni de ştiinţă, experţi în limbi dispărute, fără a descoperii nici cel mai mic indiciu, apoi, în 2010, un cercetător australian pe nume Mike Dawson, a avut o idee genială, înţelegând că puterea de calcul al procesoarelor actuale şi programele disponibile în prezent, ar putea da rezultate acolo unde raţiunea omului a eşuat, aşadar, a contactat trei dintre cele mai puternice companii de I.T. din lume, pentru a le propune construirea unui supercomputer, ce ar putea procesa informaţiile existente, şi ar putea face analizele considerate necesare de către cercetătorul australian. Toate cele trei companii, au fost atât de fascinate de perspectiva descoperirilor, încât, au ales chiar să colaboreze la crearea supercomputer-ului, iar după mai puţin de patru ani, l-au terminat, punându-l imediat la dispoziţia

australianului. Puterea de calcul a acestui calculator, a fost atât de mare, încât, companiile au considerat că nu ar fi înţelept să ofere publicului date tehnice, fiind greu de tradus în termenii din vocabularul tehnic actual. Şase luni mai târziu, calculatorul a reuşit să identifice tipare în pictogramele şi însemnele prezente pe tabletă, reuşind astfel, să descifreze limbajul folosit. Nu era nici un fel de informaţie referitoare la originea tabletei şi a limbii folosite, însă, întreg textul conţinea detalii despre evenimente petrecute cu atât de mult timp în urmă, încât, oamenii de ştiinţă nici măcar nu erau conştienţi de existenţa oamenilor pe Pământ în acea perioadă. Însă, ce a surprins cu adevărat pe toată lumea, a fost faptul că, o parte din text făcea referire la momentul exact în care s-au folosit pentru prima oară cuvintele „*Inteligenţă şi Prostie*”, iar traducerea supercomputerului a fost în felul următor :

- Înainte să fie descoperit focul, oamenii au trăit în peşteri. Într-una dintre partidele lor de vânătoare, au fost luaţi prin surprindere de o furtună, şi înainte de începerea ploii, un fulger a lovit un copac din care s-a desprins o creangă în flăcări. Unul dintre bărbaţi, a luat creanga şi a ridicat-o deasupra capului, ca în semn de victorie. Ceilalţi oameni, mai temători, s-au adunat în jurul celui cu focul, impresionaţi de vitejia bărbatului, iar după câteva secunde, acesta a ridicat privirea, fascinat de puterea ce o simţea văzând focul în mâinile sale, şi uitându-se la ceilalţi, se adresă mulţimii ca un adevărat lider:

- Eu sunt Inteligent, iar voi sunteţi cu toţii nişte Proşti !

A fost o glumă, bine-nţeles, însă, nu pot fi suficient de sarcastic la adresa unui asemenea concept, precum este, *Inteligenţa şi Prostia,* mai ales în era în care trăim noi, o eră în care, omenirea a trimis oameni pe Lună, mai are puţin şi

trimite oameni pe Marte, şi la mai bine de cinci sute de ani de la început studiului psihologiei şi abilităţilor cognitive ale omului, într-o asemenea eră, societatea noastră încă mai are active convingeri discriminatorii şi intimidante pentru moralul oricui doreşte o schimbare în propria viaţă.

Pentru că scopul cărţii este explicaţia mecanică a felului în care funcţionăm, hai să explicăm felul în care se dezvoltă inteligenţa, pentru a nu mai fi privită în maniera abstractă în care a fost ea privită până-n prezent, pentru a nu se mai asocia termene şi definiţii precum sunt,

„*coincidenţă, accident, dar de la Dumnezeu, sau calitate nativă*”,

, şi pentru a ne dezvolta un sentiment de împuternicire şi control asupra propriei vieţi, a propriului trup, a propriilor gânduri, şi asupra propriei noastre experienţe în viaţa asta.

Lumea în care trăim noi funcţionează în tipare, aşadar, pentru a înţelege mai uşor mecanica gândului, este necesar să luăm mai întâi un exemplu ceva mai simplu de explicat şi de înţeles, iar cel mai simplu exemplu, este relaţia dintre musculatura trupului uman şi capacitatea omului de a ridica greutăţi din ce în ce mai mari, fiind un exemplu mult mai pământean, mai des întâlnit, şi a căror dovezi, le avem la dispoziţie prin simpla accesare a unui videoclip pe internet, astfel, convingerile devin mult mai relaxate, iar acceptarea unei explicaţii, ce are ca subiect un culturist, este mult mai posibilă, din simplul motiv că, suntem înconjuraţi de exemple la tot pasul. După analizarea cu atenţie şi curiozitate a acestui exemplu, explicaţia dezvoltării inteligenţei va fi mult mai plauzibilă, şi nu va mai suna a subiect ştiinţifico-fantastic, aşa cum ar suna în prezent, pentru aproape fiecare persoană

născută şi educată în societatea noastră, fiind cu toţii educaţi după principii similare, indiferent de ţara de origine.

Hai să creăm un scenariu, în care, tu vrei să ajungi culturist(ă), sau măcar, să-ţi defineşti puţin mai bine musculatura, astfel, te duci la sală, antrenorul îţi creează un program de exerciţii fizice, inclusiv alimentaţia necesară celor mai bune rezultate, şi urmezi cu sfinţenie programul. La început nu eşti obişnuit(ă) cu efortul, deci, nu poţi ridica greutăţi prea mari, însă, odată cu trecerea lunilor, efortul devine acceptabil, musculatura se dezvoltă, iar odată cu dezvoltarea musculaturii, devine tot mai posibilă şi capacitatea ta de a ridica greutăţi mai mari.

Şi aici începe tiparul care ne interesează pe noi, şi anume:

„*Efortul fizic* şi alimentaţia *corespunzătoare îţi dezvoltă musculatura, apoi, musculatura îţi susţine capacitatea de a folosi greutăţi mai mari, şi se repetă tiparul. Efortul fizic* şi alimentaţia *îţi dezvoltă musculatura, musculatura îţi susţine folosirea de greutăţi mai mari”*, şi tot aşa.

Detaliul important în acest exemplul este musculatura, fără de care, trupul tău nu ar putea susţine greutăţile pe care vrei tu să le ridici. Exact după aceleaşi principii funcţionează şi relaţia dintre creier şi gând. Indiferent de nivelul intelectual la care te afli în momentul de faţă, indiferent de eticheta pusă de alţii, sau, pe care ţi-ai pus-o singur(ă), creierul tău funcţionează exact la fel, motiv pentru care, posibilitatea de a-ţi îmbunătăţii accesul la resursele disponibile în propriul tău creier, este aceeaşi. Creierul este un muşchi, îl lucrezi se dezvoltă, nu-l lucrezi se atrofiază. Cu fiecare gând nou, creierul produce noi neuroni, iar neuronii sunt masa musculară a gândului. Ori de câte ori eşti fascinat(ă) de

ceva, interesul tău pentru detaliul respectiv este foarte mare, drept urmare, vrei să ştii mai multe, investighezi, citeşti, pui întrebări, vorbeşti cu alţii despre acel detaliu, gândeşti singur(ă) în intimitate, încerci să înţelegi mai bine ce se întâmplă şi cum funcţionează, cu alte cuvinte, îţi forţezi singur(ă) propria capacitate de a înţelege domeniul respectiv, oricare ar fi el. Ori de câte ori îţi forţezi capacitatea de a înţelege ceva, se produc modificări fizice în creier, şi după cum am mai repetat, creierul este un muşchi, deci, acţiunea ta de a gândi "ARE CONSECINŢE FIZICE". Consecinţele fizice în urma gândului susţinut perioade lungi de timp, sunt producerea neîncetată de noi neuroni. Ca şi în cazul culturismului, când se strânge suficientă masă musculară, creşte capacitatea ta de a înţelege, de a susţine gânduri şi idei din ce în ce mai complexe, din ce în ce mai sofisticate.

Este important de menţionat că, starea de stres reduce considerabil capacitatea creierului de a mai produce noi neuroni, declaraţiile oamenilor de ştiinţă fiind mult mai îndrăzneţe, avertizând că se poate ajunge chiar la stoparea în totalitate a acestui proces, motiv pentru care, accentuez cât se poate de serios importanţa stării emoţionale, de pasiune, de curiozitate, de fascinaţie, sau măcar o stare de calm.

Şi începe tiparul prin care se dezvoltă inteligenţa:

„Gândeşti, eşti fascinat(ă) de viaţă, indiferent de subiect, nu este necesar ca un subiect să aibă legătură cu altul, este necesară doar pasiunea, entuziasmul pentru ceea ce faci sau investighezi, deoarece, pasiunea n-o să-ţi dea pace, o să te forţeze să gândeşti, n-o să te poţi abţine, şi gândind, produci noi neuroni. Trece o perioadă de timp într-un ritm susţinut de reflecţie şi analiză, se strânge o masă critică de neuroni, neuronii îţi susţin capacitatea de a înţelege şi a dezvolta idei

mai complexe, şi se repetă tiparul. Gândeşti susţinut şi într-o stare de curiozitate, creierul produce neuroni, iar tiparul se repetă la nesfârşit, posibilităţile fiind nelimitate”.

Singurul element ce controlează viteza rezultatelor, EŞTI TU, prin capacitatea de concentrare şi deciziile pe care le iei de-a lungul vieţii, aşadar, eşti în control absolut. Principiile (legile) pe baza cărora funcţionează lumea în care trăim noi, funcţionează la fel pentru toată lumea, iar principiul în cazul de faţă este;

„*Orice se îmbunătăţeşte prin exerciţiu*”

, aşadar, exersează, gandeşte, rezultatele sunt iminente, iar aici nu vorbim despre noroc sau coincidenţe. ESTE CURATĂ FIZICĂ .

Dacă te simţi inteligent(ă), iar sentimentul este însoţit de-o atitudine de superioritate faţă de alţi oameni, interpretezi greşit ce se întâmplă cu tine, inteligenţa fiind starea naturală a oamenilor. Dacă o ai tu, o are şi cea mai josnică fiinţă de pe faţa Pământului, din simplul motiv că, acea fiinţă josnică, a fost un copil cu mulţi ani în urmă, iar în copilărie, copilul trăieşte cea mai eficientă perioadă a vieţii sale, însă, după numai câţiva ani, intră pe mâna adulţilor, unde este învăţat în mod neintenţionat să-şi oprească mecanismul de absorbţie a informaţiilor, adulţi, ce la rândul lor, au păţit şi ei acelaşi lucru în perioada copilăriei.

Societatea în momentul de faţă, are o definiţie a inteligenţei, ce se referă strict la capacitatea persoanei de a memora informaţii, în condiţiile în care, oamenii cu adevărat inteligenţi de-a lungul istoriei, au reuşit să facă lucruri fascinante cu destul de puţine informaţii, având informaţii

restrânse, şi în special din domeniul lor de interes.

EDUCAŢIA SOCIALĂ

Când vorbim despre educaţie, este recomandat să aducem în discuţie educaţia provenită din toate sursele, indiferent că sunt informaţii exacte şi recente provenite din ştiinţă, ori proverbe vechi de secole, răspândite de oameni precum reale învăţături înţelepte şi utile vieţii, fără de care, viaţa nu şi-ar mai putea urma cursul. Este adevărat că marea parte a educaţiei provine din familie şi şcoală, însă, este important de înţeles că, „*Toată*” informaţia generează comportament, indiferent de unde provine ea.

La nivel social, ideea de educaţie este groaznic de puţin discutată în adevăratul sens al cuvântului, deoarece, educaţia are o aură mult prea sacră, mult prea sfântă, o aură religioasă, existând o teamă deosebit de severă de a o pune sub semnul întrebării, de a întoarce această educaţie pe toate părţile, de a o examina la modul cel mai sincer, ce este bine, ce este rău, ce trebuie păstrat, ce trebuie înlocuit, dacă îşi mai are rostul în forma sa actuală, şi dacă-şi îndeplineşte obiectivele declarate şi aşteptate.

Hai să stabilim în primul rând, ce înseamnă educaţie şi cum a funcţionat ea până acum în societatea noastră, pentru

a simplifica şi a clarifica puţin ideea de educaţie, şi la ce se referă ea cu adevărat.

Educaţia, simplu spus, este;

„Împărtăşirea unui pachet de informaţii, unei persoane ce-i lipsesc şi *are nevoie de respectivele informaţii”*.

Sună înşelător de simplu nu-i aşa? Probabil te-ai aşteptat la ceva deosebit de complex şi de sofisticat. De vină sunt definiţiile create pentru a însoţii acest concept de-a lungul timpului, în special, importanţa diplomei, ori a unei certificări, definiţii precum „*şcoala este obligatorie prin lege, ai carte ai parte, diploma îţi deschide toate uşile, fără şcoala nu faci nimic în viaţă*” şi altele. Toate aceste definiţii îi oferă educaţiei o aură extrem de serioasă, o aură de ustensilă vitală, ce nu poate fi ignorată, fiind în mod fals promovată ideea conform căreia, şcoala este singura sursă de informaţie din societatea noastră, iar diploma, este singurul simbol necesar, ce dovedeste că şi tu la rândul tău eşti un om informat după frecventarea cursurilor, iar cei implicaţi în acest proces educaţional, sunt prezentaţi ca bine pregătiţi, bine informaţi, şi sunt puşi pe treabă.

Care este mecanica educaţiei, a diseminării acestor informaţii? Ei bine, este foarte simplă, şi anume: după ce au ieşit oamenii din peşteri, mai întâi au descoperit focul, iar apoi, i-au învăţat pe copii cum se face focul. Asta a fost prima informaţie diseminată, a fost prima formă de educaţie, atunci a luat naştere şcoala. Copiii au ajuns la maturitate şi având proprii lor copii, le-au împărtăşit aceste informaţii, plus, informaţiile suplimentare învăţate de-a lungul vieţii. Aceşti copii ajunşi la maturitate şi având la rândul lor proprii copii, le-au împărtăşit informaţiile disponibile, iar tiparul s-a repetat

de-a lungul secolelor şi mileniilor, până-n zilele noastre, şi asta este toată povestea şi tot misterul educaţiei. Chiar dacă educaţia pare mai complexă de atât, în realitate nu este.

„*Adultul are o informaţie, o împărtăşeşte copilului, punct*”.

Ştiu că sună critic şi acuzator tot ce spun, însă, nu am deloc această intenţie. Şcoala, ca multe alte idei prezente în societatea noastră, a fost, şi este în continuare o idee sclipitoare. Cine a gândit această metodă de informare a copiilor şi nu numai, cu siguranţă a văzut potenţialul din oameni, şi a înţeles că, având informaţii de bază, mulţi dintre copii, viitorii adulţi, vor prelua informaţiile şi le vor dezvolta, vor oferii o nouă perspectivă asupra informaţiilor respective, iar noile perspective, vor oferii în cele din urmă umanităţii, şansa unui progres deosebit.

Aşadar, nu consider deloc ideea de şcoală ca fiind una rea. Ce fac oamenii cu această idee, este o cu totul altă poveste, ţinând cont că, problema sistemului educaţional, este una de percepţie, de metodă de aplicare, nicidecum o problemă fizică. Nu sunt necesari bani suplimentari investiţi în educaţie, ca problema să fie rezolvată. Este necesară o schimbare de atitudine a profesorilor faţă de copii. Ca atitudinea profesorilor să se schimbe, este obligatorie actualizarea informaţiilor din şcoala pedagogică. Ca actualizarea informaţiilor din şcoala pedagogică să fie posibilă, este obligatorie actualizarea informaţiilor din psihologie,

(*o să dau mai târziu un exemplu tragic de consecinţă a informaţiilor vechi şi neactualizate din psihologie, şi a importanţei înţelegerii perspectivei*),

, şi bine-nţeles, de bunăvoinţa oamenilor implicaţi în cele două procese, cel educaţional şi cel psihologic, mai ales cel educaţional, fiind important de înţeles cât se poate de clar că, aceşti oameni nu se află în clasele de curs sub ameninţarea execuţiei sau a torturii. Lipsa plăcerii de a fi în preajma copiilor, poate fi foarte rapid rezolvată prin schimbarea profesiei, iar cartea de faţă poate fi de un real ajutor în această direcţie, plăcerea de a fi martorul bucuriei din ochii fascinaţi ai copiilor, fiind mult mai importantă decât orice aptitudine pedagogică. O tânără fată abia ieşită din băncile şcolii, şi entuziasmată până la Dumnezeu de perspectiva de a lucra cu nişte micuţi bureţei dornici să absoarbă informaţii, ar avea posibilitatea de a forma caractere impresionante, demonstrându-le simplul respect de sine şi pasiune pentru viaţă, acestor pacheţele de curiozitate şi exuberanţă, numite copii. Aşa cum o să descoperim puţin câte puţin în această carte, copiii nu au nevoie de foarte multe informaţii din partea adulţilor, în schimb, au nevoie să le fie protejată inocenţa, să le fie protejată curiozitatea şi dorinţa de a ştii totul, să li se permită accesul la informaţii atunci când sunt ei interesaţi, când au ei întrebări, şi mai ales, au nevoie să fie priviţi individual, nu la colectiv, aşa cum s-a-ntâmplat până-n momentul de faţă, fiecare dintre copii având nuanţe ale personalităţii total diferite, iar calitatea dezvoltării personalităţii lor, depinde în totalitate de respectarea acestor nuanţe.

După cum am sugerat, atitudinea pe care-ar trebui s-o aibă oamenii faţă de sine, este una de blândeţe, de indulgenţă, de compasiune, o atitudine relaxată, de joacă prelungită, prezentă în toate formele de activitate, şi de asemenea după cum am menţionat, lumea asta funcţionează în tipare, aşadar, atitudinea faţă de tine, trebuie s-o aplici şi faţă de ceilalţi, mai

ales față de copii, aceşti copii neavând nici cea mai vagă idee de ce sunt adulţii atât de dramatici şi de serioşi.

Ar fi potrivită o metaforă, pentru a explica pe înţelesul tuturor, cum s-a realizat educaţia societăţii umane până-n prezent, rezultatul fiind, acest mediu toxic din toate punctele de vedere, în care, ne bucurăm, asfixiaţi emoţional, de experienţa numită viaţă.

Hai să ne jucăm puţin cu imaginaţia. Ai văzut vreodată o probă de ştafetă, probă în care, sunt echipe de alergători, formate din câte patru coechipieri, aceştia aleargă pe rând, iar la finalul turului de pistă, un alergător îi predă ştafeta următorului? Importantă este maniera în care se face predarea ştafetei, primul alergător făcând turul de pistă, iar când aproape a ajuns la finish, al doilea alergător este deja pregătit, şi începe alergarea înainte ca primul să ajungă la linia de finish. După câţiva metri, în care, cei doi aleargă cu o viteză similară, primul alergător îi predă stafeta celui de-al doilea, acesta la rândul său face turul de pistă, şi se repetă procedura până la ultimul coechipier. Ei bine, de când se află omul pe această planetă, educaţia socială s-a făcut exact după acelaşi tipar, în care, adultul *încearcă* să-i predea informaţia copilului într-o foarte mare viteză, cerându-i copilului să ţină pasul cu el, astfel, luând naştere programa şcolară şi pretenţia ca toţi copiii să respecte nişte termenele precise impuse de către minister, iar nerespectarea acestor termene, atrage după sine penalizări, precum este corigenţa, şi chiar, repetenţia.

De ce este importantă metafora predării ştafetei? Este importantă, pentru că, aşa cum în proba de ştafetă atleţii nu se opresc nici o clipă să-şi analizeze propriile acţiuni, să vorbească unii cu alţii, şi să caute cea mai eficientă cale de a-şi îndeplinii obiectivul propus, exact de aceeaşi manieră este realizat şi acest proces educaţional, în care, adultul

îl grăbeşte pe copil să asimileze informaţiile considerate necesare vieţii, fără a-i oferii răgazul necesar selectării celor mai potrivite informaţii, ca aceste informaţii să corespundă personalităţii specifice ale copilului, astfel, el preia în totalitate, cuvânt cu cuvânt, şi virgulă cu virgulă, tiparul de gândire al generaţiilor precedente. Dacă tiparul educat ar fi fost unul de poveste, iar în urma interacţiunii omului cu această planetă, atmosfera ar fi fost magică, n-ar fi fost nici o problemă, pân' la urmă, de ce să repari ceva ce funcţionează, însă, după cum se observă cu ochiul liber, atmosfera nu este deloc una magică, omul călcând totul în picioare, şi în mod tragicomic, călcându-se şi pe sine pe picioare, în această confuzie generală, generată tocmai de către el, omul.

Eu am o amintire din clasa a patra, în care, tatăl unui coleg purta o conversaţie cu tovarăşa învăţătoare, iar în această conversaţie, tatăl îi explica învăţătoarei cât de neascultător este copilul. După câteva secunde, acesta s-a întors către noi, şi cu o faţă mutilată de ură a început să ridice tonul, exprimându-şi revolta pentru eliminarea pedepselor severe din şcoală, explicându-ne că pe vremea sa, copii obraznici erau aşezaţi în spatele clasei, cu genunchii goi pe coji de nuci. După cum am tot repetat, funcţionăm în tipare, iar tiparele de gândire sunt predate de la o generaţie la alta. Chiar dacă au trecut mai bine de 20 de ani de la revoluţie , psihicul schilodit de violenţele de-a lungul istoriei omenirii, încă mai este schilodit, iar informaţia ce ar putea rezolva acest tipar distructiv de gândire, nu este folosită de aproape nici o persoană în viaţă, cunoscând oameni cu studii în psihologie a căror viaţă este un real haos.

Deoarece înţeleg că oamenii nu sunt monştrii şi că singurul motiv pentru gândurile, opiniile, şi acţiunile lor, sunt informaţiile actuale, şi înţeleg că perspectiva nouă pe

care o prezint, intră în conflict cu perspectiva veche a celor mai mulţi dintre oameni, ce încă mai funcţionează pe baza unor definiţii de genul, „*bătaia este ruptă din Rai*”, pentru că înţeleg aceste lucruri, o să mă opresc deocamdată din a mai continua subiectul educaţie, fiind un subiect mult prea sensibil, în condiţiile în care, toate speranţele oamenilor simplii la un viitor mai bun pentru copiii lor, sunt legate strict de educaţie.

Când starea emoţională dominantă, este una de victimă, de neputinţă, de disperare, şi ai un singur motiv de speranţă pentru rezolvarea stării emoţionale în care te aflii, speranţa în cazul de faţă fiind, educaţia, o să ridici garda imediat, o să protejezi cu toate forţele această ultimă sursă de speranţă şi o să te revolţi împotriva oricui pare să o ameninţe. Sunt mii şi mii de profesori şi cadre didactice, iar dacă aceste rânduri sunt citite de un profesor, sau o persoană implicată în pedagogie, în clipa de faţă, această persoană aproape sigur se simte atacată, ameninţată, ofensată, mecanismele defensive obligând-o să considere că-i este viaţa pusă în pericol. De vină sunt definiţiile actuale, tiparul de gândire exersat de-a lungul a zeci de ani. Această persoană nu a privit nici o secundă viaţa dintr-o altă perspectivă, întrebându-se:

- *Oare cum ar fi viaţa dacă am face lucrurile altfel*?.

Lipsind informaţia, ce este disponibilă în prezent, a existat un singur tipar de gândire, iar fiecare persoană educată în acest tipar, a devenit expertă în a privii viaţa şi educaţia prin acest filtru, şi este necesară o perioadă de exerciţiu deliberat într-un nou tipar de gândire, ca vechiul, ineficientul, şi distructivul tipar, să nu mai reprezinte singura alternativă, relaxând astfel sistemul nervos, ce generează tensiunea şi

sentimentul actual de revoltă.

Aşadar, perspectiva prezentată de mine, este pur informativă. Sunt şanse mici, spre inexistente, ca atât de mulţi oameni să pună mâna pe treabă, să-şi clarifice definiţiile, temerile, preferinţele, şi să-şi schimbe atitudinea faţă de copii, informându-se, exersând un nou tipar de gândire, asumându-şi răspunderea pentru propria viaţă şi mai ales, pentru vieţile acestor copii inocenţi, făcând picul de bine pe care-l poate face fiecare, personal, prin propriile forţe, fără a mai aştepta ordine de la minister, sau o nouă programă şcolară, ce ar putea dura zeci de ani să fie gândită şi pusă în aplicare.

Cum eu înţeleg că sunt şanse mici pentru o schimbare la nivel social, scopul meu şi al acestei cărţi, este acela de a-ţi oferii ţie informaţiile prin care să priveşti viaţa în cel mai productiv şi eficient mod cu putinţă, ca tu să-ţi înţelegi potenţialul de care nu ştiai, să-l cultivi, şi să-l aplici în viaţa de zi cu zi, indiferent de situaţia economică, de situaţia socială, sau de mentalitatea celor din jur, din simplul motiv că, dacă tu încetezi să mai fi o problemă şi-ţi trăieşti viaţa deliberat, problema este rezolvată, deoarece, fiecare dintre noi contribuim câte un pic la râul pe care-l observăm în jurul nostru.

- Crezi că ceilalţi sunt problema? Nu, suntem toţi, iar dacă tu îţi faci curat în viaţa personală şi nu-ţi mai petreci timpul revoltat(ă) de monstruozităţile altora, înseamnă că este la fel de posibil ca milioane de oameni să-şi îngrijească vieţile în acelaşi timp, făcând problema să dispară de la sine, fiindcă, se încetează alimentarea vechiul tipar de gândire.

Dacă înţelegi cu adevărat expresia pe care ai citit-o,

înseamnă că lucrurile se pot schimba cu viteza luminii, fără a fi necesar vreun plan gândit şi redactat în zeci de mii de pagini de autorităţile competente, şi pus în aplicare cu viteza melcului, de melci plictisiţi şi nepăsători, ce se uită în permanenţă la ceas, aşteptând să plece mai repede acasă. Nu este necesar decât puţin respect, pasiune, şi dragoste pentru tine şi ceilalţi, indiferent că sunt copii sau adulţi.

Ca părinte, înţelegând lucrurile ce-ar trebuii să le înţeleagă educatorul, ai această posibilitate, de a-i absorbii şocurile primite de copil în şcoală, creând în preajma lui un mediu echilibrat, care să abunde în informaţii, un mediu în care, copilul să se simtă în siguranţă, să simtă libertatea de a-şi exprima opiniile şi de a-ţi spune ce simte şi ce se întâmplă cu el, iar în felul acesta, indiferent de comportamentul educatorilor, copilul are întreaga atenţie îndreptată către informaţia din şcoală, deoarece, ea este totuşi importantă.

CELE 7 INTELIGENŢE

Profesorul de psihologie al universităţii Harvard, Howard Gardner, vine în sprijinul unor idei străine socieiătii umane, idei precum; toţi oamenii sunt diferiţi, inteligenţa se manifestă diferit la fiecare persoană, fiecare persoană trebuie educată în funcţie de propriile particularităţi, oamenii au la dispoziţie nu mai puţin de 7 tipuri diferite de inteligenţe, şi mai important de atât;

"*nu există doi oameni, nici măcar gemeni identici, cu acelaşi profil intelectual"*.

Cele 7 tipuri de inteligentă sunt:

"Inteligenţa Lingvistică, Inteligenţa Logico-Matematică, Inteligenţa Muzicală, Inteligenţa Spaţială, Inteligenţa Fizică-Kinestetică",

, iar celelalte două sunt considerate "*Inteligenţe Personale",* una îndreptată către ceilalţi oameni, iar cea de-a doua, îndreptată către sine. Pe cea din urmă eu o consider ca fiind

cea mai importantă formă de inteligenţă, nefiind nimic mai important decât să te cunoşti pe tine, în profunzime şi în totalitate, lipsa informaţiilor despre sine, fiind sursa, fiind unicul şi singurul motiv responsabil cu tiparul deosebit de agresiv şi distructiv al umanităţii până-n prezent.

Concluziile la care a ajuns Howard Gardner de-a lungul a zeci de ani de cercetări, sunt un progres în ceea ce priveşte perspectiva unui psiholog asupra omului din faţa sa, însă, consider că este în continuare o perspectivă afectată de către şcoala de psihologie, o perspectivă ce este în continuare complicată în mod inutil, motiv pentru care, nu voi aprofunda deloc cele 7 tipuri de inteligenţe, considerând că denumirea fiecăreia vorbeşte de la sine şi spune tot ce poate fi spus despre acest subiect, în momentul de faţă. Scopul acestei cărţi, este acela de a-ţi oferii o perspectivă simplificată a felului în care ar fi util şi eficient să te priveşti pe tine şi lumea ce te înconjoară, ca tu să foloseşti, în măsura dorinţei tale, informaţiile ce-ţi par utile şi potrivite, iar în urma aplicării informaţiilor, să te bucuri de rezultate pozitive şi planificate, nu accidentale.

Este important de acceptat că, TU ŞI LUMEA CE TE ÎNCONJOARĂ, sunteţi părţi componente în această maşinărie numită societate umană, şi nu poţi funcţiona normal şi eficient fără informaţii despre ambele părţi componente. Dacă ai informaţii *potrivite* despre tine, însă, îţi lipsesc informaţiile *potrivite* despre mediul înconjurător, într-un fel sau altul, comportamentul faţă de tine şi faţă de lume, va fi dezechilibrat şi distructiv. Dacă în schimb, ai informaţii *potrivite* despre mediul înconjurător, însă, îţi lipsesc informaţiile despre felul în care funcţionezi tu, vei repeta tiparul, şi vei avea un comportament dezechilibrat faţă de tine şi lumea în care trăieşti. Este exact tiparul aplicat de

către oamenii din această societate în momentul de faţă şi pe care-l urmăreşti în fiecare zi la televizor. Este un tipar educat, nicidecum intuitiv. Nu are nici o legătură cu natura umană. Este strict, *informaţie aplicată*, iar în momentul de faţă, această informaţie primită prin sursele de informare (părinţi, sistem educaţional, mass media), spune că;

„eşti o persoană fără resurse, neputincioasă, guvernul este cel ce-ţi decide soarta în această viaţă, şi nu ai nici un fel de control asupra propriului viitor”.

Când astfel de informaţii îţi guvernează viaţa şi-ţi dictează acţiunile fizice, vei face alegeri dintr-un sentiment de panică, de pericol iminent, iar acţiunea fizică, va fi una periculoasă, sau în cel mai fericit caz, va produce rezultate pe care tu le vei considera pozitive, însă, falsa impresie a rezultatelor, nu va face nimic mai mult decât să perpetueze în continuare problema, pentru tine şi copiii ce se dezvoltă în acest climat.

În minutele în care eu scriu aceste rânduri, sunt ieşite în stradă câteva sute de mii de persoane în întreaga ţară, pentru a protesta împotriva ordonanţei de urgenţă ce-ar permite graţierea deţinuţilor. În era în care trăim noi, atitudinea sfidătoare a clasei politice faţă de oameni, mai este posibilă, doar datorită lipsei de coerenţă în gândire a celor ce sunt guvernaţi. Cu siguranţă, printre oamenii ieşiţi la protest, nu sunt manageri sau directori de firme, nu sunt oameni de ştiinţă, avocaţi, şi alte ramuri ceva mai informate ale societăţii noastre. Dacă sutele de mii de oameni ieşite la protest, şi-ar trăii viaţa înconjuraţi de informaţii şi preocupaţi în fiecare zi de propriul progres, această masă uriaşă de oameni neinformaţi şi neputincioşi, ar găsii alternative permanente de rezolvare a problemelor societăţii, împotriva

cărora sunt atât de revoltaţi. Încă o dată repet;

„*ia omul de rând din societatea ţărilor nordice şi vei înţelege de ce sunt respectaţi/temuţi de către clasa politică*”.

Nu sunt oamenii politici de vină, că sunt *încurajaţi* la un comportament de-o asemenea manieră. Repet;

„*fiecare situaţie are cel puţin două perspective*”.

Situaţia de faţă, a fost privită dintotdeauna dintr-o anumit*ă* perspectivă, iar dacă au trecut aproape 30 de ani de la revoluţie, iar situaţia nu s-a schimbat, oare nu este posibil ca această problemă să fie privită în mod neintenţionat dintr-o perspectivă greşită? Convingerea socială este, că suntem înconjuraţi de psihopaţi politici, şi că aceşti politicieni sunt nişte monştrii, însă, eu sunt cât se poate de convins, că oricare dintre oamenii de la protest, sau dintre cei rămaşi în faţa televizoarelor, revoltaţi de ceea ce se întâmplă, ar face lucruri similare dacă-ar schimba locul cu un politician, deoarece, atitudinea paranoică şi neputincioasă din care suntem educaţi *la nivel social*, generează un tipar de gândire similar, şi doar traiul în negare îi face pe oameni să creadă că lucrurile stau altfel, iar ei ar fi mai buni şi mai nobili în roluri de politicieni.

Eu nu spun că aceşti oameni nu au dreptate să protesteze. Au dreptate. Când ai o problemă ce tot persistă de 27 de ani, faci şi tu ce mai poţi face, şi anume, ieşi în stradă. Eu spun însă că, dacă imediat după revoluţie, oamenii ar fi înţeles să-şi trăiască vieţile diferit, dacă ar fi căscat puţin ochii la felul în care înţeleg viaţa oamenii din ţările super dezvoltate, şi ar fi imitat comportamentul oamenilor din ţările în care cetăţenii sunt respectaţi de clasa politică,

„nu s-ar mai fi ajuns niciodată în situaţia actuală, în care, ei să fie nevoiţi să iasă în stradă pentru a stopa un abus de putere”,

, iar realitatea în care se scaldă ţara astăzi, ar fi fost cu totul alta.

Atitudinea societăţii în această ţară vătămată emoţional de către cei ce au aplicat ideologia comunistă, a fost din prima zi una euforică şi de o superficialitate rar întâlnită. Caterinca şi mişţocăreala, au fost, şi *sunt în continuare,* principala ocupaţie la nivel social, servită minut cu minut, de către această „*a patra putere în stat, numită mai nou, mass media*”. Este o corelare directă între nivelul de aparentă inteligenţă a societăţii, şi sursele de informare, situaţia fiind similară şi în majoritatea ţărilor aşa-zis dezvoltate.

Judecând după nivelul actual la care se află adulţii planetei şi situaţia în care s-a ajuns, fiind nevoie de proteste la fiecare două luni, această situaţie poate fi foarte simplu caracterizată de către expresia;

„*s-a întâlnit hoţul cu prostul*”.

Când hoţul întâlneşte un prost, nu se poate abţine, este prea tentant, parcă este invitat să-l prostească pe prost, şi se gândeşte:

- *Da ce vină am eu că e ăsta aşa de prost?*

Poate acum o să-ţi fie mai clar de ce este recomandat să înţelegi cum funcţionezi, şi să-ţi petreci timpul liber înconjurat(ă) de informaţii, cultivându-te, dezvoltându-ţi opţiuni, şi în acelaşi timp, cultivându-ţi o înţelegere corectă şi

raţională a motivelor pentru care oamenii îşi fac unii altora.... ceea ce îşi fac ei pe planeta asta.

Ştiu că tot ce am spus a sunat a critică, însă, am spus totul cu toată dragostea şi înţelegerea de care dispun. Spre deosebire de cei mai mulţi dintre oameni, eu ştiu că nu sunt înconjurat de monştrii, şi că fiecare acţiune negativă este generată *de teamă, de vulnerabilitate, de neputinţă*. Indiferent cine face un lucru rău, sau ce statut social are persoana respectivă, acţiunea negativă este întotdeauna generată de o emoţie negativă, *de teamă*. Viaţa este plină de subtilităţi, este plină de detalii foarte mărunte, ce nu pot fi observate decât la o analiză mult mai atentă decât se obişnuieşte în momentul de faţă, iar atunci când o să vorbesc despre *negare,* o să înţelegi că şi cei mai raţionali oameni pot fi păcăliţi de subtilităţile acestei lumi, şi pot interpreta diferitele situaţii ale vieţii, din perspective nu tocmai corecte faţă de ceilalţi oameni. Dacă simţi acum nevoia să înţelegi mai bine negarea, citeşte capitolul „*Negarea, crimă prin imprudenţă*”, şi ai să realizezi că viaţa trebuie trăită cu mai multă atenţie decât ai făcut-o până-n prezent.

Ştiu că pare să mă fi îndepărtat de la subiect, însă, nu m-am îndepărtat absolut deloc. După cum am mai amintit, în lumea noastră toate lucrurile sunt conectate. Am adus în discuţie o problemă presantă în perioada asta, pentru a sublinia faptul că, astfel de probleme persistă doar datorită lipsei informaţiilor potrivite la care au acces oamenii, ei aplicând în continuare un tipar de gândire ce o să ţină ţara încă 27 de ani în exact acelaşi stadiu. Asta dacă nu se mai lasă cu încă o revoluţie.

Aşadar, dacă vrei să aprofundezi studiile acestui profesor de Harvard, te încurajez, fiind disponibile cărţi chiar şi în limba română. Pentru cei din sistemul educaţional, le

recomand,

„*The Unschooled Mind, how children think and how schools should teach*”, în traducere „*Mintea neşcolită, cum gândesc copii şi cum ar trebuii şcolile să-i înveţe*”,

, care însă, din cunoştinţele mele, nu este disponibilă în limba română.

IQ 197

Unul dintre cele mai importante aspecte asupra cărora Howard Gardner atrage atenţia, este metoda prin care este aflat *„aşa-zisul nivel de inteligenţă”* al unei persoane, folosindu-se o serie de teste prin care este calculat *„coeficientul de inteligenţă”,* sau IQ-ul. El atrage atenţia asupra faptului că, aceste teste sunt gândite superficial, aşa cum şi eu am spus de nenumărate ori în această carte, testele respective având la bază informaţii şi o perspectivă învechită a societăţii asupra omului, şi că, ele nu reflectă în nici un fel capacitatea unei persoane de a-şi aplica în mod eficient aşa-zisa inteligenţă, în lumea reală.

În anul 2014, a fost lansat un serial tv, numit Scorpion. Conform informaţiilor puse la dispoziţie la începutul fiecărui episod, întâmplările din serialul respectiv, sunt inspirate din viaţa reală a lui Walter O’Brien (fiind una dintre persoanele implicate şi în producţia serialului), iar informaţiile suplimentare prezente în mass media, susţin acelaşi lucru, şi anume;

“*Walter O’Brien are un IQ de 197”*.

Din moment ce declaraţiile domniei sale (Walter O'Brien), susţin că sunt întâmplări din viaţa de zi cu zi, am oportunitatea de a folosii chiar acest exemplu ca dovadă a faptului că;

"*IQ-ul este irelevant în lumea reală*".

Acest serial îl are ca personaj principal, chiar pe el, Walter O'Brien, împreună cu alţi trei prieteni, toţi cu abilităţi intelectuale similare. Unul, psiholog savant, altul, considerat un computer uman, având capacitatea de a face calcule imposibile din memorie, şi o fată genială în tot ce ţine de lucruri mecanice. În primele episoade ale acestui serial, Walter O'Brien a avut grijă să menţioneze obsesiv că el are un IQ de 197, iar Albert Einstein a avut doar 160, aşadar el este superior.

Acţiunea se desfăşoară în felul următor: un grup de patru genii, stau închişi într-un garaj din America şi se plâng fără-ncetare că nu au bani să plătească facturile garajului, astfel, ei fac tot felul de improvizaţii, chiar furând curent de pe reţeaua stradală. Din când în când, mai apare un personaj din guvernul SUA şi le mai dă câte ceva de lucru, iar echipa face într-adevăr lucruri ingenioase pentru evitarea unor catastrofe.

Eu încerc din răsputeri să nu mai compar oamenii şi nici să nu-i mai critic, însă, acest exemplu este aparte, ţinând cont de faptul că, au pus la un loc patru genii de excepţie, cu nişte calităţi speciale,

"*iar ei sunt muritori de foame*?"

Mi se pare cea mai mare risipă de genialitate pe centimetru pătrat, în condiţiile în care, oameni deloc impresionanţi ca

și IQ, și-au pus amprenta pe această lume, revoluționând domenii foarte importante, iar unele dintre ele chiar critice pentru progresul umanității.

- Lumea asta în care trăim noi este în flăcări și are nevoie mai mult ca oricând de soluții, iar aceste genii stau închise într-un garaj, așteaptând să vină omul de la guvern *cu sarcini prin care s*ă *ajute și ei cu ceva?*

Scenariul serialului sunt sigur că este fictiv, însă, mie îmi spune tot ce trebuie să știu despre inteligența din spatele serialului, această idee fiind destul de ridicolă și pentru un om cu o minte ceva mai simplă. N-aș fi comentat nimic, însă, au ținut neapărat să amintească insistent că evenimentele sunt inspirate din fapte reale.

Știu că a sunat a critică tot ce-am spus despre această persoană, însă, n-am avut nici o intenție. Am avut totuși nevoie de un exemplu din lumea reală. Steve Jobs, a fost un exemplu de om simplu, ce a creat o idee exemplară, prin compania construită de el. Apple, a fost cea mai sinceră și mai credibilă companie de pe fața planetei, până la moartea lui Stele Jobs. După ce a murit, această aură a dispărut odată cu el, compania intrând în totalitate în tiparul noilor oameni de la conducere, oameni ce nu sunt nici buni, nici răi, sunt cine sunt, însă, această diferență accentuează cât de special a fost Steve Jobs, și ce viziune unică a avut, chiar dacă nu s-a lăudat nimănui cu vreun IQ impresionant.

Sper că am mai limpezit puțin lucrurile, iar dacă te-ai supus unor teste IQ și ești dezamăgit(ă) de cifra rezultată, o să te rog să nu interpretezi cifra ca o dovada a faptului că nu ești menit(ă) unor experiențe importante. S-au tot adunat exemple ale unor oameni cu un IQ impresionant, ce însă, nu

au reuşit nimic fabulos, aşa cum de asemenea, s-au adunat şi exemple ale unor oameni simplii, ce însă, au avut realizări sonore şi impresionante.

SĂ ANALIZĂM EMOŢIILE

Pentru că există riscul să-i fi demonizat pe oameni, prin exprimarea perspectivei legată de "Educaţia Socială", simt nevoia să-i reumanizez la loc, întărind ideea conform căreia, nu există monştrii şi nu face nimeni nimic din răutate, iar dacă asta este cu adevărat realitatea, păi, atunci se pune întrebarea,

"*de ce fac oamenii toate lucrurile înfiorătoare pe care le fac*",

, incluzând în aceste explicaţii, fiecare fiinţă vie, conştientă, şi cât de cât raţională, deoarece, această lume funcţionează în tipare, iar tiparul funcţionează la fel pentru fiecare persoană în deplinătatea facultăţilor mintale, aşadar, hai să luăm cele mai comune stări emoţionale, să le descompunem şi să vedem din ce detalii sunt ele formate.

Răutatea

O vorbă deosebit de veche, înţeleaptă, şi perfect adevărată, spune în felul următor:

„*să câştige răul, este de ajuns ca binele să nu facă nimic*”.

Această perspectivă a unor oameni bine intenţionaţi şi dornici de eradicarea răului de pe planetă, este cât se poate de adevărată.....

”*presupunând că răul chiar există*”.

Hai să vedem ce putem face în legătură cu această perspectivă.

În primul rând, trebuie spus din capul locului, şi cât se poate de vehement şi de clar că, „*răutatea nu există în natură*”. Aşa cum nu te duci într-o livadă, să culegi din copac, *sarmale şi pizza*, exact la fel nu te duci în natură să observi nici răutatea, *manifestată în stare naturală*. Sarmalele sunt realizate în urma unei reţete, sunt adăugate anumite ingrediente, se urmează un proces foarte clar şi deloc accidental, în urma căruia iese, „*sarmaua, sau pizza, sau oricare altă reţetă dorită*”. Răutatea, împreună cu oricare altă stare emoţională, „*fără excepţie*”, este gătită după reţete foarte clare şi deloc accidentale, *FĂRĂ EXCEPŢIE*, chiar dacă reţeta respectivă este realizată neintenţionat, de oameni ce nu conştientizează că viaţa este o bucătărie, şi indiferent dacă sunt sau nu de acord, ei sunt bucătari, prin simplul fapt

că sunt în viaţă.

Răutatea, este o umbrelă ce acoperă un grup de stări emoţionale, aici vorbind despre teamă, nesiguranţă, sau vulnerabilitate. Toate aceste emoţii, împing persoana spre o stare generală de nelinişte, de agitaţie, iar în urma unor astfel de stări emoţionale, dispare discernământul, apoi, mecanismele defensive preiau controlul, iar persoana devine o marionetă a acestor mecanisme defensive. Mecanismele defensive îşi au rostul lor, iar principala lor prioritate, este, protejarea persoanei şi îndepărtarea unui potenţial pericol, în condiţiile în care, stările de nelinişte şi agitaţie, sunt percepute de către mecanismele defensive, ca fiind generate de ameninţări reale. După cum sper că se ştie, mecanismele de supravieţuire s-au format în zeci de mii de ani, atunci când oamenii trăiau prin tufişuri, fiind ameninţaţi de animale sălbatice, iar acum, chiar dacă nu mai trăim în sălbăticie, aceste mecanisme sunt încă funcţionale, însă, din lipsa educaţiei corespunzătoare şi a exersării unui control deliberat asupra stărilor emoţionale, ele încă se activează la fel de eficient ca acum zece nii de ani, cu singura diferenţa că, primejdiile ce le declanşează în prezent, sunt de cele mai multe ori, absolut copilăreşti.

După cum am menţionat, răutatea reprezintă un grup de stări, printre care, teama, nesiguranţa, sau vulnerabilitatea. Hai să facem un exerciţiu de imaginaţie, să vedem cum putem ajunge în situaţia de-a face un gest negativ, pe care, cu siguranţă, tu personal, o să-l consideri justificat, considerând sincer că,

„*şi ceilalţi se comportă la fel*”.

Imaginează-ţi că stăm amândoi faţă în faţă, şi suntem

doi străini. Dacă ai o persoană la dispoziţie, să poţi face exerciţiul ăsta fizic, este recomandat, experienţa reală fiind mult mai convingătoare decât imaginaţia, însă, persoana trebuie să fie cât se poate de serioasă în timpul exerciţiului. Astfel, imaginează-ţi că te îmbrâncesc, nu tare, însă, suficient, cât să te mişc din loc. Ce simţi? Cel mai probabil, ţi se pare amuzant. Te îmbrâncesc iarăşi. Ce simţi? Probabil eşti la fel de amuzat(ă). Te îmbrâncesc iar, apoi te îmbrâncesc iar, apoi iar, şi iar, şi imaginează-ţi că eu continui să te îmbrâncesc zece minute. Fă câteva minute exerciţiul ăsta cu toată seriozitatea, imaginează-ţi că te împing neîncetat. Ce simţi?

Ei bine, dacă la început ţi se pare amuzant, gândind că este doar un exerciţiu şi eşti în siguranţă, eu te asigur cu toată certitudinea că, nu contează cine eşti, în ce împrejurări ţi-ai trăit viaţa, ce vârstă şi ce tipar al personalităţii ai, te asigur că după câteva minute de îmbrânceli, vei începe să resimţi disconfort. Iar când începe să apară disconfortul,

“îţi dispare zâmbetul de pe buze”.

Ce înseamnă că ţi-a dispărut zâmbetul de pe buze?

Înseamnă că tocmai ai coborât pe scara emoţională. Ai coborât dintr-o stare pozitivă, într-una negativă, însă, aşa cum am explicat, scara emoţională conţine un număr destul de mare de stări, aşadar, ai oportunitatea de a coborâ ceva trepte. Dintr-o stare de bucurie şi entuziasm, după câteva zeci de secunde sau minute de îmbrânceli, cobori direct într-o stare de *Frustrare*, de *Iritare*. Puţin câte puţin, începi să te simţi *Copleşit(ă)* de situaţie, iar când gluma se îngroaşă şi începi să realizezi că îmbrânceala n-o să se oprească, începi să te *Îngrijorezi*. Cu alte cuvinte, ai coborât deja trei trepte pe

scara emoţională, ai coborât în *Frustrare*, apoi în *Copleşire*, apoi în *Îngrijorare*. Nu-ţi face griji, viaţa este lungă şi mai ai de coborât. Când o situaţie începe să te irite, ai face orice să înceteze situaţia respectivă, cu alte cuvinte, instinctiv vrei să urci din nou, dintr-o stare negativă, într-una pozitivă, fiind meritul mecanismelor defensive, a mecanismelor de supravieţuire, cele ce intervin şi te forţează să cauţi soluţii. Pentru că ai ajuns deja să fi *Îngrijorat(ă)* de situaţia în care te afli, vrei să înceteze imediat sentimentul negativ şi de neputinţă simţit, şi vrei să resimţi din nou *Bucurie*, astfel, începi să iei măsuri, mai întâi sub forma unor avertismente, de genul:

- *Gata, opreşte-te, am înţeles ideea!*

Însă, noi nu ne oprim, pentru că am pornit într-o aventură emoţională, şi mai avem loc de coborât, încă n-ai ajuns la *Disperare*. După alte câteva minute de îmbrânceli, începi să simţi *Vină,* şi începi să cauţi vinovaţi pentru situaţia în care te afli, începi să te întrebi, cum ai ajuns în situaţia asta. După alte câteva momente, începi să te simţi *Descurajat(ă)*, simţi că nu mai ai viaţa sub controlul tău, apoi începi să simţi *Mânie*. Nu durează mult, şi începi să ai gânduri de *Răzbunare* faţă de persoana ce-ţi provoacă tot acest coşmar, însă, tu nu eşti un monstru, aşa cum îi consideri pe alţii, şi începi să oferi avertismente mai serioase, ridicând tonul, generând fraze mai complexe, de genul:

- Încetează*, simt că nu mai rezist. Dacă nu te opreşti cred că-ţi trag una, te rog opreşte-te!!!!!!*

Dar noi nu ne oprim, pentru că mai este loc de coborât. Oricât

de dragă ţi-ar fi persoana ce provoacă această situaţie, chiar dacă ţi-e greu să-ţi imaginezi acum, o să începi să simţi *Ură*, dacă situaţia continuă suficient de mult timp, deoarece, încep să i-a naştere definiţii de genul:

- *Dacă ţie nu-ţi pasă de mine, atunci nici mie nu-mi pasă de tine*!

Când oamenii, indiferent că-ţi sunt străini, sau oameni dragi, te pun în situaţii neplăcute, iar aceste situaţii durează perioade lungi de timp, începi să te simţi *Singur(ă), Vulnerabil(ă), în Nesiguranţă*, începi să-ţi reproşezi că nu poţi ieşii din situaţia respectivă, începi să simţi *Teamă,* începi să suferi, simţi că nu mai există speranţă, iar când suferi, eşti deja în *Depresie*, iar când eşti în *Depresie,* eşti într-o situaţie disperată, iar acum, tocmai ai coborât în *Disperare* şi nu prea mai ai unde să mai cobori, astfel, ai ajuns la fundul sacului. Când ai ajuns într-o astfel de situaţie, înseamnă că ai oferit avertismente o perioadă lungă de timp, aşadar, dacă ai ajuns în situaţia de *Disperare*, înseamnă că avertismentele n-au avut nici un efect, iar tu eşti deja conştient(ă) că avertismentele nu mai reprezintă o soluţie. Mecanismele de supravieţuire îşi fac în continuare datoria, forţându-te să cauţi soluţii pentru a ieşii din situaţia în care te afli, ca tu să poţi simţii din nou bucurie şi linişte emoţională. Într-un astfel de moment, dispar aproape în totalitate raţiunea, discernământul, şi puterea de a-i proteja pe ceilalţi. În momentul ăsta, eşti capabil(ă) să faci aproape orice. În momentul ăsta „AI DEVENIT, ŞI EŞTI UN MONSTRU”, iar acţiunile tale de acum înainte, vor fi etichetate ca fiind, rele, inconştiente, iresponsabile, criminale, şi orice altă variaţie, oricât de extremă, toate plecând din exact locul în care te afli acum, în acest moment,

momentul în care citeşti aceste rânduri, iar în momentul ăsta, presupun că te consideri o persoană bună, iubitoare, darnică, inofensivă, şi deloc ameninţătoare, însă, neştiind cum funcţionezi şi cum să te protejezi de influenţa lumii în care trăieşti, eşti în permanenţă în pericolul de a intra într-un astfel de scenariu, care, după o perioadă de timp, se poate transforma într-o dramă.

Aşadar, persoana căreia oamenii din această societate i-au pus o etichetă negativă, nu este decât o persoană ca şi tine, sensibilă, vulnerabilă, o persoană pentru care, interacţiunea cu ceilalţi a fost dură şi inumană, aceasta neavând mecanisme de protecţie cultivate prin educaţie, în condiţiile în care, informaţii în acest sens. sunt disponibile *de ridicol de mult timp*.

Teama

Dacă tot am clarificat că răutatea este de fapt, teamă dusă la extrem, hai să vedem cam cum arată teama sub veşmintele sale.

Când ţi-e teamă de ceva anume, de ce ţi-e teamă? Gândeşte-te o clipă să vezi dacă poţi găsi un răspuns. După cum am subliniat în comentariul despre Educaţia Socială, prin educaţie, preluăm tiparul de gândire al generaţiilor precedente, în detalii destul de minuţioase, nefiind încurajaţi să analizăm noi înşine diferitele aspecte ale vieţii, astfel, preluăm detaliile din educaţie sau societate, fără a avea şi o explicaţie raţională a existenţei lor. Un exemplu, este celebra

“Teamă”. Sunt sigur că ai auzit acest termen de sute de ori de-a lungul vieţii, şi l-ai folosit şi tu de câteva ori, însă, te-ai gândit vreodată dacă înţelegi cu adevărat despre ce vorbeşti, şi dacă este justificat să foloseşti acest termen. În primul rând, este foarte important de înţeles că, teama pe care o experimentăm noi acum, în zilele noastre, este mai mult educată decât naturală. Dacă în trecutul umanităţii, teama era un răspuns natural al mecanismelor noastre de supravieţuire, şi erau activate de primejdii reale, precum, animalele sălbatice, în prezent, chiar dacă teama reprezintă tot un mesaj al mecanismelor defensive, ea nu prea mai are de-a face cu primejdii reale, fiind generată aproape întotdeauna de către definiţii, fiind mai mult vorba despre confuzie şi o înţelegere incorectă sau inexistentă a felului în care funcţionăm.

În mare parte, teama se traduce prin;

„*O dorinţă personală, ce riscă să nu se mai îndeplinească*”.

Ce înseamnă asta? Imaginează-ţi că eşti un tânăr, îţi doreşti un smartphone cum nu ţi-ai mai dorit nimic în viaţa asta, şi urmează în câteva clipe, să-ţi rogi părinţii să-ţi dea ei bani, însă, de obicei, când le ceri bani pentru astfel de mofturi, ei nu sunt de acord, astfel, întreaga perioadă de aşteptare până la dialogul cu ei, simţi teamă, ca urmare a experienţelor din trecut. Aproape că ştii ce-o să se-ntâmple, însă, îţi doreşti atât de mult telefonul, încât, nu te poţi abţine, şi simţi că merită să mai treci o dată prin coşmarul de a le cere părinţilor bani pentru mofturi, iar cu cât este mai importantă dorinţa, cu atât mai profundă va fi şi teama.

Ştiu că sunt foarte multe variaţii ale unor astfel de experienţe, şi foarte multe motive pentru care oamenii simt teamă, însă, mecanica este aceeaşi. Imaginează-ţi că s-a

eliberat un post de vis la locul de muncă, iar tu ai tot felul de definiţii negative, şi te gândeşti că poate nu eşti omul potrivit pentru postul vacant, nu eşti suficient de bine pregătit(ă), nu eşti suficient de inteligent(ă), îi găseşti pe alţii mai potriviţi decât tine, însă, îţi doreşti atât de mult postul, sunt atât de multe beneficii, e atât de plăcută perspectiva postului respectiv încât.....ce să faci, să-ţi depui candidatura? Dacă râd ceilalţi de tine, ori se uită urât şi încep să vorbească între ei:

- I-a uite-l(uite-o) şi pă prăpăditu'(prăpădita) ăsta(asta), crede că are vreo şansă în faţa mea!

O să cam simţi teamă într-o astfel de situaţie, fiindcă, dorinţa este prea mare, iar din perspectiva ta, şansele să primeşti tocmai tu postul în cauză, sunt aproape inexistente.

Până-n punctul acesta al cărţii, s-au strâns suficiente informaţii ca noi să putem privii teama dintr-o cu totul altă perspectivă, ce anume generează teamă, cât de corect sau raţional sunt interpretate motivele pentru care simţim teamă, şi cât de justificat este teama în astfel de situaţii, ce sunt prezente la tot pasul în prezent. Şi începem cu începutul, reamintindu-ţi că eşti unic(ă) şi ai propriile tale particularităţi, iar dacă înţelegi că ai calităţi de care nu eşti deocamdată conştient(ă), s-ar putea să-ţi petreci timpul investigându-ţi, descoperindu-ţi, şi dezvoltându-ţi calităţile, în loc să-ţi faci planuri pentru un nou post la locul de muncă, în secunda asta. În astfel de împrejurări, în clipa în care afli de existenţa unui nou post vacant, nu numai că n-o să mai simţi teamă, ba chiar, o să ai o oarecare stare de indiferenţă, aşa cum am menţionat atunci când am discutat despre „*Lista de Priorităţi*", tu o să ai alte priorităţi decât postul vacant.

Prioritatea ta o să fie dezvoltarea personală, nicidecum ocuparea noului post, sau părăsirea celui vechi, deoarece, lista de priorităţi şi claritatea în definiţii, or să te ajute să te dezvolţi din toate punctele de vedere, oriunde ai fi.

Am pomenit de posibilitatea de a nu te simţii suficient de inteligent(ă) pentru postul disponibil, inteligenţa fiind de asemenea un subiect despre care am discutat, şi am aflat că ea este provizorie, nu are nici o legătură cu tine, este un termen foarte abstract şi cu infinite nuanţe, motiv pentru care, nu este deloc justificat să foloseşti inteligenţa ca scuză pentru a te simţii inferior(inferioară) faţă de alţi oameni, ţinând cont de faptul că, inteligenţa fiind un concept cu multe nuanţe, este foarte probabil să nu te priveşti la adevărata valoare, şi de asemenea, este posibil să fi perfect(ă) pentru postul respectiv. Chiar dacă ştii fără absolut nici o urmă de îndoială că nu eşti suficient de pregătit(ă) (inteligent(ă)) pentru postul vacant, ce înseamnă asta cu adevărat?, înseamnă doar că trebuie să pui mâna pe treabă şi să-ţi însuşeşti cunoştinţele necesare unui asemenea post, având *legile fizicii* de partea ta, şi anume, „*orice se îmbunătăţeşte, prin exerciţiu*”, aşadar, află ce calităţi sunt necesare jobului tău de vis şi cultivă-ţi calităţile potrivite. Dacă înţelegi că-ţi poţi cultiva orice calitate pentru care simţi suficientă pasiune, ar trebuii să înţelegi şi că jobul tău de vis, poate fi chiar înfiinţarea unei afaceri personale, cu puţin efort pozitiv, generat de pasiunea şi entuziasmul pentru un anumit domeniu.

Analizează o clipă diferenţa dintre definiţii:

- *Nu cred că sunt eu omul potrivit pentru postul* ăsta, *sunt alţii mai pregătiţi şi mai potriviţi decât mine!*

Nu te simţi tocmai bine, nu-i aşa? De vină sunt imaginile

asociate cu această definiţie, prin care, fără să-ţi dai seama, te vezi abătut(ă), îi vezi pe ceilalţi râzând de tine că ai avut tupeul să aplici pentru postul vacant, iar în urma imaginilor, creierul eliberează chimicalele potrivite, pentru a-ţi semnaliza natura imaginilor oferite.

Acum încearcă alte definiţii de genul:

- S-ar putea să fiu omul perfect pentru postul ăsta, chiar dacă nu sunt cel(cea) mai bine pregătit(ă), fiindcă, eu am mai multă pasiune decât ceilalţi, iar şefi ştiu asta, deci, îmi pot oferii o perioadă de adaptare acestor noi sarcini, ştiind că o să fiu mai productiv(ă) decât ceilalţi!

Te simţi mult mai bine nu-i aşa? Este acelaşi mecanism. În urma definiţiilor, generezi imagini, iar, pentru că definiţiile sunt pozitive, şi imaginile sunt la rândul lor pozitive, în urma cărora, creierul eliberează chimicalele potrivite, pentru a-ţi semnaliza tiparul pozitiv al imaginilor. Nu-i aşa că este simplu? E nevoie doar de exerciţiu.

Indiferent din ce unghi ai privi toată această situaţie, este complet iraţional şi contraproductiv, să simţi teamă, în situaţii ce nu sunt generate de primejdii reale, fiind vorba doar despre definiţii, despre concluzii greşite, despre competiţie între oameni (subiect despre care o să vorbim mai târziu) şi despre foarte, foarte mult exerciţiu de-a lungul vieţii, într-un tipar de gândire medieval. După cum am menţionat şi în deschiderea acestui capitol, teama este mai mult educată, şi de asemenea, observându-i pe ceilalţi în ce stări emoţionale îşi trăiesc vieţile, ajungem şi singuri la concluzia că teama este justificată, că suntem înconjuraţi de primejdii, că omenirea este raiul răufăcătorilor, al criminalilor şi violatorilor. Toţi aceşti monştrii, sunt doar oameni neinformaţi, lăsaţi pradă

mecanismelor de supraviețuire, și nimic mai mult.

Este foarte adevărat că există și primejdii reale, generate de oameni periculoși, însă, legea este lege, iar „*Omul fără resurse, ori se lasă păgubaș, ori apelează la violență*” și este foarte important de înțeles, că violența manifestată de acești oameni, este la rândul său generată „*tocmai de teamă”*. Cu alte cuvinte, omul trăiește într-un cerc vicios, în care, niște micuți și inocenți copilași, nu sunt educați și informați corespunzător, astfel, ajung la maturitate fără resurse cultivate, apoi, legea este lege, iar mecanismele de supraviețuire sunt mecanisme de supraviețuire, așadar, în lipsa resurselor cultivate, o parte dintre ei devin agresivi și violenți. Noua generație de copilași micuți și inocenți, este educată după aceleași principii și informații, ce au provocat agresivitatea și violența din generația precedentă, iar tiparul se repetă, până-n clipa în care, o mână de oameni maturi, responsabili, raționali, curajoși, și coerenți în gândire, decid să întrerupă acest tipar, să rupă acest șir al evenimentelor, acest cerc vicios, reanalizând întregul mecanism educațional, eliminând ce trebuie eliminat, și incluzând *informații deja existente,* și principii potrivite și eficiente.

Teama de succes

Teama de succes este fraza preferată a comentatorilor sportivi. Jucătorul de tenis ajunge la finalul meciului, iar la ultima minge, sau chiar în ultimul ghem, apar dificultăți vizibile în a încheia meciul, comentatorii interpretând

situaţia ca fiind vorba despre, „*Teamă de Succes*”. Nu ştiu cine a gândit această perspectivă, sunt destul de sigur că şi comentatorii au preluat-o din altă parte, însă, este doar o perspectivă.

Hai să vedem dacă putem oferii o perspectivă proaspătă.

Aşa cum am mai repetat, suntem educaţi să preluăm detalii din această societate, fără a fi încurajaţi să le şi analizăm personal, şi a ajunge la propriile noastre concluzii, chiar dacă sunt diferite de cele deja existente. Simpla analiză a expresiei „*Teamă de Succes*”, ar putea să facă din capul locului lumină în această dilemă, cele două termene fiind în mod evident într-un conflict cât se poate de clar, „*Teamă”* şi „*Succes”*, ele neavând ce să caute împreună în aceeaşi frază. Ideea de succes, îţi trezeşte fără prea mare efort, cele mai plăcute imagini, te gândeşti imediat la cele mai plăcute experienţe, la o adevărată şi infinită aventură, ce poate continua la nesfârşit.

Ce treabă are ideea de *Teamă* într-un asemenea climat pozitiv? Ei bine, la începutul cărţii, când am vorbit despre definiţii, am specificat că, definiţia va fi subiectul principal al acestei cărţi, definiţia fiind responsabilă cu natura pozitivă, sau negativă, a acţiunilor fizice ale omului, de aici şi principiul „*Informaţia generează comportament*”. Comportamentul nu este nici bun, nici rău, este perfect neutru, eticheta de acţiune pozitivă ori negativă, urmând să o aplice fiecare în funcţie de propriile definiţii.

Ce înseamnă asta? Imaginează-ţi că tu eşti un copil, iar părinţii te-au adus la tenis şi au decis să practici tenisul toată viaţa, aşadar, cea mai mare parte a timpului o vei petrece pe terenul de tenis, exersând. Însă, antrenorul n-a înţeles cum funcţionezi tu sau această lume, aşadar, ţi-ai exersat loviturile

așa cum le exersează mai toți sportivii pe planeta noastră, și anume, la noroc chior, sperând că în cele din urmă vei devenii mai bun(ă), iar în situația în care nu-ți îmbunătățești performanțele, ți se oferă explicația;

„*nu ai fost făcut(ă) pentru tenis, nu ai avut talent, nu ai avut darul de la Dumnezeu pe care l-a avut Roger Federer*”

, toate fiind, bineînțeles, simple convingeri și definiții greșit interpretate.

Când exersezi la voia întâmplării, rezultatele tale vor fi dictate de starea emoțională. Concentrarea ta va fi prezentă, sau nu, în funcție de ce se întâmplă în viața de zi cu zi. Dacă te ceartă cineva acasă, când te vei afla pe terenul de tenis, vei fi cu gândul mai mult la cearta primită, așadar, concentrarea va fi redusă. Iei o notă scăzută la o materie importantă pentru părinți, te certi cu un prieten, antrenorul te critică, toate îți influențează abilitatea de a te concentra la ce ai de făcut pe teren. Cei mai mulți dintre copii își exersează sporturile preferate într-un asemenea climat, rezultatele fiind, în cel mai fericit caz, echilibrate, însă, de cele mai multe ori, raportul lovituri reușite, lovituri eșuate, este înclinat spre negativ. Acest raport este critic, și este singurul cu adevărat important pe termen lung, deoarece, subconștientul sportivului contabilizează rezultatul exercițiilor, el fiind înclinat înspre negativ. Pentru că psihologia sportivă este aproape inexistentă, iar acolo unde există, ea funcționează accidental, ori pe principii vechi, jucătorul este lăsat în mod neintenționat, să tragă singur concluzii, în funcție de acest raport, care, încă o dată repet, este înclinat înspre negativ.

Ce înseamnă că jucătorul trage singur concluzii?

Înseamnă că, el îşi formează singur „*Convingeri şi Definiţii*”, iar convingerile şi definiţiile, sună în felul următor:

- Dacă eu, din zece lovituri, ratez şase, asta înseamnă că*, atunci când lovesc o minge* în *timpul meciului, „sunt şanse mai mari să EŞUEZ decât să reuşesc”!*

Şi ce se întâmplă din punct de vedere mecanic, intern, atunci când ai o definiţie negativă? Ai ghicit! Imaginile asociate cu această definiţie, or să fie şi ele din acelaşi tipar, asta însemnând bineînţeles, că o să te vezi ratând, o să te vezi dezamăgit(ă) de ratarea ta şi de faptul că rişti să pierzi ghemul, apoi îţi vezi adversarul începând să câştige, şi o să-l vezi învingând, iar tu o să pierzi meciul.

Când am vorbit despre convingeri, am menţionat, că fără să ne dăm seama creăm cele mai apocaliptice scenarii, iar în urma acestor imagini negative, creierul eliberează chimicalele potrivite pentru a-ţi semnaliza tiparul imaginilor, iar chimicalele respective te fac să te simţi groaznic, groaznic însemnând, *Teamă*. Şi astfel, am ajuns de unde am plecat.

Cum se traduce în experienţa jucătorului această perspectivă?

E simplu.

- Sunt la serviciu, este minge de meci, şi pentru că, experienţa de-a lungul carierei mele de tenismen(ă), spune că, am şanse mai mari să eşuez decât să reuşesc, o să simt Teamă, în loc de entuziasmul momentului reuşitei şi al momentului în care mă bucur de laurii muncii mele.

De asemenea, când am vorbit despre teamă, am menţionat că intensitatea sentimentului o să fie dictată de importanţa obiectivului. Cu cât îţi doreşti mai mult o experienţă, cu atât o să fie mai intensă teama de a eşua. Toate aceste neplăceri, se datorează faptului că antrenorii le permit jucătorilor să ajungă la definiţii ce nu au nici o legătură cu succesul, şi nu au legătură cu atitudinea omului de succes. Cu alte cuvinte, dacă înşirăm o sută de oameni pe un teren de tenis, aflându-se în aceeaşi situaţie ca şi jucătorul menţionat mai sus, rata de succes a fiecărei persoane, va fi dictată în totalitate de propriile aşteptări şi definiţii. Cum aceste definiţii sunt exersate o viaţă întreagă, pentru persoana respectivă echivalează cu realitatea fizică, şi cum creierul gestionează întreaga activitate fizică a trupului uman, va face tot posibilul să îndeplinească planul creat prin propriile aşteptari, iar planul este compus din definiţii şi imagini interne.

Dacă vrei un exemplu de jucătoare de tenis, considerată de antrenori ca fiind nepotrivită pentru practicarea tenisului, ce a avut însă rezultate deosebite, culminând chiar şi cu un Grand Slam, citeşte despre cariera jucătoarei franceze Marion Bartoli. Această fată, a depăşit multe obstacole create de propriul fizic, obstacole depăşite printr-o percepţie şi o atitudine mintală aparte.

Bineînţeles că viaţa noastră nu se învârte doar în jurul sportului, şi cum lumea în care trăim noi funcţionează în tipare, folosim acelaşi tipar şi pentru celelalte arii ale vieţii, în special în aspectele financiare.

Ruşinea

Pentru ruşine eu am un loc aparte în inimă, în condiţiile în care, toate informaţiile de actualitate spun că, trebuie să elimini un asemenea concept din viaţa personală. Eu prefer să-l ţin, deoarece, este educativ, şi-mi aduce aminte de fiecare dată cât de înapoiată este cu adevărat societatea umană, în ciuda exploziei progresului tehnologic. Dacă ai face un sondaj pe întreaga populaţie a globului, ai afla cu stupoare, că cei mai mulţi dintre oameni, asociază ruşinea cu *respectul*, interpretând ruşinea unui copil pentru un adult, ca o formă de respect. N-o să vorbesc mult despre ruşine, pentru că nu merită să-i fie acordată prea multă atenţie. Ca toate celelalte, şi ruşinea este educată, ea neexistând în stare naturală, fiind o învăţătură preţuită şi predată de la o generaţie la alta, şi simplul motiv că acest concept încă mai există, mie personal, îmi demonstrează că oamenii nu-şi folosesc aproape deloc propria raţiune atunci când explorează viaţa.

O frază ce ar putea avea aspect de definiţie pentru ruşine, este;

„*O situaţie în care, opinia mea personală este diferită de a celorlalţi, însă, eu sunt aproape convins(ă) că opinia celorlalţi este cea corectă*”. Cu alte cuvinte, „*este mai important ce cred ceilalţi despre mine, decât ce cred eu*”.

Informaţiile prezentate până acum în această carte, ar trebuii să scoată destul de clar în evidenţă, inutilitatea şi lipsa sensului ideii de ruşine, amintind că, eşti unic(ă), aşadar, ar trebuii să fie în regulă dacă eşti diferit(ă) de

ceilalți, în condițiile în care, tu chiar ești diferit(ă) de ceilalți, diversitatea fiind caracteristica principală a rasei umane, și cel mai frumos și mai util aspect al creației. Inteligența ta este de asemenea diferită, și este în regulă, preferințele tale sunt diferite, și este în regulă. Dacă asta este realitatea, atunci de ce contează opinia celorlalți? De ce simt oamenii nevoia obsesivă de a se compara unii cu alții, în condițiile în care, suntem toți diferiți? Oamenii simt nevoia comparației, datorită educației, prin care sunt forțați să compare un om cu altul, iar prin exercițiu, această activitate irațională devine un reflex.

Hai să luăm o situație din viața de zi cu zi, să explicăm de ce este irațională și total greșit interpretată comparația, și să dăm un exemplu de atitudine ideală a oamenilor unii față de alții, ce ar fi mult mai productivă din toate punctele de vedere, și chiar generatoare de bună dispoziție. Imaginează-ți că tu vii în vizită la mine, eu gătesc, ție nu ți-a plăcut mâncarea, iar eu te întreb:

- *Ți-a plăcut mâncarea?*

Ce răspunzi? Cel mai probabil, fiind o persoană politicoasă, o să zâmbești, în timp ce-mi spui că a fost foarte bună. Probabil, este gestul pe care l-ar face aproape fiecare persoană trăită printre oameni, însă, hai să vedem de ce nu este o idee foarte bună, conform noilor informații și înțelegeri. Am menționat că toate problemele sunt probleme de percepție, și de asemenea, că definițiile sunt subiectul principal al acestei cărți și al vieții în general. Este important de înțeles că, dacă tu ești sincer(ă) și-mi mărturisești că nu ți-a plăcut mâncarea, iar eu mă supăr, supărarea mea este generată de propriile mele definiții, așadar, eu sunt cel ce are

ceva de gândit, de analizat, şi de rezolvat, în propriile mele definiţii, supărarea neavând nici o legătură cu tine.

Cum arată definiţiile ce-mi pot provoca disconfort?

- Ce persoană nepoliticoasă? După ce că l-am(am) invitat(o) la mine, am gătit toată ziua, am făcut cumpărături, am studiat cărţi de bucate, iar acum, să-mi spună că nu i-a plăcut!

Cam asta este perspectiva omului normal, şi perspectiva educată. Hai să vedem care este perspectivă nouă, corectă şi productivă, ce i-ar ajuta pe oameni să evite tensiuni inutile şi un potenţial conflict.

- E în regulă dacă nu-i place. Este posibil să fi trăit într-un mediu diferit de al meu. Poate că-n familia personală s-a gătit cu mai puţin ulei, iar eu am pus mai mult ulei decât a fost obişnuit(ă). Are propriile preferinţe, poate nu i-a plăcut mâncarea asiatică, nu i-a plăcut cum se mişca acea caracatiţă în farfurie şi că a trebuit să se lupte cu ea, încercând să o imobilizeze cu furculiţa. Ar fi o idee bună să o întreb pe această persoană, ce i-a plăcut şi ce nu i-a plăcut, ca data viitoare să gătesc altfel, să aibă şi această persoană o experienţă plăcută în compania mea, sau chiar, să o invit să gătim împreună, poate mai şi învăţ ceva despre gătit.

Observi diferenţa dintre definiţii, observi că simţi lucruri diferite când citeşti definiţiile celor două perspective? Acum, imaginează-ţi că vin eu în vizită şi nu-mi place mâncarea pe care ai gătit-o. Dacă-ţi mărturisesc că nu prea mi-a plăcut, iar tu te superi, nu sunt eu de vină pentru supărarea ta, ci propriile tale definiţii. Tu trebuie să-ţi analizezi definiţiile,

pentru că, amărăciunea pe care o simți nu are nici o legătură cu mine. Este adevărat, că puțină diplomație, puțină fineţe în exprimarea mesajului, nu strică, însă, este mult mai important de înțeles că, în era în care trăim şi cu informaţiile pe care le are această generație la dispoziție, oamenii ar trebuii să se poată dialoga cu ceva mai puțină implicare emoțională. Ar trebuii privită interacţiunea dintre oameni cu ceva mai multă răceală, fără a fi vorba despre insensibilitate, fiind vorba doar despre respectarea unor principii şi a unor informaţii mult mai eficiente, precum;

„*suntem diferiți, avem preferințe diferite, papile gustative diferite, avem trăsături ale personalității diferite*”

, şi mai ales, este important ca aceste informaţii să le fie oferite oamenilor prin educație, ca ele să devină principii elementare la maturitate, şi astfel, respectul să devină o regulă atunci când interacţionează unii cu alții.

Invidia

Invidia, este o consecință directă a educației actuale. Sistemul educațional nu a fost gândit nici o clipă cu scopul cultivării unei varietăți mari de opțiuni, de calități, iar familia, a crezut şi crede în continuare în sloganele comuniste, de genul,

„*ai carte ai parte, meseria e brățară de aur*”,

, formându-se convingerea conform căreia, cultivarea talentelor este o pierdere de timp, fiind considerate aspecte ce distrag atenţia de la educaţie, riscând diminuarea şanselor de reuşită în viaţă. Ei bine, în felul ăsta, oamenii fac exact ceea ce încearcă să prevină, şi anume, îi lasă pe copii fără resurse cultivate. La maturitate, şi chiar şi înainte de maturitate, persoana se vede înconjurată de multitudinea de produse, experienţe, şi oportunitaţi, una mai tentantă ca alta, începe să cotrobăie prin trusa de scule, unde ar trebuii să fie ustensile cultivate, cu ajutorul cărora să-şi procure resursele financiare, pe care, ulterior să le folosească în achiziţia dorinţei, oricare ar fi ea.

Când am vorbit despre „*Lista de Priorităţi*”, am explicat că, atunci când ceva anume îţi ia ochii şi îşi face loc undeva în fruntea listei, din acel moment şi până găseşti o modalitate prin care să satisfaci noua prioritate, nu prea mai ai parte de linişte, având aproape constant un sentiment de amărăciune, de neîmplinire. Bineînţeles că, trăind printre oameni, şi de asemenea, trăind într-o eră în care, întreaga planetă este conectată prin intermediul mass mediei şi a internetului, o să tot observi oameni bucurându-se de experienţa râvnită de tine, şi pentru că, tu îţi tot verifici trusa de scule, căutând variante disponibile prin care să-ţi îndeplineşti dorinţa, iar de fiecare dată găseşti trusa goală, starea negativă o să tot crească, datorită impulsurilor date de propria ta listă de priorităţi. Cum nu există educaţie psihologică printre materiile făcute în şcoală, tu nu ştii cum să interpretezi ceea ce simţi, iar aceste sentimente, nu sunt nici intuitive şi nici uşor de înţeles, motiv pentru care, îţi îndrepţi atenţia către cei ce se bucură deja de dorinţa ta. O perspectivă utilă ar fi, să te bucuri sincer pentru cei norocoşi. Acesta ar fi un prim pas, din mulţii paşi necesari îndeplinirii dorinţei tale, însă,

lipsind informaţia utilă din educaţie, alegi cea mai ineficientă variantă dintre toate variantele disponibile, şi anume, alegi să adopţi tot felul de gânduri negative faţă de norocoşii lumii, neînţelegând că toate gândurile negative, toate reproşurile, toată vina pe care o simţi, o simţi întotdeauna şi fără excepţie, „*Faţă de Tine”*. Dacă ai ştii cum să articulezi în cuvinte semnificaţia acestor emoţii negative, ele ar suna cam aşa:

- *Uite şi tu la ăştia ce lucruri frumoase au. Eu nu le am pentru că nu mi le permit, ai mei nu-şi permit, eu nu mă pricep la nimic deosebit, să câştig atâţia bani, să-mi pot cumpăra lucrul ăsta scump şi frumos, nu sunt nici inteligent(ă) ca alţii, să învăţ să fac ceva mai special. O să trăiesc aşa toată viaţa, fiindcă, aşa au trăit şi ai mei*.

Chiar dacă este un dialog rudimentar, cam ăsta este dialogul oamenilor simplii cu ei înşişi, însă, suntem educaţi să externalizăm problema şi să considerăm că este altcineva responsabil pentru situaţia în care ne aflăm, iar soluţia se află în altă parte decât în mâinile noastre, simţind acest sentiment de „*Invidie*” faţă de nişte oameni deloc responsabili pentru ce ni se întâmplă nouă. Dacă petreci câteva minute analizându-ţi cu adevărat definiţiile şi originea lor, o să observi că toate sentimentele negative ce seamană a invidie, sunt de fapt, reproşuri, şi cele mai multe le ai faţă de tine. Cu alte cuvinte;

„*eşti supărat(ă) pe tine, că nu-ţi poţi permite viaţa minunată pe care o doreşti*”.

După cum am tot explicat până acum, această opinie este doar o convingere, şi nu are nici o legătură cu realitatea, existând din abundenţă soluţii pentru tot ce-ţi doreşti, însă,

trebuie să acorzi timpul necesar cultivării şi dezvoltării resurselor necesare, pentru a avea o varietate cât mai mare de opţiuni, atunci când alegi o activitate profesională, sau când ai în plan schimbarea domeniului actual de activitate, iar inteligenţa, norocul, sau moştenirea genetică, nu au nici o legătură cu abilitatea de a-ţi cultiva noi calităţi, *dintre cele potrivite ţie*.

Subiectul ăsta o să-l dezvolt pe întreg parcursul cărţii. Până atunci, relaxează-te, ai opţiuni, şi încă, din abundenţă.

MINCIUNA

În anul 2009, a fost creat un serial de televiziune numit, Lie to me (minte-mă). Personajul principal al acestui serial, este Cal Lightman, un bărbat ce a dezvoltat un sistem complet şi educabil, de identificare a momentelor în care o persoană minte, sistemul având la bază, limbajul trupului şi expresiile feţei, numite "*Micro Expresii"*, aceste două caracteristici fiind gesturi involuntare ale oamenilor, atunci când ceea ce spune şi ceea ce gândeşte cu adevărat persoana, nu coincid, cu alte cuvinte, când persoana minte.

Serialul are la bază mai mult decât o teorie ştiinţifică, fiind în realitate, un proiect deja aplicat de dr. Paul Ekman, ce a început studierea limbajului trupului încă din anii '50. Interesul pentru micro expresii, a venit în 1965, când a primit finanţare din partea Departamentului Apărării Americane, pentru studierea comportamentului nonverbal, urmărind o teorie a lui Charles Darwin, conform căreia, expresiile faciale sunt universale, astfel, Paul Ekman a devenit interesat de legătura dintre *expresia facială şi emoţie*. În 1978, Paul Ekman împreună cu W. Friesen, au publicat un studiu conform căruia, cei doi ar fi dezvoltat o procedură, prin

care poate fi identificată starea emoţională a unei persoane, analizând expresia facială din timpul unui dialog, această procedură fiind denumită, FACS. Mult mai târziu, probabil în anul 2003, a fost creat programul de calculator cu acelaşi nume, FACS, program ce generează poze cu chipurile unor oameni, având diferite expresii faciale, fiecare reprezentând o emoţie specifică, programul afişând fiecare poză cu o viteză foarte mare, în acest fel, simulând micro expresia pe care omul o afişează involuntar, expresie afişată cu viteză atât de mare, încât, pentru un ochi neformat este aproape insesizabilă, iar după fiecare poză, apare întrebarea; ce emoţie reprezintă expresia facială din imaginea prezentată?

Şi eu sunt om, am fost educat de aceeaşi societate, de acelaşi sistem educaţional, am trăit printre oamenii din societatea noastră, aşadar, imediat am considerat această ustensilă ca fiind o adevărată mină de aur. Serialul a fost foarte bine realizate, din punctul meu de vedere, fiind unul dintre cele mai educative seriale făcute vreodată, în care, de multe ori, echipa Lightman Group era chemată să analizeze situaţii din care, secretele unei persoane puteau rezulta în adevărate incidente diplomatice, însă, eroii serialului, aceşti experţi antrenaţi în arta depistării secretelor, identificau negreşit mincinosul, aplanând astfel, un posibil conflict internaţional.

Perspectiva paranoică din care am fost educat, m-a făcut şi pe mine să trăiesc cu garda permanent ridicată, să nu am încredere în nimeni, şi să mă simt atât de vulnerabil, încât, şi simpla idee de a-i putea identifica pe mincinoşi, pe profitori, pe ipocriţi, pe şarlatani, pe MONŞTRII, era pur şi simplu seducătoare, era irezistibilă. M-am maturizat rapid, motiv pentru care, nu am folosit niciodată programul FACS, fiind printre primele momente în care, i-am văzut pe oameni

dintr-o altă perspectivă decât cea educată de societate, găsind chiar şi pe youtube programe de televiziune realizate încă din anii ’70, având scopul de a-i atenţiona pe cetăţenii lumii de existenţa *monştrilor,* dezvăluindu-le oamenilor informaţii despre limbajul trupului, şi cum pot fi folosite aceste informaţii, pentru identificarea *mincinoşilor şi a impostorilor*. După cum am tot repetat, toate situaţiile şi informaţiile sunt perfect neutre, motiv pentru care, nu judec deloc aceste informaţii şi cercetări, însă, înainte ca astfel de ustensile să fie folosite şi să fie cu adevărat utile, este necesar, *din punctul meu de vedere*, ca întreaga problemă să fie privită în ansamblu, şi este necesar să fie spusă *întreaga poveste*.

Aşa cum sper că am tot demonstrat în cartea asta, sunt întotdeauna cel puţin două perspective ale aceleaşi situaţii, iar perspectiva conform căreia, mincinoşii sunt mincinoşi pentru că aşa sunt ei, considerându-se ca fiind natura umană, este în totalitate eronată, este greşit interpretată, este infantilă, puerilă, stupidă, ridicolă, şi întotdeauna o perspectivă ce perpetuează o stare generală paranoică, conflictuală, şi de nelinişte, iar în această stare de nelinişte şi agitaţie, din punct de vedere fizic şi al mecanicii lumii în care trăim, omul nu mai poate fi productiv, iar soluţiile generate de acesta, sunt mediocre, şi de cele mai multe ori, el nu face nimic mai mult decât să perpetueze problema pe care încearcă s-o rezolve, aşa cum a demonstrat-o omenirea în repetate rânduri de-a lungul istoriei, iar problemele nu numai că nu se rezolvă, ba chiar se şi amplifică, exemple fiind:

“*războiul împotriva drogurilor, războiul împotriva traficului de persoane, împotriva violenţei domestice, a teroriştilor, etc, etc*”.

Toate cresc în magnitudine odată cu trecerea timpului şi cu aplicarea în continuare a acestei perspective. Aşadar, hai să vedem cum găsim o perspectivă proaspătă pentru minciună şi motivul pentru care este folosită minciuna, existând şanse mari să descoperi că ai minţit inutil toată viaţa, că n-ai avut nici un motiv real să minţi, şi-ţi propui, pas cu pas, să-i priveşti pe oameni cu alţi ochi şi ceva mai multă încredere. Informaţiile oferite până acum în această carte, ar fi trebuit să ofere deja o explicaţie suficient de clară a motivului pentru care minciuna nu este deloc necesară, însă, nu strică să recapitulăm, şi să accentuăm adevărul conform căruia, ori de câte ori minţi, eşti împins(ă) către acestă soluţie de propriile tale definiţii, aşadar, nu are legătură cu nici o altă persoană, decât cu tine, fiind sarcina ta să-ţi analizezi şi să-ţi clarifici definiţiile.

Lasă cartea jos şi acordă-ţi câteva minute să-ţi aminteşti doua trei situaţii memorabile, în care, nu ai avut de ales şi a trebuit să minţi o altă persoană. Sunt necesare situaţii diferite, deoarece, motivele pentru care minţim sunt şi ele destul de diferite. După ce identifici câteva întâmplări, ia fiecare amintire şi pune-ţi întrebarea; de ce am fost nevoit(ă) să mint? Încearcă să-ţi aduci aminte împrejurările întâmplării respective, care a fost cu exactitate subiectul, care crezi tu că a fost opinia persoanei despre subiectul respectiv, care a fost opinia ta, şi de ce crezi că ai fost nevoit(ă) să minţi. Fi sincer(ă) cu tine, nu trebuie să mărturiseşti nimănui ce descoperi, însă, este important interesul tău pentru propria personalitate, deoarece, indiferent ce exemplu aş oferii eu, este posibil să nu se potrivească deloc cu propriile tale experienţe, şi mai important de atât, scopul acestei cărţi, este acela, de a-ţi oferii ŢIE o bază de informaţii, pe care să le preiei şi să le aplici în situaţiile viitoare, ca TU să te bucuri

de o calitate a vieţii superioară celei actuale, în care, inclusiv simpla minciună are puterea de a-ţi cultiva o stare emoţională de vulnerabilitate şi disconfort, aducându-ţi aminte, că aceste cuvinte numite minciuni, vin însoţite de imagini, iar imaginile au ca efect, eliberarea de chimicale în organism, iar natura pozitivă sau negativă a chimicalelor, va fi dictată de natura pozitivă sau negativă a imaginilor. Cu alte cuvinte, nu-şi poate asuma nimeni răspunderea pentru calitatea vieţii tale, aceasta fiind în totalitate sub controlul tău, preluând puţin câte puţin, controlul asupra acestor subtile detalii din care este compusă viaţa. Spor la treabă şi vezi ce explicaţii găseşti pentru minciunile tale.

Dacă ai făcut exerciţiul şi ai găsit explicaţii, felicitări, dacă ai fost comod(ă) şi te-ai eschivat, să-ţi fie ruşine (LOL). Explicaţiile găsite de tine nu sunt tocmai relevante, aducându-ţi aminte că suntem educaţi într-un tipar specific de gândire, iar aceste explicaţii vor reflecta doar tiparul actual de gândire, însă, este importantă comparaţia dintre explicaţia furnizată de perspectiva ta actuală, educată de societate, şi perspectiva generată de noile informaţii prezente în această carte.

Ca să putem construii o explicaţie a motivelor pentru care oamenii mint, cred că este important să aducem în discuţie tiparul cel mai des întâlnit în această societate, pe care îl urmează o persoană din copilărie până la maturitate.

Aşadar, se naşte un copil, într-o familie normală, cei doi părinţi având studii medii, locuri de muncă obişnuite, şi au făcut un împrumut la bancă pe 30 de ani, pentru a-şi cumpăra propriul apartament, cu gândul de a-şi întemeia o familie. În primii ani de viaţă totul este în regulă, copilul mulţumindu-se doar cu atenţia şi dragostea primită de la

părinţi. După ce începe să vorbească, începe de asemenea, să pună şi întrebări, şi îşi petrece următorii ani punând întrebări despre absolut orice, dorind să ştie totul. Însă, copilul nu ştie ce întrebări să pună, nu ştie că părinţii şi cei din jurul său nu au toate răspunsurile, aşadar, întrebările sunt legate strict de mediul imediat înconjurător, sau în cel mai fericit caz, subiecte ceva mai îndepărtate, provenite din sursele media, aproape întotdeauna sursa fiind televizorul, astfel, anii copilăriei, în care, copilul se familiarizează cu această lume şi felul în care funcţionează ea, sunt destul de săraci în informaţii, calitatea informaţiilor fiind de nivelul actual al familiei şi al mediului înconjurător. Pentru că acum, noi trăim într-o lume conectată, în care, imagini din celălalt colţ al planetei sunt disponibile prin simpla apăsare a unui buton, copilul vede tot felul de grozăvenii, oameni trăind tot felul de aventuri, oameni celebri, influenţi, impresionanţi, oameni de care, chiar şi adulţii sunt fascinaţi, şi pentru că, până la o vârstă destul de înaintată, copilul trăieşte într-o lume fantezistă, plină de unicorni, zâne, moş crăciuni şi crăciuniţe, copilul se imaginează trăind cel puţin una dintre vieţile oamenilor celebrii de la televizor, ştiind cu o certitudine străină adultului, că acea viaţă este disponibilă şi realizabilă, şi chiar dacă nu verbalizează, îşi trăieşte copilăria având în permanenţă acea viziune în faţa ochilor, generând scenarii extraordinare, văzându-se trăind acea viaţă, văzându-şi părinţii mândrii de realizările sale, văzându-i zâmbitori şi mulţumiţi de cât de creativ(ă) şi unic(ă) este puiul(zâna) lor.

Nici copilul şi nici părinţii nu realizează că acea viziune este de fapt, "*Planul de viitor al copilului"*, sau unul din multitudinea de planuri strălucitoare şi motivante, pe care copilul le generează de-a lungul copilăriei, planuri ce îşi fac foarte rapid loc în capul listei de priorităţi, listă de care,

depinde în totalitate comportamentul copilului, fericirea lui, cooperarea cu adulţii, aşadar, cam tot ce ţine de viaţă şi viitor. Nefiind înţelese aceste aspecte, copilul ajunge în şcoală, unde este învăţat orice altceva decât ce îl interesează pe el, şi anume, "*cum să-mi îndeplinesc viziunea, cum o fac să devină realitate"*. Anii trec, viziunea rămâne în loc, nefiind dezvoltată, cultivată, hrănită, timp în care, copilul înaintează în viaţă, îndepărtându-se constant de acea viziune.

"*Din punct de vedere al mecanicii felului în care funcţionează psihicul uman, cu cât se măreşte discrepanţa dintre vis şi locul actual în care se află copilul, cu atât va fi mai tensionată starea lui, simţindu-se ca într-un vapor, uitându-se înapoi spre ţărm, privind cum visul său se îndepărtează şi devine din ce în ce mai greu de realizat*".

Părinţii şi restul adulţilor participanţi la educarea copilului, nu au informaţii suficient de profunde despre felul în care funcţionează această lume, şi nici propriile realizări nu sunt spectaculoase, pentru a privii viziunea copilului ca pe un plan, considerând această viziune, ca fiind o iluzie irealizabilă şi doar o etapă trecătoare din viaţa oricărui copil, aşadar, îl redirecţionează cu insistenţă către viziuni ceva mai pământene,

"*către o banală meserie"*.

Indiferent de vârsta pe care o oare acum fostul copil, senzaţia viziunii magice, generată de imaginaţia sa în copilărie, nu s-a şters absolut de loc, fiind la fel de vie ca în prima zi. Chiar dacă imaginile s-au mai şters, sau a dispărut în totalitate conştientizarea faptului că a avut măcar un vis

în copilărie, ei bine, chiar şi-n astfel de condiţii, emoţia a rămas, şi a rămas aproape neschimbată, aşadar, indiferent dacă realizează sau nu, o să compare pe întreg parcursul vieţii, visul din copilărie, cu situaţia actuală, sentimentul din copilărie, cu sentimentul actual, sentiment care, de cele mai multe ori, nu este deloc grozav, comparaţia dintre cele două etape ale vieţii, fiind de cele mai multe ori, "*astronomică*". Pentru că, realitatea trăită acum, este net inferioară realităţii imaginate în copilărie, o să se simtă dezamăgit, ruşinat, şi inferior celorlalţi. Chiar dacă şi ceilalţi trăiesc vieţi similare, el crede sincer că este singurul aflat în această situaţie, motiv pentru care, ori de câte ori o să fie nevoit să vorbească despre sine, o să picteze şi-o să înfrumuseţeze poveştile despre viaţa sa curentă, făcând-o să pară cât mai aproape de viaţa imaginată în copilărie.

"*La urma urmei, nu ştie nimeni ce viaţă şi-a imaginat în copilărie, nu ştie nimeni cu exactitate viaţa trăită în prezent, aşadar, n-o să poată face nimeni diferenţa*".

În mare parte, cam asta este viaţa omului în societatea în care trăim, iar motivul principal pentru folosirea minciunii, este teama reacţiei celorlalţi. Dacă eu am o opinie, şi cred că tu ai o opinie diferită, o să te mint, fiindu-mi teamă de reacţia ta, gândindu-mă că ai putea râde de mine, m-ai putea critica, mi-ai putea împărtăşii opinia cu ceilalţi, care, la rândul lor, ar putea râde de mine.

Aşadar, minciuna nu este deloc nejustificată, însă, este generată de o perspectivă şi o înţelegere distorsionată la nivel personal şi social, a felului în care ar trebuii privită şi trăită viaţa, lipsind înţelegerea clară a subtilităţilor explicate în această carte. Lipsind informaţiile coerente din societate,

aş putea spune că oamenii nu prea au discernământ, nu au o perspectivă clară a consecinţelor propriilor acţiuni, ori a propriilor comentarii, mare parte a disconfortului creeat de oameni unii altora, fiind inconştient şi neintenţionat.

După cum am tot menţionat, eşti unic(ă), aşadar,

“opinia celorlalţi este irelevantă”.

Eşti pe drumul tău, doar tu ştii care este acest drum sau în ce direcţie te îndrepţi, şi fiecare persoană se află pe propriul drum în această viaţă, aşadar,

“opinia celorlalţi este irelevantă”.

Ai propriile tale preferinţe, şi trebuie să le permiţi şi celorlalţi să aibă propriile preferinţe, aşadar,

“opinia celorlalţi este irelevantă, *iar opinia ta despre ei este irelevantă”*.

Doar tu ştii ce gândeşti, ce simţi, şi care este adevărul pentru tine, aşadar,

“opinia celorlalţi este irelevantă”,

, pur şi simplu pentru că, fiecare trebuie să-şi vadă de viaţă şi de propriul drum în viaţă, şi de identificarea şi dezvoltarea propriilor calităţi şi preferinţe, şi este o totală pierdere de timp să-i analizezi comportamentul altuia, cât timp tu nu l-ai analizat nici măcar pe-al tău.

Înţelegi lipsa de logică din felul în care înţeleg oamenii

să-şi trăiască vieţile? Imaginează-ţi o lume în care, oamenii înţeleg că trebuie să-şi vadă fiecare de propriile vieţi şi le permit şi celorlalţi să-şi trăiască propriile vieţi, iar atunci când sunt împreună, respectă toţi o serie de principii, înţelegând că fiecare opinie este de fapt o perspectivă, şi aşa cum am aflat, fiecare situaţie are cel puţin două perspective, aşadar, este în regulă ca altcineva să aibă o opinie diferită de a mea, şi nu am nici un motiv s-o critic, ori să-i tratez opinia cu lipsă de respect, fiind la fel de posibil ca opinia mea să fie cea incorectă, existând întotdeauna posibilitatea de a afla ceva nou despre mine, sau despre lume.

Minciuna este cu siguranţă un subiect complex şi se mai pot spune multe lucruri, însă, la origine, este destul de simplă, fiind vorba despre convingeri vechi şi greşit interpretate, despre temeri, despre dezamăgirile create de felul în care educatorii înţeleg viaţa, înţeleg potenţialul copiilor şi capacitatea lor de-şi realiza visele copilăriei, care, aşa cum am explicat, privite din perspectiva potrivită, aceste fantezii ale copilăriei, sunt adevărate planuri, în NLP fiind denumite "*Strategii Motivaţionale*".

Îţi recomand, ca ori de câte ori porţi un dialog cu o persoană, să te foloseşti de oportunitatea respectiva şi să te întrebi;

- *C*âte dintre lucrurile pe care le sp*ui nu sunt în totalitate exacte şi de ce simţi nevoia* să le spui diferit *de felul* în *care sunt ele în realitate, de simţi nevoia să minţi?*

Fi sincer(ă) cu tine, nu trebuie să ştie nimeni că te analizezi. De asemenea, întreabă-te;

- *Oare ce minciuni îmi spune această persoană, oare ce*

motive are să mă mintă şi ce motive i-am dat eu să mă mintă.

După cum am mai amintit, personalitatea noastră este construită după principii vechi şi destul de agresive, lipsind aproape în totalitate diplomaţia, moralitatea, empatia, şi grija faţă de celălalt, comportamentul nostru, punând în mod neintenţionat, orice altă persoană în gardă.

Trebuie să menţionez că, eu chiar dacă mi-am întors privirea de la acest program, ce cultivă abilitatea de a citi micro expresiile feţei umane, cel mai probabil, într-o bună zi, o să încep să-l folosesc, fiind un exerciţiu deosebit de stimulativ pentru creier, şi după cum am mai repetat, tot ce faci are consecinţe fizice asupra creierului. Aşadar, dacă sună fascinant această ustensilă, foloseşte-o. Sunt sigur că o să-ţi ofere o perspectivă foarte interesantă asupra oamenilor, şi chiar asupra ta.

Informaţii suplimentare despre Paul Ekman, inclusiv programul FACS (Facial Action Coding System), le găseşti pe site-ul "www.paulekman.com".

COPILUL ASTRONAUT

Aveam de gând să vorbesc despre acest copil mult mai târziu, însă, felul în care s-a desfăşurat subiectul precedent, ma obligat într-un fel să-l explic acum.

Copilul astronaut este un copil magic. Acest copil magic nu ştie foarte multe, însă, ştie tot ce trebuie să ştie pentru a trăii o viaţă perfectă, şi într-o deplină stare de fericire şi armonie. Acest copil magic, are totuşi un teribil şi monstruos obstacol de trecut, ce-i stă întotdeauna în calea fericirii şi a vieţii perfecte ce-l aşteaptă odată trecut acest infernal obstacol. Copilul are de înfruntat un balaur cu şapte capete, mare, intimidant, ce creează umbră Pământului atunci când se ridică, veşnic furios, veşnic în căutarea unor surse de inocenţă pentru a le devora, un adevărat vampir de inocenţă. Din păcate, se întâmplă foarte rar ca un copil să câştige lupta cu acest balaur, balaurul fiind atotputernic, fiind şiret, având arme deosebit de ingenioase la dispoziţie, prin care reuşeşte aproape de fiecare dată să zdrobească inocenţa fiecărui copil, copilul nefiind nimic mai mult decât, un pacheţel de veselie, de fericire, de entuziasm, de dragoste, nefiind construit pentru

a face față unor asemenea monștrii, fiind mult prea firav și neadaptat unui mediu atât de brutal.

În cazul în nu care ți-ai dat seama despre ce monstru vorbim.....ei bine, monstrul, balaurul, ești TU, părintele, adultul, iar copilul magic, este propriul tău copil, sau oricare alt copil în viață pe planeta asta numită Pământ. Obstacolul pe care-l are de trecut propriul tău copil pentru a fi fericit și împlinit în viață, ești tocmai tu. Știu că părinții, educatorii, oamenii de știință, oamenii politici, adulții în general, folosesc tot felul de scuze pentru a justifica eșecul personal și al propriilor copii, însă, sunt întotdeauna și fără excepție, doar scuze, fiind mult prea dureroasă asumarea răspunderii pentru orice grad de suferință provocat sieși, și cu atât mai mult, a suferinței provocate propriului copil.

Până nu demult în istoria omenirii, ideea de control a direcției și calității vieții, era aproape inexistentă, lipsind informațiile în acest sens, omul având la dispoziție doar proverbe, învățături înțelepte și filozofice, și tradiții, care mai de care mai distructive și umilitoare, ce i-au condus pe oameni de cele mai multe ori, către o atitudine de victimă, din care, a lipsit în totalitate controlul propriului destin. Această realitate nu mai este valabilă de foarte mult timp, informațiile descoperite de oameni creativi, pasionați de viață, de bine, de cunoaștere, de progres, fiind de zeci de ani puse la dispoziția tuturor, prin intermediul unor științe, precum este psihologia, urmând NLP-ul, din anii ‘70, și altele, și chiar prin intermediul cărților de profil, disponibile din abundență, și suficient de simplu explicate, pentru a nu fi necesare studii de specialitate în înțelegerea informațiilor prezente în cărțile respective. Însă, chiar dacă procentul populației umane ce i-a fost cultivată capacitatea de a recunoaște texte scrise (cititul) a ajuns unul impresionant,

iar aceste informaţii sunt disponibile în toate formatele şi explicate în toate felurile, aproape nici o persoană capabilă să citească, nu foloseşte informaţiile disponibile, pentru a-şi îmbunătăţii calitatea vieţii, şi mai ales, pentru a oferii copiilor o şansă reală la un tipar de viaţă diferit şi îmbunătăţit, şi o calitate a vieţii de asemenea diferită, preferând să respecte tradiţii gândite probabil de Vlad Ţepeş, sau cel puţin, din acea perioadă, în loc să dea click pe butonul "*Update"*, pentru a-şi cultiva principii şi informaţi de actualitate, simplificate, şi din care lipseşte agresivitatea şi violenţa, iar rezultatele sunt întotdeauna pozitive şi superioare, aceste rezultate având chiar şi o sonoritate foarte plăcută.

Ştiu că te întrebi:

- *Unde o vrea să ajungă ăsta, care o fi treaba cu acest copil astronaut*?

Imaginează-ţi că porţi o conversaţie cu propriul copil, sau oricare alt copil, iar tu nu te poţi abţine, şi faci ce face fiecare adult atunci când se află implicat într-un dialog cu un copil, şi-i pui celebra întrebare:

- *Tu ce vrei să te faci când o să fi mare?*

Copilul este atât de naiv, şi crede cu atâta tărie în abilitatea lui de a realiza tot ce vede la televizor sau în jurul său, şi are aşteptări atât de îndrăzneţe şi de pretenţioase cu privire la ceea ce poate realiza cu propria viaţă, încât, îţi răspunde foarte sigur pe sine, deloc ezitant, cu o privire senină şi plină de entuziasm:

- Vreau să mă fac Astronaut!!!!!!!

Ce faci într-o asemenea situaţie, ce simţi, ce gânduri îţi trec prin minte, ţinând cont că, priveşti viaţa din perspectiva celor ce te-au educat, iar informaţiile pe care le ai la dispoziţie nu sunt foarte recente, tu nu ai realizări spectaculoase în propria viaţă, şi cel mai probabil, nici nu cunoşti personal pe nimeni cu realizări memorabile, să-ţi împărtăşească planul aplicat de ei, aşadar, dacă eşti precum cei mai mulţi dintre oamenii planetei, nu prea vezi cum s-ar putea materializa un asemenea miracol. Chiar dacă eşti o persoană informată, este greu să poţi crede că un copil are şanse reale la un asemenea deznodământ fericit, ţinând cont că, doar o mână de oameni au ieşit vreodată în spaţiu.

Ce faci într-o asemenea situaţie?

Îi zdrobeşti visul în secunda doi, explicându-i că nu are nici o şansă şi ar trebuii să-şi facă planuri ceva mai realiste?

Îl priveşti înduioşat de naivitatea inocentă, gândind că este doar o etapă în viaţa sa şi o să-i treacă, o să se maturizeze şi o să înţeleagă singur că nu este un plan viabil?

Îl laşi să vorbească, însă, te sperii, şi odată cu trecerea anilor, îl îndrepţi deliberat într-o altă direcţie, ignorând dorinţa copilului?

Ce faci într-o asemenea situaţie?

Hai să-ţi explic de ce niciuna dintre variantele de mai sus nu este interpretată corect, ţinând cont de era în care trăim. Dacă eşti o persoană calmă, în controlul măcar parţial al propriei vieţi, şi nu-ţi trăieşti viaţa în teamă şi panicată, aşa cum trăiesc cei mai mulţi dintre oameni, atunci, faci cel mai simplu gest cu putinţă, şi te informezi despre,

"*cum să devii astronaut*".

Chiar dacă nu ştii absolut nimic despre lumea în care trăieşti, punându-ţi în primul rând ţie această întrebare, imediat o să iasă la suprafaţă ideea conform căreia, astronauţii nu au ajuns astronauţi accidental, ci au urmat un plan, aşadar, care este planul urmat de un astronaut? Pui întrebarea asta cunoscuţilor tăi "*cum devii astronaut*", pui întrebarea asta pe internet, foloseşti google-ul, faci tot ce-ţi trece prin cap, iar un răspuns o să vină de undeva. O simplă căutare pe google, o să-ţi dezvăluie exact ce are copilul de făcut. Iei informaţiile descoperite, te duci la copil, şi-i spui în felul următor:

- Puiul mami (sau tati), tu chiar vrei să te faci astronaut?

- Da mami, da tati, foarte mult, e visul meu. Sunt atât de interesante videoclipurile şi imaginile cu spaţiul şi cu oamenii în spaţiu, încât, vreau să devin unul dintre ei!

- Dacă tu eşti sigur că asta vrei să faci în viaţă, noi, părinţii tăi, vom face tot posibilul şi-ţi vom oferii tot sprijinul de care ai nevoie să ajungi un astronaut, bine!?

- Da mami, da tati, mulţumesc că mă înţelegeţi!

- Noi te înţelegem, însă, şi *tu trebuie să înţelegi că oamenii care au ajuns astronauţi, nu au ajuns astronauţi accidental. Ei au urmat un plan, şi-au trăit viaţa într-un anumit fel. E*şti pregătit să faci şi tu acelaşi lucru, să urmezi planul pe care l-au urmat aceşti oameni?

- Da mami, da tati ce trebuie să fac?

- În primul rând, trebuie să înveţi foarte bine la şcoală. Astronauţii ştiu foarte bine matematică, biologie, chimie, fizică, ştiu câteva limbi străine, sunt foarte disciplinaţi, sunt siguri pe ei, şi nu este deloc simplu. O să trebuiască să

*asculţi puţin de noi, să vorbim foarte mult, să nu ne minţi, să-ţi ţii întotdeauna în faţa ochilor visul tău, şi-*ţi promit că o să te ajutăm să ţi-l îndeplineşti!

*- Bine mami, bine tati, o să fac tot ce spuneţi. V*ă iubesc foarte mult, m-aţi făcut cel mai fericit copil din lume!

Dacă tu adultul, ţi pasul cu propriul copil şi te informezi în acelaşi timp cu el, ca atunci când are copilul îndoieli, tu să nu ai, să-l poţi mobiliza, să-l poţi încuraja, şi-i creezi un mediu calm şi liniştit, în care să nu existe agresivitate, certuri conjugale, critici, reproşuri şi presiune, indiferent cât de justificată crezi tu că este acea presiune, şi să fie pe chipul vostru în permanenţă un sincer şi larg zâmbet, copilul o să urmeze planul. Am explicat în cartea asta în detaliu de ce;

"*pasiunea, şi doar pasiunea pentru un anumit domeniu, o să-l ajute să facă lucruri deosebite în domeniul respectiv, cu uşurinţă*".

Să ne imaginăm că totul merge perfect, copilul este implicat, are rezultate excelente la învăţătură, în special la materiile cerute, termină cu brio şcoala generală, voi vă faceţi în continuare datoria şi continuaţi să vă trăiţi viaţa cultivându-vă *deliberat* o relaţie fericită, pentru a menţine un climat liniştit şi echilibrat în familie, şi de asemenea, vă trăiţi viaţa informându-vă. Nu trebuie să învăţaţi materiile pe care le învaţă copilul, însă, trebuie să vă însuşiţi informaţii referitoare la planul aplicat de cei ce-au reuşit lucruri deosebite în lumea asta, biografiile oamenilor celebrii fiind destul de des întâlnite, iar scopul acestor informaţii, este schimbarea convingerii cultivată de către societate, conform căreia, oamenii nu au avut realizări deosebite decât

accidental, având un dar de la Dumnezeu, şi alte explicaţii similare deloc utile vieţii şi progresului. Auzind poveşti despre felul în care au fost realizate cele mai revoluţionare descoperiri din istoria omenirii, o să vă temperaţi această convingere socială, şi o să priviţi planul copilului cu mult mai multă siguranţă.

Deci, copilul a terminat cu brio şcoala generală, a ales un liceu special pentru cultivarea materiilor importante acestui plan, aici, de asemenea totul decurge perfect, termină liceul cu brio, alege o facultate cu ajutorul căreia să continue planul, îşi continuă mai departe studiile, face un masterat pe undeva, iar acum, copilul nu mai este copil. Acum, copilul este un adult în toată regula, ştie mai multe despre lumea asta decât voi, a avut foarte mulţi ani la dispoziţie, în care, şi-a analizat şi şi-a reanalizat visul, a descoperit lucruri noi despre lumea în care trăieşte, lucruri pe care nu le ştia atunci când a ales să devină astronaut, a descoperit noi oportunităţi în domeniul ce l-a pasionat atât de mulţi ani, acum are cu totul alte date pe baza cărora să facă alegeri. Acum nu mai este vorba doar despre visul unui copil, ci are date şi informaţii concrete la dispoziţie, pe baza cărora să facă o alegere în ceea ce priveşte viitorul său, iar acum, după toţi aceşti ani, în care, el, şi voi împreună cu el, aţi trăit cu toţii acest vis de durată, în care, voi aţi crezut mai mult decât copilul vostru că va devenii astronaut şi chiar l-aţi văzut privind Pământul din spaţiu, ei bine, tocmai acum;

"*vă anunţă că nu mai vrea să devină Astronaut*".

Vă explică faptul că, a fost visul unui copil, şi a ales şi el folosindu-se de informaţiile pe care le-a avut la dispoziţie în copilărie, însă, acum are toate informaţiile de care are nevoie

să poată face cu adevărat o alegere, iar această alegere, nu mai include spaţiul.

Este foarte probabil să nu simţi nimic altceva decât dezamăgire în momentul ăsta, însă, te asigur că, dacă într-adevăr lucrurile au decurs aşa cum le-am prezentat eu, acest fost copil, ce a fost un copil ca oricare altul, iar acum este adult,

"*te asigur că se află într-un laborator de cercetare*".

Acest adult îşi trăieşte cu adevărat visul, la care cei mai mulţi dintre oamenii planetei nici măcar nu îndrăznesc să viseze, temându-se de o inevitabilă dezamăgire. Ei bine, acest copil, după urmarea unui plan, îşi trăieşte viaţa într-un laborator de cercetare, nu-şi trăieşte viaţa ca şofer de camion, ori lucrând în construcţii, ori vânzător la vreun magazin, nu este lăcătuş, strungar, mecanic, măturător, sau alte profesii practicate de oameni fără nici un strop de pasiune, fără nici un strop de fericire, gândindu-se în fiecare clipă la viaţa pe care-ar fi trăit-o dacă şi-ar fi urmat visul copălariei.

Amintesc de aceste profesii cu tot respectul, deoarece, sunt activităţi ce trebuiesc făcute în lumea asta. Sunt utile, necesare, şi ajută foarte mult la varietatea extraordinară de ocupaţii disponibile oamenilor, însă, pe mine mă interesează,

"*în ce măsură persoana respectivă şi-a ales profesia, conştientizând şi restul ocupaţiilor disponibile şi potrivite cu propria personalitate*".

Ştiu că sunt multe lucruri de spus, ca această poveste să poată fi aplicată în viaţa de zi cu zi, educaţia din societatea noastră făcând foarte greu acest proces, adulţii având mult de

muncă asupra propriilor dificultăţi, pentru a-i crea copilului măcar mediul fericit, lipsit de agresivitate şi critică, de care are atât de multă nevoie, agresivitatea adulţilor faţă de copii, fiind la fel de firească precum respiraţia, pentru cei mai mulţi dintre noi, însă, repet, este vorba doar despre educaţie, despre exerciţiu, personalitatea putând fi oricând reeducată, iar atunci când ai un motiv precum "*puiul tău iubit şi incredibil de înzestrat*", poate fi şi surprinzător de uşor, aşteptându-te chiar şi pe tine, adultul, o viaţă mai plăcută decât te-ai aştepta,

"*după o perioadă de curăţenie internă*".

NEGAREA, Crimă prin imprudenţă.

Dacă tot am început dialogul despre copii, hai să-l continuăm, însă, de data aceasta, din perspectiva negativă, pentru a demonstra, cum le poate afecta viaţa copiilor, perspectiva greşită sau incorect înţeleasă de către adulţi, asupra vieţii. De asemenea, de data asta vom lua ca exemplu un eveniment tragic, petrecut cu ceva ani în urmă, în România.

Negarea, este una dintre cele mai complicate trăiri ale omului, fiind atât de subtilă, încât, poţi trăii în negare în legătură cu un subiect, întreaga viaţă, fără să realizezi, fiind atât de obişnuit(ă) cu felul în care se desfăşoară lucrurile, încât, nu-ţi poţi imagina cum altfel ar putea arăta viaţa dac-ai face alte alegeri, iar de cele mai multe ori, nici măcar nu eşti conştient(ă) că alte alegeri sunt disponibile.

Sunt ferm convins, că sunt arii ale vieţii mele în care şi eu trăiesc în negare, ele fiind surprinzător de alunecoase, uşor de confundat, şi greu de identificat asupra propriei persoane, fiind aspecte mult mai vizibile celor din jur, pentru a le aduce la cunoştinţă. Curăţenia propriei personalităţi durează mult timp, în special datorită negării, sinceritatea brutală fiind

prima şi unica ustensilă disponibilă pentru auto investigare, şi pentru a identifica aceste subtile aspecte ale personalităţii, ce provoacă toate consecinţele acţiunilor oamenilor, fie ele negative sau pozitive.

Aşa cum am tot menţionat, toate detaliile vieţii sunt perfect neutre, ele nu sunt nici bune, nici rele, sunt doar detalii din care este compusă experienţa umană, iar negarea face parte din această experienţă. Chiar dacă are o conotaţie neplăcută, negarea este de multe ori singura ustensilă pe care o are la dispoziţie o persoană, pentru a depăşii o experienţă traumatizantă, însă, trebuie conştientizat foarte bine acest aspect al vieţii numit "*negare*", trebuie adus în discuţie, trebuie analizat cu foarte mare atenţie, trebuie înţeleasă negarea în detalii cât mai minuţioase, pentru a nu permite mecanismelor defensive să ne controleze comportamentul, iar noi să fim marionete ale proceselor interne, ce ne dictează fiecare pas pe care-l facem în viaţă, fără a avea vreun strop de control asupra propriilor acţiuni.

Noi oamenii, învăţăm în două feluri: ori ne sunt împărtăşite informaţii relevante despre lumea în care trăim, după care, folosim informaţiile pentru a naviga prin lume, ori observăm comportamentul celorlalţi si ajungem singuri la concluzia că ceea ce-am observat este comportamentul şi atitudinea normală. În lipsa educaţiei coerente şi foarte bine înţelese, comportamentul uman este lăsat la voia întâmplării şi în mod cert o să creeze probleme, deoarece, fiecare persoană preia tiparul de gândire a celor din jur, un tipar de gândire, ce este de cele mai multe ori, confuz şi distructiv, fiecare dintre noi ajungând singur la concluzii la fel de confuze şi distructive, motiv pentru care,

"*starea generală a societăţii umane este una de Negare*".

Negarea este o minciună, însă, este minciuna pe care ţi-o spui singur(ă) atunci când nu te simţi pregătit(ă) să accepţi realitatea, cel puţin, nu realitatea din faţa ochilor şi prezentată de ceilalţi. Dacă-ţi aduci aminte, am menţionat că negarea este alunecoasă şi foarte subtilă. Adu-ţi aminte de exerciţiul pe care l-am făcut atunci când am vorbit despre convingeri, în care, noi doi navigam pe o corabie către linia orizontului, iar informaţiile noastre erau diferite. Informaţiile oferite mie de către oamenii din viaţa mea, sugerau că dincolo de linia orizontului este o lume de o bogăţie inimaginabilă, în timp ce, informaţiile oferite ţie de către oamenii din viaţa ta, sugerau că dincolo de linia orizontului se sfârşeşte lumea. Într-o astfel de situaţie, se pun nişte întrebari foarte simple, şi anume:

- *Care dintre noi trăieşte în negare şi nu vrea să accepte realitatea? Care este realitatea adevărată, şi cine decide ce este adevărat şi ce este fals?*

Dacă eşti cât de cât informat(ă) în legătură cu felul în care a evoluat ştiinţa de-a lungul istoriei omenirii, probabil eşti la curent cu felul în care a fost înţeleasă lumea în care trăim, schimbându-se radical la anumite intervale de timp. Ce considerăm noi supraomenesc şi imposibil astăzi, peste 30 de ani o să fie informaţie comună, probabil predată în liceu. În săptămâna în care eu scriu aceste pagini, oamenii de ştiinţă au reuşit să transforme hidrogenul în metal, demonstrând astfel, că alchimia este cât se poate de reală, manifestând materie fizică, din neant. Alchimia a fost atât de mult timp asociată cu vrăjitoria, iar astăzi, oamenii de ştiinţă o anunţă ca pe un aspect firesc al vieţii.

Pe mine însă, mă interesează aspectele ce ţin de împuternicirea persoanei, mă interesează detalii ale negării

ce ţin persoana împietrită în loc, incapabilă să progreseze în viaţă, folosind ca scuză pentru lipsa curajului, nişte simple şi banale fraze, numite convingeri, aceste fraze fiind atât de convingătoare, şi părând atât de reale şi de fizice, încât, psihicul persoanei le percepe ca pe monştrii fizici, ce trebuiesc evitaţi cu orice cost, în condiţiile în care, de fiecare dată, costul este propria fericire, şi din păcate, şi fericirea celor din jur. Teama personală o transmitem şi celorlalţi, fiind educaţi prin metode similare, folosindu-se informaţii similare, astfel, aproape nimeni nu are construit un mecanism de protecţie şi discernere a informaţiilor primite din mediul înconjurător.

Dacă-ţi spun că poţi avea aproape orice-ţi doreşti în viaţă, ce sentiment trezesc în tine? Cel mai probabil, un sentiment de nesiguranţă, de neîncredere, nu prea ai încredere într-o asemenea afirmaţie, aşadar, o s-o refuzi. Ei bine, eşti în negare în legătură cu acest subiect, sentimentul de negare fiind produs de informaţiile pe care le ai TU la dispoziţie în momentul de faţă, informaţiile respective fiind în realitate, doar simple convingeri, însă, aceste simple convingeri, sunt cele ce-ţi permit, sau îţi interzic, să acţionezi fizic, paralizându-te de teamă, sau explodând de energie şi entuziasm, atunci când informaţia provine din surse credibile, când informaţia este demonstrată, când detalii suplimentare sunt oferite din abundenţă, iar tu acorzi timpul necesar însuşirii, verificării, şi aplicării informaţiilor, deoarece, promisiunea oamenilor nu are niciun efect până nu-ţi demonstrezi singur(ă) că informaţia este într-adevăr reală, de aici şi principiul,

"*Teoria nu învaţă pe nimeni nimic, experienţa de viaţă te învaţă*".

Cu alte cuvinte, trebuie să aplici informaţiile în propria viaţă, pentru a avea experienţa ca dovadă. După ce-ai pus-o în aplicare şi ţi-ai dovedit singur(ă) că informaţia este reală, „*se formează noua Convingere*”, noua definiţie, care spune:

- Într-adevăr*, chiar funcţionează. Deci, am opţiuni la dispoziţie şi trebuie doar să le aplic!*

Într-un astfel de moment, eşti alt om. Siguranţa ta este una mult îmbunătăţită, eşti mai puţin vulnerabil(ă), mai încrezător(încrezătoare), mai entuziasmat(ă), iar responsabile pentru noua stare, sunt doar nişte simple şi banale fraze, însă, acum sunt noi, imaginile asociate cu aceste fraze sunt pozitive, te vezi mai important(ă), mai aventuros(aventuroasă), viitorul îl vezi mai însorit şi mai optimist. Sunt doar chimicale eliberate de creier pentru a te informa că noile definiţii funcţionează. Ori de câte ori te simţi mai puţin decât grozav, opreşte-te o clipă şi gândeşte-te:

- *Ce anume mă face să mă simt în felul ăsta, care este situaţia cu exactitate, ce definiţii am în legătură cu această situaţie?*

Scrie-le pe o foaie de hârtie să poţi vedea cu ochii tăi definiţiile, nu contează cât de corect sunt interpretate în momentul de faţă, este necesar puţin exerciţiu, însă, în momentul în care ai scos la iveală o frază ce te supără şi te întristează, „*schimb-o*”. Joacă-te cu ideile, cu frazele, până descoperi o frază ce te face să te simţi mai bine, construieşte un filmuleţ să conţină deznodământul dorit, imagini vesele şi fericite, şi o să vezi că or să te facă să te simţi mai bine. Repetă aceste noi fraze, acest nou filmuleţ, până te obişnuieşti

cu ele, poartă-le în gând deliberat, alege-ţi gândurile deliberat, reorientează-ţi atenţia deliberat, iar când apare sentimentul negativ, repeţi procedura deliberat, şi cu puţin exerciţiu, o să devină din ce în ce mai simplu.

Cu siguranţă o să crezi că te minţi singur(ă) şi că este imoral sau incorect să priveşti lucrurile altfel decât sunt ele în realitate, însă, ţine minte că cele mai multe dintre informaţiile pe care le primim din mediul înconjurător, sunt vechi şi incorect interpretate. Trebuie să le reinterpretezi pentru tine şi să ajungi la propriile concluzii, indiferent cât de convingători sau bine intenţionaţi au fost cei ce ţi-au oferit informaţiile respective.

iar acum să revenim la copii, să vedem ce repercusiuni are starea de negare a adulţilor, asupra copiilor din preajma lor, şi o să-ţi demonstrez cât de înşelătoare poate fi negarea, căzându-i pradă chiar şi psihologii, oamenii antrenaţi în identificarea stărilor de negare, ce ar trebuii să privească viaţa prin ochi mult mai obiectivi şi mai raţionali.

Cu mulţi ani în urmă, a fost prezentată o ştire la televizor, în care, un băieţel de şcoala generală se spânzurase în grădina casei, din cauza unei note mici la o materie (dacă îmi aduc bine aminte). Reporterii prezenţi la faţa locului, i-au intervievat pe părinţii băieţelului, ambii având o vârstă înaintată şi aflaţi într-o zonă rurală, interviu în care, părinţii au dat vina pe profesori, pe şcoală, pentru gestul băieţelului. După ce au prezentat interviul părinţilor, televiziunea a mai prezentat un interviu, în care, o doamnă psiholog, cel mai probabil trimisă la faţa locului de către Ministerul Educaţiei, afirma că,

“*părinţii sunt într-o stare de Negare, motiv pentru care,*

aruncă vina asupra şcolii pentru gestul propriului copil”.

Nu ştiu care este opinia tuturor psihologilor într-o astfel de situaţie, însă, după cum am mai repetat, negarea este foarte subtilă, iar aceasta este o situaţie aparte, fiind destul de complicat să iei partea cuiva, motiv pentru care, simt că sunt necesare clarificări serioase în ceea ce-au făcut toţi aceşti oameni, părinţii copilului, profesorii, şi mai ales, doamna psiholog. Ţinând cont că este bine cunoscută atitudinea şcolii, a educatorilor, atunci când un copil face o boacănă, atitudinea fiind,

„*îi lipsesc cei şapte ani de acasă*”,

, toată această situaţie se traduce în felul următor: părinţii au dat vina pe şcoală, atitudinea şcolii este veşnic de ne asumare a vreunei răspunderi, aruncând vina pe părinţi, iar doamna psiholog la mijloc, de asemenea, aruncând vina pe părinţi. Opinia doamnei psiholog, este cea mai importantă în această ecuaţie, fiind persoana de la care te-ai aştepta la o perspectivă mult mai amplă decât a celorlalţi, presupunând că facultatea de psihologie deţine informaţiile necesare, cu ajutorul cărora, un psiholog să poată privii o problemă dintr-o perspectivă ceva mai corectă.

Hai s-o luăm în felul următor. Imaginează-ţi că un copil este tratat oribil de către profesori. Primeşte note mici, indiferent care este motivul, că este copilul aşa-zis prost, ori nu are chef de şcoală, este certat, criticat, umilit, pedepsit, râd colegii de el pentru rezultatele slabe sau pentru că este un ciudat, cu alte cuvinte, experienţa copilului în şcoală este înfiorătoare. Chiar şi-n astfel de condiţii, dacă părinţii sunt nişte Îngeri, dacă sunt delicaţi, dacă vorbesc frumos cu

propriul copil, îl asigură că, indiferent de rezultatele obţinute la şcoală, niciodată nu va fi certat, bătut, pedepsit în vreun fel, dacă îl asigură că, indiferent ce se întâmplă în viaţă, ei îl iubesc, îl preţuiesc, îl adoră, şi că el, copilul, este toată bogăţia lor, ei bine, atunci când are loc o astfel de situaţie, în care, experienţa din şcoală este insuportabilă, copilul se retrage instinctiv în singurul loc în care se simte în siguranţă, şi se aruncă în braţele părinţilor, moment în care, totul este din nou în regulă, oricât de groaznică ar fi viaţa,

"*în nici un caz nu s-ar sinucide*".

S-o luăm invers. Imaginează-ţi că părinţii au un comportament monstruos faţă de copil. Îl ceartă în permanenţă, îl critică pentru orice greşeală, îl bat, îl pedepsesc în cele mai înfiorătoare moduri, îl umilesc, îl pun să doarmă cu găinile dacă ia o notă mică la şcoală. Chiar şi-n astfel de condiţii, dacă profesorii sunt nişte Îngeri, dacă ei creează un mediu plăcut şi relaxat în clasă, un mediu vesel, în care, copii nu simt presiune, un mediu în care, atunci când un copil nu înţelege ceva, îi este explicat, iar, şi iar, şi iar, cu atât de multă răbdare, încât, copilul să aibă încredere în profesor, dacă profesorul este interesat de copil, şi vorbeşte cu el, şi-l asigură că, indiferent ce boacănă face, nu va fi niciodată certat, nu va fi pedepsit, nu se va ridica tonul la el, şi este asigurat că, atunci când are nevoie de ajutor, îi va fi oferit tot ajutorul de care are nevoie, într-o astfel de situaţie, în care, indiferent cât de infernală este viaţa copilului acasă, copilul o să caute instinctiv un loc în care se simte în siguranţă, şi simţindu-se în siguranţă la şcoală, printre profesori, o să se arunce în braţele unui profesor şi o să-i marturisească drama prin care trece acasă, cu părinţii,

"*în nici un caz nu s-ar sinucide*".

Mecanismele de supravieţuire ale copilului, or să preia iniţiativa de fiecare dată şi or să-l forţeze să caute o soluţie la situaţia în care se află. Cât timp are o alternativă, copilul nu recurge niciodată la un asemenea gest, mecanismele defensive or să-l oprească. Când cele două opţiuni dispar, când copilul este atacat din ambele direcţii, când se simte încolţit şi simte că nu mai are cale de scăpare, abia atunci mecanismele de supravieţuire nu mai au nici un fel de influenţă, deoarece, acestea oferă alternative folosindu-se doar de informaţiile pe care le are persoana respectivă la dispoziţie. Dacă acestui copil nu i-a trecut niciodată prin cap să fugă de acasă, aşa cum fac cei mai mulţi dintre copiii aflaţi în situaţii similare, sau i-a trecut prin cap să fugă, însă, ideea de a se afla singur pe străzi, şi de a fi nevoit să supravieţuiască singur şi fără familie, l-a speriat mai tare decât perspectiva de a-şi lua viaţa, abia atunci recurge la un asemenea gest, după ce cântăreşte toate opţiunile disponibile, împins în permanenţă de la spate de către mecanismele de supravieţuire. Iar aici vorbim despre fizică, vorbim despre mecanica noastră internă.

Imaginează-ţi prin ce-a putut să treacă acest copil şi alţi copii aflaţi în situaţii similare, pentru a ajunge în cele din urmă la o asemenea soluţie, ţinând cont că, o astfel de soluţie devine cu adevărat o cale de scăpare, după ce sunt încercate toate celelalte variante disponibile, ori în mintea lui de copilaş, probabil i-a luat luni, chiar ani de zile, să le analizeze pe toate, şi-n cele din urmă, să decidă că nu mai poate continua.

Imaginează-ţi ce climat au creat adulţii în preajma acestui copilaş, în care, el să-şi trăiască viaţa, să fie fericit, şi cică,

să mai şi exceleze la învăţătura şi-n viaţă. Părinţi, profesori, şi lumea psihologică. Atrag atenţia asupra psihologilor, deoarece, ei sunt cei ce-ar trebuii să înţeleagă repercusiunile unui asemenea tipar educaţional, ei sunt cei ce-ar trebuii să facă legătura dintre tiparul educaţional şi acţiunile oamenilor, ei sunt cei ce-ar trebuii să decidă tiparul educaţional, ca violenţa din societate să dispară, fiind vorba doar despre tiparul agresiv de viaţă în care creşte copilul, tipar pe care-l repetă la maturitate, şi cu toate astea, singurul lucru pe care-l înţeleg psihologii, sau cel puţin psihologul din cazul de faţă, este că,

„*părinţii sunt de vină*”.

Cam astea sunt cele două perspective, ce ar fi trebuit să fie evidente doamnei psiholog, în momentul în care a fost nevoită să explice cele întâmplate. Situaţia asta este un paradox deosebit de complicat, fiindcă, nu este nimeni de vină pentru gestul copilului, şi totodată, toţi sunt responsabili. Nu este nimeni de vină, deoarece, după cum am tot explicat în această carte, prin educaţia socială, ne sunt predate informaţii şi principii foarte vechi şi deloc folositoare, ce au creat probleme cu sute de ani în urmă, şi creează şi mai multe în prezent. Părinţii copilului, folosind informaţiile primite prin educaţie, şi neavând nici un fel de rezultat pozitiv în viaţa personală, în momentul în care s-au trezit cu propriul copil de educat, au simţit că nu dispun de informaţiile necesare pentru a-l ajuta în viaţă, aşa că, au făcut şi ei ce face fiecare părinte, împins de propria neputinţă şi de propaganda comunistă „*ai carte ai parte, meseria e brăţară de aur*”, astfel, au trimis copilul la şcoală, bazându-se strict pe aura magică şi-n totalitate falsă a şcolii, în care, părinţii

cred orbește și așteaptă sincer să le fie transformați copiii în genii, peste noapte. Cum așa ceva nu se-ntâmplă aproape niciodată, părinții având sincere speranțe și o dorință firească de a-și vedea copilul trăind o viață frumoasă și împlinită, intră în panică, neînțelegând ce se întâmplă, de ce progresele copilului nu sunt spectaculoase. În astfel de situații, legea spune clar că,

„*omul fără resurse și depășit de situație, ori renunță, ori apelează la violență”*.

Cum cei mai mulți dintre părinți nu renunță și nu-și abandonează copii, nu au de ales și apelează la a doua variantă, încercând prin ustensilele pe care le au și ei la dispoziție, să motiveze copilul, să-l convingă *să-i placă școala*, așadar, încep aplicarea pedepselor, *violența și pedeapsa fiind de secole parte a educației la nivel global*. Cum neputința părinților nu era de ajuns, mai pune și școala presiune pe ei, chemându-i la școală pentru a le fi aduse la cunoștință, ce copil obraznic au, și ce rezultate slabe are copilul, cerându-le să ia măsuri urgente, altfel, copilul riscând o corigență, repetența, sau exmatricularea.

Imaginează-ți acum, în ce situație sunt acești părinți. Oameni simpli, lipsindu-le aproape în totalitate educația, și aflându-se în situația de a face ceea ce nu au reușit nici educatorii, cei ce s-au pregătit întreaga viață cu acest scop. Bineînțeles că violența începe, puțin câte puțin, să pară o alternativă, pân’ la urmă „*bătaia e ruptă din Rai*”, și cum prin violență copilul începe să asculte, deci apar rezultate, este cât se poate de firesc ca bătăile să crească în frecvență, dorind rezultate din ce în ce mai bune, împinși de la spate de viziunea pe care o au cu propriul copil, văzându-l un om

realizat şi trăind o viaţă mai bună decât a lor.

Nu este nimeni cu adevărat vinovat în aceste situaţii, însă, atrag atenţia asupra perspectivei doamnei psiholog, deoarece, aruncând vina pe părinţi, în acelaşi moment, scoate basma curată sistemul educaţional, violenţa din şcoli, pentru care, a fost necesară o lege ca ea să nu mai fie practicată de către educatori, şi metodele primitive de predare a materiei şcolare, şi astfel, aruncând vina pe o parte, considerând-o nevinovată pe cealaltă, se încurajează repetarea aceluiaşi tipar şi în cazul altor copii, aducându-mi aminte şi de o fată de liceu, cu rezultate deosebite la învăţătură, ce a ales să se sinucidă prin înecare, iar după fiecare tragedie, întreaga societate, împreună cu cele mai strălucitoare minţi disponibile în această societate, se scărpină în cap, în grup, întrebându-se probabil:

- De ce oare or face copiii astfel de lucruri? Uite-te la noi ce comportament angelic şi delicat avem faţă de ei, şi cu toate astea ei aleg să se sinucidă? Curios! Hai să ne întoarcem înapoi la ale noastre şi să mai aplicăm puţină educaţie! Cine mai urmează la o pereche de palme, trebuie să ne facem datoria şi să întărim nişte caractere slabe şi puturoase!?

Nu încerc să fiu amuzant, însă, nu-mi pot imagina altfel dialogul intern al oamenilor din această societate, ţinând cont de faptul că, a trecut aproape jumătate de mileniu de la apariţia psihologiei. Nu-mi pot explica prezenţa în continuare a violenţei în societate, mai ales că ea este considerată o formă de motivare. De fapt, eu personal îmi pot explica cum de mai este prezentă violenţa în societate, şi anume; convingeri medievale, definiţii medievale, tradiţii medievale, natura subtilă a detaliilor din educaţie şi viaţă în general,

orice monstruozitate devenind aspect firesc prin exerciţiu, oamenii nefiind instruiţi să exercite control asupra propriilor gânduri şi a propriilor acţiuni.

Ce trebuie înţeles este că, oamenii nu sunt deloc impulsivi, contrar convingerilor sociale. Ca o persoană să ajungă la un asemenea gest, este necesar să trăiască în tiparul respectiv de viaţă o perioadă foarte lungă de timp, aşadar, semnele unui gest extrem, sunt prezente cu luni, chiar ani, înainte ca persoana să recurgă la acest gest, şi nu apelează niciodată la astfel de soluţii pentru că s-au plictisit de provocările insuficient de stimulative ale acestei lumi, căutând noi senzaţii dincolo de hotarele realităţii fizice. Suntem fiinţe sociale, aşadar, un asemenea gest, are aproape întotdeauna la origine, un comportament mizerabil din partea oamenilor din jur, nicidecum lipsuri materiale, ori lipsa inteligenţei. La originea disperării ce rezultă în sinucidere, aproape întotdeauna se află oamenii şi comportamentul acestora.

Este uşor de înţeles că adulţii sunt responsabili pentru un asemenea gest din partea unui copil, deoarece, principala prioritate a copilului în lumea asta în care s-a nascut, "*este joaca*". Joaca este principala funcţie ce-i motivează acţiunea fizică. Dacă i se permite să se joace, copilul nu are nevoie de motive mai complexe şi mai complicate pentru a rămâne în viaţă, el nu se gândeşte la viitor aşa cum o facem noi adulţii. Nevoile lui sunt simple si inocente, el se gândeşte la următorul lucru amuzant ce urmează să-l facă. Este deosebit de simplu să ţi un copil fericit. Trebuie doar să-l laşi să se joace, să-l iubeşti, să-i spui că-l iubeşti, şi toate sarcinile din timpul zilei, să fie o continuare a momentelor sale de joacă.

Recapitulez, pentru că este important.

Nu este nimeni de vină în astfel de situaţii, din simplul motiv că, oamenii sunt educaţi să repete tiparele de gândire

predate, aşadar, ei nu fac nimic altceva decât, să urmeaze întocmai instrucţiunile primite prin educaţie, şi cum violenţa şi agresivitatea sunt parte activă a educaţiei, oamenii pun în aplicare practicile instruite în perioada educaţională.

În acelaşi timp, sunt toţi de vină în astfel de situaţii şi nu este nimeni nevinovat, fiindcă, adulţi în toată firea, ţin cu dinţii de aceste tipare primitive de gândire, de aceste convingeri seculare, având oricând posibilitatea de a alege alte metode educaţionale, un alt comportament, şi o altă atitudine faţă de copii. Educatorii, indiferent că sunt ei profesori ori părinţi, nu sunt sub ameninţarea unei arme, obligaţi să-şi facă o datorie pe care şi-au asumat-o ei singuri. Profesorul nu se materializează în clasă, gândindu-se şocat:

- Oare cum am apărut eu aici, şi *ce-i cu bestiile astea respingătoare în jurul meu?*

De asemenea, nici copilul nu se materializează accidental într-o familie, şi nu apare din senin în viaţa părinţilor. Se urmează un proces destul de fizic şi de conştient, proces care, adulţii au de ales să nu-l urmeze, dacă nu-şi doresc copii şi responsabilităţile ce vin odată cu aceste suflete inocente.

Din păcate, ăsta este tiparul în momentul de faţă, ăsta este tiparul de foarte mult timp, iar eu am pomenit doar aceste două cazuri, însă, sunt sigur că numărul copiilor ce au recurs la asemenea soluţii este mult mai mare. Tiparul o să mai continue ceva timp, deoarece, ignoranţa şi negarea personală, sunt greu de acceptat de oameni temători şi insuficient informaţi, pentru a accepta că ei personal provoacă astfel de drame, ei sunt vinovaţi, şi totodată, tot ei au şi puterea de-a înceta să mai creeze astfel de situaţii în societate.

PERSOANA FĂRĂ RESURSE APELEAZĂ LA VIOLENȚĂ

Era necesar să vorbesc separat şi despre violenţă, ţinând cont că i-am demonizat pe oameni în capitolul precedent. Chiar dacă am mai oferit explicaţii şi cu alte ocazii, reîmprospătarea explicaţiilor este recomandată, pur şi simplu, pentru a nu trăii cu impresia că suntem înconjuraţi de monştrii, că aceşti monştrii caută deliberat victime cu scopul de a crea drame, şi că, este necesară protejarea suplimentară a copiilor împotriva acestor monştrii. Monştrii suntem noi, oamenii, şi avem mai mult control asupra propriilor acţiuni, decât acceptă societate în momentul de faţă, iar acest control se exersează.

Iniţial, am vrut să intitulez acest subiect, simplu, „Violenţa”, însă, sunt atât de multe informaţii despre violenţă (şi pe bună dreptate), explicate într-o manieră atât de complexă şi cu un limbaj atât de sofisticat, încât, am considerat că n-ar ajuta nimănui să preiau texte deja existente şi greu de înţeles de către cei fără studii de specialitate, şi

am decis chiar din titlu să explic adevărata sursă şi explicaţie a violenţei. După cum am menţionat şi cu alte ocazii, viaţa nu este deloc atât de complicată, omul nu este nici el foarte complicat, explicaţiile pentru majoritatea acţiunilor omului sunt destul de simple, soluţiile fiind şi ele simple, însă, tiparul după care a funcţionat omenirea atât de mult timp, în care, explicaţiile au fost realizate în cele mai complexe moduri, putând fi înţelese doar de cei trăiţi o viaţă întreagă studiind limbajul aproape codificat al acestor explicaţii, a făcut ca simplitatea reală a ceea ce se întâmplă cu adevărat, să fie greu de acceptat chiar şi de cele mai raţionale minţi ale omenirii.

Dacă legea este lege, iar în cazul de faţă legea spune că,

„*Persoana fără resurse, ori se lasă păgubaşă, ori apelează la violenţă*”,

, hai să înţelegem exact care este traseul de la o stare de linişte, la impulsivitate, să înţelegem cum ia naştere o ieşire violentă, şi cum putem identifica din timp o posibilă izbucnire violentă personală, pentru a o evita, înainte să pierdem controlul propriilor acţiuni, devenind astfel, *monştrii*. Cu alte cuvinte,

„*hai să ne cultivăm resurse, pentru a nu mai fi oameni fără resurse* şi controlaţi de automatismele formate de-*a lungul vieţii*”.

Imaginează-ţi că trăieşti într-o casă cu o familie mare, în care, se află şi un copil. Imaginează-ţi că unul dintre membrii familiei, are o profesie în urma căreia, este obligat să lucreze şi ture de noapte, aşadar, această persoană trebuie să se odihnească în timpul zilei. Imaginează-ţi că în timp ce

doarme această persoană, copilul este copil şi se joacă făcând ceva mai multă gălăgie, chiar dacă i s-a explicat că trebuie să facă liniște pentru a-i permite adultului să se odihnească. Gălăgia provocată de copil trezește persoana adormită, ceilalți membrii ai familiei ceartă copilul în maniera tipică adulților lipsiți de resurse, însă, tu doar îi urmărești, nu intervii. Tu, spre deosebire de ceilalți, ai definiții diferite, de genul;

„*copilul nu se ceartă, ci i se explică iar şi iar, până înțelege*, *copilul nu se ceartă pentru că nu a avut nici o intenție, doar s-a jucat*, *copilul nu se ceartă pentru că sunt repercusiuni pe viitor”*.

Mai trec câteva zile, persoana iarăşi face o tură de noapte, şi se repetă scenariul. Copilul este copil, nu ține minte tot ce-i spune adultul, fiind mult prea captivat de propria activitate, aşadar, iarăşi face suficient zgomot cât să trezească adultul. Restul familiei ceartă iarăşi copilul, însă, tu nu intervii, doar observi cum este certat, şi suferi când îl vezi certat, apoi, îl vezi supărat ore bune. Imaginează-ți că acest scenariu se repetă de zece ori, iar într-o zi, când persoana doarme iarăşi după o tură de noapte, copilul este copil, face iarăşi zgomot, însă, de data asta, înainte să facă suficient de mult zgomot şi să trezească adultul, tu sari din locul în care stai, te duci furios la copil, îi smulgi jucăria din mână, o rupi şi o arunci, lăsând copilul în aceeaşi stare în care l-au lăsat ceilalți de atâtea ori, însă, după un minut realizezi ce ai făcut şi nu-ți vine să crezi că ai fost în stare de aşa ceva.

Ce explicație ai pentru ieşirea ta nervoasă? Ce s-a întâmplat? Ai fost o persoană rea tot timpul şi n-ai ştiut? Ai avut doar un moment în care ți-a lipsit claritatea? Ai

considerat că merită gestul tău, ţinând cont că n-a învăţat nimic copilul după atâtea certuri? Ai considerat că măsurile luate de ceilalţi nu dau rezultate, aşadar, a trebuit să intervii tu?
Sunt oameni ce duc la extrem explicaţia unui asemenea gest, afirmând că:

- *A intrat diavolul în mine şi m-a pus să fac acest lucru, apoi,* a ieşit din mine şi m-a lăsat să suport consecinţele!

Nu este nimic atât de dramatic şi nici complicat. Explicaţia pentru acestă ieşire nervoasă, sau oricare altă ieşire nervoasă, indiferent de gravitate, este însăşi în şirul evenimentelor. Mai citeşte o dată textul cu atenţie, apoi, urmează firul evenimentelor înapoi, de la coadă la cap, şi o să ajungi exact la momentul în care au început să fie sădite seminţele ieşirii tale nervoase.

Dacă ai citit textul şi ai încercat să înţelegi *chiar tu* ce anume a declanşat ieşirea violentă, felicitări. Dacă ai fost prea comod(ă) să mai citeşti o dată textul, să-ţi fie ruşine (LOL).

Indiferent ce-ai ales să faci, hai să explicăm ce s-a întâmplat cu tine de ai avut ieşirea nervoasă, ca tu să înţelegi cum funcţionezi şi să-ţi poţi controla acţiunile pe viitor, mai ales faţă de un copil. Îţi reamintesc faptul că, lumea asta funcţionează în tipare, aşadar, este de ajuns să înţelegi foarte bine acest exemplu, el fiind suficient pentru a aplica acelaşi tipar şi în restul situaţiilor întalnite pe parcursul vieţii.

Deci, să recapitulăm. Locuieşti cu o familie numeroasă, un adult doarme, copilul face gălăgie şi trezeşte adultul, apoi, ceilalţi adulţi ceartă copilul, "*tu ai o opinie diferită faţă de ceilalţi"*, motiv pentru care, nu te simţi deloc în regulă.

(*este important de ţinut minte că tu ai o opinie diferită de a celorlalţi, deoarece, tocmai această opinie diferită este în realitate sursa stresului tău şi a ieşirii violente, nicidecum gestul făcut de ceilalţi. Acţiunea altor oameni nu are nici o legătură cu felul în care te simţi tu, ci propriile tale definiţii în legătură cu ceea ce observi*)

După câteva zile se repetă tiparul, adultul doarme, copilul trezeşte adultul, copilul este certat, tu te simţi groaznic, iar tiparul se repetă de câteva ori. Cei din NLP, numesc aceste experienţe „*Ancore*", ancora fiind, acea ustensilă ce agaţă lucruri ca un ac de pescuit. De exact aceeaşi manieră se agaţă şi aceste experienţe de personalitatea ta, crescând în intensitate cu fiecare repetare a experienţei. Cu alte cuvinte, când ai o experienţă ce se repetă iar, şi iar, şi iar, experienţă în urma căreia, ai o reacţie emoţională puternică, indiferent că este o emoţie negativă sau pozitivă, după o perioadă de timp, nu mai este necesar să ai parte *fizic* de experienţa respectivă, fiind de ajuns un declanşator (un detaliu) să-ţi aducă aminte de acea experienţă, iar urma ei, se declanşează starea emoţională exersată. Imaginează-ţi iconiţa unei melodii pe desktopul calculatorului. Ea doar stă acolo, nu face nimic, însă, acea iconiţă, conţine detalii ce sunt activate în momentul în care cineva dă dublu click pe melodie. Exact aşa funcţionează şi aceste ancore, ce sunt activate de către detalii din mediul înconjurător şi-ţi aduc aminte de experienţa trăită.

Declanşatorul în situaţia de faţă, este gălăgia făcută de copil, amintindu-ţi de faptul că el urmează să fie certat, şi cum tu ai o opinie diferită de ceilalţi, îţi doreşti să vezi copilul fericit, nu trist. Încerci astfel, să previi scenariul la care ai fost martor(ă) de-atâtea ori, şi încerci să protejezi copilul de o suferinţă inutilă, generată de drama în care trăiesc

ceilalţi adulţi, astfel, te ridici din locul în care te afli, pentru a prevenii, ce ştii cu siguranţă că urmează să se-ntâmple. Însă, ancora este ancoră, iar ţie ţi s-a ancorat o stare de neputinţă, de tristeţe, eşti chiar furios(furioasă) că a fost certat copilul de-atâtea ori, iar asta este starea declanşată acum de gălăgia lui, fiind starea emoţională exersată de tine cu fiecare experienţă trăită, şi este totodată, şi starea emoţională din care încerci să rezolvi problema. Eşti în exact aceeaşi stare în care s-au aflat şi ceilalţi, ori de câte ori au încercat să disciplineze copilul, eşti într-o stare de furie, iar într-o stare de furie, într-o stare negativă, capacitatea de a genera soluţii eficiente, nu prea există din punct de vedere fizic. Logica dispare, raţiunea dispare, în clipa asta, calitatea pozitivă a personalităţii tale este inexistentă. Când starea emoţională negativă se risipeşte şi urci puţin câte puţin înspre o stare pozitivă, se întorc de asemenea, şi raţiunea, şi logica, şi abilitatea de-a gândii, de a fi iubitor(iubitoare) şi înţelegător(înţelegătoare), şi vezi iarăşi lucrurile în starea lor naturală, însă, doar atunci când se echilibrează starea emoţională.

Cum prevenim aceste impulsuri violente?

Le prevenim prin exerciţiu. Le prevenim în primul rând, înţelegând mecanica violenţei, înţelegând că, de fiecare dată când o persoană are o ieşire violentă, acest aşa-zis impuls, *nu este în realitate deloc un impuls*, ci, este o reacţie generată de un şir destul de lung de mici evenimente, ăsta fiind şi motivul pentru care ţi-am cerut să urmăreşti firul evenimentelor *„înapoi”,* să te obişnuieşti cu ideea că ieşirea violentă este rezultatul unui film în derulare, iar detaliile acestui film sunt vizibile.

Ia acest exemplu explicat de mine, pune-te în locul

persoanei violente, pentru a avea parte de emoţiile trăite de aceasta, şi analizează-l de suficiente ori, pentru a înţelege cum a decurs firul evenimentelor, cum anume a greşit persoana violentă, şi mai important decât orice altceva,

„*cum altfel ar fi putut proceda această persoană, pentru a proteja şi copilul, şi pe sine*”,

, amintind că, ori de câte ori ai o reacţie negativă, capacitatea ta de a gândii se diminuează, creierul eliberează chimicale în organism pentru a-ţi semnaliza tiparul gândurilor, iar aceste chimicale nu sunt deloc benefice organismului. Aşadar, ori de câte ori ai o reacţie negativă, în primul rând îţi faci ţie rău, abia apoi celorlalţi, fiind un motiv cât se poate de justificat pentru a exersa control asupra propriilor gânduri şi acţiuni.

După ce înţelegi cât se poate de bine ce s-a întâmplat în acest scenariu şi găseşti câteva alternative mai eficiente de a reacţiona în aceeaşi situaţie, aplică tiparul în propria ta viaţă. De câte ori ai o ieşire violentă, aşteaptă puţin să te liniştești, apoi, analizează firul evenimentelor şi gândeşte-te, *cum ai fi putut reacţiona diferit*. Fă de câteva ori acest exerciţiu, şi ai să observi după un timp, că tiparul exersat, prin care-ţi pui întrebarea “*cum aş fi putut reacţiona diferit”*, se activează înainte să ai parte de o ieşire agresivă.

Ce înseamnă asta? Asta înseamnă, după cum ţi-am explicat, că ieşirea agresivă este rezultatul unui întreg filmuleţ, unui întreg şir de evenimente mărunte, iar tu, fiind interesat(ă) de propriile acţiuni, o să priveşti altfel ce se-ntâmplă în jurul tău, în interacţiunea ta cu ceilalţi oameni, şi o să poţi identifica din timp detaliile ce pot duce către o reacţie negativă, atât a ta, cât şi a celorlalţi, amintindu-ţi că lumea asta funcţionează în tipare, aşadar, dacă ţi se aplică ţie, li se

aplică şi celorlalţi.

Dacă persoana menţionată în exemplul de mai sus ar fi înţeles cum funcţionează şi ar fi avut un pic de exerciţiu în aplicarea acestor principii, nu i-ar mai fi smuls jucăria din mâna copilului, rupând-o. În schimb, ar fi înţeles din timp că urmează o ceartă, s-ar fi dus la copil, şi s-ar fi jucat cu el, în acest fel, ar fi avut control asupra gălăgiei produse de acesta, copilul ar fi avut şi el un partener de joacă, joaca împreună cu un copil este şi plăcută, aşadar, ar fi fost o experienţă plăcută şi pentru adult. Cu alte cuvinte,

„*toată lumea ar fi avut de câştigat*”.

Nu-i aşa că nu este chiar atât de complicat?

DEPRESIA

Din punctul meu de vedere, definiţia depresiei este cât se poate de simplă;

"*Orice formă de supărare, este o depresie*".

Când am vorbit despre Scara Emoţională, am trecut emoţiile într-o listă. Emoţiile de la 22 până la 16 sunt pozitive, 16 fiind *Satisfacţie,* restul de la 15 în jos sunt negative, 15 fiind *Plictiseala*. Ei bine, în această listă, care nu a fost gândită sau făcută de mine, *Depresia* este prima. Din punctul meu de vedere, toate emoţiile de la plictiseală în jos sunt diferite forme ale depresiei, şi am aranjat special această listă precum etajele unui bloc, pentru a fi văzute ca etaje ale unei clădiri, iar mai târziu în carte o să înţelegi şi de ce.

Emoţia, este doar un semnal oferit de creier. Dacă emoţia este pozitivă, creierul te anunţă că ceea ce faci este în regulă, aşadar continuă. Dacă emoţia este negativă, indiferent de eticheta pusă de oamenii societăţii

de-a lungul timpului, această emoţie negativă nu semnifică nici mai mult nici mai puţin decât că,

"*se întâmplă ceva nefiresc în viaţa ta şi trebuie să-i acorzi atenţie*".

Bineînţeles că sunt infinite situaţii ce rezultă în depresie, unele fiind groaznic de complicate, şi par să fie provocate de accidente, de situaţii apărute aparent de nicăieri, de ghinion, de soartă, şi orice altă etichetă sau scuză inventată de oameni de-a lungul timpului, însă, crede-mă că nimic nu este accidental în lumea asta. Mai toate evenimentele majore vin ca urmare a unui şir foarte lung de evenimente minore, insignifiante, atât de mărunte, încât, par invizibile, par imposibil de observat, şi chiar irelevante, iar aceste evenimente insignifiante, în timp capătă amploare, iar când devin suficient de mari să le poţi observa, de obicei este foarte târziu pentru a se mai poate face ceva rapid şi eficient în situaţia respectivă.

După cu am tot repetat, lumea asta funcţionează în tipare, aşadar, putem lua tiparul din capitolul trecut, în care, am explicat cum se ajunge la o ieşire violentă, şi putem aplica exact acelaşi tipar şi în cazul depresiei. Din lipsa educaţiei coerente, persoana ignoră semnalele subtile ce anunţă o posibilă situaţie complicată, trăieşte suficient de mult în acest tipar, nefiind conştientă de semnalele vieţii, iar în cele din urmă se întâmplă ceva dramatic.

S-ar putea să crezi că problemele medicale nu intră în sfera ignoranţei, însă, medicina ne spune o cu totul altă poveste, creierul eliberând constant chimicale în organism ca semnal al tiparului gândurilor, iar dacă acest tipar este negativ, chimicalele sunt şi ele dăunătoare, stresând

organismul, mecanismul nostru de protecţie nefiind construit pentru a fi în permanenţă activ. El a fost construit pentru a-ţi semnaliza un posibil pericol în mediul înconjurător, îţi analizezi mediul înconjurător, iei măsurile necesare şi te linişteşti, cu alte cuvinte, opreşti acest mecanismul defensiv, opreşti eliberarea de chimicale dăunătoare în organism. Analizează-ţi tiparul gândurilor de când te trezeşti şi până te culci, şi ai să observi că sunt predominant negative, pesimiste, critice. Chiar dacă vrei să-ţi cultivi un tipar de gândire pozitiv, este o provocare serioasă în zilele noastre, fiind cu toţii înconjuraţi aproape în totalitate de dramă. Dă drumul la ştiri într-o zi, şi ai să trăieşti cu impresia că nu se-ntâmplă nimic pozitiv şi fericit în lumea asta.

Am pomenit de probleme medicale, deoarece, înainte să încep acest subiect, am răsfoit puţin internetul să aflu opinia psihologilor despre depresie, şi exact primul caz prezentat pe un site psihologic, prezenta cazul unei doamne în vârstă, ce a intrat în depresie după apariţia unor probleme medicale în cazul unei rude, întreaga familie fiind zdruncinată. Ia-ţi ambele mâini şi încrucişează-ţi degetele, ca într-o rugăciune. Exact aşa sunt diferitele aspecte ale vieţii, sunt interconectate, nici una nu funcţionează fără să le afecteze pe celelalte. Dacă ignori detalii dintr-o arie a vieţii, o să le afecteze şi pe celelalte, chiar dacă tu crezi sincer că nu au nici o legătură una cu cealaltă. Ignorând detalii din propria viaţă, îţi afectezi şi mediul înconjurător, începând cu familia, precum în cazul acestei familii, neexistând o educaţie socială completă, prin care oamenii să aibă resurse cultivate, cu ajutorul cărora să se poată proteja, o resursă fiind înţelegerea *Vieţii Necondiţionate*, despre care o să vorbim mai târziu.

Aşadar, când vorbim despre viaţă, trebuie să vorbim holistic, trebuie să includem întreaga lume în perspectiva

din care privim viaţa, nu doar pe noi. Imaginează-ţi un bolovan foarte mare, de dimensiunea unei stânci. Tu eşti împreună cu bolovanul pe un deal, iar în vale sunt oameni. Bolovanul doar stă acolo, nu face rău nimănui, însă, tu nu-ţi înţelegi consecinţele acţiunilor tale, aşa că, te duci şi împingi bolovanul. Ce-o crezi c-o să se-ntâmple mai departe? Bolovanul o să se rostogolească, mai întâi încet, apoi mai tare, şi tot mai tare, iar după un timp o să ajungă în vale, unde o să rănească oameni pe care nici măcar nu-i cunoşti. Exact aşa funcţionează şi consecinţele acţiunilor tale, iar tu ai de ales dacă, să împingi sau nu bolovanul, şi chiar dacă-l împingi, şi totuşi înţelegi că sunt întotdeauna semnale ce ne anunţă de viitoare evenimente neplăcute, poţi pune cu usurinţă un obstacol în faţa bolovanului, înainte ca acesta să fi prins viteză.

Poate te întrebi, ce legătură au toate aceste detalii cu depresia? Au legătură, fiindcă, depresia este doar un semnal ce te anunţă că ceva grav, sau mai puţin grav, se întâmplă în viaţa ta, şi că trebuie să iei măsuri, paşnice. Adu-ţi aminte ce ţi-am spus:

"*Toate problemele sunt probleme de percepţie, toate soluţiile sunt soluţii de percepţie*".

Ideea depresiei în sine, are o definiţie şi o conotaţie înfiorătoare, cei mai mulţi dintre oameni negând prezenţa depresiei în viaţa lor, datorită definiţiei acesteia în societate, fiind asociată cu o boală. Depresia nu este o boală, ci este în mare parte, o consecinţă a informaţiilor confuze, a interpretării eronate a vieţii, şi foarte, foarte mult dramatism paranoic.

Dacă începi să investighezi multitudinea de probleme a

oamenilor acestei planete, indiferent de ţara lor de origine, o să observi că sunt doar situaţii simple şi nu tocmai complicate, însă, sunt ignorate atât de mult timp, încât, s-au transformat în cele mai groaznice experienţe. Este cât se poate de normal ca oamenii implicaţi în domeniile ce oferă asistenţă persoanelor aflate în dificultate, să anunţe cifre şi prognoze apocaliptice, însă, toate reprezintă doar un simplu fenomen social, în care, un grup uriaş de oameni educaţi după principii similare, ignoră probleme minore, de asemenea similare, iar aceste probleme minore ignorate suficient de mult timp, cresc în magnitudine şi se transformă în probleme sociale, în probleme deosebit de grave, pentru care, rezolvarea lor în situaţia actuală, necesită sume uriaşe, de multe ori, depăşind puterea financiară a ţării respective, şi ne întoarcem iarăşi la educaţie şi la ideea de informare a populaţiei, cu informaţii şi principii noi şi actualizate.

FOBIA

Fobia este mai complicată, iar ca o explicaţie mecanică a felului în care poţi căpăta o fobie, este de ajuns să mai citeşti o dată exemplul din capitolul "*Persoana fără resurse apelează la violenţă*", exemplu în care, tu aveai o ieşire nervoasă faţă de un copil, iar cauza excesului de furie din acel exemplu, este o formă de fobie simplă şi ceva mai uşor de gestionat, fiind creată de o banală neînţelegere a vieţii sociale, însă, fobiile cu adevărat serioase sunt cele create de experienţe traumatizante, în care, emoţia negativă deosebit de intensă creată de o anumită experienţă, se ancorează în subconştientul persoanei şi se declanşează la fiecare detaliu ce aduce aminte de întâmplarea respectivă, si chiar la simpla amintire a ei, intensitatea emoţiei fiind aproape la fel de mare ca-n ziua traumei.

Ca şi în cazul depresiei, trebuie să atrag atenţia că vorbim doar despre o "*Stare Emoţională Negativă"*, pur mentală, nicidecum despre vreo boală sau o condiţie fizică, şi indiferent de eticheta gândită de experţii omenirii, indiferent de formularea definiţiilor apocaliptice ce sunt asociate cu fobia, capacitatea de a-şi îmbunătăţii reacţia la propria fobie

a unei persoane aflate într-o astfel de situaţie, este de 100%, recuperarea totală fiind cât se poate de realizabilă, mai ales în zilele noastre, noi trăind într-o eră în care, înţelegerile şi ustensilele necesare unui asemenea proces, sunt prezente şi disponibile de zeci de ani, şi mai important de atât, recuperarea după o astfel de traumă, aduce persoana la un nivel de maturitate pe care nu l-ar fi putut atinge fără acea experienţă neplăcută.

Sunt sigur că sunt întâmplări traumatizante absolut înfiorătoare, din care oamenii au rămas cu fobii deosebit de serioase, şi trăiesc o viaţă retrasă, sau chiar izolată, iar aceşti oameni simt că nu vor mai avea niciodată parte de o viaţă normală, însă,

"*toţi aceşti oameni trebuie să înţeleagă faptul că, noi acum vorbim despre fizică, despre mecanica internă a felului în care se ancorează fobiile, vorbim despre o înţelegere a mecanicii interne cum nu a mai fost disponibilă până-n prezent, vorbim despre certitudini, despre o perspectivă suficient de amplă, încât să ofere soluţii şi pentru cele mai imposibile situaţii, soluţii inexistente până de curând*".

S-ar putea să sune a speranţă falsă pentru cei aflaţi în dificultate, ţinând cont că, până de curând nu s-au înţeles aproape deloc Convingerile, convingeri ce au puterea de a te ţine până la sfârşitul vieţii blocat(ă) în situaţia în care te afli, şi de asemenea, au puterea de a-ţi oferii curajul şi libertatea necesară de a testa diversele ustensile puse la dispoziţie de către psihologie, şi alte ştiinţe mult mai moderne, precum NLP-ul, unul dintre principalele motive pentru existenţa NLP-ului, fiind tocmai *Fobia*, aceşti oameni dezvoltând o varietate mare de tehnici pentru depăşirea unui astfel

de blocaj emoţional, iar motivul pentru care s-au gândit o varietate atât de mare, este faptul că,

"*nimic nu funcţionează pentru absolut toată lumea*",

, aşadar, au gândit o varietate suficient de mare, ca măcar una să funcţioneze.

Eu n-o să vorbesc absolut deloc despre tehnicile prin care pot fi depăşite fobiile, deoarece, sunt şi fobii cauzate de situaţii extrem de serioase ce necesită ajutor profesional, iar încercarea pe cont propriu a metodelor disponibile, putând agrava şi mai rău o situaţie deja gravă, însă, o să atrag atenţia asupra uneia dintre promisiunile celor din NLP, ce au menţionat în diferite ocazii de existenţa situaţiilor în care a fost posibilă depăşirea unei fobii în 20 de minute, cu ajutorul tehnicilor pe care le au ei la dispoziţie. Sunt sigur că au fost şi astfel de cazuri, însă, cred că este înţeleaptă o atitudine ceva mai răbdătoare şi insistentă, deoarece, o astfel de promisiune ar putea descuraja o persoană ce nu s-a bucurat de rezultate miraculoase în 20 de minute, făcând-o să renunţe, considerând aceste metode ca nefiind deloc eficiente, şi ar fi o greşeală să renunţe doar pentru că a sperat prea mult la miracolul celor 20 de minute.

Dacă nu doresc să fiu iresponsabil dând exemple de tehnici pentru cei interesaţi, atunci o să fac tot posibilul să le ofer un plus de credibilitate acestor ingenioase şi deosebit de simple soluţii, prin care, pot fi rezolvate probleme atât de împovărătoare şi marginalizante.

Încep prin a-ţi reaminti că lumea asta funcţionează pe baza unor legi, precum Legea Gravitaţiei. Indiferent dacă vrei sau nu să accepţi, mai toate problemele existente în lumea noastră sunt probleme de percepţie, şi ţin de

percepţia, de informaţia disponibilă persoanei ce încearcă să rezolve o anumită problemă. Dacă persoana are informaţii insuficiente, problema o să rămână neschimbată, până-n clipa în care acceptă că are nevoie de informaţii noi, adică, de o perspectivă nouă, de o perspectivă proaspătă. Aşadar, prima lege pe care o aduc în discuţie în situaţia de faţă, este;

"*Toate problemele sunt probleme de percepţie, toate soluţiile sunt soluţii de percepţie*".

Perspectiva din care priveşti viaţa în momentul de faţă, este una dramatică, de victimă, eşti sigur(ă) că ţi s-a întâmplat ceva groaznic, şi că viaţa nu mai poate avea decât o aură negativă până la sfârşitul ei. Îţi aduc aminte că această lege spune că, "*Toate problemele sunt de percepţie"*, şi-ţi promit că problema pe care o ai în momentul de faţă este una de percepţie, nu este fizică, aşadar, în momentul în care tu decizi că nu mai vrei să mai trăieşti precum o victimă, trebuie să accepţi din capul locului că ai opţiuni la dispoziţie, şi încă foarte multe, iar aceste opţiuni, sunt mai simple şi mai bine gândite decât au fost ele vreodată în istoria omenirii. A doua parte a acestei legi spune că, „*Soluţiile sunt tot de percepţie*", adică, ţin de imaginaţie, iar soluţiile celor din NLP sunt strict exerciţii de vizualizare, însă, exact de aici se trage şi problema ta, fiind vorba despre un blocaj mental, şi-ţi garantez că, „*Tot aici se află şi soluţia"*.

A doua lege la care trebuie să te gândeşti este;

„*Trebuie să devii un(o) bun(ă) cunoscător(cunoscătoare) al domeniul în care ai nevoie de ajutor*".

Tiparul după care funcţionează societatea în care trăim,

nu încurajează aproape deloc *independenţa persoanei*, nu încurajează aproape deloc cultivarea capacităţii omului de a se descurca singur, de a găsi soluţii la obstacolele apărute în viaţă, astfel, exersând zi de zi *dependenţa de ceilalţi* pentru rezolvarea, de multe ori, a unor situaţii ridicol de simple, motiv pentru care, atunci când mai târziu în viaţă, apare o situaţie pentru care nu au soluţii cei de care am depins atât de mult timp, ne blocăm, iar acest blocaj, aşa cum a demonstrat-o societatea umană în repetate rânduri, în mod surprinzător, durează întreagi genetaţii, nefiind obişnuiţi cu ideea de a căuta personal soluţii, sau de a-i căuta pe cei ce au răspunsuri, atrăgându-ţi atenţia că, trăim într-o lume foarte mare, şi nu toate soluţiile sunt mediatizate precum medicamentele. O soluţie ce rezolvă probleme seculare cu ajutorul imaginaţiei, n-o să fie prea curând acceptată de majoritatea oamenilor din societatea actuală, din simplul motiv că, lipsesc informaţiile din educaţie ce ar putea explica funcţionarea acestor soluţii, informaţii pe care, tu acum le ai, amintindu-ţi despre Convingeri, despre Definiţii, despre faptul că, definiţiile asociate unei situaţii, provoacă ori teamă, ori curaj, apoi, definiţiile sunt însoţite de imagini, iar în urma acestor imagini creierul eliberează chimicale în organism, fiind combustibilul reacţiilor tale fizice. Este totul mental, însă, aceste aspecte mentale au în cele din urmă consecinţe fizice. Richard Bendler, co-fondatorul NLP-ului, spunea într-un interviu,

„*Schimbă-ţi imaginile din creier, şi–ţi vei schimba rezultatele din viaţă*”.

Ca să revin la această a doua lege, în care, este recomandat să-ţi doreşti cunoaşterea domeniul în care ai nevoie de ajutor,

"*trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă posibilitatea ca drama prin care treci, să se transforme în cele din urmă într-o binecuvântare, deoarece, nici cel mai priceput psiholog sau psihoterapeut, n-o să înţeleagă mai bine decât tine ce se întâmplă cu tine, şi găsind personal o soluţie la obstacolul pe care-l ai de trecut, poţi avea o perspectivă pe care nu o au nici cei mai pricepuţi oameni din domeniu, fiind posibilă chiar dezvoltarea unei profesii pe termen lung, din aparenta dramă prin care treci acum. N-ai fi prima persoană şi n-o să fi nici ultima"*.

A treia lege pe care ţi-o aduc la cunoştinţă este; „*Informaţia generează comportament*". Această lege este strâns legată de precedenta lege discutată, fiind foarte important de înţeles că, toate reacţiile fizice, indiferent sub ce formă vin ele, sunt provocate de către definiţii, de către informaţii, şi indiferent cât de severe devin cu timpul, ele sunt întotdeauna declanşate tot de către definiţii. De asemenea, este important ca, indiferent la ce specialist apelezi pentru ajutor, să aprofundezi chiar tu cunoştinţele din acest domeniu, deoarece, tocmai lipsa informaţiilor au făcut posibilă ancorarea şi continuarea fobiei, amintindu-ţi că, fiecare gest fizic este generat de către o definiţie. Fără o definiţie a ceea ce doreşti să faci în momentul următorul, nici măcar nu te-ai mişca din loc, nu ai avea motiv. Planul să-ţi justifice acţiunea respectivă nu ar exista, iar acest plan este compus din informaţii despre lumea în care trăieşti, despre mediul înconjurător. Cum problema ta este mentală, informaţiile de care ai nevoie sunt cele din NLP, sau orice altă sursă ce aprofundează ideea de Convingere. Investigând personal informaţiile disponibile, o să relaxeze convingerile actuale, convingerile fiind cele în urma cărora ai considerat justificat

să te simţi o victimă, să te simţi o persoană neputincioasă, să consideri că depinzi în totalitate de alţi oameni. Ei bine, aceste convingeri sunt eronate, pe această planetă fiind foarte la modă termenul „*Autodidact*”, aşadar, este recomandat sprijinul unui expert, însă, dacă situaţia financiară nu-ţi permite luxul ajutorului profesionist, crede-mă că eşti suficient de capabil(ă) să te înţelegi şi singur(ă), internetul fiind o bibliotecă impresionantă, şi singura de care ai nevoie.

Atrag atenţia că, aproape toată informaţia utilă disponibilă pe internet este în limba engleză, însă, sunt şi cărţi foarte bune traduse în limba Română, ce pot fi folosite ca proprie programă şcolară.

A patra lege, *al patrulea prieten* pe care te poţi baza, este; „*Orice se îmbunătăţeşte prin exerciţiu*”. Am mai amintit acest detaliu, şi anume, înarmează-te cu răbdare, fi o persoană încăpăţânată, insistentă, obişnuieşte-te să gândeşti, să analizezi tot, iar în urma acestor gânduri, să te întrebi de fiecare dată, „*oare cum mă face acest gând să mă simt*”? Obişnuieşte-te să-ţi pui constant această întrebare, fiind cea mai importantă întrebare pe care o ai la dispoziţie, şi toate soluţiile tale depind de ea. Problema ta este gândul, şi anume, faptul că acest gând este negativ, lipsindu-ţi informaţiile şi soluţiile să-ţi justifice şi să încurajeze un gând pozitiv, aşadar, tot ce ai de făcut pentru tot restul vieţii tale, este să-ţi analizezi gândurile, să înţelegi ce tipar au ele, care dintre gânduri sunt negative şi care sunt pozitive, iar în momentul în care ai identificat gânduri negative, nu ai nimic mai mult de făcut decât să le înlocuieşti cu gânduri pozitive, să cauţi alternative plăcute la cele negative. Cu cât îţi foloseşti mai des imaginaţia, cu atât o să fie mai uşor şi mai provocator acest proces de auto investigare şi control al gândurilor şi trupului tău. De fiecare dată când înlocuieşti un gând negativ

cu unul pozitiv, întreabă-te,

- *Cum mă face să mă simt acest nou gând*?

Dacă te face să te simţi măcar un pic mai bine, gândeşte-l în continuare şi repetă-l până te obişnuieşti cu noul gând, până devine o obişnuinţă să găzduieşti gânduri pozitive în căpşorul tău. Ştiu că recăpătarea controlului vieţii şi al experienţei tale pare mai complicată de atât, însă, nu este, iar ustensilele precise din NLP, or să-şi facă şi mai bine treaba combinate cu ce am scris eu în această carte.

S-ar putea să consideri că te încurajez să te minţi singur(ă), că te încurajez să te prefaci că nu ţi s-a întâmplat nimic, că ce ţi s-a întâmplat nu este atât de grav sau important pe cât consideri tu. Nu te încurajez absolut deloc către astfel de gânduri, însă, punând lucrurile în balanţă, o să ajungi singur(ă) la concluzia că, nu ajută nimănui să-ţi trăieşti viaţa izolat(ă) şi trist(ă). Eu cred că am făcut o treabă suficient de bună în a-ţi demonstra că fiecare persoană este unică şi deosebit de dotată şi talentată, iar aceste talente trebuiesc descoperite, dezvoltate, şi puse la dispoziţia celor ce au nevoie de ele. După cum am mai repetat, poţi înţelege acest domeniu mai bine decât orice alt expert educat de o şcoală, expert ce nu a avut însă experienţa directă pentru a înţelege ce înţelegi tu, pentru a avea perspectiva ta. Ai fi mult mai util(ă) celor aflaţi într-o situaţie similară, decât orice alt expert cu diplomă şi masterate şi doctorate.

Dacă simţi nevoia să te revolţi faţă de cineva, revoltă-te şi răzbună-te trăind o viaţă extraordinară, trăind o viaţă la care cei mai mulţi dintre oameni nici nu îndrăznesc să spere, amintindu-ţi că, o aşa zisă dramă te maturizează cum

această societate copilăroasă nu prea are puterea să o facă. După cum am mai pomenit, fiecare situaţie are cel puţin două perspective, aşadar, în momentul în care alegi să *redefineşti* ceea ce tu şi societatea numiţi ca fiind o "*Dramă"*, şi o redefineşti în, "*Provocare"*, sau "*Oportunitate",* şi hotărăşti că ceea ce ţi s-a întâmplat ţie poate ajuta mii de oameni, într-un astfel de moment ţi se poate schimba întreaga viaţă, deoarece, în momentul ăsta, tocmai ţi-ai schimbat o definiţie negativă, într-una pozitivă, un gând negativ, într-unul pozitiv, deci, tocmai ai făcut primul pas în înţelegerea corectă a felului în care ar trebuii trăită viaţa, şi este foarte important de înţeles perspectiva utilă în care trebuie privită gravitatea situaţiei tale, şi anume,

„*cu cât este mai gravă situaţia în care te afli, cu atât sunt mai multe lucruri de învăţat* şi *descoperit despre tine şi chiar despre viaţă*".

Poate părea rece această perspectivă, însă, încearcă să pui lucrurile în balanţă şi o ajungi la concluzia că nu serveşte nimănui să-ţi trăieşti viaţa în izolare şi-n depresie. Dacă urmăreşti puţin logica lucrurilor, o să observi că nu este deloc chiar atât de complicat. Într-adevăr, este nevoie de mult exerciţiu şi investigaţie, însă, nu este complicat.

Până la sfârşitul cărţii, o să descoperi în această carte tot ce ai nevoie pentru a face orice modificare îţi doreşti în viaţa personală, problemele şi dificultăţile vieţii, nefiind nimic mai mult decât, perspective incorecte ale diferitelor aspecte din care este compusă viaţa, însă, trăind şi aplicând principiile incorecte ce ţi-au fost educate, aceste principii (informaţii) vor genera ulterior comportament, vor genera acţiuni fizice din partea ta, iar acţiunile fizice vor genera rezultate de o

anumită calitate. În situaţia în care calitatea rezultatelor nu te satisfac, nu trebuie să faci nimic mai mult decât, ajustări în perspectiva din care priveşti viaţa.

Aşadar, *SPOR LA TREABĂ*.

Chiar dacă am justificat importanţa acestui subiect prin existenţa cazurilor dramatice din societatea noastră, fobia nu se referă doar la cazuri dramatice. Consumul de alcool, de ţigări, şi alte droguri uşoare, cu toate că acestea se încadrează în categoria „*Dependenţe*”, au la bază tot diferite forme de fobii, tot temeri. Cele mai multe dintre fobiile pe care dependenţii le folosesc ca scuze pentru dependenţele lor, sunt atât de ridicole, încât, dacă-ar realiza cu adevărat motivul real pentru care au îndurat atât de mult disconfort fizic şi mental, şi au provocat atât de multă suferinţă celor din jur, s-ar simţii realmente ruşinaţi de ridicolul scuzelor alese pentru a face faţă unor probleme fictive, deloc adevărate, greşit interpretate, şi cât se poate de uşor de gestionat şi rezolvat. Însă, datorită promovării cu atât de multă naturaleţe şi inocenţă a acestor droguri, datorită prezenţei lor pe rafturile magazinelor lângă bomboane, şi perioada foarte lungă de timp în care au lipsit explicaţiile coerente si simple asupra existenţei fobiilor şi a dependenţelor, şi lipsa soluţiilor cu adevărat aplicabile pentru rezolvarea acestora, i-a lăsat pe oameni în situaţia de a-şi căuta singuri alternative la o problemă pentru care societatea nu oferă suficiente informaţii. În aceste condiţii, oamenii au ales soluţii dintre cele mai distructive pentru a face faţă dificultăţilor vieţii, soluţii din care, este *însă* calculat PIB-ul unei ţări, iar ulterior, ele provoacă pierderi umane şi materiale inimaginabile, în tentativa altor ramuri sociale de a repara pagubele provocate

tocmai de către aceste aspecte considerate normale şi fireşti, ce sunt de atât de mult timp privite ca refugii de către oamenii confuzi şi aflaţi în dificultate.

Cam asta este logica în care trăieşte omul în această super-tehnologizată societate, o logică a câinelui ce-şi aleargă veşnic propria coadă. Eu mă întreb, de cât timp are nevoie acest câine iraţional să ameţească, pentru a se oprii din alergatul propriei cozi? În momentul în care o să se oprească din alergat, lucrurile or să devină mult mai clare, problema o să devină evidentă, iar soluţia, de asemenea, o să fie cât se poate de clară.

DEPENDENŢA

"Dependentul, un om mult prea sensibil, într-o lume mult prea aspră".

Convingerea socială spune că, dependenţa este o acţiune distructivă, că dependentul îşi distruge viaţa, viitorul, sănătatea, şi familia, el fiind prea rupt de realitate să poată conştientiza faptul că are o problemă. Hai să facem un exerciţiu de imaginaţie, să privim această situaţie din perspectiva unui dependent, să testăm teoria conform căreia dependenţa este o acţiune distructivă, şi să vedem dacă reuşim să-l privim pe dependent altfel decât a fost privit până-n prezent.

Fă tot posibilul ca odată cu mine, să te pui şi tu în pielea unei persoane aflată într-o astfel de situaţie, însă, fără să activezi definiţiile şi etichetele gândite şi inventate de experţii lumii, probabil cu zeci, sau chiar sute de ani în urmă.

Şi începem exerciţiul de imaginaţie. Deci, eu sunt un dependent de droguri, sunt dependent de luni de zile, viaţa mea este un dezastru, mi-am pierdut locul de muncă, sau am fost dat afară din şcoală, nu mă mai înţeleg cu familia, mi-am pierdut prietenii, m-am izolat atât de mult, încât, nu mai am

pe nimeni, fur lucruri din casă şi le vând pentru a avea bani de droguri, am ridicat un zid între mine şi ceilalţi oameni, şi nu mai vreau să mai ascult ori să mai ştiu de nimeni. Cumva, familia reuşeşte să mă convingă să apelez la un psiholog, cu toate că eu nu vreau, fiindcă, nu reuşesc să-mi imaginez cum ar putea un psiholog să rezolve ceva în viaţa asta haotică a mea, însă, sunt aici, sunt în faţa psihologului, m-am aşezat pe canapea şi aştept să-mi fie rezolvate probleme vieţii.

(*comportamentul omului, în cazul de faţă, comportamentul dependentului, este mecanic, iar datorită lipsei educaţiei corespunzătoare, persoana respectivă nu înţelege cum funcţionează sau ce o determină să adopte o asemenea atitudine faţă de viaţă şi faţă de sine, şi totodată, nu poate pune în cuvinte motivaţia comportamentului său distructiv, aşadar, în acest dialog, chiar dacă privesc din perspectiva unui om neinformat şi aflat în dificultate, voi folosi explicaţia mecanică a proceselor interne, aşa cum o înţeleg eu, a dialogului intern pe care dependentul îl are cu sine, însă, lipsind psihologia din educaţie şi neavând exerciţiu în analiza proceselor interne, îi este aproape imposibil omului fără pregătire, să exprime în cuvinte ce simte şi de ce face ceea ce face, aşadar, dacă omul ar ştii cum funcţionează, s-ar exprima în felul următor*)

Şi începe dialogul.

Psihologul mă întreabă:

- Cristi, tu înţelegi că ai o problemă, consumul de droguri este un gest distructiv, iar familia ta este în suferinţă văzându-te cum te autodistrugi ?

Eu răspund:

- Să spunem că înţeleg, să spunem că ceea ce fac este rău şi distructiv! Ce propuneţi, ce soluţie aveţi pentru mine ?

Psihologul răspunde:

- Aceeaşi soluţie ca în toate situaţiile! Îmi explici ce se întâmplă în viaţa ta, ca eu să înţeleg ce probleme ai, iar cu timpul, te ajut să-ţi rezolvi problemele, ca tu SĂ NU MAI FOLOSEŞTI DROGURI

(este deosebit de importantă această expresie, vei vedea mai târziu de ce).

Eu răspund:

- Domnule doctor psiholog, eu am fost un copil ca oricare altul, am fost fericit, plin de viaţă, de entuziasm, curios, interesat de viaţă, dornic să le ştiu pe toate, încă de mic am avut vise, mi-am imaginat cum urma să fie viaţa la maturitate, nu am avut limite în imaginaţie, aşadar, *mi-am imaginat o viaţă plină de aventuri, în care urma* să descopăr toate secretele pe care le ascunde*a lumea asta, urma* să călătoresc şi să fac doar ce-mi pl*ace mie, profesia mea urma* să fie una plină de fascinaţie, una în care, să-mi vibreze trupul de pasiune, de entuziasm, de dorinţă, o profesie în care, *oamenii de lângă mine să fie la fel de pasionali, de implicaţi, de buni, de oneşti. A trecut timpul, iar lucrurile nu s-au desfăşurat deloc aşa cum mi-am imaginat. Am început şcoala, unde a trebuit să-ncetez să mai fac ce-mi place, a trebuit să stau cuminte într-o bancă, am fost avertizat să stau atât de*

cuminte, încât, să se-*audă musca,* şi *am fost pedepsit dacă n-am reuşit să stau suficient de cuminte, eram doar un copil. Părinţii şi profesorii au fost din ce în ce mai severi, m-au certat, m-au pedepsit, am văzut priviri din ce în ce mai urâte, mai dezgustate şi dezam*ăgite la adresa mea, pentru că *nu am produs rezultatele cerute de ei. Nu mai simţeam nici un strop de dragoste din partea oamenilor. Am fost obligat să ascult dialoguri interminabile din partea educatorilor, vorbind despre lucruri ce pe mine nu mă prea interesau, în primul rând, pentru că mă gândeam numai la joacă şi la lucrurile amuzante pe care urma să le fac imediat ce reuşeam să ies din încăperea asta plictisitoare şi intimidantă, în care, părea să fie veşnic înnorat şi trist, şi-n al doilea rând, pentru că nimeni n-a reuşit să-mi explice cum or să-mi servească informaţiile lor, în îndeplinirea viselor pe care eu deja le am.*

Am fost smuls cu brutalitate din lumea mea strălucitoare şi entuziasmantă, o lume ce mă făcea să cred că a fost special creată pentru mine, ca eu să o explorez, să mă joc în lumea asta, şi să învăţ totul despre ea, deoarece, am atât de multă curiozitate, încât, simt că o să trăiesc dorind să învăţ şi să experimentez lucruri noi întreaga viaţă, fiind atât de plăcut să învăţ, să-i ascult pe ceilalţi oferindu-mi informaţii şi să interacţionez cu ei, încât, învăţ totul cu viteza luminii. Nu resimt nici cel mai mic efort, nu am nevoie să mă concentrez, nu am nevoie să exersez foarte mult, totul se întâmplă cu o fluiditate şi o viteză ce mie mi se par absolut normale, însă, simt nevoia să fac totul în ritmul meu, ghidat de propriile mele emoţii, ghidat de entuziasmul din fiecare moment, iar fiecare moment este diferit, curiozitatea mea diferă de la un moment la altul, acum vreau să mă joc cu o maşinuţă, peste zece minute vreau să aflu mai multe despre galaxii, peste jumătate de oră vreau să gătesc cu mama, peste câteva

momente simt plăcere să desenez, peste alte câteva momente simt plăcere să alerg şi să mă joc *cu prietenii afară, în natură. Fiecare moment este diferit, şi aşa simt nevoia şi dorinţa să-mi trăiesc viaţa, indiferent că sunt copil, adult, ori* bătrân.

Am fost rupt din lumea mea, în care, se întâmpla totul cu eficienţă şi o naturaleţe extraordinare, şi aruncat în lumea asta numită şcoală, în care, sunt forţat să opresc întreg angrenajul de mecanisme şi ustensile dăruite prin naştere, ce m-au ajutat să-nvăţ tot ce-am învăţat până-n acest moment, inclusiv limba maternă, fără să-*nţeleg gramatică, ori* să ştiu să scriu şi să citesc. Am fost obligat să-mi ignor şi să-mi ţin în frâu cel mai important sistem de ghidare existent în lumea asta, *emoţiile, cele ce m-au ghidat în toţi aceşti ani,* şoptindu-*mi exact ce am nevoie să fac şi când este momentul potrivit să-l fac. Oprind motoarele mecanismelor ce au produs entuziasmul şi rezultatele extraordinare de care m-am bucurat până-n prezent, şi găsindu-mă în acest loc străin numit clasă, m-am trezit în incapacitatea de a mă mai concentra, de a mai memora cu uşurinţa pe care o ştiam eu. Sunt într-un conflict permanent datorită emoţiilor ce încă mai încearcă să mă ghideze, fiind întâlnite cu agresivitate de părinţi şi educatorii ce încearcă să mă oblige să învăţ* şi *să fac lucruri pe care eu nu simt nevoia să le fac. Educatorii insistă, acasă părinţii fac acelaşi lucru, forţându-mi activităţi pentru care eu nu simt plăcere şi pasiune. Sunt din ce în ce mai insistenţi* şi mă intimidează, astfel*, nu trece mult timp, şi începe să-mi fie teamă de ei, aşadar, încep să mă dau pe brazdă, încep să fac şi să învăţ ce vor ei, însă, totul merge foarte, foarte greu, neobişnuit de greu, nu mai memorez la fel de repede, simt că totul este îngreunat şi dificil, am fost obişnuit ca totul să se-ntâmple cu viteză, cu uşurinţă şi plăcere, iar dintr-o dată, simt efort şi tristeţe.*

Nu înţeleg ce se întâmplă, de ce s-au schimbat lucrurile atât de mult. Adulţii continuă să-mi spună că am crescut şi *trebuie să fiu mai matur, să nu mă mai comport precum un copil, că este totul spre binele meu, că tot ce fac ei, fac pentru mine,* şi *o fac pentru că mă iubesc, însă, eu nu prea mai simt iubire.*

Am ajuns adolescent, iar acum, adulţii au început să-mi spună că trebuie să urmez un plan după care trăiesc toţi oamenii maturi şi responsabili, astfel, trebuie să studiez pentru a primii o diplomă, să-mi aleg o profesie şi să-mi găsesc un loc de muncă după terminarea studiilor, să-mi întemeiez o familie şi să fac copii, să fac anii de vechime în rândul muncii pentru a avea o pensie la bătrâneţe,..... iar mai departe, nu mai are rost să mai continui, pentru că deja sunt depresiv, comparând viaţa imaginată de mine în copilărie, simţind atât de mult potenţial*, încât, simţeam că pot muta munţii din loc, comparativ cu viaţa ce se conturează şi* înspre *care mă împing cei în care am avut atât de multă încredere, adulţii.*

Anii au trecut, iar discrepanţa dintre viaţa fantastică imaginată în copilărie, şi viaţa ce se conturează, este tot mai mare. Odată cu marirea discrepanţei, creşte şi tensiunea din mine, simţindu-mă tot mai neputincios, mai ruşinat, fiind prea mare diferenţa dintre imaginea pe care o aveam eu despre mine, văzându-mă ca pe-un aventurier invincibil, şi imaginea lipsită de magie c*e deja s-a conturat. Deja sunt adult, iar toţi anii în care urma să mut munţii din loc, s-au dus şi ei. Acum sunt ca* şi *părinţii mei, sunt precum ceilalţi oameni, am realizat deja că nu este nimic deosebit* şi *special la mine. Dac-ar fi fost ceva special în mine, cineva mi-ar fi spus pân-acum, iar eu cred sincer,* că *dacă nu am avut rezultate impresionante la învăţătură, înseamnă că nu sunt inteligent,*

iar lipindu-mi inteligența, șansele să realizez ceva important în viața asta sunt inexistente.

Oamenii vorbesc despre calități și daruri de la Dumnezeu, și cum cei mai mulți dintre ei sunt săraci, nefericiți și bolnavi, eu gândesc că nu le-a dat Dumnezeu nici un dar, drept urmare, trag concluzia că și eu *sunt ca toți ceilalți, și urmează să-mi trăiesc viața în sărăcie, sau cu un venit mediu, urmează să fiu rănit în dragoste și să mă căsătoresc cu o fată pe care nu o plac și n-o iubesc, și mă căsătoresc doar pentru a intra și eu în rândul lumii, fiind obligat* să urmez planul stabilit de alții*, probabil pe vremea lui Ștefan cel Mare, și trebuie să respect tradițiile pentru a nu fi arătat cu degetul de cei ce au respectat planul cu mai mult devotament decât mine.*

Starea asta de neputință și frustrare, mă fac să fiu în permanență iritat, nu mă mai pot calma, sunt ușor de ofensat, *mă reped chiar* și *la un copil când greșește ceva lângă mine. În fiecare zi încerc să-mi dau seama ce să fac cu viața asta, și cu cât încerc mai mult și eșuez, cu atât devin mai confuz și agitat. Simt că mă afund tot mai mult. Mă aflu într-un cerc vicios, în care, încerc să înțeleg ce se întâmplă, eșuez, devin mai confuz, încerc să înțeleg ce se întâmplă, eșuez, devin mai confuz, și mă-nvârt într-un cerc din care nu reușesc să mai ies. Sunt în permanență îngrijorat, am insomnii, nu mă mai pot concentra, nu mă mai pot bucura de nimic, sistemul meu nervos este îmbibat de tensiune, nu mai văd rostul vieții, mă simt captiv* și *simt că nu mai am cale de scăpare. Încerc să rezist, îmi iubesc familia, îmi iubesc prietenii, nu vreau să fac rău nimănui, nu vreau să devin agresiv, nu sunt un monstru, dar simt că înnebunesc. În fiecare zi caut în trusa de scule, acolo unde ar fi trebuit să fie cultivate calități, talente, ustensile pentru astfel de situații, informații coerente, recente,*

*care să-mi explice ce anume am de făcut, ce plan să urmez pentru a ieşii din situaţia în care mă aflu şi să-mi trăiesc viaţa în linişte, în fericire şi înţelegere cu ceilal*ţi, însă, în trusa mea de scule *nu am găsit decât informaţii despre câmpiile României învăţate la geografie, războaiele purtate de domnitorii noştri cu trupele otomane, învăţate la istorie, informaţii despre cum să scriu şi să citesc, şi cam atât. Cam asta este tot ce-am găsit în trusa mea de scule. Zero soluţii.*

Întâmplător, sau mai puţin întâmplător, într-una din zile, am întâlnit o persoană ce folosea droguri, iar eu, fiind prea confuz ca să mai judec, prea dărâmat de viaţă pentru a mai avea puterea de-a rezista tentaţiei, astfel, am încercat şi eu, şi pentru prima oară în atât de mulţi ani, am simţit linişte. Atât cât a durat, fiindcă, n-a durat mult, dar, măcar a fost linişte. Fiind o societate religioasă, probabil vă imaginaţi că persoana asta a fost trimisă de diavol, eu însă, cred cu toată fiinţa c-a fost trimisă de Dumnezeu, deoarece, în sfârşit, simt că cineva mi-a întins *o mână de ajutor. Acum sunt puţin mai calm, pentru că, de bine de rău, măcar am găsit o cale prin care să evadez din viaţa asta rece. Nu ţine mult liniştea, deoarece, viaţa* îşi reia cursul, iar tiparul *ce mi-a provocat* pân-*acum starea de neputinţă, se repetă-n continuare. Eu rezist cât pot, însă, doar amân inevitabilul. Trebuie să folosesc periodic droguri pentru a mă liniştii, şi le folosesc dorind sincer* să rezist.

(la începutul dialogului dintre mine şi psiholog, psihologul a folosit o expresie, recomandându-ţi să ţi cont de ea, urmând *să fie importantă mai târziu,* iar expresia a fost, „ te ajut, CA TU SĂ NU MAI FOLOSEŞTI DROGURI”).

Și reluăm dialogul.

- Vedeţi dumneavoastră domnule psiholog, eu am toată situaţia asta din care încerc să ies de ani de zile, fără nici un rezultat, zilnic îmi răscolesc trusa de scule în speranţa să apară ca prin magie o ustensilă, o cale prin care să-ndrept lucrurile, să mă liniştesc şi eu puţin şi să dorm câteva ore noaptea. Nu am găsit nimic util în trusa mea de scule în toţi anii ăştia, iar acum, am găsit această soluţie ce-mi oferă un strop de control, câteva momente de respiro, câteva momente ce-mi permit să mă regrupez*, iar dumneavoastră îmi sugeraţi s-o las şi p-asta din mână, singura cale prin care reuşesc să nu mă las în totalitate zdrobit de viaţă. Îmi sugeraţi că tot ce fac demonstrează un comportament distructiv, în condiţiile în care, fiecare pas pe care l-am f*ăcut, l-am făcut din dorinţa de-*a mă agăţa de viaţa asta cu toate forţele rămase. Tot ce fac, oricât de distructiv ar fi, îl fac cu gândul la familie. Ştiu că nu mă descurc extraordinar, însă, fac tot ce pot cu resursele pe care le am la dispoziţie. Fac tot ce-mi stă în putinţă.*

Dacă-n timpul orelor de muzică din şcoala generală aş fi făcut cu adevărat muzică, aş fi învăţat un instrument muzical în timpul acelor ore, iar acum, în momentele de agitaţie excesivă, mi-aş fi descărcat tensiunea din organism lovind în tobe, ori zdrăngănind dintr-o chitară sau vreun pian. Dacă la orele de desen aş fi făcut cu adevărat desen, aş fi ştiut să pictez, iar acum, în momentele mele de confuzie, poate-aş fi reuşit să mă relaxez pictând, şi aş fi avut două ustensile în trusa mea de scule pe care le-aş fi putut folosi. Dependenţele

de orice fel sunt generate şi de lipsa respectului de sine, iar cu stăpânirea unui instrument muzical şi cunoştinţe elementare în pictură ori desen, m-aş fi văzut altfel, imaginea mea despre mine ar fi fost cu totul alta, m-aş fi respectat mai mult, nu m-aş mai fi simţit precum o fiinţă inutilă şi abandonată de Dumnezeu fără nici o ustensilă la dispoziţie în lumea asta sălbatică.

Am terminat dialogul.

Datorită mecanicii personalităţii, simplul respect de sine este suficient pentru evitarea unei dependenţe, ori trecerea peste o situaţie dificilă. Gândim în definiţii şi-n imagini, iar atunci când definiţiile şi imaginile despre sine sunt distorsionate, sentimentele sunt şi ele la rândul lor negative, sentimentele fiind generate de către definiţii. Explicaţia dependenţei este cât se poate de simplă, şi anume; „*persoana are surse de stres în viaţa personală, nu ştie cum să le rezolve, sistemul nervos se încarcă de tensiune, iar cu ajutorul dependenţei persoana îşi descărca tensiunea din organism*”, aşadar, dependenţa este o ustensilă, nicidecum un gest autodistructiv. Ea nu este o ustensilă ideală, însă, este o ustensilă, în lipsa altor ustensile, ce-ar fi trebuit să fie cultivate deliberat şi preventiv, în era informaţiei în care trăim.

Imaginează-ţi un aparat electrocasnic, în care, intră o cantitate prea mare de curent electric. Ce se-ntâmplă cu aparatul? Se arde. Trupul uman este o maşinărie biologică, un calculator biologic, în care, atunci când intră o tensiune mai mare decât a fost conceput să suporte, mecanismele

defensive şi de protecţie preiau controlul pentru a preveni suprasolicitarea, forţându-l pe om să apeleze la astfel de soluţii, în lipsa altor alternative.

După cum am menţionat la începutul cărţii, toate problemele sunt probleme de percepţie şi toate soluţiile sunt soluţii de percepţie. Creierul fiind o fabrică de chimicale, el eliberează chimicale în organism în urma definiţiilor şi imaginilor. Dacă definiţiile şi imaginile sunt negative şi pesimiste, creierul eliberează chimicalele potrivite pentru a-ţi semnaliza natura tiparului "*actual"* de gândire. Dacă definiţiile şi imaginile tale sunt pozitive, optimiste, amuzante şi jucăuşe, creierul face exact acelaşi lucru, eliberând în organism chimicalele potrivite pentru a-ţi semnaliza natura tiparului actual de gândire. Dacă stresul este provocat de către definiţii şi imagini negative, este lesne de înţeles, că simpla redirecţionare conştientă şi deliberată a gândurilor către detalii şi evenimente plăcute din mediul înconjurător, va avea ca rezultat, eliberarea de chimicale responsabile cu stările de plăcere, astfel, sursele externe de alterare a stării emoţionale, devenind opţionale, nicidecum de evitat, aşa cum recomandă Asociaţia Alcoolicilor Anonimi,

"*fiind bine cunoscute efectele pozitive ale alcoolului asupra organismului, atunci când este consumat cu decenţă"*.

Cum ne redirecţionăm gândurile în mod conştient şi deliberat, pentru a avea control asupra stăriilor emoţionale, şi ulterior, asupra rezultatelor fizice din viaţa noastră? Discutăm în detaliu mai târziu. Până atunci, sper c-ai fost sincer(ă), în special cu tine, şi sper că exerciţiul de imaginaţie făcut împreună, te-a ajutat să-ţi clarifici perspectiva din care priveşti oamenii cu un comportament diferit, fiind important

de înţeles că, gândurile negative vizavi de alţi oameni, îţi fac în primul rând ţie rău. După cum ţi-am explicat, gândurile sunt compuse din definiţii şi imagini, iar dacă acestea sunt negative, creierul îţi eliberează în organism o otravă, ca tu să poţi simţi emoţia negativă. Otrava nu este suficient de puternică să te afecteze imediat, însă, cu timpul, organismul are de suferit, iar atunci când apar tot felul de afecţiuni medicale, începem să căutăm vinovaţi, dând vina ori pe Divinitate, ori pe ghinion, ori pe o genă moştenită din strămoşi, probabil de la Vlad Ţepeş.

DISCIPLINA şi Corecţia Comportamentală

Pentru capitolul ăsta o să te rog să gândeşti cum n-ai mai gândit niciodată în viaţa ta. O să te rog să laşi de-o parte tot ce crezi că ştii despre lumea în care trăieşti, despre viaţă, despre educaţie, şi măcar minutele în care citeşti aceste rânduri, să analizezi tu personal perspectiva *Disciplinei şi a Corecţiei Comportamentale* aşa cum ţi-o prezint eu, deoarece, dacă din întreaga carte înţelegi şi rămâi măcar cu acest detaliu, este suficient să ai o viaţă fericită, şi copii deosebit de fericiţi, de creativi şi de împliniţi.

Sunt cel puţin două perspective ale disciplinei mintale. Prima, este disciplina asiatică, ce are la bază meditaţia şi direcţionarea deliberată a atenţiei către aspectele dorite şi pozitive ale vieţii, iar cea de-a doua, este disciplina din perspectiva militară, ce are la bază principiul,

„*Te distrug, ca apoi să te reclădesc*”.

Disciplina asiatică este un subiect delicat în societatea occidentală, ea fiind profund religioasă, asociind orice idee de conştiinţă, cu o religie, aşadar, rezultatele supraomeneşti

demonstrate de practicanţii diferitelor forme de meditaţii asiatice, fiind de-a dreptul blasfemice şi revoltătoare pentru aproape fiecare persoană ce a intrat vreodată într-o biserică şi se autointitulează om religios, oricare ar fi forma religioasă din care face parte.

Cum cel mai probabil eşti o persoană sceptică cu privire la exemplele oferite de mass-media, poate-ţi stârnesc mai mult curiozitatea oamenii de ştiinţă, în care ai atât de multă încredere. Astfel, un grup de cercetători curioşi de poveştile auzite despre tibetanii ce trăiesc în vârful munţilor, la temperaturi la care cu greu se poate supravieţuii, şi atunci doar cu echipament special de protecţie, au luat echipamente medicale pentru a face măsurători şi s-au dus în vârful acestor munţi pentru a elucida misterul. Acolo, au dat peste oameni acoperiţi doar cu nişte cârpe, fără căciuli, fără mănuşi, şi în şlapi(papuci). La prima discuţie a cercetărilor cu un călugăr, purtată în zăpadă, au observat că zăpada de sub picioarele lui se topea, el purtând doar o pereche de şlapi. Imediat ce-a trecut şocul, au reuşit să convingă un grup de călugări din mănăstirea respectivă să se supună unor teste, pentru a afla ce date înregistrează echipamentele medicale atunci când aceştia meditează.

Experimentul a fost realizat afară, la temperaturi deosebit de scăzute. Călugării au fost conectaţi la aparate de înregistrat frecvenţele creierului, şi au arătat că acestea au început să coboare pe măsură ce meditaţia continua, frecvenţele coborând din Beta, în Alfa, apoi în Theta, şi în cele din urmă, în Delta. Când au ajuns în Delta, generau atât de multă căldură, încât, cercetătorii aşezând cârpe umede pe ei, imediat au început să iasă aburi, iar în cele din urmă s-au uscat, ţinând cont de faptul, că afară erau temperaturi cu mult sub limita îngheţului.

Dacă ţi se pare de necrezut acest exemplu, hai să luăm un exemplu mediatizat în ţara noastră, în care, un om ca oricare altul, şi-a oprit bătăile inimii într-o emisiune live, în finala „Românii au talent”, de asemenea conectat la aparate medicale, câştigând ulterior şi concursul. Cu siguranţă oamenilor neinformaţi le-a căzut faţa de grozăvia văzută în direct şi verificată de un cadru medical. Mie nu mi-a căzut deloc faţa, ştiind că sunt aptitudini absolut fireşti, disponibile oricărei persoane cu suficient interes în controlul propriului trup şi a propriei conştiinţe, fiind vorba doar despre exerciţii de vizualizare, cu ajutorul cărora, orice persoană *conştientă* îşi poate controla diferitele funcţii ale trupului. Experienţa supraomenească la care-ai fost martor(ă), este reuşita unui om perfect normal, cu un exemplar şi lăudabil interes pentru sine, ce cu siguranţă şi-a dedicat mulţi ani din viaţă exersând şi experimentând diferitele forme de meditaţie, disponibile pe toate gardurile, această bibliotecă extraordinară numită internet, fiind plină de informaţii şi programe, ce explică pas cu pas, procedura prin care poţi realiza aşa ceva, cu simpla condiţie, ca tu să depăşeşti teama cultivată de această societate, în legătură cu cine eşti şi ce poţi realiza de-a lungul vieţii.

Nu încerc să te convertesc la nimic, îţi prezint doar prima perspectivă a disciplinei, şi rezultatele celor ce trăiesc şi privesc viaţa din această perspectivă, reamintindu-ţi că sunt oameni perfect normali, nicidecum oameni cu două capete.

A doua perspectivă a disciplinei este omniprezentă pe întreg cuprinsul mapamondului, fiecare ţară aplicând-o într-un fel sau altul, şi cu un motiv cât se poate de bine înţeles, fiind prezentă pe planeta noastră încă din primele clipe ale omenirii, şi prima situaţie în care, doi oameni s-au decis să-l ucidă pe al treilea pentru a-i lua peticul de pământ deţinut

de acesta, şi înţelegând cât de uşor este să-ţi însuşeşti ce nu este al tău, le-a venit magistrala idee de a-şi extinde bogăţia, recrutând şi formând noi criminali, cu scopul de a ucide şi a prelua peticele de pământ rămase necultivate, de pe urma tragicului accident al proprietarilor, ce au căzut în repetate rânduri în lamele cuţitelor şi săbiilor lăsate accidental pe jos, de nişte necunoscuţi şi misterioşi oameni nevinovaţi.

Ca aceşti criminali să fie formaţi, este necesar să treacă mai întâi printr-un proces de dezumanizare, prin care, sunt obişnuiţi cu ideea conform căreia, este perfect normal şi firesc să ucizi o altă persoană, oferindu-le definiţii şi construindu-le noi convingeri de genul,

„*ăia sunt inamicii patriei, viaţa ta şi a familiei este pusă în pericol de aceşti monştrii, Dumnezeu ne-a încredinţat nouă sarcina Divină de a-i ucide pe aceşti păcătoşi necredincioşi*”,

, şi multe alte definiţii pe care, din păcate, chiar şi-n ziua de astăzi oamenii le cred orbeşte, şi continuă să ucidă alţi nefericiţi, trecuţi prin acelaşi proces de dezumanizare, aplicat însă, într-o altă cultură, şi-n altă limbă. Acest proces de dezumanizare este cunoscut drept „*Disciplină Militară*”, ei fiind cât se poate de mândrii de motto-ul lor, care spune, (îngrijorător din punctul meu de vedere),„*Te distrug, ca apoi să te reclădesc*”. Ce înseamnă asta? Asta înseamnă că, persoana respectivă este prea sensibilă, este prea umană, şi cel mai probabil, la întâlnirea cu duşmanul de moarte, când va trebuii să-l ucidă pe monstru, nu va avea tăria necesară, simţind prea multă milă faţă de o altă fiinţă. Sociopaţii ce-au condus această lume mii de ani, au văzut mila şi compasiunea ca pe-o greşeală de proiectare a omului de către Divinitate, astfel, au găsit o cale de corecţie a acestui comportament

nepotrivit cu planurile lor, inventând, ceea ce se-ntâmplă dintotdeauna, şi se-ntâmplă în continuare în armată pretutindeni, şi anume, acest proces prin care, omul este dezvăţat de propria natură umană, prin antrenamente duse la extrem, cu scopul epuizării fizice şi emoţionale, până-n punctul în care, persoana cedează, moment în care, noile convingeri, noul tipar de gândire, poate fi introdus în psihicul persoanei, ce acum nu mai are mecanismul de protecţie activ.

Ştiu că sună a răutate şi a critică, însă, o spun aşa cum o văd, şi ţinând cont că, "*fiecare situaţie are cel puţin două perspective*", consider necesară o explicaţie proaspătă a ceea ce se-ntâmplă, având în vedere că s-au adunat foarte multe informaţii noi în ultimul secol, şi cred că este un moment potrivit ca şi ideea *Disciplinei* să fie reanalizată, folosindu-se informaţii de actualitate. Odată şi-o dată, trebuie acceptat de oamenii planetei, că omenirea în istoria sa a fost predominant într-o stare de conflict, şi este în continuare în această stare de agresiune. N-au fost niciodată momente de respiro pe această planetă, şi cred că este momentul potrivit să acceptăm, că cel puţin o parte dintre învăţăturile şi filozofia militară, s-au strecurat de-a lungul timpului în toate structurile sociale, inclusiv în educaţie. Educaţia a apărut cu foarte mult timp în urmă, folosindu-se informaţiile disponibile la acea vreme, şi cum vremurile erau dure, iar disciplina militară era foarte eficientă, a fost aleasă ca soluţie educaţională. După cum am mai repetat, toate situaţiile sunt neutre, ele nu sunt nici bune, nici rele, sunt doar situaţii, aşadar, este simplu de înţeles cum de au ales oamenii o metodă brutală de-a face educaţie, perspectiva lor asupra acestei metode la acea vreme, fiind una pozitivă, deoarece, disciplina militară a dat întotdeauna rezultate, iar folosindu-se intimidarea, au observat cum şi cei mai încăpăţânaţi copii s-au dat pe brazdă. Bineînţeles

că nu s-a folosit întreaga procedură militară, ci s-au folosit doar diferite elemente din tiparul folosit asupra soldaţilor în armată.

Menţionez aceste detalii, deoarece, doar cu foarte puţin timp în urmă s-a înţeles cu adevărat *Convingerea* şi ce potenţialul de convingere al unei definiţii. Astfel, dacă reuşeşti să convingi pe cineva că este un lucru bun să ucizi, şi că are de câştigat de pe urma acestui gest, sunt şanse mari ca persoana să găsească în cele din urmă tăria necesară să ucidă, fiind susţinută de către definiţiile oferite, devenind în unele cazuri, chiar un gest de moralitate, un gest uman. Dacă reuşeşti să convingi un educator că abuzul unui copil este benefic, că este un gest făcut din dragoste, că acel copil chiar are nevoie de puţină duritate pentru întărirea caracterului, şi-i va servii la maturitate, dacă-i oferi definiţiile şi explicaţiile corecte, educatorul va face cele mai înfiorătoare lucruri fără să realizeze, gesturile sale fiind sprijinite de către propriile definiţii, pentru această persoană fiind aspecte absolut naturale şi în totalitate necesare.

Este greu de acceptat, însă, aici vorbim despre fizică, vorbim despre mecanică internă, nu vorbim despre răutate, prostie, sau nebunie, ci doar despre fizică.

Sunt lucruri importante de înţeles, ţinând cont că am vorbit destul de mult despre emoţii şi acţiuni negative ale oamenilor, iar aceste emoţii şi acţiuni negative, îşi au originea undeva, ele nu sunt accidentale, nu este ghinionul implicat în dramele provocate de către oameni.

Dacă reuşeşti să înţelegi că pân-acum s-a aplicat o perspectivă disciplinară, şi reuşeşti să compari rezultatele unui copil intimidat de către adulţi, cu rezultatele unui copil

protejat de aceştia, iubit, înţeles, informat cu foarte multă răbdare, informat în funcţie de propriul interes, în funcţie de tiparul personalităţii sale, o să observi diferenţe foarte mari în calitatea personalităţii celor doi copii la maturitate. Ştiu că este complicat de făcut o astfel de comparaţie, însă, până la sfârşitul cărţii o să mai ofer argumente, iar lucrurile or să devină mult mai limpezi, pe măsură ce parcurgi această carte.

Până atunci, îţi recomand să mai citeşti o dată acest capitol, să investighezi personal orice detaliu ţi-a atras atenţia, şi să gândeşti singur(ă), indiferent de opinia personală în momentul de faţă, opinia actuală fiind în mare parte, o opinie formată tocmai prin această formă disciplinară.

OLIMPICUL

Dovada Succesului Sistemului Educaţional?

Doar câteva detalii şi o să las în pace educaţia, deocamdată. Am avut intenţia de a oferii cifre exacte referitoare la olimpicii sistemului educaţional, însă, nu prea am găsit. Am vrut să ştiu cu exactitate, cât la sută dintre elevi ajung olimpici, şi oameni de succes, oameni utili societăţii, oameni fără comportament distructiv, însă, nu sunt disponibile cifre foarte uşor de înţeles, şi de asemenea, nu sunt nici chiar atât de importante. Doar tiparul contează şi despre tipar o să şi vorbesc.

Olimpicul este mândria sistemului educaţional şi este singurul termen ce mai spală din imaginea de fantomă a acestei instituţii la nivel mondial, nu doar în România. Faptul că statele lumii se laudă cu aceşti copii, nu ar fi fost nici o problemă, însă, fiecare stat se foloseşte de rezultatele *accidentale* ale copiilor, cu scopul de a-şi compara potenţa şi superioritatea educaţională unii faţă de alţii, folosindu-se de rezultatele deosebite ale unui grup minuscul de copii, în încercarea de a demonstra şi a declara că:

- Iată, sistemul funcţionează!!! Dacă aţi avut îndoieli, acum nu mai aveţi nici o scuză să vă îndoiţi, fiindcă, iată, rezultatele dovedesc că noi ştim ce facem!

Imaginează-ţi un tâmplar, ce are de bătut 100 de cuie. Dintre aceste 100 de cuie, el reuşeşte să bată cu succes doar 5, iar la restul de 95, îşi dă cu ciocanul peste degete de fiecare dată. Ce crezi că o să facă tâmplarul într-o astfel de realitate? Cred că este destul de limpede. Ori se lăsă de meserie, ori devine mai atent, luând nişte lecţii suplimentare de bătut cuie. Tâmplarul ia măsuri imediate, deoarece, consecinţele tiparului actual sunt resimţite *imediat,* şi mai important de atât, sunt resimţite *personal*. Continuând acelaşi tipar, el riscă să-i fie amputate degetele. Tiparul educaţional actual, este susţinut în continuare, pentru că nimeni nu suportă direct consecinţele acţiunilor profesorilor, ori a rezultatelor slabe ale elevilor. Cu alte cuvinte, profesorul respectă sarcinile din contractul de muncă, predă celebra *programă şcolară*, însă, nu-şi asumă nimeni răspunderea pentru rezultatele copilului în perioada şcolarizării, şi în nici un caz, nu-şi asumă nimeni răspunderea pentru comportamentul său la maturitate.

Văzând aceste cuvinte scrise, nici mie nu-mi vine să cred cât de ridicol sună ideea de a-şi asuma cineva răspunderea pentru comportamentul unei persoane la maturitate, însă, eu ştiu ceea ce ştiu despre oameni, ştiu care este nivelul detaliilor informaţiilor actuale şi cât de calculabilă poate fi personalitatea unei persoane, din copilărie şi până la maturitate.

Din mâinile adulţilor (părinţi, profesori, mass media, societate), nu ies doar muncitori oneşti ce respectă legea. Mai

ies şi infractori, indiferent că sunt criminali, violatori sau politicieni corupţi, mai ies şi oameni neputincioşi şi temători, aceştia fiind victimele preferate ale dependenţelor de toate felurile, mai ies şi fete însărcinate la 12 ani, mai ies şi tinere neputincioase, ce se lasă vrăjite de tot felul de promisiuni, ajungând astfel, victime ale traficului de persoane, forţate să se prostitueze, mai ies şi părinţi ce-şi agresează copiii, mai ies şi părinţi ce-şi abandonează copiii, mai ies oameni cu boli cronice de la vârste tot mai fragede. Din mâinile acestor adulţi, mai ies şi oameni aparent normali, ce se calcă *accidental* pe picioare în mijloacele de transport, accident în urma cărora, îşi adresează critici, injurii, riscând chiar să se ia la bătaie din cele mai ridicole motive. Mai ies de asemenea, şi profesori abuzatori.

Hai să facem un exerciţiu de imaginaţie. Imaginează-ţi că se schimbă regulile după care este judecată o crimă, indiferent de natura ei. Imaginează-ţi că-n sala de judecată, alături de inculpat, sunt aduşi tot ca inculpaţi, toţi cei ce au contribuit la educarea inculpatului. Sunt aduşi părinţii, sunt aduse rudele identificate de inculpat ca având o influenţă negativă asupra sa în copilărie, sunt aduşi profesorii în urma mărturiei inculpatului, mărturie prin care, sunt identificaţi educatorii ce i-au influenţat deviaţia comportamentală, şi începe procesul, în urma căruia, este trasă la răspundere

"*fiecare persoană ce a avut o contribuţie la gestul final al inculpatului*, *la crimă*".

(*Îţi aduc aminte că răutatea nu există în natură. Toate acţiunile, fie ele negative ori pozitive, vin ca urmare a unui întreg lanţ de evenimente, iar acest lanţ, pornind în unele situaţii, de la vârste foarte fragede. Ca o persoană să ajungă*

în situaţia de a avea o reacţie negativă, această persoană trebuie să urmeze un proces destul de lung, un şir de paşi destul de precişi şi deloc accidentali).

Imaginează-ţi că în urma acestui proces, pe lângă inculpat sunt condamnaţi şi ceilalţi adulţi, fiecare primind o condamnare, în funcţie de gradul influenţei negative avute asupra inculpatului. Care crezi tu că ar fi reacţia adulţilor societăţii dacă ar fi aplicate asemenea reguli?

Fiecare situaţie are cel puţin două perspective, aşadar, prima perspectivă ar fii: în secunda doi, odată cu prima persoană condamnată pentru implicare indirectă la o crimă, adulţii pun mâna pe treabă şi îşi regândesc în cele mai mici detalii atitudinea faţă de copii.

A doua perspectivă, (*ţinând cont de faptul că sunt în continuare sute de mii de oameni în stradă, protestând împotriva legii graţierii*) cel mai probabil, adulţii din această societate vor alege să iasă la protest, opunându-se vehement ideii de a se înceta violenţa fizică sau verbală faţă de copii, fiind mult prea obişnuiţi cu ideea de a aplica rapid o pereche de palme, atunci când copilul nu-i face pe plac adultului. Am mai menţionat acest aspect şi la începutul cărţii, şi anume;

„*Cei mai mulţi dintre adulţii societăţii, indiferent de ţară, preferă să-şi rupă spatele cărând toată ziua la saci de ciment, ori să iasă cu furculiţa la aratul pământurilor patriei, decât să gândească 15 minute în fiecare zii”*,

, această atitudine făcând parte din rutina zilnică, fiind atitudinea la care-au fost martori întreaga copilărie din partea adulţilor, aşadar, fac şi ei ce au fost educaţi să facă, sau ce au învăţat observându-i pe ceilalţi.

Este important de înţeles că, atunci când tu ca părinte îţi ţi bebeluşul în braţe, ţii în braţe în acelaşi moment, "şi *un înger şi un monstru"*, ambele variante fiind cât se poate de posibile şi realizabile pentru *puiul tău*. Aspectele personalităţii ce urmează să iasă la suprafaţă, sunt în totalitate sub controlul tău, sub controlul părintelui. Am mai amintit acest detaliu şi cu alte ocazii, şi anume;

„*Dacă tu ca părinte ştii foarte bine ce ai de făcut, poţi absorbii toate şocurile primite de copil în şcoală şi în societate*".

Informaţii sunt din abundenţă, iar capacitatea ta de-a le înţelege, se poate îmbunătăţii, în situaţia în care, nivelul intelectual actual nu-ţi permite înţelegerea anumitor detalii, *deocamdată*.

„*Puiul tău merită efortul*".

IMITATORUL FĂRĂ OPINIE

În anul 2015 a fost creat un film psihologic numit „Experimenter”. În acest film, au fost prezentate o serie de experimente psihologice, realizate în anii ’60, dintre care, unul mi s-a părut realmente fascinat, şi are legătură cu ideea socială a oii ce urmează turma spre abator, fără să întrebe,

- *Da unde mergem şi de ce mergem acolo*”?

Psihologii sunt ceva mai delicaţi în etichetarea acestor fenomene sociale, denumind fenomenul,

„*Influenţa Grupului*”.

Experimentul s-a desfăşurat în felul următor: într-o cameră, cinci persoane au fost aşezate una lângă alta la o masă, iar dintre aceste cinci persoane, patru erau complici ai psihologilor şi doar una era persoana testată. Prima persoană era complice, a doua era tot complice, a treia era tot complice, a patra persoană era persoana testată, iar a cincea era de asemenea complice. În faţa lor stătea un bărbat ţinând în mână nişte planşe. Pe fiecare dintre aceste planşe, în partea

lor dreaptă, era desenată o linie, iar în partea stângă, erau desenate alte patru linii, numerotate, şi de dimensiuni diferite, dintre care, una avea aceeaşi dimensiune cu cea din partea dreaptă.

Simplu nu-i aşa. Ei bine, se pare că nu este deloc simplu să faci o simplă alegere, atunci când asculţi de opinia unui grup de oameni.

Cele cinci persoane sunt rugate să răspundă pe rând, care dintre liniile din stânga, este identică cu linia din dreapta. Prima persoană, fiind complice, *deliberat* răspunde greşit (să spunem că, răspunsul corect era linia 3, iar ea a răspuns linia 2). A doua persoană, fiind tot complice, de asemenea răspunde greşit, însă, răspunde la fel ca prima. A treia persoană, fiind tot complice, răspunde deliberat ca primele două. Acum vine rândul persoanei testate, care, în mod surprinzător, dă acelaşi răspuns că primele trei. A cincea persoană, fiind de asemenea complice, greşeşte deliberat, însă, dă acelaşi răspuns că restul grupului. După ce termină cu prima planşă, bărbatul ce afişa planşele, îi laudă pe participanţi, spunându-le bravo, şi trece la a doua planşă.

Scenariul se repetă la fiecare exercitiu, psihologi trăgând concluzia, că sub influenţa grupului, cei mai mulţi dintre oameni aleg să-şi ignore propriile simţuri, propriul văz, în favoarea opiniei celorlalti, lăsându-se influenţaţi chiar şi la cea mai simplă sarcină, la care răspunsul era cât se poate de vizibil, la doar doi metri de ei.

Dacă ai curiozitatea să vezi filmul, mai este prezentat un experiment absolut amuzant, cu un om în lift, făcând acelaşi lucru precum cei din primul experiment.

Iar acum, hai să-ţi spun o poveste cât se poate de reală, din zilele noastre. Un om ca oricare altul, de origine britanică, începe să ţipe în gura mare:

- Trebuie să ieşim din Uniunea Europeană. Să se facă referendum pentru că trebuie cerută opinia cetăţenilor, ei ştiu mai bine, trebuie să-şi exprime opinia şi dorinţa, cetăţeanul trebuie consultat pentru că el ştie ce-şi doreşte, opinia cetăţeanului este cea care contează, trebuie făcut un referendum, pentru că oamenii trebuie să-şi exprime opinia, ei ar trebuii să decidă soarta ţării lor".

Şi s-a făcut referendum în Marea Britanie, pe tema ieşirii Angliei din Uniunea Europeană, iar rezultatul a fost, după cum ştii, în favoarea părăsirii Uniunii Europene. N-au fost folosite exact cuvintele folosite de mine, însă, cam asta este ideea atunci când cineva cere un referendum, şi anume, că cetăţeanul are discernământul necesar să facă o alegere în folosul său şi a celorlalţi.

La foarte scurt timp după anunţarea rezultatelor, când britanicii s-au trezit din somnul social şi au ieşit din hipnoza celui ce a zbierat cu insistenţă prin mass-media, cerând părăsirea Blocului Comunitar, a fost făcut un sondaj, în care, s-a pus aceeaşi întrebare. La acest sondaj, un procent foarte mare dintre cei ce votase pentru părăsirea Uniunii Europene, au răspuns că ar trebuii refăcut referendumul, deoarece,

"*ei nu ştiau cu exactitate de ce au votat* în *favoarea* părăsirii *Uniunii Europene*".

Cu alte cuvinte, chiar dacă au avut luni de zile la dispoziţie să gândească, chiar dacă au fost fizic la vot, au fost treji, cu ochii larg deschişi, au văzut ce scrie pe foaia de hârtie, unde ei cu mânuţa lor de britanici au pus ştampila, ei bine, cu toate acestea, s-au trezit a doua zi neînţelegând ce-au făcut, şi nu vorbim despre cinci sau zece persoane, vorbim

de peste un milion de adulţi activi în societatea umană, şi mai important de atât, vorbim despre o ţară extrem de influentă la nivel mondial, cu un cu totul alt nivel de trai, alte posibilităţi ale sistemului educaţional, demonstrând astfel că, această societate şi sistemul său educaţional, cultivă aceeaşi capacitate limitată

"*de a discerne între două foarte, foarte, foarte simple opţiuni"*.

Tiparul educaţional este acelaşi indiferent de continent. Chiar dacă unele state investesc sume uriaşe, condiţiile educaţionale fiind regeşti comparativ cu a altor state, tiparul educaţional este acelaşi. Informaţiile furnizate de către sistemul educaţional sunt similare, aşadar, capacitatea oamenilor de-a înţelege ce se-ntâmplă în jurul lor, este aproximativ la fel de limitată, indiferent de numele ţării, de situaţia economică, sau de influenţa globală a acesteia. Omul de rând, este la fel de neinformat, de neputincios, de temător, de agresiv şi de confuz.

Ce înseamnă asta? După cum am mai repetat, problemele acestei lumi sunt probleme de percepţie, şi n-or să fie rezolvate fizic. Asta înseamnă că, dacă România primeşte un cadou de 1.000.000.000 de miliarde de euro, din partea ţărilor arabe şi a restului umanităţii, iar cu aceşti bani sunt construite şcoli din aur, platină şi diamante, şi sunt aduşi copiii la şcoală cu elicoptere şi avioane private, de asemenea din aur şi diamante, iar profesorii au salarii de 1.000.000 de euro pe lună, ei bine, la nivel social, lucrurile or să rămână exact în stadiul în care sunt ele în clipa de faţă, cât timp educaţia rămâne în forma actuală, cu metodele educaţionale actuale, cu informaţia actuală pe care o are şcoala pedagogică despre

copil, şi mai important, cu informaţia prezentată copiilor de sistemul educaţional, prin orele de curs, sistemul educaţional nemaifiind updatat de zeci de ani.

Despre acest aspect vom vorbii mai târziu.

Până atunci, hai să facem un exerciţiu de imaginaţie, ce-o să rezolve deficienţa din capacitatea ta de a face alegeri, bazându-te pe propria ta preferinţă, nu pe opinia altora. Acest exerciţiu o să-ţi servească, dacă înţelegi că problemele noastre în a genera rezultate din ce în ce mai bune, sunt probleme de percepţie, de încredere, sunt probleme în felul în care suntem educaţi să privim viaţa, neavând exerciţiu în a ne selecta propriile preferinţe din uriaşa plajă de opţiuni disponibile, toate aceste lucruri însemnând că;

„*noi nu ne cunoaştem pe noi înşine, şi nu ne cunoaştem nici cele mai simple preferinţe*”.

Şi începem cu lucruri simple. Imaginează-ţi că ai toţi banii pe care ţi i-ai putea dorii vreodată, aşadar, îţi permiţi literalmente orice-ţi doreşti. Gândeşte-te ce maşină îţi doreşti. Intră pe internet, analizează mărcile auto, şi gândeşte-te, care este maşina ce se potriveşte cel mai bine personalităţii tale. Poate este o maşină sport? Poate de lux? Ce culoare preferi? Vizionează prezentările şi testele mărcilor auto disponibile pe internet şi alege ce interior preferi, de piele, de stofă, ce combinaţii de culori, acoperiş panoramic, fără acoperiş panoramic. Investighează-ţi şi descoperă-ţi preferinţele în cele mai mici detalii.

Apoi, gândeşte-te ce casă preferi? Castel, vilă, apartament de lux în New York, poate o casă tradiţională, simplă şi elegantă. Ce fel arăta interiorul, mobilierul, dotările, îţi doreşti piscină, nu-ţi doreşti piscină, ce forme de piscine

preferi. Intră pe internet, pe site-urile de imobiliare internaţionale, şi decide cum arăta casa visurilor tale, în cele mai mici detalii. Cu cât detaliile sunt mai mărunte, cu atât afli mai multe lucruri despre tine.

Ce fel de activităţi preferi? Dacă ai avea toţi banii din lume, pe unde ai umbla, ce sporturi ai practica, ce locuri ţi-ar place să vizitezi, cu cine, ce fel de haine ai îmbrăca, care-ar fi programul tău zilnic?

Ştiu că pare ridicol să-ţi investighezi propriile preferinţe, şi probabil nu vezi cu ce te-ar putea ajuta în viaţă, însă, îţi aduc aminte, că orice exerciţiu, orice activitate, are consecinţe fizice asupra creierului, creierul fiind exersat cu fiecare exerciţiu de imaginaţie, cu fiecare moment în care, într-o stare de pasiune, urmăreşti detaliile unei case pe un site de imobiliare şi eşti fascinat(ă) de priveliştea de care dispun unele dintre case, sau de frumuseţea grădinilor de care dispun ele.

Făcând o rutină din a-ţi cunoaşte propriile preferinţe, după o perioadă de timp, vor fi din ce în ce mai puţine lucruri de ştiut despre tine, iar misterul propriei personalităţi va fi tot mai redus, în timp ce va creşte fascinaţia pentru detaliile prezente în personalitatea ta, descoperind aspecte de a căror existenţă nici nu erai conştient(ă). Ei bine, în cele din urmă, această simplă, ridicolă şi nesemnificativă rutină, se va transforma în tipar, iar acest tipar, că vrei sau nu, îl vei trage după tine în toate ariile vieţii. Dacă astăzi eşti vânzător(vânzătoare) într-un magazin, sau ai o profesie pe care o deteşti, după ce termini de identificat maşina şi casa preferată, curiozitatea te va obliga să aflii şi domeniile profesionale în care ţi-ar face o plăcere nebună să lucrezi, şi o să descoperi că sunt surprinzător de multe lucruri pe care le-ai putea face, însă, nu ţi-a trecut niciodată prin cap să aflii

care sunt, pur şi simplu, pentru că nu am fost educaţi să ne trăim viaţa de maniera asta. După ce descoperi domeniul în care-ai vrea să lucrezi, mai ia o dată cartea şi analizeaz-o cu atenţie, deoarece, ai nişte legi la dispoziţie de care trebuie să fi conştient(ă), una dintre legi este,

„*Orice se îmbunătăţeşte prin exerciţiu*”.

Aşadar, dacă nu te simţi suficient de inteligent(ă) pentru a profesa în domeniul descoperit în urma investigaţiilor, însă, profesia respectivă este practicabilă (să nu te gândeşti să devii astronaut), atunci, trebuie să înţelegi şi să realizezi, că activarea în noul domeniu de activitate ţine doar de exerciţiu şi de timpul investit în cultivarea cunoştinţelor necesare,

„*cât timp există pasiune*”.

Spor la treabă!

GÂNDEŞTI TU gândurile,

sau gândurile TE GÂNDESC pe tine

Este o distincţie importantă de făcut, deoarece, aşa cum am descoperit până acum în această carte, lipsa atenţiei deliberate acordate gândului, îi conduce pe oameni uneori în situaţii ridicole, iar adesea, acţiunea fizică în lipsa gândului deliberat generează adevărate drame.

Îţi reamintesc că, atunci când vorbim despre gând şi acţiune fizică, vorbim în primul rând despre definiţii şi convingeri, ce sunt predate în mod obligatoriu de la o generaţie la alta, copiii neavând nici un cuvânt de spus în legătură cu selecţia informaţiilor ce le sunt împărtăşite, tiparul aplicat dintotdeauna de către adulţi, fiind,

„*pune mâna că te ia mama dracu*”.

Aşadar, gândurile şi opiniile tale în momentul de faţă, sunt în mare parte ale altora. Tu crezi că sunt gândurile tale, însă, îţi reamintesc faptul că nu te-a încurajat nimeni să-ţi trăieşti viaţa investigându-te, nu te-a încurajat nimeni să-

ţi alegi preferinţele, oricare ar fi ele, nu ţi s-a permis să-ţi alegi materiile preferate la şcoală, probabil ai mâncat ce ţi s-a pus pe masă şi n-ai avut de ales, te-ai dus unde ţi s-a permis şi nu unde ai dorit, te-ai născut într-o religie şi ţi s-a spus că este singura corectă, toate celelalte fiind greşite, şi ţi s-a recomandat ca fiind o idee bună ura faţă de alte etnii şi popoare.

Chiar dacă eu am înşirat doar elemente negative ale educaţiei, nu tot ce ne este împărtăşit prin educaţie este şi negativ. Multe dintre învăţăturile primite au rol protectiv şi sunt benefice, însă, cele mai multe dintre piedicile vieţii sunt cultivate prin educaţie, educatorii neînţelegând potenţialul uman şi tehnicile potrivite de explorare a acestuia, astfel, copiilor li se vorbeşte insistent despre inteligenţă, noroc, soartă, cu alte cuvinte, sunt programate limitări, pe care copilul nu ştie să le separe de realitate, crezând cu dezamagire în realitatea prezentată de către adulţii ce i-au împărtăşit informaţii. Aşadar, copilul nu este ajutat să facă distincţia dintre informaţiile primite, şi să cântărească situaţiile din viaţă; ce-l ajută şi ce nu-l ajută, ce este imposibil şi ce este dificil, însă, posibil şi realizabil, ce este drept şi corect faţă de ceilalţi şi ce nu este, ce este lege utilă şi ce este aberaţie nesimţită.

Sunt distincţii importante despre care omul din societatea umană nu aude aproape niciodată, fiind cât se poate de vitală distincţia dintre gândurile tale, generate de propriile tale dorinţe şi preferinţe, şi gândurile altora, ce ţi-au fost impuse la o vârstă la care nu ai avut un mecanism de protecţie şi posibilitatea de-a alege.

După cum am mai amintit, lumea asta este plină de subtilităţi şi detalii cărora este necesar să le acorzi atenţie suplimentară pentru a le putea distinge, fiind de asemenea, şi

foarte interesantă, datorită numărului mare de perspective din care reuşesc oamenii să privească situaţii identice, existând şi posibilitatea ca fiecare perspectivă să fie una pozitivă pentru fiecare persoană, dacă aceştia şi-ar permite unii altora dreptul la propriile preferinţe, şi n-ar mai insista asupra existenţei unui singur adevăr pe care să-l acceptăm cu toţii, pedepsindu-i pe toţi cei ce nu acceptă acest unic şi totodată, posibil fals adevăr.

MĂNÂNCI să TRĂIEŞTI, sau TRĂIEŞTI să MĂNÂNCI ?

Gastronomia, este unul dintre cele mai frumoase aspecte ale vieţii, dezvoltată atât de artistic de oameni cu mintea liberă şi neîngrădită de reguli sociale, aceşti oameni făcând o adevărată artă din combinarea alimentelor prezente în lumea noastră, lăsându-ţi impresia că sunt necesare lecţii serioase de artă, înainte de-a începe cursuri în această formă artistică de gătit. Se simt pasiunea şi imaginaţia lăsate libere, în tot ce pictează aceşti oameni în farfurii, vrăjind ochii, precum vrăjeau sirenele piraţii mărilor. Însă, arta expusă cu atâta creativitate de nişte copii în trupuri de adulţi, ce nu se pot oprii din joacă, hipnotizaţi de jucăriile lor nutriţionale, această artă, spune doar jumătate din povestea gastronomiei, cealaltă jumătate fiind o adevărată ştiinţă, fiind chimie, chiar ştiinţă de laborator în cazul unor bucătari cu un simţ al aventurii dus la extrem, în cel mai pozitiv mod cu putinţă.

Îmi pare atât de rău să stric povestea gastronomiei cu realitatea lipsită de magie trăită de oameni, însă, este un

detaliu atât de simplu şi de frumos, şi totodată, atât de greşit înţeles şi folosit, încât, nu ştiu cum altfel să-l prezint. Ideea de gastronomie ca mijloc de îmbunătăţire a calităţii vieţii, este aproape inexistentă, în condiţiile în care, este una dintre cele mai simple şi mai rapide metode prin care poate fi îmbunătăţită calitatea vieţii personale, fiind unul dintre aspectele cu cel mai puternic şi mai rapid impact în calitatea stării emoţionale. În mod paradoxal, gastronomia este folosită exact invers faţă de cum ar putea fi ea folosită, fiind ignorate informaţiile atât de prezente în ziua de astăzi, prin varietatea uriaşă de cărţi, cursuri video, internet, posturi tv special dedicate gastronomiei, oamenii alegând în continuare să folosească informaţiile primite din familie, informaţii ce au ca de obicei, multe generaţii vechime, şi nu sunt deloc cele mai sănătoase, fiind reţete dintr-o era îndepărtată, din care au lipsit informaţiile nutriţionale, sau mai rău, alegând atât de criticatul fast food, fiind binecunoscute efectele negative asupra sănătăţii.

Viaţa, aşa cum am mai repetat, este plină de subtilităţi, şi oricât de simplă ar părea această frază, cei mai mulţi dintre oameni nu pot face diferenţa dintre cele două părţi componente,

"*Mănânci să trăieşti*" şi "*Trăieşti să mănânci*".

Dacă le analizezi cu atenţie, s-ar putea să nu-ţi dai seama de care parte a baricadei te afli, aşadar, te întreb sincer:

- Cum vezi tu mâncarea pe care o mănânci? De ce mănânci? Mănânci să linişteşti senzaţia de foame, sau mănânci fiind fascinat(ă) de întreaga atmosferă creată de bucătărie, aroma diferitelor ingrediente, culorile şi gusturile

atât de variate şi imposibil de epuizat, atât de multe ca număr, încât, simţi că nu ai suficientă viaţă la dispoziţie pentru a le încerca pe toate.

- De ce mănânci?

Este o întrebare pe cât de simplă, pe atât de importantă, fiind o activitate pe care nu ai de ales decât să o practici zilnic, viaţa ta depinzând de ea, şi dacă tot o practici zilnic, nu crezi că merită puţin mai multă atenţie, nu crezi că merită mai mult interes din partea ta pentru tot ce înseamnă bucătărie, termenul nutriţie fiind sinonim cu "*Sănătatea trupului prin alimentaţie"*, aşadar, "*buc*ătărie", însemnând în primul rând, "*sănătate fizică*", ce este în totalitate sub controlul tău, înseamnă, "*prevenţie medicală*" de asemenea în totalitate sub controlul tău, înseamnă, "*sănătate mintală*" adusă de plăcerea gătitului, de aromele fantastice eliberate de căldura focului, ca nişte prizonieri întemniţaţi în infinitele mirodenii şi condimente, ce aşteaptă nerăbdătoare să fie eliberate de tine, prin această acţiune zilnică, şi numită atât de simplu, "*G*ătit". Sănătatea mintală produsă de gătit nu rămâne doar mintală, după cum am mai explicat. Sănătatea mintală se traduce în cele din urmă în sănătate fizică, deoarece, o minte relaxată şi lipsită de tensiune, va avea ca efect, un trup relaxat şi lipsit de tensiune, mintea rugându-l pe creier să elibereze chimicale plăcute trupului, iar într-un asemenea climat, totul funcţionează eficient şi fără a opune rezistenţă.

FUGI DE CEVA sau TE ÎNDREPŢI CĂTRE CEVA ?

De asemenea o dilemă pentru cei mai mulţi dintre oameni. Parcă-i şi aud spunând iritaţi:

- Da ce, nu e acelaşi lucru? Că fug de ceva sau mă-ndrept către ceva, nu sunt tot în mişcare?

Eşti tot în mişcare, însă, natura şi calitatea rezultatelor sunt exact opuse, şi depind în totalitate de care dintre cele două opţiuni o alegi ca şi filozofie de viaţă.

Lumea asta funcţionează în tipare, iar noi am mai avut un tipar similar atunci când am vorbit despre "*Teama de victorie*". A fugii de ceva şi a te îndrepta către ceva, sunt două concepte total diferite şi nu au ce să caute împreună. Simpla prezenţă a celor două una lângă alta creează confuzie. Sentimentul produs de rostirea celor două spune totul. Nu sunt din aceeaşi familie, nu seamănă unul cu altul, unul este negativ, iar altul pozitiv, unul pare urât, iar celălalt frumos, unul pare întunecat, iar altul însorit şi vesel. Pur şi

simplu, alăturarea lor este împotriva firii, este nefirească, şi cred că este necesar să fie făcută o distincţie cât mai clară a limbajului pe care-l folosim în viaţa asta. Folosirea emoţiilor este suficientă pentru a face o distincţie între cele două, şi în general între situaţiile din viaţă, însă, scopul acestei cărţi este "*detaliul*", aşadar, hai să detaliem.

"*Fugi de ceva*".

Am vorbit destul de mult despre emoţii, şi în special, despre emoţii negative, aşadar, ce emoţie generează această frază, "*fug de ceva*"? Teamă!, însă, ce este teama? Este nesiguranţă, vulnerabilitate, singurătate, o dorinţă atât de aprinsă şi de intensă, pe care însă, nu vezi cum ai putea s-o îndeplineşti, lipsindu-ţi resursele şi sprijinul necesar.

Fug de sărăcie!

Chiar dacă pare o afirmaţie pozitivă, această afirmaţie nu inspiră nimic mai mult decât teamă, încleştare, panică, gânduri din trecut, în care, lipsurile ţi-au marcat copilăria, fericirea, imagini cu persoane dragi suferind odată cu tine în sărăcie. După cum am amintit, cuvintele nu înseamnă absolut nimic fără imagini asociate acestor cuvinte, iar atunci când în frazele ce-ţi motivează acţiunile din timpul vieţii, sunt prezente cuvinte precum, *fug, şi sărăcie*, imaginile pe care o să le tot vezi în faţa ochilor or să-ţi toarne plumb în picioare, or să-ţi genereze cele mai distructive şi mai imorale idei şi soluţii, o să trăieşti într-o stare constantă de panică, aceste cuvinte or să te convingă de falsa realitate conform căreia,

nu mai ai timp, trebuie să te grăbeşti, s-o iei pe scurtături, să ocoleşti legea, să ignori reguli de bun simţ în relaţia cu ceilalţi. Cu alte cuvinte, nişte simple şi banale cuvinte, vor genera cele mai distructive şi mai neplăcute acţiuni, şi la fel vor fi şi rezultatele. Este posibil ca aceste cuvinte să pară motivante, să pară încurajatoare, însă, ţine minte că viaţa este plină de subtilităţi, iar aceste concepte prezente în societate de eterne generaţii, au nevoie de atenţie suplimentară, au nevoie de un plus de raţiune şi răbdare. Fuga de sărăcie pare să fie un plan de viaţă ce te-ar putea scoate din sărăcie, însă, detaliile acestui plan or să perpetueze în continuare rezultatele generate în viețile altor oameni ce folosesc deja un tipar de gândire similar. Ţine minte că ai un subconştient, iar acest subconştient nu poate face diferenţa dintre ficţiune şi realitate. Cât timp îi furnizezi subconştientului cuvinte precum, *"fug",* sau, "*sărăcie"*, chiar dacă prin faţa ochilor îţi trec cele mai eficiente soluţii ce ţin de prosperitate, pentru tine, aceste soluţii vor fi aproape invizibile, deoarece, tu ai programat în GPS-ul tău doar comenzi precum, "*fuga",* şi "*sărăcia"*, fiind singurele detalii cărora subconştientul le acordă atenţie, şi asupra cărora o să-ţi atragă atenţia.

- Mă îndrept către prosperitate, vreau să fiu un om prosper şi influent, vreau să realizez ceva cu viaţa mea, vreau să simt ce simt oamenii fericiţi şi siguri pe ei, vreau bunăstare, vreau să fac parte din elita omenirii!!!!!!!!

Ce-ai simţit când ai citit şi rostit aceste cuvinte? Toate cuvintele şi frazele de mai sus, au asociate imagini şi amintiri la care-ai fost martor(ă) într-un fel sau altul, poate prin intermediul filmelor vizionate de-a lungul vieţii, a cărţilor citite ce ţi-au stimulat imaginaţia, sau a exemplelor din viaţa

reală. Când rosteşti asemenea cuvinte, îţi apar în faţa ochilor, fără să realizezi, imaginile ce-au avut cel mai mare impact emoţional asupra ta, imagini cu oameni demonstrându-ţi realitatea ce te aşteaptă, cu puţină răbdare, cu puţină acţiune fizică (muncă), cu puţin interes, cu puţină pasiune, imitând parţial ce au făcut cei pe care-i admiri. Aceste minunate imagini sunt generate de către nişte simple cuvinte, ce pot fi alese deliberat, le ai oricând la dispoziţie, şi pentru care nu trebuie să plăteşti absolut nimic, iar în urma imaginilor generate de către aceste simple cuvinte, creierul tău la rândul său, va fi şi el drăguţ şi cooperant, şi-ţi va elibera în organism, chimicalele atât de mult îndrăgite şi apreciate de către oameni, sentimentele produse de aceste minunate chimicale, fiind etichetate drept,

"*fericire, pasiune, dorinţă, entuziasm, dragoste*".

Sunt simple cuvinte, simple imagini, simple chimicale, simple sentimente, însă, din climatul produs de acest simplu şir de paşi, rezultă cele mai productive consecinţe, cele mai ingenioase idei, cele mai simple şi mai durabile soluţii, cu cel mai mic efort, şi cu cel mai mare grad de pasiune şi satisfacţie în aplicarea ideilor şi soluţiilor generate de tiparul de gândire.

Din păcate, fiind vorba despre un *tipar de gândire*, vechiul şi ineficientul tipar este format prin exerciţiu, în ani de zile, aşadar, noul tipar nu-l va înlocuii pe cel vechi în două săptămâni, fiind un proces diferit de la o persoană la alta, însă, fiind totuşi vorba despre fizică şi mecanică internă, noul tipar îl va înlocuii în cele din urmă pe cel vechi, dacă persoana decide că a venit timpul pentru o schimbare majoră în propria viaţă, şi acordă timp, răbdare, şi multă insistenţă.

Fug de boală!

Poţi să fugi cât de tare vrei tu. Ea o să ţină pasul cu tine şi o să te învingă de fiecare dată, dacă *boala* este cea căreia îi acorzi atenţie. Lumea asta funcţionează în tipare, aşadar, tiparul este acelaşi. Datorită informaţiilor limitate, de-a lungul timpului oamenii au creat convingerea conform căreia, fuga, sau lupta cu boala, este soluţia şi atitudinea mintală ce trebuie adoptată. Pare să fie o raţiune cât se poate de pertinentă, şi o atitudine justificată, aceea de a fugii de boală, adoptând o atitudine obsesivă faţă de alimentaţie sau igienă, verificând în cele mai mici detalii fiecare ingredient de pe toate ambalajele, devenind vegetarian(ă), ori adoptând orice altă metodă de combatere şi prevenţie a bolilor, însă, indiferent cât de eficiente ar fi aceste soluţii, ele sunt aproape în totalitate sabotate şi neutralizate de către atitudinea mintală adoptată, şi anume, aceea de obsesie, de luptă, de atitudine defensivă.

- Şi ce emoţie este responsabilă pentru aceste acţiuni obsesive, defensive, de luptă?

- Bineînţeles că, "Teama"!

- Ce emoţii conţine teama?

- Vulnerabilitate, nesiguranţă, îndoială! Acestea fiind doar cuvinte, înseamnă că ele au asociate şi imagini de un anumit tipar, aşadar, ce fel de imagini îţi răsar în faţa ochilor atunci când citeşti pe un prospect ingredientele unui produs, iar tu eşti interesat(ă) de acele detalii, cu scopul de a evita boala? Bineînţeles, imagini cu oameni bolnavi, în suferinţă,

îngrijoraţi, temători, adică, în aceeaşi stare emoţională cu tine.

- Şi ce se întâmplă în organism în urma apariţiei unor imagini?

- Desigur, creierul este drăguţ, cooperant, şi nu face discriminare, aşadar, eliberează în organism chimicale ce sunt în esenţă otrăvuri, încercând în zadar să-ţi atragă atenţia că tu nu faci ceea ce crezi că faci, tu nu previi nimic, ba dimpotrivă, în mod neintenţionat, creezi exact ceea ce încerci să previi, atacându-ţi propriul organism, neînţelegând ce se întâmplă în interiorul tău!

"Este atât de delicioasă mâncarea asta, este atât de sănătoasă pentru mine, este atât de inteligent organismul ăsta al meu, cu globule albe, roşii, sistem imunitar, fel şi fel de mecanisme de protecţie cu ajutorul cărora corpul meu mă protejează. Sunt sigur(ă) că organismul meu ştie exact ce are de făcut cu această mâncare pentru a mă ţine sănătos(sănătoasă) şi energic(ă). Îl pot ajuta şi eu având puţină grijă la ceea ce mănânc, însă, atunci când sunt mai neglijent(ă), corpul meu compensează întotdeauna printr-o inteligenţă şi o capacitate de adaptare extraordinare".

Nu-i aşa că te-ai simţit mult mai bine citind aceste rânduri? Crezi că este un efort imposibil să-ţi vorbeşti frumos, să priveşti lumea în care te-ai născut, şi viaţa asta, cu zâmbetul pe buze, să te informezi cu zâmbetul pe buze, să găteşti cu zâmbetul pe buze, să priveşti mâncarea rezultată, cu satisfacţie, apreciere, recunoştinţă, indulgenţă, înţelegând că, astfel de sentimente, contribuie într-o măsură la fel de mare la starea generală de sănătate, precum calitatea alimentelor, înţelegând că, atitudinea dramatică şi paranoică îţi împiedică

organismul să aibă parte de liniştea şi relaxarea de care are atât de multă nevoie, şi de care are parte doar în timp ce tu dormi, uneori nici atunci, deoarece, tiparul din timpul zilei este în cele din urmă preluat şi în timpul somnului, prin vise, calitatea somnului având de asemenea de suferit.

Crezi că ai o explicaţie raţională pentru care să nu te respecţi mai mult, pentru care să nu acorzi mai multă atenţie cuvintelor ce ţi le adresezi? Crezi că necesită un efort mai mare aplicarea unui tipar de gândire, faţă de altul? Crezi că meriţi să ai parte de un control sporit în alegerea calităţii rezultatelor dorite? Crezi că eşti dator(datoare) generaţiilor trecute să te jertfeşti aşa cum s-au jertfit ei, perpetuând astfel, un tipar de gândire ce provoacă tensiune şi suferinţă? Crezi că ai o datorie faţă de alţii să continui anumite tradiţii? Crezi că nu ai dreptul la fericire dacă faci propriile tale alegeri şi-ţi trăieşti propria viaţă?

Fug de singurătate!

Poate părea înşelătoare, pentru că este o expresie pe care oamenii n-o folosesc aproape niciodată, însă, după cum am învăţat, lumea asta este plină de subtilităţi, şi chiar dacă nu folosim cuvinte prin care să ne exprimăm sau să ne justificăm acţiunile, asta nu înseamnă că acţiunile noastre nu au o explicaţie şi o definiţie. Educaţia la nivel global, este deosebit de precară şi de superficială, motiv pentru care, oamenii nu prea înţeleg ce fac cu viaţa lor, mulţumindu-se să imite comportamentul şi acţiunile celor din jur, fără a fi interesaţi de explicaţia detaliată a respectivelor acţiuni.

Aproape în totalitate, relaţiile de orice fel, între doi sau mai mulţi oameni, au la bază "Teama de singurătate", nicidecum "Dorinţa de companie"!!!!

Dacă simţi nevoia să te revolţi şi vrei să sari în sus de pe canapea, ai grijă să nu dai cu capul în tavan. Orgoliul şi negarea în care trăiesc cei mai mulţi dintre oameni, îi va împiedica întotdeauna să accepte prezenţa unui asemenea sentiment de vulnerabilitate, temându-se de cum ar arăta în faţa celorlalţi, temându-se că nu vor mai fi respectaţi ori temuţi. De vină sunt; lipsa informaţiilor, starea de negare, subtilitatea detaliilor vieţii, sau tiparul vieţii educat şi exersat.

O să vorbim în detaliu despre relaţii, şi perspectiva potrivită şi utilă din care-ar trebuii privite relaţiile, deoarece, Existenţa asta a fost creată special ca oamenii să interacţioneze şi să se bucure de această lume împreună. Paradoxal, omenirea a făcut exact opusul. A folosit legătura dintre oameni ca pretext pentru ură, război, violenţă de toate felurile, conjugală, infantilă, şi chiar violenţă şi pedepse fizice îndreptate către sine, fiind una dintre cele mai aberante şi stupide lucruri gândite vreodată de om.

E PREA FRUMOS SĂ FIE ADEVĂRAT

Ei bine, această expresie stă pe buzele interne, pe buzele gândului fiecărei persoane, ce-i este prea teamă să-şi trăiască viaţa, folosind toate scuzele inventate vreodată, pentru a nu schimba absolut nimic în viaţa personală, mulţumindu-se cu o existenţă măruntă şi insignifiantă, folosind fără să-şi dea seama şi fără să articuleze în cuvinte, expresia,

„*E prea frumos să fie adevărat*”.

În categoria asta intră fiecare muncitor din societatea umana, şi nu numai, chiar şi oameni de afaceri întâlnind ocazional oportunităţi pe care le resping folosind aceeaşi scuză.

Societatea în care trăim, a fost gândită şi construită de către oameni temători şi trăiţi într-o stare profund paranoică, aceste emoţii forţându-i să acţioneze în cele mai negative şi distructive moduri, şi adoptând cele mai negative şi mai distructive reguli. Viaţa trăită în teamă, i-a împiedicat întotdeauna pe oameni să caute soluţii şi resurse intelectuale în sine, astfel, au fost nevoiţi să-şi orienteze atenţia către ceilalţi oameni, pentru a-şi satisface planurile, dorinţele şi nevoile, ce la rândul lor, au fost inspirate tot dintr-o stare de teamă.

Şi ce a rezultat din această teamă profundă în care au trăit

oamenii, şi în special conducătorii lumii?
A rezultat sclavia, războiul, prin invadarea altor popoare, jaful, crima, înşelăciunea, ura, invidia, diferitele forme de guvernare, prin care, oamenilor le-au fost şi le este în continuare educată ideea conform căreia, ei nu sunt capabili să se guverneze singuri, că au nevoie de o autoritate supremă să le guverneze şi să le gestioneze viaţa, că această autoritate are putere decizională absolută asupra tuturor aspectelor vieţii acestor neputincioşi supuşi, societatea urmând să intre în colaps fără ochiul vigilent şi protector al acestei autorităţi supreme, care, din bunătatea divină cu care a fost înzestrată de către însăşi Existenţa, a inventat pentru loialul şi docilul supus, „*locul de muncă”*.

Hai să vedem de ce anumite oportunităţi ivite de-a lungul vieţii, par prea frumoase să fie adevărate. Această idee, prin care, o oportunitate ivită aparent de nicăieri, nu pare să fie nimic altceva decât o altă amăgire a sorţii ce continuă joaca parşivă cu fericirea ta, are legătură directă cu subiectul anterior şi cu filozofia de viaţă adoptată neintenţionat. În viaţă, ai doar două variante la dispoziţie, şi anume:

“*să fugi de ceva”,* sau*, “să te îndrepţi către ceva”*.

Sunt singurele două opţiuni disponibile în fiecare zi a vieţii tale, adoptând ori o filozofie, ori pe cealaltă, neexistând opţiunea de a le adopta pe amândouă în acelaşi timp. În urma alegerilor făcute, ai parte de rezultate, negative, sau pozitive, în funcţie de alegerile făcute în *fiecare moment* al vieţii tale.

Fug de ceva!

Imaginează-ţi că, acum, la maturitate, îţi petreci timpul cu un grup de prieteni, iar unul dintre ei aduce o cunoştinţă ce reprezintă un grup de investitori, iar această persoană se adresează grupului:

- Cel ce-mi prezintă în momentul ăsta o oportunitate de afacere, o idee pe care a gândit-o de ceva timp şi *poate fi pusă rapid în aplicare, iar persoana este bine informată în legătură cu acest subiect, eu îi pun la dispoziţie un milion de euro pentru a-şi pune în aplicare ideea!*

Cum reacţionezi la o asemenea ştire? Dacă eşti sincer(ă) cu tine, şi mai ales, dacă ţi-ai trăit, şi-ţi trăieşti în continuare viaţa precum cei mai mulţi dintre oamenii educaţi de societatea umană, înseamnă că nu te-ai pregătit niciodată pentru o asemenea oportunitate. Hai să vedem şi de ce.

Imaginează-ţi că eşti o persoană adultă, şi întreaga copilărie ai fost educat(ă) după un tipar negativ, şi anume,

„Ţi s-a spus că eşti întotdeauna în competiţie cu ceilalţi oameni, ţi s-a spus să te gândeşti numai la tine, pentru că şi ceilalţi fac acelaşi lucru, ţi s-a spus că oamenii sunt duri şi răi, că n-o să-ţi dea nimeni de pomană, că banii nu cresc în copaci, că economia este limitată, iar banii disponibili sunt împărţiţi în funcţie de valoarea fiecăruia(fiecăreia), aşadar, unii primesc mai mult, iar alţii mai puţin, ţi s-a spus că trebuie să munceşti din greu, să suferi şi să te sacrifici pentru tot ce-ţi doreşti, ţi s-a spus că rezultatele vin proporţional cu sacrificiile făcute, că suferinţa îndurată demonstrează dorinţa

de a avea rezultate, iar dacă nu eşti dispus(ă) la suferinţă, nu poţi avea pretenţia de a-ţi realiza visele”,

, cu alte cuvinte, oamenii ce te-au educat, au vrut să construiască din tine un(o) Spartan(ă), un(o) războinic(ă), reuşind în schimb, să creeze un(o) paranoic(ă). Au creat doar un(o) paranoic(ă), fiindcă, aceste expresii prezente pe buzele bine intenţionate ale fiecărui adult educator, nu reuşesc decât să-i tragă nişte semnale de alarmă copilului, punându-l în gardă, fără a-i explica şi cum să pună în aplicare uriaşul bagaj de expresii aparent înţelepte, însă, total contraproductive. După ce-i sunt predate aceste învăţături, aceste lecţii profund filozofice, copilul termină şcoala fără a-i fi prezentat şi un plan de aplicat, în urma căruia, să controleze calitatea rezultatelor, rămânând doar cu învăţăturile şi expresiile paranoice repetate cu insistenţă, şi care,

“*pentru el reprezintă lumea reală în care trăieşte”*.

Într-o asemenea stare emoţională, tânărul şi neexperimentatul adult, este eliberat printre ceilalţi oameni, să-şi trăiască viaţa şi să-şi câştige existenţa.

Având un asemenea bagaj de expresii, gândite să-i atenţioneze cu privire la greutăţile şi primejdiile ce urmează să-i aştepte în viaţă, şi fără a le fi cultivate resursele necesare gestionării şi depăşirii acestor dificultăţi, cei mai mulţi dintre oameni se simt realmente neputincioşi, mici, insignifianţi, se simt precum insectele printre uriaşi, se simt în pericol, au în permanenţă senzaţia că trebuie să privească peste umăr, pentru a evita pericole ce pândesc la tot pasul. Dacă eşti sincer(ă) cu tine, o să descoperi un sentiment similar.

Când îţi trăieşti viaţa având sentimentul lipsei controlului

propriei existenţe, şi având definiţii de genul:

„*trebuie să munceşti din greu pentru tot ce-ţi doreşti, banii nu cresc în copaci, şi n-o să-ţi dea nimeni de pomană”*,

, este de înţeles ca atunci când se iveşte o oportunitate extraordinară, tu să priveşti oportunitatea respectivă tot din tiparul negativ în care ai fost educat(ă) să priveşti toate aspectele vieţii, astfel, o să etichetezi acel minunat DAR al Universului, ca fiind,

„*Prea frumos să fie adevărat*”,

, folosind scuze de genul:

„*asta nu este pentru mine, nu sunt eu aşa de norocos(norocoasă), n-am ce să fac cu oportunitatea asta, pentru că eu nu sunt suficient de inteligent(ă) să ştiu ce-am de făcut*”.

Mă îndrept către ceva!

Hai să privim acum şi din perspectiva pozitivă. Imaginează-ţi că ţi-ai trăit toată viaţa înconjurat numai de oameni relaxaţi, şi te-au învăţat să fi fericit(ă), să ai încredere în oameni, să ai încredere în tine, te-au învăţat că ai un potenţial fantastic, însă, este necesar ca acest potenţial să fie explorat, cultivat, să fie udat zilnic precum o floare, să fie preţuit, pentru că face parte din tine şi va fi toată viaţa al tău.

Drept urmare, faci ce-ai fost educat(ă) să faci, şi anume, te bucuri de viaţă, faci tot posibilul să fi fericit(ă), îţi preţuieşti familia, îţi faci prieteni şi-i preţuieşti, îi consideri cel mai important aspect al vieţii, şi-ţi trăieşti viaţa în acest tipar. Pentru că ţi-a fost repetat cu insistenţă de existenţa unui potenţial foarte mare, investighezi, afli tot felul de lucruri, eşti foarte activ(ă), practici o varietate mare de ocupaţii, îţi faci planuri, îţi faci proiecte, pui detalii cap la cap, nici măcar nu ştii ce-o să faci cu ele mai departe, însă, ţie nu-ţi pasă, pentru că este mult prea plăcut să le faci, este mult prea plăcut să fi activ(ă), să descoperi, să eliberezi misterele de unde sunt ele îngropate.

Imaginează-ţi că s-au strâns nişte ani de când îţi trăieşti viaţa în tiparul ăsta, şi aflându-te în minunatul tău grup de prieteni, unul dintre ei aduce o cunoştinţă, care se întâmplă să fie investitor, un om ce investeşte în idei foarte bune şi de viitor, şi te aude pe tine vorbind cu pasiune despre ideile tale, ce până-n prezent, n-au fost nimic mai mult decât o joacă, fiindcă, aşa ai fost educat(ă) să priveşti şi să-ţi trăieşti viaţa. Imaginează-ţi că această persoană este fascinată de ceea ce aude, şi fiind trăită într-un mediu de afaceri, având o viziune foarte clară a felului în care poate fi aplicată o idee şi ce şanse de reuşită are ea, îţi propune să-ţi dea un milion de euro, pentru a-ţi pune în aplicare una dintre ideile despre care-ai vorbit la masă.

Pentru că tu ţi-ai trăit viaţa cu entuziasm şi pasiune, pentru că ţi-ai trăit viaţa investigând şi cultivându-ţi potenţialul, n-o să gândeşti,

„*E prea frumos să fie adevărat*”,

, în schimb, o să spui:

- „*Bineînţeles. E firesc. Era şi timpul. Ăsta este cel mai firesc pas ce se putea întâmpla, pentru că am făcut tot ce trebuia să fac, şi anume, mi-am cultivat opţiuni, iar acum, una dintre ele îmi oferă oportunitatea de-a merge mai departe, de a progresa, pentru că aşa funcţionează lumea asta. Progresul este firesc, este natural, este pasul firesc în viaţă atunci când priveşti înainte, atunci când ai viziune şi pasiunea de-a explora ideile ce răsar de-a lungul vieţii, şi chiar dacă nu mă descurc eu cu tot ce am de făcut, am prieteni foarte buni să mă ajute, şi o să fie totul în regulă.*”.

Sunt două filozofi diferite de viaţă, cu rezultate total opuse, şi ambele ţin de mental, nicidecum de calităţi fizice sau intelectual, ci doar de perspectiva din care este privită şi trăită viaţa. Chiar dacă pare greu de crezut că soluţiile unei vieţi împlinite pot fi atât de simple, ele sunt în realitate atât de simple. Problemele omului din viaţa de zi cu zi, şi le creează singur, însă, le creează cu ajutorul informaţiilor primite prin educaţie, şi cu exemple negative şi distructive ale celor din jur, ce nu se sfiesc să dea sfaturi, atunci când ar fi mai util să tacă din gură.

Sunt două tipare ce par să fie o singură filozofie de viaţă, fiind insesizabilă diferenţa dintre cele două, însă, la o analiză mai atentă, natura de extreme, de aspecte opuse, ce au consecinţe total diferite, devine din ce în ce mai clară, în condiţiile în care,

“*majoritatea populaţiei globului trăieşte predominant aplicând numai, şi numai, şi numai, primul tipar’*,

, iar calitatea rezultatelor este cât se poate de evidentă.

ZONA DE CONFORT

Omul a fost dintotdeauna o ființă extrem de rezistentă, ce s-a adaptat şi celor mai vitrege condiţii de viaţă, obişnuindu-se destul de uşor cu locul şi condiţiile actuale de viaţă, fiind o ființă foarte inventivă, astfel, ea se mulţumeşte şi singură atunci când nu prea are motive de mulţumire, oferindu-şi scuze şi explicaţii fanteziste pentru condiţiile actuale de viaţă, mulţumită mecanismelor defensive, a mecanismelor de supravieţuire, cele ce forţează persoana să inventeze scenarii detaliate pentru a explica situaţia actuală, şi totodată, scenarii pozitive, pe care le foloseşte ca şi motive de bucurie şi împlinire, ce fac viaţa să pară că merită trăită, chiar şi atunci când nu prea mai sunt motive.

Astfel, s-au inventat scuze precum sunt extremele, şi anume; categoriile sociale, omul sărac, omul din clasa de mijloc şi omul bogat, nobilul şi supusul acestuia, scuze precum, inteligenţa şi prostia, credinciosul şi păcătosul, norocul şi ghinionul, şi altele. În aceste condiţii, fiecare persoană analizează locul şi condiţiile actuale de viaţă, îşi alege o opţiune, sau mai multe, din lista destul de variată

de extreme, exersează o perioadă expresiile respective, se străduieşte să articuleze o explicaţie raţională folosind informaţiile pe care le are la dispoziţie, informaţii de asemenea disponibile în funcţie de locul şi clasa socială în care s-a născut, apoi, exersând o perioadă explicaţiile respective, ele se ancorează şi devin convingeri, devine noua realitate, şi în cele din urmă, îşi trăieşte viaţa pân' la adânci bătrâneţi în situaţia şi condiţiile create, fără să deranjeze pe nimeni, fără să pună întrebări de genul;

"*da ce drept ai tu să trăieşti aşa cum trăieşti, iar eu să trăiesc aşa cum trăiesc,* şi *care este diferenţa reală dintre noi*".

Şi aşa au trăit oamenii, milenii, considerându-se, ori privilegiaţi, oamenii lui Dumnezeu, feţe bisericeşti, faraoni, oameni de viţă nobilă, regi, împăraţi, guvernanţi, având sânge albastru (probabil aşa era numită leucemia la acea vreme, bieţii oameni), sau dimpotrivă, considerându-se sclavi, păcătoşi, proşti, supuşi, soldaţi, muncitori, oameni fără valoare şi importanţă, ce s-au născut *fără sprijinul Divinităţii,* şi nu merită aceeaşi viaţă precum cei privilegiaţi.

Această capacitate de adaptare a oamenilor la condiţiile actuale de viaţă, şi incapacitatea lor de a mai spera la o îmbunătăţire semnificativă, este denumită drept,

"*Zona de Confort*".

Într-o perioadă în care, zilnic ajungeau la spital zeci de persoane muşcate de câinii comunitari pe străzile capitalei europene numită Bucureşti, într-o perioadă în care, un copil era sfâşiat de maidanezi într-un parc din sectorul 2 ale aceleiaşi capitale, abia în urma acelui eveniment, bineînţeles

că s-au mobilizat masele de oameni, iar în urma presiunii mulțimii, câinii comunitari au fost ridicați de pe străzi și tratați mai mult sau mai puțin decent, de către cei ce și-au asumat acest rol într-o capitală europeană. Într-o asemenea perioadă, scara de bloc de lângă a mea, era căminul unei cățelușe, ce interzicea cu o eficiență impresionantă accesul oricărui străin în bloc, sau în zona parcării. Această cățeluș ă era neînfricată în perimetrul ei, era stăpâna absolută a zonei partulate de ea, însă, din când în când, cineva îi deschidea ușa dinspre stradă, iar neînfricata războinică se trezea într-o zonă ce nu făcea parte din aria de influență de sub protecția ei. În numai câteva secunde comportamentul cățelușei devenea de nerecunoscut, încercând din răsputeri să reintre în spațiul atât de familiar, însă, din păcate, era prea târziu, ușa era închisă, iar persoana ce-i deschidea ușa era de negăsit. Cățeluș a începea să tremure, avea în permanență capul, urechile și coada plecate, și se adăpostea după o mașină, așteptând să-i deschidă cineva ușa. Mai avea momente de curaj, în care, ieșea din ascunzătoare și fugea la intrare, așteptând să i se deschidă ușa, însă, la apariția fiecărui pieton, fugea înspăimântată înapoi la adăpost, iar acest scenariu traumatizant se repeta uneori zeci de minute, până ce se deschidea ușa, permițându-i cățelușei să-și reia locul pe tronul regatului, protejat cu atâta simț de răspundere. În numai câteva secunde, spiritul de amazoană războinică reintra în trupul cățelușei, ce-și relua imediat patrulările atât de necesare protejării regatului ei, de către invadatorii străini.

Suntem ofensați de comparația cu niște animale, față de care, ne considerăm superiori, însă, aceste animale oferă cele mai sincere exemple și explicații ale comportamentului oamenilor, la nivel individual și social, în condițiile în care, de când trăiește omul pe această planetă, majoritatea

populaţiei planetei noastre trăind exact tiparul de viaţă expus cu atâta bunăvoinţă de această căţeluşă.

Omul, neînţelegând cum funcţionează, nefiind educat şi informat asupra propriului potenţial şi a mecanicii sale interne, îşi revendică un teritoriu de câţiva metri pătraţi, numit apartament, sau casă, se lăsa convins că face parte dintr-o pătură socială *specifică,* şi că nu are dreptul să depăşească graniţa şi limitele păturii sociale în care s-a născut, şi se lăsa convins că nu poate aspira la mai mult, datorită unor limitări fictive inventate de-a lungul secolelor, şi transmise populaţiei umane prin intermediul educaţiei. Până la sfârşitul zilelor, cei mai mulţi dintre oameni îşi trăiesc viaţa căutând firimituri în limitele păturii sociale în care au fost educaţi că au dreptul, şi respectă tiparul cu atât de multă ambiţie şi îndârjire, încât, nu le permit nici copiilor să încerce depăşirea acestor graniţe imaginare, acestor graniţe mintale, create în mod atât de ingenios în urmă cu mii de ani, de către *oameni primitivi*, convingând incredibil de multe generaţii, că aceste graniţe sociale sunt fizice, în condiţiile în care, ele nu sunt decât trucuri psihologice, ce au avut însă o eficienţă fantastică, şi mai au în continuare, la peste jumătate de mileniu de la apariţia psihologiei. FASCINANT.

Pare de necrezut? Uită-te-n jurul tău şi analizează-ţi viaţa personală!

Chiar dacă nu articulezi în cuvinte, chiar dacă nu foloseşti fraze, prin care să-ţi exprimi şi să devii conştient(ă) de temerile tale, asta nu înseamnă că nu acţionezi sub influenţa temerilor. Îţi aduc aminte că trăim în Tărâmul Subtilităţilor, iar eu nu încerc să te conving de nimic. Încerc doar să-ţi evidenţiez aspecte mai puţin vizibile, pe care, tu personal să le analizezi şi să ajungi la propriile tale concluzii, pentru a exercita în cele din urmă, un control sporit şi pozitiv al

influenţei şi efectelor personale asupra oamenilor din jurul tău, şi asupra acestei lumi.

NU DA PASĂREA DIN MÂNĂ PE AIA DUPĂ GARD

Sub astfel de forme sunt manifestate temerile din *zona de confo* sub forma unor definiţii, a unor proverbeprecum,

"*Nu da pasărea din mână pe aia după gard*".

Ce calamitate naturală crezi că s-ar abate asupra ta, dacă-ai lăsa o clipă *pasărea din mână,* şi te-ai duce să studiezi *pasărea de pe gard,* să-i admiri penajul, să-i admiri ciripitul, poate este o pasăre ce-a emigrat dintr-o regiune exotică a planetei, şi nimeni în afară de tine nu a văzut vreodată o pasăre atât de frumoasă şi de unică? Nu crezi că merită s-o analizezi puţin, chiar dacă nu produce efecte financiare? Nu crezi că merită oportunitatea de-a avea parte de-o asemenea experienţă, tocmai tu, dintre toţi oamenii, să admiri o astfel de pasăre?

Însă, educaţia este educaţie, şi ori de câte ori te

gândeşti să laşi pasărea actuală din mână, pentru a verifica una nouă şi diferită, îţi vin în minte învăţăturile primite de la educatorii avuţi de-a lungul vieţii, ce ţi-au atras atenţia cu privire la primejdiile şi greutăţile ce le-ai putea întâmpina, şi renunţi înainte să vezi măcar cum arată pasărea de pe gard.

- Am de gând să iau o corabie şi să călătoresc peste mări şi ţări, să descopăr tărâmuri noi şi interesante, nedescoperite şi neexplorate de nimeni!!!!

- Ooooo, ce drăguţ. E frumos să visezi, să scrii despre visele tale, să-ţi pictezi visele, dar adu-ţi aminte că Pământul este plat, iar tu nu ai unde să te duci, aşa că, ascultă de mine, pentru că eu sunt un om bătrân şi trăit, deci, sunt înţelept şi atotştiutor. Eu le ştiu pe toate, şi crede-mă că este mai bine şi mai sigur să stai în banca ta, să-ţi vezi de locul actual de muncă, să-ţi întemeiezi o familie şi să-ţi creşti copiii învăţându-i aceleaşi lucruri învăţate şi de tine. Tradiţiile sunt importante şi trebuiesc trecute de la o generaţie la alta, copii trebuie să ştie despre strămoşii lor, cei ce s-au luptat cu dragonii şi balaurii, nu trebuie să-i împovărezi cu fantezii irealiste, pe care ei să le urmeze, iar ulterior, să sufere tot felul de dezamăgiri. Chiar dacă tu visezi să fie o lume de basm dincolo de orizont, o lume incredibil de frumoasă şi ofertantă, cu oportunităţi ce nouă ne este imposibil să ni le imaginăm, fiind trăiţi în lumea asta izolată, fără informaţii, şi fără alte perspective, decât cele ce ne-au fost şi nouă oferite de către adulţii educatori, educatori, ce la rândul lor, le-au fost oferite aceleaşi perspective şi alegeri, tot prin educaţie. Înţelegi puiule? Tu ai o datorie faţă de cei ce-au fost înaintea ta. Trebuie să le demonstrezi respectul tău, făcând acelaşi lucru pe care l-au făcut şi ei, aşa că, nu fi arogant(ă) şi fă

ce-ai fost educat(ă) să faci. Pune odată mâna pe treabă, puturosule(puturoaso)!!!!!

Interesant este că, cineva a observat o diferenţă între ocupaţiile disponibile în urmă cu un secol, şi cele disponibile astăzi, astfel, în urmă cu aproximativ un secol, în jur de 95 la sută din populaţia globului se ocupa cu agricultura, şi numai 5 la sută cu alte profesii disponibile la acea vreme. Se pare că, în prezent raportul este exact invers, astfel, doar 5 la sută din populaţia globului se mai ocupă cu agricultura, restul de 95 la sută, ocupându-se cu diferitele activităţi disponibile pe această planetă. Aşadar, opţiunile disponibile în materie de profesii, au explodat, iar posibilitatea de a le practica, este mai mare decât a fost vreodată, fiind o lume mult mai deschisă, cu graniţe mult mai flexibile, cu acces la informaţie şi cursuri de specialitate din ce în ce mai variate, mai simple, şi mai disponibile.

Ce fel de primejdii crezi că te pasc dacă te aventurezi măcar puţin înspre pasărea aia colorată, frumoasă şi tentantă de pe gard, şi vezi ce oportunităţi oferă? Îţi reamintesc că nu trebuie neapărat să urmezi un plan, sau curiozitatea ta să aibă o finalitate financiară. Satisfacţia adusă de experienţă este cea importantă. Am mai vorbit despre acest aspect, în care, tot ce-ţi doreşti în viaţă, în realitate ţi-o doreşti pentru emoţia produsă de aceasta, pentru experienţă, nicidecum pentru obiectul ori călătoria în sine, ci doar pentru emoţie. Emoţia generată de un anumit detaliu, este singurul motiv pentru care îţi doreşti acel detaliu în viaţa personală. După ce emoţia începe să scadă în intensitate, apare plictiseala, iar în aceeaşi clipă apare şi dorinţa pentru un nou detaliu, pentru o nouă sursă prin care să fie din nou generată delicioasa şi magnifica emoţie.

Această confuzie dintre "*sentimentul de dorinţă şi obiectele fizice"*, este cea mai interesantă capcană în care cad oamenii, indiferent de gradul de aşa-zisă inteligenţă, ori de statutul social. Imaginează-ţi nivelul de libertate de care te-ai bucura, dacă-ai face o simplă şi banală distincţie, între un obiect, şi motivul real pentru care îţi doreşti obiectul. Folosind doar o simplă frază, un simplu detaliu, te-ai putea bucura de o libertate emoţională a căror ramificaţii nu le poţi înţelege deocamdată.

TOATE ASPECTELE VIEŢII SUNT PERFECT NEUTRE

Ştiu că eu încurajez la ceva mai mult curaj, încurajez cultivarea unui sentiment de împuternicire, de control ceva mai prezent asupra vieţii şi asupra acţiunilor noastre, însă, este important de înţeles că, nu este nimic rău sau greşit în a-ţi trăii viaţa în teamă şi nesiguranţă. Toate aspectele vieţii sunt educative şi perfect neutre, aşadar, chiar dacă tu alegi să-ţi creezi în continuare probleme prin tiparul vieţii pe care continui să-l perpetuezi, asta nu înseamnă cu nu are nimeni de câştigat de pe urma acţiunilor tale, sau că nu este nimeni fericit de existenţa celor ca tine, să-i asigure un trai lipsit de griji, plin de satisfacţii şi foarte multă prosperitate.

Industria farmaceutică

Hai să luăm ca exemplu industria farmaceutică. Inclusiv medicii au ajuns să admită faptul că, *stresul* este responsabil pentru cele mai multe dintre bolile pe care le face omul de-a

lungul vieţii. Nu este singurul factor, însă, este cel mai des întâlnit factor responsabil pentru deteriorarea organismului uman.

- Şi ce este stresul?

- Este doar gând!

- Poate fi tiparul gândului ales deliberat?

- Bineînţeles. Despre asta vorbim de la începutul cărţii!

- Există informaţii şi tehnici simple şi uşor de aplicat, pentru îmbunătăţirea stării emoţionale, şi a stării fizice şi de sănătate?

*- Bine*înţeles. D*espre asta tot vorbim de la începutul cărţii, şi încă nu am terminat!*

- Pot alege să ignor toate informaţii*le din această carte, iar dacă nu am încredere în aceste informaţii, să aleg ignorarea tuturor informaţiilor, din toate sursele disponibile în această* lume?

- Bineînţeles. Nu te poate oprii nimeni, aşa cum nimeni nu te poate forţa nici să crezi ori să aplici vreo *metodă de* îmbunătăţire *a calităţii vieţii!*

- Pot da vina pe altcineva pentru situaţia actuală a vieţii mele, şi a situaţiei actuale a societăţii umane!

- Da, însă ar fi contraproductiv, şi nu ar ajuta pe nimeni!

- Pot da vina pe altcineva pentru ce aleg să fac în *continuare cu propria viaţă, şi pentru calitatea viitoarelor rezultate, ţinând cont că, tocmai am fost informat(ă), şi încă foarte detaliat, oferindu-mi-se principii mai simple decât au fost disponibile vreodată?*

- Nu! Dacă până-n zilele noastre au fost create victime şi sclavi pe bandă rulantă, ei bine, în *prezent situaţia este alta, astfel,* în aproape fiecare casă există conexiune la această bibliotecă uluitoare numită "*Internet", şi cu bagajul ireal de*

*informaţii adunat de către oameni curajoşi şi pasionaţi de progres, punând la dispoziţie toate informaţiile descoperite, simplificând periodic aceste înţelegeri, ce au fost odată mult prea complicate pentru a fi folosite de omul de rând, astăzi, aceste înţelegeri fiind mai simple ca niciodată, în aceste condiţii nu mai poate fi nimeni învinuit pentru eşecul individual al oamenilor. Chiar dacă sistemul educaţional rămâne neschimbat, informaţiile actuale sunt suficient de simple să poată fi aplicate de fiecare persoană în propria via*ţă, fără a avea neapărat nevoie de îndrumarea personală a oamenilor de specialitate. S-au strâns exemple ale unui număr *suficient de mare de oameni, ce au aplicat accidental exact acest tipar de gândire, iar ei nici măcar n-au ştiut ce revoluţionară şi utilă a fost perspectiva din care-au privit via*ţa.

- Pot ignora atât de mult timp prezenţa soluţiilor, încât, să aju*ng într-o stare atât de critică* şi *de disperat*ă, încât, să *nu mai cred că mai am vreo şansă de ieşire din respectiva situaţie, şi totuşi,* să-mi pot repune viaţa pe picioare, şi chiar să am realizări pe care nu le-am crezut posibile nici măcar înainte de apariţia problemelor?

- Bineînţeles! După cum o spun de zeci de ani cei ce deţin informaţii noi despre felul în care funcţionează omul şi mediul înconjurator, absolut nimic nu este definitiv în trupul uman, în conştiinţa umană, sau în vieţile noastre. Acolo unde există ignoranţă, obligatoriu condiţiile de viaţă se deteriorează, în *schimb, acolo unde există interes, dorinţă, şi mai ales, informaţie, obligatoriu situaţia trebuie să se îmbunătăţească, "este fizică". Chiar dacă oamenii vorbesc insistent despre optimism, speranţă ori credinţă, aceste stări emoţionale sunt generate tot de către informaţii la care a avut acces persoana respectivă de-a lungul vieţii, sau din*

experienţele şi dovezile la care a fost martoră, experienţe în urma cărora, şi-a creat singură definiţii şi convingeri, acestea fiind de asemenea, tot informaţii.

Mi-am permis acest scurt dialog, cu scopul de a enumera câteva dintre cele mai frecvente întrebări şi griji ale oamenilor din societatea noastră, pentru a clarifica flexibilitatea acestei realităţi, capacitatea de a repara şi cele mai deteriorate aspecte ale vieţii, şi pentru a oferii un exemplu de atitudine pozitivă şi productivă asupra vieţii, ce poate fi cu uşurinţă adoptată de fiecare persoană.

Când am început acest capitol, am luat ca exemplu industria farmaceutică, una dintre cele mai profitabile idei gândite vreodată de oameni, această idee având de câştigat numai şi numai atunci când omul suferă. Cu alte cuvinte, fără suferinţa oamenilor, ideea de faţă ar înceta să mai existe, industria farmaceutică şi-ar restrânge atât de mult activitatea, încât, ar devenii o ideea pe cale de dispariţie. Oamenii au sesizat de mult legătura dintre suferinţă şi prosperitatea industriei farmaceutice, luând naştere adevărate teorii ale conspiraţiei, conform cărora, cele mai multe dintre boli ar fi create sau inventate tocmai de către cei din această industrie, cu scopul de a fi justificate medicamentele pe care tot ei le şi creează. Mai simplu spus, ei creează problema, tot ei creează şi soluţia.

După cum am tot menţionat în această carte, sunt cel puţin două perspective ale aceleaşi situaţii, aşadar, hai să analizăm puţin această teorie a conspiraţiei, încăpând prin a spune, că absolut nici un aspect prezent în această lume nu este inutil sau nefolositor. Dacă un anumit detaliu persistă, indiferent că este negativ sau pozitiv, înseamnă că acel detaliu ori este util cuiva, ori este cerut cu insistenţă *de către oameni*, el

neputând să existe fără să-l ceară cineva, nefiind impus cu forţa. În clipa în care oamenii încep să-şi asume răspunderea pentru propria viaţă, încep să-şi trăiască viețile informându-se, pentru a înțelege în cele mai mici detalii ce se întâmplă şi de ce, şi îşi îndreaptă atenţia către soluţii mai puţin distructive, sau chiar în *totalitate inofensive,* în acea clipă, industria farmaceutică va fi din ce în ce mai puţin prezentă în viețile celor ce nu doresc să apeleze la ustensile sale, fără a-i priva pe cei ce vor să folosească singurele ustensile pe care le cunosc, sau pe care aleg să le folosească.

Oamenii au capacitatea de-a alege, soluţii sunt, şi încă foarte multe, iar atunci când o să vorbim despre QiGong, o să detaliez existenţa din abundenţă a alternativelor, aşadar, care este raţiunea şi utilitatea paranoicelor şi dramaticelor teorii ale conspiraţiei, ţinând cont de faptul că, aceste soluţii distructive sunt ţinute în viaţă tocmai de către oameni, şi tot ei sunt şi cei ce pot alege oricând alte alternative, fără a privii viaţa din perspectiva paranoică, conform căreia, cineva le doreşte răul. În clipa în care grupuri din ce în ce mai mari de oameni vor cere prezenţa alternativelor în societatea lor, aceste alternative vor începe imediat să-şi facă simţită prezenţa. Crescând cererea, creşte şi oferta, este atât de simplu. Când interesul oamenilor pentru informaţie va fi prioritar, acest interes va scoate imediat la iveală soluţii pe care nu le credeau posibile, o astfel de perspectivă oferindu-le oamenilor şi o viziune mult mai interesantă şi mai aventuroasă asupra vieţii, însă, este necesar mai întâi,

"*interesul pentru informaţie"*.

Am început capitolul de faţă menţionând că, "*stresul"* este factorul principal ce favorizează apariţia afecţiunilor trupului

uman, şi o să închei capitolul amintindu-ţi acelaşi lucru. Suntem înconjuraţi de dramă, de avertismente înfricoşătoare, de negare şi ignoranţă, iar acest tipar este climatul perfect pentru apariţia şi persistenţa stărilor de stres. Cum tiparul este tipar, stările de stres devin în cele din urmă cronice, şi mai important de-atât, copiii sunt târâţi prin acest tipar de viaţă de la vârste tot mai fragede, rezultatul, aşa cum au constatat *experţii şi specialiştii lumii*, copiii au început să dezvolte afecţiuni ce până nu de mult erau prezente doar la adulţi, şi aceeaşi *experţi şi specialişti,* se scarpină unii pe alţii în cap, neînţelegând ce se-ntâmplă.

Un organism lipsit de tensiune se reglează singur, nu are nevoie de foarte mult ajutor, el fiind mult mai inteligent şi mai eficient decât o să fie omul vreodată. Acceptând această realitate, poate-ar fi un moment potrivit să te relaxezi puţin, să tratezi viaţa cu ceva mai mult sarcasm, cu ceva mai mult umor, cu zâmbetul pe buze, redirecţionându-ţi atenţia de la crime, teroriști şi politicieni, către copii jucându-se, către natură, către flori, către studierea unui domeniu interesant, poate grădinărit, poate design interior combinat cu Feng Shui, foarte util atunci când vrei să ştii cum ar fi potrivit să-ţi aranjezi lucrurile prin casă, poate nişte cărţi de psihologie infantilă, pentru a ştii cum este normal să vorbeşti cu proprii copii, şi cum trebuiesc ei trataţi pentru a devenii adulţi echilibraţi şi creativi, sau orice alt domeniu te-a fascinat vreodată, indiferent de natura sa, orice te ajută să-ţi reorientezi atenţia pentru a descoperii şi aspectele frumoase ale vieţii. Tiparul este tipar, iar viaţa trăită după asemenea principii, va crea un climat predominant de relaxare, acest climat fiind cel mai eficient medicament pentru organismul tău.

Nu te încurajez să renunţi la soluţiile oferite de produsele

farmaceutice, te încurajez însă, să-ţi trăieşti viaţa în ceva mai multă relaxare, pentru a te bucura de rezultate diferite şi deliberate.

Sistemul bancar

Aceiaşi oameni pasionaţi de teoriile conspiraţiei, susţin ideea conform căreia, nivelul redus de trai al populaţiei majoritare a planetei, este cauzat şi menţinut deliberat, de către un grup extrem de restrâns de oameni, ce au condus soarta omenirii din cele mai vechi timpuri, şi tot ei au pus şi bazele sistemului bancar, născându-se expresia,

"*Fără oameni săraci, nu ar exista un sistem bancar*".

Şi reluăm dialogul.

- Ce este sărăcia, dacă ea există?

- Cum toate aspectele vieţii sunt perfect neutre, nefiind nici pozitive nici negative, sărăcia este doar o etichetă pusă rezultatelor financiare sub nivelul celor dorite, fiecare persoană considerându-se mai săracă decât o alta. Este doar o percepţie educată de către oamenii din mediul înconjurător, şi nu are legătură cu sărăcia reală a persoanei, ci mai degrabă, cu lipsa satisfacerii unor nevoi şi dorinţe false, născute din teamă, şi dintr-o înţelegere incorectă a vieţii de către generaţiile precedente, situaţia financiară sau materială, neavând nici o legătură cu fericirea, ori cu sentimentele de împlinire la care poate avea acces o persoană.

- Dacă sărăcia are implicaţii negative, care-ar fi o etichetă pozitivă şi utilă?

- Prosperitatea! Cea mai bine gândită definiţie a prosperităţii disponibilă în societatea noastră, este, "Abilitatea de a face ce ai nevoie să faci, atunci când ai nevoie să o faci"

- Ce înseamnă asta?

- Asta înseamnă că, dacă vezi o femeie bătrână încercând să traverseze strada, iar *tu o poţi ajuta, în acel moment, eşti prosper(ă). Dacă cineva îţi dă o carte deosebit de utilă, de care ai foarte mare nevoie, iar tu ştii să citeşti* şi-ţi poţi însuşii informaţiile necesare *prezente în acea carte, abilitatea ta de a citii face parte din ideea de prosperitate în situaţia respectivă. Dacă cineva trece printr-o situaţie complicată, iar tu ai măcar calmul şi claritatea necesară de a-i oferii un sfat, sau chiar o vorbă înţeleaptă* să-i îmbunătăţească *starea emoţională, eşti prosper(ă) în acel moment.*

- Capacitatea mea de a fi prosper(ă) financiar, are vreo legătură cu inteligenţa mea?

- Am vorbit destul de mult despre faptul că inteligenţa se manifestă sub diferite forme, şi mai important de-atât, ea se cultivă, existând din abundenţă exemple ale unor oameni ce nu au demonstrat deloc inteligenţă, şi *cu toate astea, au fost persoane influente, şi chiar la cârma unor ţări, România fiind recordmenă la acest capitol. Nu toate exemplele din această societate sunt demne de urmat, însă, trebuie acceptat faptul că orice este posibil.*

- Sunt persoane responsabile pentru situaţia mea financiară actuală?

- Da, însă identificarea lor ar fi o pierdere de timp, şi nu ţi-ar servii la nimic. Ţi-ar fi mai util să foloseşti acest timp cultivându-te!

- Pot învinuii pe cineva pentru viitoarea mea situaţie financiară?

- Nu! Lucrurile nu se schimbă peste noapte, uneori fiind necesari ani de planificări, de curăţenie a personalităţii, de răbdare, de cultivarea unor opţiuni, de identificarea şi dezvoltarea a cel puţin unei viitoare profesii pentru care simţi foarte multă pasiune şi care poate fi transformată în afacere, căreia să-i acorzi timpul dispo*nibil, renunţând la alte activităţi ce te ţin în loc, precum uitatul la televizor, însă, viitoarea ta situaţie financiară este în totalitate sub controlul tău, şi nu are nici o legătură cu guvernul, cu norocul, sau cu inteligenţa, ci doar cu însuşirea informaţiilor potrivite şi respectarea unor principii în fiecare zi a vieţii tale, fiind principii aplicate de fiecare persoană cu o situaţie financiară de invidiat, iar aceste principii sunt peste tot în interiorul acestei cărţi.*

Indiferent dacă grupuri misterioase de oameni, sau marţienii micuţi şi verzi, au uneltit împotriva situaţiei tale financiare sau de prosperitate, această posibilă realitate este irelevantă în era în care trăim noi acum. Este foarte uşor de testat această teorie. Ia o carte de afaceri, sau despre o activitate ce te fascinează, citeşte câteva rânduri din ea, şi uită-te în jur....ia vezi, e vreun marţian în cameră, sau vreo persoană într-o mantie misterioasă încercând să te oprească din citit, din încercarea ta de a-ţi cultiva opţiuni, din încercarea de-a te informa? Sunt şanse să fie, nu ştiu unde locuieşti tu. Eu de câte ori m-am informat, am fost lăsat în pace, n-a încercat să-mi bage nimeni degetele-n ochi, încercând să mă împiedice din citit. Poate mă consideră vreun prieten, cine ştie. Încearcă să te informezi împreuna cu alţii, poate în felul ăsta atentatorii vor fi intimidaţi de

ingeniozitatea şi unitatea voastră.

Înţelegi cât de ridicol este să adopţi o astfel de atitudine, în condiţiile în care, trăim într-o lume plină de informaţii, din toate domeniile posibile, şi ai libertatea absolută de a te informa, de a-ţi cultiva pasiunile, înţelegând că, una dintre aceste pasiuni se poate transforma oricând într-o profesie. Însă, pasiunea respectivă trebuie mai întâi stăpânită, trebuie exersată, trebuie trăită o vreme, şi mai important de-atât, este necesar să ieşi mai întâi din capcana ce a prins aproape întreaga societate umană, capcană prin care, fiecare persoană blamează guvernul, Divinitatea, sau alte surse externe pentru situaţia personală, folosind scuzele ca justificare pentru lipsa progreselor, şi lipsa motivaţiei de a-şi căuta şi cultiva noi opţiuni şi oportunităţi. Sunt doar scuze, sunt inventate înainte de-a te naşte tu, şi se pare că oamenii vor mai folosii o perioadă astfel de scuze, deoarece, cea mai rapidă cale de a scăpa de răspunderea propriei vieţi şi a propriilor rezultate, este, învinuirea cuiva ce nu poate fi tras la răspundere.

Neştiind cum funcţionează, oamenii au făcut dintotdeauna, şi fac în continuare, lucruri tragicomice, alegând cea mai rapidă şi mai des întâlnită soluţie, la probleme pe care nu le-a rezolvat nimeni în trecut, astfel, folosind aceleaşi soluţii, fiecare generaţie repetă scenariul repetat zeci, şi zeci, şi zeci de generaţii de-a rândul, însă, în alte împrejurări sociale.

Pe mine mă întristează, dar mă şi amuză în acelaşi timp, cum adulţii se joacă de-a viaţa.

Scumpii de ei.

10.000 DE ORE

Curiozitatea omului nu are limite, ea generând cele mai interesante şi utile întrebări, şi punând în practică cele mai curioase planuri, pentru a răspunde la întrebările ce probabil îl ţin treaz noaptea, astfel, punând în aplicare planul şi făcând tot felul de calcule şi analize, el, omul, ajunge la cele mai interesante rezultate şi concluzii. O concluzie extrem de utilă este aceea conform căreia, ai nevoie de 10.000 de ore pentru a devenii expert într-un domeniu, oricare ar fi el, asta însemnând mai puţin de zece ani. Este un detaliu deloc de neglijat, ţinând cont că, cei mai mulţi dintre pensionarii planetei au nivelul aptitudinilor cultivate, similare unui adolescent, având şi acelaşi nivel de informaţie, sau chiar mai redus, în condiţiile în care, au cu peste jumătate de secol mai mult decât orice adolescent.

Imaginează-ţi că ai fost adolescent(ă) în 1989, şi au trecut mai bine de 27 de ani de la revoluţie. Ce înseamnă asta, ţinând cont de informaţiile recente? Înseamnă că, acum, în momentul în care citeşti aceste rânduri, dacă-ai fi fost educat(ă) şi informat(ă) corespunzător, ai fi fost expert(ă) în cel puţin trei domenii diferite. Cum societatea funcţionează

pe principiile pe care funcţionează, şi aplică regula omului din peşteră, şi anume,

“Un om, o meserie”,

, astfel, întreaga perioadă petrecută de copil în sistemul educaţional, se urmăreşte îndeplinirea unui singur obiectiv, el fiind, „*Cultivarea unei meserii”*, în speranţa că va profesa acea unică meserie pân’ la pensionare.

*“**Hai să vorbim cât se poate de serios despre om**”*.

Imaginează-ţi că tu şi cu mine ne propunem educarea unui copil (sau chiar a unui adult). Ne propunem să luăm un copil considerat ratat de către societate şi sistemul educaţional, luăm un copil la întâmplare, nu contează cât de tâmpit, prost, cretin, puturos, sau pierde vară este considerat ori etichetat de către societate, sau chiar de către experţii şi specialiştii din domeniu, şi indiferent ce fel de informaţie îi oferim copilului, noi avem un singur scop în minte, iar singurul nostru ţel, este acela de a-i cultiva un singur principiu, o singură regulă pe care copilul s-o respecte în fiecare zii a vieţii sale. Iar regula este,

„Î*ntotdeauna trebuie să existe progres*”.

Ce înseamnă asta? Asta înseamnă că, întotdeauna se poate mai bine, întotdeauna pot fi îmbunătăţite absolut toate aspectele vieţii, iar dacă trec mai mult de şase luni fără o îmbunătăţire simţitoare în măcar una dintre ariile de interes ale vieţii, înseamnă că, este o problemă cu felul în care este înţeleasă şi trăită viaţa, şi cu felul în care sunt înţelese şi aplicate informaţiile. Indiferent de ceea ce se-ntâmplă în mediul înconjurător, indiferent de starea economiei locale sau mondiale, indiferent de condiţiile actuale de trai, trebuie să existe progres, şi indiferent de împrejurări, trebuie respectat acest principiu, această unică regulă, existând întotdeauna posibilitatea de a îmbunătăţii măcar o arie a vieţii, aşadar, indiferent de aria vieţii, noi educăm copilul să respecte această unică regulă, de a- şi îmbunătăţii periodic calitatea vieţii, oricât de puţin.

Am învăţat despre convingeri, aşadar, ar trebuii să ştii până acum, că o idee repetată iar, şi iar, şi iar, în cele din urmă se transformă în convingere, în tipar de viaţă. Literalmente, persoana respectivă este programată să respecte şi să aplice ideea educată. Această persoană are de ales, şi poate alege să aplice altceva în schimb, însă, o să fie necesar un efort considerabil, ăsta fiind şi motivul pentru care oamenilor le este surprinzător de greu să se ridice din faţa televizoarelor şi să facă altceva cu timpul lor, precum cititul unei cărţi, ori a unui studiu interesant, ce i-ar mai informa puţin cu privire la felul în care funcţionează lumea în care trăiesc.

Aşadar, acest copil este literalmente programat de noi doi să respecte regula educată de-a lungul timpului, care spune,

„Întotdeauna trebuie să existe progres, trebuie îmbunătăţită fără încetare calitatea vieţii”.

Să ne imaginăm că micuţul copil a devenit adult, şi indiferent cum arăta viaţa sa, respectă principiul programat de noi în copilărie, atunci când el nu ştia nimic despre nimic, şi credea tot ce i se spunea, oricât de adevărată sau falsă a fost ideea educată, oricât de constructivă sau distructivă, el credea orbeşte pentru că nu putea face diferenţa dintre informaţiile oferite, şi cum noi l-am făcut să creadă în această regulă, o aplică precum un aspect absolut firesc şi perfect normal al vieţii.

Cum arată acum viaţa unui asemenea adult? În primul rând, acest adult preţuieşte fiecare secundă a vieţii sale, aşadar, analizând periodic rezultatele produse de acţiunile sale, nu-şi va irosii timpul cu activităţi ce n-au produs rezultatele pozitive planificate, aducându-ţi aminte că, emoţia pozitivă, de satisfacţie, de bucurie, de fericire, această emoţie este adevăratul rezultat pozitiv urmărit de om, indiferent de activitatea ce-i oferă recompensa emoţională. Cu alte cuvinte, că-ţi cumperi un iaht de 200 de milioane de euro, sau că porţi o conversaţie plăcută cu o persoană dragă, scopul ambelor experienţe, este emoţia deosebit de plăcută de care te bucuri în urma lor, şi nici una nu este mai valoroasă decât cealaltă, indiferent cât de mult sau de puţin a costat fiecare, comparaţia financiară fiind făcută dintr-o înţelegere incorectă a vieţii şi a scopului şi importanţei emoţiilor.

Deci, copilul nostru, acum adult, o să facă tot posibilul

să fie fericit, indiferent ce anume îi aduce fericirea în fiecare moment. Dacă-şi permite, poate face o călătorie împreună cu familia şi prietenii la Disneyland. Dacă nu-şi permite deocamdată, închide ochii şi-şi imaginează această experienţă, şi aşa după cum am mai discutat, în urma imaginilor alese deliberat, creierul eliberează cele mai plăcute chimicale în organism, în urma cărora, emoţia generată de către imaginaţie, este similară emoţiei generate de experienţa reală.

Poate nu sună suficient de satisfăcător pentru cei mai mulţi dintre noi, însă, îţi reamintesc faptul că, această persoană are ca scop, îmbunătăţirea oricât de insignifiantă a calităţii vieţii, prin orice mijloace, iar imaginaţia este o cale de progres a calităţii vieţii, ce va avea ca şi consecinţă, un tipar emoţional deosebit de pozitiv. După cum am mai explicat, absolut fiecare acţiune a omului are consecinţe fizice asupra propriului creier, în urma cărora, sunt puse la dispoziţie resurse intelectuale la care persoana nu avea acces din cauza tiparului emoţional negativ, iar în urma noului tipar emoţional, construit la început cu ajutorul imaginaţiei, este doar o chestiune de timp până ce joaca fără pretenţii cu imaginaţia, va avea ca efect naşterea unor idei, simple la început, deoarece, persoana înca nu are suficient exerciţiu, însă, cu timpul, ideile şi planurile pot fi cât se poate de complexe, şi totodată, aplicabile.

„*Teoria relativităţii*” este una dintre cele mai cunoscute fraze existente, însă, aproape nimeni nu ştie că Einstein a descoperit celebra formulă folosindu-şi doar imaginaţia, neavând nevoie de investiţiile de aproape zece miliarde folosite la construirea CERN-ului. Formula descoperită de Einstein cu o sută de ani în urmă, este şi în ziua de astăzi cât se poate de valabilă, în condiţiile în care, n-a făcut nimic

altceva decât să se imagineze pe o rază de lumină, iar acest simplu şi banal exerciţiu de imaginaţie, a rezultat într-una dintre cele mai importante descoperirii ale fizicii.

Revenim la adultul nostru. Cum arată mai exact viaţa acestui adult? Este simplu. Pentru că a fost educat să caute progresul şi îmbunătăţirea constantă a calităţii vieţii, el face ce-a fost educat, şi anume, caută orice scuză pentru a se simţii minunat, şi pentru a simţii o oarecare formă de progres, chiar dacă acest progres vine deocamdată doar emoţional. Aşadar, citeşte cărţi sau alte surse de informaţii cu subiectele actuale de interes, sau, în lipsa surselor de informaţii, se bucură de timpul petrecut pe această planetă şi printre oameni. Pentru că a fost educat să caute progresul, face în fiecare zi acelaşi lucru, iar după ce trec şase luni, sau un an, când priveşte-n urmă şi analizează viaţa trăită cu un an în urmă, acest om n-o să se mai recunoască, n-o să-i vină să creadă cât de mult a progresat, cât de diferit şi matur şi eficient gândeşte acum, faţă de cum a gândit cu un an în urmă, şi pentru că a fost educat să caute progresul, o să facă-n continuare ce-a fost educat să facă, şi anume, să-şi îmbunătăţească oricât de puţin calitatea vieţii, prin orice mijloace, bineînţeles, având grijă să nu le facă rău celorlalţi în aventura personală.

Nu-ţi aduc la cunoştinţă aceste lucruri pentru a-ţi confirma cât de nasoală este viaţa şi sistemul educaţional, şi cât de, mai puţin nasoală ar putea fi ea dacă s-ar face lucrurile diferit. În schimb, ţi le aduc la cunoştinţă, ca tu să priveşti viaţa şi propriul potenţial dintr-o altă perspectivă, şi să pui mâna pe treabă, deoarece, indiferent dacă eşti copil sau adult, întotdeauna este loc de progres, întotdeauna poţi îmbunătăţii măcar foarte mici detalii ale vieţii personale. Exerciţiul îmbunătăţirii unor mici detalii, o să te entuziasmeze suficient

cât să îmbunătăţeşti şi detalii ce au părut intimidante nu cu mult timp în urmă.

Trebuie să mai menţionez şi faptul că, am folosit mai mult ca o metaforă conceptul celor 10.000 de ore pentru stăpânirea unei aptitudini. Persoana responsabilă cu acest experiment, cu siguranţă nu a fost o foarte bine informată, deoarece, a făcut experimentul exersând ore întregi până la epuizare, neavând nici un fel de strategie care să includă informaţii recente de reducere a efortului fizic şi emoţional. Aşadar, această idee, oricât de celebră ar fi ea, a fost gândită în tiparul tipic omului din societatea actuală. Viaţa privită dintr-o perspectivă modernă, şi având la bază informaţii recente, cele 10.000 de ore pot fi reduse la un număr infirm, aşadar, nu fi intimidat(ă) de acest număr, deoarece nu are nici o legătură cu realitatea actuală.

EXPERIMENT TRIBAL

Convingerea este convingere, iar natura complicată şi sofisticată în care s-a înţeles viaţa, de când s-au format primele grupuri de oameni ieşite din peşteri şi până la apariţia smartphome-ului, face ca simplitatea reală a vieţii să uşor de trecut cu vederea, şi imposibil de crezut, de către oamenii educaţi să creadă că toate soluţiile sunt complexe, ce necesită ecuaţii matematice şi cercetări îndelungate, fiind necesari de la 25 până la 50 de ani pentru realizarea lor, iar punerea lor în aplicare, presupune încordarea simultană a muşchilor creierelor tuturor minţilor luminate ale umanităţii, şi doar în urma sincronizării perfecte a maeştrilor Jedi pământeni, problemele pot fi rezolvate.

Cam asta este realitatea din mintea oamenilor, cam asta este convingerea socială, aşadar, hai să explicăm mai departe simplitatea reală a vieţii, deoarece, în cele din urmă vei înţelege că şi tu eşti o minte luminată a umanităţii, indiferent cine eşti, în ce situaţie te afli în momentul de faţă, şi indiferent de nivelul intelectual acrual. Cu puţină răbdare, o să descoperi că, în realitate, eşti similar unui maestru Jedi, în felul tău.

Hai să facem un exerciţiu de imaginaţie, pentru a înţelege care este diferenţa reală dintre un om descurcăreţ şi unul mai puţin descurcăreţ, şi pentru a înţelege mai bine care este treaba cu inteligenţa asta a oamenilor, sau absenţa sa, de ce unii par să fie mai inteligenţi, iar alţii mai puţin, sau chiar de loc.

Imaginează-ţi că noi doi călătorim până la capătul Pământului, până-n tribul Undumungu Bucumundu Dodocumundu Undudubucuma, din jungla cu acelaşi nume, unde-şi trăieşte existenţa un trib de canibali, perfect sălbatici, ce nu au avut niciodată contact cu civilizaţia. Imaginează-ţi că reuşim să convingem doi sălbatici de vârstă apropiată şi cu aptitudini similare, să vină cu noi în civilizaţie, asta, dacă poate fi numită România civilizaţie. Imaginează-ţi că o perioadă de timp, îi învăţăm pe amândoi limba Română, însă, doar pe unul dintre ei îl informăm corespunzător. Îi explicăm cum funcţionează această nouă lume în care se află, îl învăţăm să citească, îl învăţăm că sunt mijloace de transport, avioane, trenuri, tramvaie, troleibuze, autobuze, taxiuri, îl învăţăm că sunt hărţi disponibile, şi chiar GPS-ul pentru orientarea în această lume, îi explicăm că oamenii sunt amabili, uneori, şi pot fi rugaţi pentru indicaţii, iar după ce considerăm noi că a înţeles suficient, îi luăm pe amândoi şi le spunem în felul următor:

- Fiţi atenţi!

Dacă-i se uită-n continuare şocaţi la clădiri, la maşini, la oamenii ce vorbesc singuri cu telefoanele lor, mai avem şi noi puţină răbdare, apoi mai încercăm o dată.

- Fiţi atenţi! Sunteţi atenţi?

- Da, suntem!

- Fiţi atenţi. Aici, în oraşul în care ne aflăm noi, pe strada X, la numărul X, am lăsat câte-o comoară pentru fiecare dintre voi. Aceaste comoari conţin absolut tot ce vă puteţi imagina şi dorii. Tot ce trebuie să faceţi, este să ajungeţi *cumva acolo şi să vă ridicaţi comoara. Este a voastră şi vă aparţine. Descurcaţi-vă cum puteţi, folosiţi-vă imaginaţia, drum bun!*

Ce crezi tu că urmează să se-ntâmple în continuare, ţinând cont de faptul că, am luat doi oameni aflaţi la un nivel similar, deci n-a fost unul mai deştept iar altul mai prost, au avut un nivel similar. Dacă ai aceeaşi logică precum a mea, este simplu de descifrat deznodământul acestei enigme. Bărbatul pe care l-am informat, a folosit informaţiile oferite de noi, s-a orientat în această lume folosind ustensilele primite, sub forma unei hărţi sau a GPS-ul, iar într-o oarecare perioadă de timp a ajuns la comoară, bucurându-se în clipa de faţă de Soare şi cocktail-uri de pe o plajă în Bora Bora. Dacă noi la rândul nostru nu am fi fost informaţi corect, şi i-am fi pus la dispoziţie informaţii eronate, cu siguranţă ar fi ajuns în mijlocul unui câmp, unde armata face exerciţii militare cu muniţie de război.

Ce s-a întâmplat cu al doilea bărbat? A fost entuziasmat

ca un copil câteva minute, gândindu-se la viitorul luminos ce-l aştepta în locaţia X, însă, imediat ce s-a pus în mişcare, a realizat că nu ştie încotro s-o apuce, iar din entuziasmul de copil, a intrat rapid în panică, fiind mult prea frumoasă viziunea pe care o proiectase cu doar câteva momente în urmă. Lipsindu-i informaţii elementare despre lumea în care trăieşte, şi comparând continuu cele două realităţi, una în care, se vede având totul, iar alta în care, nu are nimic, starea lui emoţională se degradează simţitor, tot încercând să-nţeleagă ce se-ntâmplă, aşadar, devine din ce în ce mai confuz, din ce în ce mai iritat, mai dezamăgit, punându-şi tot felul de întrebări, gândindu-se:

- Bă da, fratimiu' ăsta sălbaticu', de unde a ştiut el pe unde s-o ia. O fi ăsta mai deştept iar eu mai prost?

Indiferent de natura întrebărilor generate, ele n-or să fie utile, şi n-or să conducă nicăieri, din simplul motiv că, inclusiv întrebările au nevoie de o bază elementară de informaţii, ca întrebările să fie corect gândite. Se spune că, o întrebare gândită corect, de cele mai multe ori îţi scoate la iveală însuşi răspunsul.

Deci. Care-a fost diferenţa dintre cei doi? Este necesară vreo ecuaţie sofisticată pentru a înţelege ce s-a întâmplat în acest scenariu? Sunt necesari filozofi şi matematicieni şi fizicieni şi statisticieni? Este necesar să le măsurăm creierele celor doi pentru a elucida misterul, aşa cum au făcut oamenii de ştiinţă în cazul lui Einstein, ţinându-i creierul într-un borcan, şi scoţându-l din când în când pentru a-l măsura cu

şublerul, în faţa camerelor de luat vederi? Nu cumva este destul de limpede, că unul a fost informat corespunzător, "*de către oameni informaţi corespunzător*", şi aplicând informaţiile primite s-a bucurat de rezultatele promise, iar celălalt, lipsindu-i informaţiile, a început să înjure, să caute vinovaţi, şi-n cele din urmă, a ieşit la protest să dea vina pe guvern că nu e şi el în Bora Bora cu fratele său de trib, sorbind dintr-un cocktail, pe o plajă cu nisip catifelat, ce mângâie tălpile picioarelor ca nişte masoare profesioniste?

Mai este necesară continuarea explicaţiilor?

DOUĂ MOTOARE

Ştiu că încă nu te-am convins de simplitatea reală a vieţii. Nu-i nimic. Mai sunt lucruri de spus. Hai să vorbim despre motoare, pentru a înţelege tiparul folosit în explicarea psihicului uman, şi ţine minte, studierea cu adevărat serioasă a psihicului uman, a început cu numai o sută de ani în urmă, odată cu Sigmund Freud, în timp ce, omul trăieşte pe această planetă de câteva mii de ani, aşadar, convingerile primitive strecurate în societate şi aplicate în continuare la nivel global, au sute şi chiar mii de ani de exerciţiu.

Primele motoare create de oameni au avut foarte puţine părţi componente, au fost gândite simplu, fără nici un pic de tehnologie, fiind totul mecanic, motiv pentru care, oricât de multă mizerie intra în motorare, ele continuau să funcţioneze, îşi făceau treaba. Acum însă, în era tehnologiei, în era în care, totul are un computer de bord, senzori, mecanisme de siguranţă, mii de părţi componente făcând parte dintr-un singur motor, marja de eroare este atât de mică, încât, şi un firicel de praf este suficient pentru a cauza întreg motorul să nu mai funcţioneze.

De o manieră similară a fost construită şi înţelegerea psihicului uman, şi implicit a vieţii, deoarece, psihicul este responsabil cu acţiunea fizică, aşadar, afectează tot ce ţine de viaţă. În cazul oamenilor, această construcţie a înţelegerii psihicului uman, a fost făcută exact invers faţă de cum au procedat în cazul motoarelor. Dacă în cazul motoarelor au început cu lucruri simple, şi au evoluat până la sisteme deosebit de complexe, ei bine, în cazul omului, au început cu cele mai complexe explicaţii, şi le-au simplificat pe parcurs, culminând cu apariţia NLP-ului, bazele NLP-ului fiind puse tot de către foşti psihologi, însă, cu o viziune diferită asupra mecanicii interne a omului, şi a potenţialului real şi neexplorat al acestuia.

Viaţa este simplă, însă, a fost gândită complicat de la bun început, şi cum fiecare situaţie are cel puţin două perspective, explicaţiile gândite pe vremea domnitorilor noştrii, în timp ce stăteau cu spada-nfiptă în cotropitori, şi mai ales acum, când teroriştii ne bat la uşă, aceste explicaţii par să fie reale şi credibile, din simplul motiv că, cei ce le-au gândit le-au crezut cu sinceritate, şi au fost convingători atunci când au predat cu lacrimi în ochi, sau cu palma peste faţa copiilor, lecţiile de viaţă dramatice îndurate şi de ei prin aceleaşi metode, la aceleaşi vârste, şi neînţelegând ce este o convingere, nu le-a dat prin cap să privească viaţa mai cu atenţie, şi mai ales, să analizeze diferenţa rezultatelor. Dacă ar analiza rezultatele diferitelor generaţii în urma aplicării aceloraşi principii, fiecare persoană ar ajunge la aceeaşi concluzie surprinzătoare, şi anume,

"*rezultatele sunt aproape constant negative*",

, fericirea fiind de negăsit. Căsătorii aranjate, obligaţii sociale

şi gospodăreşti influenţate de tradiţii, planuri şi aşteptări ale altora decât ale persoanei în cauză, în timp ce, pasiunea, plăcerea şi dorinţa, nu sunt luate aproape niciodată în calcul. Mai nou, s-a născut o nouă categorie socială, numită "*Piţipoancă"*, etichetă pusă fetei implicată într-o relaţie cu un cont bancar. Pare greu de crezut, dar nu este vina fetei pentru educaţia primită de la părinţi confuzi şi neputincioşi, trecând şi prin mâna unor profesori la fel de neputincioşi şi depăşiţi de situaţie, şi nici părinţii nu sunt de vină că au trăit în aceleaşi împrejurări pe care le-au creat la rândul lor propriului copil.

ECHILIBRUL dintre EXTREME

Se trăieşte de foarte mult timp pe această planetă, şi din păcate, oamenii au fost în permanenţă obsedaţi de catalogarea celorlalţi. Lipsa informaţiilor şi prezenţa profitorilor, ce au preferat să câştige de pe urma exploatării fiinţelor umane, nu au ajutat nici ele, astfel, în lipsa altor explicaţii raţionale, au luat naştere *extremele.* Răi sau buni, deştepţi sau proşti, bogaţi sau săraci, credincioşi sau păcătoşi, şi altele. Chiar dacă s-a trăit foarte mult pe această planetă, şi s-a strâns foarte multă înţelepciune, mai ales în ultima sută de ani, în care, înţelegerile au evoluat atât de mult, încât, aproape că nu prea mai există semne de întrebare, de zeci de ani fiind disponibile răspunsuri la întrebări ce aşteptau o rezolvare de generaţii, în aceste condiţii, oamenii trăiesc în mare parte tot la voia întâmplării, ghidaţi tot de către tradiţii medievale, ori de către învăţăturile familiei, reuşind într-o eră a tehnologiei şi a informaţiei adusă până-n pragul uşii, să trăiască exact ca-n evul mediu,

"*în conflict cu sine, în conflict cu ceilalţi, şi în conflict cu această superbă lume*",

, ce are de suferit de pe urma imaturităţii fiinţelor ce se consideră proprietari cu acte.

Copilul se naşte într-o stare de echilibru, însă, contactul cu societatea îl împinge ori într-o extremă, ori în cealaltă. Ori devine introvertit, ori extrovertit. Ori se lăsa convins că este deştept, ori se lăsa convins că este prost. Ori se lăsa convins că este vrednic şi merită lucruri şi experienţe pozitive şi plăcute, ori se lăsa convins că nu este vrednic şi nu merită nimic bun în viaţa pe care o trăieşte, indiferent de explicaţia inventată de cei ce-i împărtăşesc o asemenea perspectivă distorsionată. Ori este convins că este credincios, iar Dumnezeu îl ajută doar datorită credinţei sale, ori este convins că este păcătos, şi este obligatorie jertfa şi sacrificiul pentru a avea parte de sprijinul Divin.

Astfel de idei îl pun pe om în cea mai cumplită situaţie cu putinţă, într-o stare totală de confuzie, în care,

"*nu ştie nici cine are dreptate şi cine se înşală, nici de cine să se apropie şi de cine să se ferească, nici ce să practice şi nici ce să ignore, ce este bine şi ce este rău, ce este adevărat şi ce este fals, ce este posibil şi ce este imposibil, ce este credibil şi ce este incredibil, cine-l iubeşte şi cine-l urăşte, ce este permis şi ce este interzis, unde este Dumnezeu şi unde este diavolul, cum face diferenţa dintre darurile de la Dumnezeu şi tentaţiile diavolului, care este omul lui Dumnezeu şi care este omul diavolului"*,

, ţinând cont că, feţele bisericeştii au făcut lucruri inumane chiar şi după standardele limitate ale societăţii.

Mai citeşte o dată aceste rânduri, să realizezi o clipă ce este în capul şi-n sufletele oamenilor trecuţi prin societatea umană. Eu doar am scris rândurile astea şi deja văd ceaţă-n

faţa ochilor. Cum să fi coerent, raţional, bun, înţelegător, iubitor, răbdător, indulgent, pozitiv, optimist, cu zâmbetul pe buze, aventurier, curajos, neînfricat, când un asemenea ciclon de contradicţii se activează şi se pune-n calea fiecarei decizii pe care o are omul simplu şi needucat de făcut, în viaţa asta plină de extreme severe şi imposibil de desluşit fără o minte fantastic de limpede, şi un curaj nebun.

Că-ţi vine sau nu să crezi, în toată această nebunie există totuşi şi ordine, însă, ea trebuie înţeleasă, practicată, şi aplicată cu multă atenţie. Am vorbit deja despre emoţii şi scara emoţională, am vorbit despre cât de sigure sunt emoţiile dacă le asculţi o vreme, şi începi să faci distincţii între informaţiile gândite corect, şi informaţiile ce într-adevăr reprezintă un pericol pentru tine sau cei din jur. Emoţiile sunt suficiente pentru a face ordine în toate contradicţiile create şi inventate de-a lungul vremii, mai mult sau mai puţin deliberat. După cum am menţionat şi cu alte ocazii, toate emoţiile sunt generate de către definiţii, aşadar, este de ajuns ca atunci când ai un gând, ori auzi o expresie ce trezeşte un sentiment de teamă, să-i acorzi câteva clipe, şi să încerci, în măsura posibilităţilor actuale, să formulezi o definiţie din ideea ce ţi-a provocat teamă, să vezi cam cum arată ea. Ţine minte că subconştientul nu poate face distincţia dintre ficţiune şi realitate, iar atunci când accesezi o informaţie ce te avertizează asupra unui posibil pericol, iar această informaţie dă naştere unui sentiment de teamă, mecanismele tale defensive nu fac discriminare, şi-ţi oferă sentimentul neştiind care este natura informaţiei primite, neştiind dacă informaţia este reală şi utilă, ori este greşit interpretată şi nu are nici o legătură cu realitatea.

Majoritatea învăţăturilor religioase au la bază tocmai “*Teama”,* scurtcircuitând de la bun început capacitatea

omului de a analiza şi verifica personal informaţia respectivă, fiind în permanenţă împiedicat de activarea mecanismelor defensive, în urma prezenţei detaliilor gândite să genereze teamă, idei precum, iadul, diavolul, păcatul, fel şi fel de pedepse aplicate de către Dumnezeu celor ce nu se supun regulilor dictate şi prezentate ca avertismente, în urma cărora, lipseşte în totalitate alegerea personală, şi posibilitatea de-a analiza textul dintr-o carte religioasă, în cea mai sinceră, inocentă, şi inofensivă manieră.

Educaţia funcţionează pe exact aceleaşi principii, folosindu-se intimidarea, şi trecându-se chiar şi peste intimidare, folosindu-se violenţa fizică, în convingerea copiilor de-a se supune regulilor, şi a accepta informaţiile, ce le sunt, cu atât de multă dragoste, înţelegere, şi delicateţe îndesate pe gât, fără a li se oferii posibilitatea unei opinii.

Despre guvernarea statelor ce să mai spunem !?

- Conformează-te, altfel, te felicităm cu o amendă, ori închisoarea!

- Poţi să protestezi dacă n-ai ce face în casă, însă, nu întinde coarda, că-ţi trimitem scutierii să te pupe pe obraz!

- Avem şi armată dacă n-ai înţeles mesajul!

Ai puţină încredere în tine, şi-ţi promit că o să observi ridicolul din aproape fiecare motiv de teamă inventat de oameni, şi o să te întrebi;

- Da de ce gândesc eu astfel de lucruri în era în care trăiesc?

Indiferent de concluziile la care ajungi, ţine minte că

nu este nimeni vinovat pentru maniera dramatică în care a fost gândită societatea umană, fiind folosite informaţiile limitate pe care le-au avut şi ei la dispoziţie. Acum însă, trăim într-o cu totul altă era, iar informaţiile sunt de-o calitate excepţională, motiv pentru care, nu prea mai sunt scuze să justifice continuarea tiparului distructiv în care se aflat omenirea de milenii.

Clarificări.

La începutul acestui capitol, am făcut o listă de contradicţii pe care-ar trebuii s-o analizăm puţin, pentru a clarifica măcar o parte dintre cele mai cunoscute surse de confuzie din viaţa oamenilor, şi pentru a da un exemplu de atitudine utilă ce poate fi adoptată în cazul aspectelor ce creează confuzie.

Cine are dreptate şi cine se înşală?

Am vorbit suficient despre educaţie, cât să fie clar că, prin educaţie nu se cultivă discernământul, nu se cultivă capacitatea de-a face diferenţa dintre două sau mai multe detalii, ce par asemănătoare, însă sunt opuse şi produc efecte diferite. Discernământul se cultivă, şi nu este o ruşine, sau o dramă, dacă nu ai *încă* discernământul necesar să compari eficient diferitele situaţii pe care eşti nevoit(ă) să le gestionezi de-a lungul vieţii, însă, este obligatoriu să-ţi schimbi tiparul vieţii dacă rezultatele nu sunt deosebite. Cu alte cuvinte,

dacă ai fost educat(ă) să asculţi doar un anumit tipar de oameni, sau anumite grupuri sociale, cu promisiunea că doar ei au dreptate, iar restul lumii se înşeală, îţi recomand să-ţi regândeşti această abordare asupra vieţii.

Imaginează-ţi că te-ai născut într-o altă ţară, într-o altă religie, într-un alt climat social. Prin educaţie ţi s-ar fi sugerat că ideologiile locale sunt cele corecte, restul fiind greşite, ai fi fost educat(ă) că religia din cultura respectivă este cea corectă, iar restul sunt greşite. Aşadar, trăind în ţara în care trăieşti în realitate, adică în România, dac-ai crede orbeşte în doctrina din exerciţiul de imaginaţie, practic te-ai contrazice singur(ă), şi ţi-ai contrazice liderii spirituali şi educatorii ce te-au informat, ţinând cont că, ţi-a fost educată realitatea conform căreia, religia în care te-ai născut este singura corectă, restul fiind greşite. De asemenea, ai fost educat(ă) că tiparul social occidental este singurul corect, ţări precum sunt, ţările arabe, sau cele africane, trăind într-un tipar greşit, înapoiat, sau orice alte etichete au fost gândite pentru clasificarea culturile respective.

Cine are dreptate pân' la urmă? Cine decide ce este corect, ştiind că, fiecare persoană îşi consideră propriile convingeri ca fiind singurele corecte, iar detaliul cu adevărat important este că, aceste convingeri pe care le protejăm obsesiv, în unele cazuri ajungând la conflicte şi chiar la războaie, nu sunt convingerile noastre personale, sunt convingeri gândite şi construite cu decenii, chiar secole înainte de naşterea noastră, cei ce suntem astăzi ofensaţi de opinia diferită a altora, şi nu au nici o legătură cu omul în sine, ci doar cu locaţia geografică în care s-a născut acesta.

Singurul mod prin care-ţi poţi construii discernământul necesar să priveşti lumea dintr-o perspectivă cu adevărat utilă şi paşnică, este să asculţi fiecare persoană, cu o atitudine

detaşată, şi fără implicare emoţională, fără prea multă pasiune. Să asculţi cu o oarecare răceală, dintr-o stare de echilibru, fără să judeci şi fără să condamni, iar după ce auzi o opinie, oricât de corectă ar părea ea, să cauţi o altă persoană cu o opinie diferită, să analizezi tu personal cele două punte de vedere, şi să ajungi la propriile tale concluzii.

Este important să-ţi petreci viaţa reanalizând tot ce crezi că ştii despre lumea în care trăieşti, informându-te în permanenţă, punând tot timpul întrebări şi căutând răspunsuri, indiferent sub ce formă vin ele, fiindcă, nu trebuie să practici nimic, trebuie doar să asculţi şi să gândeşti. În timp, confuzia se limpezeşte, iar capacitatea de a gândii fără să mai fie necesară opinia instigatoare a altcuiva, se îmbunătăţeşte simţitor.

Trăim într-o lume ce nu are la bază informaţia de actualitate şi atent analizată, motiv pentru care, fiecare dintre noi crede sincer că are dreptate, fiecare îşi protejează şi-şi împărtăşeşte convingerile cu insistenţă şi chiar violenţă, creând o confuzie pe care refuzăm s-o acceptăm şi s-o înţelegem, astfel, fiind instabili şi periculoşi.

De cine să te apropii şi de cine să te fereşti?

Aceeaşi problemă, este necesar discernământul. Dacai trăit în societatea asta, aproape sigur trăieşti ori într-o extremă, ori într-alta, ori eşti paranoic(ă), ori eşti naiv(ă), credul(ă), şi uşor de păcălit. Cei din jurul tău au trăit şi ei tot în această societate, astfel, aproape sigur se află tot într-o extremă, ori în cealaltă. Nu sunt monştrii, însă, prin educaţie au ghidaţi în mod neintenţionat către extreme, aşadar, sunt

şanse mari să dai ori peste oameni naivi, ori peste oameni falşi şi profitori, dispuşi să facă tot posibilul pentru a-şi îndeplinii dorinţele folosindu-se de tine şi alţii ca tine.

Pe planeta noastră există o expresie, nu tocmai uşor de înţeles şi mai ales de aplicat, şi anume;

"*Prevenţia invită atacul*".

Nu cunosc istoria acestei expresii, însă, ea are mai multă logică în zilele noastre, şi se referă la măsurile de protecţie folosite de oameni, pentru a evita şi descuraja viitoare neplăceri, sau un posibil jaf, reuşind să facă exact opusul a ceea ce-au intenţionat, astfel, atrăgând atenţia, devenind o tentaţie mult prea greu de ignorat de către răufăcători, gândindu-se la bogaţiile ce-i aşteaptă dincolo de măsurile de protecţie.

Cum lumea asta funcţionează în tipare, acelaşi tipar este valabil în toate ariile vieţii, iar această expresie ar trebuii să dea de gândit, nefiind deloc înţelept să trăieşti cu teamă şi o atitudine defensivă. Când o să dezvolt a doua parte a "*Scării Emoţionale*", o să înţelegi mai bine la ce mă refer,

"*calitatea emoţiei generând o calitate identică a soluţiilor rezultate din starea emoţională în care te aflii"*.

Cu alte cuvinte, dacă emoţia este negativă, calitatea soluţiilor găsite şi implementate, nu vor fi foarte eficiente.

O să vorbim în mod particular despre "*Reorientarea Atenţiei"*, deocamdată, acest exemplu a două contradicţii, fiind o oportunitate ideală pentru a menţiona câteva detalii. Astfel, ai cele două opţiuni la dispoziţie, şi anume,

"*să-ţi orientezi atenţia, energia, şi timpul disponibil, către acţiunea de-a căuta oamenii cei mai potriviţi de care să te apropii, şi pe care să-i consideri foarte buni prieteni şi oameni de încredere*", sau "*să-ţi orientezi atenţia, energia, şi timpul de care dispui, privind în mod paranoic fiecare persoană întâlnită, încercând să-ţi dai seama când şi în ce fel îţi va face rău această persoană*".

Cum toate situaţiile au cel puţin două perspective, poate părea justificat să-ţi trăieşti viaţa privind cu suspiciune fiecare persoană, la urma urmei, jurnaliştii mass-mediei par să întâlnească în investigaţiile lor numai monştrii făcând monstruozităţi, aşadar, este de înţeles o asemenea raţiune, însă, trebuie să înţelegi că timpul investit într-un tipar de gândire, va produce rezultate de aceeaşi natură cu tiparul cultivat. Ştiu că nu pare înţelept să-ţi întorci privirea de la drama lumii, sperând ca problemele să te ocolească doar pentru că ţi-ai orientat atenţia către aspecte pozitive, însă, îţi reamintesc că, atunci când eliberezi creierul de presiune inutilă, acest creier îţi va pune la dispoziţie resurse disponibile şi pe care tu nu le foloseşti, nefiind conştient(ă) de existaţa lor, iar aceste resurse îţi vor oferii un plus de calitate în capacitatea personală de-a înţelege şi a discerne diferitele situaţii din timpul vieţii. Când îţi eliberezi organismul de suficientă presiune şi tensiune inutilă, şi-ţi trăieşti viaţa informându-te, cultivându-te, cultivându-ţi o stare de pasiune şi entuziasm, o să priveşti oamenii diferit, o să le cauţi aspectele pozitive, în loc de cele negative, o să cauţi motivele pentru care merită să fi prieten(ă) cu ei, în loc să cauţi scuze pentru care-ar trebuii să-i eviţi, iar într-un asemenea climat, o să fi mult mai destins(ă) şi relaxat(ă), cei din preajma ta vor fi şi ei mai destinşi şi vor lăsa garda jos, vor considera că

au mai mult de câştigat avându-te ca prieten(ă), decât să te folosească, să te mintă, ori să te înşele.

Ţine minte că nu eşti înconjurat(ă) de monştrii. Sunt doar oameni simpli, cu vise şi dorinţe proprii, însă fără resurse cultivate prin educaţie, resurse menite să-i ajute să-şi îndeplinească visele, şi să fie şi inofensivi în acelaşi timp.

Ce să practici şi ce să ignori?

Aceeaşi problemă. Este necesar discernământul, este necesară atitudinea jurnalistului, este necesară investigaţie, curiozitate, curaj şi dorinţă de progres. Trăind într-o societate profund religioasă, ce vede un pericol în orice idee diferită, şi cum absolut totul se practică, inclusiv gândul, practica gândurilor fiind mecanica prin care ele devin convingeri, astfel, conceptul practicii este complicat, şi o să ai parte de o provocare supraomenească atunci când o să vorbim despre diferite concepte şi soluţii alternative, prezente pe planeta noastră de secole şi milenii.

Ce este bine şi ce este rău?

Aici este ceva mai simplu, însă, tot presupune un oarecare discernământ, pentru a înţelege şi accepta măcar posibilitatea ca explicaţiile oferite să fie plauzibile. Este mai simplă, deoarece, am vorbit deja despre faptul că, toate situaţiile sunt neutre, nu sunt nici bune, nici rele, sunt doar situaţii interpretate prin filtrele definiţiilor fiecărei persoane, aşadar,

în continuare este necesară analiza definiţiilor personale, ţinând cont că, de-a lungul istoriei oamenii au făcut lucruri înfiorătoare, având o definiţie "*Angelică şi Binevoitoare"* asupra propriilor acţiuni. Câte cazuri ale unor copii abuzaţi de preoţi din diferite forme religioase, au fost prezentate de mass-media? Aş fi tare curios să aflu cu exactitate şi sinceritate, definiţiile unor astfel de oameni asupra propriilor acţiuni, cum îi văd ei în realitate pe copii, cum se văd pe ei înşişi, cum privesc lumea în care trăiesc, şi cum justifică ei, în cuvintele lor, astfel de acţiuni. Este doar o curiozitate.

Avem un holocaust, avem o perioadă lungă de fascism şi comunism, avem războaie sub comanda bisericii, avem o întreagă istorie a omenirii într-o permanentă stare de violenţă a oamenilor unii faţă de alţii, absolut toţi crezând sincer că fac un lucru bun, nobil, util cuiva, crezând că servesc unei cauze nobile, şi chiar dac-au fost denumiţi psihopaţi, sociopaţi, şi orice alte etichete au mai fost folosite, toate aceste stări şi raţiuni, în urma cărora, au fost realizate monstruozităţile respective, au fost întotdeauna şi fără nici un fel de excepţie, generate *"de către definiţii",* iar aceste definiţii, în mintea lor deviantă, au fost cât se poate de pozitive şi benefice lumii înconjurătoare. Este important de înţeles că, toţi aceşti monştrii au fost creaţi de către mediul înconjurător, de către agresivitatea şi violenţa prezentă constant în societatea umană, iar climatul ce a format nenumăraţi monştrii de-a lungul istoriei umanităţii, este în continuare activ şi nu s-a schimbat absolut deloc.

Aceşti oameni consideraţi monştrii,

"*s-au născut copii, s-au născut curioşi, şi jucăuşi, şi iubitori, şi fascinaţi de lumea înconjurătoare, şi dornici s-o exploreze"*.

Eu aş fi mai interesat să aflu,

"*cine a creat monştrii*",

, decât ce monstruozităţile au creat aceştia, deoarece, tiparul folosit în crearea monştrilor pe care-i tot acuzăm fără-ncetare, este cât se poate de activ, şi aplicat în mai multe cămine şi instituţii decât vrem noi să recunoaştem.

Ca să ai o perspectivă cât mai obiectivă asupra vieţii, este necesar să priveşti răul şi binele cu mai multă răceală, indiferent sub ce formă apar ele. Sunt surprinzător de multe situaţii, în care, oamenii aleg singuri să trăiască într-o situaţie neplăcută, neconştientizând că au de ales, şi chiar dacă vrei să-i ajuţi, ori să le oferi o informaţie, o resping, devenind chiar violenţi în urma insistenţelor. Până acum în cartea asta, am explicat în detaliu raţiunea unui astfel de comportament, însă, trebuie să accentuez faptul că, nu serveşte nimănui să te îngrozeşti tu, să ai tu emoţii negative pentru situaţia cuiva ce alege în mod deliberat să trăiască aşa cum trăieşte. Asta este cea mai potrivită, cea mai înţeleaptă şi mai utilă perspectivă din care ar trebuii privită viaţa, însă, este greu de aplicat o asemenea filozofie, să rămâi senin(ă) şi liniştit(ă) privind drama cuiva, chiar dacă persoana alege deliberat viaţa pe care o trăieşte.

Eu am rezultate groaznice în aplicarea acestei filozofii, însă, îi înţeleg logica, şi înţeleg în ce fel ar fi utilă o atitudine mai rece. Cu siguranţă o să dezvolt subiectul când o să vorbesc despre "*Centrul propriului univers*", şi chiar şi atunci când o să vorbesc despre "*Dragostea la prima vedere*".

Ce este adevărat şi ce este fals?

Aici, am intrat în mama tuturor dilemelor. Pentru că din structura societăţii lipsesc principii de bază, principii elementare, informaţii de bun simţ despre care-ar fi cea mai paşnică, productivă, şi mai expansivă perspectivă din care-ar trebuii privită viaţa, aproape toţi oamenii se contrazic unii pe alţii. Cu cât sunt mai educaţi, cu cât flutură mai multe diplome, certificări, medalii, recunoaşteri internaţionale, şi alte dovezi ale intelectului superior, cu atât oamenii sunt mai rigizi în gândire, cu atât filtrele interne prin care privesc viaţa, obturează mai eficient capacitatea persoanei de a privii corect ce se află-n faţa ochilor, împiedicându-l astfel, să aibă o perspectivă amplă a lumii înconjurătoare. Cam asta este explicaţia confuziei profunde în care s-a aflat, şi se află în continuare societatea umană. La cel mai înalt nivel în structura societăţii noastre, oamenii de la care restul populaţiei se aşteaptă să furnizeze soluţii, refuză să admită ce au în faţa ochilor, negarea împiedicându-i să accepte că au privit viaţa dintr-o perspectivă nu tocmai productivă, refuzând să accepte simplitatea acestei lumi, şi că soluţiile nu sunt neapărat complicate. În această carte, am explicat în detaliu ce se-ntâmplă cu liderii lumii din punct de vedere al mecanicii interne, şi care este motivul pentru care refuză să privească lumea dintr-o perspectivă diferită.

Ce este adevărat şi ce este fals?

- Pământul este plat!
- Este adevărat, sau fals?

S-ar putea să te apuce râsul la o asemenea idee, însă, cu ceva timp în urmă, ăsta a fost adevărul pentru cei mai mulţi dintre adulţii şi copiii planetei. Din cunoştinţele mele, au fost şi atunci oameni ce au ştiut că Pământul nu este plat, şi de asemenea din cunoştinţele mele, comunitatea oamenilor de ştiinţă a ţinut activă această convingere. Dacă mă înşel, îmi cer iertare, însă, îmi sună cunoscut scenariul în care, au avut de suferit oamenii ce-au îndrăznit să contrazică opinia ştiinţei, şi nu numai, în istoria recentă având loc două incidente pe care eu le consider extrem de importante, şi anume:

WILLIAM H. BATES, un oftalmolog, ce la începutul secolului trecut a creat o metodă de îmbunătăţire a vederii fără intervenţie chirurgicală, iar în urma publicării acestor informaţii, a fost călcat în picioare, din punct profesional, de colegii de breaslă.

STANLEY MILGRAM, un psiholog experimental, care, în 1961, a pus în practică "*Testul obedienţei oamenilor*", în urma căruia, de asemenea, a fost călcat în picioare de colegii de breaslă, din punct de vedere profesional, bine-nteles.

Ambele exemple le voi dezvolta mai târziu, fiind doar două din multitudinea de cazuri în care, anumite descoperiri au deranjat, iar ulterior, s-au luat măsuri împotriva celor de le-au descoperit.

Ce este adevărat şi ce este fals?

- *Mâna la care te uiţi acum, este fizică!*
- *Oare?*

Dacă ceri opinia unui om de ştiinţă, o să răspundă ceva de genul:

- Corpul tău este format dintr-un număr foarte mare de celule individuale, fiecare având un câmp electromagnetic, iar acest câmp electromagnetic ţine celulele tale unite. Aşa cum doi magneţi stau lipiţi unul de celălalt cu ajutorul câmpului magnetic format de aceştia, aşa şi celulele tale stau lipite unele de celelalte, tot cu ajutorul unui câmp *electromagnetic, formând astfel, trupul tău fizic!*

Nu ştiu dacă este exact asta fraza pe care-ar folosi-o un fizician, însă, ideea este că, ceea ce crezi tu despre lumea înconjurătoare, nu se apropie sub nici o formă de natura reală a lucrurilor, nu se aproprie sub nici o formă de informaţia deţinută de către ştiinţă, referitoare la felul în care funcţionează această lume, şi chiar şi ei sunt departe de a înţelege pe deplin complexitatea reală a acestei realităţi, însă, chiar şi în aceste condiţii, diferenţa dintre ce ştii tu şi ce ştiu oamenii implicaţi în ştiinţă, este una deosebită.

Ce este adevărat şi ce este fals?

Despre religie ce să mai spun!? Sunt exagerat de multe religii, fiecare cu propriile convingeri, şi fiecare afirmând că religia lor este cea corectă, aşadar, alege tu ce consideri ca fiind adevărat sau fals pentru tine.

În mare parte se repetă tiparul, în care, sunt informaţii mult prea diverse, fiind necesar, ca de obicei, un discernământ serios în filtrarea informaţiilor, aşadar, este necesară o viaţă înconjurat(ă) de informaţi, pentru a cântării personal argumentele pro şi contra.

Ce este posibil sau imposibil, credibil sau incredibil?

Aceste două perechi generatoare de confuzie, sunt practic acelaşi lucru cu "*Ce este adevărat sau fals*". Ce crezi tu personal a fi posibil sau imposibil, credibil sau incredibil, ţine în totalitate de informaţiile pe care le ai tu la dispoziţie, şi de disponibilitatea ta personală de a verifica şi testa informaţiile respective, iar când o să vorbim despre soluţii alternative, vei înţelege la ce mă refer.

Cine te iubeşte şi cine te urăşte?

Contrar aparenţelor evidente, şi a convingerilor sociale, *omul nu este o fiinţă distructivă,* şi n-a fost niciodată. Chiar dacă afişează un comportament distructiv, conştiinţa umană are câteva setări de bază, spre care se îndreaptă instinctiv cu fiecare acţiune fizică a omului. Când o să vorbesc despre "*Acţiunea Fizică*", o să explic în detaliu ce semnifică acest lucru.

Până atunci, o să spun că, indiferent de natura acţiunii unei persoane, această acţiune este întotdeauna menită să aducă *oricât de puţină linişte sufletească*. Indiferent că persoana ucide sau jefuieşte, că ajută sau spune o vorbă frumoasă cuiva, scopul acţiunii respective, este acela de a relaxa starea emoţională. Am mai menţionat în trecut faptul că, absolut tot ce-ţi doreşti, absolut tot ce faci, o faci pentru recompensa emoţională primită, nicidecum pentru obiectul sau experienţa în sine. Aceste setări de bază, sunt întotdeauna şi fără excepţie, pozitive. Am explicat în detaliu

în această carte de ce recurg oamenii la acţiuni negative, şi am explicat că, toate situaţiile au cel puţin două perspective, aşadar, din perspectiva persoanei, acţiunea este pozitivă, persoana făcând tot ce-i stă în putinţă pentru a ţine cu dinţii de viaţă, folosindu-se de informaţiile limitate ce i-au fost împărtăşite prin educaţie, însă, dorinţa profundă, dorinţa de bază, este una pozitivă, şi nu-şi doreşte decât puţină linişte, puţină fericire, o pauză oricât de scurtă de la griji, teamă, nesiguranţă, şi neputinţă.

Aşadar, capacitatea şi dorinţa de bază, dorinţa instinctivă a omului pentru lucruri bune, este intactă. Chiar dacă este mânjită de mizeria socială, de deşeurile radioactive ale ideologiilor vechi de milenii, ale unor oameni mărunţi, neputincioşi, frustraţi şi limitaţi în gândire, cu grave probleme de personalitate, ce au găsit un strop de respect de sine în asuprirea şi înrobirea maselor de oameni, şi chiar dacă norul radioactiv al acestor idei nocive persistă în continuare în societatea umană, găsindu-se întotdeauna câte-un suflet chinuit cu acelaşi tipar al personalităţii, să preia şi să perpetueze acea antică şi milenară perspectivă, cu toate aceste piedici mai mult sau mai puţin conştiente, capacitatea omului de a iubii nu s-a schimbat în nici un fel, fiind tatuată în substraturile personalităţii fiecărui copil, indiferent de mediul şi împrejurările în care s-a născut şi s-a maturizat copilul. Această setare este permanentă, şi nu poate fi eliminată, ştearsă sau afectată în nici un fel, indiferent ce ustensile, resurse sau efort este depus, în încercarea de a afecta setarea funfamentală a fiinţei umane. Indiferent de comportamentul de moment al persoanei, indiferent în ce fel este afectat momentan psihicul de către greutăţile îndurate în timpul vieţii, capacitatea fiecăruia de a revenii la starea iniţială, este aceeaşi în orice moment al vieţii.

Asta este o lume a paradoxurilor, în care, culoarea neagră are o conotaţie macabră, şi este asociată aproape întotdeauna cu sentimente de tristeţe, în condiţiile în care, se pare că,

"*negrul este cea mai liniştitoare culoare pentru ochi"*.

În acelaşi fel, oamenii se opun cu înverşunare, cu violenţă chiar, ideii de a fi fericiţi. Dacă opreşti o persoană pe stradă, şi o rogi să exerseze câteva gânduri de fericire şi veselie, cel mai probabil o să se uite la tine ca la un(o) drogat(ă), riscând să te şi scuipe, ori să pună mâna pe-o piatră să arunce după tine, pentru că i-ai întrerupt starea de negare şi ignoranţă pe care o exersa înca de copil. Cumva, fericirea este văzută ca o povară, ca un preţ pe care oamenii nu vor sub nici o formă să-l plătească. Este de înţeles, fiindcă, se trăieşte în acest tipar de eterne generaţii, însă, acum este mai uşor ca niciodată revinirea la setările de bază, datorită informaţiilor scoase la suprafaţă de către oameni raţionali, ce înţeleg potenţialul umanităţii.

Ce îţi este permis, ce îţi este interzis?

Tocmai ce-am terminat de vorbit despre idei radioactive, vechi de milenii. Dacă analizezi cu atenţie felul în care a fost construită societatea, şi felul în care a fost gândit să funcţioneze interacţiunea dintre structurile sociale şi omul născut în această societate, o să descoperi că sunt mai multe reguli, legi, şi tot felul de atenţionări şi avertismente, despre ce anume îţi este interzis, decât ce îţi este permis. Preocuparea societăţii umane pentru identificarea unor

noi detalii pe care să le interzică, este fascinantă, ţinând cont că, această societate super-tehnologizată, are un sistem educaţional prin care le poate cultiva oamenilor o personalitate orientată către respectarea celorlalţi, şi a mediului înconjurător.

Pân' la urmă, ce este legea? Este doar o regulă şi nimic mai mult. Indiferent cât de dramatic a fost definită această regulă, şi ce consecinţe sunt asociate ei, legea este doar o regulă, o înţelegere între oameni, prin care, ei au găzut de acord că un anumit gest, sau o anumită acţiune, deranjează. Astfel, a fost gândită această formă de atenţionare a celor ce înţeleg mai greu că anumite gesturi le creează disconfort celor din jur, şi s-a folosit invenţia numită *lege*, pentru a le reamintii tuturor de necesitatea respectului între oameni, în interacţiunea lor zilnică.

Ca de obicei, ce-au făcut oamenii din societatea umană de-a lungul mileniilor cu această foarte bună şi utilă idee, este într-o perfectă armonie cu ce-au făcut şi cu restul omenirii, şi anume, înc-o ustensilă sperietoare de ciori, folosită în special pentru abuzul de putere. Omul de rând, temător, cu mintea simplă, insuficient dezvoltată, şi intimidat de agresivitatea şi violenţa în care s-a născut, a format în timp, definiţii precum;

"*legea e lege, cu legea nu te joci, unde-i lege nu-i tocmeală*".

Această nouă perspectivă dată legii, de către lideri, de-a lungul timpului, în momentul de faţă, este cât se poate de iraţională şi de contraproductivă, din simplul motiv că, fără un Dumnezeu omniprezent să vegheze la respectarea legii, este o metodă în totalitate ineficientă de a convinge fiinţe cât se poate de conştiente, raţionale, şi capabile să înţeleagă şi să facă alegeri în folosul tuturor, inclusiv al său. Dacă am

o hârtie în mână, nu aleg să o bag în buzunar, sau să o pun într-un coş, de teama pedepselor, ci, pentru că nu-mi place mizeria, şi chiar dacă pe strada mea am o persoană angajată să mătură în fiecare zi, nu vreau să mătură mizeria făcută de mine.

Ştiu că eu sunt singurul om de pe planetă ce se respectă pe sine, şi-şi respectă mediul înconjurător, însă, mă întorc înapoi la familie şi la sistemul educaţional, şi repet că, atitudinea blândă, înţelegătoare, iubitoare şi jucăuşă, afectează în cele mai profunde şi mai pozitive moduri un copil, viitor adult, şi va simţii nevoia, aşa cum şi el a fost respectat, să respecte la rândul său, oricând are oportunitatea.

În încheierea acestui capitol, trebuie menţionat că, indiferent de extremele create de confuzia din societate, întotdeauna există o cale de mijloc, şi nu numai că această cale de mijloc există, dar mai este şi calea cea mai productivă, mai paşnică, mai simplă, mai matură, şi mai potrivită erei în care trăim, o eră în care, umanitatea s-a maturizat mai mult decât suntem noi dispuşi să acceptăm.

Dacă te afli între doi oameni, iar unul este ateu, altul este fanatic religios, asta nu înseamnă că ai doar cele două opţiuni la dispoziţie, şi trebuie obligatoriu să alegi una dintre ele. Spiritualitatea nu are nici o legătură cu religia. Poţi crede în ce doreşti tu să crezi, sau în ce simţi că este potrivit pentru tine, fără a judeca convingerile şi alegerile făcute de cei din jur.

Dacă te afli între doi oameni, iar unul este introvertit, altul extrovertit, asta nu înseamnă că trebuie să-ţi modifici comportamentul pentru a-l imita pe unul dintre ei, considerându-l cool. Într-o extremă, nimeni nu este cool. Cool, este persoana ce selectează şi adoptă calităţile ambelor părţi, şi elimină detaliile distructive prezente în ambele.

Dacă unul este depresiv, celălalt exuberant, nici una dintre stări nu este una matură şi utilă. Exuberanţa, starea exagerată de fericire, ţine organismul suprasolicitat, exact ca procesorul unui calculator, ce este nevoit să gestioneze mai multe sarcini decât a fost construit să o facă. Starea predominantă trebuie să fie una de relaxare, de calm. Din când în când, momentele de veselie, de fericire şi exuberanţă, sunt binevenite şi chiar recomandate, însă, trebuie să existe o limită foarte bine înţeleasă, şi bine-nţeles, trebuie folosit discernământul.

Chiar dacă nu realizează şi nu verbalizează, oamenii tânjesc după echilibru, şi instinctiv o să caute o cale de mijloc, însă, mai sunt necesare şi informaţii şi exemple, pentru a avea o bază de ustensile pe care ei să le încerce, până *o descoperă pe cea potrivită propriei personalităţi.*

EXTREMELE SE ATRAG

Serios?

Imaginează-ţi-o pe Maica Tereza fluturând din gene, emanând emoţii de admiraţie, pasiune şi dragoste profundă, încercând să-i atragă atenţia şarmantului Hitler. Nu-i aşa că are perfectă logică? Nu-i aşa că este perfect raţional să fie perpetuată această convingere, să fie predată copiilor în şcoală, să fie ca şi până acum, prezentă în textele din filme, din melodii. Trebuiesc create poezii, cântece patriotice, să poată fi cântate şi recitate la focul de tabără în timp ce sunt carbonizate nişte bezele pe băţ. Cred sincer, şi sunt dispus să jur pe roşu, că este o idee înţeleaptă şi importantă, să fie copiii informaţi de către adulţii ce-şi trăiesc viaţa ghidaţi de asemenea principii înţelepte. Să li se explice cât de benefică, prosperă, şi îndelungată, poate fi existenţa unui cub de gheaţă lângă o flacără, şi ce senzaţii tari poate da naştere o astfel de atracţie. Trebuie să li se explice copiilor cât de irezistibilă este atracţia dintre un peşte şi uscat, dintre o iasomie şi deşert. Sunt experienţe des întâlnite în această lume, iar rezultatele sunt deosebite şi speciale, şi este vital să fie perpetuată această înţeleaptă expresie. Este o convingere importantă, ea făcând parte din folclorul omenirii, şi a fost

oferită umanităţii de către strămoşul nostru, al tuturor,

"*Omul din Peşteră*",

, care, imediat ce-a descoperit focul, s-a adresat mulţimii:

- Supuşii mei, scumpii mei oameni inferiori. Am avut o revelaţie pe care trebuie să vi-o împărtăşesc şi vouă, oamenii mai simplii!

- Extremele se atrag!

În acel moment, cele mai multe dintre femei au leşinat, restul au suspinat, fiind mult prea profundă şi înţeleaptă acestă frază, pentru mintea lor simplă, de casnice preistorice.

Am exagerat folosind-o ca exemplu pe Maica Tereza, deoarece, această femeie a fost un exemplu de echilibru, şi unul dintre puţinele cazuri de extremă pozitivă, şi un exemplu demn de urmat. Înafară de magneţi, şi polaritatea pozitivă şi negativă a acestora, nu prea mai există extreme în lumea asta cărora să le fie bine împreună, şi să fie o idee înţeleaptă prezenţa unul lângă celălalt.

Imaginează-ţi o persoană comodă şi leneşă, trăind cu o persoană grăbită, aflată în permanenţă într-o stare de panică, ce simte că nu mai are timp şi trebuie să folosească grăba în toate ariile vieţii.

Imaginează-ţi o persoană depresivă, plângăcioasă şi fără chef de viaţă, trăind cu o persoană veşnic fericită, entuziasmată şi-n permanenţă activă.

Imaginează-ţi o persoană introvertită, tăcută, timidă, retrasă, şi fără pofta unei conversaţii, trăind cu o persoană extrovertită, gălăgioasă, vorbind într-una, agitată, şi cerând în

permanenţă atenţie.

Sonoritatea romantică a acestei expresii, confuzia din societate, lipsa informaţiei şi a raţiunii, ce le-ar putea oferii oamenilor discernământ şi soluţii utile, într-adevăr, face ca cele mai multe dintre relaţiile din societatea noastră să fie din acest tipar, însă, care sunt rezultatele? Peste jumătate dintre cuplurile căsătorite, divorţează, iar cei mai mulţi dintre cei ce aleg să rămână împreună, trăiesc în chinuri unii cu alţii. Violenţă conjugală, necesitatea centrelor ce oferă asistenţă femeilor abuzate, jigniri şi ameninţări reciproce, ordine de restricţie, copii abuzaţi, copii abandonaţi, copii târâţi prin procese, copii sau chiar adulţi rămaşi cu sechele în urma violenţelor din familie.

- Mai sună romantic, şi drăguţă şi inocentă şi jucăuşă şi plină de aventură, această expresie?

Până-n acest punct al cărţii, s-au strâns suficiente informaţii pentru a se contura un ideal de viaţă, cam cum ar fi recomandat să se privească omul pe sine, şi cum ar fi recomandat să fie privită şi trăită viaţa, pentru a avea siguranţa unor rezultate pozitive, sau măcar, pentru a prevenii eventuale neplăceri, însă, aşa cum am mai repetat şi cu alte ocazii, lipsind din educaţie informaţiile simple şi uşor de aplicat, cei mai mulţi dintre copii au evoluat în adulţi ce-şi trăiesc viaţa într-o extremă sau alta. Trezindu-se într-o extremă, persoana neştiind ce se-ntâmplă cu sine, şi lipsindu-i informaţiile ce i-ar putea explica ce se întâmplă şi ce este de făcut, ori caută o explicaţie printre opiniile total negândite ale celor din jur, ori trage singură concluzii, alegând în tăcere exemple din tiparele de viaţă prezente in societate, acestea fiind de asemenea tot extreme, astfel, ajungând la definiţii de

genul:

- Așa sunt eu!
- Este ceva în neregulă cu mine!
- Nu mă simt deloc bine în trupul meu, mi-aș dorii să trăiesc viața unei alte persoane!

Cam ăsta este tiparul dialogului intern a celor mai mulți dintre oameni, iar ei neînțelegând ce se întâmplă, sau ce semnificație au toate gândurile pe care le-au dezvoltat, în momentul în care se întâlnesc doi oameni *total diferiți,* însă, cu un tipar de gândire similar, cu întrebări similare, cu dificultăți similare, amândoi confuzi, amândoi pierduți, amândoi disperați, amândoi cu sufletele frânte, din această confuzie comună, ei simt o conexiune, simt ceva familiar, iar în confuzia în care trăiește fiecare, confundă sentimentul comun de confuzie, cu atracția. De ce? Pentru că le oferă un strop de confort emoțional, și încep să ia naștere definiții de genul:

- De bine de rău, ăsta(asta) mă înțelege, înțelege prin ce trec, pentru că și el*(ea) trece prin aceeași situație!*
- O persoană normală și echilibrată nu m-ar accepta, fiindcă, este ceva în neregulă cu mine!
*- Ăsta(Asta) este un(o) bărbat(femeie) bun(bună) și înțelegător(*înțelegăto*are), pentru că mă acceptă așa cum sunt, comparativ cu ceilalți(celelalte)!*

Înțelegi unde vreau să bat? Ei nu sunt atrași unul de celălalt, cât sunt dezamăgiți, și chiar revoltați împotriva celorlalți. Ce recunoaște de fapt unul în altul, este; o persoană la fel de disfuncțională, și trăită într-o extremă ca

şi ea. Indiferent că vorbim despre oameni complexaţi fizic, ori despre oameni ce simt lipsuri intelectuale, ori ale unor calităţi, vorbim întotdeauna despre oameni fără respect de sine, ce simt un strop de apreciere, şi implicit, un strop de respect de sine, atunci când se află în atenţia unei persoane cu dificultăţi similare. Acest strop de respect de sine, după cum am mai explicat, vine în urma emoţiilor create de către eliberarea chimicalelor în organism, iar ele sunt droguri în esenţă, produc plăcere şi dependenţă, motiv pentru care, ele ocolesc raţiunea omului, acesta nemaifiind interesat de motivul real al emoţiilor. După ce trece o perioadă de falsă apreciere, când dispare efectul drogului, iar unul dintre ei se trezeşte la realitate şi se-ntreabă,

"*ce caut io aici, cine-i asta(ăsta) şi cine-s copii ăştia*",

, la scurt timp, începe să fie pus în scenă scenariul atât de frecvent întâlnit în cuplurile din această societate.

După cum am explicat atât de detaliat în această carte, informaţiile, opiniile, perspectivele din care ia naştere lipsa a respectului de sine, sunt în totalitate eronate, greşit interpretate, sunt false şi de-a dreptul ridicole. Într-adevăr, purtăm o oarecare vină pentru felul în care ne tratăm unii pe alţii, însă, răul suprem constă în lipsa informaţiei persoanei ce se lasă afectată de mediul înconjurător şi de opinia celorlalţi, opinie ce este predominant greşită, ei trăind într-o stare de confuzie şi conflict cu sine, de cele mai multe ori, proiectându-şi propriile temeri şi complexaţii, asupra celorlalţi, pentru a avea parte de o doză artificială de *respect de sine*. Aşadar, motivele pentru care cele două persoane trăite în extreme au ajuns împreună, au fost nefondate de la bun început. Cu informaţii elementare şi de bun simţ, oamenii

ar avea personalităţi mult mai echilibrate, şi n-ar mai ajunge prea des în astfel de situaţii.

CENTRUL PROPRIULUI UNIVERS

Absolut tot ce-am scris pană acum, am scris cu scopul de-a ajunge în acest punct, de a te face să-nţelegi, că eşti de-o importanţă pe care societatea asta limitată nu ştie cum să ţi-o exprime, nu ştie cum să-ti transmită că eşti o piesă unică şi la fel de valoroasă ca oricare altă piesă din acest puzzle deosebit de ingenios, numit umanitate, fiecare piesă având locul ei potrivit, şi o valoare identică şi nepreţuită, la fel ca oricare alta, indiferent de statutul social actual, sau de realizările actuale din viaţa proprie. Informaţiile referitoare la potenţialul real al fiinţei umane, şi implicit, al fiecărei persoane, sunt destul de izolate, şi îşi fac apariţia în discursul public prin sursele oficiale de informaţie, abia la zeci de ani după ce ele sunt descoperite şi pe deplin înţelese.

În cartea asta, am selectat informaţii ce sunt disponibile în surse mult prea împrăştiate, necesitând o perioadă îndelungată doar pentru răsfoirea masei de informaţii disponibile, astfel, am centralizat informaţiile întâlnite de-a lungul timpului, şi am pus cap la cap suficiente detalii, pentru o înţelegere exactă a felului în care funcţionezi, a

potenţialului tău personal, şi a calităţilor pe care le ai la dispoziţie şi n-ai avut habar, şi de care lumea asta are deosebit de multă nevoie. Oricât de filozofic ar suna această expresie, ăsta e adevărul, şi anume, lumea are nevoie de ce ai tu de oferit. Întotdeauna vor fi oameni ce vor folosii calităţile şi realizările celorlalţi, ca surse de inspitaţie si motivaţie a propriului progres. Exemplele sunt importante, şi n-am fi ajuns unde suntem astăzi, fără încăpăţânarea şi răutatea pozitivă a unora dintre noi, ce au ales să ignore sarcasmul social şi au ales să-şi urmeze visele, oricât de fanteziste au părut ele pentru cei ce-au decis să-şi trăiască viaţa-n ignoranţă.

Dacă eşti adult şi n-ai reuşit mare lucru până-n prezent, probabil ţi se pare exagerat tot entuziasmul, promisiunile şi asigurările pe care le-am tot prezentat cu insistenţă. După cum am explicat, privim viaţa prin filtre compuse din convingeri şi definiţii, provenite ori din experienţa proprie, ori cel mai probabil, din experienţa altora. Dacă alegi să nu crezi nimic, nu-i nimic, este alegerea ta. Dacă alegi în schimb, să consideri plauzibile aceste informaţii, ţine minte că este necesară o perioadă de aclimatizare la ideea că ai resurse, ai potenţial, ai calităţi de care nu eşti conştient(ă). Calităţile sunt scoase la suprafaţă în urma exerciţiului, iar accesul la resurse şi la potenţialul intelectual, ţine mai mult de starea emoţională, iar starea emoţională, ţine strict de tiparul de gândire.

Când am vorbit despre *Echilibrul dintre Extreme*, am menţionat faptul că, atunci când îţi doreşti o perspectivă cât mai obiectivă şi mai eficientă asupra vieţii, este necesar să priveşti drama şi agitaţia creată de oameni, cu cât mai multă răceală şi detaşare posibilă. Ştiu că sună a insensibilitate şi lipsă de omenie, însă, definiţiile create de oameni de-a lungul

timpului, n-au fost construite din cele mai eficiente perspective, iar oamenii au ajuns la eronata concluzie conform căreia, a fi empatic cu o altă persoană aflată în suferinţă, este absolut obligatoriu să cobori din punct de vedere emoţional, exact la nivelul suferinţei simţite de persoana-n cauză. Cu alte cuvine, dacă o persoană suferă, ca tu să te consideri empatic(ă) şi sufletist(ă), este obligatoriu să suferi şi tu în acelaşi timp. Am vorbit despre faptul că fiecare situaţie are două sau mai multe perspective diferite, iar în situaţia de faţă, cele două perspective, sunt două stări emoţionale total diferite. În situaţia de faţă, cele două perspective sunt, "*problema, şi soluţia*". Persoana în suferinţă se află în prima perspectivă, adică în *problemă*, iar dacă tu îţi laşi afectată starea emoţională pentru a fi aşa zis empatic(ă), şi cobori la nivelul emoţional al acesteia, acum aveţi amândoi o problemă, fiindcă, din punct de vedere fizic şi al mecanicii interne, în starea asta, ţi-e literalmente imposibil să poţi găsii o soluţie la necazul suferindului, chiar şi dacă soluţia se referă la o vorbă ce-i poate aduce puţină alinare. Cât timp te afli într-o stare emoţională negativă, n-o să ai luciditatea necesară nici măcar pentru cele mai simple soluţii pozitive. Nu-ţi spune nimeni să nu ţii persoana în braţe, şi s-o asiguri că o să fie totul în regulă, îţi spun însă că, o să ai acces la resursele prin care să fi de ajutor cuiva, doar în funcţie de cât de calm(ă) şi raţional(ă) reuşeşti să rămâi.

Trăim într-o lume a subtilităţilor, şi este un prag foarte delicat între a fi cât mai eficient(ă) şi util(ă) tuturor, şi a fi o viperă rece şi fără suflet. Dacă începi să pui cu adevărat lucrurile în balanţă, o să observi că multe dintre situaţiile în care te-ai comportat într-un anumit fel, pentru că aşa ai fost educat(ă) să te comporţi, au fost mai mult dăunătoare decât folositoare.

Imaginează-ţi că cineva îţi dă un miliard de euro, iar tu de-a lungul vieţii, ai auzit multe poveşti în care, oamenii şi-au donat averile unor cauze nobile, şi alegi să faci acelaşi lucru, donând toţi banii unor asociaţii caritabile, centre de plasament, etc. Ştiu că n-o să mă crezi în momentul de faţă, însă, sărăcia este generată de un anumit tipar de gândire, ce nu are absolut nici o legătură cu inteligenţa, aşa cum este ea înţeleasă în societatea noastră, iar tu, îţi vei dona banii unor oameni educaţi şi trăiţi în acest tipar de gândire, generator de sărăcie, aşadar, toţi acei bani vor fi epuizaţi foarte rapid, fără să poată simţii cineva vreo schimbare semnificativă în viaţa personală.

Imaginează-ţi că în loc să donezi banii, îi păstrezi, şi-i foloseşti punând pe picioare câteva programe de dezvoltare personală, punându-le la dispoziţia tuturor celor pe care intenţionai să-i ajuţi, iar prin aceste programe îi înveţi cum să gândească eficient şi productiv. Aceşti oameni nu numai că vor trăii vieţi mult mai plăcute şi vor avea realizări importante, dar îi vor afecta la rândul lor şi pe cei din jur prin educaţia primită.

Imaginează-ţi că eşti un medic, şi ai atât de mulţi pacienţi, încât, nu prea ai timp să te odihneşti, şi chiar dacă randamentul tău scade şi începi să te îmbolnăveşti, nu-ţi schimbi deloc tiparul vieţii, considerând că oamenii au nevoie de tine, şi merită să-ţi sacrifici propria sănătate pentru a ajuta şi un singur om în plus. Îmi pare rău să te informez, dar în felul ăsta nu eşti deloc un Înger, şi nu eşti nici de folos nimănui cu un asemenea tipar de gândire, iar cei ce ţi-au format definiţiile pe care le aplici acum, au înţeles totul greşit. Continui să te forţezi şi mai tragi un pic de tine, pentru a ajuta măcar un pacient în plus, iar în momentul în care cedezi, absolut toţi cei ce depindeau de tine au rămas fără sprijin.

Nu ştiu câţi medici gândesc de-o asemenea manieră, însă, este o lume mare, şi mai ales, această lume funcţionează în tipare, aşadar, chiar dacă nu procedează medicii în felul ăsta, o fac alţii în alte profesii. Cu ceva ani în urmă, a fost mediatizat cazul unei persoane ce a decedat la locul de muncă, de epuizare. La un birou, nu într-o fabrică. Ideea este că, starea ta fizică şi emoţională, este mai importantă decât orice altceva se întâmplă în jurul tău, şi nu contează motivul pentru care crezi tu că nu ai de ales decât să te sacrifici. Nu te sacrifici pentru nimeni, din simplul motiv că, sacrificiul tău creează mai multe probleme.

Aceeaşi situaţie şi în cazul persoanei aflate în suferinţă. Dacă tu-ţi închipui că, plângând împreună cu ea, ore şi ore, şi zile, şi dramatizând, şi căutând scuze, şi vinovaţi, şi explicaţii, o ajuţi în vreun fel, te înşeli. Nu faci decât s-o încurajezi să rămână în starea în care se află mai mult timp decât este necesar, aşadar, neintenţionat, nu prea eşti un(o) prieten(ă) foarte bun(ă).

După cum ţi-am spus, când vine vorba de suferinţă, eu am rezultate groaznice în aplicarea acestui tipar, însă, te asigur că este cel mai util şi mai productiv mod de a privii viaţa per ansamblu, şi mai ales suferinţa şi cauzele suferinţei. Există o lege care spune-n felul următor;

"*Toate aspectele negative pot fi prevenite, toate aspectele pozitive pot fi planificate*",

, cu alte cuvinte, te asigur că majoritatea suferinţelor trăite de către oameni, sunt în realitate, provocate de către ignoranţa şi negarea acestora, nicidecum de situaţii reale şi justificate din viaţă. Să construieşti ceva, sau să distrugi ceva, în ambele cazuri este necesar să urmezi o serie de paşi, o strategie, un

plan. Nu construieşti şi nu distrugi absolut nimic accidental, chiar dacă aşa pare pentru omul ce-a fost educat să distrugă, şi a exersat arta distrugerii întreaga viaţă, în preajma altor maeştri distrugători. Problemele apărute aparent de nicăieri, apar în urma acţiunilor deloc accidentale ale oamenilor, drept urmare, există control, sunt alegeri de făcut şi decizii de luat, de către cei ce provoacă pagube în viaţa personală, sau a celor din jur. Dacă vrei să fi un(o) prieten(ă) ineficient(ă), stai şi plângi alături de alţii, însă, crede-mă,

"*oamenii trebuie să mai facă şi ei propriile alegeri*".

ACŢIUNEA FIZICĂ, Întotdeauna în Interes Propriu.

Dacă eşti un medic dedicat trup şi suflet pacienţilor tăi, sau consideri că vrei să faci mai mult pentru oamenii acestei lumi şi te gândeşti să te alături organizaţiei Doctori Fără Frontiere, sau dacă eşti un voluntar pasionat şi dornic să ajuţi oameni prin orice mijloace ai la dispoziţie, rupând din timpul tău liber pentru a-l oferii celor ce au nevoie, sau dacă eşti un cercetător ce şi-a dedicat întreaga carieră căutând soluţii la problemele oamenilor, dintr-o dorinţă sinceră de a-i vedea eliberaţi din închisoarea acelor probleme, sau dacă eşti un filantrop şi pui la dispoziţie resurse financiare pentru crearea unor adăposturi sau altor cauze nobile, sau dacă eşti o simplă persoană de treabă şi-ţi trăieşti viaţa ajutând oameni în orice fel, atunci, trage adânc aer în piept înainte să citeşti mai departe, pentru că o să te simţi ofensat(ă), însă, crede-mă că n-ai motive.

Scopul acţiunii fizice a fiinţei umane, este una dintre puţinele situaţii din Existenţa asta, în care, nu există două sau mai multe perspective, nu există două sau mai multe puncte

de vedere, nu există două sau mai multe opinii, nu există nuanţe diferite, nu există alb şi negru şi gri între cele două. Există o singură nuanţă, o singură perspectivă, un singur punct de vedere, o singură opinie, o singură explicaţie şi un singur mod prin care poate fi explicată acţiunea fizică, din simplul motiv că, există un singur motiv pentru care omul acţionează fizic, un singur motiv pentru care omul se pune în mişcare şi pentru care face un gest, oricare ar fi el, pozitiv sau negativ, un singur motiv pentru care face lucruri monstruoase sau lucruri absolut magice şi angelice, un singur motiv pentru care omul ia viaţa şi dă viaţă, un singur motiv pentru care fură de la cei ce au, sau oferă celor ce nu au, un singur motiv pentru care loveşte sau mângâie, un singur motiv pentru care priveşte cu ură sau înduioşat şi plin de dragoste, şi apreciere, şi admiraţie, şi încântare, şi fascinaţie, un singur motiv pentru care îşi ia viaţa sau se agaţă şi cu dinţii de fiecare oportunitate pentru a mai rămâne măcar o clipă în viaţă, motivul este, "*Egoismul*".

Absolut fiecare gest pe care-l facem, oricât de minuscul sau grandios, îl facem numai, şi numai, şi numai, dacă avem ceva de câştigat de pe urma gestului respectiv. Ţine minte că ăsta este Tărâmul Subtilităţilor, iar conştiinţa are infinite nuanţe, aşadar, motivele pentru care acţionăm fizic, de cele mai multe ori nu sunt dintre cele mai evidente, reamintinduţi că avem o listă de priorităţi şi o personalitate destul de complexă, iar în această situaţie unic de complexă, nu există nici o şcoală pe această planetă să ofere informaţii din întreg spectrul disponibil, ca toţi copiii să aibă informaţii elementare despre felul în care funcţionează ei, împreună cu lumea înconjurătoare. Cum noi nu rămânem copii, şi odată ajunşi la maturitate suntem nevoiţi să ne manifestăm în lumea în care ne-am născut, iar de cele mai multe ori, acţiunile noastre au

consecinţe dureroase asupra noastră şi a celor din jur, aceste acţiuni rămân deseori fără o explicaţie raţională, iar experţii, specialiştii, geniile şi minţile luminate ale planetei, aruncă de secole întreaga vină a insensibilităţii umane, pe

"*natura distructivă a omului*".

Inclusiv marele fizician Stephen Hawking, omul care a studiat întreaga viaţă *„găuri negre"*, a început să explice lumii cum omul se va auto distruge. Obişnuinţa experţilor şi a specialiştilor de a observa, ori de la o distanţă mult prea mare pentru a înţelege lucruri elementare, ori de la o distanţă mult prea mică pentru a avea o perspectivă suficient de amplă şi o imagine de ansamblu a problemei respective, i-a pus deseori pe experţi în situaţia de a lansa cele mai catastrofale şi apocaliptice previziuni, fără a-şi asuma răspunderea de a privii problema din toate perspectivele disponibile. Astfel, au transformat această lume a experţilor şi a statisticienilor, într-o lume mai potrivită ghicitului în palmă la colţul străzii, promiţând previziuni despre viitor, decât o lume a calculelor precise ce ar putea ajuta la înţelegerea şi evitarea unor posibile catastrofe, prin înţelegerea şi calcularea paşilor ce ar putea conduce către un asemenea deznodământ.

Îţi amintesc faptul că, absolut nimic nu se întâmplă accidental. Indiferent dacă o faci fără intenţie, sau vrei cu tot dinadinsul să distrugi ceva, o să urmezi o serie de paşi, o să urmezi un plan. Acea distrugere n-o să aibă loc fără un şir destul de lung de semnale, ca experţii şi specialiştii lumii să observe semnalele, şi să realizeze că se-ntâmplă ceva suspect. Dacă o problemă persistă de prea mult timp, înseamnă că cei însărcinaţi să o rezolve, ori sunt ignoranţi, ori nu vor s-o rezolve.

Hai să revenim la acţiunea fizică, şi să creăm un scenariu pentru a înţelege egoismul şi din cele mai nobile acţiuni ale noastre. Imaginează-ţi că tu eşti un Înger încarnat pe Pământ, şi faci ce face orice Înger, astfel, de dimineaţa până seara, cauţi oameni aflaţi în dificultate pe care să-i ajuţi, iar de ani de zile, tu ajuţi, şi ajuţi, şi tot ajuţi, crezând sincer că tot ceea ce faci, faci în mod specific,

"*pentru că oamenii au nevoie de ajutor"*.

Pentru că-ţi trăieşti existenţa în sprijinul altora, te etichetezi ca fiind o persoană altruistă, inimoasă, generoasă şi iubitoare, şi ai dreptate să te etichetezi astfel, *într-o oarecare măsură.* Imaginează-ţi că noi doi ne întâlnim, iar eu reuşesc să te conving să facem un mic şi inocent experiment, şi anume; data viitoare când mai treci pe lângă o persoană nevoiaşă pe stradă, tu să treci pe lângă această persoană fără să-i acorzi nici un fel de ajutor. Nu trece mult timp, şi plimbându-te pe stradă, observi o persoană căzută ce nu se mai poate ridica fără asistenţă, şi mai rău de-atât, se află într-o zonă izolată, aşadar, nu prea sunt şanse ca altcineva să treacă pe-acolo să o ajute, însă, tu eşti hotărât(ă) să duci experimentul la bun sfârşit, astfel, treci pe lângă ea fără să-i acorzi ajutorul de care în mod atât de evident avea nevoie. Pentru că eşti un Înger şi ţi-ai trăit viaţa urmându-ţi impulsul de a ajuta fiecare persoană aflată în nevoie, în clipa în care faci primul pas după această persoană, ţi se umple inima cu cel mai amar sentiment trăit vreodată, îţi simţi inima plină de regrete, iar tu îţi spui:

- Persoana asta are nevoie de ajutor, iar eu ar trebuii să o ajut, pentru că am o datorie faţă de oamenii în nevoie de

ajutor, şi ar trebuii să-i acord asistenţă!

Însă, reuşeşti să rezişti tentaţiei de a-i acorda ajutor, şi mergi mai departe îndreptându-te spre casă, unde, te aşteaptă ceilalţi Îngeri ai familiei tale de Îngeri, iar aceştia observă că tu eşti în stare de şoc, şi te întreabă:

- Eşti bine, ce s-a întâmplat, cine-a murit?

- Am întâlnit un monstru, care m-a convins să trec nepăsător(nepăsătoare) pe lângă un suflet ce avea nevoie de ajutorul meu, iar acum, îmi vine să plâng de durere şi nervi că m-am lăsat convinsă să fac un lucru atât de inuman, atât de egoist, pentru că, doar o persoană egoistă, ce se gândeşte doar la sine, poate trece nepăsătoare pe lângă un alt om ce are nevoie de ajutor, iar eu tocmai am trecut nepăsătoare pe lângă acea persoană. Nu-mi vine să cred ce lucru egoist am făcut. Omul pe lângă care am trecut probabil mă crede un monstru, probabil stă căzut pe jos, şi se gândeşte:

- Ce fiinţă fără suflet trece nepăsătoare, ignorând nevoia unei alte fiinţe aflată în dificultate?

Una dintre rude, simţind durerea pe care o simţi şi tu, încearcă să-ţi ofere o ieşire din cea mai gravă situaţie în care s-a aflat un Înger vreodată, în întreaga istorie a Îngerimii, şi-ţi spune:

- Păi şi tu te-ai luat după monstrul ăla şi ai ales să ignori nevoia unui om?

- Tu nu ştii că eşti un Înger, iar Îngerii nu pot supravieţuii făcând rău, sau ignorând oamenii în suferinţă! Trebuie să te-ntorci la locul unde era persoana căzută, ca măcar să-i explici de ce-ai făcut gestul inuman pe care l-ai făcut, şi să-i

explici că nu a fost ideea ta, tu doar te-ai lăsat vrăjită de farmecele de vrăjitor ale unei fiinţe reci şi insensibile!

- Ai dreptate. Mă duc chiar acum să-i cer iertare, poate mă iartă că am trecut nepăsător(nepăsătoare) pe lângă ea!

Şi pleci de îndată, alergând, cu inima explodându-ţi în piept de durere şi emoţie şi nerăbdătoare să-i explici persoanei raţiunea gestului egoist făcut mai devreme, ce atârnă atât de greu pe aripile albe şi imaculate de Înger, ce n-a făcut decât bine întreaga viaţă printre nevoiaşii planetei. În cele din urmă, ajungi în locul izolat în care era căzută persoana, iar ea stă căzută în exact acelaşi loc, se află în aceeaşi poziţie, şi o ajuţi să se ridice. Îţi mulţumeşte, şi epuizată fiind, îţi spune că aşteaptă de zeci de minute s-o ajute cineva, moment în care, tu izbucneşti în plâns, şi cu ochii în lacrimi şi aproape incapabil(ă) să mai rosteşti vreun cuvânt de durerea simţită, nevenindu-ţi să crezi c-ai fost în stare să faci un asemenea lucru, îi mărturiseşti că ai trecut nepăsătoare pe lângă ea. Persoana se uită destul de confuză la tine, şi te întreabă un lucru la care nu te-ai fi aşteptat nici în viaţa vieţilor tale de Înger nemuritor, ce le-a trăit, şi le-a văzut, şi le-a auzit pe toate, iar persoana spune:

- Serios, ai trecut pe aici, pentru că eu nu te-am observat?!

Lasă o clipă cartea din mână, sau ia-ţi ochii de la text, şi încearcă să găseşti tu o explicaţie raţională pentru tot chinul pe care l-ai îndurat, pentru toată suferinţa pe care ţi-ai provocat-o ţie şi familiei tale de Îngeri, pentru toate grijile şi lacrimile din ochii tăi blânzi şi înţelegători, ce văd doar binele în oameni, şi absorb întreaga suferinţă a acestora atunci când ochii tăi sunt îndreptaţi către o persoană în suferinţă,

şi încearcă să găseşti tu originea locului din care a izvorât toată suferinţa inimaginabilă trăită-n ultimele minute, din moment ce tu consideri că *„nevoia celuilalt”* te motivează să acorzi ajutor, din moment ce tu consideri că oamenii oferă o rugăminte surdă, pe care mulţi nu o verbalizează fiindule ruşine de-un refuz, iar tu consideri că ai darul de-a auzii această rugăminte, şi consideri că,

“rugămintea surda a oamenilor este sursa acţiunilor tale mărinimoase”.

Dacă tu crezi că suferinţa trăită, a fost o consecinţă a faptului că, te consideră egoistă o persoană faţă de care ţi-ai asumat răspunderea de-a o ajuta, şi că opinia negativă a acestei persoane este sursa amărăciunii tale, atunci ţinând cont de faptul că, această persoană nu te-a văzut deloc trecând pe lângă ea, nu a gândit nici o clipă că tu ai abandonat-o, şi nu a fost sub nici o formă conştientă că tu ai trecut măcar pe-acolo, îţi pun cea mai simplă întrebare posibilă:

- De unde a izvorât toată suferinţa, dacă nu a fost provocată de sentimentele de abandon ale acestei persoane?
- Te-ai lăsat păgubaş(ă)?
- Aşa repede?
- Mai insistă, pentru că a fost subiectul principal al acestei cărţi!

Absolut tot ce-ai simţit, ai simţit datorită propriilor tale definiţii! Nu simţim niciodată absolut nimic, fără ca o definiţie personală să se activeze, iar noi să privim situaţia respectivă trecând mai întâi prin acel filtru, prin acea definiţie. În clipa în care-ai trecut pe lângă persoana căzută,

nu te-ai simţit groaznic pentru că EA a gândit; ce fiinţă *nepăsătoare*. Te-ai simţit groaznic, pentru că TU singur(ă) ai gândit; ce fiinţă nepăsătoare. Dacă-ai fi avut definiţiile pe care le au alţi oameni, de genul:

- Să se descurce singură, că şi io mă descurc singur(ă)!

- Nu e treaba mea, există instituţii pentru astfel de persoane. Doar d-aia plătesc taxe şi impozite, ca din banii mei să fie plătiţi oamenii să-i ajute p-ăştia!

- Eu mă grăbesc, sunt sigur(ă) că vine altcine*va în urma mea s-o ajute!*

Cu astfel de definiţii nu prea mai ai cum să simţi suferinţă, cel puţin, nu la nivelul la care ai simţit-o tu, Îngerul. Cei mai mulţi dintre oameni dezvoltă astfel de convingeri ca o măsură de protecţie, deoarece, suntem înconjuraţi de drame, fiind un număr copleşitor de oameni aflaţi într-o situaţie disperată şi având nevoie de ajutor, însă, cei ce au posibilitatea de a-i ajuta, fac rapid nişte calcule simple, şi ajung sincer la concluzia că nu au suficiente resurse pentru a ajuta suficienţi oameni, ca ajutorul lor să facă o diferenţă reală în lumea asta, astfel, aleg să-i ignore pe toţi, această soluţie fiind sugerată de către mecanismele defensive, ce sunt însărcinate cu protecţia persoanei şi a sănătăţii mintale a acesteia.

Înainte să-i consideri monştrii pe cei cu astfel de convingeri, sau pe tine, îţi reamintesc faptul că, nu există o educaţie suficient de bine gândită nicăieri pe această planetă, ca în urma educaţiei, oamenii să înţeleagă faptul că, ei pot contrazice sugestiile mecanismelor defensive, şi pot formula şi alege alte definiţii, în urma cărora, să rezulte acţiuni fizice de-o calitate şi o moralitate mult mai pozitive. Ştiu că este greu de auzit şi este şi mai greu de acceptat,

însă, îţi reamintesc că ai o listă de priorităţi, şi aşa cum ţi-am explicat atunci când am vorbit despre lista de priorităţi, până nu găseşti o cale prin care să onorezi priorităţile, n-o să ai parte de linişte. Aceste priorităţi or să te tortureze emoţional, or să te chinuie în cele mai reale moduri cu putinţă, or să genereze cea mai reală şi mai sinceră suferinţă, făcându-te să gândeşti că întreaga lume este cu ochii pe tine, întreaga lume este împotriva ta, întreaga lume te analizează şi te critică şi te judecă şi te consideră o persoană groaznică şi imorală şi rece şi pasivă, însă, aşa cum sper că ţi-am demonstrat, doar definiţiile tale sunt cu ochii pe tine, întreaga lume nici măcar nu a ştiut că tu ai trecut nepăsătoare pe lângă ea, aşadar, nu i-a păsat de indiferenţa ta şi nici nu a suferit de pe urma acestei indiferenţe, aşa cum ţi-a păsat şi ai suferit tu.

Chiar dacă ţie ţi se pare că ceea ce faci, faci pentru binele altora, în realitate, faci totul şi fără excepţie, pentru binele tău, pentru liniştea ta sufletească, pentru a onora priorităţile de pe lista ta de priorităţi. Faci totul fiindcă, tu personal, eşti atât de fericit(ă) atunci când eşti martor(ă) la bucuria oamenilor atunci când simt un strop de atenţie din partea unei alte persoane, şi realizează că nu sunt singuri şi că nu trebuie să înfrunte această viaţă singuri, şi simt măcar pentru o scurtă perioadă de timp mai puţină presiune, mai puţină răspundere, mai puţine griji, văzând că alţi oameni le-au preluat sarcinile, măcar pentru câteva clipe, pentru ei însemnând totul, fiind dovada de care are nevoie fiecare persoană, că există speranţă, că lucrurile se pot îmbunătăţii, că sunt oameni interesaţi de soarta lor, că sunt sprijiniţi, că oameni mai capabili decât ei caută soluţii, şi poate într-o zi, datorită devotamentului acestor oameni şi a pasiunii lor, poate într-o zi, aceşti oameni vor găsii o soluţie permanentă la problema asta, ce pare fără sfârşit, problema suferinţei pe

această planetă.

Nu-ți imaginezi cât de simplă este soluția, însă, este necesară mai puțină ignoranță în viața personală, mai puțină teamă față de concepte gândite să ofere o libertate suplimentară față de dependența ce-o creează soluțiile antice puse la dispoziție de către societata noastră, iar despre aceste concepte o să vorbim mai târziu.

Imaginează-ți că vezi o persoană plângând. Dacă ești o ființă trăită printre oameni, și nu ai fost crescută de lupi, precum Mowgli din Cartea Junglei, atunci, cel mai probabil, văzând această persoană plângând, o să simți și tu o parte din suferința la care ești martoră, chiar dacă nu ai nici un motiv să justifice suferința pe care-o simți. Explicația primitivă a societății este aceea că, tu ești o persoană empatică și c-o inimă bună, însă, în realitate, sunt activate definiții de care sunt ancorate emoții.

Faptul că simți suferință este una, însă, în momentul în care nu te poți abține și vrei cu orice preț să ajuți această persoană ca ea să nu mai sufere, este cu totul altă problemă, fiindcă, gestul tău nu are de-a face cu suferința persoanei, ci cu propriul tău disconfort. După cum ți-am explicat, avem niște setări de bază, niște instincte, iar unul dintre aceste instincte, este acela de a aspira întotdeauna la o stare emoțională mai bună, mai pozitivă, de o calitate mai bună, îmbunătățită, astfel, în momentul în care tu simți o stare de disconfort, asta înseamnă că inițial te-ai simțit binișor, iar când ai dat peste persoana în suferință, ți-a tras în jos starea emoțională fără să ai nici un fel de control, iar acum, ești nevoit(ă) să faci ce-ai fost programat(ă) din fabrică să faci, și anume, să găsești o cale prin care să te simți mai bine, prin care să ieși din starea emoțională în care-ai fost tras(ă) fără să ai nici măcar un cuvânt de spus. Pentru că noi nu suntem

educaţi să înţelegem ce se-ntâmplă, privim gestul iubitor ca fiind o acţiune binevoitoare şi altruistă, însă, în realitate, în urma impulsului de a revenii la o stare emoţională pozitivă, fără să realizezi, o să faci nişte calcule, o să analizezi situaţia, o să-ţi analizezi opţiunile, şi o să alegi opţiunea cu cele mai mari şanse de reuşită în a te ajuta PE TINE să te simţi un pic mai bine, iar în cazul de faţă, această opţiune se întâmplă să fie,

„*trebuie să ajut persoana căzută, ca ea să se simtă mai bine*”,

, deoarece, eu ştiu instinctiv că atunci când acestei persoane i se reduce gradul de disconfort, se reduce şi al meu.

Suntem educaţi ca stările noastre emoţionale să fie conectate, acest concept se numeşte,

“*Viaţă Condiţionată”,*

, iar viaţa privită din perspectiva asta este o problemă surprinzător de complicată, şi provoacă absolut toate tensiunile dintre oameni, oricât de mărunte sau grave ar fi ele, de la un simplu reproş si pana la războaie, indiferent de scuza comercială găsită de cei ce-au început războiul.

(*despre Viaţa Necondiţionată o să vorbim spre sfârşitul cărţii. P*ână atunci mai sunt paşi de parcurs).

DISCERNĂMÂNT CRIMINAL.

Lumea asta funcţionează în tipare, aşadar, acelaşi tipar îl repetă şi oamenii ce, implicaţi în această viaţă, sunt nevoiţi să-şi îmbunătăţească starea emoţională împinşi de la spate de către mecanismele de supravieţuire, însă, nu au la dispoziţie nici un fel de resurse cultivate în perioada petrecută printre adulţi, şi se trezesc la maturitate în situaţii deosebit de complicate, lipsiţi de orice fel de control asupra propriei vieţi, a propriilor emoţii, a propriilor dorinţe, înconjuraţi de tentaţii hipnotizante, această era în care trăim fiind înfiorător de bogată în invenţii sclipitoare, în tehnologii, şi în design de-o frumuseţe indecentă şi parşivă, ce nu-i rezistă nici copilul de-un an, nici bătrânul de 80, fiind mult prea tentantă măcar experienţa de a atinge sau a vedea de aproape aceste minuni tehnologice, ce torturează sufletele celor ce nu şi le pot permite.

După cum am mai repetat, toate situaţiile au cel puţin două perspective, şi de asemenea, toate situaţiile sunt perfect neutre, nu sunt nici pozitive, nici negative, ele sunt interpretate de fiecare persoană prin propriile definiţii. Aşa s-a ajuns în situaţia în care, guvernul american a construit un

sistem ce protejează băncile şi alte entităţi prezente în acesată ţară, iar în urma contactului cu aceste entităţi, sau chiar cu statul american, oamenii rămân fără case, fără terenuri, fără locuri de muncă, fără posibilitatea de a-şi mai întreţine familiile, trăiesc pe străzi, în ghetouri, în maşini, şi ajung în astfel de situaţii după ce au fost jefuiţi în mod legal. Când eşti martor la un astfel de eveniment, în care, îţi este luat cu forţa absolut totul, şi nu poţi face nimic altceva decât să priveşti neputincios cum oameni vecinii cu tine, în aceeaşi ţară, nu extratereştrii, nu teroriştii, oamenii în care-ai avut încredere, vin şi-ţi pun sechestru pe bunuri, şi observi cum dispare orice speranţă la o viaţă normală, inevitabil începi să-i priveşti pe cei ce ţi-au luat totul, ca pe inamici, iar în urma acestui tipar social, au luat naştere tot felul de grupări militare organizate,

"în interiorul ţări*i*".

Care sunt infractorii şi care sunt victimele în această situaţie, în condiţiile în care, tocmai Hollywood-ul a realizat nenumărate filme, ce prezintă abuzurile şi dramele incredibile create de propriul lor guvern, în ţara denumită,

"*tărâmul celor liberi*"?

Eu nu aduc o critică Statelor Unite, fiindcă, aproape fiecare ţară funcţionează după exact acelaşi tipar şi aplică aceleaşi reguli faţă de proprii cetăţeni. Cartea asta are ca temă, subtilităţile lumii şi societăţii în care trăim, aşadar, aduc în discuţie doar un detaliu subtil pe care noi nu-l interpretăm cum trebuie.

Hai să spunem că cetăţeanul sfidător este un monstru, iar guvernele sunt cea mai atentă selecţie de Îngeri bine

intenţionaţi, cu inimi mari, şi aripile veşnic fâlfâind prin aerul cristalin al acestei planete, iar acest monstru cu arma-n mână, denumit de către autorităţi, un terorist domestic, s-a hotărât să-şi câştige existenţa furând, jefuind, ameninţând oameni. Hai să vedem ce se află în sufletul acestui tâlhar ce sfidează nobilii oameni ai legii, plecând de la ideea că, absolut tot ce facem, facem din egoism, şi mai important de-atât, facem instinctiv cu scopul de-a atinge o stare emoţională mai bună, mai confortabilă, mai plăcută, şi de asemenea, având în vedere că acţiunea negativă nu este văzută ca fiind negativă de către persoana în cauză, eticheta de pozitiv sau negativ punând-o fiecare dintre noi folosindu-ne de propriile definiţii. Pentru că facem totul din egoism şi tânjim instinctiv după o stare pozitivă superioară, această persoană o să caute în trusa personală de scule încercând să găsească ustensile folositoare, şi o să facă tot ce-i stă-n putinţă pentru a se simţii mai bine. Ăsta este tiparul fiecărei persoane în viaţă, asta este explicaţia fiecărui răufăcător, a fiecărei dependenţe şi a fiecărui dependent, indiferent sub ce formă se manifestă dependenţa sau fărădelegea respectivă.

Am mai avut o situaţie similară, în care, ţi-am sugerat să urmăreşti firul evenimentelor înapoi, pentru a identifica de unde a plecat problema, explicându-ţi că nu se trezeşte nimeni dimineaţa, şi de nicăieri, îi vine inocenta şi interesanta idee de-a face rău unei alte persoane. Gestul final al(a) fiecăruia(fiecăreia) dintre noi are o întreagă poveste de spus, iar povestea trebuie ştiută în cele mai mici detalii, ca eu, tu, sau oricine altcineva, să avem suficiente informaţii pentru a formula o opinie pertinentă, şi a avea discernământul necesar de a judeca în vreun fel persoana-n cauză, oricare ar fi ea, şi oricât de monstruoasă ar părea acţiunea ei.

Informaţiile nu sunt necesare doar înţelegerii gravităţii

faptei monstrului, ci sunt în special importante şi necesare, deoarece, fără toate informaţiile prezente într-o situaţie, experţii, şi specialiştii, şi minţile luminate ale societăţii umane, nu vor înţelege ce detalii din această societate au produs monstrul, şi nu vor înţelege ce modificări sunt necesare şi obligatorii în structura şi mecanica societăţii, ca pe viitor, să fie evitată crearea de alţi monştrii, ce suflă focul infernului către inocenţii participanţi la viaţa pe Pământ.

Hai să luăm un exemplu de hoţ, ce a comis un jaf armat la o bancă, dar n-au existat victime. În această situaţie nu putem urma firul evenimentelor înapoi, pentru că nu cunoaştem persoana, şi nu suntem nici criminalişti pentru a avea acces la informaţiile criminaliştilor, însă, ştim că lumea asta funcţionează în tipare, aşadar, nu este prea greu să formulăm o poveste aproximativă a vieţii monstrului, acest rebut social, acest pierde vară, ce n-a fost bun de nimic, n-a avut chef de şcoală, pentru a învăţa şi el o meserie ca toţi oamenii docili şi ascultători din lumea asta, şi a face ce fac toţi oamenii în societatea umană, şi anume, să muncească pe salariul minim sau mediu pe economie, să facă anii de pensionare, să iasă la pensie, şi să-şi trăiască restul zilelor făcând drumuri la farmacie, pentru a peticii rănile trupului suferite în timpul războiului cu locul de muncă şi cu inamicii ce l-au înconjurat toată viaţa, fie ei membri ai familiei, vecini, colegi de muncă, şi străinii, ce au uneltit fără odihnă la siguranţa şi avuţia sa. Aşadar, acest neadaptat social, a refuzat cu încăpăţânare să urmeze planul gândit de experţii şi specialiştii societăţii, plan gândit special pentru el, din dragoste şi grijă pentru omul de rând, iar el, n-a avut nici un pic de respect pentru efortul şi sudoarea depusă de geniile planetei, şi a căutat singur alte alternative de făcut bani. Să-i fie ruşine.

Hai să vedem cum s-a desfăşurat viaţa acestei persoane,

reamintindu-ți că funcționăm toți după aceleași principii, și ne începem cu toții viața din exact același loc, născându-ne copii, bineînțeles.

Să luăm ca exemplu un om din țara noastră, pentru a fi mai familiar tiparul vieții. Să ne imaginăm că s-a născut într-o familie relativ normală, și n-o să exagerăm luând ca exemplu o familie cu abuzuri sexuale. Ținând cont de faptul că am ieșit recent din comunism, cel mai probabil, această persoană a avut părinți cu o educație limitată, sau chiar inexistentă, probabil oameni de la țară, hărțuiți periodic de comuniști, trăiți în spaima cultivată de ideologia comuniștilor, iar nu cu mult timp înainte de venirea comuniștilor, abia se terminase al doilea război mondial, așadar, mediul creat de părinți în preajma copilului, a fost unul dramatic, paranoic, temător, din care a lipsit informația, au lipsit ideile, a lipsit perspectiva amplă și mai bine înțeleasă asupra vieții. În astfel de împrejurări, acești oameni, părinți de copil, au trăit o viață dominată de un sentiment de neputință, au trăit în teamă, au trăit cu gândul că puiul lor drag urmează să aibă aceeași soartă ca și ei, fiindcă, ei nu au cu ce să ajute copilul, nu au nici educația și nici resursele necesare. Însă, își iubesc copilul mai mult decât orice altceva pe lume, astfel, încep să gândească și încep să caute soluții, cu scopul de a-i asigura copilului șansa unui trai mai bun.

Am mai amintit cu alte ocazii faptul că, fiecare problemă are probabil zeci de soluții, iar calitatea și eficiența soluțiilor găsite de fiecare persoană, este o reflexie în oglindă cu starea emoțională a persoanei ce caută soluții. Asta înseamnă că, dacă o persoană își trăiește viața într-o stare predominant de teamă, iar din această stare încearcă să găsească rezolvări la problemele vieții, soluțiile ce vor lua naștere

din nevoia şi disperarea persoanei, vor fi asemănătoare cu „holocaustul, fascismul, comunismul, sau chiar democraţia, aşa cum este ea aplicată în zilele noastre". Soluţiile vor conţine agresivitate, intimidare, vor conţine detalii ce n-au avut niciodată ce să caute în educaţie. Alternativele găsite nu vor fi nimic mai mult decât o perpetuare a problemei. Vor avea aspect de soluţii, însă, după cum bine ştim, aspectele vieţii sunt groaznic de subtile, fiind necesar un discernământ extraordinar şi o minte fantastic de limpede pentru a da naştere unei soluţii cu adevărat eficiente, şi care să nu mai fie doar un plasture aplicat în sala de operaţii.

Însă, aceşti părinţi nu ştiu ce anume au nevoie, deoarece, ei nu au acces la informaţii, nu au oameni excepţionali printre vecini, oameni educaţi, oameni blânzi, să le ofere un sfat cu adevărat matur, ce a dat rezultate cu adevărat eficiente şi pozitive în alte situaţii. Au în preajmă doar oameni din acelaşi tipar cu ei, oameni confuzi, agresivi, oameni ce folosesc jigniri în aproape fiecare frază rostită, oameni ce nu înţeleg scopul existenţei lor pe această planetă, nu înţeleg rostul lor în viaţa asta, şi îşi trăiesc viaţa cu biciul în mână, lovind tot ce mişcă, gândind că, d-aia a fost inventat biciul, şi anume, ca ei să poată simţii putere şi control.

Aşadar, cum părinţii acestui copil caută soluţii şi îşi doresc o viaţă mai bună pentru puiul lor, în lipsa altor surse de inspiraţie, încep să acorde atenţie comportamentul altor părinţi faţă de proprii copii, şi observă că micuţii răspund pozitiv la violenţa fizică sau verbală, la bătaie sau ameninţări.

Din punctul de vedere al celor ce nu înţeleg nimic despre viaţă, faptul că aceşti copilaşi încep să execute ce li se ordonă după câteva şedinţe de palme, sau după câteva

şedinţe, în care, adultul stă lipit de faţa înspăimântată a copilului, ţipând ameninţător, şi umplându-l pe micuţ de salivă, din gura adultului scăpată de sub control în urma şedinţei educaţionale, adulţii ajung cu uşurinţă la concluzia că aceste metode funcţionează, sunt eficiente, şi mai ales, sunt metode legale, permise, şi chiar recomandate, din moment ce toată lumea le foloseşte.

Şi astfel ajung părinţii iubitori şi bine intenţionaţi, să încerce şi ei metodele populare de dialog, cu un suflet inocent, neştiutor, ghidat de instinct, şi fără prea multă logică, acest instinct, această curiozitate nativă, ducându-l de cele mai multe ori în locuri periculoase, chiar dac-a fost avertizat în repetate rânduri de către părinţi, de primejdiile mediului înconjurător. Când părinţii ştiu că deja l-au avertizat, şi înţeleg cât de periculos este locul respectiv, fac rapid un calcul foarte simplu, şi ajung la concluzia că nu se mai poate cu vorbă bună, ea nefiind eficientă, şi cum violenţa fizică şi verbală este folosită de când a ieşit omul din peşteră, şi ştiu că a funcţionat în cazul altor copii, încep şi ei să apeleze la soluţiile preferate de adulţii planetei, considerând că sunt necesare.

Când începe să fie aplicată o astfel de atitudine asupra unui copil, comportamentul copilului se schimbă radical, iar această schimbare este cât se poate de vizibilă, chiar dacă părintele, trăind în negare, se minte singur, spunându-şi că puiul său este bine. Puiul nu mai este deloc bine. Indiferent cum se desfăşoară lucrurile, copilul creşte, agresivitatea adulţilor nu-i stopează creşterea fizică, el nu rămâne în loc, aşadar, ajunge la vârsta la care trebuie să-nceapă şcoala. Pentru părinţii neputincioşi şi depăşiţi de situaţie, acest moment este unul important, deoarece, ei văd în şcoală un loc

magic, în care, sunt cultivate talentele şi resursele copiilor, de către spirite divine, născute pentru a mângâia personalitatea fragilă a acestora, şi a le transforma fragilitatea în maturitate, în siguranţă, transformând aceşti micuţi obraznici, în adevăraţi nobili, în caractere ce urmează să preia frâiele planetei, ducând-o către culmi înalte, unde oamenii trăiesc lipsiţi de griji, în armonie perfectă unii cu alţii, şi cu însăşi natura.

Aceşti părinţi visează, pentru că visul este gratuit şi neimpozitat. Realitatea este diferită, iar ăsta este momentul în care problemele copilaşilor capătă amploare, micuţii făcând trecerea dintr-un mediu rigid şi agresiv, într-un alt mediu la fel de rigid şi la fel de agresiv, apoi, după ce se termină orele de curs, fac iarăşi trecerea în mediul rigid şi agresiv din care au plecat, aşadar, nu este deloc o veste bună pentru bieţii micuţi. Nici pentru părinţi nu sunt veşti tocmai bune, visele lor în care şcoala urma să le transforme copiii în directori de multinaţionale, spulberându-se rapid, iar în câţiva ani, micuţii rebeli încep să se revolte faţă de informaţiile plictisitoare, şi metodele pline de răutate prin care adulţii încearcă să-i convingă de avantajele participării la orele de curs, doar că,

"*ei sunt setaţi pentru joacă, şi pentru accesarea informaţiilor pe care ei le consideră interesante şi importante*",

, nicidecum pentru informaţiile ce le sunt împărtăşite forţat.

În scurt timp, copilul începe să scadă în performanţe, începe să aducă veşti triste acasă, cu note scăzute, poate şi conflicte cu alţi colegi, poate o atitudine sfidătoare faţă de profesori, şi aproape cert, o atitudine sfidătoare faţă de ei, părinţii. Părintele este şi el om, funcţionează şi el precum ceilalţi oameni, aşadar, aflându-se faţă în faţă cu o problemă,

caută din nou în trusa personală de scule, unde ar fi trebuit să aibă resurse la dispoziţie, informaţii, metode, planuri, strategii prin care să poată gestiona problema de faţă, însă mediul sărac în informaţii în care a trăit, i-a cultivat ca resurse, doar agresivitate şi violenţă, aşadar, foloseşte şi el ce-a găsit disponibil în trusa de scule, şi începe să certe copilul, să-l ameninţe, să-i prezinte scenarii apocaliptice despre cum va arăta viitorul său, şi dacă tot nu ascultă, se mai poate lăsa şi cu o mamă de bătaie. După cum se ştie,

"*bătaia este ruptă din Rai şi din Paradisul* Îngerilor *şi al înţelepţilor*".

Eu sunt curios cine-o fi rupt-o. Ce motiv a avut s-o rupă şi n-a lăsat-o acolo. Ce probleme a avut cu bătaia de-a rupt-o din Rai, şi mai important de atât, ce căuta bătaia în Rai? Pentru mine este un concept ce-mi creează o stare de confuzie cum rar am întâlnit, fiindcă, eu nu reuşesc să-mi imaginez Îngerii *cu aripile lor maiestuoase, ţopăind armonios de pe un norişor pe altul, şi făcându-şi placaje unii altora, trântindu-se la pământ, sau mă rog, la nori, şi cărându-şi pumni şi palme, scoţând cureaua non-fizica şi pedepsindu-se cu sălbăticie, râzând şi rânjind pervers şi cu feţele pline de satisfacţie.*

Nu-mi pot imagina nivelul de confuzie, şi haosul din mintea persoanei ce a gândit iniţial această frază, nivelul de confuzie al celor ce o reproduc, şi mai ales, al celor ce utilizează această filozofie halucinantă. În mintea confuză a acestor oameni, probabil flăcările infernului reprezintă sursa de confort a Raiului, şi cum, informaţia generează comportament, mintea lor tulbure le-ar putea furniza idei de genul:

- Hai să pârjolim câteva păduri să ne fie şi nouă un pic mai cald, acum în plină iarnă, că uite, ăştia nu prea ne dau căldură, au şi scumpit căldura, şi tre' să stau cu trei cojoace pă mine să mă-ncălzesc. Am auzit că e o tehnologie nouă acuma, numită Încălzire Globală, care face să nu mai fie iarnă, şi cum pân alte părţi e vară tot timpu', de ce să nu fie şi la noi, să facem şi noi plajă în loc să dârdâim dă frig!

Poate sună a dialog amuzant, însă, această mentalitate este folosită, şi încă foarte intens, ţinând cont de faptul că, dispar pădurile în fiecare an, iar dac-am avut o opinie mai decentă faţă de ţări ceva mai civilizate, acum nici opinia asta nu prea mai e decentă, după ce-a fost anunţat rezultatul unei investigaţii, ce-a scos la iveală faptul că, inclusiv austriecii au venit în România şi au tăiat ilegal păduri. Exact ce spuneam, confuzia oamenilor la cel mai înalt nivel generează un grad spectaculos de inconştienţă, deoarece, ei nu conştientizează nişte concepte extrem de simple, precum, „Încălzirea Globală". Global, înseamnă peste tot pe această planetă, inclusiv în ţara lor, Austria. Dacă austriecii au încetat să mai taie copaci din ograda lor, şi taie din ograda vecinului, când se face recensământul copacilor necesari pentru echilibrul natural al acestei planete, tot lipsă vor ieşii copacii necesari pentru a ne produce nouă oxigen şi a ne menţine o temperatură acceptabilă, şi chiar dacă efectele se vor simţii o săptămână mai târziu în această ţară, numită Austria, ele tot se vor simţii, pentru că, efectele sunt GLOBALE. În germană se pare că se scrie „INSGESAMT".

După cum am mai repetat, educaţia se face după aceleaşi principii la nivel global, şi indiferent de starea economică a unei ţări, oamenii sunt la fel de neinformaţi, neputincioşi, temători, iresponsabili, şi disperaţi, iar asemenea emoţii îi fac deosebit de periculoşi, indiferent de ţara în care s-au

născut ei.

Să revenim la părinţii şi copilul nostru.

Trec anii, metodele prin care se încearcă dialogul cu acest copil nu se schimbă, prin sursele obişnuite de informaţii ei nu primesc nici un sfat, se uită degeaba la televizor în speranţa că o să răsară şi pentru ei o informaţie utilă, neputinţa şi sentimentele de frustrare cresc în amploare, aşadar, totul escaladează. Ei devin tot mai agresivi, copilul devine tot mai sfidător, dacă n-a abandonat deja şcoala, nici grozav nu se descurcă, deoarece, educatorii n-au fost pregătiţi să protejeze, ori să recupereze copiii, aşadar, copilul este prizonierul a două grupuri diferite de adulţi depăşiţi de situaţie şi fără resurse cultivate, pentru a salva acest copil de la o soartă spre care tocmai ei, adulţii, prin acţiunile lor îl împing.

După cum am tot amintit, totul este neutru, nu există pozitiv şi negativ decât prin interpretarea personală, aşadar, chiar dacă acţiunile adulţilor sunt făcute din dragoste şi interes pentru copil, asta nu înseamnă că rezultatele acestor acţiuni vor fi pozitive. După cum au demonstrat-o generaţii peste generaţii de adulţi de-a lungul istoriei omenirii, acest gen de atitudine faţă de copil, nu poate avea rezultate pozitive şi pentru orgoliul adultului, şi pentru copil, şi pentru această lume. Cineva are întotdeauna de pierdut, iar de obicei, au de pierdut copilul şi mediul înconjurător, prin acţiunile viitoare ale copilului la maturitate. Am mai explicat acest aspect atunci când am vorbit despre băieţelul ce a ales să se sinucidă. În acelaşi capitol am mai pomenit şi cazul unei fete de liceu, cu rezultate deosebite la învăţătură, lăudată şi apreciată de toată lumea, şi totuşi, a ales şi ea să

se sinucidă, şi am atras atenţia că, indiferent de aparenţe, indiferent de rezultate, personalitatea unui copil asupra căruia s-a folosit agresivitatea fizică sau verbală, nu mai este în regulă, şi chiar dacă alege să nu le facă rău celorlalţi, sunt şanse să-şi facă rău singur.

Există o expresie în lumea asta: „Cea mai sigură cale de a crea un psihopat este, printr-o critică aproape constantă şi dragoste insuficientă", aşadar, nu este necesar să-ţi rupi puiul în bătaie ca el să aibe de suferit, trebuie doar să te uiţi urât la el, să-l critici, să-l jigneşti, să-l ameninţi, să-l târăşti în drama în care trăieşti tu, şi ţinând cont de felul în care arată societatea umană, sunt şanse aproape de zero ca tu, cel ce citeşti aceste rânduri, să nu-ţi târăşti deja copilul în drama în care-ţi trăieşti viaţa, şi chiar dacă micuţul încă mai are puterea de-a zâmbii, asta nu înseamnă că puiul tău este bine. Deviaţiile comportamentale sunt mult prea variate, şi se manifestă la vârste diferite, aşadar, cu o astfel de atitudine faţă de un suflet ce nu înţelege cu ce-a greşit de sunt atât de multe pretenţii de la el, o să descoperi că puiul tău nu mai este bine, când o să fie prea târziu.

Îmi aduc aminte o emisiune televizată, în care, o doamnă psiholog a acceptat să răspundă câtorva întrebări venite în direct, prin telefon, iar unul dintre telespectatorii intraţi în direct, era tatăl unui băiat ce şi-a dus copilul la câteva şedinţe de terapie, tocmai la acesta doamnă psiholog, însă, şedinţele, din câte spunea tatăl băiatului, nu au avut nici un efect, numind-o pe terapeută, o şarlatană, printre altele. Doamna doctor i-a răspuns tatălui:

- Îmi aduc aminte de băiat. Băiatul spunea că tata mă face într-una, prostule, tâmpitule, idiotule!, apoi, doamna terapeut i-a explicat acestui tată că, atunci când faci un copil, prost, tâmpit sau idiot, copilul în cele din urmă, începe să creadă că

el chiar este un prost, un tâmpit şi-un idiot, şi o să-nceapă să se comporte ca atare.

Am menţionat acest caz, să fie cât se poate de clar, că nu ai nevoie să-ţi agresezi copilul fizic pentru a-i mutila personalitatea, deoarece, problemele manifestate la maturitate, pe care tu le pui pe seama societăţii, a anturajelor şi *a propriilor, sunt aproape fără excepţie, plecate din copilărie, din mâna* şi *gura familiei.*

Şi continuăm:

Mai trec nişte ani, copilul este acum un tânăr adolescent, sau chiar o persoană majoră, iar acest bărbat deja, nu a făcut în viaţa sa decât câteva materii la şcoală, şi n-a făcut decât teorie. Înafară de faptul că ştie să scrie şi să citească, nu a rămas cu mare lucru de pe urma a peste un deceniu de şcoală, aşadar, pentru că este deja bărbat, se pune problema să folosească informaţiile învăţate de-a lungul vieţii, pentru a-şi câştiga existenţa.

Cam asta este perspectiva oamenilor din societatea noastră, însă, noi ştim mai bine, şi ştim că acest adult are nişte vise din copilărie, şi-a imaginat viaţa la maturitate într-un anumit fel, şi chiar dacă nu-şi aminteşte visele în cele mai mici detalii, subconştientul lui şi le aminteşte, în special prin dorinţa grozavă a copilului atunci când îşi imagina cum urma să arate entuziasmanta experienţă la maturitate. Îşi aduce aminte emoţia plină de fascinaţie şi satisfacţie, iar acum, indiferent dacă realizează sau nu, el face distincţia dintre emoţia magică trăită în copilărie, şi emoţia dezamăgitoare generată de realitatea din clipa de faţă, şi mai ştim de asemenea, că el are o listă de priorităţi, care, fără o educaţie foarte foarte bine gândită, bine argumentată, şi

cu informaţii foarte bine înţelese, fără o educaţie să includă multă psihologie, această listă de priorităţi este cât se poate de distructivă, de dezechilibrată, conţine detalii ce nu au nici o legătură cu fericirea, este bombardată de invenţii tentante, detalii şi reclame sclipitoare, gândite special cu scopul de-a vrăjii şi a prostii oameni lipsiţi de discernământ, şi cum acestui adult îi lipseşte educaţia potrivită, îi lipseşte de asemenea şi discernământul să facă diferenţa dintre aspectele vieţii de care are neapărat nevoie, şi detalii ce sunt doar mofturi, şi fără de care, el poate trăii liniştit şi împăcat cu sine. Fără o educaţie foarte bine gândită, acest adult este captiv în propriile gânduri. Toată nefericirea şi tensiunea simţită, este provocată doar de propriile gânduri, însă, el nu ştie acest lucru, şi fără să-şi dea seama, încearcă din răsputeri să-şi liniştească tensiunea şi dorinţa hărţuitoare pe care-o simte, deoarece, în continuare are detalii pe lista de priorităţi ce nu pot fi satisfăcute.

Aşadar, mecanica internă, şi nu răutatea, sau monstruozitatea acestui om, îi provoacă suferinţă, pe lista de priorităţi fiind trecute detalii precum; familie, copii, condiţii de viaţă excepţionale, vilă, maşină de lux, influenţă, relaţii la cel mai înalt nivel, ori el, s-a trezit la maturitate un cetăţean mărunt, o fantomă printre alte fantome, bântuind printre invenţii pe care nu le poate atinge, fiindcă, au frecvenţe diferite, şi sunt din altă realitate decât a sa.

O perioadă de timp face tot posibilul să-şi schimbe realitatea, tot verifică în trusa de scule, verifică dac-a mai apărut ca prin magie o cale să mai îndeplinească din cicălitoarele detalii prezente pe lista de priorităţi, însă, ele nu apar prea des ca prin magie, ele se cultivă, şi durează. Nu este deloc imposibil, însă, durează.

Indiferent ce etichete au gândit experţii şi specialiştii

acestei planete de-a lungul timpului, aceşti infractori, aceşti tâlhari, corupţi, violatori, aceşti monştrii ce respiră gaz radioactiv şi se hrănesc cu lavă topită, aceşti monştrii funcţionează ca şi tine, Îngerul, funcţionează după aceleaşi principii, au aceleaşi setări de bază, aceleaşi instincte, aceeaşi dorinţă de-a se simţii măcar un pic mai bine decât în mod normal, şi aşa cum tu ai face orice este omeneşte posibil pentru a ajuta o persoană căzută, de teama remuşcărilor şi a vinovăţiei provocate de nepăsare, aşa şi acest aşa-zis monstru, ar face orice este omeneşte posibil, pentru a-şi mai mângâia sufletul torturat de dorinţe, de lipsuri, de discrepanţa dintre detaliile magice prezente în lista de priorităţi creată în copilărie, şi neîndeplinirea priorităţilor ce-l presează neîncetat să pună mâna pe treabă şi să găsească o cale prin care să îndeplinească aceste ordine, ce nu pot fi ignorate, dacă persoana mai doreşte vreodată vreun strop de linişte.

Aşadar, chiar dacă rezistă tentaţiei de a fura dintr-un magazin, de a jefuii un om pe stradă, sau de a ucide, este doar o chestiune de timp, până ce chinurile îndurate de acest suflet, ce a fost odată un copil inocent, un suflet curat, zâmbitor, naiv, vesel, bucuros la orice vorbă îi era adresată, entuziasmat, curios peste puterea adulţilor de înţelegere, făcând numai boacăne din dorinţa de-a explora, de a afla ce se-ntâmplă atunci când face un lucru interzis de către adulţi, este doar o chestiune de timp, până ce, acest fost Înger, acum un monstru marginalizat de ignoranţa şi ipocrizia socială, ajunge să dezvolte definiţii precum:

- Dacă vouă nu vă pasă de mine, atunci, nici mie nu-mi pasă de voi!

Ăsta este momentul în care, există riscul să depăşească

pragul moralităţii şi milei faţă de alte fiinţe, şi este dispus să facă orice pentru îndeplinirea ordinelor listei de priorităţi, iar acest monstru, nu este nimeni altul decât, oricare dintre noi. Trăim într-o societate în care, orice persoană poate cădea pradă mecanicii interne, neînţelegând cum funcţionează, ce-l propulsează înainte către o acţiune fizică şi cum să controleze rezultatele propriilor acţiuni fizice, în aşa fel încât, să nu aibă nici el de suferit, nici cei din jur.

Dacă sistemul juridic a ajuns la concluzia că tinerii sub 18 ani nu pot fi judecaţi ca adulţi, considerându-se că nu au discernământul necesar pentru a fi trataţi ca adulţi, ei bine, aceşti experţi, şi specialişti, şi minţi luminate, ce au gândit legile societăţii şi au scris codul penal, nu au înţeles deloc cum funcţionează omul. Sunt copii de zece ani cu o maturitate şi un discernământ fascinant, aşa cum sunt bătrâni de 80 de ani, perfect normali, fără vreo boală mintală, ce au însă mintea şi discernământul unor copii de zece ani, pur şi simplu pentru că, au trăit într-un mediu şi o comunitate săracă în informaţii, mintea lor rămânând nedezvoltată. Astfel de exemple sunt disponibile şi în mijlocul oraşelor, nu doar în comunităţile izolate, deoarece, oamenii au confundat dintotdeauna

“înţelepciunea*, cu vârsta*”,

, nefiind înţeleasă nevoia informaţiei, şi cum afectează ea capacitatea persoanei de a funcţiona. Această simplă şi deloc complicată confuzie, prin care, oamenii au asociat înţelepciunea cu vârsta, au făcut-o şi oamenii din sistemul juridic la nivel global, iar ideea conform căreia, după vârsta de 18 ani persoana este suficient de bine dezvoltată mintal şi are discernământul necesar pentru a fi trasă la răspundere,

este aberantă, în totalitate eronată, este greşit interpretată, şi este o eroare pe care, la o sută de ani de la naşterea psihologiei moderne, n-ar trebuii s-o mai facă nici măcar oamenii fără nici un fel de educaţie, în nici un caz cei ce au în mâinile lor puterea de-a decide soarta unei alte persoane, fiind disponibile toate informaţiile ce-ar fi trebuit să schimbe logica şi perspectiva din care este privit omul, indiferent de vârstă.

Aşa cum se consideră că adolescenţii nu au discernământul necesar pentru a fi judecaţi ca adulţi, putem interpreta că nici ceilalţi adulţi, inclusiv cei implicaţi în justiţie, nu au discernământul necesar pentru a decide soarta unei alte persoane, discernământul, având strict legătură cu informaţia corectă şi de actualitate, şi cu perioada de timp petrecută analizând şi absorbind informaţia, ca ea să aibă sens, iar persoana s-o poată folosii cu înţelepciune, şi mai ales, în folosul tuturor, inclusiv a celor consideraţi ca având un comportament antisocial.

Repet, oamenii cu un comportament distructiv, nu sunt monştrii. Nu spun că n-ar mai trebuii judecaţi pentru faptele lor, sau că ar trebuii eliberaţi toţi deţinuţii, pe motiv că n-au ştiut cum funcţionează, spun însă că, toţi aceşti oameni, au fost împinşi către acţiunile monstruoase în urma cărora au fost condamnaţi, de către ignoranţa şi rigiditatea din societate, ambele prezente în tiparul de gândire aproape al fiecui adult, şi al fiecărei persoane cu putere de decizie la cel mai înalt nivel, în societatea noastră modernă şi super tehnologizată, indiferent că vorbim despre România, Germania, SUA, Statul Congo, sau oricare dintre statele în care, oamenii sunt vecini cu elefanţii.

Ia oricare alt monstru, indiferent de eticheta pusă de către societate, şi aplică-i acelaşi tipar, deoarece, el funcţionează

la fel. Psihopat, sociopat, criminal, criminal în serie, pedofil, zoofil, alcoolic, drogat, dependent, depresiv, trist, şi ce mai vrei tu. Toţi funcţionează după acelaşi tipar şi au îndurat experienţe groaznice din partea altor oameni. Probabil sentimentul pe care-l ai faţă de un criminal, sau pedofil, este c-ai prefera să fie executat, însă, îţi promit, că dacă ai avea posibilitatea de-a călătorii în timp, să fi o muscă pe umărul acestui monstru, iar odată cu el, să trăieşti şi tu viaţa trăită de această persoană, îţi promit că te-ar apuca plânsul şi nu te-ai mai gândii la execuţie. În schimb, ai gândii:

- *Bă săracu', ce-a putut să suporte* ăsta*. Vai de capu' lui!*

Te-ai urca pe cea mai înaltă clădire şi ai ţipa în gura mare la oameni, să-nceteze cu agresivitatea faţă de copii şi unii faţă de alţii, fiindcă, tocmai agresivitatea este cea responsabilă cu deviaţiile comportamentale, nicidecum natura umană. Natura umană este interesată de progres, este interesată de emoţie, de pasiune, de dragoste, de sensibilitate, de bunătate, de umilinţă, pentru că din acest amestec de emoţii s-au născut cele mai fascinante, cele mai revoluţionare şi mai durabile idei şi soluţii, însă, au fost cazuri izolate. Imaginează-ţi o lume în care, toţi oamenii sunt educaţi după aceleaşi principii şi toţi funcţionează la fel de eficient. Cum ar arăta lumea asta?

Indiferent că pictezi, compui muzică, inventezi ceva, pe toate le faci din egoism, însă, avem de-a face cu Egoism Pozitiv, şi Egoism Negativ, iar dacă tu faci un lucru productiv, util, plăcut, admirabil, sau îndrăzneţ, acest egoism al tău este pozitiv, iar exact acest egoism este sursa progresului umanităţii. Sunt enorm de mulţi oameni talentaţi, ce nu îndrăznesc să-ţi facă publice sau cunoscute talentele, de

teama opiniei celorlalţi. Dacă eşti într-o astfel de situaţie, ar trebuii să-nţelegi că faci totul pentru tine, nicidecum pentru alţii. Faci totul din egoism, motiv pentru care, opinia altora este irelevantă, însă, aceste talente, aceste realizări, trebuiesc puse la dispoziţia celorlalţi, într-un fel sau altul. Întotdeauna se vă găsii cel puţin o altă persoană pe care creaţia ta o va inspira şi o va motiva să-şi urmeze propriul vis. Chiar dacă tu eşti sigur(ă) că n-ai nici un talent ascuns, de cultivat şi oferit lumii, cultivarea unei personalităţi plăcute, îngăduitoare, decente şi zâmbitoare, este suficientă pentru a fi o persoană utilă lumii în care te-ai născut. Adu-ţi aminte că am început acest capitol cu nişte părinţi neinformaţi şi neputincioşi, ce şi-au îndreptat atenţia către alţi oameni pentru exemple de folosit în relaţia cu propriul copil, iar exemplele observate, au fost, violenţa şi agresivitatea.

Oare nu este logic faptul că, dacă oamenii din preajma părinţilor din exemplul nostru, ar fi fost raţionali, coerenţi, informaţi, şi interesaţi de cultivarea deliberată a unei personalităţi mai puţin monstruoase, atunci ar fi avut un comportament blând faţă de proprii copii? Şi nu este logic faptul că, părinţii neinformaţi şi neputincioşi din exemplul nostru, ar fi observat un altfel de comportament al celor din jur, şi ar fi pus şi ei la rândul lor în practică un tipar educaţional similar? Şi nu este logic faptul că, acel copilaş inocent, trăind într-un climat emoţional mai calm, ar fi avut o cu totul altă dispoziţie pentru propria educaţie, ar fi fost mai receptiv, mai ascultător, mai jucăuş, mai interesat de viaţă? Şi nu este logic faptul că, acum n-am mai fi discutat despre o dramă, nu am mai fi discutat despre un infractor, ci despre un copil ce a visat să ajungă astronaut, însă, a ajuns în schimb într-un laborator de cercetare? Nu-i aşa că are logică?

Decenţa şi bunătatea ta, sunt cele mai importante calităţi

pe care le posezi, fiind şi cele mai valoroase daruri pe care le ai de oferit umanităţii, mai ales în tiparul social în care trăim.

Spor la treabă.

CONTRASTUL

O femeie iese alergând şi ţipând isterică pe uşa casei, cu mâinile fluturând prin aer şi faţa înspăimântată de groază. Coboară scările alergând şi ţipând în continuare, şi se îndreaptă în mare viteză către locul meu de muncă. Era o zi perfectă, şi eram sigur că nu se putea întâmpla absolut nimic să-mi strice ziua, când, această femeie loveşte cu putere în ambele uşi ale încăperii în care muncesc, dând buzna peste mine şi ţipând în continuare, iar când reuşeşte să tragă aer în piept pentru a fi în stare să vorbească, rosteşte cele mai înfiorătoare cuvinte pe care le poate auzii un părinte:

- Au mâncat copilul!

Nu mai aştept să termine de rostit fraza că deja am haina pe mine şi alerg în cea mai mare grabă către casă. Intru în casă, mă duc rapid spre bucătărie, văd că uşa este închisă, şi cu inima bătând plină de spaimă, pun mâna pe clanţa uşii să o deschid, aşteptându-mă la ce era mai rău, iar din bucătărie se auzeau vocile copiilor spunând:

- Repede, vine, ascunde-o, liniște!

Deschid ușa și văd toți cei șase copii mușcând cu poftă din copane de carne, făcând abstracție de faptul că eu am intrat în bucătărie, și-i întreb:

- Copii, unde este Aggy?

Copiii au toți priviri sfidătoare, iar unii dintre ei au încălțat copanele de carne cu ciorăpei de bebeluș. Imediat aud sunete ale unui copil venind dintr-o cratiță suficient de mare pentru a încăpea un copil mic, mă îndrept spre cratiță, ridic capacul, și o găsesc pe Aggy așezată pe un pat de legume, plină de sos, și deloc afectată de trăsnaia fraților și surorilor ei mai mari.

Femeia ce-a ieșit din casă fugind ca arsă, era a șaptesprezecea dădacă alungată în timp record de copiii mei, aceasta fiind cea mai dură, mai strictă, și mai temută dădacă disponibilă, iar copiii țineau cu mândrie evidența eficienței lor. I-am anunțat că și aceasta a renunțat și că urmează angajarea altei dădace, chiar în acea după-amiază, și nici bine nu ajung la scările ce dau spre ușă, că alunec pe un placaj improvizat cu niște rotițe, pus special de către copii, și mă rostogolesc pe scări precum un cascador profesionist. Sunt întreg, nu am nimic rupt, însă, sunt exasperat precum cele șaptesprezece dădace demisionare, însă, eu nu pot renunța, sunt copiii mei, așadar, mă ridic, mă îndrept, și plec spre agenția de guvernante, pentru angajarea unei noi dădace. Când ajung la ușa agenției, o găsesc închisă. Bat la geam, strig, întrebând dacă este cineva înăuntru, însă, o mână apare de nicăieri și pune pe ușă semnul, închis, apoi, persoana strigă răutăcioasă:

- Am închis!
- Nu suntem aici!
- Pleacă!
- Nu mai sunt dădace pentru tine!

Am înțeles mesajul, așadar, mă retrag, însă, fac doar câțiva pași, când aud scârțâitul ușiței pentru accesul scrisorilor, după care aud o voce spunând:

- Persoana de care ai nevoie este Nanny McPhee (dădaca McPhee).

A urmat un dialog purtat cu o voce ce suna ca într-un vis, din care nu am înțeles nimic, deoarece, persoana îmi spune că această dădacă nu face parte din personalul nici unei agenții, așadar, am plecat spre casă.

Eu mi-am pierdut soția de curând, ea fiind singura persoană ce știa să trateze copiii, știa cum să le vorbească și cum să-i liniștească. Eu nu știu ce-am de făcut, nu există dialog între noi, și rămas singur cu șapte copii, acum am responsabilități suplimentare, fiind nevoit să muncesc mai mult pentru a câștiga suficient. Copiii se simt neglijați și simt că mie nu-mi pasă de ei, așadar, au dezvoltat acest comportament sfidător și periculos pe alocuri, fiind teribil de obraznici și neascultători. Acum sunt la birou, încercând să-i scriu o scrisoare de iertare fostei dădace, când, văd în ziar anunțul Dădacei McPhee și deschid ziarul plin de entuziasm, însă, deschizându-l observ că au decupat copiii cu foarfeca exact locul în care erau trecute datele de contact ale Dădacei McPhee. Îmi vine să-i mănânc.

Mai devreme, după ce m-am întors de la agenția de guvernante, am pedepsit copiii, interzicându-le să mai

mănânce în acea zi, neştiind ce consecinţe urma să aibă tupeul meu. Copiii s-au dus în bucătărie, au ridicat masa în picioare, au legat bucătăreasa de masă şi au început să-şi facă de cap. Menajera a venit speriată să-mi spună ce fac copiii în bucătărie şi am luat-o amândoi la fugă, însă, odată ajunşi în holul casei, cineva bate la uşă, aşadar, trimit menajera la copii, iar eu mă-ndrept destul de temător spre uşă, deoarece, prin geamul uşii se putea observa o siluetă destul de neobisnuită. Deschid uşa cu grijă, şi dau peste o femeie cu aspect de vrăjitoare, îmbrăcată în negru, cu o pălărie ciudată peste părul aspru, sprâncene dese, nasul mare şi diform, negi pe faţă, un dinte ieşind din gură şi crescut mult peste dimensiunea celorlalţi. Îi mai lipsea o mătură ca peisajul să fie complet. Ne adresăm câteva vorbe, apoi insistă să coboare în bucătărie pentru a se prezenta copiilor. Chiar dacă nu sunt sigur că este cel mai potrivit moment, o las, deoarece, este convingătoare, pare sigură pe ea, şi afişează un calm îngrijorător. Cu acest calm, misterioasa dădacă începe să coboare scările bucătăriei, unde o aştepta prima provocare organizată de cei şapte Îngeraşi zdrenţuiţi. Deschide uşa, şi vede un grup de copii foarte bine organizaţi, fiecare având câte-o ocupaţie executată cu multă pasiune. Băiatul cel mare, amesteca într-un ceaun mămăliga cu şosete şi orice mai prindea la mână. Fata cea mare a făcut o catapultă dintr-o băncuţă, pe care aşezase un coş, iar în coş, una dintre fetele mai mici îi punea diferite legume, alimente şi chiar veselă, pe care cea mare le catapulta prin bucătărie. Unul dintre băieţii mai mici rotea un suport pentru obiecte de bucătărie, altul învârtea la o râşniţă, iar micuţa Aggy, dormea într-un coş pe o altă masă, unde erau înşirate toate legumele ce alimentau de minute bune catapulta folosită cu atâta entuziasm de cele două fete.

Înfăţişarea dădacei i-a surprins o clipă pe copii, însă, au trecut rapid peste moment, fără a se opri măcar din preocupările fiecăruia, intrându-şi imediat în rolurile de copii sfidători, ignorând faptul că o persoană străină a intrat în bucătărie. Doar câteva clipe le-a oferit copiilor şansa de-a se oprii din activităţi, după care, a scos un toiag de sub haina lungă ce-i acoperea întreg corpul, şi ţinându-l cu ambele mâini, a început foarte, foarte încet să-l ridice. În clipa în care copiii au văzut toiagul, au încetinit ritmul activităţilor, au redus simţitor şi din gălăgie, s-au uitat câteva secunde îngrijoraţi la gesturile dădacei, presimţind că nu era de bine, însă, grija lor a durat doar câteva secunde, reluându-şi ritmul activităţilor şi a vacarmului creat sub ochii şocaţi ai bucătăresei, ce stătea legată de masă, plină de ouă, împreună cu alte legume, catapultate către ea de cele două fete.

Cu o privire deloc impresionată şi un limbaj al trupului ce parcă spunea, *sunteţi siguri că asta vreţi?*, dădaca McPhee loveşte cu toiagul podeaua bucătăriei, şi imediat un val de energie străbate bucătăria şi continuă mult dincolo de limitele proprietăţii noastre. De îndată ce suflul de energie este eliberat în bucătărie, ritmul activităţilor copiilor s-a dublat, şi s-a triplat, şi-şi făceau trăznăile cu o viteză ameţitoare, ce i-a îngrijorat imediat pe copii, care, în sfârşit au început să acorde atenţie. Însă era un pic cam târziu, deoarece, Dădaca McPhee este eficientă, şi-i învăţa o lecţie, în mare viteză.

Copiii strigau unii la alţi:

- S-o oprească cineva, spuneţi-i să se oprească, rugaţi-o să se oprească!

Unul după altul, copiii o roagă să se oprească, însă, Simon, băiatul cel mare, capul răutăţilor şi liderul răsculaţilor,

este ambiţios şi refuză supunerea în faţa dorinţei Dădacei de-a o ruga frumos, în condiţiile în care, el amesteca în ceaun cu o viteză epuizantă, şi mai ales în condiţiile în care, fetele continuau să catapulteze legume, ce acum, ajungeau direct într-un ceaun plin cu apă clocotită, aflat pe sobă, şi cum fetele făceau totul automat şi fără nici un fel de control, au epuizat rapid toate legumele, rămânând doar coşul micuţei Aggy de folosit ca obiect de catapultat, ce riscă să ajungă şi el în apa clocotită. Au fost câteva secunde, în care, toţi copiii ţipau isterici la Simon să o roage frumos, moment în care, Dădaca McPhee se întoarce şi începe să se-ndepărteze de bucătărie, lăsându-i pe copiii să facă ce-au ales, iar după nenumărate ezitări, când micuţa Aggy, aflată în coşul ei, era deja aşezată pe catapultă de fetele înspăimântate, iar fata cea mare sare pe catapultă lansând bebeluşul către ceaunul plin cu apă fierbinte, abia atunci strigă şi băiatul:

- *Te rog frumos Dădacă McPhee, opreşte-te!*

Imediat Dădaca scoate iarăşi toiagul de sub haină, loveşte cu el în podea, un val de energie este eliberat în bucătărie, şi totul revine la normal. În bucătărie este curăţenie lună, bucătăreasa stă fericită pe scaun, neavând nici un fel de amintire a ceea ce s-a întâmplat, iar copiii sunt rugaţi să se pregătească de culcare. Aflaţi în paturile lor şi pregătiţi de culcare, copiii îşi continuau atitudinea sfidătoare, în condiţiile în care, tocmai au avut parte de o demonstraţie serioasă de magie, împotriva căreia, evident nu puteau concura.

După ce le spune fiecăruia pe nume şi le urează noapte bună, Dădaca McPhee le rosteşte copiilor cea mai importantă *şi mai educativă expresie, ce la prima impresie creează confuzie şi nu pare să aibă sens, şi le spune în felul următor:*

- Trebuie să ştiţi ceva în legătură cu felul în care lucrez eu.
- Când aveţi nevoie de mine, însă, nu mă doriţi, atunci trebuie să rămân.
- Când mă doriţi, însă, nu mai aveţi nevoie de mine, atunci trebuie să plec.

Simon este în continuare sfidător şi nu ratează ocazia de-a o sfida pe Dădaca, răspunzându-i:

- Noi n-o să te dorim niciodată!

Iar Dădaca îi răspunde lui Simon, însă, într-o singură expresie, reuşeşte să explice cu exactitate motivul pentru care problemele oamenilor se perpetuează la nesfârşit şi par să nu se mai termine niciodată, în ciuda eforturilor de a schimba calitatea rezultatelor, şi-i spune lui Simon:

- Atunci n-o să plec niciodată!

Acest dialog, este de fapt un principiu elementar în viaţă, şi pus într-o singură frază, sună în felul următor:

- O să stau lângă tine cât timp ai nevoie de mine, şi o să plec în momentul în care nu mai ai nevoie de mine!

Adică, dacă ai o problemă, sunt sigur că nu ştii ce altceva să faci, decât, *să te plângi de faptul că ai o problemă.* Este normal să te plângi. Problema te irită şi este frustrantă. Reacţionezi astfel, pentru că ai fost educat(ă) *să reacţionezi astfel. În realitate, singurul scop al problemei, este acela de a-ţi atrage atenţia că ai o arie a vieţii căreia trebuie să-i acorzi puţină atenţie,* astfel, verifici despre ce este vorba, iei

măsurile necesare, iar problema, puţin câte puţin, dispare. Are mai mult sens acum? Problema, în realitate este un mesager, *şi-ţi spune:*

- Cat timp ai nevoie de mine, o să rămân (adică, o să ai problema respectivă cât timp o ignori sau te plângi, în loc să iei măsuri), iar când n-o să mai ai nevoie de mine, o să plec (adică, ai luat măsurile necesare, iar problema a dispărut).

Ştiu că sună confuz, însă, ăsta este un principiu elementar atunci când îţi doreşti să înţelegi controlul asupra diferitelor aspecte ale vieţii, şi ţine de ideea de "*Necondiţionat*", despre care o să vorbim la sfârşit. Este un detaliu ce creează confuzie, deoarece, societatea actuală educă "*Viaţa Condiţionată*", adică, fericirea persoanei depinde de surse externe. De obiecte, depinde de bani, de oameni şi comportamentul acestora.

Şi continuăm povestea. S-o derulăm ceva mai repede.

Copiii simt lipsa mamei, se simt ignoraţi de către tată, şi nu acceptă prezenţa nici unei femei alta decât mama lor, să le spună ce să facă, astfel, urăsc fiecare femeie adusă cu scopul de-a le înlocuii mama. Aspectul fizic neplăcut al Dădacei McPhee, având negi pe faţă, nasul diform, sprâncene dese, şi alte detalii generale, fac şi mai îndepărtată posibilitatea copiilor de-a o place, însă, tocmai detaliile respective o fac un exemplu perfect pentru noi, deoarece, această doamnă magică, însă, cu un aspect neplăcut, este exact "*Contrastul"* din viaţa oamenilor acestei planete. Este un detaliu urât cu multă pasiune de oameni, însă, un detaliu cu adevărate puteri magice, iar dacă-l priveşti din perspectiva corectă, o să aibă

un aspect destul de plăcut, așa cum o să descoperim mai departe în această poveste.

Așa cum sper că am reușit să demonstrez pân-acum în această carte, maturitatea și înțelepciunea nu au nici o legătură cu vârsta, așadar, starea emoțională a celor șapte copii, lipsa disciplinei, și atitudinea lor față de oameni și față de viață, este exact tiparul în care-și trăiesc viețile cei mai mulți dintre adulții planetei, indiferent de vârstă, de nivelul educației, de statutul social, sau țara de origine. Așa cum acești copii folosesc lipsa mamei ca scuză pentru amărăciunea pe care o simt și pe care o creează în mediul înconjurător, așa și adulții planetei noastre folosesc scuze similare pentru amărăciunea lor, pentru calitatea și rezultatele mediocre ale vieții, pentru lipsa chefului de a schimba deliberat ceva în propria viață, și pentru atmosfera întunecată pe care ei o creează în mediul înconjurător, începând cu familia, indiferent cât de justificate consideră oamenii scuzele folosite.

Contrastul, nu este nimic altceva decât, combinația dintre experiențele pozitive și cele negative, și chiar dacă ne bucurăm teribil atunci când avem parte de-o experiență pozitivă, sentimentele negative generate de oameni în urma experiențelor negative, depășesc în magnitudine orice alte emoții pe care le simt ei vreodată. Ca lucrurile sa fie și mai grave, perioade fascinant de lungi readuc în discuție faptul că au o problemă, în condițiile în care, o bucurie, de cele mai multe ori, nu durează nici măcar o zi. Astfel, ei readuc în discuție faptul că există o problemă; în familie, cu prietenii, când se întâlnesc cu străini în parc, postează pe forumuri, pe rețele de socializare, se strâng la protest pentru a se plânge în grupuri de faptul că s-a întâmplat ceva și există o problemă, însă, nici o persoană dintre cele ce-și petrec timpul

plângându-se şi revoltandu-se cu fiecare ocazie, nu face absolut nici cel mai mic gest fizic sau intelectual, pentru a îmbunătăţii situaţia sau problema respectivă, măcar în viaţa personală.

Aşadar, copiii o privesc pe Dădaca McPhee, exact aşa cum privesc oamenii contrastul, simţind repulsie doar observând aspectul fizic urât, însă, Dădaca McPhee este magică, şi orchestrează evenimentele familiei în aşa fel, încât, copiii încep să renunţe la atitudinea defensivă, la atitudinea sfidătoare, şi cu fiecare progres al copiilor, înfăţişarea Dădacei începe şi ea să se schimbe. Mai întâi dispare un neg de pe faţă, apoi, copiii au iarăşi un moment de progres emoţional, şi mai dispare un neg, apoi, nasul diform capătă un aspect normal şi placul, apoi, copiii se ataşează şi mai mult de ea, astfel, părul sârmos devine plăcut şi estetic, apoi, copiii devin mai buni, mai cooperanţi, drept urmare, dintele supradimensionat dispare, iar din inestetica şi dizgraţioasa dădacă, rămâne o doamnă deosebită şi atât de plăcută, încât, copiii nu mai vor ca ea să plece, însă, au fost avertizaţi de la bun început de felul în care lucrează Dădaca McPhee, şi anume:

- Stau lângă voi cât timp aveţi nevoie de mine, iar când nu mai aveţi nevoie de mine, nu am de ales decât să plec!

Din fericire, în viaţa reală contrastul n-o să plece niciodată. El este un adevărat barometru, ce te anunţă întotdeauna de tiparul de gândire exersat, te ajută să calculezi ce-ai schimbat şi ce mai ai de schimbat, şi mai important de-atât, îţi scoate în evidenţă propriile dorinţe şi preferinţe, ele fiind destul de complicat de aflat fără să ţi le evidenţieze cineva, sau ceva, ţinând cont şi de felul în care funcţionează

momentan societatea noastră.

Ce înseamnă, îți evidențiază propriile dorințe și preferințe?

Am mai vorbit despre preferințe și ți-am sugerat să privești lumea înconjurătoare cu mai multă atenție, în special, ocupațiile oamenilor, pasiunile lor, meseriile practicate, sporturile, activitățile, comportamentul lor, atitudinea față de viață, și ți-am sugerat să te imaginezi în pielea celui(celei) ce practică o activitate fascinantă ție, pentru a afla dacă activitatea respectivă este sau nu potrivită pentru tine. Cum societatea noastră funcționează pe principii vechi de când a ieșit omul din peșteră, copiii nu sunt sfătuiți să facă un asemenea exercițiu de-a lungul vieții, astfel, ajung la maturitate fără a avea nici cele mai elementare informații referitoare la propriile dorințe și preferințe, ca atunci când ei consideră ca fiind momentul potrivit pentru începerea practicării unei anumite activități, să o facă înțelegând foarte bine întreaga paletă de opțiuni disponibile, și care dintre aceste opțiuni sunt potrivite pentru ei și au șanse mari de reușită.

Dacă te-aș întreba în clipa ăsta, ce-ți dorești de la viață, cum arăta viața ta ideală, cum arăți și te comporți tu în această viață, și te-aș ruga să-mi dai detalii specifice, te-aș pune în cea mai complicată situație posibilă, te-ai bâlbâii, ți s-ar pune ceață-n fața ochilor, n-ai știi ce să răspunzi. Probabil ai spune, vreau mulți, mulți bani, vreau vile, mașini, vreau petreceri. Astea nu sunt detalii, sunt dorințe generate de viața trăită "*fără ele*", sunt generate de teamă și vulnerabilitate, sunt generate tocmai de către contrast. Știi că ți le dorești doar pentru că nu le ai.

Aşadar, ajungem la importanţa adevărată a contrastului, care, atunci când nu ştii ce-ţi doreşti, îţi evidenţieză dorinţa, oferindu-ţi opusul. Dacă-ţi doreşti ca oamenii să fie buni cu tine, iar tu nu ştii acest lucru, o persoană să te jignească, te lămureşte foarte rapid de faptul că-ţi doreşti să fi înconjurat(ă) de oameni amabili şi respectuoşi. Aşadar, ce rost are să te plângi că cineva te-a tratat fără respect? Nu crezi că este mai eficient să pui mâna pe treabă, să-ţi selectezi mai atent prietenii şi oamenii în preajma cărora îţi petreci timpul?

Dacă n-ai fi simţit un strop de sărăcie, crezi c-ai fi apreciat vreun pic banii şi prosperitatea? În loc să te plângi că eşti sărac(ă), nu crezi c-ar fi o idee mai bună să pui mâna pe treabă, să începi să te informezi, să trăieşti înconjurat(ă) de informaţii, să-ţi descoperi pasiuni disponibile şi potrivite vârstei tale pe care să ţi le cultivi, iar după nişte ani în care ţi-ai cultivat două trei pasiuni, să foloseşti calităţile cultivate pentru a-ţi îmbunătăţii situaţia financiară? Crezi c-o să se schimbe vreodată ceva continuând tiparul educat de societatea, în care, îţi petreci timpul căutând vinovaţi pe la televizor, ori pe la proteste?

Dacă n-ai fi fost măcar un pic bolnav(ă), crezi c-ai fi ştiut vreodată cât de plăcută este starea de bine, de sănătate, de vitalitate? În loc să te plângi, ori să trăieşti resemnat(ă), gândindu-te la viaţa-n dificultate ce urmează s-o trăieşti, nu crezi c-ar fi o idee mai bună să pui mâna pe treabă, să începi să te informezi referitor la condiţia ta specifică şi ce soluţii au găsit alţii în situaţii similare?

(*despre sănătate şi soluţii alternative,* cărora cred că merită să le acorzi o şansă, *o să vorbim mai târziu*)

Dacă n-ai fi simţit măcar puţină singurătate, crezi c-ai fi

apreciat vreodată compania oamenilor, sau a unei persoane dragi? Priveşte o clipă la ceea ce fac partenerii din relaţii, la felul în care-şi vorbesc, la felul în care se tratează unii pe alţii. Ai crede că nu mai există nici un strop de dragoste pe planeta asta, fiecare încercând să-i controleze viaţa şi acţiunile celuilalt.

O să vorbim despre Dragoste Necondiţionată mai târziu, însă, până atunci, cred că este important să înţelegi că legea este lege, iar problemele sunt mai mult de percepţie, aşadar, soluţiile o să le găseşti iniţial tot în percepţie. Când o să-ţi schimbi percepţia faţă de viaţă, soluţiile or să fie mult mai evidente şi or să pară mai simple decât par în clipa de faţă.

Trebuie menţionat ceva extrem de important, deoarece, am pomenit de câteva ori ideea conform căreia, atunci când ai o problemă, trebuie neapărăt să iei măsuri. Este important de înţeles că, ai în tine toate resursele de care ai nevoie să faci orice este important pentru tine, şi ori de câte ori eşti nevoit(ă) să iei măsuri, măsurile trebuiesc să fie productive şi inofensive, adică, să nu-ţi faci rău nici ţie, nici unei alte persoane, în acest proces de rezolvare a problemelor.

Povestea folosită ca exemplu în acest capitol, am luat-o din filmul "Nanny McPhee", un film din anul 2005, iar dacă nu l-ai văzut, ţi-l recomand, pentru că, o să înţelegi mai bine ideea contrastului. Filmul este special şi este recomandat mai ales copiilor, fiind educativ, iar dădaca nu este nimeni alta decât, sclipitoarea *Emma Thompson*.

SFÂNTA TREIME

Ştiu că are o conotaţie religioasă, însă, eu fac referire la cele trei aspecte pe care le consider universal valabile fiecărei persoane în viaţă, cele trei aspecte necesare unei vieţi normale, cele trei aspecte fiind,

"*Fericirea, Sănătatea, şi Prosperitatea*".

Ordinea nu este întâmplătoare, deoarece, tiparul vieţii în societatea noastră, face ca toate cele trei aspecte să fie ignorate aproape în totalitate, iar viaţa nu stă în loc, ea ori se îmbunătăţeşte, ori se agravează, în funcţie de tiparul acţiunilor fiecărei persoane, şi cum ignoranţa şi negarea sunt sporturi exersate cu pasiune în fiecare zi, lucrurile nu se pot îmbunătăţii, doar agravarea celor trei aspecte fiind posibilă în astfel de condiţii, deci, când decizi că este momentul pentru o îmbunătăţire a calităţii vieţii şi nu ştii de unde să-ncepi, începi cu *Fericirea*.

De ce să-ncepi cu fericirea? În primul rând, pentru că este primul semnal al vieţii ce te anunţă că se-ntâmplă ceva căruia trebuie să-i acorzi atenţie. Este primul semnal

ce te avertizează de viitoare evenimente de amploare. Aşa ai ajuns în situaţia actuală, oricare ar fi ea. Dacă eşti Bill Gates, atunci, aceste rânduri nu se referă la tine. Dacă nu eşti Bill Gates, sau o persoană cu un tipar similar al vieţii, atunci, rândurile astea se referă la tine, deoarece, ai un potenţial similar, pe care-ai fost educat(ă) să-l ignori şi să te mulţumeşti cu ce s-au mulţumit şi cei din jurul tău. De regulă, cu o viaţă mediocră.

În al doilea rând, fiindcă, lumea asta în care trăim noi funcţionează pe principiul "*pietrelor de hotar*", şi oricât de mult ai vrea să sari peste pietrele puse acolo cu scopul de-a avea un parcurs cât mai confortabil în viaţă, nu prea este recomandat, deoarece, aproape sigur o să dureze mai mult să ajungi unde vrei să ajungi, decât dacă abordezi viaţa pas cu pas. Încercând să sari peste pietrele pe care-ar trebuii să pui piciorul, o să interpretezi greşit distanţa dintre pietre, o să cazi, o să te accidentezi, şi o să dureze mai mult decât dac-ai urma viaţa aşa cum ar trebuii ea urmată, şi anume, cu răbdare şi cu paşi foarte bine calculaţi in urma investigaşiilor personale.

Prima piatră pe care trebuie pus piciorul, este *Fericirea*. Fără fericire, nu mai ai decât alternativa negativă, şi anume, *Nefericirea*, şi aşa cum am mai discutat, tot ceea ce simţi, simţi în urma unor evenimente chimice din organism, iar aceste chimicale n-au fost gândite să te relaxeze ori să te facă să suferi. Ele au fost gândite să te anunţe când se-ntâmplă ceva în mediul înconjurător şi să te sâcâie insistent ca tu să iei măsuri. Tensiunea din organism ignorată suficient de mult timp, se traduce prin dependenţe şi dezechilibrarea stării naturale a organismului. Dezechilibrarea funcţionării normale a organismului, o să genereze probleme mai grave în timp, aşadar, starea naturală de sănătate nu mai este nici

ea posibilă. Dacă sănătatea nu mai este posibilă, şansele ca tu să mai ai fericirea, dispoziţia şi luciditatea necesară pentru a te îngrijii de prosperitate, sunt zero, deoarece, într-o stare de frustrare ori suferinţă, nu mai poţi gândii raţional, iar aici vorbim despre fizică.

Aşadar, primul pas este fericirea. Şi ce este fericirea? Fericirea este doar percepţie. Am lămurit suficiente perspective şi convingeri ridicole din societatea noastră, cât să-nţelegi ce-ai de făcut pentru a fi o persoană fericită, şi încă n-am ajuns la Viaţa şi Dragostea Necondiţionată.

Ca o recapitulare, trebuie doar să accepţi şi să exersezi idei precum; fiecare persoană este unică, are propriile particularităţi, propriile calităţi şi talente, are propria capacitate intelectuală şi nu seamănă cu a nici unei alte persoane, această capacitate intelectuală întotdeauna poate fi îmbunătăţită, fiecare persoană are propriile preferinţe şi sunt diferite de a celorlalţi, ăsta fiind şi motivul pentru varietatea uluitoare de opţiuni în ceea ce priveşte nuanţele de culori, varietatea alimentară, şi alte aspecte. Sunt atât de multe opţiuni, ca fiecare persoană să poată alege, astfel, ideea de comparaţie între oameni, este puerilă, ridicolă, imatură, fără sens, şi contraproductivă, iar dacă simţi nevoia să te compari cu oricare altă persoană, analizează-te mai cu atenţie. Îi poţi privii pe ceilalţi pentru a-ţi fi mai uşor să alegi ce-ar fi potrivit pentru tine, însă, această observaţie trebuie realizată dintr-un sentiment de admiraţie, nicidecum invidie, aşa cum suntem lăsaţi să-i privim pe oameni, de cei ce-ar trebuii să ne educe şi să ne informeze. Dacă înţelegi că eşti o fiinţă unică, opinia celorlalţi o să devină cu timpul total irelevantă, iar cu un astfel de tipar intelectual, o să observi puţin câte puţin, că organismul tău se relaxează, iar starea emoţională se îmbunătăţeşte. De ce? Pentru că definiţiile tale vor genera

imagini pozitive şi plăcute, iar în urma imaginilor pozitive, creierul o să facă ce-a fost construit să facă, şi o să elibereze chimicale plăcute şi relaxante, ca recompensă pentru gestul tău drăguţ de a-i oferii imagini pe care creierul le adoră.

Sunt multe subtilităţi, iar prin exerciţiu, noi oamenii, ne obişnuim cu diferitele situaţii prin care trecem, ajungând chiar să le considerăm fireşti şi ca făcând parte din viaţă, aşadar, o să dureze o perioadă până reuşeşti să identifici suficiente surse de stres, indiferent sub ce formă sunt ele prezente în viaţa ta. O să dureze o perioadă să te obişnuieşti cu ideea de a-ţi analiza gândurile, şi de-a înţelege de unde provin şi ce fel de sentimente produc, ca tu să le gestionezi mai eficient. S-ar putea să vezi doar poza unui politician pe undeva, şi să te trezeşti cu o avansă de gânduri şi sentimente negative asociate politicianului. Având informaţiile actuale şi înţelegând că-ţi ataci propriul organism lăsând libere astfel de gânduri şi emoţii, sau purtând o conversaţie cu un subiect similar, nu numai că-ţi ataci propriul organism, dar îţi mai şi limitezi capacitatea de-a gândii lucid şi eficient, şi de a-ţi cultiva resurse intelectuale de care ai nevoie, atunci când îţi propui un progres din punct de vedere financiar.

- Având aceste informaţii, mai consideri justificat să te revolţi stând pe canapea şi uitându-te la ştiri, unde sunt prezentaţi corupţii lumii? Consideri că faci un lucru util ţie, un lucru productiv, un lucru să producă rezultate pozitive? Punând lucrurile în balanţă, crezi că merită toată frustrarea simţită, uitându-te la televizor, sau gândind singur(ă) la toate fărădelegile comise de corupţii lumii, şi pe care, le consideri ca fiind responsabile de situaţia actuală în care te afli?

- Nu crezi c-ar fi mai util să te revolţi începând să-ţi planifici un pic viaţa, începând să te informezi, să te cultivi,

să nu mai laşi nimic la voia întâmplării, nici pentru tine, nici pentru copii?

- Nu ţi se pare ridicol să te ataci pe tine şi pe cei din jur*, pentru că te-a iritat nu ştiu ce politician prins cu mâna în borcanul cu dulciuri?*

- Nu ţi se pare ridicol să-ţi cerţi copiii sau partenerul de viaţă, din aceleaşi motive?

- Nu crezi c-ar fi mai util să te revolţi schimbându-ţi tiparul de gândire, fiind publice poveştile celor ce-au realizat lucruri fascinante în lumea asta, ţinând cont că, toţi au demonstrat şi pus în aplicare un tipar similar de gândire, având şi *rezultate similare, iar aceste tipare au fost analizate, înţelese şi puse într-un format uşor de înţeles, pentru a fi studiate şi puse* în *aplicare de toţi cei ce-şi doresc rezultate asemănătoare. NLP-ul are un întreg capitol cu subiectul ăsta, numit "Modeling the masters", în traducere aproximativă, "Imitându-i pe maeştrii".*

Când decizi tu că este momentul să încetezi cu ignoranţa, îţi doresc,

spor la treabă.

MĂ ACCEPT AŞA CUM SUNT

Asta este o expresie foarte la modă în zilele noastre, şi este privită cu atât de multă admiraţie, încat, oamenii au o atitudine de genul:

- Bravo ţie!
- Aşa te vreau!
- Asta e atitudinea potrivită, eşti un(o) exemplu(exemplă) pentru ceilalţi!

Eu însă, mă simt nevoit să tăvălesc serios această expresie, şi să o clarific, ca să putem evita o confuzie prezentă în toate aspectele societăţii umane, ţinând cont de faptul că trăim în Tărâmul Subtilităţilor, iar eu am tot încurajat ideea conform căreia, fiecare persoană este unică, iar opinia celorlalţi este irelevantă. Oamenii ce s-au născut şi se nasc în continuare, sunt educaţi să-şi trăiască viaţa ori într-o extremă, ori în cealaltă. Aşadar, numărul celor cu probleme de greutate creşte în fiecare an, problemele de sănătate, de asemenea, sunt şi ele tot în creştere, aceeaşi poveste şi cu problemele emoţionale, cu alte cuvinte, dezechilibrul societăţii este unul

spectaculos şi în creştere, iar eu am avut un capitol special destinat acestui subiect, numit, „*Echilibrul dintre Extreme*”. În capitolul respectiv, am vorbit doar despre aspectele emoţionale, deoarece, sunt de părere că toate problemele sunt la origine, probleme de percepţie, de perspectivă, aşadar, ţin mai mult de emoţii decât de acţiunea fizică, iar emoţia este prima componentă ce trebuie analizată şi rezolvată, dacă se doreşte un oarecare echilibru.

Recomandarea mea de la începutul cărţii, a fost aceea, de-a înţelege cum funcţionezi tu şi lumea în care trăieşti, pentru a avea o oarecare idee, legat de, ce este şi ce nu este posibil, de a-ţi investiga dorinţele şi preferinţele, de a observa cu atenţie exemplele disponibile în societate, de a decide, care dintre exemple sunt potrivite pentru tine, cum arăta viaţa ta ideală, cum arăţi tu în viaţa asta ideală, iar pentru început, să nu exagerezi cu pretenţiile până nu te informezi corespunzător, şi să foloseşti informaţiile şi exemplele disponibile pentru a-ţi contura şi modela viaţa.

Aşa ceva nu se realizează într-un an, fiind necesară cultivarea unui tipar de viaţă şi principii, ce trebuiesc trăite şi aplicate zilnic, fiind necesar să-ţi asumi răspunderea propriilor rezultate, şi după cum am menţionat la începutul cărţii, absolut nimeni nu poate face nimic în locul tău. Toate rezultatele îţi sunt datorate ţie, însă, şi eşecurile îţi sunt datorate tot ţie, deoarece, ele ţin de tiparul tău de gândire, nicidecum de acţiunile ori piedicile celor din jur. Dac-ai fi o muscă, să trăieşti o zi pe umărul lui Bill Gates, ai fi şocat(ă) de varietatea de aspecte prin care te sabotezi, aspecte pe care Bill Gates nici măcar nu le concepe, nici măcar nu înţelege de ce-ar alege o persoană raţională, să gândească ori să acţioneze de-o asemenea manieră. Partea complicată este că, majoritatea detaliilor ce fac diferenţa între rezultatele tale

şi ale lui Bill Gates, sunt atât de subtile, par atât de comune şi de obişnuite, încât, este necesar un grad de sinceritate şi onestitate faţă de tine, rar întâlnit la adulţi, aşadar, este necear exerciţiu. Este necesară multă investigaţie şi analiză. Totul în lumea asta funcţionează ca un mecanism, iar acest mecanism trebuie reglat, şi sunt necesari ani, foarte multă insistenţă şi multă încăpăţânare, însă, rezultatele obligatoriu trebuie s-apară, pentru că vorbim despre fizică, despre mecanică. Tiparul vieţii trebuie doar reglat, iar aceste reglaje sunt mintale. După ce reglajele interne sunt făcute cum trebuie, abia atunci pui mâna pe treabă şi acţionezi fizic. Aşa cum am explicat în capitolul precedent, fericirea este prima componentă ce trebuie reglată. Fără fericire, pasiune şi entuziasm curat, rezultatele or să fie mediocre, în cel mai fericit caz.

Această expresie, „*Mă accept aşa cum sunt*”, o să poată fi folosită abia peste 50 de ani de către adulţii planetei, când populaţia globului o să fie cu adevărat informată, când copiii or să primească informaţii complete despre lumea în care trăiesc, iar educatorii or să le explice cu multă dragoste şi răbdare că informaţiile trebuiesc aplicate. Fără a-i oferii copilului o cale prin care să aplice informaţiile prezentate, acele informaţii sunt aproape inutile, zac într-un dulap mintal, se pune praful pe ele, încep să dispară, încep să nu mai aibă sens, asta dac-au avut vreodată vreun sens, aşadar, pun întrebarea:

- De ce mai este obligatorie învăţarea informaţiilor din şcoala, dacă ele nu sunt folosite de aproape nici un adult, fost elev?

Pentru a înţelege mai bine de ce nu este deloc înţelept să

te accepţi aşa cum eşti, hai să luăm ca exemplu o persoană supraponderală, ce a găsit o cale prin care se acceptă singură, şi a ajuns la această înţelepciune utilă, şi datorită superficialităţii şi imaturităţii celor din jur. Sunt câteva principii obligatorii în lumea asta dezechilibrată, confuză şi ineficientă, în care oamenii îşi creează singuri probleme. Unul dintre principiile obligatorii ce-ar trebuii cultivat fiecărui copil funcţional, este;

„*Nu ai voie să trăieşti fără o formă de mişcare. Nu ai voie, este interzis, este un gest sinucigaş, o inconştienţă, o aberaţie socială, ţinând cont de consecinţele unei vieţi fără mişcare, demonstrate de generaţii peste generaţii de oameni sedentari, ce-au dezvoltat tot felul de afecţiuni ce puteau fi prevenite printr-o viaţă activă, şi mai ales, ţinând cont de avertismentele medicinei şi de informaţiile disponibile în era în care trăim*”.

Dacă această persoană, ce acum la maturitate suferă de obezitate, ar fi fost educată de oameni informaţi, raţionali, ce la rândul lor să înţeleagă lucruri elementare despre viaţă, şi să le şi pună-n aplicare în propria viaţă, acest om, ce acum este supraponderal, n-ar mai fi fost nevoit să caute o cale prin care să se accepte singur, n-ar mai fi fost nevoit să inventeze scuze şi definiţii şi comparaţii cu alţi oameni la fel de supraponderali. Acest om, ce acum are probleme de greutate, ar fi făcut o formă de mişcare serioasă ca parte din programul zilnic, aşa cum avem în programul zilnic, băutul lichidelor, mâncatul, spălatul pe faţă, ori pe dinţi. Dacă părinţi copilului ar fi fost măcar raţionali, şi-ar fi cultivat informaţii serioase despre nutriţie înainte să aibă contact cu propriul copil, şi nu l-ar fi hrănit cu orice fel de mâncare. Ar fi ţinut

cont de alimentele ce provoacă depuneri de grăsimi, i-ar fi oferit copilului o dietă variată, ar fi cunoscut efectele fiecărui aliment prezent în farfuria lui, iar acum, acest adult, ce este obligat să suporte consecinţele mediului şi filozofiei de viaţă create de către adulţii participanţi la creşterea şi educaţia sa, n-ar mai fi avut nici o problemă fizică, ar fi fost un afacerist sau chiar un educator de profesie, şi un atlet în timpul liber.

Informaţia este disponibilă, oamenii ştiu să citească, aşadar, ce scuze mai au pentru situaţiile complicate pe care ei le perpetuează? Este necesară vreo lege? Este necesar să ajungă cineva în închisoare? Oare sunt astea singurele soluţii ce-i motivează pe oameni să ia măsuri?

Aşadar, poţi să te accepţi exact aşa cum eşti cât de mult timp vrei tu, însă, o să-ţi înveţi şi copiii să ajungă în aceleaşi situaţii în care te afli tu, acum, la maturitate, şi probabil, o să-i înveţi să-i caute pe vinovaţi la televizor şi să iasă la protest pentru a blama guvernul. Nu-i nici o ruşine, omul repetă tiparul ăsta de când a ieşit din peşteră, iar cei mai mulţi o să-l mai repete câteva generaţii, şi cum lumea asta funcţionează în tipare, exact acelaşi tipar îl folosesc şi oamenii bolnavi, cei săraci, nefericiţi, oamenii ce trăiesc o viaţă dezechilibrată, sub o formă sau alta.

Succes.

PREVENȚIA

Dacă te-am supărat puţin şi nu mai vrei să citeşti cartea asta, te înţeleg, însă, sunt sigur că peste o oră sau două o să te întorci înapoi să continuăm conversaţia, pentru că, sunt lucruri importante de ştiut, şi aş prefera să te supăr dar să fiu sincer, decât să te mint că totul este în regulă şi să perpetuăm tiparul ăsta vechi, de când stăteau oamenii cu spada unii în alţii şi se întrebau:

- Auzi, da' tu n-ai familie, n-ai copii ca şi mine, nu eşti şi tu tot om ca şi mine, nu vrei şi tu să trăieşti ca şi mine, nu ţi-e şi ţie teamă ca *şi mine, nu ai şi tu vise ca şi mine?*

- Ba da!

- Păi şi atunci, de ce ascultăm de psihopaţii ăştia de conducători şi ne omorâm noi unii pe alţii?

- Să iasă ei pe câmp, să arunce cu paloşu' unu' după altu', şi care rămâne-n viaţă, ăla a câştigat, şi am rezolvat problema! Ce atâtea secole de războaie, ş-atâta dramă inutilă, când sunt doar câteva sute de snobi în fiecare generaţie, ce vor ei să se joace de-a cazematele şi vor controlul umanităţii. O rezolvă ăştia între ei, şi-n 30 de

*minute am terminat cu drama globală, fiindcă, restul oamenilor vor să tr*ăiască şi să se bucure de viaţă!

Gata cu sarcasmul.

Prevenţia.

Dacă există vreun detaliu să-mi mângâie cu adevărat sufletul în lumea asta, detaliul ăsta este "*Prevenţia"*. Este atât de multă dramă inutilă, atât de multă suferinţă inutilă, atât de multe pierderi inutile, iar toate aceste situaţii fără sens, sunt generate de nişte detalii ridicol de simple, cu soluţii ridicol de simple, aplicarea lor este ridicol de simplă, însă, pentru că fiecare familie aplică în intimitate, în propria gospodărie, învăţături vechi şi expirate, ce-au ieşit de secole din termenul de garanţie, astfel, pare să fie un fenomen de amploare, pare să fie un blestem al zeilor pentru păcatele biblice ale omenirii, om, ce trebuie să plătească prin suferinţă eternă pentru păcatele sale, ce-a păcătuit atunci când a ieşit din peşteră şi a-ndrăznit să ridice creanga-n flăcări, autointitulându-se inteligent.

Suferinţa la care suntem noi martori în prezent, nu are nici o legătură cu blesteme setate pe pilot automat şi părăsirea postului de către cel ce a setat blestemul, rămânând astfel blestemul activ şi fără posibilitatea de-a fi anulată comanda, şi nu are legătură nici cu oamenii aflaţi la conducere ţării, ori a umanităţii, ce fac vrăji voodoo de la distanţă, hipnotizând populaţia umană, ca aceasta să ia cele mai copilăreşti decizii, fără a fi conştientă.

Suferinţa la care suntem martori în prezent, are legătură doar cu încăpăţânarea oamenilor de a-şi trăii vieţile punând în practică învăţăturile părinţilor şi a generaţiilor mult prea

vechi pentru a putea face diferenţa dintre un potop şi un tsunami provocat de cutremur.

Suferinţa la care suntem martori în prezent, are legătură doar cu refuzul oamenilor de a-şi asuma răspunderea pentru propriile acţiuni şi propriile vieţi.

Suferinţa la care suntem martori în prezent, are legătură doar cu refuzul oamenilor de a accesa informaţiile disponibile referitoare la problemele ce se tot perpetuează, are legătură cu refuzul oamenilor de accesa manualul de utilizare al acestei lumi, şi are legătură cu dorinţa lor de a trăii în continuare cu ochii închişi, de teama monstrului ce s-ar materializa dac-ar îndrăznii să deschidă ochii. Oricât de greu este de crezut, suferinţa la care suntem martori în prezent, este mai mult autoindusă decât provocată, şi chiar şi atunci când este provocată de altceva sau altcineva, este provocată tot datorită neglijării semnalelor vieţii, ce avertizează fără-ncetare că urmează un eveniment grav.

Am vorbit de câteva ori despre semnalele prin care mediul înconjurător ne avertizează cu privire la direcţia greşită în care ne-ndreptăm, iar ele sunt din abundenţă atunci când persoana este dispusă să acorde atenţie, atunci când este dispusă să-şi asume răspunderea pentru propria viaţă şi viaţa celor din jur, atunci când persoana înţelege că are întotdeauna de ales, atunci când persoana înţelege că viaţa nu este nimic mai mult decât un şir interminabil de alegeri, atunci când persoana înţelege că la fiecare alegere are o întreagă paletă de opţiuni din care este liberă să aleagă, şi n-o obligă nimeni să facă aceleaşi alegeri făcute de părinţii ori bunicii. Înţelegerile referitoare la viaţă se schimbă periodic, şi sunt şanse foarte mari ca, şi informaţii de acum zece ani, să nu mai fie considerate ca fiind corect interpretate astăzi, ce să mai vorbim despre informaţii, învăţături şi cărţi vechi de

milenii. În mod absolut paradoxal şi de neînţeles, informaţii incredibil de avansate, perfect înţelese şi explicate, atât de simple şi de utile, încât, oamenii le pot folosii în deplină siguranţă în propria casă, având costuri zero, care însă, au mii de ani vechime, astfel de informaţii sunt ignorate de aroganţa expertului şi a specialistului de care ascultă omul de rând, cel ce foloseşte ca singură sursă de informaţie, televizorul şi bârfa socială.

Suferinţa, este doar un semnal ce-ţi atrage atenţia că se-ntâmplă ceva în contradicţie cu starea ta naturală de bine, te avertizează că ceva intervine între tine şi dorinţa naturală de a-ţi fi bine, şi nu vine niciodată direct sub forma unei depresii, a divorţului, a sărăciei, sau a unei forme de cancer. Întotdeauna sunt semnale ce avertizează cu ani înainte de o posibilă problemă. Inteligenţa conştiinţei şi a trupului uman, sunt fascinante, şi întotdeauna or să-ţi acorde asistenţă, oferindu-ţi semnale, subtile la început, poate prin puţină oboseală, sau puţină indispoziţie, ca tu să înţelegi că se-ntâmplă ceva ce necesită atenţie.

Am mai amintit acest aspect atunci când am vorbit despre scara emoţională, şi anume,

„*orice stare emoţională alta decât starea de calm înclinată spre fericire, entuziasm, pasiune, fascinaţie, interes, curiozitate, sau dorinţă, orice stare emoţională ce începe cu plictiseala, este un semnal că se-ntâmplă ceva nefiresc şi trebuie să-i acorzi atenţie, să analizezi, să investighezi, să vezi despre ce este vorba, ce anume provoacă starea emoţională inferioară stării de calm spre fericire”.*

Ştiu că-n momentul ăsta te scarpini cu ambele mâini în cap, ţinând cont că, plictiseala este starea naturală a omului,

din clipa în care începe prima zi de şcoală şi pune copilul picioruşul în clasa de curs, astfel, este anesteziat mecanismul şi ustensila construită special pentru a-l avertiza de posibile pericole, iar în schimb, este educată pasivitatea, este educată resemnarea, ignoranţa, fiind necesară o perioadă lungă de reeducare a sensibilităţii faţă de semnalele oferite de propriile simţuri, ce urlă disperate prin toate simptomele fizice pe care le generează, în speranţa c-o să-nţelegi odată şi-o dată, că, trebuie să caşti puţin ochii şi urechile la ce are de spus propriul tău organism. El o să-nceapă subtil, cu puţină plictiseală, cu puţină oboseală, dacă alegi să ignori în continuare, oboseala se transformă în durere, pentru că organismul funcţionează ca un mecanism, iar mecanismul începe să fie dezechilibrat, iar atunci când mecanismul este dezechilibrat, ceva trebuie să cedeze. Este fizică.

Medicina se laudă cu o soluţie pentru evitarea problemelor de sănătate, şi-i informează pe oameni că, *prevenţia,* se referă la efectuarea de analize periodice, ca atunci când apare o problemă gravă să poată fi depistată în stadii incipiente. După cum am mai repetat, fiecare situaţie are cel puţin două perspective, şi chiar dacă medicina consideră analizele ca fiind definiţia prevenţiei, eu personal nu văd cum poţi prevenii probleme de sănătate prin analize periodice, în condiţiile în care, tiparul vieţii este unul dezechilibrat. Dacă rezultatele analizelor nu sunt în limite normale, înseamnă că organismul a fost neglijat şi ignorat, luni, şi chiar ani de zile, şi sunt necesare eforturi considerabile pentru reechilibrarea acestuia, bani investiţi în reţete medicale, în tratamente, în terapii, regim alimentar, disconfort creat de schimbarea prea rapidă a regimului alimentar şi a tiparului vieţii. Unde este prevenţia şi eficienţa în toată povestea asta, în condiţiile în care, informaţii detaliate sunt aproape literalmente pe

toate gardurile, în condițiile în care, societatea noastră are un sistem educațional activ, ce ar putea pune în practică un pachet de practici elementare, începând cu o formă de mișcare simplă, ce nu presupune efort fizic considerabil, și poate fi aplicată oriunde, și de orice persoană ce se poate ridica din pat, fiind recomandată pentru orice-ți poți imagina, fiind considerată chiar o formă de terapie, fiind un stil de viață în sine, și este vorba despre „*Yoga*”.

Îmi imaginez reacția profesorilor și a părinților la auzul acestui termen, Yoga, deoarece, lipsa dispoziției adulților de a se informa, i-a făcut pe oamenii din societatea noastră religioasă, să asocieze frecvent Yoga cu o formă de religie, astfel, refuzând prin simpla ignoranță în care trăiesc, una din nenumăratele forme gratuite de terapie și îngrijire a organismului, și chiar a psihicului uman.

Este un efort. După zeci de ani în care Albă ca Zăpada a dormit, când în sfârșit s-a trezit și ea, mulțumită sărutului magic al lui Făt Frumos cel născut din lacrimă, acum este nevoită să se informeze, pentru a fi și ea la zi cu ce s-a mai întâmplat în lumea asta cât timp a dormit. Acum trebuie să le audă pe toate, și inventii, și aberații, și lucruri gândite, și negândite, și lucruri plauzibile, și suspecte. Este normal să fie nesigură și să-i fie teamă, deoarece, ea nu și-a mai folosit creierașul și rațiunea de zeci de ani. Nu știe dac-o mai duce capul, nu știe în cine să aibă încredere, știind că sunt și monștrii și șarlatani în lumea asta, și toți spun că știu ei mai bine și au soluții mai eficiente, mai simple și mai sigure, așadar, de cine să asculte Albă ca Zăpada? Este și ea o fată singură și vulnerabilă, înconjurată doar de cei șapte pitici, ce nu știu altceva decât să dea cu târnăcopul și să taie lemne.

Însă, Albei ca Zăpada i-a fost promisă întreaga lume și orice altceva își mai dorește, și i-a fost promis că nu are

nimic altceva de făcut, decât, să înceapă, când doreşte ea, să trăiască înconjurată de informaţii o perioadă de timp, şi cu suficientă pasiune şi interes pentru informaţie şi o viaţă ca-n poveşti, va devenii suficient de lucidă şi raţională, să poată separa singură informaţiile reale şi deosebite, de informaţiile aberante, informaţiile utile şi pline de mister, de informaţiile ce nu mai sunt relevante de la prima piatră de temelie a marii piramide din Giza. După o perioadă de timp, Albă ca Zăpada o să poată discearne singură între diferitele surse de informaţii, şi o să-i poată asculta pe toţi, fără a-i blama şi acuza, şi o să poată culege informaţiile utile chiar şi din surse ce conţin informaţii periculoase, deoarece, sunt şanse ca fiecare text să conţină măcar câteva cuvinte folositoare, absente din alte texte cu informaţii predominant folositoare. Sunt grozav de multe minciuni existenţiale în lumea asta, însă, există o lege nescrisă, ce nu poate fi ignorată, iar această lege spune-n felul următor;

„*Ca o minciună spusă la nivel global să fie crezută mii de ani, această minciună trebuie să conţină şi ceva adevăr*”.

Albă ca Zăpada trebuie să înţeleagă că, prevenţia se referă la informaţia deţinută personal, că fiecare detaliu din viaţă trebuie gândit cu atenţie, iar în momentul în care este nevoită să facă o alegere, alegere trebuie să aibă la bază înţelegerea consecinţelor viitoare ale deciziei respective, trebuie să aibă la bază informaţii de actualitate selectate şi analizate personal, trebuie să aibă la bază experienţele celor ce s-au aflat în situaţii similare şi cum anume le-au gestionat, trebuie ignorată opinia cicălitoare a celor ce repetă insistent că ştiu ei mai bine şi-i recomandă Albei ca Zăpada să execute ce-i spun ei, altfel, riscând să crape planeta-n două şi să cădem cu toţii

în neant.

Albă ca Zăpada trebuie să înțeleagă că, nimic nu este chiar atât de dramatic pe cât pare, şi chiar dac-a făcut o greşeală, ea poate fi reparată, sau măcar îmbunătăţită situaţia respectivă, fiind total contraproductive reproşurile, acuzele, plânsetele, sau timpul petrecut căutând vinovaţi. Doar ce este de făcut în continuare este important.

Albă ca Zăpada trebuie să înţeleagă că, prevenţia nu se face niciodată mai eficient decât în copilărie, deoarece, copilul se naşte în cea mai eficientă stare cu putinţă, se naşte ghidat de cele mai eficiente instincte şi principii, şi nu există, şi nici n-o să fie gândită vreodată, o metodă mai eficientă de prevenţie, decât protejarea şi cultivarea în continuare a acestor comori pe care copilul le are din naştere. Consecinţele cultivării acestor comori, le demonstrează accidental fiecare persoană cu realizări impresionante.

Albă ca Zăpada trebuie să înţeleagă că, bagajul de ustensile prezent în fiecare dintre noi încă din naştere, nu dispare niciodată, pentru nimeni, indiferent de împrejurări, însă, pentru adulţii trecuţi prin societatea umană, şi mai ales, prin sistemul educaţional, această comoară a fost adânc îngropată sub straturi dure şi solidificate de ignoranţă, teamă, avertismente paranoice, ruşine, resemnare, mânjind mantaua albă, lungă şi strălucitoare, şi aripile de Înger liber şi cu un potenţial supraomenesc, transformându-l într-un muncitor de fabrică, pentru economia mondială.

Albă ca Zăpada trebuie să înţeleagă că, această comoară este în continuare acolo, însă, trebuie săpat puţin după ea. Este necesar puţin efort intelectual, nu efort fizic. Când intelectul şi emoţiile sunt în regulă, acţiunea fizică este deosebit de plăcută şi eficientă, fiind inspirată de către echilibrul dintre cele două aspecte ale fiecărei fiinţe, aspectul

fizic şi cel spiritual, sau non-fizic, sau cum alegi să-i spui, toate semnifică acelaşi lucru.

Este păcat ca potenţialul fiecărei persoane să nu fie scos la suprafaţă măcar în ultimii ani ai vieţii sale. Fiecare exemplu, fiecare dovadă este inspirantă, este motivaţionantă, este contagioasă pentru cei ce încă au dificultăţi în a crede în propria valoare, în propriul potenţial şi-n propriul drept la o viaţă trăită după propriile preferinţe, şi aşa cum simte şi-i face plăcere.

DRAGOSTEA ÎNAINTE DE PRIMA VEDERE

Femeia, o floare delicată

În ultimii ani eu am avut parte de multe coincidenţe, de multe accidente fericite, de multe pietre de hotar apărute de nicăieri, ca eu să-mi pot continua viaţa fără prea multe întreruperi, ieri având parte tocmai de-o astfel de piatră de hotar. Nici bine n-am terminat de scris capitolul *prevenţie*, că deja am bilet în primul rând la această piesă de teatru pusă-n scenă de către oameni adormiţi şi setaţi pe pilot automat, ce-şi recită textele învăţate, ca nişte adevăraţi şoimi ai patriei, recitându-şi poeziile predate în clasă de către tovarăşa învăţătoare, fără să analizeze sincer, obiectiv şi fără implicare emoţională, textele predate forţat de cei ce i-au format ca oameni, încurajând astfel, perpetuarea la nesfârşit a dramelor pe care oamenii şi le creează singuri, ascultând, crezând şi punând în practică, perspectiva gândită şi exprimată de-o altă persoană, fără a fi analizată personal şi fără a-i acorda fiecărei persoane prezumţia de nevinovăţie.

Aveam deja planificat subiectul "*Dragostea înainte de prima vedere"*, pe care trebuia să-l dezvolt mâine, adică

astăzi, pentru că ceea ce s-a întâmplat s-a întâmplat ieri, când, sunt martorul unei ştiri despre viaţa femeilor agresate de partenerii de viaţă, despre centrele ce oferă sprijin acestor femei aflate în dificultate, menţionându-se faptul că ele pot sta doar câteva luni în aceste centre, timp în care, sunt ajutate să-şi găsească un loc de muncă şi o locuinţă. În aceeaşi ştire, sunt intervievaţi oamenii cu suflet mare ce şi-au dedicat viaţa unor astfel de cauze, iar unul dintre bărbaţii intervievaţi, spune în felul următor:

(înainte de *a reproduce opinia acestei persoane bine intenţionate, mă simt obligat să-mi cer iertate pentru felul în care s-ar putea interpreta opinia mea referitoare la maniera în care sunt educaţi oamenii să-şi trăiască vieţile, la felul în care sunt educaţi şi chiar încurajaţi să se privească unii pe alţii, la felul în care sunt încurajaţi să privească lumea* în *care trăiesc împreună cu tiparul soluţiilor spre care sunt tentaţi să se orienteze ca urmare a procesului educaţional, şi mai ales, la felul în care sunt încurajaţi să interpreteze acţiunea unei persoane şi gestul final al acesteia, despre care am mai vorbit şi cu alte ocazii în cartea de faţă*)

Acest bărbat cu inimă mare, şi mai mult ca sigur, cu o dorinţă sinceră de a se afla în sprijinul celor ce au nevoie de ajutor, s-a exprimat în felul următor: (încă o dată o să te rog să citeşti tot capitolul până la capăt, *deoarece, o să încerc să ofer cât mai multe informaţii* şi *argumente,* în sprijinul ideii *conform căreia, oamenii sunt în realitate INSTIGAŢI UNII ÎMPOTRIVA ALTORA, însă, ei nu realizează acest adevăr, fiind mult prea preocupaţi să acuze gestul final al unei persoane*), şi s-a exprimat aproximativ în felul următor:

- Legea nu este corect gândită, pentru că, în familiile în care există un bărbat abuzator, legea ia femeia şi copiii din casa abuzatorului *şi-l lăsa pe abuzator în casă, femeia şi copiii ajungând în aceste centre în care li se oferă asistenţă!*

Sunt sigur că nu a fost exact ăsta textul, însă, aproximativ, cam asta a fost ideea.

Tocmai ce-am terminat de vorbit despre PREVENŢIE. Oamenii sunt educaţi să analizeze, să mediatizeze, să critice, să judece, să pedepsească gestul monstruos făcut de o persoană, care, încă o dată repet,

"*monstrul, oricare ar fi el, s-a născut copil, s-a născut vesel, curios, cu ochii cât cepele de interes pentru tot ce-l înconjoară, având o nevoie şi-o dorinţă pentru dragostea şi atenţia celor din jur, imposibil de înţeles de către oamenii aflaţi într-o ceaţă permanentă în societatea noastră, oameni ce nu mai au ei dispoziţia necesară pentru a mai înţelege pe cineva, mai ales atunci când sunt implicate lacrimi, suferinţă şi mai ales, copii*".

Suferinţa celor din jur ne declanşează automat mecanismele de protecţie. Facem tot posibilul să-i protejăm pe cei ce au nevoie de protecţie, fără ca măcar o singură persoană să pună cele mai importante întrebări, şi anume:

- De ce a făcut persoana gestul respectiv?

- Cum mai exact a ajuns monstrul din stadiul de copil inocent şi jucăuş, în *stadiul de abuzator inconştient, şi ce s-a* întâmplat *cu exactitate de a ajuns el în situaţia de-a fi un pericol pentru soţie, şi mai ales, pentru copii?*

- Ce trebuie să înţeleg eu despre abuzatori?

- Cum sunt creaţi abuzatorii, şi ce anume trebuie schimbat în structura societăţii, ca astfel de abuzatori să nu mai fie creaţi în continuare?

Sunt întrebări pe care nu le pune aproape nici o persoană cu putere de decizie în societatea noastră, creându-se în continuare climatul perfect ca noi monştri să fie fabricaţi pe bandă rulantă. Am vorbit destul de mult despre faptul că, oamenii nu prea înţeleg ce se întâmplă cu ei, iar după foarte mulţi ani de educaţie nu rămân cu aproape nici un fel de informaţie utilă şi aplicabilă în viaţa reală, scrisul şi cititul fiind singurele aptitudini cu adevărat cultivate în anii petrecuţi în educaţie, am vorbit despre faptul că, ei nu înţeleg ce simt, de ce simt, cum poate fi controlat şi schimbat ceea ce simt, apoi, confuzia şi presiunea socială îi face pe cei mai mulţi să-şi întemeieze familii doar cu scopul de-a intra şi ei în rândul lumii de ruşinea de a nu fi singuri, persoana aleasă fiind de cele mai multe ori total nepotrivită, fiind aleasă ca ultimă variantă, fiind ultima persoană pe care-ar dori-o, însă, lipsa respectului de sine şi a calităţilor necesare pentru a vrăjii o fiinţă plăcută şi adorabilă, o face să aleagă dintre cele rămase şi aflate în aceeaşi stare cu ea, iar după mulţi ani de căsnicie, unul dintre ei se trezeşte la realitate, întrebându-se:

- Ce caut eu aici, ce caut eu cu persoana asta, mie nici măcar nu-mi place persoana, despre dragoste ce să mai vorbim?

Am vorbit şi o să mai vorbim despre dependenţe, de asemenea, am vorbit şi o să mai vorbim şi despre negare, am vorbit despre faptul că, tot ce se-ntâmplă în lumea asta este neutru, eticheta de pozitiv ori negativ, fiind aplicată

individual de fiecare persoană, am vorbit şi o să mai vorbim despre faptul că, repetăm tiparele de gândire ale generaţiilor precedente, în special, tiparele familiei, şi am vorbit despre faptul că, trăim în negarea şi ignoranţa în care-am fost educaţi să trăim, şi că, facem aproape totul fără să gândim personal, imitând în cele mai mici detalii tot ce-am fost obligaţi să executăm în copilărie. Sună de necrezut, critic şi ofensator, însă, asta este realitatea.

Nimic nu apare miraculos şi fără semnale repetate, menite să ne atragă atenţia că urmează un eveniment în curând. Dacă semnalele sunt pozitive, aşteaptă-te la un eveniment plăcut şi încântător. Întâmplarea plăcută, este culminarea unui tipar de viaţă echilibrat, în care, tu ai trăit cu ochii deschişi, ai trăit acordând atenţie vieţii, ţi-ai trăit viaţa încurajând şi înţelegând, atunci când poate ar fi fost justificat să critici şi să ataci, ţi-ai trăit viaţa căutând motive pentru care oamenii merită să fie apreciaţi şi iubiţi, când poate ai fi avut toate motivele să urăşti şi să priveşti cu dispreţ anumite gesturi şi acţiuni, ţi-ai trăit viaţa simţind nevoia de progres, şi astfel, ţi-ai trăit viaţa cultivându-ţi informaţii şi calităţi, în condiţiile în care, întreaga familie şi cunoscuţii s-au mulţumit să trăiască în aceleaşi împrejurări nefericite, şi au insistat să te mulţumeşti şi tu cu ei, sugerându-ţi că nu merită riscul unor schimbări.

Dacă semnalele sunt în schimb negative, aşteaptă-te ca situaţia actuală să se agraveze, deoarece, respectivele semnale nu semnifică decât un singur lucru, şi anume; îţi trăieşti viaţa în nesiguranţă, în teamă, având sentimente de vulnerabilitate, fiindu-ţi teamă să gândeşti, fiindu-ţi teamă să iei decizii, fiindu-ţi teamă să compari două opinii, mulţumindu-te să respecţi ordinele primite în copilărie de la părinţi şi alţi adulţi ce-au participat la educaţia ta, astfel, nu faci nimic altceva

decât să perpetuezi tiparul vieţii aplicat de propria familie, şi reproduci condiţiile de viaţă pe care şi părinţii tăi le-au reprodus la rândul lor, aplicând de asemenea tiparul educat de propriile familii.

Ştiu că pare tentant să-i demonizezi pe abuzatori, fiind şi calea mai simplă şi mai rapidă prin care poţi clasa cazul în două minute, poţi judeca şi condamna abuzatorul cu viteza luminii, iar în acest fel, poţi împuternicii victima abuzatorului să-şi continue viaţa mai departe, însă, ce-ai rezolva? N-ai înţelege şi n-ai învăţa nimic din această experienţă, iar peste 10 minute un alt abuzator îşi călca-n picioare soţia şi-şi pune proprii copii în pericol. Cine-ar fi de vină pentru următorul caz de abuz? Abuzatorul, care, cel mai probabil, este fantastic de confuz, este drogat, băut, sau exasperat de condiţiile de viaţă, şi nu mai are nici un strop de discernământ? Sau cel ce şi-a asumat răspunderea asistării victimelor, şi care, se mulţumeşte să ajute doar oferindu-le masă şi cazare, şi face presiuni pentru schimbarea legislaţiei, când această persoană bine intenţionată ar putea să înţeleagă fenomenul, ar putea să descifreze în cele mai mici detalii mecanica exactă prin care sunt creaţi abuzatorii şi să stopeze fenomenul în totalitate, sau măcar să prevină cele mai multe dintre aceste drame, informând familiile ţării prin programe de informare, înainte ca acest comportament să ia naştere, iar aici mă refer la comportamentul de abuzator.

Încă o dată, îmi cer iertare femeilor aflate în această situaţie, însă, eu ştiu cu totul altceva despre oameni. Eu ştiu că oamenii nu se nasc monştrii. Acolo unde există dragoste curată, acolo unde există sentimente de orice fel, în familia în care există echilibru, comunicare, înţelegere, indulgenţă, zâmbete, o atitudine jucăuşă, şi reciprocitate faţă de partener, abuzul nu prea este posibil, şi nici măcar jignirea nu prea este

posibilă, remuşcările fiind prea dureroase între oamenii ce se respectă.

Am vorbit despre dependenţe şi am explicat că, dependenţa de orice fel este cauzată de sistemul nervos, ce se încarcă de tensiune în urma surselor de stres, persoana respectivă folosind dependenţa ca ustensilă prin care-şi descărca tensiunea din organism. Relaxând acest sistem atât de vital omului, el evită astfel, supraîncărcarea sa, ce ar putea conduce în cele din urmă către episoade violente. Sursele de stres pot fii, de la neîmplinirea dorinţelor şi nevoilor de bază, lipsa banilor de exemplu, şi până la oamenii ce-l exasperează şi-l epuizează emoţional, într-un fel sau altul.

Bărbaţii au o expresie preferată, şi vorbesc des despre faptul că, femeia este cicălitoare şi nu ştie să se oprească din vorbit, şi chiar dacă lacrimile femeilor şi suferinţa simţită este cât se poate de reală şi de sinceră, asta nu înseamnă că această poveste are doar un răufăcător şi o victimă. După cum am tot repetat, oamenii trăiesc predominant în negare şi nu prea sunt dispuşi să-şi accepte vina pe care-o poartă în complicaţiile vieţii, motiv pentru care, femeia ce-l exasperează pe bărbat, neştiind cum altfel să se comporte, este mai des întâlnită decât vrea societatea să recunoască, iar aici nu vorbim deloc despre răutate ori prostie, vorbim doar despre lipsa educaţiei corespunzătoare şi a informaţiilor potrivite.

Când am vorbit despre *Emoţii* şi-n special despre *Răutate,* te-am încurajat să faci un exerciţiu de imaginaţie, în care, eu te împingeam în repetate rânduri, şi făceam gestul ăsta zeci de minute, explicându-ţi că, atunci când ai o sursă de stres şi nu ştii cum s-o opreşti, psihicul omului trece dintr-o stare într-alta, până nu mai are unde să coboare pe scara emoţională, moment în care, singura opţiune neexplorată

rămâne, folosirea forţei fizice, a violenţei.

Mulţi dintre bărbaţii abuzatori au avut în viaţa lor mame abuzatoare, obsedate de controlul vieţii copilului, şi în mod absolut curios, aceşti bărbaţi, ce au fost manipulaţi şi controlaţi toată viaţa de către femei abuzive, reuşesc să dea peste femei din exact acelaşi tipar, ce insistă să le controleze fiecare gest, fiecare acţiune, insistă să coordoneze toate activităţile vieţii de cuplu, astfel, aceşti bărbaţi cu psihicul vătămat, se trezesc făcând tranziţia dintr-o închisoare, în altă închisoare. Bine-nţeles că aceste femei le aduc aminte de toate frustrările trăite în copilărie şi-n adolescenţă, le aduc aminte de momentele în care, s-au simţit manipulaţi, au fost obligaţi să execute tot ce li s-a spus, au simţit că n-au nici un fel de control asupra propriilor decizii, asupra propriei vieţi, iar acum, în căsnicie, s-au trezit cu o versiune mai tânără a propriei mame, coordonându-le fiecare gest, iar ei simt că nu au de ales decât să îndure în tăcere, fiindcă, ăsta este tiparul exersat de-a lungul vieţii, acela de-a suporta fără să comenteze.

După cum am mai amintit, experienţele cu impact emoţional puternic se ancorează în personalitatea persoanei şi sunt declanşate de către detalii din medul înconjurător. În aceste cazuri, experienţele cu impact emoţional puternic, sunt momentele lipsei de control generate de obsesia mamelor de-a le controla viaţa acestor bărbaţi, iar detaliile ce le declanşează la maturitate stările de vulnerabilitate, sunt nevestele, ce au un comportament similar mamelor. Obişnuinţa şi a unora şi a altora de-a face totul mecanic, fără să existe un dialog real, fără să existe un interes profund, sincer şi deliberat pentru partener, îi face să trăiască în acest tipar ani de zile, când deja sunt şi copii la mijloc, când deja sunt credite, datorii de toate felurile, cu alte cuvinte, grijile şi

sursele de stres s-au multiplicat, iar aceşti foşti copii, acum adulţi veşnic coordonaţi şi manipulaţi, simt că nu mai rezistă, şi de-aici, felul în care se desfăşoară lucrurile, sunt destul de cunoscute.

Explicaţia din acest capitol nu acoperă toate motivele pentru care bărbaţii îşi abuzează nevestele şi copiii, însă, lumea asta funcţionează în tipare, iar tipare similare sunt prezente şi în restul situaţiilor în care se petrec abuzuri.

Sunt câteva principii în lumea în care trăim, câteva legi obligatorii pe care oamenii ar trebuii să le ştie şi să le respecte, pentru a nu mai fi luaţi prin surprindere de anumite situaţii, iar una dintre legi spune că,

„*Încă din adolescenţă, cu mulţi ani înainte de căsătorie, este necesar să te informezi cu privire la toate motivele posibile şi imposibile pentru care oamenii, în cuplu, ajung la jigniri, la certuri, la violenţă, la divorţuri*”.

Statisticile ar trebuii să îngrijoreze pe oricine, iar informaţiile ar trebuii accesate cu mai mult interes de toată lumea. Este important, fiindcă, se ajunge la astfel de situaţii, în care, unul pare să fie monstru, iar celălalt victimă, în condiţiile în care, în realitate, nu există nevinovat în nici o situaţie, prin simplul fapt că, situaţia respectivă nu s-a petrecut în 3 minute, ci în foarte mulţi ani. De asemenea, nu există nici vinovat, deoarece, asta este maniera în care suntem educaţi, şi anume, ni se spune în copilărie cum ar trebuii să gândim şi să trăim, iar noi, ca nişte copii cuminţi şi ascultători ce suntem, facem exact ce ni s-a spus, repetând astfel, greşelile copilăreşti şi deosebit de distructive ale familiei. Ai fi şocat în câte cupluri, părinţii ambilor parteneri sunt divorţaţi, ei au fraţi sau surori divorţaţi ori în pragul divorţului, şi cu toate aceste exemple

şi semnale de alarmă, cuplul ignoră cu încăpăţânare toate semnalele ce-i tot avertizează că ceva nu este în regulă în relaţia lor, şi că, ea are nevoie de mai multă atenţie decât acordă cuplul în momentul de faţă.

Că-şi dau sau nu seama, oamenii îşi fac rău cu mâna lor mai des decât sunt dispuşi să accepte, iar restul, sunt prea impresionaţi de lacrimi pentru a mai avea luciditatea necesară identificării unei soluţii eficiente, astfel, ca deobicei, se perpetuează în continuare tiparul şi suferinţa absolut inutil. Este exact tiparul folosit de scamatori, în care, scamatorul îţi distrage atenţia cu o mână, ca tu să nu vezi ce face cu cealaltă. Exact acelaşi tipar îl întâlnim şi-n cuplurile în care se află un bărbat abuzator, şi anume, ochiul miop al societăţii confuze şi dezechilibrate este îndreptat fără excepţie către gestul violent al bărbatului, şi nu acordă nimeni atenţie comportamentului femeii, pentru a depista şi ce anume îl tot scoate din sărite pe bărbat de recurge insistent la violenţă. Pentru că nu este înţeles tiparul, femeia repetă în continuare comportamentul iritant, generează acelaşi răspuns din partea bărbatului, iar tiparul se repetă. Femeia este în continuare în pericol, copii sunt şi ei în pericol, fiindcă, în momentele violente, fiinţa umană literalmente nu mai are acces la discernământ, şi în continuare toate degetele sociale sunt îndreptate către gestul final al bărbatului.

Imaginează-ţi că trăieşti cu o grenadă în casă, iar ţie nu ţi-a spus nimeni că nu ai voie să scoţi cuiul grenadei, motiv pentru care, te duci şi scoţi cuiul, iar grenada sare în aer, astfel, şi tu şi copiii sunteţi răniţi. Mai trec câteva zile, iar tu n-ai învăţat nimic din experienţa precedentă, şi repeţi gestul. Te duci şi scoţi cuiul grenadei, grenada sare în aer, şi repeţi gestul ăsta luni şi chiar ani.

Explică-mi şi mie, cine este cu adevărat responsabil pentru

pericolul în care sunt puşi copiii împreună cu tine? Ar mai fi fost copiii în vreun pericol dacă tu ai privii cu mai multă atenţie această lume, dac-ai comunica mai mult cu partenerul, iar în clipa în care-ţi spune că-l deranjează un gest anume, tu ai înceta să-l mai faci, iar el să facă acelaşi lucru? Ce vină are grenada aia că tu repeţi acelaşi tipar, luni şi ani la rând?

Îmi imaginez ce opinie ai despre mine, însă, nu-şi doreşte nimeni mai mult ca mine să vadă lumea asta în echilibru, să dispară orice fel de diferenţe între oameni, fiecare persoană să aibă acelaşi interes şi aceeaşi dorinţă de-a se întâlnii cu ceilalţi la mijloc, fiecare persoană să-i respecte pe ceilalţi şi pe sine la fel de mult, fiecare persoană să-şi asume răspunderea pentru fiecare gând, fiecare gest şi fiecare vorbă adresată unei alte fiinţe. Pacea şi liniştea pe planeta noastră se rezolvă cu viteza luminii când fiecare îşi asumă răspunderea pentru propriile acţiuni. Nu este nevoie de nici o lege, de nici o obligaţie, de nici o ameninţare, este nevoie doar de interesul personal ca agresivitatea de orice fel să dispară, şi ar dispărea într-un an. Nu sunt necesare generaţii, este necesar doar un an de efort susţinut de fiecare persoană raţională, însă, cât timp femeile vor continua să se autointitulează sexul slab, flori delicate şi victime sigure ale abuzurilor bărbaţilor, societatea asta intoxicată o să găsească modalităţi prin care să demonstreze aceste medievale convingeri sociale.

Dragoste la prima vedere

A trebuit să iau o zi de pauză după dialogul despre violenţa

în familie, nemaiavând dispoziţia necesară să vorbesc despre Dragostea la prima vedere, fiind epuizat, atât mental, cât şi fizic. Ăsta este motivul pentru care nu prea mai obişnuiesc să mă uit la ştiri, fiind tot timpul prezentaţi oameni şi situaţii ce demonstrează în cele mai mici detalii, care este exact motivul pentru care nu se schimbă nimic, şi se tot perpetuează probleme ce nu prea mai au de-a face cu era asta a omului ce trăieşte înconjurat de informaţii şi de surse de informaţie, astfel, uitându-mă la ştiri, risc să nu mă pot abţine, şi să-ncep să comentez perspectiva deloc utilă din care privesc viaţa cei implicaţi în rezolvarea problemelor societăţii. Imediat după ştirea cu violenţa în familie, am schimbat programul, şi exact atunci am nimerit peste o ştire cu un alt subiect pe care o să-l abordez mai târziu, iar în această ştire, un grup de români s-au apucat să programeze nişte roboţei, cu ajutorul cărora, ei sperau să interacţioneze mai uşor copiii cu autism. O să vorbim mai târziu despre autism şi despre felul în care este privit el din perspectiva medicinei tradiţionale chinezeşti, deoarece, se pare că aceşti oameni au avut o soluţie pentru autism de când sunt ei pe Pământ.

Ştiu că am părut insensibil în legătură cu suferinţele femeilor, însă, eu privesc tiparul înainte de toate, şi sunt martor zilnic la mame ce-şi agresează copiii de sub doi ani pentru gesturile "*copilăreşti ale copilului",* gesturi ce le deranjează însă pe mame, şi cum ele sunt neputincioase şi nu ştiu ce-au de făcut, ridică degetul arătător al unei mâini, ridică tonul şi încep să ameninţe cu bătaia nişte îngeraşi de copii, cu ochii mari şi miraţi, ce gândesc:

- Ce-o avea asta, ce-a apucat-o?

În era în care trăim noi, ar trebuii să fie înţeles suficient de bine faptul că, ei nu au discernământ să înţeleagă drama paranoică a adultului şi natura aşa zis negativă a gesturilor copiilor, gesturi ce pot fi interpretate şi ca amuzante şi jucăuşe de către o persoană relaxată şi cu adevărat matură. La fiecare recomandare de a nu mai ţipa la copil şi de a nu mai ameninţa copilul, adultul are ca răspuns expresii de genul:

- Lasă-mă în pace că trebuie să educ copilul, altfel, n-o să-nţeleagă să asculte, n-o să-nţeleagă că n-are voie să facă ce vrea el!

Ridicatul tonului şi ameninţarea copilului, fac parte din violenţa verbală, şi aproape fiecare femeie mămică foloseşte şi consideră ţipatul şi amenințatul ca fiind o formă de educaţie. Aceste femei consideră absolut firesc dialogul prin intimidarea copilului, aşadar, aduc şi eu în discuţie asemănarea tiparului dintre cele două situaţii, şi anume: în prima situaţie, femeia este dominată, intimidată şi agresată de către o fiinţă mai mare şi mai puternică decât ea, adică bărbatul, iar în a doua situaţie, copilul este dominat, intimidat şi agresat de către o fiinţă mai mare şi mai puternică decât el, adică femeia, mama.

Să-mi explice şi mie cineva care este diferenţa? De ce atunci când o femeie este agresată fizic sau emoţional de către un bărbat, întreaga opinie publică se revoltă şi varsă lacrimi, iar atunci când o mamă îşi agresează fizic sau emoţional copilul, opinia publică rămâne tăcută şi rece gheaţă. Există un singur termen în dicţionar pentru acest gen de reacţie sau opinie, iar termenul este "*ipocrizie*". Această ipocrizie este surprinzător de periculoasă, din foarte simplul motiv că, violenţa folosită de mame în educarea propriilor copii,

explică exact cum de bărbatul adult ştie să-şi folosească forţa fizică în dominarea unei altei persoane.

Ştiu că tot pomenesc de mame ca fiind cele ce folosesc violenţa în educaţie, mai sunt şi bărbaţi, însă, femeile sunt în special isterice, sunt grăbite, vor rezultate imediate, şi mai ales,

"*femeia este cea agresată de către bărbat"*,

, astfel că:

- N-ar trebuii să fie femeia cea care să înţeleagă mai bine cât de neplăcută este violenţa, şi că nu se foloseşte agresivitatea sau violenţa faţă de nici un suflet?

- N-ar trebuii ele să aibă mai multă sensibilitate din punctul ăsta de vedere?

- N-ar trebuii să le trezească un sentiment mai puternic de empatie decât în cazul bărbaţilor, la vederea unui suflet inocent ce este intimidat de către o altă persoană?

- N-ar trebuii să li se rupă sufletul în două atunci când zbiară necontrolat la îngeraşul pe care ea l-a adus pe lume, şi care, acum stă împietrit şi încordat de spaimă la vederea figurii monstruoase a mamei ce, conform spuselor ei, îl educă?

- Oare nu cumva, aceste femei sunt şi cele ce sădesc primele seminţe ale violenţei, în mintea fascinant de fertilă a unor suflete deosebit de creative, ce acum însă, le sunt cultivate primele noţiuni introductive în lumea violenţei?

- De ce este un mister faptul că există violenţă în familie, când violenţa face parte din viaţa copilului încă dinainte ca îngeraşul să poată vorbii?

Începe să capete sens ceea ce spun? Violenţa este educată

de către toţi ipocriţii ce se revoltă din canapea la vederea unor ştiri ce abordează subiectul violenţei, şi oferă comentarii de genul:

- *Ce răi sunt oamenii!*
- *Cum de ne mai ţine Dumnezeu pe P*ământul ăsta, la cât de răi sunt oamenii!

, şi imediat ce termină fraza prin care se scoate pe sine din ecuaţie, gândind;

"*ce persoană deosebită şi minunată sunt eu"*,

, acest ipocrit observă copilul jucându-se, şi găseşte el ceva de criticat, găseşte el un motiv pentru care consideră că micuţul merită certat, jignit sau pedepsit. Termenele pentru astfel de oameni sunt, ipocrizia şi negarea, iar aceşti ipocriţi ce trăiesc în negare, sunt participanţi direct, sub o formă sau alta, la orice formă de violenţă prezentă pe planeta noastră.

Hai să vorbim despre Dragostea la prima vedere, înainte să fiu iarăşi nevoit să fac o zi de pauză pentru recuperare. A fost totuşi important subiectul violenţei în familie, având o legătură semnificativă cu ce-o să vorbesc în continuare. O să iau dragostea la prima vedere, o s-o dezbrac de ţoale, o s-o fac să pară mai puţin romantică şi mai mult mecanică, apoi, o s-o îmbrac în straie mai frumoase şi mai misterioase decât a fost ea vreodată îmbrăcată de către societatea noastră până-n prezent.

În continuare, o să mă adresez ţie, fetei, ori doamnei, deoarece, fetele ar trebuii să fie dornice să înţeleagă mai bine cum funcţionează lumea în care trăiesc, pentru a lua decizii cu mai multă atenţie şi a nu ajunge în situaţiile complicate în

care ajung multe dintre fetele insuficient de bine informate.

Aşadar, Dragostea la prima vedere.

Ce este Dragostea la prima vedere? Dragostea la prima vedere este de fapt,

„*Dragoste înainte de prima vedere*”.

De ce? Pentru că cele mai importante lucruri se întâmplă înainte să-ntâlneşti persoana atât de mult sperată şi aşteptată. Viaţa este un proces de selecţie, prin care, trăind şi fiind expusă contrastului vieţii, fără să-ţi dai seama, selectezi diferitele detalii şi aspecte prezente în mediul înconjurător şi-ţi stabileşti propriile preferinţe. Procesul ăsta de selecţie este făcut destul de superficial de cei mai mulţi dintre oameni, el nefiind făcut deliberat, şi este făcut mai mult din nevoie, decât din dorinţa deliberată şi conştientă de-a se cunoaşte pe sine şi de a-şi afla propriile particularităţi ale personalităţii sale, cu scopul de-a înţelege textura din care este realizată propria personalitate.

Aşadar, având oportunitatea de a gusta diferite tipuri de mâncăruri, decizi care dintre aromele disponibile îţi sunt pe plac şi care nu-ţi sunt pe plac, decizi ce fel de culori îţi plac dintre cele disponibile în lumea asta, ce fel de texturi şi materiale, decizi dacă-ţi place mai mult vara sau iarna, dacă-ţi place mai mult teoria sau practica, dacă-ţi place mai mult să te documentezi, ori să practici sporturi şi să fi activă, şi de asemenea, decizi ce nuanţă a părului băieţilor te atrage, ce culoare a ochilor, ce tipar al personalităţii, mai tăcuţi, mai gălăgioşi, mai sensibili sau mai reci, mai inteligenţi şi mai greu de controlat, sau mai prostuţi şi mai uşor de controlat, cu

alte cuvinte, că-ţi dai sau nu seama, acorzi atenţie diferitelor aspecte ale băieţilor pe care-i întâlneşti de-a lungul vieţii şi decizi asupra unui pachet de preferinţe.

În funcţie de informaţiile pe care le ai la dispoziţie, dragostea la prima vedere are două perspective, ambele având cam acelaşi principiu, al procesului de selecţie, însă, au perspective diferite, una fiind mai Pământeană, alta mai spirituală, având o doză serioasă de magie în ea.

O să-ncep cu prima, cu cea Pământeană. Aşadar, îţi trăieşti viaţa, copilăria, adolescenţa, alegi ce detalii îţi plac şi ce detalii îţi displac, decizi mai mult sau mai puţin conştientă particularităţile bărbatului visurilor tale, şi ai în minte un oarecare tipar al aspectului şi comportamentului acestui bărbat ideal. Astfel, trăindu-ţi viaţa şi întâlnind tot felul de bărbaţi, în clipa în care întâlneşti unul ce corespunde criteriilor tale, in acel moment, sentimentul de familiaritate, sentimentul că l-ai mai întâlnit, te face să te simţi vulnerabilă şi mai obişnuită cu prezenţa lui, din simplul motiv că, l-ai văzut în repetate rânduri în imaginaţia ta, prin imaginea creată atunci când ai tot selectat diferitele aspecte plăcute ale bărbaţilor întâlniţi, şi după cum am mai discutat, în urma imaginilor creierul eliberează chimicale în organism. Dacă imaginea pe care-o ai tu este una specială, atunci, intensitatea chimicalelor o să fie şi ea la fel de specială, astfel că, aceste chimicale or să te cam înmoaie şi o să te simţi euforică, ele fiind droguri naturale, pe care creierul le eliberează atunci când ceva îţi face plăcere, iar dacă se-ntâmplă ca şi bărbatul să aibă un sentiment similar, în acel moment, interpretaţi încununarea cu succes al procesului de selecţie, ca fiind,

“*Dragoste la prima vedere*”.

A doua perspectivă este mult mai plăcută, implicând şi magie pe lângă procesul de selecţie. *Magie, sau Fizică ce va fi înţeleasă peste 20 ani, fiind sinonime*, iar eu prefer această perspectivă, deoarece, lumea asta este mult prea plictisitoare, prea serioasă şi dramatică, iar puţină magie o mai colorează şi-o face mai interesantă şi misterioasă.

Sunt oameni în lumea noastră, ce afirmă cu destul de multă convingere că, pe lângă Legea Gravitaţiei, mai există cel puţin o altă lege la fel de universală, iar ea gestionează absolut toate evenimentele, de orice fel, de oriunde în Univers. Această lege, este, „Legea Atracţiei". Aşa cum Legea Gravitaţiei ne afectează pe toţi în exact acelaşi fel, şi Legea Atracţiei ne afectează pe toţi, indiferent dacă suntem sau nu conştienţi că ar exista o astfel de lege. Aceşti oameni, susţin că nu există accident sau coincidenţă, şi că, absolut fiecare eveniment, indiferent de natura sa, este gestionat şi orchestrat de către Legea Atracţiei. Pare greu de acceptat, însă, ţinând cont că avem o gravitaţie despre care nu ştie nimeni cine-a inventat-o, cine veghează ca ea să rămână constantă şi permanent activă ca noi să nu plutim prin spaţiu, şi ţinând cont că, societatea noastră este majoritar religioasă şi crede într-un Dumnezeu sau altul, cine ar putea contrazice cu certitudine o astfel de idee, în condiţiile în care, în jurul nostru se întâmplă zilnic tot felul de fenomene inexplicabile, tot felul de coincidenţe, de sincronizări, de accidente fericite sau mai puţin fericite, de evenimente ce li se întâmplă atât de frecvent unora, încât, ajung să afirme că trebuie să fie vorba despre soartă, sau o mâna divină, aşadar, sunt mult prea multe semne de întrebare să poată fi exclusă o astfel de idee, ce, folosită corespunzător, din punct de vedere psihologic, ar putea oferii chiar o doză de control asupra diferitelor aspecte ale vieţii, şi chiar dacă alegi s-o respingi în totalitate, măcar

sună romantic.

Dacă cei ce vorbesc despre Legea Atracţiei au dreptate, înseamnă că această lege a fost gândită să răspundă strict gândurilor tale, şi că, tiparul dominant, tiparul exersat al gândurilor fiecăruia, este cel la care răspunde Legea Atracţiei, cu alte cuvinte,

"*eşti un magnet pentru experienţe şi oameni din acelaşi tipar cu tine*".

Dacă trăieşti într-un mediu predominant negativ, şi te-ai obişnuit şi tu să fi o persoană pesimistă, critică şi acuzatoare, sunt şanse foarte mari să-ţi atragi în viaţă oameni la fel de pesimişti, de critici şi acuzatori. Se pare că Legea Atracţiei o să facă tot posibilul ca voi, cei pesimişti şi critici, să ajungeţi în acelaşi loc. Dacă în schimb, eşti o persoană optimistă, eşti fericită şi binedispusă fără să ai un motiv anume, se pare că Legea Atracţiei o să facă tot posibilul ca tu şi cei din preajma ta cu un tipar similar de gândire, să ajungeţi de asemenea în acelaşi loc.

Ştiinţa spune că fiecare atom, fiecare celulă din trupul uman, vibrează, şi nu numai că vibrează, dar mai şi emite o anumită frecvenţă, şi de asemenea, fiecare gând emană o anumită frecvenţă, unică şi distinctă. Plecând de la aceste informaţii, un grup de cercetători au creat o cameră perfect ecranată, în care nu puteau pătrunde unde radio, sau de vreun alt fel, şi au rugat un cuplu de pensionari să-i ajute în realizarea unui experiment. În camera ecranată l-au rugat pe bărbat să stea aşezat pe un scaun, unde era conectat la aparate de măsurat ritmul cardiac, iar într-o altă cameră, erau o doamnă cercetătoare împreună cu soţia bărbatului. La anumite intervale de timp, doamna cercetător o ruga pe

soţie să gândească gânduri de dragoste pentru bărbatul său, iar cercetătoarea nota de fiecare dată, ora, minutul şi secunda fiecărui exerciţiu. După ce au repetat de câtăva ori acest exerciţiu, s-au dus în camera ecranată, unde bărbatul era conectat la aparate, iar când au verificat informaţiile generate de aparatele medicale, ce-i măsurau semnalele vitale, au observat că ritmul cardiac al acestuia a avut fluctuaţii în exact secundele în care soţia era rugată să-i transmită gânduri de dragoste, apoi, au repetat experimentul de câteva ori pentru a exclude eventuale coincidenţe.

Acest experiment nu a fost realizat de către o sectă, ori de către nişte adolescenţi în spatele blocului. El a fost realizat de către oamenii de ştiinţă, cei în care ai tu atât de multă încredere, iar dac-am ţine cont de informaţiile şi rezultatele cercetătorilor şi de informaţiile oferite de cei ce descriu maniera în care funcţionează Legea Atracţiei, am putea spune că, gândul tău este literalmente o rugăminte, o comandă pe care-o preia Universul, Legea Atracţiei, Dumnezeu, sau orice denumire vrei tu să foloseşti, iar apoi, orchestrează o cale prin care să-ţi livreze comanda, dacă tu menţii activă acea idee, acea dorinţă, suficient de mult timp ca procesul prin care sunt manifestate lucruri în lumea asta să-şi urmeze cursul.

Ce înseamnă asta, ţinând cont că noi vorbim despre Dragostea înainte de prima vedere? Asta înseamnă că, dacă tu ai o imagine clară a felului în care arată partenerul tău perfect, ca fizic şi personalitate, şi nu-ţi mai ocupi mintea aducând critici celor ce nu arată şi nu se comportă aşa cum ţi-ai dorii, atunci, dorinţa ta, comanda făcută, o să fie suficient de clară, ca, într-o oarecare perioadă de timp, această Lege a Atracţiei să-ţi aducă în propria ta experienţă, o versiune apropiată cu ceea ce-ai cerut, iar promisiunile celor ce aplică acest tipar de gândire, sună în felul următor,

„Tu nu ai suficientă imaginaţie să-ţi imaginezi ce este disponibil pentru tine în lumea asta, iar ceea ce ai tu curaj să-ţi imaginezi, nu se apropie sub nici o formă de ceea ce-ţi poate aduce această lume”.

Ce alegi să crezi, ori să investighezi mai departe, este în totalitate alegerea ta, eu am însă o altă întrebare:

- *Cat de des ai auzit poveşti de succes, în care,* să fie implicată ideea de D*ragoste la prima vedere, iar cei ce povestesc,* să fie cupluri de bătrâni*, şi să mai fie şi fericiţi?*

Iar acum, hai să revenim puţin cu picioarele pe pământ şi să explicăm câteva lucruri. Societatea asta nu este suficient de matură să le poată cultiva copiilor suficient discernământ, ca ei să ştie ce calităţi să caute în parteneri, motiv pentru care, procesul de selecţie este unul superficial, şi conţine mai mult detalii ale aspectului fizic, decât orice altceva. Expresiile folosite în general, sunt,

„ce mişto e tipu’, ce bună e tipa””,

, motiv pentru care, lumea asta este destul de săracă în poveşti de succes şi de durată.

Hai să vorbim puţin despre mecanica personalităţii, şi să explicăm puţin, de ce relaţiile nu prea durează şi se termină de obicei destul de rău. Cea mai des întâlnită poveste a celor ce vorbesc despre relaţii, despre căsnicii, sună în felul următor:

- *La început a fost totul perfect, a fost bărbatul perfect, atent, iubitor, amuzant, apoi, după o perioadă de timp, a*

început să se schimbe, a început să devină gelos, agresiv, să-mi vorbească urât, etc.....

Hai să vedem ce se întâmplă, plecând de la ideea conform căreia, oamenii nu sunt monştrii, iar lumea asta funcţionează în tipare, aşadar, explicând un tipar, acest tipar este destul de des întâlnit şi prezent într-un număr mare de situaţii.

Imaginează-ţi că-ţi întâlneşti bărbatul visurilor tale, şi vă placeţi amândoi, fizic. Sunteţi amândoi entuziasmaţi peste măsură de faptul că v-aţi cunoscut. Pare ireal, pare soartă, pare o intervenţie divină. Noi luăm acum un exemplu negativ, să explicăm de ce relaţiile nu prea funcţionează, aşadar, cel mai important aspect din punctul ăsta de vedere, este lista de priorităţi, despre care am vorbit. Să ne imaginăm că bărbatul pare bun şi înţelegător, pare sigur pe el, încrezător, însă, în realitate, el este un pui de şmecheraş, este destul de obraznic, tupeist şi arogant. Să ne imaginăm că întâlnirea cu tine a activat ceva în el şi l-a făcut să privească viaţa altfel, măcar când este cu tine. După cum am mai amintit, oamenii în societatea noastră trăiesc ori într-o extremă, ori în cealaltă, aşadar, în lista lui de priorităţi mai mult ca sigur sunt definiţii de genul,

„*pe mine nu mă ţine nimeni sub papuc, nu decide nimeni pentru mine, eu iau toate deciziile, eu trebuie să coordonez totul pentru că n-am încredere în nimeni aşa cum am încredere în mine*”.

Ce se întâmplă din punct de vedere intern? Definiţiile pe care le-am înşirat mai sus, fac de ani de zile parte din lista lui de priorităţi, şi sunt practic personalitatea sa naturală, deoarece, a trăit ani de zile ghidat de acele definiţii. Pentru

că el nu înțelege cum funcţionează, nu ştie că are o listă de priorităţi, iar tu l-ai impresionat şi te vrea cu orice preţ, lista lui de priorităţi o să sufere modificări provizorii. Definiţiile principale, *„pe mine nu mă ţine nimeni sub papuc, nu decide nimeni pentru mine”* şi alte definiţii similare, or să facă rocadă cu definiţii precum,

„o vreau p-asta cu orice preţ, poate aleage orice doreşte iar eu o să fiu de acord, o să fac tot posibilul să-i fiu pe plac” etc.

Cum tu eşti de asemenea o fiinţă umană, şi funcţionezi şi tu ca un om, păţeşti exact acelaşi lucru. Ai nişte priorităţi de bază pe care le-ai exersat şi ţi-au dictat comportamentul întreaga viaţă, iar acum, acest bărbat ce ţi-a umplut stomăcelul cu fluturaşi, ţi-a rearanjat întreaga listă de priorităţi.

După cum am mai repetat, întreg comportamentul uman are la bază lista de priorităţi, absolut toate acţiunile fiecărei persoane având ca scop îndeplinirea acestei liste, şi pentru că omul nu este informat corespunzător pentru a exercita un control deliberat asupra propriilor procese interne, el este aproape o marionetă a mecanici interne, setat să îndeplinească o banală listă de fraze şi cuvinte.

Pentru că lista de priorităţi a suferit modificări pozitive, comportamentul lui este încântător, la fel şi al tău, aşadar, totul pare de vis, şi rămâne de vis câteva luni, chiar ani. Vă vorbiţi frumos, vă comportaţi cu multă atenţie unul cu altul, vă faceţi surprize, sunteţi delicaţi, faceţi totul perfect, pentru că definiţiile vă interzic să riscaţi opinia celuilalt, şi implicit relaţia. Definiţiile voastre spun că,

“*cealaltă persoană este mult prea importantă”*,

, aşadar, mecanismele de supravieţuire sunt în controlul comportamentului fiecăruia. Cu toate astea, el are la bază o personalitate destul de obraznică, o lipsă serioasă de respect faţă de oameni, şi cum lista de priorităţi nu este niciodată bătută-n cuie, nu este niciodată definitivă, astfel, ea fluctuează, şi există riscul ca-n orice clipă priorităţile să facă iarăşi rocadă, iar priorităţile negative, cele dominante şi pe care le-a exersat întreaga viaţă, să revină din nou în fruntea listei de priorităţi şi să-i dicteze iarăşi comportamentul. Fără să-şi dea seama, el a fost pân-acum un şarlatan, a fost un om ce şi-a pus o mască peste faţă ca tu să nu-i vezi adevărata natură, iar această mască o s-o dea jos în orice clipă.

Chiar dacă oamenii nu sunt educaţi să gândească foarte mult, avem totuşi instincte, avem o oarecare logică nativă, pe care-o folosim mai des decât realizăm noi, iar această logică l-a determinat să fie atent şi respectuos cu tine, luni şi ani de zile. Dacă din prima, sau a doua întâlnire, ţi-ar fi adresat o vorbă de genul,

„*hai fă termină, că-ţi trag şi două palme*”,

, ştie că n-ai sta pe gânduri, iar a doua zi n-ar mai auzii de tine, astfel, este băiat cuminte, ascultă de lista provizorie de priorităţi, şi se abţine, tu fiind prea importantă, “*pe termen scurt*”.

După ce trec anii şi mai apare şi-un copil, fiecare dintre voi vă faceţi alte calcule, şi chiar dacă începe să te jignească şi devine violent, s-ar putea să nu-l părăseşti, calculele fiind acum mult mai complicate. Ai investit nişte ani în relaţia asta, ai deja un copil, te gândeşti că trebuie s-o iei iarăşi de la capăt cu un alt bărbat, bărbatul ăsta s-ar putea să fie şi el la fel, îţi aduci aminteşti momentele de la începutul relaţiei, îţi aduci

aminte cât de bun şi tandru era, nu înţelegi de ce s-a schimbat atât de mult, şi te gândeşti că, poate, se schimbă iarăşi în bine. Sunt calcule complicate, iar el face nişte calcule similare cu ale tale. Dacă şi-ar fi dat arama pe faţă de la bun început, te-ar fi pierdut înainte să te aibă, însă, acum că au trecut nişte ani şi mai aveţi şi un copil, gândeşte ceva de genul:

- Las' că nu pleacă. Unde să se ducă. Avem copil împreună, doar n-o fi nebună!

Aşadar, în mintea lui, riscul să te piardă este acum aproape inexistent. Flacăra de la-nceputul relaţiei s-a stins, hormonii au mai adormit şi ei, drept urmare, este un moment potrivit să-şi dea masca jos, nemaifiind necesar să pretindă că este o persoană decentă. Puţin câte puţin, lista de priorităţi începe să revină la aspectul dinainte să te cunoască. El nu este un monstru şi n-a fost niciodată, însă, lipsa informaţiilor din educaţie şi societate, îi permite comportamentului să sufere modificări destul de uşor de prevenit. Modificările comportamentale nu toate sunt negative, dimpotrivă, mulţi învaţă şi reglează din mers, şi fac accidental nişte reglaje extrem de ingenioase. Fiecare persoană de succes are o poveste interesantă de spus, cu privire la modificările interne efectuate de-a lungul anilor, la felul în care s-a privit pe sine, propriul potenţial, pe ceilalţi, şi la felul în care a privit însăşi viaţa şi oportunităţile disponibile în această viaţă.

Nu am scris capitolul ăsta cu scopul de-a te descuraja, de-a te pune în gardă, gândind că eşti înconjurată de monştrii cu aspect uman, ce te vor răni fără nici o urmă de îndoială. Dimpotrivă, înţelegând ce se-ntâmplă, cum funcţionezi tu şi cei din jurul tău, sunt şanse mai mari ca tu şi ceilalţi oameni să priviţi întreaga viaţă diferit, să ajungeţi la un consens, să

puneţi totul pe masă, fără secrete şi minciuni, şi să luaţi viaţa pas cu pas, exact aşa cum ar trebuii ea luată, însă, plecând de la înţelegerile de bază a felului în care funcţionaţi, şi înţelegând că aveţi de lucru asupra propriei personalităţi, datorită educaţiei şi informaţiilor incomplete, ce-şi pun de fiecare dată amprenta asupra personalităţii fiecăruia dintre noi, în urma contactului cu societatea.

Dac-ai mai citi o dată capitolul, ai observa că lucrurile sunt destul de simple, însă, este necesară puţină sinceritate, este necesară puţină raţiune şi claritate în gândire, pentru a înţelege pierderile provocate de această atitudine imatură a oamenilor, pentru a înţelege varietatea uriaşă de oportunităţi pusă la dispoziţie de această lume, cât de multe au oamenii de câştigat atunci când înţeleg viaţa şi cum funcţionează ea, şi când ei se-ntâlnesc la mijloc şi fac eforturi egale ca lucrurile să funcţioneze.

Am mai făcut recomandarea asta şi cu alte ocazii în această carte, şi anume;

"*investighează-te, lămureşte-te cu privire la tiparul personalităţii tale, lămureşte-te cu privire la dorinţele şi preferinţele personale, hotărăşte ce fel de oameni îţi doreşti în viaţă, cum arată partenerul sau partenera ideală, şi fi cea mai bună versiune a ta, înainte să întâlneşti persoana perfectă".*

O să vorbim despre *Suflete Pereche* şi *Dragostea Necondiţionată,* mai târziu.

REORIENTAREA ATENŢIEI

Trebuie să vorbim acum despre reorientarea deliberată a atenţiei, pentru că am vorbit cam mult despre violenţă, iar eu insist asupra faptului că "*oamenii nu sunt monştrii"*, şi sunt destul de sigur că fac toate monstruozităţile observabile în lumea asta, fără să înţeleagă cu adevărat ce reprezintă acţiunile lor şi ce repercusiuni au acele gesturi şi acţiuni. S-au strâns destul de multe informaţii în această carte, să poată fi înţeles faptul că oamenii fac aproape totul mecanic, fără ca ei să fie cu adevărat prezenţi atunci când fac gesturile şi acţiunile respective. Este un angrenaj intern destul de complex, cu foarte multe nuanţe, de-o fineţe şi o sensibilitate extraordinare, iar acest angrenaj este dat peste cap de contactul forţat cu o societatea bulversată, haotică, ce trăieşte într-o teamă şi-o nesiguranţă ieşită din comun. Un asemenea climat emoţional le lasă oamenilor o singură opţiune, şi anume,

„*să facă totul impunându-se prin forţă şi intimidare*",

, modelând mediul înconjurător, în loc să-şi modeleze ei

percepţia, obligându-se unii pe alţii să adopte aceleaşi principii, să adopte aceleaşi religii, aceleaşi reguli, acelaşi tipar social, în loc să-şi permită unii altora dreptul la dorinţă şi preferinţă personală.

Mai toată suferinţa din lumea asta este provocată de către snobism, însă, şi de teama oamenilor de-a gândii liber şi de-a fi diferiţi, simţind în permanenţă ochiul infantil al celor ce veghează ca lucrurile să nu se schimbe. Ştiu că te-ai gândit direct la guvern, însă, eu mă refer la familie, la vecini şi la oamenii simplii, ce sunt prea temători pentru a-şi trăii propriile vieţi, şi preferă să trăiască prin intermediul altora, analizând, criticând, acuzând, judecând, bârfind toate vorbele şi acţiunile celor activi, ce mai fac şi greşeli, fiindcă, aceste greşeli fac parte din contrast, fac parte din procesul educaţional al vieţii, şi este necesar să mai şi greşeşti ca să ştii ce-ai de făcut în viitor. Aşa funcţionează viaţa, iar greşeala este obligatorie, din simplul motiv că, toate lucrurile în lumea asta funcţionează ca un mecanism, iar mecanismul trebuie reglat, aşadar, greşeala face parte din procesul prin care este reglată viaţa.

Am vorbit despre răutate şi am stabilit că răutatea nu există în natură, ea este produsul neputinţei, este prezentă acolo unde nu sunt resurse cultivate, aşadar, dacă ai o dorinţă sinceră pentru o îmbunătăţire a calităţii vieţii personale şi a celor din jur, şi te tot găseşti în situaţii în care faci lucruri ce provoacă suferinţă, supărare, ori disconfort de orice fel, ei bine, reuşeşti să provoci astfel de sentimente, pentru că şi tu personal eşti în suferinţă, trăieşti într-o stare de disconfort, şi n-o accepţi pentru că eşti în negare. Chiar dacă ţi se pare normal să trăieşti în conflict cu alţii şi nu vezi nimic în neregulă cu acest tipar, starea naturală a vieţii printre oamenii din societatea umană fiind una conflictuală, asta nu înseamnă

că tiparul este și unul folositor. După cum am mai repetat, ca să aduci o persoană într-o stare neplăcută, trebuie să fi mai întâi tu într-o stare neplăcută, iar atunci când tu ești într-o stare neplăcută, îți faci rău în primul rând ție, pentru că-ți limitezi capacitatea de-a avea acces la resurse, îți limitezi capacitatea de-a avea idei, de a gândii limpede și rațional, așadar, progresul iese din discuție. O să rămâi în aceeași situație până alegi să-ți regândești viața, iar după cum am mai discutat, prima etapă este una emoțională.

Deci, dacă starea ta emoțională este una negativă, din moment ce tot intri în conflict cu oamenii și ai parte de certuri sau reproșuri, asta nu înseamnă nimic mai mult decât, că nu ai resurse cultivate, și cea mai rapidă și la-ndemână resursă este,
„*Reorientarea Atenției*”.

Ai întotdeauna ambele variante pe masă, și anume; să te uiți la ceva neplăcut din jurul tău, la o situație dramatică, să porți conversații cu oameni prăpăstioși, critici, pesimiști, să te uiți la știri dramatice, în care, oamenii se omoară unii pe alți, sau, să-ți reorientezi atenția către detalii simple, plăcute, să ieși la o plimbare în parc, să privești copii jucându-se, să urmărești un film sau un serial de comedie, să studiezi un domeniu fascinant, să iei o foaie de hârtie să scrii toate detaliile ce-ți fac plăcere în lumea asta, să scrii toate aspectele și trăsăturile plăcute ale oamenilor, să-ți notezi cele mai aprinse dorințe și vise, să-ți folosești imaginația pentru a-ți genera singur(ă) o stare plăcută și relaxantă.

Reorientându-ți deliberat atenția de la detalii negative, către cele pozitive, în scurt timp o să devină noul tipar de zi cu zi, și noul tipar emoțional, asta însemnând inclusiv să ignori, ori să eviți în totalitate, orice fel de conversație cu oameni pesimiști, chiar dacă sunt prieteni ori membrii ai

familiei. Nu este necesar să exersezi acest tipar întreaga viaţă, fiindcă, după o perioadă o să devină obişnuinţă, o să devină un aspect firesc al vieţii zilnice. Într-un astfel de climat emoţional, dialogurile ce în mod normal erau aprinse, acum or să fie mai relaxate, starea emoţională începând să genereze alte idei, alte opinii, o să fi mai înţelept(înţeleaptă), iar atunci când, în mod normal ţi-ai fi exprimat o opinie critică, ce de regulă s-ar fi transformat imediat într-o ceartă, o să ţi se pară o idee mai bună să te abţii, ori să spui o minciună drăguţă, astfel, scuteşti şi persoana de o supărare inutilă şi te scuteşti şi pe tine de un moment stresant şi tensionat, care, aşa cum am mai discutat, îţi afectează întreg organismul şi capacitatea de gândire.

Dacă nu te interesează foarte mult relaţia cu ceilalţi şi suferinţele de care au parte cei din jurul tău, îţi aduc aminte că lumea asta funcţionează în tipare, aşadar, acelaşi tipar agresiv şi generator de suferinţă o să-l foloseşti şi cu propriul copil, sau copii, şi-ţi aduc aminte de asemenea că, toţi monştrii din lumea asta sunt creaţi de către părinţi ignoranţi şi agresivi, ce în realitate, sunt doar depăşiţi de situaţie şi fac ce face fiecare persoană depăşită de situaţie, apelând la forţă şi intimidare, ţipând, bruscând ori ameninţând. Aşadar, dac-ai parte de situaţii în care, copilul tot plânge datorită acţiunilor tale, şi-ţi spune că suferă din cauza ta, însă, tot nu vrei să-nţelegi şi să asculţi, fă tuturor un bine şi înţelege că tu eşti cel ce are o problemă, nicidecum copilul. Dacă acest copil tot suferă, iar tu-ţi continui încăpăţânat(ă) tiparul acţiunilor, asta înseamnă doar că nu ai resurse cultivate, iar suferinţa provocată copilului, este întotdeauna un semnal că şi tu eşti în suferinţă şi nu ai mintea suficient de limpede să porţi un dialog cu un suflet ce are nevoie de informaţii, de argumente, de răbdare, are nevoie să i se explice, n-are nevoie să fie

forţat, ori amenințat. Are nevoie de explicaţii şi înţelegere, iar starea emoţională negativă în care te afli, nu-ţi poate furniza răbdarea necesară, vorbele iubitoare şi înţelegătoare de care are nevoie copilul, privirea unui părinte ce-ar trebuii să-i transmită un sentiment de protecţie, dragoste, compasiune, şi o atitudine jucăuşă şi destinsă.

Copilul acceptă surprinzător de multe lucruri atunci când îi este cerut cu o privire blândă, cu o voce tandră şi înţelegătoare, când i se oferă argumente şi explicaţii, iar aceste stări emoţionale se exersează deliberat. Dacă îngeraşul tău se opune şi plânge, înseamnă că eşti aproape permanent cu bocancul în gâtul lui fragil, aşadar, sentimentul de revoltă simţit atunci când priveşti o ştire în care alţii fac lucruri monstruoase, nu prea este justificat, deoarece, acei monştrii, obligatoriu au trăit în medii precum este cel creat de tine propriului tău copil, iar aici vorbim despre fizică, despre certitudine, şi nu sunt niciodată aspecte necunoscute, ori semne de-ntrebare.

Este un exerciţiu simplu, de-o banalitate copilărească, şi mai toate soluţiile problemelor din lumea asta, sunt cam din acelaşi tipar. Nu sunt deloc complicate, nu presupun calcule şi ecuaţii, sau efort fizic. Presupune doar alegerea ta personală, a aspectului vieţii copilului la maturitate. Iubirea nu poate fi pusă sub semnul întrebării, deoarece, oricât de confuzi ar fi părinţii, ei în mod normal îşi iubesc copii, însă, iubirea ţinută secretă şi neexprimată, nu-l ajută pe copil să înţeleagă de ce este agresat fizic sau emoţional.

Gândirea nu costă bani. Este gratuită şi ne impozitată până-*n 2020, aşadar grăbeşte-te şi începi să gândeşti acum. După 2020, ai încurcat-o.*

SCARA EMOȚIONALĂ – partea a doua

Hai să continuăm dialogul despre scara emoţională, pentru a înţelege mai bine de ce sunt emoţiile atât de importante, ce resurse pun ele la dispoziţie, şi de ce este importantă exercitarea unui control decent asupra emoţiilor.

Am vorbit destul de mult despre emoţii, despre procesele interne responsabile cu declanşarea lor, ţi-am tot sugerat să le acorzi atenţie, să le analizezi, să investighezi definiţiile în urma cărora simţi ceea ce simţi, ca atunci când ai sentimente plăcute, să repeţi definiţiile sau experienţele ce le-au cauzat, iar când ai parte de sentimente neplăcute, să ştii exact ce le-a provocat, ca pe viitor să poţi oprii din faşă naşterea unor stări emoţionale negative.

Întreaga carte a fost gândită în aşa fel, încat, să te aducă într-un punct de echilibru din punct de vedere emoţional, să-ţi clarifice definiţiile şi convingerile confuze primite din mediul înconjurător, ca tu să-ţi investighezi propriile definiţii şi convingeri, să afli care dintre ele îţi afectează viaţa şi în ce fel, şi să începi să le schimbi. Din acest motiv ţi-am şi sugerat diferite perspective de folosit atunci când vrei cu

adevărat să înlocuieşti vechile şi nefolositoarele convingeri, ce-ţi controlează viaţa în cele mai mici detalii. Emoţiile, sunt Soarele în jurul căruia orbitează absolut toate experienţele din timpul vieţii, şi aşa cum am mai explicat, fără o emoţie n-ai avea nici cel mai neînsemnat motiv să te ridici măcar din pat. Fără emoţii viaţa n-ar avea nici un sens şi ar înceta imediat, ar înceta să-şi mai perpetueze existenţa inutilă, şi cu toată această importanţă existenţială a emoţiilor, cu tot efortul depus de mine în zecile de pagini scrise cu sacrificii nebănuite, în care, am pus sudoarea frunţii mele şi încordarea muşchilor cerebrali(LOL), în a transmite importanţa cosmică a emoţiilor pentru Existenţă şi pentru noi cei ce traducem şi transformăm emoţia în acţiune fizică, mai pozitivă sau mai puţin pozitivă, cu toate aceste eforturi considerabile, eu tot nu cred că realizezi pe deplin cât de importantă este emoţia. Tot mai cred că priveşti emoţia ca pe-o noţiune abstractă, ca pe-un detaliu prezent în viaţa noastră doar pentru că a avut Existenţa o agrafă frumoasă şi ne-a fixat-o în păr să arătăm noi dichisiţi.

Emoţia nu este un accesoriu vestimentar. Este o ustensilă. Emoţia este un, "*Sistem de Navigaţie"* ce ne ghidează prin viaţă. Este literalmente, un "*Barometru"* ce ne indică progresele realizate, şi ne atrage atenţia asupra a ceea ce funcţionează, ce nu funcţionează şi ce mai trebuie schimbat. Emoţia este un semnal de alarmă, ce ne avertizează asupra pericolelor din mediul înconjurător, şi mai ales, ne avertizează asupra celor mai periculoase primejdii din lumea asta, şi anume,

"*Cele din mintea noastră"*,

, cele false, cele iraţionale, cele ce pot fi puse acolo deliberat de către cei ce ştiu cât de uşor poate fi manipulat omul, cât de uşor îi poate fi umplută mintea şi sufletul cu teamă, cu gânduri paranoice, cu primejdii imaginare, cu balauri din poveşti, cu extratereştrii ce ne dau târcoale şi aşteaptă de generaţii un moment prielnic în care să nu fim noi atenţi, iar ei să ne atace pe la spate şi să ne fure copacii (care nu prea mai sunt), aerul bogat în toxine şi alea două cuburi de gheaţă pe care le mai avem şi noi pe la Poli.

Din păcate, este necesar ca fiecare teorie să fie experimentată personal, ca ea să fie credibilă şi cu adevărat utilă, şi cum eu nu-mi pot teleporta gândurile şi experienţele personale în mintea fiecăruia dintre voi, nu am altă alternativă, decât, să descriu aceste concepte aşa cum le înţeleg eu şi să sper că ele vor suna suficient de plauzibil, încât, să trezească un strop de curiozitate, să trezească un mic monstruleţ sâcâitor şi cicălitor, iar el să nu-ţi dea pace până nu pui mâna să le aprofundezi pentru tine.

Imaginează-ţi o clădire cu 22 de etaje, spunem şi noi 22, pentru că atâtea trepte are scara emoţională, ea fiind gândită de alţii.

Imaginează-ţi că la fiecare etaj, sunt prezente experienţe de-un anumit tipar, sunt obiecte de-un anumit tipar, sunt oameni de-un anumit tipar, sunt idei, acolo este prezentă inspiraţie de-un anumit tipar şi o anumită calitate, sunt gesturi şi acţiuni fizice de-un anumit tipar şi o anumită calitate, sunt emoţii, sentimente, vise de-un anumit tipar şi o anumită calitate, sunt calităţi, resurse de-un anumit tipar şi o anumită calitate, sunt învăţături, invenţii, sunt informaţii ce n-au fost

încă accesate, sunt descoperiri ce n-au fost încă descoperite, sunt revelații, minuni, sunt ustensile și tehnologii medicale oricât de avansate vrei tu, cu alte cuvinte, etajele astea conțin absolut tot ce-ți poți imagina, și mai important de-atât, ele conțin și ceea ce tu nu prea ai imaginația să-ți imaginezi, deocamdată. Blocul ăsta miraculos conține absolut totul și este disponibil oricui, fără excepție. Acest bloc nu înțelege discriminarea așa cum o face omul, etajele acestui bloc sunt disponibile fiecărei persoane raționale, iar el nu-ți cere vreo calificare pentru a-ți permite accesul la resursele sale, nu-ți cere nici o diplomă, nu-ți cere să știi să scrii și să citești, însă, s-ar putea să ai acces la o informație importantă, iar tu să n-o poți înțelege, să n-o poți traduce, fiindcă, nu știi să citești.

Pentru că blocul are 22 de etaje, să ne imaginăm că la etajul 1 sunt toate detaliile ce au de-a face cu cele mai dramatice emoții, și anume, cu teama, suferința, depresia ori disperarea. La etajul 1 sunt experiențele asociate acestor emoții, sunt filme de groază, sunt crime, violuri, sunt idei extrem de negative, precum, nazismul, lagărele de concentrare, comunismul, mineriada. Sunt invenții la fel de negative, precum, spânzurătoarea, ghilotina, scaunul electric, legea prin care parlamentarii au imunitate în fața legii. Sunt idei la fel de groaznice precum, metodele de tortură, sau războaiele prin care le-a fost impusă religia oamenilor.

Să ne imaginăm că la etajul 2, lucrurile se îmbunătățesc, emoțiile fiind mai puțin dramatice, astfel că, și experiențele sunt mai puțin negative, nu cu mult, emoțiile nefiind încă pozitive, însă, este o îmbunătățire.

Să ne imaginăm că la etajul 3, lucrurile stau și mai bine, experiențele sunt chiar mai promițătoare, nici aici nu sunt grozave, în continuare emoțiile nefiind pozitive, însă, în loc de nazism, avem o glumă de democrație, ce de 20 și ceva

de ani, societatea din această formă de guvernare patinează în loc, însă, este o îmbunătăţire, este un progres, şi trebuie remarcat progresul, oricât de mic ar fi el.

Să ne imaginăm că, urcând aceste etaje metaforice, lucrurile se îmbunătăţesc simţitor cu fiecare etaj urcat, până ajungem la etajul 16, unde se află *Satisfacţia,* şi începând cu acest etaj, lucrurile încep să se schimbe, experienţele disponibile aici fiind în sfârşit interesante, ideile sunt şi ele interesante, nu sunt revoluţionare, n-or să rezolve nici o problemă majoră din prezent, ideile disponibile la etajul ăsta fiind puse în aplicare în anii 50, însă, este un progres, ţinând cont de situaţia dramatică până la acest etaj.

Să ne imaginăm că urcăm în continuare, iar lucrurile încep să devină realmente fascinante când ajungem la etajele unde se află,

"*Plăcerea, Entuziasmul, Pasiunea, Dorinţa, Fascinaţia, Încrederea"*.

Aici sunt idei, aici sunt invenţii, aici este cu adevărat inspiraţie, aici este înţelepciune, aici este maturitate, aici sunt resurse, aici este fericirea necondiţionată, dragostea necondiţionată, aici sunt toţi oamenii cu adevărat echilibraţi, aici este elita reală a omenirii, aici sunt oamenii cu adevărat inteligenţi, ce nu fac nimic din teamă, nu au planuri ascunse, ăştia fac totul pentru binele şi progresul umanităţii, deoarece, aici este cu adevărat sursa tuturor resurselor, a tuturor invenţiilor, aici este totul nelimitat şi abundent, şi disponibil fără contracte, birocraţie, birocraţi, ori clauze contractuale, aici nu se acordă nimic preferenţial, fiecare persoană are acces la informaţii şi resurse în funcţie de interesul personal, de munca depusă personal, de progresele personale, aici nu-i

poate fura nimeni ideea altuia, pentru că toate ideile sunt la dispoziţia tuturor, şi sunt accesate în funcţie de gradul şi nivelul de interes şi implicare al fiecărei persoane, şi sunt suficiente idei şi soluţii, să fie descoperite şi aplicate milenii de-acum înainte.

Dacă n-ai înţeles nimic din escalada virtuală a etajelor unei clădiri emoţionale, mai citeşte o dată acest concept, deoarece, o să-ţi explice cu exactitate mecanica şi strategia folosită accidental de fiecare inventator sau geniu, ce a revoluţionat un anumit domeniu, fără să dea semne de genialitate înainte de sclipirea intelectuală ce l-a scos în evidenţă şi l-a făcut remarcat şi cunoscut.

Eu nu-ţi pot înşira toate argumentele disponibile pentru a te convinge că ai şi tu acces la aceste resurse, deoarece, aşa cum am menţionat încă de la începutul cărţii, trebuie să faci şi tu ceva muncă de investigaţie, trebuie să-ţi satisfaci curiozitatea personală, iar ea ţine de tiparul tău specific de gândire şi al personalităţii tale, şi trebuie să-ţi trăieşti viaţa activ(ă) şi adânc implicat(ă) în sursele ce-ţi stârnesc curiozitatea. Astfel de informaţii le găseşti cu uşurinţă în biografiile oamenilor de succes, un exemplu fiind Biografia lui Steve Jobs, publicată încă din 2012.

Ca să închei capitolul ăsta, îţi subliniez şi-ţi accentuez că, suntem diferiţi în particularităţile intelectuale. Dacă Steve Jobs şi-a creat un climat ce i-a permis accesul la suficientă inspiraţie cât să construiască Apple, asta nu înseamnă că trebuie să te aştepţi şi tu să revoluţionezi un domeniu. Când şi-a început el drumul, habar n-a avut ce urma să se întâmple, habar n-a avut în ce direcţie urma să se îndrepte, n-a planificat nimic atât de îndrăzneţ, n-a avut nici o pretenţie, pur şi simplu, a fost fascinat de domeniul respectiv, şi i-a permis curiozităţii şi inspiraţiei să-l conducă prin viaţă, astfel,

a ajuns acolo unde a ajuns. Niciodată nu trebuie să începi o idee cu un plan global de la bun început, fiindcă, o să pară prea fantezist, şi n-o să ai nici tu încredere în propria ta idee, însă, principiul rămâne valabil,

„eşti unde eşti din punct de vedere emoţional şi al încrederii, iar munca ta este, nimic alta decât, să cauţi metode prin care să-ţi îmbunătăţeşti starea emoţională, să-ţi îmbunătăţeşti încrederea în tine, să linişteşti dialogul intern ce-ţi furnizează scuze fără încetare, „vezi că tu nu eşti suficient de inteligent(ă), vezi că ăla a avut bani, vezi că ăla s-a născut în ţara X, etc”, şi în permanenţă să acorzi atenţie emoţiilor, să simţi periodic un strop de progres, ca, puţin câte puţin, să urci pe această scară emoţională, să fi din ce în ce mai curios(curioasă), mai dornic(ă), mai încrezător(încrezătoare) în propriile forţe, iar acest progres emoţional o să aducă şi dispoziţia necesară de-a investiga, de a-ţi descoperii pasiuni ce pot fi dezvoltate, de a-ţi cultiva anumite pachete cu informaţii necesare aplicării pasiunilor descoperite, de a-ţi cultiva eventuale calităţi fizice necesare, etc, etc, etc şi etc, şi pui un pas în faţa celuilalt ştiind că lumea asta funcţionează pe baza unor legi precise, despre care am tot discutat, aşadar, nu vorbim despre optimism, speranţă sau noroc, ci vorbim despre fizică, astfel că, ideea pietrelor de hotar este întotdeauna valabilă, întotdeauna o să ai o piatră disponibilă să pui piciorul, ca tu să ai un parcurs plăcut, confortabil şi fără pauze prea mari, însă, este necesar interesul pentru viaţă, este necesară o minte calmă şi lucidă pentru a fi evident următorul pas, este necesar să renunţi la dramă, la sursele de dramă, la oamenii dramatici, şi este necesar să devii cât mai calm(ă), cât mai relaxat, să nu faci nimic din nevoie sau obligaţie, totul să fie făcut dintr-o plăcere curată,

şi curiozitate”.

Majoritatea oamenilor societăţii noastre îşi trăiesc vieţile la etajele inferioare ale acestei clădiri emoţionale, asta însemnând că, din punct de vedere fizic şi al principiilor mecanice după care funcţionează lumea noastră, le este literalmente imposibil să gândească ceva util situaţiei complicate în care se află.

Este un efort considerabil să priveşti viaţa cu optimism şi curiozitate, în condiţiile în care, suntem educaţi din primii ani de viaţă că trebuie să muncim din greu pentru bani şi că nu sunt foarte mulţi bani disponibili, astfel, trebuie să ne sacrificăm, să suferim şi să ne înjosim pentru banii primiţi, suficienţi doar pentru plata chiriei, ceva de mâncare şi un mic răsfăţ de două ori pe lună, “*pe datorie”*.

Judecând după ceea ce-au demonstrat oamenii îndrăzneţi şi pasionali până-n prezent, ar trebuii să fie suficient de clar şi de evident că, nu prea există limite. Grozav de multe lucruri deosebite au fost realizate de către oameni simplii, ce au făcut totul accidental, ori noi, în era în care trăim, avem adevărate strategii gândite şi puse la dispoziţia tuturor, prin intermediul unor ştiinţe precum este NLP-ul, ca orice persoană funcţională să facă modificări tangibile în propria viaţă şi-n mediul înconjurător. Încă o dată repet,
„*dacă ai visat să ajungi în spaţiu, însă, ajungi într-un laborator de cercetare, ăsta nu se numeşte eşec*”.

Analizează-ţi cu mare atenţie definiţiile, pentru că întotdeauna există progres, însă, trebuie să-l cauţi acolo unde este el, şi trebuie să-l priveşti din perspectiva potrivită.

Spor la treabă.

EMOȚIILE, GPS Uman.

Lumea asta funcţionează în tipare, iar rezultatele fizice sunt întotdeauna şi fără excepţie, aplicarea şi punerea în practică a unui tipar de gândire, a unor idei, a unor perspective, a unor puncte de vedere. Ele sunt toate neutre, nu sunt nici bune nici rele, sunt ceea ce sunt.

Dacă rezultatele sunt pozitive, încântătoare, dacă generează numai şi numai fericire şi iubire, şi o explozie de pasiune şi entuziasm şi progres în absolut toate aspectele vieţii, iar oamenii lumii ce aplică un astfel de tipar de gândire, sunt absolut şi fără excepţie, toţi fericiţi, sănătoşi tun şi prosperi, exact aşa cum înţeleg şi îşi doresc ei, atunci, tiparul respectiv este în regulă şi poate fi aplicat în continuare. Se mai pot face mici reglaje, deoarece, progresul face parte din cele mai profunde setări şi instincte ale omului, însă, în mare parte, tiparul respectiv este în regulă şi poate fi lăsat în pace, poate fi aplicat în continuare exact aşa cum este el, iar lucrurile vor continua să se perpetueze la fel de pozitiv ca şi până-n acel moment, oamenii, de asemenea, vor continua să fie la fel de fericiţi, de sănătoşi, de prosperi, de creativi, şi vor genera soluţii simple, eficiente, durabile,

pentru orice problemă sau provocare ce iese-n calea omenirii, oricât de apocaliptică ar părea ea. Fiinţele trăite într-un asemenea tipar social vor găsii o soluţie, vor pune mâna de la mână, gând de la gând, idee de la idee, cu ortodox, catolic, cu musulman, cu hindus, cu budist, sau cu ateu. Fiinţele trăite într-un tipar social, în care, li s-a permis şi chiar au fost încurajaţi să gândească şi să colaboreze, vor găsii o soluţie pentru orice provocare iese în calea umanităţii, indiferent de natura sa.

Dacă rezultatele sunt în schimb negative, dacă există măcar o singură persoană nefericită, dacă există o singură persoană bolnavă şi lăsată să se descurce singură, dacă există o singură persoană săracă, fără adăpost, fără resursele financiare, fără resursele fizice şi intelectuale prin care să-şi clădească mediul de viaţă în care doreşte şi preferă să trăiască, atunci, tiparul respectiv nu este în regulă, este o inconştienţă să fie aplicat în continuare, este un gest criminal ca, ceva ce-a provocat suferinţă, disconfort fizic, boală, sărăcie, ură, invidie, chiar şi unei singure persoane, să fie aplicat în continuare. Este un gest criminal ca un asemenea tipar să fie în continuare sprijinit, să fie pus în practică, şi mai ales, să fie educat populaţiei prin intermediul unui sistem educaţional şi al surselor de informare disponibile într-o societate, iar acest tipar trebuie reanalizat, regândit, rescris, recalculat şi reglat, până-n clipa în care dispare şi ultima sursă de suferinţă, de boală, de sărăcie, de conflict, de invidie, de ură, pentru că sunt absolut toate "*Mentale*". Nu sunt nimic altceva decât, definiţii, convingeri, informaţii pe care populaţia umană le primeşte forţat în copilărie, aşa cum le-a primit dintotdeauna. Copilul le-a primit de la adult, fără ca adultul să le gândească, copilul a devenit adult, şi de asemenea fără să gândească, i-a forţat copilului înţelepciunea

primită de la adulţii ce l-au educat şi pe el, şi se tot repetă tiparul, încă de la primul om ce-a ieşit din peşteră şi s-a adresat copilului:

- Copilul meu, ascultă-mă!

Eu sunt mare tu eşti mic,
Eu ştiu tot iar tu nimic,
Eu sunt înţelept tu nu,
Eu sunt sfânt ca să mori tu, de ciudă!

- Pentru că eu am o vârstă şi am trăit, înseamnă că ştiu totul şi ştiu mai bine decât tine, aşadar, o să faci exact ce-ţi spun eu, când îţi spun eu, aşa cum îţi spun eu, o să execuţi exact ce-ţi spun fără să pui întrebări, pentru că nu am argumente, o să gândeşti exact cum gândesc eu, pentru că învăţăturile omului din peşteră trebuie să reziste testului vremii, şi trebuiesc transmise generaţiilor viitoare, tradiţiile trebuiesc transmise şi trăite până închide ochii ultimul om, că te ia Mama Dracu'. Rezultatele nu sunt importante, ele nu contează. Dacă suferi, eşti nefericit, bolnav şi sărac, păiiii.....e jertfă, iar jertfa e bună, nu ştiu cum, da' e bună.

Sarcasmul nu diluează inconştienţa umană, nu diluează ridicolul mentalităţii şi filozofiei oamenilor, ce repetă tipare şi filozofi de viaţă, având ca rezultat, deosebit de multă suferinţă şi un climat în care, mintea şi personalitatea nu se pot dezvolta, nu se pot maturiza, cei mai mulţi dintre oamenii planetei rămânând la nivelul emoţional şi intelectual al unui copil. Discernământul rămâne de asemenea la un nivel tragic de scăzut, aceşti oameni provocand adevărate drame din proprie iniţiativă, nefiind forţaţi de nimeni la maturitate,

aplicând obsesiv şi fără control, programarea primită în anii copilăriei, programare realizată parţial de către cei dragi.

(*Imediat ce termin de vorbit despre emoţii, o să vorbesc despre Testul Obedienţei).*

Nu am înşirat un asemenea monolog pentru a le aduce critici oamenilor şi acţiunilor lor. Am încercat să fac cât se poate de clară şi de evidentă, această realitate a ineficienţei filozofiei pe care stă aşezată societatea umană, şi am făcut tot posibilul să fie cât se poate de clar că, adulţii societăţii umane au înţeles greşit ce se-ntâmplă în lumea asta, iar starea de negare le interzice să accepte că sunt depăşiţi de situaţie, că nu prea ştiu ce fac, că nu au informaţiile necesare pentru a înţelege ce se întâmplă, că trebuie privită viaţa şi lumea asta dintr-o perspectivă cu totul nouă, dintr-un unghi nou, folosindu-se informaţii proaspete.

Aşa cum o să descoperi mai departe, copilul se naşte cu cel mai eficient sistem de ghidare, pe care-l foloseşte din prima zi de viaţă, şi-i este permis să-l folosească parţial, în perioada copilăriei, până se apropie vârsta şcolarizării. După ce începe şcoala, copilul este obligat să-şi ignore sistemul natural de ghidare, şi este presat să urmeze reguli sociale, familiare, i se explică ce are voie, ce nu are voie, ce-ar trebuii, ce n-ar trebuii, i se explică ce trebuie să gândească despre sine şi despre ceilalţi, cu alte cuvinte, este obligat să-şi ignore sistemul natural de ghidare, şi i se construieşte unul nou, unul artificial, bazat pe standarde sociale, pe reguli confuze şi contradictorii, ce au la bază concurenţa sălbatică cu celălalt om, om, ce şi el este pus în exact aceeaşi situaţie, prin exact acelaşi proces de spălare a creierului de către zombi din viaţa sa, ce au trecut cu toţii prin exact acelaşi

proces, ca urmare a tiparului de gândire a primului om ieşit din peşteră, ce i-a minţit pe ceilalţi că el este mai inteligent, că aspectele naturale ale fiinţei umane sunt iresponsabile şi periculoase, şi că, trebuiesc îngropate încă de când începe copilul să vorbească, opinia sa sinceră fiind nocivă mediului înconjurător.

În incursiunea mea prin lumea informaţiei, am dat peste o filozofie de viaţă, o strategie gândită special pentru cei blocaţi în tiparul social de gândire, din care rezultă nefericire, boală ori sărăcie, iar când o să termin de explicat, o să descoperi că această filozofie de viaţă, această strategie, este exact, pas cu pas, tiparul pe care-l urmează copilul încă de la naştere, este exact planul pe care-l pune-n aplicare un suflet nou nouţ în lumea asta, ce nu are diplome, nu are certificări, nu are masterate şi doctorate în psihologie, nu are nimic altceva decât propriile instincte să-l ghideze prin viaţă, iar dac-am reuşit măcar puţin să-ţi deschid mintea, cu informaţiile prezentate până-n punctul ăsta al cărţii, o să înţelegi cât de eficient trăieşte copilul în lumea sa plină de curiozitate şi fascinaţie pentru mediul înconjurător, pentru informaţie, pentru nou şi progres, asta până intervine adultul, îl ia de păr şi-l smulge cu brutalitate din lumea copilului, o lume în care, aproape literalmente nu există limite, şi-l târăşte prin mocirla de viaţă a adultului modern, să muncească în economie pe un salariu minim sau mediu.

Textul o să-l scriu exact aşa cum l-am văzut şi eu scris. O să-l scriu mai întâi în engleză, apoi o să-l traduc în română, deoarece, o să aibă mai mult sens în limba engleză, pentru cei ce înţeleg limba. Traducerea în romană este complicată, fiindcă, ea nu mai sună la fel de explicit, aşadar, o să încerc

să ofer cât mai multe informaţii cu putinţă, pentru a fi cât mai clar la ce se referă această strategie, această filozofie de viaţă.

Strategia şi filozofia asta de viaţă, are trei paşi, şi anume:

1 – *Follow the path of highest excitement, every moment that you can,*
2 – *To the best of you ability, until you can't take it no further,*
3 – *With zero insistence or expectations as to what the outcome ought to look like.*

O să iau fiecare pas în parte şi o să-l explic, mai întâi din perspectiva adultului blocat în propria viaţă, ce doreşte să iasă din nisipul mişcător în care se află, apoi, o să explic această filozofie de viaţă şi din perspectiva copilului, ce deja îşi trăieşte viaţa ghidat de aceste principii prezente în mod natural în propriile instincte.

După cum am recomandat şi în capitolul *Prevenţie,* prevenţia se face cu adevărat în copilărie, înţelegând şi protejându-i copilului aceste instincte fantastic de eficiente, copiii funcţionând după acelaşi tipar pe care-l observăm noi în natură, acolo unde există echilibru în toate aspectele sale, şi nici un element din natură nu simte nevoia ori impulsul scăpat de sub control, de a-şi distruge mediul înconjurător, sau de a-l afecta ireparabil, aşa cum o face omul, şi cel simplu, şi cel cu mâinile pe butoane societăţii.

Aşadar, traducerea în română:

1 – *Urmează calea cu cel mai înalt grad de entuziasm, în fiecare moment în care poţi face acest lucru,*
2 – *În măsura posibilităţilor tale, până nu mai poţi continua*

activitatea respectivă,
3 – *Fără nici un fel de aşteptări asupra unui deznodământ anume.*

Iar acum, explicaţii.

Pasul 1.

Urmează calea cu cel mai înalt grad de entuziasm, în fiecare moment în care poţi face acest lucru.

Ce înseamnă asta? Îţi investighezi mediul înconjurător, şi oriunde te-ai afla, cauţi activitatea ce te entuziasmează cel mai tare, gândindu-te, cât de plăcut ar fi să practici activitatea respectivă. Indiferent că eşti în casă, în parc, pe stradă, la cumpărături, în sufragerie, în baie pe toaletă, indiferent unde te afli, îţi investighezi mediul înconjurător şi cauţi cea mai plăcută activitate disponibilă în locul în care te afli. Dacă ai cinci ocupaţii disponibile şi toate la fel de interesante, o alegi pe cea mai interesantă, pe cea mai entuziasmantă, pentru că, scopul întregii strategii, este acela de-a pune puţin sângele în mişcare, de-a simţii din nou puţină pasiune, iar pasiunea să redevină starea naturală în care-ţi trăieşti viaţa.

Să ne imaginăm că eşti în casă, în sufragerie, şi cauţi ceva plăcut de făcut. Ce opţiuni ai? Să te uiţi la televizor, să asculţi muzică, ori la televizor, ori la calculator, să urmăreşti un film, ori la televizor, ori la calculator, să citeşti o carte, să te cultivi, să investighezi un domeniu pe care n-ai avut timp să-l investighezi cu alte ocazii, să te odihneşti, etc. Îţi foloseşti imaginaţia, asculţi de propriile tale emoţii şi alegi ocupaţia ce te încântă cel mai tare imaginându-te practicând activitatea respectivă, apoi, pui mâna şi-o practici.

Este posibil să te fi apucat râsul când am pomenit de, urmarea căii cu cel mai mare grad de entuziasm, *când eşti în baie pe toaletă*:

- *Oare nu sunt şi aici momente libere pe care le poţi folosii,* făcând nişte planuri*, imaginându-ţi cum ar fi dac-ai gătii raţă umplută, în loc de caracatiţă îmbrăcată?*

În fiecare loc şi-n fiecare situaţie în care te afli, ai la dispoziţie o activitate, sau o paletă de activităţi, din care s-o alegi pe cea mai interesantă, ca tu să ai cursivitate, să ai continuitate, să intri într-un ritm al activităţilor entuziasmante, indiferent sub ce formă sunt ele disponibile, din simplul motiv că, nu activităţile sunt cele importante, ci emoţiile produse de acestea, starea de pasiune, de entuziasm, să simţi din nou că fierbe sângele-n tine de dorinţă, de curiozitate, de pasiune, să începi să te mişti din loc, să fi din nou activ(ă), să fi din nou implicat(ă) în viaţa asta, să pui şi creierul în mişcare odată cu trupul, ştiind deja că orice activitate fizică este în primul rând o activitate mintală, o activitate pentru creier, şi chiar şi atunci când stai degeaba, însă gândeşti şi planifici şi te joci cu posibilităţile şi calculezi şansele de reuşită ale unui plan faţă de altul, creierul este intens activ în tot acest proces.

Pasul 2.

În măsura posibilităţilor tale, până nu mai poţi continua activitatea respectivă.

Deci. Să ne imaginăm că nu consideri ridicolă această idee de a redevenii o persoană cu adevărat activă în

viaţa personală, astfel, te înduri să-ţi investighezi mediul înconjurător şi se întâmplă miracolul, ai găsit ceva plăcut de făcut. Oricât de simplă ar fi preocuparea respectivă, e-n regulă, activităţile simple sunt bune şi chiar recomandate la început.

Ce faci acum? Acum urmezi pasul al doilea. În timp ce eşti implicat(ă) în activitatea aleasă, acorzi mare atenţie emoţiilor. Pentru că ai ales cea mai entuziasmantă preocupare dintre cele disponibile, practici activitatea respectivă *„cât timp simţi entuziasm”* pentru această activitate. Aşadar, dacă te uiţi la un film, iar peste jumătate de oră te plictiseşti, te opreşti imediat şi cauţi altceva plăcut de făcut, de exemplu, citeşti o carte. Dacă peste cinci minute simţi că te-ai plictisit de citit, te opreşti din nou şi cauţi altceva de făcut, eventual, te întinzi şi te odihneşti, alegi orice este necesar să-şi menţii o stare de plăcere, şi oricât de mult sau puţin durează, deoarece, durata de timp nu este importantă, ci doar emoţia plăcută. În momentul în care începe să dispară entuziasmul şi simţi că se instalează plictiseala, te opreşti şi repeţi procesul. Îţi reinvestighezi mediul înconjurător, îţi reanalizezi opţiunile disponibile şi potrivite cu personalitatea şi posibilităţile tale materiale, fizice şi intelectuale, iar în momentul în care ai descoperit-o pe cea mai entuziasmantă, te apuci şi-o practici, vezi filmul, citeşti cartea, faci exerciţii fizice, sau orice altceva ai ales, şi continui până începi să te plictiseşti. Simplu nu-i aşa?

Pasul 3.

Fără să ai nici un fel de aşteptări asupra unui deznodământ anume.

Simplu spus, faci totul din plăcerea de-a o face, fără nici un alt motiv. Ăsta este cel mai important pas şi cel mai important lucru pe care-l poate învăţa o persoană în viaţa asta. Copilul aplică în fiecare zi această filozofie şi nu acordă nimeni atenţie acestui simplu şi magnific detaliu.

De ce este important? Pentru că, dacă eşti dispus(ă) să urmezi şirul de paşii recomandaţi, cel mai probabil, o faci pentru că ceva nu funcţionează în viaţa ta, şi foloseşti strategia cu scopul de-a corecta respectiva neregulă, fie ea financiară ori socială. Dacă încerci să-ţi pui viaţa pe picioare din punct de vedere financiar, şi urmezi procesul ăsta cu scopul de a-ţi cultiva stropul de entuziasm necesar studierii unui nou domeniu de activitate, o să pui presiune pe tine şi pe acest proces, şi n-o să mai faci nimic din plăcere, o s-o faci din nevoie şi obligaţie. Banii ce speri tu să vină, or să depindă de acest proces, iar în astfel de condiţii o să grăbeşti totul, şi de asemenea, entuziasmul pe care îl cauţi în activităţile practicate, o să fie înlocuit cu anxietate şi nerăbdare. N-o să dureze mult, iar presiunea şi neputinţa or să-şi spună cuvântul şi o să începi să cauţi scuze:

- *Nu merge, e o prostie, dac-ar funcţiona ar fi funcţionat mai repede, o funcţiona pentru alţii, însă, nu şi pentru mine, n-are cum, un lucru atât de simplu,* să-mi schimbe mie viaţa!

Sunt doar scuze, însă, scuzele astea fac parte din tiparul mintal educat de societatea noastră, iar ele sunt exersate încă din copilărie, aşadar, ca noi toţi ceilalţi, şi tu eşti expert(ă) în inventat scuze, iar aceste scuze îţi dictează comportamentul şi abilitatea de-a lua decizii. Obişnuinţa de-a căuta vinovaţi atunci când ceva nu funcţionează, sau nu funcţionează suficient de repede, este unul dintre cele mai importante

detalii ce trebuiesc clarificate cu foarte mare atenţie, deoarece, oricât de simplu şi inocent ar părea acest obicei, el este un monstru uriaş, ce te poate convinge să rămâi singur(ă) pe-o insulă pustie, atunci când ai oportunitatea de-a te urca într-un vas de croazieră, să vezi lumea-ntreagă.

Mai devreme, când am vorbit despre scara emoţională, am vorbit despre aspectul ăsta, şi anume, ai ambele opţiuni pe masă, ai opţiunea de-a căuta vinovaţi, şi de asemenea, ai opţiunea de-a căuta soluţii pentru situaţiile în care sunt necesare soluţii. Dacă începi ceva anume şi te trezeşti gândind lucruri de genul,

„*asta este o prostie şi n-are cum să funcţioneze*”,

, opreşte-te şi realizează că este doar vechiul tipar de gândire ce se tot activează, atâta tot. Spune-ţi singur(ă) că,

“*nu este nimic grav, şi am ambele opţiuni disponibile, adică, să accept această opinie ce mă ţine blocat(ă) în situaţia actuală, sau, să-mi reorientez atenţia către soluţii sau* gânduri pozitive, şi le exersez până înlocuiesc *vechiul tipar de gândire”*.

Cu puţin exerciţiu, lucrurile vor fi din ce în ce mai simple şi mai plăcute. Este fizică.

Să recapitulăm puţin şi să subliniem faptul că, întreg procesul se rezumă în realitate la doar câteva fraze, şi anume,

„*priveşti în jur şi cauţi ceva plăcut de făcut, faci acel lucru până te plictiseşti, moment în care, repeţi procesul. Priveşti în jur şi cauţi ceva plăcut de făcut, faci acel lucru până te plictiseşti, şi repeţi procesul*”.

Sunt şanse foarte mari să pară înşelător de simplu, deoarece, după cum am tot repetat, viaţa este în realitate foarte simplă, însă, a fost gândită complicat de cei ce-au trăit până-n prezent. Dacă priveşti cu atenţie acest proces, o să realizezi că sunt de fapt detalii de bun simţ, că, aşa ar fi trebuit să arate viaţa în mod normal, că, ăsta ar trebuii să fie tiparul omului în viaţa de zi cu zi, că, ăsta ar trebuii să fie tiparul normal al activităţilor unei persoane, că, aşa ar trebuii să arate şi aşa ar trebuii să fie trăită viaţa. Este cel mai eficient mod de viaţă, iar marile companii au început deja să înţeleagă acest detaliu al comportamentului uman, şi anume, când omul face un lucru din plăcere, când are condiţii plăcute de muncă şi este tratat cu respect, el este mult mai productiv, mult mai implicat în activităţile sale.

Mai trebuie menţionat faptul că, absolut fiecare activitate face parte din această filozofie de viaţă, aşadar, nu excluzi nimic, scopul fiind, cultivarea unei rutine emoţionale plăcute, drept urmare, dacă cel mai plăcut lucru pe care ţi-l poţi imagina, sau singura ocupaţie disponibilă, este aceea de a te întinde în pat şi de a nu face nimic, păi, te întinzi în pat şi leneveşti, cât timp o faci având în minte scopul acţiunii tale, şi anume, acela de a te simţii cât mai bine, iar această acţiune fizică prin care tu leneveşti, cu certitudine face parte din strategia pusă în practică.

Hai să vorbim puţin despre logica acestei strategii, a acestei filozofi de viaţă, despre felul în care funcţionează ea, şi cum anume îţi poate schimba tiparul vieţii, calitatea rezultatelor şi a condiţiilor de viaţă.

Să spunem că viaţa ta este jalnică, este un dezastru, nu ştii să faci nimic, nu-ţi poţi imagina ce-ai putea face în viitor, nu ai dispoziţia necesară să faci absolut nimic, însă, alegi

să-i dai o şansă acestui curios proces. Şi începi cu lucruri simple, cu cele mai banale activităţi cu putinţă pe care le ai la dispoziţie, şi faci tot posibilul, ca fiecare activitate a ta pe întreg parcursul zilei, să fie făcută cu gândul la acest proces, şi anume, la fiecare activitate din timpul zilei, să încerci să găseşti o doză de entuziasm şi pasiune în respectiva activitate, indiferent dacă ţi-ai ales-o tu, sau reprezintă o obligaţie familiară, precum, spălatul vaselor sau cumpăratul alimentelor, deoarece, noi în cartea asta, am mai vorbit şi despre alte aspecte utile, precum sunt definiţiile, şi am spus că, singurul motiv pentru care o anumită activitate îţi generează un sentiment negativ, este definiţia pe care o ai asociată acelei activităţi, iar acum, schimbând definiţia, schimbi şi sentimentul pe care-l generează activitatea exersată.

Ce înseamnă asta? Asta înseamnă că, dacă cineva te-a tot obligat să speli vase, cu siguranţă ai început să deteşti spălatul vaselor, aducandu-ţi aminte de vocea severă a celui ce te-a obligat, de cuvintele deloc iubitoare, de neputinţa simţită, aşadar, deteşti spălatul vaselor, pentru că a fost o obligaţie pân-atunci.

Dacă în schimb, asociezi o altă explicaţie, o altă scuză cu spălatul vaselor, ceva de genul,

„spălatul vaselor este o joacă, este plăcută, acum nu mă mai obligă nimeni, şi *aleg eu să le spăl, acum am un scop precis, spălatul vaselor mă ajută să-mi exersez capacitatea de-a găsii plăcere în fiecare activitate, în fiecare gest, iar acest proces o să capete amploare, o să fac lucruri din ce în ce mai complexe şi mai importante, şi puţin câte puţin, o să am un altfel de control asupra vieţii mele, o să fiu mult mai sigur(ă) pe mine”*, etc, etc,

, şi foloseşti acelaşi tipar pentru tot ce-ţi displace şi nu ai de ales decât să-l faci. Te foloseşti de fiecare oportunitate de-a lungul zilei, cu scopul de a căpăta control asupra stării emoţionale.

Dacă încă te mai întrebi, de ce este importantă starea emoţională, mai citeşte o dată capitolul precedent.

Şi continuăm. Deci, ai ales să-i dai o şansă acestui proces, începi cu lucruri simple, le faci cât poţi tu de bine şi în măsura posibilităţilor financiare, fizice şi intelectuale, trece timpul, şi capeţi tot mai mult control asupra desfăşurării vieţii tale de zi cu zi, astfel, eşti mai tot timpul bine dispus(ă), eşti mai tot timpul vesel(ă), şi eşti mai calm(ă) şi te poţi concentra mai bine. Dacă până acum ţi-ai ales activităţi simple ca parte a acestui proces, când simţi tu că ai o dispoziţie suficient de bună, este un moment potrivit să gândeşti mai departe, să gândeşti cam ce ţi-ar place să faci cu viaţa ta, şi începi să faci puţină investigaţie cu privire la ocupaţiile profesionale disponibile, interesante şi suficient de simple încât să nu te intimideze, şi te apuci de studiat, asta, dacă n-ai făcut-o deja. În mod normal, pasul ăsta vine de la sine, omul având în permanenţă instinctul de-a face lucruri mai interesante, mai complexe, să producă mai mult entuziasm, mai multe oportunităţi, să genereze progres, asta, cât timp persoana este una activă, ceea ce nu se prea întâmplă în societatea umană.

Vorbim despre fizică aici, despre mecanica internă a fiecărei persoane. Cultivându-ţi puţin entuziasm în viaţa personală, progresul nu prea are limite, deoarece, capacitatea omului de a se autodepăşii, este una greu de explicat în termeni pe care să-i crezi şi să-i accepţi în momentul de faţă.

*Ca să ai o oarecare idee a posibilităţilor disponibile, mai cite*şte o dată capitolul precedent.

Hai să explicăm această filozofie de viaţă şi din perspectiva copilului care, deja are implementată această strategie, deja îşi trăieşte viaţa urmând aceşti simpli, fireşti, naturali, omeneşti, plăcuţi, pasionali şi expansivi paşi, pe care ţi i-am explicat pân-acum. Dacă acorzi puţină atenţie următoarelor argumente, o să-ţi priveşti copilul cu alţi ochi, o să-ţi priveşti copilul cu mai multă indulgenţă, cu mai multă relaxare, cu fascinaţie, înţelegând că, acest suflet neiniţiat de nimeni, urmează totuşi un plan, urmează nişte paşi, el respectă nişte reguli, şi nu face nimic accidental, nu face nimic la voia întâmplării. Este adevărat că micuţul mai face şi greşeli, şi îşi mai doreşte şi lucruri ce evident nu sunt potrivite pentru el şi nu-i pot fi permise, însă, în mare parte, copilul tău ştie mai bine decât tine ce face, iar acţiunile lui servesc unui scop măreţ, ce nu poate fi înţeles ori prezis nici de el, nici de tine, pentru că nu prea există soartă. Are atât de multe opţiuni în viaţă, atât de multe variante şi perspective disponibile, atât de multe direcţii în care se poate îndrepta, şi întotdeauna o să te surprindă cu alegeri plăcute şi creative,

"*dacă este înconjurat de dragoste şi înţelegere"*.

Hai să vedem cum arată ziua unui copil, iar dacă ai un copil, urmăreşte-i cu atenţie activităţile zilnice, şi o să observi că urmează exact acest plan, şi anume, el urmează calea cu cel mai mare grad de entuziasm, alegând întotdeauna cea mai plăcută activitate pentru el, iar după ce se plictiseşte, imediat caută altceva plăcut de făcut, şi chiar în timp ce copiii se joacă unii cu alţii, îi auzi planificând în continuare.

O să observi de asemenea, că cea mai importantă parte a acestei filozofii de viaţă, partea a treia, ei o fac absolut nativ, şi anume, nu fac absolut nimic cu nici un alt scop, decât, să se distreze, să se simtă bine, să-şi menţină şi să-şi exerseze plăcerea de-a fi activi, de a simţii plăcere, entuziasm, bucurie copilărească. Nu-i interesează de obligaţii, de nevoi, de economia mondială, de timp, de planuri, de scheme, de strategii, nu-i interesează sub nici o formă de viitor, îi interesează numai şi numai de prezent, de cât de plăcută şi amuzantă este joaca lor, şi cum s-o facă şi mai plăcută şi mai amuzantă.

Pentru adultul ce trăieşte frustrat şi agitat, este o imagine iritantă, aceasta a copiilor veşnic fericiţi, iar acest adult, interpretează nepăsarea copilului faţă de drama din jurul său, ca fiind iresponsabilă, şi consideră necesar ca micuţul să înveţe cât mai repede că viaţa este dură, neplăcută, nemiloasă, şi că viaţa este plină de suferinţă. Nimic mai departe de adevăr. Acest copil trăieşte cea mai eficientă formă de viaţă disponibilă în natură, el fiind mai conştient de propriile resurse, decât oricare altă fiinţă pe planetă noastră. În copilărie, îşi exersează şi-şi reglează mecanismul prin care oamenii au acces la resurse, prin care oamenii au acces la idei, îşi reglează mecanismul folosit atunci când întâmpină o problemă şi are nevoie de o soluţie, iar tiparul ăsta de viaţă o să-l ducă în cele mai potrivite locuri pentru el şi personalitatea lui, şi întotdeauna o să găsească cele mai creative căi să-şi îndeplinească visele.

*Dacă tot nu înţelegi cum, mai cite*şte o dată capitolul precedent.

Aşadar, acest copil se joacă aparent fără nici o un rost,

fără un scop precis, acum este micuţ, are doar câţiva anişori, motiv pentru care, are la dispoziţie doar maşinuţe, păpuşi, jucării simple, însă, este tot ce are nevoie pentru a fi activ, implicat, curios şi jucăuş. Odată cu trecerea anilor, o să-şi selecteze sursele de entuziasm cu mai multă atenţie. Începe să umble după adulţi să-i ajute la treburile casei, umblă după mami şi după tati să-i ajute la curăţenie, la bucătărie, vrea să-i imite pe adulţi, însă, urmează acelaşi plan, numai că, planul acum a evoluat, iar el nu se mai joacă doar cu jucării, ci, îşi diversifică paleta de opţiuni să-l ţină activ şi implicat în viaţă, şi în procesul ce are ca scop, dezvoltare abilităţilor sale fizice şi intelectuale, căutând în permanenţă provocări noi, modalităţi prin care să exerseze şi să-şi însuşească noi abilităţi, şi nu-l interesează cum o să-l ajute în viaţă, cum o să le pună în practică, sau cum o să-şi câştige existenţa folosindu-şi abilităţile. Pe el îl interesează doar să fie activ şi să exerseze, fiind setat, fiind programat să se îmbunătăţească permanent, să se autodepăşească, este setat să simtă progres, să simtă că nu stă în loc şi că merge înainte, este setat să ştie astăzi mai multe decât ieri, este setat să pună întrebări, să investigheze, să exploreze, să afle ceva ce nu ştie încă, este setat, şi nu trebuie să-l înveţe nimeni cum să înveţe sau cum să exceleze, trebuie doar să fie lăsat, să i se permită, iar dacă te relaxezi puţin şi-l priveşti ca pe minunea biologic-inginerească ce este propria ta fascinaţie de copil, o să faci mai mult decât să-i permiţi, şi chiar o să-l ajuţi, o să-l sprijini, o să-l îndrumi, o să-l protejezi de paranoia şi copilăria oamenilor, o să-l împuterniceşti, fiind irelevant cum arăţi tu în ochii altor părinţi, fiindcă, puiul tău, în timp, o să-şi selecteze cu mai multă atenţie preocupările, ele or să devină din ce în ce mai serioase, din ce în ce mai promiţătoare, din ce în ce mai entuziasmante, n-o să mai schimbe zeci de jucării într-o

zi, o să-şi orienteze atenţia către trei, patru, cinci preocupări mai interesante, mai provocatoare, mai stimulative, şi o să-ţi admiri puiul vibrând de pasiune şi dorinţă şi fericire, şi o să te surprindă de cât de ingenios şi creativ este el cu adevărat, dacă-i permiţi să fie.

Dacă încă nu înţelegi cum se pot întâmpla toate astea, mai citeşte o dată capitolul precedent.

Monologul de la începutul capitolului nu l-am scris accidental, aşadar, îţi recomand să-l mai citeşti o dată cu atenţie, fiindcă, dacă aştepţi ca minţile luminate ale acestei lumi să schimbe ceva în societatea noastră, iar echilibrul şi unda de şoc produsă de respectivele schimbări la nivel social, să te afecteze şi pe tine şi să-ţi îmbunătăţească viaţa şi situaţia financiară, mai ai de aşteptat vreo două mii de ani să trăieşti în condiţii decente. Întreg monologul a avut ca scop, ideea de a-ţi atrage atenţia că oamenii de la care te aştepţi să-ţi furnizeze soluţii şi să-ţi rezolve probleme, sunt depăşiţi de situaţie, iar această situaţie nu are nici o legătură cu prostia sau răutatea, are legătură strict cu informaţiile de care dispun şi cu perspectiva din care privesc ei omul, viaţa şi problemele din lumea noastră, probleme ce sunt create tot de către om.

Lumea în care trăim noi funcţionează în tipare, iar tiparul ce creează tot haosul de proporţii pe care-l observi de jur împrejurul tău, sunt de fapt nişte haosuri mai micuţe, create de fiecare persoană în propria viaţă, în propria familie, iar ele, unite, la nivel social, au un aspect înşelător, arată precum umbra unei micuţe furnici, ce este proiectată cu ajutorul unui far puternic pe un perete. Oamenii sperioşi şi dramatici, sunt toţi cu ochii pe umbra de proporţii nemaiîntâlnite, şi strigă toţi, MONSTRUL, când de fapt, este doar o micuţă furnicuţă,

privind mirată şi curioasă la masa de giganţi în două picioare, ce fug care încotro, şi se strâng pe la televizor să dezbată problema monstrului, şi scriu ziare având ca subiect, tot monstrul, iar masa de oameni intră pe forumuri, pe reţele de socializare, pentru a dezbate problema monstrului, ies la protest, pentru a protesta împotriva monstrului, când de fapt, monstrul, îl creează fiecare în propria viaţă, în propriul cămin.

Nici o lege din lumea asta nu poate rezolva o asemenea problemă, nefiind lipsa legilor explicaţia unor astfel de problemele. Problemele sunt provocate de tiparele de gândire mult prea diferite, iar aceste tipare îi motivează pe oameni să vină la un loc, numai şi numai atunci când sunt atacaţi pe un subiect comun, aşa cum a fost cazul ordonanţei 13 de acum câteva săptămâni, în rest, aceste tipare diferite de gândire, nu fac nimic altceva decât, să-i ţină pe oameni la distanţă unii de alţii, să-i ţină izolaţi, aceste tipare îi ţin pe oameni instigaţi unii împotriva altora, iar, cum noi am vorbit despre lista de priorităţi, ar trebuii să înţelegem că în urma unui asemenea climat social, pe lista de priorităţi a fiecăruia, nu se poate afla binele şi progresul comun, nu se poate afla binele copiilor tuturor, nu se poate afla binele planetei şi a vieţuitoarelor sale. Într-un astfel de climat social, pe lista fiecăruia de priorităţi, or să fie doar priorităţi de genul,

„să-mi fie mie bine, restul să se descurce, dacă mie nu mi-e bine, ar fi mai bine să moară şi capra vecinului, să-mi fie mie bine şi să-mi fie confortabil, nu-mi pasă de câţi copaci sunt tăiaţi pentru binele meu, sau în ce fel este poluată atmosfera sau apa planetei”.

Problema planetei este fiecare persoană în parte, şi n-o poate rezolva nici o lege, aşadar, dacă autoinvestigaţiile au

scos la iveală faptul că-ţi doreşti sincer o viaţă diferită, mai împlinită şi mai plăcută, nu mai aştepta după ceilalţi să cadă cu toţii de acord că trebuie schimbat ceva. Fă-o singur(ă) în viaţa proprie, fiindcă, oricum, asta este şi soluţia la nivel social.

Şi dacă tot nu ştii cum poţi realiza minunea de a-ţi schimba detalii în propria viaţă, mai citeşte o dată aceste două capitole despre emoţii.

Spor la treabă.

TESTUL OBEDIENŢEI

Capitolul ăsta, este o continuare a capitolului, *Imitatorul fără opinie,* în care, am vorbit despre o serie de experimente psihologice desfăşurate în anii ’60, ce au fost apoi subiectul unui film în 2015. Subiectul principal al acestui film, a avut ca scop un răspuns la întrebarea:

- Cum de au putut nişte fiinţe civilizate, să participe la acte inumane şi distructive?
- Cum de a putut fi genocidul aplicat atât de sistematic şi atât de eficient?
- Cum de au reuşit autorii acestor crime să trăiască liniştiţi, după ce au ucis peste zece milioane de oameni în lagărele de concentrare?

Asta este o întrebare la care cei mai mulţi dintre oameni nu doresc cu adevărat un răspuns, fiindcă, ar dispărea fantezia macabră pe care o au ei referitor la această enigmă, ar dispărea fantezia prin care, ei îşi imaginează că lagărele de concentrare şi acele ireale întâmplări petrecute în ele,

au fost opera diavolului şi a unor monştrii având copite, coarne, furci, înconjuraţi de flăcări, rupând bucăţi din cer şi le foloseau ca hrană, hidratându-şi pielea absorbind teama şi suferinţa fiinţelor umane, prin porii pielii lor acoperită cu solzi asprii, întăriţi de flăcările iadului în care şi-au petrecut eternitatea, până să evadeze pe Pământ şi să folosească această lume inocentă ca abator pentru hrana lor, constând în suferinţa din ochii şi lacrimile Îngerilor ce ocupă acest colţ de Paradis, de care ei, Îngerii, au avut atâta grijă, şi au păşit atât de atent, ca nu care cumva să deranjeze vreo frunză de la locul ei, ca de acea frunză să se bucure mii de generaţii după ei, Îngerii.

Dacă oamenii ar primii cu adevărat un răspuns la această întrebare, ar dispărea fantezia prin care îşi imaginează că această lume este ocupată de fiinţe inocente, şi că, şi ei la rândul lor sunt inocenţi, firavi, iubitori, paşnici, indulgenţi, îngăduitori, incapabili de a comite şi cele mai mărunte răutăţi, ar dispărea fantezia prin care-şi spun singuri că evită să calce chiar şi pe o insectă, şi că este aşa o tragedie când un melc îşi sparge cochilia, el rămânând fără căsuţă, şi suspină aceşti Îngeri atât de adânc şi de profund, şi expiră suferinţă traumatizantă simţită ca mărturie a tragediei petrecute, aceşti oameni sensibili şi delicaţi precum petale de băşina porcului, jenate de răutăcioasa natură, ce suflă vântul aspru către inocenţa Universului ce sunt ei, exprimată prin aceste petale strălucitoare şi veşnic parfumate, numite, cetăţeni ai societăţii umane.

Fanteziile născute din inocenţă şi din dorinţa sinceră ca toate aspectele Existenţei să fie la fel de inocente şi curate, sunt eterne. Ele se transformă în cele mai frumoase şi neaşteptate aspecte, însă, nu au niciodată finalitate. Aceste fantezii izvorâte din negare, din ignoranţă, din ipocrizie,

şi mai ales din teamă, ajung în cele din urmă să aibă parte de-o explicaţie destul de simplă, ce este întotdeauna primită ca un şoc, în urma căruia, ia naştere şi o reacţie violentă a celor ce trăiesc în negare, în ignoranţă, în ipocrizie, şi mai ales în teamă, iar aici mă refer în primul rând la oamenii de specialitate, după cum o să descoperi mai departe.

Stanley Milgram, se trăgea dintr-o familie cu tată maghiar şi mamă românca, iar înainte să-şi înceapă experimentul denumit de el, *Testul Obedienţei*, şi-a anunţat intenţia de a realiza acest experiment şi a cerut opinia "Experţilor*"* din breaslă, aceştia prezicând că,

"*doar o persoană din o mie va merge cu experimentul până la capăt"*.

Ei bine, s-au înşelat.

Experimentul a fost gândit în felul următor. Într-o cameră au fost create două încăperi lipite una de alta, însă, cu o uşă între ele. În prima încăpere au aşezat pe o masă, un aparat de generat şocuri electrice, ce conţinea câteva zeci de întrerupătoare, înşirate într-o singură linie, fiecare întrerupător fiind conectat la o intensitate diferită a voltajului. Primul întrerupător, cel din stânga, era conectat la cel mai mic voltaj, ultimul, cel din dreapta, având cel mai mare voltaj. În încăperea alăturată au aşezat o masă, un scaun, era tras un cablu conectat la aparatul electric, iar cele doua încăperi aveau un sistem audio, cu microfon si boxe, prin care se putea comunica. La butoanele aparatului era aşezată întotdeauna victima, persoana pe care se făcea experimentul, iar cel ce primea întotdeauna şocurile, era complice, lucra cu cei ce făceau experimentul, şi nu a fost niciodată curentat pe

parcursul experimentelor, deoarece, experimentul nu l-a vizat pe cel ce urma să fie curentat, ci pe cel de la aparat, cel ce urma să aplice şocurile electrice.

În ce consta experimentul? Voluntarul era rugat să rostească o serie de zece perechi de cuvinte, de exemplu, *măr acru, maşină stricată, haină neagră, avion mare, cană plină,* etc, după care, rostea doar primul cuvânt din fiecare frază, apoi, oferea patru variante de răspuns, printre care şi cuvântul corect. Complicele, trebuia să-şi amintească ce cuvânt se potrivea celui rostit iniţial de voluntar, şi să răspundă apăsând pe unul dintre cele patru butoane pe care le avea la dispoziţie, fiind nevoit să apese pe cel al cărui număr corespundea răspunsul corect, 1,2,3 sau 4, după care, se aprindea un bec în camera victimei, ce avea de asemenea patru becuri la dispoziţie pentru fiecare variantă de răspuns. Dacă persoana răspundea greşit, cel de la aparat activa primul întrerupător, cu cel mai mic voltaj, acest întrerupător aplicând o doză scurtă de curent, iar conform instrucţiunilor, victima trebuia să repete această procedură până termina cu toate cele câteva zeci de întrerupătoare, ce aveau spre final un voltaj foarte mare.

Instructajul se făcea în felul următor. În aceeaşi cameră erau, şi victima, şi complicele, ce se prefăcea că este şi el participant voluntar. Cel ce urma să ia loc la aparatul de curentat, avea titulatura de profesor, iar cel ce urma să fie curentat, avea titulatura de student, deoarece, experimentul avea ca scuză,

„*eficienţa pedepsei în educaţie*”.

Celor doi le era explicată procedura, iar victima era condusă în încăperea în care complicele urma să primească şocurile

din partea sa, pentru a fi informat cu privire la condiţiile ce urmau să fie îndurate de cel pe care urma să-l "*educe*". Scaunul studentului avea curele, iar profesorul trebuia să-l lege de mâini, pentru a-i limita mişcările produse de şocurilor curentului. Pe mâini, unde era conectat cablul electric, i se aplica studentului o pastă, pentru a fi evitate arsurile şi băşicile provocate de curentul electric, şi de fiecare dată, studentul, care era şi complice, avea grijă să menţioneze de ceva probleme cu inima, nu erau grave, spunea el, însă, existau ceva probleme.

Cu alte cuvinte, fiecărui participant îi era prezentat în detaliu, pedeapsa cumplită ce urma să i-o administreze unei alte persoane,

"*de bună voie, şi nesilit de absolut nimeni*.

Şi începea experimentul.

Este interesant de văzut filmul *Experimenter*, pentru că este şi amuzant, pe lângă dramatic. La începutul fiecărui experiment, fiind o uşă închisă între profesor şi elevul complice, complicele îşi desface curelele de la mâini, îşi desface cablul de administrat şocuri, şi scoate un magnetofon cu sunete deja înregistrate, apoi se relaxează. Profesorul, este serios, îşi face treaba cu atenţie, şi începe să pună întrebări. După câteva răspunsuri corecte, elevul începe deliberat să greşească, astfel, începe administrarea şocurilor electrice. Elevul răspunde greşit, iar, şi iar, şi iar, şi iar, voltajul creşte, şi iar creşte, şi iar creşte, şi iar creşte, iar din camera elevului se aude înregistrarea redată de magnetofon, care spune: au, au, au. Profesorul începe să fie îngrijorat, se mai uită în spate, unde stătea o persoană în halat şi observa în tăcere, luând

notiţe. Profesorul se mai foia, se mai agita, însă, îşi continua lecţia cu propriul elev, şi punea în continuare întrebări, în ciuda sunetelor din camera alăturată, sunete care, odată cu mărirea voltajului, deveneau şi ele mai serioase, şi sunau ceva de genul:

- Au, mă doare, opreşte-te, vreau să ies, opreşte-te, vreau să ies de aici, v-am spus că am probleme cu inima, nu mai vreau să mai am treabă cu experimentul ăsta!

După câteva avertismente serioase, se face liniște în camera elevului, nu se mai aude nimic. Chiar şi înainte că elevul să tacă, a mai existat câte-un dialog între profesor şi persoana în halat din spatele profesorului, acesta tot întrebând,

- Ce să fac în situaţia asta?,

, însă, de fiecare dată, era rugat în cel mai politicos mod cu putinţă, să continue, fiind liniştit de argumente precum:

- Indiferent dacă elevului îi place sau nu, el trebuie să continue până învăţă toate perechile de cuvinte!

Acum, situaţia era mai serioasă, pentru că elevul nu mai dădea semne că ar mai fi conştient, iar profesorul era iarăşi rugat în cel mai politicos mod cu putinţă, să continue, fiind liniştit de argumente precum:

- Trebuie să respecţi termenii experimentului şi să continui, iar termenii experimentului spun că, trebuie să continui chiar şi dacă elevul nu mai răspunde, tăcerea acestuia semnificând,

răspuns greşit. Ne asumăm noi toată răspunderea!

Profesorul continua, cu toate că propriile instincte îi spuneau să se oprească. Conform informaţiilor oferite pe parcursul filmului, aceşti oameni au avut reacţii negative destul de severe în timpul experimentului, înjurând, tremurând, bâlbâindu-se, muşcându-şi buzele, înfingându-şi unghiile în palme, însă, chiar şi în aceste condiţii, 65% dintre ei au mers până la capăt, administrând şocurile până la ultima doză, gândind, conform propriilor declaraţii, că experimentul depindea de ei, că făceau ceva important, şi nici măcar o singură persoană din aproape 800, nu a deschis uşa aflată la doar un metru distanţă, pentru a verifica starea elevului, mulţumindu-se doar să întoarcă în permanenţă privirea către o altă persoană, către un simplu om ca şi ei, însă, persoana având un halat, având autoritate, astfel, profesorul cerea indicaţii, cerea permisiunea, cerea aprobare, făcea sugestii, îşi exprima îngrijorarea, însă, nici unul nu a trecut peste indicaţiile primite de la persoana în halat, fiind atât de obişnuiţi să respecte indicaţii şi instrucţiuni, încât, au ignorat tot ce le spuneau propriile simţuri şi au ales să nu-şi asume răspunderea pentru propriile acţiuni şi suferinţa provocată unei alte fiinţe, fiecare dintre ei scuzându-se:

- Eu am vrut, însă nu am fost lăsat(ă)!

Nu ştiu cine eşti tu şi cum îţi trăieşti viaţa, nu ştiu cât eşti de violent(ă), de dur(ă) şi agresiv(ă) cu alţii, indiferent că sunt adulţi ori copii, însă, dacă eşti o fiinţă neputincioasă, aşadar violentă, atunci, cu siguranţă te-ai săturat ca eu să-i tot atac pe oameni în această carte, să le tot analizez acţiunile, să le critic alegerile, să adopt şi eu la rândul meu o

atitudine dură la adresa perspectivei din care aleg oamenii să trateze totul în jurul lor, şi probabil te-ai săturat să tot aduc în discuţie exemple publice ale lipsei discernământului şi a unei empatii reale faţă de tot ce se află în viaţă, însă, detaliile astea sunt la vedere, iar lumea noastră funcţionează în tipare, aşadar, exact acelaşi tipar scos în evidenţă de personalitatea curajoasă a acestui psiholog cu origini române, exact acelaşi tipar este întâlnit în aproape fiecare şcoală, în aproape fiecare cămin, în aproape fiecare relaţie dintre un părinte şi propriul copil, sau dintre doi parteneri. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, în lumea asta nu ar mai fi existat nici un strop de nefericire, de suferinţă, de ură, duşmănie, invidie, gelozie, boală gravă, sărăcie, nu ar mai exista aproape nici un detaliu negativ, dacă oamenii simpli ai acestei lumi nu ar aplica exact acelaşi tipar, în care, o persoană îi provoacă suferinţă unei alteia, iar când este întrebată de ce-a făcut un asemenea lucru, ea răspunde:

- Pentru că aşa mi s-a spus! Ai văzut că eu am vrut să mă opresc, însă, mi s-a spus să continui! Mi-a spus directorul de şcoală, mi-a spus guvernul printr-o lege, mi-a spus preotul la spovedanie, mi-a spus omul de ştiinţă la televizor, aşadar, cineva mi-a spus, şi mi-a spus că dacă nu fac lucrurile astea, crapă planeta şi murim cu toţii!

Aproape fiecare relaţie profesor-copil sau părinte-copil este conflictuală. Aproape fiecare relaţie soţ-soţie este conflictuală. Aproape fiecare relaţie dintre două sau mai multe persoane este conflictuală, pentru că, oamenii urmează până la ultima literă şi ultima virgulă, exact acelaşi tipar, în care, respectă instrucţiunile primite în copilărie de la o persoană cu autoritate, iar la maturitate, aplică în cele mai mici detalii, respectând cu sfinţenie fiecare detaliu prezent în

acel text comportamental predat în copilărie, fără să analizeze personal, cu logica şi raţiunea adultului, care acum, este mult mai coaptă, mult mai legată, nu mai este la fel de fragilă precum a fost ea în copilărie, însă, acest text comportamental este îmbibat, este impregnat cu atât de multă teamă, încât, adultul este literalmente înspăimântat de ideea de a gândii personal, de a contrazice argumentele criminale primite forţat, şi de multe ori, prin violenţă şi intimidare, de la nişte *simpli oameni, cu două mâini, două picioare, şi eventual, o diplomă*, însă, aceşti simplii oameni au fost în copilărie mult prea mari, prea puternici, prea intimidanţi, prea violenţi, şi prea insistenţi pentru a-i contrazice, pentru a le pune sub semnul întrebării discernământul, raţiunea, logica, umanitatea chiar, experienţa celor mai mulţi dintre copii în propriile familii sau în şcoli, fiind atât de traumatizantă, încât, nici la maturitate nu îndrăznesc să contrazică învăţăturile copilăriei.

Astfel, aceşti adulţi, foşti copii inocenţi, contagios de veseli, de jucăuşi şi curioşi, ce acum sunt doar nişte fantome şterse ale vieţii şi pasiunii ce ardeau odată precum Soarele-n ei, acum nu mai au vlaga necesară nici măcar să-şi exprime propriile opinii, să facă alegeri diferite de cele ale generaţiilor precedente, astfel, pun şi ei în practică planul la care au fost martori în copilărie, plan pe care l-au înregistrat pas cu pas, şi pe care, acum îl redau de asemenea pas cu pas, provocând aceleaşi suferinţe îndurate şi de ei la rândul lor, iar dacă se întâmplă să fie întrebaţi, de ce-ai făcut aşa ceva, ei, adulţii, răspund:

- Păi aşa e normal. Aşa se spune la televizor că e normal, aşa spune legea că e normal, aşa spune biserica, aşa spun oamenii de ştiinţă că e normal, aşa spun psihologii, aşa spune pedagogică!, etc, etc, etc,

, fiecare pomenind de o autoritate ca scuză pentru propriile fapte şi suferinţe provocată personal prin propriile acţiuni, nefiind în stare să realizeze că nu mai sunt copii, acum sunt oameni mari, sunt adulţi în toată firea, ştiu să citească, se pot documenta, pot pune întrebări, nu mai este necesar să le fie teamă, a trecut coşmarul vieţii cu părinţii ce i-au educat forţat, sau ce alţi adulţi au mai băgat spaima-n ei. Acum au proprii copii, propriile pacheţele pline de veselie şi fericire, iar aceşti adulţi, trăiesc în era asta actuală, cu informaţia disponibilă la simpla apăsarea a unor butoane, iar învăţăturile adulţilor ce-au provocat atâta haos şi teamă în mintea lor de copii, pot fi verificate, pot fi analizate. Nimic nu trebuie şters cu buretele, fiind informaţii importante în toate perioadele istorice posibile, însă, ele trebuiesc reactualizate, regândite, şi mai eles, trebuie pusă întrebarea:

- Cum pot fi informaţiile aplicate în era în care trăim noi, ca ele să fie inofensive, sigure şi folositoare?

Până acum în capitolul ăsta, am vorbit doar despre membrii familiilor şi acţiunile puse în practică mecanic, fără să le gândească. Ce să mai vorbim despre oamenii legii, soldaţi, muncitori, educatori, oamenii ce spun frecvent:

- Asta este legea, eu doar o aplic!
- Eu doar execut ordinele primite, nu este vina mea pentru ce s-a întâmplat!
- Asta este politica firmei, nu fac eu regulile!
- Asta este programa şcolară, şi astea-s ordinele de la minister!

Este exact acelaşi tipar, prin care, omul de distanţează

de consecinţele propriilor acţiuni, aruncând vina pe nişte fraze citite de pe-o foaie de hârtie, ori auzite din gura unei persoane, ce-a reuşit să-l convingă de falsa realitate conform căreia, ea ştie mai bine, sau, are mai multă dreptate, sau, nu are de ales şi trebuie să execute ordinul.

În 1963 au fost publicate rezultatele experimentului, urmând ani şi ani, în care, Stanley Milgram a fost atacat tocmai de cei ce-ar fi trebuit să înţeleagă mai bine adevărul îngrijorător şi periculos scos la iveală, interpretând experimentul ca fiind, printre altele, "*Imoral*", şi considerând că participanţii au fost păcăliţi, ignorând astfel, detaliile scoase la suprafaţă, rezultatele demonstrate în realitate, fiind aproape opuse faţă de cele prezise de logica şi raţiunea experţilor referitoare la comportamentul uman, comportament uman care, completez eu, nu este nimic mai mult decât,

"*o reflecţie fidelă a mediului înconjurător*".

Dacă mediul înconjurător este negativ, comportamentul uman este predominant negativ, dacă mediul este pozitiv, comportamentul uman este şi el predominant pozitiv. Mediu înconjurător însemnând,

"*Societatea Umană*".

Dacă-i explici deliberat copilului că are de ales, o să exerseze de-a lungul vieţii acest tipar de gândire, iar acest tipar, exersat zi de zi, devine instinct, devine parte firească a personalităţii sale, precum este vorbirea, sau abilitatea de-a citii şi de-a scrie, toate fiind dobândite prin exerciţiu, fără excepţie. Copilul, dacă i se permite şi este încurajat să gândească şi să facă alegeri, în copilărie o să greşească,

bineînțeles, însă, prin exercițiu, o să-și regleze cu timpul acest mecanism, această nouă abilitate firească și naturală omului, numită,

"*Gândire Deliberată*",

, această abilitate de a face alegeri, și de a estima cu o precizie surprinzătoare viitoarele consecințe ale propriilor acțiuni, și o să poată lua decizii diferite chiar și atunci când o altă persoană îi sugerează acțiuni negative.

Această abilitate de a face alegeri conștient(ă) de rezultatele acțiunilor personale, este adevărata "*Inteligență*", nicidecum memorarea și repetarea papagalicească a unor informații gândite de o altă persoană.

Dintre toți participanții la acest experiment, unul singur s-a ridicat și a plecat încă de la începutul experimentului, înțelegând efectele curentului asupra corpului uman, această persoană fiind inginer în electricitate, astfel, propria experiență la ajutat să ia decizii diferite de restul participanților. După cum am tot repetat, *informația generează comportament*, și nu are legătură cu vreo formă de genialitate sau compasiune, cât are legătură cu înțelegerea consecințelor propriilor acțiuni. Nu are nimeni nevoie de nici o școală pentru exersarea unei asemenea abilități, un analfabet fiind cât se poate de capabil să exerseze și să-și înțeleagă consecințele acțiunilor personale.

În 2008, acest experiment a fost recreat cu rezultate similare, iar în 2010, a fost iarăși recreat într-un reality show franțuzesc, în care, aproape 80 la sută dintre participanți au mers până la capăt cu administrarea șocurilor, așadar, în jumătate de secol nu s-a schimbat absolut nimic la nivel social, iar explicația este destul de simplă, și anume;

„oamenii însărcinaţi cu raţiunea populaţiei globului, au exact acelaşi tipar mental demonstrat de psihologii ce l-au atacat şi l-au criticat pe Stanley Milgram în urmă cu 50 de ani”.

Cumva, experţii şi specialiştii în comportament uman, în ciuda aspectului umanităţii şi acestei planete, nu consideră ca fiind utilă şi necesară informarea în masă în legătură cu felul în care funcţionează ei, şi ce consecinţe poate avea acţiunea unei persoane neinformate, ei, experţii şi specialiştii, fiind mai interesaţi să inventeze denumiri de boli şi afecţiuni, pentru simpla acţiune prin care,

“omul face o alegere, iar el priveşte alegerea dintr-o perspectivă greşită”.

De curând, experţii şi specialiştii şi masteranzii şi doctoranzii în comportamentul uman, s-au plictisit teribil ca de obicei, şi deschizând ochii din somnul în care s-au aflat zeci de ani, şi dorind să-i anunţe pe oameni că au mai deschis şi ei ochii, au mai inventat o etichetă umilitoare la adresa populaţiei umane, inventând, “Adultnescentul”, fiind un joc de cuvinte copilăresc, la adresa adulţilor cu un comportament mai potrivit adolescenţilor, aducând în discuţie faptul că, adultul îşi face mai greu curaj în zilele noastre să plece din casa părinţilor, şi să-şi asume responsabilităţi de adult. Să-mi fie cu iertare, însă, aşa cum fiinţa ce-a gândit, şi mai ales, psihologii ce-au ales să preia, să folosească şi să perpetueze o asemenea ofensă infantilă şi de ev mediu la adresa generaţiei actuale, etichete ce n-ar trebuii să mai existe în era, secolul şi mileniul în care trăim noi, aşa cum pentru aceşti psihologi consideră adulţii actuali ca fiind nişte *adultnescenţi*, aşa şi eu consider respectivii psihologi ca având comportament de

adultnescenți. Eu știu lucruri diferite despre lumea asta, și știu că ea funcționează în tipare, așadar, așa cum psihologii observă o diferență între generații, o diferență între, ce ar putea să facă oamenii, și ce aleg ei să facă în realitate, neavând curaj să-și asume mai multă răspundere personală, exact de aceeași manieră înțeleg și eu binele global și umanitar pe care l-ar putea face ei, psihologii, ce impact incredibil ar putea avea implicarea tuturor psihologilor de pe planeta asta în educarea și conștientizarea populației umane, ce calitate fantastică a vieții ar fi posibilă, și ce pace, și ce liniște, și ce progres, la nivel de specie și de societate umană, iar în schimb, ce atitudine copilărească și lipsită de responsabilitate alege să adopte masa uriașă de psihologi la nivel global, în condițiile în care, lumea asta este în flăcări.

Țara arde.....și psihologul inventează noi etichete!

Somn ușor și vise plăcute în continuare.

În urmă cu ceva ani, în presa americană a apărut un articol în care, se vorbea despre o lege căreia guvernul american i-a adus modificări recente. Această lege se referea la violența în familie, și mai specific, la dreptul părinților de a folosii pedeapsa fizică asupra copiilor, ca și corecție comportamentală, iar acea lege, ce i-au fost aduse îmbunatățiri atunci când a fost scris articolul respectiv, spunea ceva de genul:

- Părintele are voie să corecteze fizic comportamentul unui copil, doar folosind cureaua (sau ceva de genul ăsta), are

voie să aplice cel mult (x) lovituri, şi nu pe pielea goală, pielea copilului trebuie să fie acoperită.

În mare parte, cam aşa suna o lege gândită, scrisă şi votată în era în care trăim noi, de către oameni ce conduc una dintre cele mai sonore naţiuni ale planetei noastre, ţinând cont că, este şi una dintre cele mai violente ţări democratice, aşadar, dacă înşiri fiecare persoană raţională din societatea noastră, persoană cu informaţii elementare în comportamentul uman, bine-nţeles, şi-o întrebi pe fiecare:

- Crezi că mai trebuie permisă pedeapsa fizică asupra copilului?

Sunt destul de sigur că n-o să găseşti o singură persoană să considere că violenţa ar mai trebuii permisă, şi cu toate astea, găsim o astfel de lege în inima aşa-zisei democraţii, asta, dacă mai era vreun mister de ce nu s-a schimbat nimic în ultimii peste 50 de ani, din punct de vedere social.

Iniţial, când am citit articolul, nu mi-a venit să cred, gândind că guvernele lumii sunt pline de experţi, de specialişti, de consilieri. În prezent, eu ştiu alte lucruri despre tipare, iar dacă o problemă nu se schimbă radical, foarte, foarte, foarte rapid, înseamnă că cei însărcinaţi să o rezolve, ori nu sunt suficient de bine informaţi, şi nu ştiu ce fac, ori cineva nu vrea să o rezolve, având ceva de câştigat

de pe urma problemei respective, şi judecând după reacţia experţilor şi specialiştilor ce l-au atacat pe Stanley Milgram, aş spune cu toată certitudinea că oamenii nu prea înţeleg ce fac, indiferent ce doctorate sau masterate au ei.

Dacă mai aştepţi să rezolve cineva problemele sociale ale planetei noastre şi să te scoată din situaţia în care te afli, îţi doresc succes, o să cam ai de aşteptat. Îţi recomand însă, să pui mâna pe treabă şi să te ajuţi singur(ă), fiindcă, o să dureze mult mai puţin şi o să fie şi mai plăcut progresul provenit din propriile tale realizări.

TRUSA DE SCULE

Cultivarea Instrumentelor Potrivite.

Am şase ani şi locuiesc la o fermă împreună cu părinţii, un frate şi trei surori, dintre care două mai mici. Viaţa este frumoasă aici, este linişte, foarte multă verdeaţă, suntem înconjuraţi de pădure, sunt lacuri în apropiere, animale sălbatice, facem drumeţii călare, îngrijim animalele fermei, lucrăm pământul, ajut la repararea şi îngrijirea utilajelor, ajut chiar şi la mulsul vacilor atunci când nu am alte sarcini, ieri am vopsit hambarul împreună cu tata, fratele şi sora mai mare, mâine mergem să mai cumpărăm doi cai de la târg, ei fiind cei ce ne mai ajută atunci când utilajele fac probleme.

Viaţa este destul de frumoasă, sunt activ şi-mi place să fiu activ, ai mei sunt mândrii de mine, sunt mândrii că sunt harnic şi ascultător, ei vorbesc în fiecare zi despre fermă, şi cum aceasta o să ne rămână nouă, copiilor, iar noi o să rămânem toţi aici şi o să conducem ferma construită de bunici noştrii, iar împreună, o s-o facem şi mai frumoasă, mai profitabilă, şi chiar o atracţie turistică, însă, mie nu-mi stă deloc gândul la fermă. Fiecare clipă liberă o petrec în

faţa televizorului, uitându-mă la oameni cu adevărat fericiţi cântând la pian, şi sunt grozav de fascinat de sunetele pianului, se aprinde un foc în mine atunci când o clapă eliberează sunetul captiv în coardă sa. Sunt atât de fascinat de coordonarea dintre creier, mâini şi picior, şi chiar dacă nu ştiu ce înseamnă coordonare, realizez ce multă muncă este necesară pentru a atinge un asemenea nivel, fiindcă, încerc şi eu să-mi mişc degetele mâinilor aşa cum văd la pianiştii pe care-i urmăresc, iar mişcările mele nici nu se apropie de ceea ce văd la acei talentaţii vrăjitori în ale clapelor, dar nici o clipă nu mă intimidează diferenţa pe care-o observ, dimpotrivă, abia acum ard cu adevărat de fascinaţie şi pasiune şi dorinţă şi curiozitate, gândindu-mă:

- Oare cât timp îmi va lua să cânt mai bine decât omul ăsta fericit ce-mi trăieşte visul?

Am astfel de gânduri pentru că mă simt capabil, şi ceva în interiorul meu îmi tot spune că, prin exerciţiu pot cânta cel puţin la fel de bine, şi cu cât înţeleg mai bine cât este de muncă pentru a atinge un nivel similar, cu atât sunt mai fascinat şi mai determinat.

Dar eu nu pot spune nimănui de visul meu, nu pot spune nimănui de felul în care privesc eu viaţa, de felul în care mă privesc pe mine, pentru că, ei, părinţii, deja au decis ca eu să rămân la fermă şi să mă dedic activităţilor fermei. Deja şi-au făcut planuri pentru mine, iar eu nu sunt foarte sigur dacă mi-e teamă să le spun, pentru că mi-e teamă de ei, sau pentru că mi-e teamă să nu-i dezamăgesc, însă, este cert că mi-e teamă să le spun ce vise şi planuri am, şi aşa a trecut copilăria şi adolescenţa, fără ca eu să-mi urmez visul.

Chiar dacă n-am studiat în nici un fel muzică, sunete

emană din mine fără încetare. Atunci când muncesc, atunci când mănânc, atunci când călătoresc, atunci când stau degeaba, mintea mea compune cele mai complexe compoziţii, cele mai plăcute şi mai entuziasmante melodii, şi imediat ce le compun, ele se şi pierd, deoarece, nu cunosc note muzicale să le pot scrie, şi mă umplu de nervi, mi se pare o pierdere atât de mare ca mintea mea să creeze lucruri atât de complexe şi de frumoase, fără să muncesc absolut deloc pentru aceste fascinante creaţii, ce izvorăsc din mine fără să le cer, pur şi simplu se materializează în mintea mea. Eu le direcţionez în direcţia dorită, eu aleg instrumentele ce fac parte din compoziţii, însă, nu sunt eu cel ce manifestă toate sunetele perfecte şi potrivite împreună, astfel că, nu mai rezist şi mă înscriu într-o şcoală privată de muzică, fără să ştie nimeni.

Deja sunt major, profilul liceului nu-mi oferă nici o posibilitate, l-am ales pentru că n-am ştiut ce altceva să aleg, visele familiei de a crea o atracţie turistică din ferma noastră au fost doar fantezii, ferma fiind acum falimentară, la fel de pierduţi sunt şi fratele şi surorile mele, motiv pentru care, nu văd o altă cale de ieşire din situaţia în care se află întreaga familie, decât să fac ce ştiu că trebuia să fac încă din copilărie, şi anume, muzică. Au urmat doi ani de şcoală muzicală cu rezultate deloc promiţătoare, de vină fiind vârsta înaintată şi lipsa pasiunii curate pe care-o aveam în copilărie, pasiune, ce acum s-a transformat în disperare, în nevoie, în necesitate.

Aceste emoţii ale omului matur din societatea noastră, au schimbat în totalitate plăcerea mea de a mai exersa, de a mai auzii sunetele pianului, ce erau odată din altă realitate. Pentru mine nu păreau sunete pământene, eram mult prea fericit auzind pianul inundând încăperea cu pasiunea ascunsă

în cutia sa de lemn. Nimic din lumea asta nu mi-a produs o asemenea stare de fericire, o asemenea libertate de a simţii emoţii intense şi profunde ascunse în mine, nimic, niciodată nu m-a chemat cu mai multă claritate, cu mai multă insistenţă, cu mai multă răbdare, cu mai multă dragoste şi pasiune, cu mai multă siguranţă şi certitudine. Niciodată nu am simţit o chemare mai profundă, mai hipnotizantă, ca atunci când mă chema pianul către el, când mă chema pianul să-l cunosc în detaliu, în profunzime, să colaborăm împreună şi să compunem acele fascinante şi complexe compoziţii, ce-mi ofereau cele mai contrastante momente de fericire şi care se terminau întotdeauna în tortură emoţională, cu fiecare experienţă în care realizam că acele minuni simfonice urmau să dispară şi să fie pierdute pentru totdeauna, eu fiind singurul ce avea plăcerea amară şi dureroasă de a se bucura de ele, murind de oftică şi de necaz că nu puteam împărtăşii lumii operele de artă la care doar eu eram martor, fiind prezente doar în mintea mea, lipsindu-mi ustensila prin care aş fi putut materializa acele idei, acele vise prezente doar în conştiinţa mea, acele sunete ce erau fizice şi totuşi nu erau cu adevărat, ele existând doar în imaginaţia mea, neputând fi auzite şi ascultate de o altă persoană, neputând fi admirate, neputând fi simţite sentimentele atât de calde, de profunde, atât de dezarmante, atât de greu de reprodus şi de accesat prin alte mijloace altele decât prin muzică, iar mie îmi lipsea ustensila prin care puteam genera atât de multă magie, atât de multă pasiune şi fericire în lumea asta dramatică şi tristă, şi muream de oftică întrebându-mă, de ce nu am spus nimic în copilărie, de ce nu le-am spus alor mei că muzica era ceea ce doream eu să studiez, de ce nu le-am spus că pe mine mă cheama pianul, iar eu îl auzeam chemându-mă, de ce nu le-am spus atunci când pianul mă chema insistent, iar eu simţeam acea curată,

sinceră şi copilărească bucurie de a mă juca exersând, de a mă juca studiind, de a mă juca investigând, fiindcă, acum, tot ce fac se numeşte muncă, acum fac totul din obligaţie, din nevoie, nu mai există plăcere în absolut nimic din ce fac în calitate de adult, fac totul cu gândul la bani, la facturi, la supravieţuire, fac totul cu gândul la competiţia cu alţi oameni pentru nişte prăpădiţi de bani, fac totul cu amărăciune, cu tristeţe, pentru că aşa am fost educat întreaga copilărie.

Viaţa trăită la fermă doar cu familia, şi-a spus cuvântul. Viaţa trăită departe de societate, departe de oameni şi de interacţiunea cu ei, m-a sălbăticit, trezindu-mă la adolescenţă că nu mă prea simt bine în preajma oamenilor, iar eu realizez din ce în ce mai bine aspectul ăsta, acum, când sper să-mi fac loc în cea mai dezinvoltă şi mai nebună lume posibilă, în lumea muzicii, în lumea entertainment-ului. Sunt realist din fire, aşa că, mă trezesc rapid la realitate, însă, acest moment mă scutură serios, şocul suferit realizând că singura opţiune pe care o mai aveam de a rezolva situaţia financiară a familiei m-a dărâmat, înţelegând că această opţiune a fost şi ea doar o iluzie, a fost doar o minciună spusă pentru a nu accepta realitatea ce devenea din ce în ce mai clară, iar realitatea asta spunea că,

"*nu se mai poate schimba nimic*".

În momentul ăsta, pentru mine s-a rupt filmul. Şocul realităţii că o să-mi trăiesc viaţa singur şi sărac, este prea mult pentru un tânăr ce s-a simţit capabil încă din copilărie să trăiască o viaţă specială, şi-mi vin în minte amintirile copilăriei, în care, am avut oportunitatea de-a face înot în şcoala generală, însă, nu m-au lăsat ai mei, considerând că-mi va distrage atenţia de la şcoală şi de la planul familiei,

iar eu mă simţeam atât de capabil să fac sportul ăsta, şi mă simţeam atât de competitiv şi determinat. Apoi, am avut oportunitatea de-a face tenis, repetându-se scenariul, apoi, am fost atât de bun la baschet, încât, am fost selectat pentru echipa districtului, şi am refuzat, fiindu-mi teamă să le spun părinţilor. Am avut atâtea oportunităţi în viaţa asta, oportunităţi pe care eu le simţeam ca fiind potrivite pentru mine, ai mei intervenind de fiecare dată, iar eu mă simţeam atât de pregătit să mă lupt cu orice monstru urma să-mi iasă-n cale, cu orice balaur suflător de flăcări, şi simţeam că am o soluţie pentru orice problemă apărută-n viaţă.

Nu mă pot abţine să nu gândesc că e totul din vina lor, că e totul din vina planului lor stupid şi a ambiţiilor de-a face ce vor ei, când eu am avut oportunităţi peste oportunităţi să fac ceva interesant cu viaţa mea, şi de fiecare dată s-au pus în calea viselor şi a modului meu de a privii viaţa.

Au trecut patru ani, iar acum sunt şofer ce livrează colete grele, şi o fac deja de trei ani. Au trecut patru ani de depresie, de singurătate, patru ani de când sunt complet anesteziat, nu mai pot să mai gândesc, nu mai am puterea să mai visez, nu mai am puterea şi curajul să mai sper, a fost prea dureroasă ultima încercare de a mai permite viselor copilăriei să-mi dicteze acţiunile în viaţa asta, şi nu ştiu ce mă mai ţine în viaţă, însă, nu mai am curajul să-mi mai fac planuri. Viaţa pare să fie în totalitate împotriva mea, pare să mă considere pe mine vinovat că n-am ascultat chemarea pianului cu suficientă atenţie, pare să mă considere pe mine responsabil pentru situaţia în care mă aflu, şi pare să mă pedepsească, deoarece, nici bine nu-mi revin, că-mi şi dă încă o palmă, implicându-mă într-un accident, în care, am suferit răni la coloană, fiind în incapacitatea de-a mai face efort fizic de durată, astfel, luându-mi şi opţiunea de-a mai muncii fizic,

luându-mi şi ultima ustensilă disponibilă de a-mi câştiga existenţa.

- Acum pe cine mai dau vina?

Mai trec aproape şase luni, timp în care, am tot căutat diferite variante disponibile, şi una singură a ieşit în evidenţă, un singur domeniu ce mă încălzea şi mă entuziasma precum muzica, însă, presupunea studierea de la zero a acestei opţiuni, şi anume, informatica. Eu nu sunt obişnuit să învăţ, motiv pentru care, am făcut un liceu cu profil practic, şi nici p-ăla nu l-am terminat prea uşor, dar am simţit întotdeauna că sunt făcut pentru lucruri practice, nu pentru teorie, fiindu-mi greu să învăţ. Cum nu prea am avut de ales, şi am avut şi ceva bani strânşi pentru a mă întreţine o perioadă, am început să studiez informatica, iar după aproximativ un an, m-am şi angajat, însă, fără acte, deoarece, am întâlnit nişte oameni cumsecade ce mi-au înţeles situaţia, şi au acceptat să lucrez pentru ei fără a avea experienţa necesară postului respectiv. Până să încep studierea informaticii, nu ştiam ce variate sunt oportunităţile pe care le oferă acest domeniu, şi puţin câte puţin, parc-am început să-mi simt iarăşi inima bătându-mi în piept, am început să simt iarăşi cum îmi fierbe sângele de pasiune, a început iarăşi să-mi sclipească ochii de fascinaţie, am început să simt iarăşi curiozitate, şi am continuat să aprofundez acest domeniu în timpul liber.

Pentru că trebuie să mă mai şi relaxez între sesiunile educaţionale, mă relaxez urmărind videoclipuri pe youtube, şi pentru că acum am o altă stare mentală şi sunt mult mai calm, iar după atât de mulţi ani mă scald iarăşi în gândurile optimismului, zâmbesc iarăşi ca un copil ce a descoperit o comoară îngropată şi arde de nerăbdare s-o scoată din

pământ, să o deschidă, să vadă ce bogăţii conţine comoara, ei bine, într-un astfel de climat emoţional, Existenţa asta conştientă şi răbdătoare şi insistentă şi persistentă şi neobosită şi înţelegătoare şi iubitoare, Existenţa asta ce planifică experienţe şi orchestrează evenimente, şi pune la cale întâlniri şi sincronizări, şi-i ia pe oameni de mânuţă şi-i ghidează prin viaţă atunci când ei nu opun rezistenţă, iar într-un astfel de moment de relaxare, Existenţa asta invizibilă, însă, întotdeauna atentă şi ingenioasă, reuşeşte iarăşi să străpungă straturile de suferinţă şi durere în care m-am baricadat, şi mă ghidează către un videoclip cu o fată ce s-a filmat cântând la pian în propria sufragerie. Şi era atât de frumoasă fata, şi atât de liniştită melodia, iar degetele ei se plimbau atât de calme pe clapele pianului ce scotea sunete atât de frumoase, iar vocea fetei era atât de caldă şi de frumoasă, iar în fundal era cea mai calmă şi mai încântătoare atmosferă, cu cel mai frumos living, cu cel mai frumos şi mai liniştitor iluminat, şi cu cel mai calm câine ce se plimba liniştit prin casă, iar fata avea ochi atât de blânzi şi de luminoşi şi de frumoşi, şi cânta cu atât de multă uşurinţă, încât, s-a aprins iarăşi focul copilăriei în mine, s-a aprins iarăşi focul, în care, se aflau pasiunea şi dorinţa potenţialului fără margini pe care l-am simţit atât de mulţi ani, şi valuri după valuri de emoţii, de entuziasm, de uluială, şi mai ales, de reproş, gândindu-mă:

- Of, ce prost am fost. Am renunţat la visul meu de a cânta la pianul meu din copilărie, pentru că nu mai aveam opţiunea de a cânta pe scenă, printre bezmeticii de muzicieni?

- Visul meu de a cânta la pian, nu a avut niciodată legătură cu vreo scenă. Visul meu de a cânta la pian, a avut legătura doar cu mine şi cu pianul meu, şi atât. Eu am vrut să cânt la pian pentru mine şi pentru cei dragi. Scena n-a făcut

niciodată parte din visul meu, ea a venit ca urmare a nevoii banilor. Of, ce prost am fost.

Văzând fata asta frumoasă, cântând în frumoasa ei casă, cântând frumoasa ei melodie şi la frumosul ei pian, a fost în cele mai mici detalii, climatul perfect ca eu să-mi readuc aminte ce importantă este muzica pentru mine, iar momentul este absolut perfect, pentru că, nu mai am părinţii pe cap să-mi coordoneze viaţa, să-mi analizeze şi să-mi critice alegerile. Acum am banii necesari să-mi cumpăr propriul pian, internetul este plin de cursuri, de videoclipuri, prin care oameni minunaţi demonstrează tehnici şi exerciţii pentru pian, astfel, am absolut tot ce-mi trebuie să-mi încep îndeplinirea visului, vis, care, acum, are mai bine de 20 de ani, şi gândindu-mă înapoi, nu-mi vine să cred că a trecut atât de mult timp, iar eu am în sfârşit tot ce-am nevoie să-mi îndeplinesc cel mai râvnit şi mai longeviv vis.

Realizarea pe care o trăiesc acum, are doar câteva minute, şi simt sincer că visez, pare ireal şi încă nu-mi vine să cred. Am blamat Existenţa pentru accidentul la coloană, şi se pare că exact acel accident m-a îndreptat în direcţia în care am păşit în ultimii ani, şi care m-a condus spre posibilitatea de a-mi îndeplinii visul copilăriei.

- Cum funcţionează soarta asta!

Nu stau deloc pe gânduri şi imediat îmi cumpăr un pian, pe care-l pun în cel mai luminos loc din casă. Am grijă să-mi bată Soarele în ochi ori de câte ori ating acele clape aşteptate de peste 20 de ani. Simt că dragostea vieţii mele este în sfârşit în casa şi-n viaţa mea. Trăiesc cele mai confuze momente şi sunt în cea mai confuză stare emoţională, neştiind dacă

să plâng de fericire, sau să plâng de necaz că a durat atât de mult timp, când puteam trăi momentele astea încă de la 6 ani, alături de familie, că doar pentru ei vroiam să cânt. Acum o să cânt într-o casă pustie, fără familie şi fără oamenii dragi.

Încep să studiez pianul folosind acelaşi proces ca şi în cazul informaticii, folosind doar informaţiile disponibile pe internet, fiind atât de abundente, atât de diverse şi atât de disponibile, încât, nu am nevoie de cursuri, nu am nevoie să investesc bani preţioşi în informaţii pe care oameni cu suflet le pun la dispoziţie pe internet, sub o formă sau alta. Am atât de multe informaţii şi cursuri, încât, am probleme în a alege cu ce să încep mai întâi. Exersez o perioadă, însă, apare un blocaj, pentru că, sunt totuşi într-un conflict emoţional datorită opţiunilor disponibile în informatică. Nu ştiu în ce direcţie să mă-ndrept din punct de vedere profesional, fiind prea multe variante, şi toate plăcute şi tentante, şi am prea mult de învăţat să le fac pe toate, iar conflictul ăsta îmi afectează şi dispoziţia de a exersa pianul. Trec săptămâni, trec luni, iar eu sunt tot în conflict, însă, din conflictul ăsta răsare o serie de întrebări incredibile, ce-mi deschid ochii şi mă pun serios pe gânduri:

- Ce se întâmplă cu mine? Ce sunt emoţiile astea? De ce într-o clipă mă simt într-un fel, iar în altul mă simt altfel? Cum se numesc toate astea? Am, sau nu am, vreun control asupra emoţiilor, şi mai important de-atât, cine are astfel de răspunsuri?

Astfel, am repetat tiparul folosit în studierea informaticii şi a pianului, şi am început să pun tot felul de întrebări, folosind google-ul, folosind forumuri în care am întâlnit astfel de concepte, şi m-am trezit iarăşi cu un bagaj impresionant de

informaţii, cursuri video luate de pe internet, cursuri audio, cărţi în toate limbile posibile, referate ale studenţilor la psihologie, diferite forme de meditaţie, medicină alternativă, psihologie alternativă, toate pentru studiul în propria casă, şi m-am trezit iarăşi în veşnica dilemă:

- De unde, şi cu ce încep?

Ca să nu mai pierd timpul, am închis ochii şi am ales la întâmplare. Au trecut mai bine de cinci ani, timp în care, am făcut în paralel şi informatica, am studiat şi tot ce-am găsit legat de emoţii, convingeri, efectele acestora asupra omului, am studiat diverse forme de meditaţie, iar după doar câţiva ani petrecuţi în această lume a informaţiei proceselor interne ale fiinţei umane, abia acum simt că am deschis ochii şi văd cu adevărat ce se întâmplă în jurul meu. Simt că abia acum m-am trezit, şi m-am trezit înconjurat de oameni ce dorm în continuare, însă, sunt toţi somnambuli şi merg în somn, având diferite activităţi fizice pe care le fac în mod automat, fără a fi conştienţi de acţiunile sau consecinţele acţiunilor lor.

Este fascinant ce văd, însă, mă şi sperie teribil, mă cutremură gândul că, astfel de oameni adormiţi se urcă la volan şi conduc pe drumurile publice, astfel de oameni adormiţi sunt responsabili cu centrale nucleare, astfel de oameni conduc ţări, astfel de oameni sunt cu mâinile pe butoane ce pot lansa rachete nucleare, astfel de oameni se joacă de-a războiul, astfel de oameni se joacă de-a rezolvatul problemelor umanităţii, precum sunt, foametea, traficul şi consumul de droguri, traficul de persoane, prostituţia, violenţa în familie, şi toate capătă amploare, însă, nimeni nu pare să observe că oamenii ăştia ce vor să rezolve probleme, sunt adormiţi şi ei, privesc lumea dintr-o perspectivă total

eronată, nu numai că nu rezolvă nimic, dar mai şi agravează lucrurile, intervenţia lor somnambulă făcându-i pe cei implicaţi în astfel de fenomene infracţionale să fie mai inventivi în felul în care-şi conduc afacerile, sursele lor de venit.

Trezit la realitate de ceea ce observ în jurul meu, am decis să renunţ în totalitate la informatică, şi m-am dedicat educaţiei şi conştientizării oamenilor cu privire la repercusiunile acţiunilor lor.

Povestea asta nu mai este inspirată din scenariul unui film. Este povestea reală a unui bărbat, mediatizată de presa internaţională cu mai bine de cinci ani în urmă, iar pentru mine, viaţa acestui om este absolut fascinantă, şi genial planificată şi trăită, pentru a fi, atât educativă, cât şi o sursă de inspiraţie în acelaşi timp, fiind plină până la refuz cu detalii contrastante de explorat şi explicat, şi o adevărată şcoală de viaţă, datorită experienţelor pozitive, născute din cele negative. Detalii din viaţa aventuroasă a acestui bărbat, sunt prezente în viaţa fiecăruia dintre noi, însă, fiind educaţi să căutăm vinovaţi atunci când ceva nu funcţionează, refuzăm să acceptăm că întâmplările negative din timpul vieţii, ar putea fi doar o îmbrânceală ceva mai lipsită de sensibilitate a Existenţei, în încercarea de-a ne împinge în direcţia în care ştie că se află ceea ce ne dorim, sau ceea ce este potrivit pentru noi.

S-ar putea ca în copilărie să-ţi doreşti să ajungi astronaut, în condiţiile în care, locul perfect pentru tine poate fi un laborator de cercetare, unde să descoperi leacul unei boli incurabile, iar tu să fi unica persoană ce vede boala respectivă din perspectiva potrivită, şi este posibil ca, oricine-ar fi acolo sus şi ne mai îndrumă când suntem blocaţi, să vadă

mai bine decât tine importanţa ta şi să-ţi pună piedici prin care să ajungi în laboratorul cu pricina. Niciodată nu există eşec, până nu pui tu eticheta de eşec prin propriile definiţii, unei experienţe ce s-a desfăşurat diferit de felul în care ai sperat. Steve Jobs a explicat cel mai bine situaţia asta, când a folosit expresia, „*Connecting Dots*", în traducere, „*Conectând Punctele*", referindu-se exact la momentele contrastante din viaţa noastră, în care, avem parte şi de momente fericite şi de momente mai puţin fericite, pe care le considerăm negative. Experienţele negative se dovedesc deseori ca având o influenţă pozitivă mult mai mare decât ne-am astepta noi, în rezultatele pozitive rezultatate ca urmare a aşa-ziselor necazuri.

Ori de câte ori am purtat o conversaţie cu cineva, având ca subiect, potenţialul uman sau al persoanei respective, şi soluţii la problemele de zi cu zi ale vieţii, aproape de fiecare dată s-a lăsat cu reacţii de confuzie, deoarece, prin exerciţiu, omul devine expert în ceea ce a exersat, iar atunci când i se oferă o explicaţie a motivului pentru care o problemă persistă, de obicei persoana răspunde cu:

- *Am auzit ce-ai spus, însă, n-am înţeles nimic*!

De ce? Pentru că răspunsul pe care-l aude, nu seamăn deloc cu scuza pe care o tot gândeşte, cu scuza pe care şi-o tot oferă ca explicaţie a motivului perpetuării şi agravării problemei.

Aşadar, hai să vorbim ceva mai clar despre soluţii, despre potenţialul fiecărei persoane de a-şi genera alternative la problemele vieţii. În primul rând, trebuie specificat cât se poate de serios că, 1+1=2, şi întotdeauna acest calcul va avea acelaşi rezultat, indiferent cine face calculul. Cum lumea

asta funcţionează în tipare, exact acelaşi tipar se aplică şi în cazul oamenilor şi a vieţii. Dacă o persoană a avut un traseu groaznic prin viaţă şi a găsit în nenumărate rânduri soluţii pentru a merge mai departe, asta înseamnă că, fiecare persoană ce are un traseu groaznic, are aceeaşi capacitate de a genera soluţii şi alternative la problemele personale.

De asemenea, este important de înţeles ce este o problemă şi care este cauza reală a problemelor. Dacă s-a scumpit curentul, iar tu simţi presiune financiară din cauza facturii prea mari, sau afacerea are de suferit şi simţi că trebuie să măreşti şi tu preţul produselor, plângându-te şi justificând că este vina celor ce guvernează, şi că, cineva trebuie să ia măsuri, ei bine, toate aceste nemulţumiri, toată presiunea şi neputinţa simţită, o simţi pentru că nu ai suficiente resurse cultivate. Aşadar, fiecare presiune venită din exterior, cum ar fi, cheltuieli ce te întind mai mult decât simţi că poţi suporta, tu o iei ca pe o cauză externă, ca fiind vina cuiva din exterior, când de fapt, sentimentele de presiune şi neputinţă vin întotdeauna din interior, aceste emoţii fiind doar semnale că este necesară cultivarea de noi resurse, de opţiuni, să te mai pui la curent cu diferite alternative prin care să-ţi aduci resurse financiare în viaţa personală.

Dacă tiparul vieţii ar fi unul în care, îţi trăieşti viaţa diversificându-ţi paleta de opţiuni disponibile, şi ar trece nişte ani trăiţi în acest tipar, în momentul în care s-ar majora vreo factură, n-ai mai primi-o ca pe-o dramă ce trebuie reparată schimbând guvernul, ori ieşind în stradă. Cu alte cuvinte, dacă eşti medic şi studiezi în timpul liber, din plăcere şi curiozitate, psihologie, medicină alternativă, grădinărit sau afaceri, n-ai simţii nici un fel de pericol atunci când sunt aplicate creşteri de preţuri şi facturi. În schimb, ai simţii libertatea de a-ţi reorganiza viaţa personală şi profesională,

pentru a absorbii cu uşurinţă şocul financiar.

Dacă eşti un muncitor în construcţii şi-ţi trăieşti viaţa citind orice-ţi pică în mână, din medicină, din psihologie, din afaceri, design interior, grădinărit, etc, iar ăsta este tiparul tău de viaţă şi trec nişte ani aplicând-ul, principiile fizice după care funcţionează această lume spun că, obligatoriu, în cele din urmă o să găseşti o cale să progresezi din toate punctele de vedere, fiindcă, omul este maleabil, şi la fel de maleabile sunt şi realitatea şi viaţa sa. Posibilităţile de-a face lucruri interesante cu viaţa personală, sunt infinite, însă, îţi trebuiesc informaţiile potrivite, şi este necesar un plan şi un tipar de viaţă aplicat în fiecare zi, în care, să existe progres constant.

Scuza conform căreia, este altcineva de vină pentru situaţia personală, trebuie să dispară, pentru a-ţi reorienta resursele intelectuale către soluţii.

Hai să analizăm puţin detaliile experienţei bărbatului din această poveste. Am repetat de multe ori pe parcursul cărţii că fiecare persoană are un pachet de calităţi deosebite, şi oricând îşi poate cultiva cel puţin una dintre calităţi cu scopul de a-şi îmbunătăţii calitatea vieţii. După cum probabil ai observat din această poveste, bărbatul a avut un tipar de viaţă similar cu fiecare dintre noi, în sensul în care, el n-a avut parte de o educaţie diferită de a noastră, iar adulţii nu numai că nu l-au informat cu privire la propriul potenţial şi la opţiunile disponibile, dar i-au şi interzis să exploreze opţiuni diferite de cele deja alese de către părinţi, lăsându-l să ajungă la maturitate total vulnerabil, fără resurse, fără vreun plan, trăind aşa cum trăieşte aproape fiecare persoană în societatea umană, şi anume, de pe-o zi pe alta.

Hai să vorbim despre maniera în care interpretăm şi catalogăm diferitele experienţe din viaţa noastră, în special cele negative. El are un moment în care suferă un accident

la coloană şi consideră că accidentul i-a luat de pe masă opţiunea de-a mai lucra fizic. Şi el, ca aproape fiecare dintre noi, a fost educat să-şi câştige existenţa lucrând fizic, intelectul nefiind cu adevărat luat în calcul de societatea umană, şi nu pentru că n-ar exista opţiunea ca prin educaţie să fie cu adevărat cultivat intelectul, ci pentru că, din educaţie lipseşte înţelegerea corectă a potenţialului intelectual al fiinţei umane, şi cum se cultivă acest intelect. Este important de înţeles că fiecare persoană este inteligentă în felul ei, iar această inteligenţă se descoperă şi se cultivă în funcţie de tiparul intelectual al fiecărui copil. Am menţionat acest aspect când am vorbit despre „*Cele 7 Inteligenţe*". Inteligenţa se manifestă diferit la fiecare copil, şi trebuie cultivată acordând atenţie fiecărui copil separat, nu la grămadă, aşa cum se procedează în momentul de faţă în clasele de curs.

Şi continuăm subiectul legat de maniera în care interpretăm experienţele negative, menţionând că, acest bărbat a avut un accident la coloană, experienţă ce i-a luat de pe masă posibilitatea de a-şi mai folosii trupul fizic pentru a-şi câştiga existenţa. Cum el nu avea cultivată ideea conform căreia, ar fi o persoană inteligentă, accidentul a fost un moment serios de cumpănă, din perspectiva sa. Însă, care a fost în cele din urmă deznodământul? Forţat de împrejurări, a trebuit să caute resurse acolo unde era absolut sigur că nu există, şi anume, în propriul creier, în abilităţile sale intelectuale. N-a fost simplu, au durat 6 luni, însă, în cele din urmă şi-a descoperit pasiunea pentru informatică, pasiune pe care şi-a şi cultivat-o parţial.

Ce alte interpretări greşite şi incorect interpretate mai există în societatea umană, pe care acest bărbat le-a clarificat prin propriul exemplu? Este vorba despre pasul trei, din strategia şi filozofia de viaţă, despre care am discutat în

capitolul, „*Emoţiile, GPS uman*”, iar acest pas trei spune că:

“Absolut tot ce faci, trebuie să faci din plăcere şi doar din plăcere, cu nici un alt scop, în nici un caz nu unul financiar”.

În societatea noastră, mai există o frază de care adulţii lumii sunt foarte mândrii, şi se referă la ideea conform căreia „*Trebuie să termini tot ce începi*”, această idee fiind cât se poate de falsă, şi de incorect şi incomplet înţeleasă şi interpretată, simţindu-se cât se poate de clar lipsa informaţiei de actualitate. Ce parte din poveste a clarificat aspectele amintite? Momentul în care a redescoperit pianul, şi chiar l-a şi cumpărat. Probabil fiecare dintre noi s-ar fi gândit că el urma să studieze obsesiv pianul, şi urma să devină un pianist celebru. Pân’ la urmă, ce alt motiv ar fi avut să revină pianul în viaţa sa, ce alt rost ar fi avut, altul decât, fructificarea şi îndeplinirea în totalitate a visului copilăriei? Dac-ai fost atent(ă) la felul în care s-a desfăşurat povestea mai departe, atunci îţi aduci aminte că, ăla a fost momentul în care s-a reaprins focul pasiunii simţit în copilărie, redescoperind visul ce i-a marcat întreaga viaţă, însă, s-a trezit frustrat de starea emoţională oscilantă ce-l împiedica să exerseze, şi tocmai această frustrare a dat naştere întrebărilor, ce l-au condus în cele din urmă către domeniul, ce avea să devină menirea sa în viaţă, şi anume “Comportamentul Uman”, iar aceste întrebări au fost:

- Ce se întâmplă cu mine, ce sunt emoţiile astea, de ce într-o clipă mă simt într-un fel, iar în altul mă simt altfel, cum se numesc toate astea, am sau nu am vreun control asupra emoţilori, şi mai important de-atât, cine are astfel de răspunsuri?

Sunt întrebări la care am răspuns în cele mai mici detalii în cartea pe care o citeşti, şi o să mai răspund în continuare.

Este important de observat acest detaliu, şi anume, el şi-a descoperit cele mai importante două pasiuni din viaţa sa, informatica şi comportamentul uman, ambele având legătură cu folosirea intelectului, de existenţa căruia nici măcar nu era conştient, şi a descoperit cele două pasiuni după ce n-a mai putut lucra fizic.

Dacă asta nu este o intervenţie din dimensiunile superioare ale Existenţei noastre, eu nu ştiu cum altfel s-o mai numesc.

Hai să înşirăm descoperirile acestui om, ca şi potenţial personal, ca şi resurse ce puteau fi cultivate, dacă adulţii ar fi ştiut ce să caute în propriul copil. În primul rând, vreau să accentuez cea mai importantă componentă a acestei poveşti, şi anume, el şi-a adus aminte atracţia simţită faţă de pian, alegând şi o metaforă potrivită, prin dialogul cu pianul ce-l tot chema către el. Am menţionat aspectul ăsta de nenumărate ori, şi anume,

„*nu ai nevoie să practici o activitate pentru a afla dacă este potrivită pentru tine*”,

, ci, trebuie doar să te imaginezi cu toată seriozitatea practicând-o, închizi ochii şi-ţi imaginezi că eşti fizic acolo, în trupul persoanei, simţind bucuria ei, iar emoţiile îţi vor spune cu exactitate dacă activitatea este potrivită pentru tine. Emoţiile n-or să te mintă niciodată, dacă eşti sincer(ă) cu tine şi nu trăieşti în negare. Cu toţii am simţit în copilărie atracţii pentru anumite activităţi, însă, odată intraţi în rutina adulţilor, suntem educaţi să ne ignorăm emoţiile, şi suntem îndrumaţi să începem pregătirea pentru viaţa de adulţi.

Deci, ce calităţi a descoperit în sine bărbatul, calităţi ce

puteau face cu usurinţă parte din viaţa sa. În primul rând, pianul, apoi, a menţionat că a avut posibilitatea de a face înot în şcoala generală, tenis, baschet, a făcut în cele din urmă informatică, luând-o de la zero, însă, nu a specificat şi ce latură a informaticii, acest domeniu fiind deosebit de vast şi extrem de bogat în ramuri disponibile, ca apoi, să-şi orienteze atenţia asupra comportamentului uman. Sunt 6 calităţi pe care acest om şi le-a descoperit accidental şi fără vreo intenţie. Câte calităţi şi-ar fi descoperit dac-ar fi trăit într-o familie informată, într-o familie ce i-ar fi permis să exploreze, să-şi trăiască viaţa?

Suntem cu toţii educaţi după acelaşi tipar, iar dacă-ţi închipui că nu eşti o persoană talentată sau cu resurse, te înşeli cum nu-ţi imaginezi, însă, aceste resurse trebuiesc identificate, trebuie să iei în calcul vârsta, şi să-ţi analizezi opţiunile în funcţie de situaţia actuală, să-ţi creezi un plan pe care să-l respecţi, să-ţi creezi o listă de priorităţi, iar planul să aibă la bază tocmai această listă de priorităţi. După cum am mai repetat, prioritatea fiecărei persoane ar trebuii să fie *Starea Emoţională*, fiind cea mai uşor de influenţat, iar fără această piatră de temelie, nu poţi construii mai departe, lovindu-te de fiecare dată de emoţii, de emoţii negative, de frustrare, de nepăsare, de sentimente de neputinţă. Aşadar, prima ustensilă pe care trebuie să ţi-o cultivi, este o stare de plăcere, de pasiune, de dorinţă, de entuziasm. Cum îţi cultivi o astfel de stare emoţională? Ei bine, mai iei o dată cartea de la cap la coadă, şi-ţi clarifici toate definiţiile şi convingerile primite din societate, ce te-au condus către situaţia actuală. Toate problemele omului modern sunt probleme de percepţie, sunt probleme de filozofie de viaţă, lipsind informaţii utile, personalitatea omului fiind umplută până dă p-afară cu informaţii inutile, contradictorii, informaţii ce se bat cap în

cap şi-l conduc către o stare internă conflictuală. Practic, el se află într-un conflict cu sine, nicidecum cu lumea exterioară, ori cu lipsa calităţilor şi a resurselor.

În povestea de faţă este menţionată o realizare foarte importantă a acestui bărbat, iar realizarea se referă la plăcerea copilăriei de a exersa, plăcere ce-a dispărut odată cu maturitatea, odată cu momentul în care a intrat în ritm cu adulţii din jurul său, iar dispariţia plăceri exerciţiului din copilărie, i-a cauzat numai neplăceri şi momente de frustrare. Am repetat exagerat de mult că totul ţine de emoţii şi nimic altceva, nu ţine de voinţă, de talent, ori de forţa fizică. Oricei doreşti în viaţă îţi este adus de către emoţii. Fără emoţiile potrivite, poţi să depui tot efortul fizic disponibil în lumea asta, şi n-o să reuşeşti decât să te ridici din pat, şi cam atât. Lipsa unui sentiment de pasiune şi plăcere, o să-ţi îngreuneze orice acţiune fizică eşti nevoit(ă) s-o pui în practică. Ştiu că sună curios, însă, aici vorbim despre fizică. Am mai repetat aspectul ăsta, şi anume, fără o emoţie, acţiunea fizică literalmente n-ar mai fi posibilă. Singurul motiv pentru care eşti dispus(ă) la efortul fizic necesar unei acţiuni, este recompensa emoţională ce vine după îndeplinirea acţiunii fizice, şi de asemenea, după cum iarăşi am tot repetat, starea emoţională este cea de care trebuie să te îngrijeşti înainte de toate, ea fiind motorul responsabil cu toate acţiunile de care ai nevoie să trăieşti o viaţă diferită de cea din prezent, oricât de îndrăzneaţă ar fi viaţa imaginată şi dorită.

Povestea este plină cu detalii ce merită aprofundate şi explicate, însă, o să mai menţionez doar unul, şi o să-i dau *copy paste* acelui pasaj, deoarece, explică în doar câteva fraze, tiparul folosit pentru a-şi cultiva şi însuşii informaţiile din trei domenii de activitate:

- "Astfel, am repetat tiparul folosit în studierea informaticii şi a pianului, şi am început să pun tot felul de întrebări, folosind google-ul, folosind forumuri în care am întâlnit astfel de concepte, şi m-am trezit iarăşi cu un bagaj impresionant de informaţii, cursuri video luate de pe internet, cursuri audio, cărţi în toate limbile posibile, referate ale studenţilor la psihologie, diferite forme de meditaţie, medicină alternativă, psihologie alternativă, toate pentru studiul în propria casă, şi m-am trezit iarăşi în veşnica dilemă:

- De unde, şi cu ce încep?"

Îţi recomand să mai citeşti de câteva ori povestea, pentru că lumea în care trăim noi funcţionează în tipare, şi fiecare persoană se regăseşte câte-un pic în această poveste, iar dacă doreşti să schimbi ceva în propria viaţă, este un exemplu perfect de, „*ce trebuie şi ce nu trebuie să faci, pentru a schimba aspecte în viaţa personală"*. Sunt informaţii importante pe care le poţi compara cu propriul tău plan, pentru a reduce riscul de a repeta greşeli făcute de alte persoane în situaţii similare. După cum am mai amintit, astfel de poveşti sunt destul de frecvent întâlnite, mai toate personalităţile importante împărtăşindu-şi experienţele de viaţă prin propriile biografii.

În 2017, la Românii au talent, a venit o fată cu o voce încântătoare, care, după ce a terminat conservatorul şi n-a primit un loc la operă, a renunţat la ideea de a mai face altceva înafară de operă, astfel, această talentată fată a fost găsită lucrând ca femeie de serviciu. Nu este nimic ruşinos în a face curăţenie, însă, pe mine mă interesează,

“în ce măsură aceşti oameni îşi înţeleg opţiunile dispo*nibile, şi aleg în funcţie de aceste înţelegeri*”.

Dacă fata cu voce încântătoare din cazul de faţă şi-a descoperit un talent, o calitate, o pasiune, atunci, ea mai are probabil zeci de alte calităţi, talente şi pasiuni, despre care nu ştie încă, din simplul motiv că, a trăit aşa cum am trăit aproape fiecare dintre noi, si n-a încurajat-o nimeni să-şi exploreze şi să-şi cultive şi alte pasiuni în paralel, pentru a nu ajunge în situaţii dificile.

Cu siguranţă că foarte mulţi copii talentaţi, cu voci minunate şi potenţial deosebit, au urmărit cazul nefericit al acelei extrem de talentate fete, şi li s-au spulberat toate visele de-a ajunge solişti de operă, gândind că, poate ar fi o idee mai bună să urmeze o şcoală de mecanic auto, sau o şcoală economică, spunându-şi:

- Măcar aşa am un loc de muncă! Dacă fata asta atât de talentată n-a avut loc la operă, păi ce şanse am eu!? Mai bine mă ţin departe de artă!

Nu poţi gândii în felul ăsta. Sunt absolut toate informaţiile disponibile, să faci şi o şcoală de artă, să-ţi mai cultivi şi alte opţiuni în paralel, pentru a fi sigur(ă) că măcar una are şanse de reuşită, amintind de asemenea că, arta este responsabilă cu dezvoltarea inteligenţei, în aceeaşi măsură cu teoria.

TIMPUL, şi Listarea sa la Bursă.

În 2011 a fost creat filmul „In Time”, avându-l pe Justin Timberlake în distribuţie, iar acest film a avut ca subiect, “Timpul”. Povestea se petrece într-o eră futuristă, în care, moneda de schimb era, *timpul*. Adică, o pâine costa 5 minute, o haină costa o oră, iar fiecare persoană era plătită, în timp, în ore, fiecărei persoane, fiindu-i afişat cu cifre luminoase, pe antebraţ, timpul pe care-l mai avea la dispoziţie. Cum vremurile erau grele iar produsele scumpe, cei mai mulţi mureau tineri, căzând ca seceraţi în mijlocul străzii, când le expira timpul disponibil, şi afişat ca un tatuaj luminos pe mână.

Filmul a fost plictisitor, însă, pe mine m-a pus pe gânduri, aducând în discuţie unul dintre cele mai importante aspecte ale vieţii, şi totuşi, ignorat aproape în totalitate, de către fiinţele conştiente ce-şi trăiesc viaţa în realitatea asta, în care, există timp, există un proces, totul se face după un plan, după o serie de paşi, şi literalmente, tot ce se întâmplă în lumea asta, necesită o perioadă de timp pentru a fi pus în aplicare. Felul în care înţeleg oamenii timpul, felul în care ei privesc

timpul, şi mai ales, felul în care aleg să-şi petreacă timpul, este deosebit de fascinant, ţinând cont de faptul că, timpul nu este nelimitat, ţinând cont de potenţialul oamenilor, ţinând cont de bagajul deosebit de încărcat de calităţi disponibil, de opţiunile extrem de variate disponibile în lumea şi era în care trăim, în care, oamenii, oricât de haotici ar fi ei, au construit totuşi o lume cu multă diversitate, transformând-o în cel mai colorat şi mai delicios Bufet Suedez, cu opţiuni şi oportunităţi pentru toate gusturile şi pretenţiile posibile, pentru toate vârstele, toate etniile şi rasele existente, fiecare trebuind doar să aleagă din vasta paletă de bunătăţuri disponibile oriunde în această lume plină de diversitate.

Şi ce aleg oamenii în schimb? Aleg un loc de muncă stresant şi prost plătit, ce seacă din ei şi ultima picătură de energie, de răbdare, de plăcere şi de viaţă, apoi, sunt eliberaţi de proprietarul plantaţiei de sclavi, numit patron, şi li se permite să plece acasă, iar acasă, aleg emisiuni televizate, precum sunt ştirile sau emisiuni de divertisment, fiind doar o etichetă mai cochetă pentru *caterincă şi mişţocăreală*, lipsite în totalitate de informaţii necesare progresului personal şi colectiv. Sau, aleg dialogul cu alţe fiinţe la fel de plictisite, însă, acest dialog conţine doar bârfă şi critică la adresa altor oameni, sau glume ce şi le fac unii pe seama altora, iar de obicei, se întâmplă să mai fie şi copii prezenţi, copii ce observă acest tipar risipitor al adulţilor, pe care, ulterior îl repetă şi ei la maturitate, neştiind ce altceva se poate face cu viaţa şi timpul liber, lipsindu-le exemplele de adulţi informaţi, echilibraţi, conştienţi de lumea ce-i înconjoară, şi ce oportunităţi oferă lumea în care trăiesc.

Ştiu că tot ce spun sună critic şi răutăcios, însă, după cum am mai repetat, contrastul este deosebit de important şi educativ, deoarece, fără oameni să-şi trăiască viaţa ineficient,

fără oameni să-şi creeze singuri probleme, fără oameni să se menţină singuri şi prin propriile acţiuni proptiţi în acelaşi loc, fără oameni să-şi trăiască întreaga viaţă fără vreun strop de progres, fără existenţa acestor oameni confuzi, cei ce-şi doresc cu adevărat progres nici măcar n-ar avea habar ce înseamnă o viaţă ineficientă, o viaţă plină de probleme, o viaţă blocată, o viaţă trăită în stagnare, nu ar avea termen de comparaţie, nu ar avea o situaţie la care să se raporteze, nu ar avea un barometru cu ajutorul căruia să-şi măsoare progresele personale, astfel, ar trăii şi ei în ceaţă şi la voia întâmplării, nu ar avea claritatea necesară să facă alegeri diferite, din simplul motiv că, le-ar lipsii exemplele opuse, le-ar lipsii contrastul, aşadar, aceşti oameni neinformaţi şi ineficienţi, sunt extrem valoroşi, şi de-o importantă cum greu poate fi exprimată în cuvinte.

Însă, oricât de importante ar fi exemplele negative prin care pot fi comparate progresele personale, noi nu mai trăim cu o sută de ani în urmă, nu mai avem nevoie să greşim pentru a învăţa lecţii importante, din simplul şi vitalul motiv că, deja au greşind alţii în nenumărate rânduri înaintea noastră, iar aceste greşeli au fost studiate şi documentate, ca noi să nu mai fim nevoiţi să greşim. Se trăieşte de foarte mult timp pe această planetă, iar oamenii au făcut toate prostiile posibile, aşadar, nu prea mai este nevoie să repetăm şi noi aceleaşi greşeli făcute de alţii cu secole în urmă, pentru a ne putea folosii de învăţăturile şi înţelepciunea născută din astfel de experienţe. Trebuie doar să ne schimbăm puţin tiparul vieţii, să ne reorganizăm timpul liber, să ne redirecţionăm atenţia către surse de informaţie ce livrează informaţii utile şi aplicabile, informaţii menite să inspire un sentiment de împuternicire, luciditate şi claritate asupra vieţii, să inspire o perspectivă din care să nu lipsească progresul, să nu

lipsească sentimentul de înaintare în viaţă prin propriile forţe, prin propriul potenţial, prin propriile calităţi, calităţi ce, întotdeauna pot fi puse la dispoziţia şi în sprijinul celorlalţi.

Timpul, este cel mai valoros bun pe care-l posedă omul, iar acest timp,

"*se investeşte*".

Dacă-ţi investeşti timpul în caterincă şi mistocăreală, dacă-l investeşti peticind nesiguranţa şi lipsa respectului de sine, prin şmecherie şi agresivitate, o să rămâi veşnic în locul în care te afli, în situaţia în care te afli, perpetuând, şmecherie şi agresivitate.

Dacă-ţi investeşti timpul în informaţie, în calităţile şi pasiunile personale, în explorarea propriului potenţial, şi în strategii, ce, pas cu pas, îţi aduc picături de progres, în timp, acele picături vor căpăta amploare şi se vor transforma în adevărate torente, în adevărate inundaţii, pe care nu vei ştii cum să le gestionezi. Însă, n-o să se întâmple niciodată aşa ceva, deoarece, lumea asta inteligentă n-o să-ţi dea niciodată mai multă prăjitură decât poţi mânca, o să-ţi dea doar felia pentru care eşti pregătit(ă), însă, mărimea feliei o decizi tu, în funcţie de timpul investit în tine, şi în funcţie de răbdarea şi pasiunea investite în progresul tău. Aici vorbim despre, mai multă fizică şi mecanică decât vor oamenii să accepte.

Dac-ai avea acces, măcar câteva ore, în viaţa oamenilor de succes, pentru a vedea cu ochii tăi cum îşi trăiesc ei viaţa, ai fi şocat(ă) de cât de calculaţi sunt, de cât de mult îşi preţuiesc timpul disponibil în fiecare zi, de cât de obsedaţi sunt de timp. De aici s-a născut şi expresia,

„*Timpul înseamnă bani*".

Însă, această expresie este foarte veche şi provine dintr-o perioadă în care, oamenii nu aveau suficiente informaţii. În prezent, "*Starea Emoţională*" a detronat "*Timpul*" ca importanţă. A devenit mult mai importantă „*starea emoţională*" pe care o ai, în „*perioada de timp*" petrecută într-o activitate, luând naştere expresia de „*Muncă Inteligentă"*. Nu ai nevoie să investeşti zece ani muncind până la epuizare. Ai nevoie de doar doi, sau trei ani, muncind din plăcere şi pasiune şi entuziasm, doar câteva ore pe zi.

Datorită tiparului absolut haotic, iraţional şi total ineficient al oamenilor, Timpul, rămâne totuşi partenerul de nelipsit al Emoţiei, şi rămâne cea mai valoroasă componentă din percepţia oamenilor de succes. Dacă le-ai propune oamenilor de succes ca „TIMPUL SĂ FIE LISTAT LA BURSĂ", toţi ar fi imediat de acord, ştiind ce valoros şi preţios este *timpul*, ştiind cum se foloseşte *timpul*, ce trebuie făcut cu *timpul*, cum poate fi el valorificat, cum poate fi folosit mai eficient. Sunt matematicieni şi statisticieni ce au realizat adevărate ecuaţii matematice, pentru a stabilii cum poate fi folosit *timpul* cu mai multă eficienţă în anumite situaţii.

Dacă *timpul* ar fi listat la bursă, ar devenii cel mai important bun tranzacţionat pe planeta noastră. Ar întrece tot petrolul şi acţiunile companiilor, ce pot dispărea în orice clipă, fiindcă, oamenii confuzi şi iraţionali ce nu înţeleg cât de important este *timpul* şi ar fi dispuşi să-şi vândă zeci de ani din propria viaţă pentru nişte bani, sunt majoritari pe planeta noastră, şi se nasc în fiecare zi, iar numărul celor ce înţeleg importanţa timpului, este ridicol de mic, fiind o specie rară.

DECLARAȚIA DE VENIT INTELECTUAL

Imaginează-ți că s-a votat o lege prin care, guvernul impozitează toate informațiile pe care le accesezi în anul respectiv, informații ce te ajută în mod pozitiv în viață, iar în urma aplicării lor, îți îmbunătățești într-un fel calitatea vieții, ori devii mai fericit(ă), ori mai sănătos(sănătoasă), ori mai prosper(ă). Imaginează-ți că experții și specialistii din guvern, au gândit un mecanism prin care, îți este calculat impactul pozitiv al informațiilor accesate și aplicate de tine, și care, au avut ca efect, îmbunătățirea vieții în general, indiferent că vorbim despre o îmbunătățire a stării de fericire, a stării de sănătate, ori financiare. Imaginează-ți că au reușit să gândească o metodă, prin care, să-ți calculeze cu exactitate îmbunătățirile calității vieții și le transformă în echivalentul lor în bani, iar în urma calculului rezultat, te impozitează ca pentru orice altceva. Imaginează-ți că în fiecare an primești o declarație de venit, iar această declarație conține și o secțiune, în care, ți se cere să declari cu exactitate informațiile ce au contribuit la progresul tău în viață, indiferent sub ce formă au fost ele disponibile, în format audio, video, sau text.

Ce scrii tu în declarația asta de venit? Ce informații ai

accesat anul ăsta, cu intenţia deliberată de a progresa tu şi cei din jurul tău?

Imaginează-ţi că declaraţia conţine şi o serie de întrebări, aşezate în capul listei, fiind primele lucruri ce te întâmpină atunci deschizi declaraţia, iar întrebările sună în felul următor:

- *Eşti conştient(ă)* că poţi progresa în viaţă?
- *Eşti conştient(ă)* că progresul face parte din natura umană, şi că, *din punct de vedere al principiilor fizice după care funcţionează această lume, poţi progresa în fiecare zi a vieţii tale?*
- *Eşti conştient(ă)* că ai dreptul să progresezi?
- *Eşti conştient(ă)* că progresul este un drept fundamental al omului, şi că, nici o altă persoană nu are dreptul să te împiedice în vreun fel să progresezi, nici părinţi ori familia, nici membrii ai vreunui guvern?
- *Eşti conştient(ă)* că eşti om, şi că ai capacitatea de a progresa?
- *Ţi-a adus cineva la cunoştinţă aceste aspecte până-n momentul de faţă?*
- *Suntem fericiţi să-ţi aducem la cunoştinţă că, tu chiar dacă eşti Mowgli şi ai fost crescut(ă) de lupi, ai aceeaşi capacitate biologică şi fizică de a progresa, aşadar, aceleaşi reguli se aplică şi în cazul tău!*

Imaginează-ţi că te-ai trezit în braţe cu o astfel de hârtie. Ce-ai scrie în ea? Ce fel de informaţii ai accesat tu în anul ăsta, sau în oricare dintre ani? Din ce surse? Dacă ai citit cărţi, ce fel de cărţi? Romane de dragoste, dramă, cărţi religioase, sau cărţi utile vieţii?

Imaginează-ţi că această declaraţie conţine şi un test

de logică, de raţiune, de discernământ, iar el sună în felul următor:

- Dacă în casă a izbucnit un foc de mici dimensiuni, ce însă, ameninţă să se răspândească, iar tu ai un extinctor la doar un metru de tine, pe care tu nu ştii să-l foloseşti, însă, ai manualul de utilizare în bibliotecă, printre alte cărţi de dragoste, drame, cărţi medicale, religioase, ghiduri de conversaţie. Aflându-te în această situaţie ce necesită o acţiune din partea ta, ce informaţie crezi că ţi-ar fi utilă în situaţia dată, ce carte iei din bibliotecă să citeşti?

S-ar putea să te amuze, să dai ochii peste cap şi să spui:

- Ce întrebare ridicolă. Auzi şi tu, ce carte iau dacă îmi arde casa iar eu am manualul de utilizare a extinctorului în bibliotecă? Bine-nţeles dragă că iau un roman de dragoste, să citesc şi *eu admirând flăcările încântătoare şi romantice! La urma urmei, cât de des vezi flăcări provenind din propria casă? O asemenea experienţă este unică, trebuie filmată cu smart telefonul, să pun filmuleţu' pă youtube,* să devin *viral(ă) şi cunoscut(ă).* Îmi *fac şi câteva selfie-uri cu casa luminată ca de Crăciun,* să le pun pă facebook, să-mi dea lumea like-uri! Că doar aşa exişti şi ştie lumea dă tine!

Ştiu că pare o glumă acest dialog, însă, cam ăsta este tiparul la nivel social. Vieţile oamenilor sunt în flăcări, căsniciile sunt în flăcări, relaţiile părinţilor cu proprii copii sunt în flăcări, situaţia profesională şi financiară aproape a fiecărei persoane este în flăcări, starea emoţională şi de sănătate a oamenilor sunt în flăcări, relaţia dintre oameni este în flăcări, planeta este în flăcări, atmosfera şi stratul de

ozon sunt în flăcări, vieţuitoarele planetei sunt în flăcări, ecosistemul este în flăcări, viitorul tuturor este în flăcări, iar oamenii citesc cărţi de dragoste, urmăresc ştiri ce prezentă faptul că lumea asta este în flăcări, fără să furnizeze cea mai elementară informaţie, pe care societatea, de la primul până la ultimul om, s-o aplice, cu scopul ameliorării acestei dramatice situaţii. Oamenii urmăresc emisiuni cu temă dramatică ori divertisment, urmăresc orice oferă mass media, în timp ce vieţile lor ard în flăcări metaforice, în timp ce mediul înconjurător arde în flăcări invizibile, însă, în toate situaţiile, distrugerile nu sunt imaginare, sunt cât se poate de reale, de vizibile, de palpabile, de respirabile, iar oamenii tuşesc uitându-se la drama sau caterinca televizată, se irită, şi blamează, şi înjură, şi critică, şi acuză, şi gesticulează, şi se adună în grupuri şi continuă stresul, şi blamatul, şi injuriile, şi criticile, toate, în timp ce repetă tiparul ignorant, holbându-se în continuare, hipnotizaţi şi fără reacţie, la emisiunile lor dramatice sau distractive, pentru a mai trece timpul, sperând ca generaţiile viitoare să aplice un alt tipar de viaţă, şi să rezolve problemele pe care ei le ignoră în timp ce sunt revoltaţi. Tiparul nu se poate schimba, pentru că, aceşti micuţi copilaşi, ce-şi observă părinţii trăind în ignoranţă, o să înveţe rapid că aşa este firesc şi normal să fie trăită viaţa.

Cu mulţi ani în urmă, un grup restrâns de mame au ieşit cu bebeluşii în căruţuri, să protesteze în faţa unei primării, undeva în ţară. Printre aceste mămici, era şi un tată împreună cu bebeluşul său, ieşit la acelaşi protest, iar domnişoarele reportere n-au rezistat tentaţiei şi s-au dus direct la tătic să-l întrebe de ce protestează. În doar câteva fraze, acest tânăr tătic, a reuşit să explice în cele mai mici detalii de ce nu funcţionează aproape nimic în lumea noastră. A reuşit să explice de ce vieţile oamenilor stagnează, de ce omenirea

se află într-un regres vizibil, cu excepţia tehnologiei, în aceste fraze, a explicat de ce atitudinea clasei politice la nivel global este una rece şi de superioritate, de ce probleme grave, cu soluţii ridicol de simple, nu-şi găsesc rezolvarea, şi de ce întreaga viaţă pare să fie doar o repetare a celei mai mizerabile zile din viaţa fiecărei persoane. În doar câteva fraze, acest bărbat a reuşit să explice de ce încă mai există dezechilibru social, clase sociale, violenţă, copii abandonaţi, educaţie mediocră, nefericire, boală, sărăcie, divorţuri, corupţie, batjocură politică, iar acel tată de copil, acel exemplu pentru un viitor adult, ce-i va urma tiparul vieţii în cele mai mici detalii, le-a explicat pe toate când şi-a motivat prezenţa la protest, şi a spus în felul următor:

- Eu accept că noi suntem o generaţie de sacrificiu, şi nu mai sper să se mai schimbe nimic pentru noi, dar vrem ca măcar pentru copii noştri SĂ FACĂ GUVERNUL CEVA!

Ştiu că aceste fraze nu par să spună mare lucru, fiind şi tiparul social al majorităţii oamenilor din societatea umană. La vremea la care a fost difuzat reportajul, şi eu gândeam exact la fel, aveam aceleaşi aşteptări de la viaţă. Frazele acestui tată spun foarte multe, fiindcă, dacă te întorci câteva sute de ani în trecut, pe vremea lui Ştefan cel Mare, şi-i întrebi pe oamenii acelor vremuri, ce aşteptări au ei de la viaţă, o să primeşti aproximativ acelaşi răspuns. Sunt sute şi sute de ani, de când oamenii născuţi în această lume repetă exact acelaşi tipar, iar părinţii, îi învaţă în mod neintenţionat pe copii exact acelaşi tipar de viaţă. Ei vor sincer ca micuţii lor să aibă parte de condiţii mai bune, vor sincer ca micuţii lor să fie mai siguri şi mai stăpâni pe propria lor experienţă, şi le dau tot felul de sfaturi pe care le consideră înţelepte, le

consideră învăţături învăţate şi de ei prin chinuri şi suferinţă, şi de multe ori, cu lacrimi în ochi îi avertizează pe copii de pericolele lumii, şi le explică pe-un ton dramatic, şi cu privirea împietrită de durere şi suferinţă, ce trebuie să facă pentru a avea parte de o viaţă diferită de cea trăită de ei, şi pentru a nu repeta aceleaşi greşeli, însă, este irelevant dacă oamenii vor sau nu să accepte, dar, *lumea asta funcţionează pe baza unor legi,* iar una dintre legi spune foarte clar că:

- Copilul va urma mai mult exemplul, decât sfatul!

Este greu de acceptat de către orice părinte, însă, ei pot da din gură la nesfârşit, pot sfătui pe cele mai dramatice şi mai apocaliptice tonuri, pot avertiza, pot ameninţa, pot prevestii, pot ghicii în palmă şi-n cafea, pot ghicii în stele şi-n galaxii prevestirea nenorocirilor şi cum pot fi ele prevenite. Până ce aceşti părinţi nu pun ei mâna să schimbe măcar lucruri simple, ce ţin de bun simţ, până ce nu dau ei personal exemplu prin propria atitudine faţă de viaţă, ca micuţii să aibă parte de o imagine a omului ce pune în practică o informaţie, şi schimbă cursul aparent negativ al vieţii într-un curs pozitiv, până ce adultul nu-i explică practic, şi până nu-i explică aplicând o filozofie diferită a vieţii, în urma căreia au rezultat schimbări pozitive, până nu se întâmplă toate aceste lucruri, copilul o să uite la fel de repede cum a şi auzit. O să fie iritat de părintele ce stă cu berea sau ţigara în mână, în timp ce-i cere copilului un comportament diferit, şi să fie el mai matur şi mai responsabil. O să fie iritat de părintele ce are pretenţii, în timp ce el, părintele, îşi pierde timpul în faţa televizorului, şi strigă:

- Pune mâna pe carte că uite ce grea e viaţa!

- Dacă vrei o viaţă mai bună decât a mea, pune burta pe carte!

- Eu am pretenţii de la tine, aşadar, să nu ieşi din cameră până nu-ţi termini lecţiile!

- Termină cu prietenii, termină cu anturajele, pentru că, dacă ai carte, ai parte!

- Uită-te la mine cum trăiesc. Tu trebuie să trăieşti diferit de felul în care trăiesc eu!

Copilul, în tot acest timp, aşteptând nerăbdător să termine părintele cu lecţia de filozofie, îşi pune singur întrebări de genul:

- Tu ai pretenţii de la mine şi-mi ceri mie să să fac lucrurile altfel? Da pe tine cine te opreşte? Cine te opreşte să pui mâna pe treabă?

- Îmi ceri mie să fiu serios şi ambiţios, în timp ce tu stai cu berea sau ţigara-n mână şi te uiţi toată ziua la televizor, apoi mă cerţi când ies zece minute cu prietenii?

- Tu stai cu romane de dragoste în mână, stai pe facebook, stai la discuţii cu prietenii şi prietenele, când noi avem nevoie de informaţii. Eu am nevoie ca tu să te documentezi, pentru că am nevoie să discut cu cineva matur, am nevoie să vorbesc cu cineva informat, am nevoie să mă consult cu cineva referitor la viitorul meu! Am nevoie să vorbesc cu cineva care ştie ce vorbeşte!

- Aşa m-ai ajuta, nu dându-mi sfaturi. Am nevoie de sprijin real din partea ta. Evident ai timp, din moment ce te uiţi la televizor, citeşti cărţi şi stai pe facebook sau pe telefon. Nu crezi că ţi-ai putea reorienta puţin timpul liber spre surse reale de informaţie, spre informaţii de care am eu nevoie. Nu crezi c-ar trebuii să fie puţină colaborare?

- Îmi spui că ai pretenţii, apoi mă trimiţi la şcoală să scapi de mine. Mă trimiţi în grija altora să mă educe, în timp ce tu-ţi pierzi timpul în casă, apoi vin de la şcoală şi ţipi toată ziua, minţindu-te că aşa mă motivezi?

Ştiu că nu gândeşte copilul lucruri atât de complexe, însă, el simte foarte mult, iar dac-ar fi educat să spună ce gândeşte şi ar avea curajul să-şi exprime gândurile, ar spune lucruri similare.

Trebuie înţeles foarte bine că suntem fiinţe vizuale, avem nevoie de exemple fizice din partea celor ce educă, indiferent sub ce formă educă ei. Ăsta este motivul pentru care educaţia nu funcţionează aproape nicăieri, şi indiferent cu ce procente a ratei de succes se laudă ţările respective, educaţia nu funcţionează. Dacă rata de succes nu este de 99%, mecanismul respectiv nu funcţionează. Imaginează-ţi că nu-ţi merg frânele cum trebuie, şi te duci cu maşina la un service auto, iar mecanicii îţi repară frâna în proporţie de doar 40%. Ce consecinţe crezi că va avea această cifră asupra mediului înconjurător, asupra oamenilor din jurul tău?

Subiectul ăsta nu se referă la educaţie, ci la tine, la adult, la părinte, la omul simplu. Dacă eşti precum cei mai mulţi dintre oamenii acestei planete, înseamnă că nu eşti extraordinar de prosper(ă), fericirea nu este nici ea fantastică, iar sănătatea, aşa şi-aşa. Simpla logică ar trebuii să-ţi spună că ai nevoie de informaţii, ai nevoie să-ţi trăieşti viaţa punând întrebări şi căutând răspunsuri la întrebări furnizate. Lumea asta funcţionează la fel pentru toată lumea, aşadar, dacă ai o întrebare, oricare ar fi ea, şi o ţii activă suficient de mult timp, în cele din urmă o să găseşti un răspuns, undeva. Poate o să dureze o săptămână, poate o lună, poate un an, dar cu siguranţă o să găseşti un răspuns, oricare ar fi întrebarea.

Te asigur că exact aceeaşi întrebare au mai pus-o sute de mii, şi milioane de alte persoane din lumea asta de-a lungul timpului, şi cel puţin una dintre ele a găsit şi un răspuns, şi l-a postat undeva, poate pe un forum, poate într-o carte, poate într-o ştiinţă, însă, cert este faptul că, răspunsul la întrebarea ta se află undeva pe internet, sau într-o carte fizică, nu se află la televizor, sau la bârfa cu familia, ori cu prietenii.

În funcţie de pasiunile pe care le-ai avut în copilărie, sau pe care le ai acum la maturitate, ce fel de informaţie crezi că ţi-ar fi utilă din biblioteca de cărţi disponibilă în societate? Ce fel de cărţi ai lua să citeşti, să investighezi, la ce întrebări ai dorii un răspuns. Imaginează-ţi că fiecare întrebare are şi un răspuns şi că nici o întrebare nu este exagerată, la ce întrebări ai vrea un răspuns?

Hai să-ţi pun eu o întrebare ce ţine de logică. Televiziunile şi programele de ştiri, au slogane de genul,

„*Informaţia este la putere*”,

, iar informaţia oferită de aceste televiziuni, se referă la un politician corupt, un atentat terorist şi o persoană care ucide o altă persoană, astfel:

- În ce fel îţi servesc ţie personal astfel de informaţii?

- Te ajută să te înţelegi mai bine, să ştii ce ai de făcut pentru a-ţi îmbunătăţii calitatea vieţii, în condiţiile în care, aproape întreaga perioadă petrecută informându-te în faţa televizorului, sau oricare altă sursă media, informaţia primită se referă la un politician corupt, un terorist, şi un criminal?

- Îţi răspund aceste informaţii la întrebările presante ale vieţii de zi cu zi?

- Te informează cu privire la problemele tale, şi cum să le

rezolvi?

- Te informează cu privire la comportamentul copilului tău, şi ce comportament trebuie să ai TU faţă de copil pentru a-l proteja de traume?

- Te informează cu privire la potenţialul tău real, la ce posibilităţi sunt disponibile în realitate pe planeta noastră, şi cum să-ţi cultivi, pas cu pas, resurse pentru a progresa, oricât de mult îţi doreşti tu, din punct de vedere profesional?

- Te informează cu privire la sănătatea ta, la cum să-ţi menţii o stare decentă de sănătate, ca populaţia să nu mai pună o presiune atât de mare pe sistemul medical, pe spitale, şi să nu se mai folosească atât de multe medicamente, ce repară un lucru, însă, strică altul?

- Te informează cu privire la diferitele alternative terapeutice disponibile, ce pot fi aplicate în perfectă siguranţă în propria casă, ca tu să nu mai depinzi doar de sistemul medical, şi aşa sufocat şi incapabil să mai gestioneze toţi bolnavii din lumea asta?

- Te informează cu privire la respectul de sine, la motivele pentru care sunt probleme atât de mari cu respectul de sine la nivel mondial, şi cum se cultivă acest respect?

- Te informează cu privire la sursa şi cauza dependenţelor, şi cum exact se află lipsa respectului de sine la originea celor mai multe dintre dependenţe?

- Te informează cu privire la motivul pentru care foarte multe fete ajung victime ale traficului de persoane, şi cum să-ţi educi fata pentru a nu ajunge într-o astfel de situaţie?

- Te informează cu privire la motivul pentru care foarte multe fete ajung să se prostitueze, şi cum să-ţi educi fata ca ea să nu ajungă în situaţia în care, prostituţia să fie singura opţiune pe care o vede ea disponibilă?

- Te informează cu privire la relaţia de cuplu, ce greşeli

fac oamenii din cuplurile ce se destramă ori divorţează, care este cauza exactă a acestor greşeli, cum se evită aceste greşeli făcute de aproape fiecare cuplu, şi cum se cultivă un mediu ideal, în care, cuplul să reziste şi să prospere, şi să nu-şi provoace suferinţă unii altora, acolo unde a fost atât de multă dragoste şi admiraţie la început?

- Crezi că cei din mass media sunt conştienţi că toate aceste informaţii sunt disponibile, de investigat şi de împărtăşit oamenilor?

- Crezi că sunt conştienţi că toate *aceste* întrebări *au un răspuns?*

- Crezi că ei sunt conştienţi de aceste întrebări*?*

- Trebuie înţeles că şi cei din mass-media sunt tot oameni, au fost şi ei copii, şi au trecut prin exact aceeaşi societate şi sistem educaţional prin care am trecut cu toţii!

Informaţia este vitală, însă, este şi mai vital, ca la fiecare întrebare pusă, să auzi toate răspunsurile găsite şi gândite de oameni, ele nefiind toate la fel de eficiente şi folositoare, iar tu, s-ar putea să-ţi doreşti foarte mult să ajuţi, iar informaţiile culese prin investigaţii să nu fie utile şi uşor de aplicat. În urmă cu ceva luni, am căutat o modalitate prin care să fiu şi eu de ajutor în lumea asta, şi m-am gândit la voluntariat. Am căutat pe internet informaţii despre organizaţiile ce se ocupă cu voluntariatul în România, să aflu ce presupune acest voluntariat, cine sunt ei, unde sunt, cu ce se ocupă, şi ce face mai exact un voluntar, iar pe unul dintre site-urile respective, un text suna aproximativ în felul următor:

- Voluntarii vor însoţii un grup de psihologi şi psihoterapeuţi în centrele de plasament, şi le vor vorbii copiilor din aceste centre, despre pericolele consumului de

droguri!

Mi se rupe inima să scriu cuvintele următoare, având tot respectul pentru toţi voluntarii din lumea asta, oricare ar fi ei şi oriunde s-ar afla, însă, eu citind acele rânduri, mă tot întrebam:

- La ce le serveşte unor copii ce-au fost călcaţi în picioare de viaţă, au fost abandonaţi de părinţi, atitudinea personalului din centrele de plasament se ştie că nu este ideală, condiţiile de cazare sunt şi ele departe de-a fi ideale, răspunderea pe care şi-o asumă statul pentru ei este aproape zero, deoarece, din câte ştiu eu, răspunderea statului pentru aceşti copii ia sfârşit la majorat, astfel, perspectiva lor la o viaţă decentă este aproape inexistentă!

Aşadar, eu mă tot întrebam, la ce le serveşte acestor copii să audă nişte cuvinte prin care le sunt explicate pericolele consumului de droguri, chiar dacă aceste cuvinte sunt venite din partea unor oameni ce dispun de mai multă inimă decât au ei nevoie şi aleg să le-o ofere celor ce tânjesc după un strop de inimă în plus? Cum anume servesc astfel de atenţionări şi avertizări, dacă nu li se oferă şi un plan detaliat, foarte bine gândit, testat, şi iar testat, şi care a dat rezultate deosebite, dacă nu li se oferă informaţii revoluţionare, menite să-i fascineze, să-i vrăjească, să-i hipnotizeze, să stea toţi cu ochii larg deschişi, şi să spună:

- Mai vreau, mai spune-mi, vreau să aud mai multe! De unde aflu mai multe? Cine ştie mai multe? Voi când mai veniţi? Cum pun informaţiile astea în practică? Ce rezultate au avut alţi oameni aplicând informaţiile astea? Cât de bine

le înțelegeți voi? Voi le aplicați în viețile voastre, și dacă da, ce rezultate aveți? Cum vă înțelegeți voi cu familiile voastre? Dar cu oamenii străini? Ce potențial au aceste informații? Cât de departe pot să vizez că voi ajunge, dacă voi aplica aceste informații, dacă voi aplica aceste principii, dacă voi trăii după aceste principii?

Sunt copii cu diferite dependențe în familii destul de normale; fumători, alcoolici, consumatori de droguri, oameni violenți, infractori, iar familiile și societatea n-au reușit să-i facă să înțeleagă în ce lume și-n ce perioadă fantastică s-au născut. Ce șanse crezi că au copiii din centrele de plasament să vadă lucrurile diferit, oferindu-li-se un pachet mult mai restrâns de informații și resurse?

S-ar putea să fi sunat a critică aceste rânduri, însă, nu am deloc intenția asta, deoarece, cu niște ani în urmă, nici eu nu știam nimic despre nimic, și eu eram revoltat, și simțeam nevoia și dorința de-a atenționa oamenii în legătură cu primejdiile prezente în societatea umană, însă, eu am înțeles că este o diferență foarte mare între,

„*a atenționa pe cineva de existența primejdiilor,* și *a informa, a pune pe cineva la curent cu faptul că există primejdii în lumea noastră, însă, iată și soluția, iată și metoda prin care să eviți neplăcerile vieții”*.

Soluțiile sunt mai simple decât vor oamenii să accepte, fiindcă, problemele sunt doar în capul oamenilor, sunt mintale, și într-adevăr, ele au consecințe fizice, însă, legea este lege, iar legea spune că, *informația generează comportament*, astfel, oamenii, prin comportamentul lor haotic, ce are la bază aplicarea unor informații incorecte,

incomplete şi distorsionate, aceşti oameni creează situaţii halucinante, însă, situaţiile halucinante pe care le creează ei, au plecat tot de la nişte idei, de la nişte opinii, de la nişte informaţii pe care le-au crezut reale şi utile, nu au fost generate de răutate sau prostie. Au fost generate doar de către,

"*informaţii insuficient de bine gândite*".

COLOSSEUM

Aş vrea să vorbim puţin despre tipare sociale, şi mai ales, despre tiparele sociale vechi de milenii, fiindcă, noi ne naştem într-un anumit mediu şi acceptăm absolut tot ce se află în jurul nostru, nu ne miră deloc ceea ce vedem, nu ne miră cum arată, nu ne miră ce se-ntâmplă, legile şi regulile le acceptăm fără să le punem sub semnul întrebării, şi acceptăm orice explicaţie ne este oferită de oamenii cu autoritate, oricare ar fi ei. Felul în care funcţionează societatea umană, felul în care a fost ea gândită, în care a fost construită, structurată, încăperile sociale aranjate de cei ce-au gândit această societate, încăperi în care, unii au acces, alţi nu au, pentru că nu fac parte din aceeaşi categorie socială, pentru că nu s-au născut cu aceleaşi drepturi, ori nu şi le-au câştigat. Indiferent dacă vrem sau nu să acceptăm, categoriile sociale există în continuare, şi sunt cât se poate de vizibile şi de palpabile în societatea noastră şi în era în care trăim, cu toate că discursul public este unul înclinat înspre libertate şi egalitate între oameni, egalitate între sexe, şi chiar, egalitate în faţa legii.

Există o vorbă foarte adevărată în lumea asta, şi anume,

„să fi sincer cu o persoană, sau s-o ofensezi, este cam acelaşi lucru”,

, aşadar, o să sune ofensator, însă, populaţia majoritară a planetei chiar crede în acest discurs. Oamenii chiar cred că există şi se respectă libertatea şi drepturile omului, sau egalitatea-n faţa legii, în condiţiile în care, în mai toate ţările lumii sunt legi ce-i protejează pe parlamentari de răspunderea în faţa legii, şi cu toate astea, oamenii cred sincer că există egalitate, şi-şi trăiesc vieţile cu gândul la drepturile egale de care se bucură. E adevărat că românii sunt ceva mai sceptici şi mai rezervaţi, însă, opinia colectivă este totuşi departe de situaţia reală, deoarece, în ultimii 2.000 de ani s-au schimbat doar condiţiile de viaţă, tiparul social rămânând cam acelaşi.

Hai să comparăm puţin două ere îndepărtate, şi să observăm asemănările, în ciuda discursului public şi a îmbunătăţirii condiţiilor de viaţă.

Cu aproximativ 2.000 de ani în urmă, Romanii au construit un amfiteatru impresionant, pe care l-au denumit Colosseum. Acest amfiteatru, ca multe altele, găzduia lupte între sclavii, ce purtau numele de Gladiatori, iar luptele erau organizate de către oamenii influenţi ai societăţii, familii importante, oameni cu aspiraţii politice, cei ce erau şi proprietarii sclavilor, şi se foloseau de aceste lupte pentru a atrage simpatia populaţiei. Se pare că nivelul de trai al Gladiatorilor era peste standardele omului de rând, motiv pentru care, chiar şi oameni liberi renunţau la libertate pentru a devenii Gladiatori.

Încearcă să urmăreşti firul evenimentelor, şi anume:

“*viaţa lor era în permanenţă în pericol, pregătirile din şcolile de Gladiatori se pare că erau deosebit de*

umilitoare, nu aveau de ales şi erau nevoiţi să-şi facă rău unii altora luptându-se în arene, mai erau şi premii oferite câştigătorilor.

Recunoşti tiparul?

Puţin câte puţin, pas cu pas, cu multă răbdare şi disciplină, Colosseum-ul şi tiparul activităţilor organizate în această arenă, s-au extins, iar 2.000 de ani mai târziu, a devenit,

„*Societatea Umană*”.

După cum am mai repetat, condiţiile în care se aplică acest tipar s-au schimbat simţitor, însă, tiparul a rămas aproximativ acelaşi, aşadar:

- proprietarul de sclavi şi-a schimbat denumirea în patron, sau acţionar,

- şcoala de Gladiatori în care ei sufereau umilinţe inumane, şi-a schimbat denumirea în Sistem Educaţional,

- biciul, sau alte metode prin care Gladiatorii erau pedepsiţi sau motivaţi, au fost înlocuite cu note, calificative, şi *alte aspecte ce au rol disciplinar,*

- armele cu ajutorul cărora se atacau sclavii unii pe alţi, au fost înlocuite cu ideea de concurenţă. Concurenţa între oameni a fost atât de diversificată, încât, aproape că nu mai există nimic altceva în societatea umană, decât, competiţie în toate straturile şi aspectele societăţii, si in special, între diferitele firme şi *companii pe care Gladiatorii moderni le promovează, folosind arme precum sunt companiile de publicitate, şi minciunile aberante şi fanteziste pe care le inventează industria publicitară, folosind tehnici de negociere*

şi convingere, ce conţin informaţii foarte bine înţelese ale psihicului uman, şi mai ales, a felului în care omul poate fi prostit să accepte un contract sau un produs, cu mult sub valoarea sa reală,

- armurile şi scuturile folosite de Gladiatori pentru propria protecţie, au fost înlocuite de reguli şi legi,

- iar arena în care Gladiatorii se luptau pentru faimă, premii, şi chiar propria libertate, a devenit, "Economia Mondială".

După cum am mai amintit, să fi sincer cu o persoană, sau s-o ofensezi, înseamnă cam acelaşi lucru la nivelul educaţiei din societatea actuală, aşadar, cei mai mulţi dintre oameni vor fi ofensaţi de realitatea pe care le-o prezint eu, însă, această realitate nu are nici o legatură cu opinia mea personală, ci doar cu fizica lumii in care trăim şi cu haosul demonstrat de oameni în fiecare zi a vieţii lor, iar această realitate demonstrată generaţii de-a rândul, spune că, ei nu vor observa şi înţelege subtilităţile şi diferenţele de nuanţă dintre cele două tipare, fiind mult prea şarmant discursul politicianului, care spune:

- Noi îi reprezentăm pe oameni!

- Vocea poporului este lege pentru noi!

- Noi facem totul pentru oameni, pentru binele alegătorilor, gândim legi pentru îmbunătăţirea vieţii lor!

- Alegătorii ne pedepsesc prin votul lor!

Astfel, Gladiatorii se trezesc dimineaţa, îşi pun armurile pe ei, se înarmează cu telefonul inteligent, se urcă pe carul de luptă, indiferent că este maşină proprie, maşină de serviciu, sau mijloc de transport în comun, şi ajung în arenă, la locul

de muncă, unde, fiecare bârfeşte şi pârăşte pe fiecare, deoarece, fiecare aspiră la un post mai avantajos, cu mai puţine sarcini, ore mai puţine şi bani mai mulţi, aşadar, fiecare gladiator este dispus(ă) să le facă orice celorlalţi pentru postul respectiv, este dispus(ă) să calce pe oricine în picioare, este dispus(ă) să se prostitueze în orice fel, la orice oră şi-n orice poziţie, la mijloc fiind, însăşi supravieţuirea sa şi a familiei. În cazul în care n-ai ştiut, paharul de apă pe care-l bei este pe bani, aşadar, da, la mijloc este literalmente însăşi supravieţuirea persoanei şi a familiei sale.

Ştiu că ţi se pare exagerată comparaţia, însă, aşa cum am mai repetat, sunt detalii subtile, iar cei mai mulţi dintre oameni n-or să le observe, fiindcă, ei cred sincer că banii şi ideea de remuneraţie financiară, s-a născut odată cu apariţia oamenilor pe această planetă. Ei cred sincer că strămoşii noştrii din peşteri, şi-au schimbat bancnote şi monede pentru diferitele servicii făcute unii altora, cred sincer că banii au existat dintotdeauna, şi că au existat pe Pământ înainte de apariţia omului, iar omul, deştept cum este el, doar s-a folosit de această ustensilă, pe care-a găsit-o pe jos, lăsată de extratereştri.

Este o sarcină colosală şi aproape imposibilă, să-i ceri omului educat de societatea umană să-şi imagineze omenirea fără bani, să-şi imagineze cum ar arăta viaţa fără bani, ce-ar face ei fără bani, cum ar mai muncii oamenii pe planeta asta dacă n-ar mai fi plătiţi în bani, cum ar mai cumpăra alimente şi alte produse, cum s-ar mai produce diferitele produse, dacă producătorii şi comercianţii n-ar mai primii bani pe ele, cum ar arăta economia, ar mai exista o economie?

Este o sarcină supraomenească pentru cei mai mulţi dintre oameni să-şi imagineze o astfel de lume, în condiţiile în care, ei nu-şi pot imagina cum se vor descurca luna viitoare, fiind

în permanenţă sub ameninţarea pierderii locului de muncă. Trebuie să înţelegem că absolut fiecare aspect al societăţii noastre, absolut, dar absolut totul, a fost inventat de cineva. Absolut fiecare detaliu din societatea umană a fost inventat de oameni. Ele nu sunt aspecte fireşti ale naturii impuse de către Divinitate, nu există nimic paranormal în societatea umană, totul este fizic, totul a fost inventat, şi totul poate fi reinventat şi îmbunătăţit, însă, primul pas într-o nouă direcţie, este această realizare, această acceptare a faptului că, absolut nimic din lumea asta nu este necesar să rămână aşa cum este el în momentul de faţă, sau cum a fost timp de mii de ani. Absolut totul poate fi schimbat, iar acest lucru deja s-a întâmplat în unele zone. În Grecia de exemplu, imediat după falimentul ţării, în anumite zone, oamenii deja au început să-şi plătească unii altora prin alte servicii reciproce, şi cu toate astea, reuşesc să trăiască într-o prietenie şi o încredere, greu de înţeles de către omul temător şi obsedat de bani, educat de societatea noastră paranoică, ce veşnic are termene limită şi expresii pe buze, precum, concurenţa şi competiţia. Aşadar, se poate.

Criza economică a distrus multe familii, însă, pe termen lung, a fost un lucru absolut necesar şi obligatoriu, deoarece, în urma acestei experienţe, oamenii mai raţionali n-au mai avut de ales şi au deschis mai larg ochii adormiţi şi epuizaţi de efortul vieţii în societatea umană, acordând o şansă unor idei simple, ce, până să aibă loc acest şoc global, păreau doar fantezii ieşite din cărţile de basme.

Lumea asta în care ne-am născut noi, funcţionează în tipare, funcţionează ca un mecanism, ca un organism, iar din punct de vedere medical, atunci când se ignoră un tipar de viaţă nesănătos, în cele din urmă, tiparul va crea probleme grave organismului, iar persoana ignorantă se va trezii că i-a

cedat un organ, sau, cu o altă condiţie gravă. Exact de aceeaşi manieră funcţionează şi societatea umană, ea funcţionează ca un organism, iar capul acestui organism, fie ele guverne, sau ce alte grupuri mai iau decizii pentru întreaga planetă, acest cap, de sute de ani ia cele mai nesănătoase şi mai distructive decizii, acest cap a ignorat probleme ce l-au plesnit peste faţă în repetate rânduri, a ignorat, şi a ignorat, şi a tot ignorat, până a cedat un organ, organul fiind mai recent, economia. Şi nu este prima oară când cedează acest organ. Se pare c-au mai fost crize economice şi în trecut, aşadar, vorbim deja despre un tipar pe care omenirea îl tot repetă. Aşa cum omul bolnav se duce la medic să fie reparat, iar după ce este reparat, se întoarce la tiparul nesănătos de viaţă ce i-a cauzat problema de la bun început, exact acelaşi lucru îl face şi societatea umană, ţinând cu dinţii de nişte invenţii pe care omul le-a inventat la scurt timp după ieşirea sa din peşteră şi s-a autoproclamat inteligent şi superior celorlaltor forme de viaţă. În mod ironic, spre deosebire de oameni, formele inferioare de viaţă prezente pe Pământ, îşi menţin în mod natural o stare de echilibru, fără laboratoare, genii, masterate şi doctorate.

Când un organ are de suferit, întreg organismul are de suferit, însă, în cazul societăţii umane lucrurile stau puţin altfel, deoarece, ţările nordice par să fie destul de imune la inconştienţa mondială, creându-şi propriul lor microclimat, ce a absorbit destul de eficient şocul aroganţei mondiale.

Trebuie înţelese câteva detalii pe care le-am explicat în cartea asta. În primul rând, trebuie înţeles că, oamenii ce-au avut contact cu societatea noastră, trăiesc ori într-o extremă, ori în cealaltă, aşadar, indiferent de ce parte a extremei te-ai afla, trăieşti în teamă, indiferent dacă accepţi sau nu. Nu sunt foarte mulţi oameni informaţi, raţionali şi calmi, şi care să-şi

trăiască viaţa în echilibru, Dacă eşti sărac(ă), îţi doreşti bani pentru că nu i-ai avut, şi ai trăit prea mult timp privind invidios(invidioasă) cum alţii au bani şi-i cheltuie, aşadar, nu este o dorinţă sinceră, curată, plină de bucurie şi inocenţă, este una plină de frustrare şi teamă, iar într-un asemenea climat emoţional, eşti blestemat(ă) de fizica şi mecanica internă să iei cele mai ineficiente decizii. Au demonstrat-o în repetate rânduri câştigătorii de loterii, cei ce, în urma şocului primit prin câştigarea unei sume foarte mari de bani, au cheltuit ca apucaţii şi au rămas rapid fără bani. N-au urmat toţi acest tipar, însă, au fost suficienţi cât să fie observat un tipar al omului sărac şi disperat.

O persoană ce trăieşte în extrema cealaltă şi este putred de bogată, siguranţa ei este falsă, din simplul motiv că, dacă cineva i-ar lua toţi banii, şocul unei astfel de experienţe ar înnebuni-o şi probabil s-ar sinucide. Ea nu-şi mai poate imagina viaţa altfel, fără avantajele de care s-a obişnuit prin intermediul banilor, nu are cultivate alte resurse să-i asigure stabilitatea şi fericirea, şi cum întreaga sa fericire depinde de bani, trăieşte în teamă.

Ce vreau să spun cu aceste două exemple, este că, lipsa unui echilibru la nivel social, îi împiedică pe oameni să privească societatea cu alţi ochii şi dintr-o altă perspectivă, şi cu tot progresul tehnologic de care s-a bucurat omenirea în ultimele decenii, în realitate, umanitatea a stat mai mult pe loc, deoarece, un număr ridicol de mic de oameni a participat cu adevărat la progresul umanităţii, restul trăindu-şi vieţile în teamă, ca simplii muncitori, în condiţiile în care, în ei zac invenţii şi tehnologii revoluţionare, însă, ei îşi trăiesc existenţa ca mecanici, sudori, vânzători la tarabă, medici de spital prost plătiţi, educatori blocaţi în sistemul educaţional clasic.

În anii ’ 90, pe când era difuzat serialul Star Trek, un personaj extraterestru din acest serial i-a pus o întrebare lui Jean-Luc Picard, şi l-a întrebat aproximativ în felul următor:

- Cum a reuşit omenirea să progreseze atât de mult, încât, să inventeze nave spaţiale şi să devină o forţă egală cu rasele din sistemul nostru solar?

Iar Jean-Luc Picard i-a răspuns.

- În primul rând, am eliminat sistemul financiar, am eliminat banii. În al doilea rând, absolut fiecare membru al speciei umane a început să tragă în aceeaşi direcţie, toată lumea lucrează pentru progresul umanităţii, fiecare în aria pe care o preferă.

Cu alte cuvinte, nu mai există egoismul şi individualismul ce caracterizează societatea umană de când a prins ea rădăcini pe planeta asta. Nu mai munceşte nimeni doar pentru propriul colţişor de siguranţă, nu mai munceşte nimeni doar pentru prăpăditul de salariu, pentru prăpăditul şi îngrămăditul de apartament, şi pentru cei câţiva membrii ai familiei. Absolut toată lumea munceşte la rezolvarea problemelor planetare, absolut toată lumea munceşte la identificarea celor mai eficiente soluţii pentru realizarea unui echilibru perfect în toate zonele geografice ale planetei, se produce mâncarea necesară pentru absolut fiecare persoană în viaţă pe planeta asta, nu mai există secrete de stat, aşadar, educaţia conţine absolut toată informaţia existentă, ca fiecare elev şi student să aibă acces la absolut toate informaţiile disponibile, şi mai ales, să aibă acces la cele mai recente informaţii ce ies din laboratoare, sau de oriunde mai sunt ele concepute

şi descoperite, ca fiecare persoană să aibă absolut toate informaţiile pe masă, să aibă dreptul şi posibilitatea de-a alege în funcţie de propriile preferinţe, nu în funcţie de necesităţile economiei locale sau globale, ci în funcţie de calităţile şi pasiunile individuale ale fiecărei persoane.

Într-un climat în care, fiecare persoană este cu adevărat informată, şi i se permite să gândească, acea persoană o să-şi găsească singură cel mai potrivit loc pentru calităţile şi pasiunile proprii. Într-un asemenea climat, societatea o să se echilibreze de la sine, or să fie luate cele mai potrivite decizii, deoarece, scopul n-o să mai fie,

"*interesul personal al individului*",

, aşa cum se întâmplă în toate straturile sociale în clipa de faţă, scopul o să fie,

"interesul colectiv, interesul şi progresul tuturor".

Într-un astfel de climat, întreaga omenire o să devină ceea ce observăm în natură, o să devină un muşuroi de furnici, un stup de albine, o să funcţioneze eficient, n-o să calce nimeni pe picioarele nimănui, n-o să aibă nimeni motive de reproş, fiecare fiind preocupat de propriile arii de interes, de propriul progres, ştiind că acest progres personal va fi absorbit de către colectiv, şi-i va servi colectivului, îi va servii societăţii, omenirii.

Sunt sigur că deja ai întrebări de genul:

- Păi da, daaa, dacă nu mai există bani, cum vor mai muncii oamenii, pe ce vor mai muncii?

- Cum va fi produsă mâncare pentru toată lumea?

- *Dacă putea fi produs*ă mâncare pentru toată lumea, n-ar fi făcut-o deja, n-ar fi luat deja aceste măsuri *Îngerii şi Sfinţii ce zboar*ă *prin guverne?*

Hai s-o luăm pe rând. Dacă-ţi pui întrebarea, *cum vor fi motivaţi oamenii să mai muncească*, în clipa asta ofensezi fiecare voluntar de pe planeta noastră, oamenii muncind în fiecare zi, în toate colţurile planetei, şi muncesc intens, pentru motive altele decât bani. Şi în ţara noastră sunt prezenţi voluntari chiar şi din SUA, pentru a le construii case oamenilor săraci, şi nu numai case, şi o fac pe banii lor. Mulţi dintre ei îşi petrec concediile în felul ăsta. Astfel de întrebări le pui din neputinţă, le pui pentru că mediul în care te-ai născut nu te-a ajutat să-ţi cultivi o personalitate plină de încredere, nu te-a ajutat să-ţi cultivi pasiuni, talente, şi nu-ţi poţi imagina la ce-ar folosii lumii singura meserie ce ţi-a fost cultivată, acea de zugrav, de electrician, sau cu ce te ocupi tu. Nu-ţi poţi imagina cum ai putea să fi tu de folos umanităţii, pentru că nu înţelegi ce bagaj de resurse ai în tine, nu înţelegi cât eşti cu adevărat de inteligent(ă) şi înzestrat(ă). Nu înţelegi deocamdată ce potenţial ai, fiindcă, nu ţi-ai pus pân-acum astfel de întrebări, ele nefăcând parte din programa şcolară, sau din gândurile obligat de părinţi să le gândeşti.

Hai să luăm şi a doua întrebare, şi anume,

"*cum s-ar putea produce suficientă mâncare pentru toată lumea?*"

, gândindu-te că, cineva ar fi luat deja aceste măsuri, dacă ele ar fi fost posibile.

Cu multe decenii în urmă, legislaţia franceză le permitea fermierilor să producă oricât de mult puteau ei să producă.

S-au pus pe treabă hărnicii fermieri francezi, şi au produs atât de multă hrană, grâu, porumb, etc, încât, n-au avut ce să facă cu tot ce-au produs, şi au fost nevoiţi să arunce o cantitate foarte mare din producţia naţională, deoarece, noi trăim într-un tipar social foarte pragmatic şi copilăresc, în care, tot ce-am produs, neapărat trebuie să şi vând, nefiind gândită o alternativă umanitară la excesul de resurse produse. După acea experienţă, guvernul francez a luat măsuri, adoptând o serie de reguli şi legi, prin care, li se permiteau fermierilor să producă doar o anumită cantitate, urmând penalizări pentru toţi cei ce depăşeau cifrele impuse de statul francez. Eu nu cunosc legislaţia europeană sau mondială, însă, cred că aceleaşi reguli sunt în mai toate statele europene. Aşadar, dacă-ţi închipui că foametea n-a fost eradicată pentru că societatea umană nu poate produce suficientă mâncare.....

Ştiu că mai sunt suficiente întrebări ce răsar în urma unui asemenea scenariu, însă, toate au răspunsuri simple, şi la mai toate întrebările deja s-a răspuns cu mult timp în urmă, dar nu sunt oamenii dispuşi să audă, fiind prea absorbiţi de propria dramă.

IDEI SCLIPITOARE, IERARHIA SOCIALĂ

Stau pe cel mai relaxant fotoliu de pescar posibil, pe malul unei bălţi de pescuit private, şi mă bucur de vitamina D ce-mi este injectată de către Soare direct în piele, aşteptând cei doi peşti ce populează această baltă, sau aproape oricare altă baltă privată de pescuit din România. Sunt conştient că cei doi peşti sunt în capătul opus, şi se relaxează uitându-se la show-ul preferat, în timp ce zeci de pescari bombăne între ei şi înjură proprietarii zgârciţi ai bălţilor pe care le frecventează. Eu nu. Eu mă bucur de iarbă, de Soare, mă bucur de linişte, încă n-au început pescarii să dea drumul la manele, ignorând prezenţa altor oameni ce au ieşit la iarbă sperând la puţină detaşare de nebunia urbană.

Începe să bată vântul şi se strâng nori de jur împrejurul nostru, iar noi suntem practic în singurul loc însorit, totul împrejur arătând precum ochiul unui uragan. Eu sunt împreună cu Bill şi Steve, şi ne întrebăm unii pe alţii, dacă n-ar fi o idee bună să strângem şi să plecăm. Alegem să rămânem, fiindcă, în cinci minute s-a potolit vremea şi s-a făcut iarăşi frumos.

„*Ăsta a fost primul avertisment*”.

După alte 15 minute, iarăşi vine un val de vânt şi nori. Se repetă scenariul, în care, totul arată apocaliptic în jurul nostru, iar pe noi părea să ne evite furtuna. Ne întrebam iarăşi unii pe alţii, dacă n-ar fi o idee mai bună să plecăm, şi iarăşi alegem să rămânem.

„*Ăsta a fost al doilea avertisment*”.

După aproximativ 20 de minute, vine atât de rapid un vânt puternic şi o ploaie torenţială, încât, nici n-am mai apucat să ne strângem sculele din apă. Le-am împachetat grămadă, le-am aruncat în portbagaj în cea mai mare viteză, şi ne-am băgat la adăpost în maşină, aşteptând să treacă ploaia, ce acum s-a transformat în cea mai serioasă ploaie cu gheaţă văzută vreodată, de parcă ne-a pedepsit natura pentru cele două avertismente ignorate. Gheaţa era atât de mare, şi lovea cu atât de multă violenţă, încât, stăteam toţi încremeniţi în maşină, aşteptând în orice clipă să crape geamurile. Cât timp mingile de gheaţă au lovit geamurile şi caroseria maşinii, puteam să jur că ne-am ţinut toţi respiraţia de şoc şi spaimă, însă, în mod surprinzător, maşina a rezistat, iar ploaia de gheaţă a trecut. Imediat ce s-a oprit asediul, am ieşit din maşină şi am aranjat bagajele în mare grabă, să putem pleca, pentru a evita încă o repriză de bombardament.

Nu era prima noastră vizită pe balta asta, însă, de câte ori am vizitat acest ochi de apă părăsit de vieţuitoarele acvatice, am luat-o de fiecare dată pe acelaşi drum, un drum ce dă direct în şoseaua principală, având o bifurcaţie, iar din bifurcaţie, rezultau două căi de acces direct în şosea, însă, la aproximativ 1 km distanţă una de cealaltă, aşadar, am ales

singura alternativă pe care o ştiam noi disponibilă, şi am ales drumul pe care am venit. Cu aproximativ o săptămână în urmă, în zonă a mai plouat o dată, iar aceste căi de acces către baltă erau aproape impracticabile din cauza noroiului, chiar dacă el era vechi de o săptămână.

Eu gândesc diferit de ceilalţi oameni, şi-mi fac alte calcule în viaţă, astfel, aducându-mi aminte ce prost era drumul la venirea noastră, în ciuda faptului că plouase cu mai bine de-o săptămână în urmă, îmi imaginam cam cum urma să arate drumul acum, după ploaie, iar calculele mele îmi dau cea mai proastă senzaţie cu putinţă, presimţind ce urma să se întâmple, şi înainte să ieşim de pe baltă, cât încă eram pe malul ei şi în preajma pescarilor ce încă mai dădeau la peşte, îi spun lui Bill, şoferului, să oprească, să întrebăm un pescar, sau chiar proprietarul bălţii, dacă mai există vreo altă cale de acces, înafară de cea pe care am venit. Bill refuză să oprească, spunând sigur pe el:

- *Nu mai e mă nici un alt drum!*

Eu am insistat, pentru că ştiam ce urma să ne aştepte, şi nu ne costa bani şi nici ani din viaţă să vorbim cu cineva, însă, Bill îşi continuă drumul pe iarba alunecoasă, tot explicând că n-are cum să mai fie încă un drum, aşadar, ne-am continuat deplasarea câteva sute de metri, pân-am intrat în noroi, şi ne-am împotmolit.

Sunt în jur de 2 km până la şoseaua principală, 2 km de drum distrus de tractoarele ce lucrează terenurile din jurul acestor bălţi, 2 km de noroaie, prin care doar şenilatele şi taburile pot trece, iar noi, nici bine n-am intrat, că ne-am şi împotmolit. Ca să fie situaţia cu adevărat alarmantă, când am ajuns dimineaţa pe baltă, indicatorul de combustibil

al maşinii era pe zero, acelaşi Bill asigurându-ne că este suficient combustibil până la următoarea benzinărie, noi nu mai aveam nici un ban suplimentar pentru a cere ajutor cuiva să ne scoată din noroi, telefoanele nu aveau nici un fel de semnal pentru a suna rude sau prieteni după ajutor, pe scurt, eram în pom, iar povestea abia a început.

Eu şi Steve am ieşit imediat din maşină s-o împingem, şi am avut un oarecare succes, pentru că eram încă pe drumul bălţii, încă n-am ajuns în tranşeele create de tractoare. Imediat ce-am depăşit porţiunea respectivă de teren, maşina a început să alunece în partea dreaptă, înspre iarbă, iar roţile erau deja nişte bile de noroi, şi nu se mai recunoştea faptul că sub noroi ar fi roţi, aşa cum nici sub noroiul de pe noi nu se mai recunoştea că ar fi doi oameni, datorită proiectilelor aruncate-n permanenţă de roţi în direcţia noastră, aşa că, ne-am obişnuit rapid cu ideea că suntem la tratament în băi de noroi. Şi aşa am împins maşina aia mai bine de 40 de minute în toate direcţiile, şi n-am înaintat decât, probabil o sută de metri.

Eu sunt un om mai realist şi calculez altfel situaţiile în care mă aflu, iar situaţia se prezenta în felul următor; se umflase muşchii pe mine ca pe Arnold, combustibilul ştiu că era aproape pe zero, în condiţiile în care, noi forţam motorul ăla de 40 de minute, nu mai aveam nici un ban, eram în mijlocul câmpului şi nu puteam chema pe nimeni în ajutor, chiar dacă lăsăm maşina acolo, nu aveam unde să mergem, m-am uitat la Steve şi am observat că era în picioarele goale, aruncându-şi sandalele, pentru că-i alunecau în picioare din cauza noroiului şi risca o entorsă, eu nu mai aveam nici un strop de putere, simţind că leşin de epuizare, mai era un pic şi se lăsa seara, eram şi nemâncaţi, astfel că, în timp ce împingeam în zadar la maşină, am început să mă uit în sus,

spunând:

- Doamne, dacă exişti, mai dă-mi puţină putere să mai împing la maşina asta!

Şi împingeam şi mai rosteam câte-o frază-n gând, şi împingeam şi mai rosteam câte-o frază-n gând, până n-am mai putut nici eu nici Steve să mai împingem, şi ne-am oprit, băgându-ne picioarele-n ea de maşină. Ne trăgeam suflul, în timp ce înjuram, şi căutam explicaţii şi vinovaţi pentru situaţia în care ne aflam, eram resemnaţi, în sfârşit eram toţi de acord că nu mai ieşeam din noroi, lucru pe care eu îl ştiam dinainte să plecăm de pe baltă, şi ne uitam pierduţi unii la alţii. Mai găsea câte unul resurse să articuleze câte o frază ce suna a soluţie, însă, nu mai asculta nimeni, fiecare era cu mintea în altă parte. Trecuse peste o oră de calvar, şi exact ca-n filmele în care, un grup de soldaţi au luptat vitejeşte zile la rând, copleşiţi numeric de inamic, înarmaţi doar cu propriul curaj, epuizaţi, mânjiţi de sângele inamicilor pe care i-au răpus cu mâinile goale, rămaşi fără muniţie, şi cu inamicii la un metru de ei, pregătiţi să scoată săbiile pentru a-i ucide ca pe nişte duşmani de moarte. Inamicii au ridicat săbiile deasupra capului bravilor soldaţi, pregătiţi pentru a da lovitură decisivă. Iar imaginea este acum în Slow Motion, cu inamicii având feţele acoperite de noroi şi sânge, cu priviri pline de ură şi dispreţ, iar soldaţii împăcaţi cu ei că nu s-au predat că nişte laşi, că au sfidat soarta luptând vitejeşte cu o armată de sălbatici sinucigaşi, şi când sabia inamicului ajunge la doar un deget de fruntea soldaţilor, ce sunt toţi cu privirea în sus, cu ochii închişi, şi o expresie a feţei plină de linişte şi seninătate, şi când nu mai exista nici un strop de speranţă pentru soldaţii noştrii, exact în acel moment apare eroul

filmului, şi trage un singur glonţ, ce ia o traiectorie circulară de bumerang tunat şi cu modificări aerodinamice, şi cu un singur glonţ doboară întreaga armată de inamici, aflaţi cu săbiile periculos de aproape de neînfricaţii camarazi.

Ei bine, nu s-a întâmplat chiar aşa, însă, ceva pe aproape. De unde eram noi şi până-n şosea, drumul urca puţin, apoi cobora imediat, şi avea o formă de aşa natură, încât, dacă o persoană venea din partea opusă dealului, începea să fie vizibil puţin câte puţin. Mai întâi capul, apoi trunchiul, şi în cele din urmă, şi restul trupului. Exact aşa a apărut un bărbat de vârsta noastră, mergând încet, şi materializându-se ca de nicăieri din spatele dealului. Îşi târa cu greu cişmele de cauciuc prin noroiul adânc, iar pe lângă el, ţopăiau doi câini mici, sărind prin noroi ca prin zăpadă. După câteva minute, ajunge în dreptul nostru şi se opreşte. Eu l-am văzut că se uită curios, de parcă nu înţelegea ceva, şi ne întreabă:

- Da de ce n-aţi luat-o voi prin sat, în partea cealaltă a bălţii. De la baltă până-n sat este drum cu pietriş, iar în sat este drum asfaltat?

Să ne-nţelegem foarte bine. Eu nu sunt un om violent şi nu înţeleg deloc violenţa, însă, sunt situaţii în care crima ar trebuii permisă, pentru că aveam şi-n gura noroi, eram epuizat, înfometat, cu nervii la pamânt, gândindu-mă la situaţia noastră şi la ce ne aşteapta în continuare, iar eu ştiu sigur că înainte să plecăm de pe baltă, am sugerat, şi chiar am insistat, să întrebăm pe cineva *"dacă mai este o altă cale de ieşire*" de pe balta asta fără peşti, şi de asemenea ştiu că, şoferul, Bill, şi-a continuat nepăsător de şofat, iar acum, îl văd pe Bill ieşind din maşină, călcând atent prin noroi pentru a nu-şi murdării adidaşii albi imaculaţi, cu tricoul

alb imaculat, şi cu faţa şi dinţii de asemenea imaculaţi, spre deosebire de mine şi Steve.

Povestea este lungă, şi a mai durat o jumătate de oră de calvar pe frontul bălţilor de pescuit din România, pe care soldaţii pescari se luptă cu inamici creaţi din apă şi pământ, plătind şi taxă de intrare pentru a li se permite să-şi arunce lansetele într-un ochi de apă fără vieţuitoare, şi cu toate că eroul salvator ne-a ajutat să ieşim din situaţia epică în care ne-am aflat, scopul poveştii nu este acela de-a critica situaţia de ev mediu de pe bălţile româneşti, ci continuarea ideii din capitolul precedent, în care, îţi explicam că, atunci când capul nu ia decizii foarte bine gândite, întreg organismul are de suferit.

Acordă-ţi câteva minute, şi gândeşte-te ce-ai înţeles din povestea asta, luând în considerare şi capitolul precedent.

În lumea noastră există Micro Sisteme, şi Macro Sisteme. Micro Sistemele, sunt grupuri mici de oameni, o familie, un grup de prieteni, o şcoală, sau o companie, iar Macro Sistemele, sunt grupuri mari de oameni, cartiere, oraşe, ţări, continente, omenirea. De asemenea, lumea asta funcţionează în tipare, aşadar, tiparul pe care-l pun oamenii în practică şi-l observăm noi într-un Micro Sistem, exact acelaşi tipar îl pun oamenii în practică şi într-un Macro Sistem, însă, la o scară mai mare, iar consecinţele sunt mai grave, însă, structura tiparului este literalmente aceeaşi.

Sper că s-a înţeles foarte bine din povestea celor trei pescari, că suferinţa îndurată de ei a fost în totalitate inutilă, şi putea fi cu foarte mare uşurinţă evitată, dac-ar fi existat o comunicare reală între cei trei oameni, dacă ei ar fi avut o educaţie coerentă, prin care, să li se fi cultivat principii comune, de genul;

"*nu există o persoană mai inteligentă sau mai proastă decât alta, absolut toţi oamenii au capacitatea de a gândii eficient şi raţional, aşadar, opinia fiecărei persoane este la fel de importantă, şi trebuie analizată cu la fel de mare atenţie*",

, şi mai ales, dac-ar fi existat un strop de muncă preventivă înainte de-o acţiune fizică, dacă oamenii ar fi educaţi să pună toate opţiunile pe masă, pentru a fi aleasă cea mai potrivită variantă dintre cele disponibile, şi dacă toţi oamenii implicaţi într-o anumită situaţie, s-ar oprii câteva minute să gândească înainte de fiecare acţiune fizică.

Poate ţi se pare un exemplu cu mai multe perspective, şi te gândeşti:

- *Eeeee, asta e o situaţie imposibil de prevenit. Da ceeee, a ştiut cineva că o să plouă? Natura* e de vină c-a plouat, nu omul c-a *ales să închidă ochii şi-a luat-o ca berbecu' înainte!*

Aproape toate experienţele negative din lumea asta, sunt rezultatul aroganţei, a ignoranţei, ori a inconştienţei unei persoane, sau a unui grup de persoane, şi aşa cum decizia lui Bill, a şoferului, de a lua singur decizia de a continua, alegând să se bazeze doar pe propria opinie, generând astfel, o situaţie neplăcută pentru cei din jur, exact acelaşi tipar îl aplică şi adulţii dintr-o familie, exact acelaşi tipar îl aplică şi şefi sau directorii unei firme, ori a unei companii, şi exact acelaşi tipar îl aplică şi oamenii implicaţi în guvernarea unei ţări, sau al unui continent.

Situaţia emoţională, situaţia medicală şi financiară a unei familii, nu este aproape niciodată un accident, nu este rezultatul unei intervenţii divine, nu este generată de oameni misterioşi din interiorul guvernului, ce orchestrează

evenimente dramatice, în urma cărora, familia respectivă trăieşte în sărăcie, nefericire şi boală. Aşa cum acest şofer a avut optiunea de-a asculta o opinie şi a lua o decizie ce i-ar fi scutit pe toţi de o experienţă neplăcută, însă, a ales să ignore opinia şi soluţia disponibila, trăgându-i pe toţi cei din jur într-o situaţie cu aspect de ghinion, exact de aceeaşi manieră, şi părinţii şi ceilalţi adulţi prezenţi într-o familie, pun în practică acelaşi tipar, în care, sunt înconjuraţi de informaţii, de sfaturi, de exemple promiţătoare, de opinii diferite faţă de cele pe care le au ei, însă, aleg să-şi urmeze propria logică, aleg să urmeze educaţia şi convingerile familiei, aleg să urmeze exemple ineficiente din societate, aleg să respecte perspectiva limitată în care au trăit, menţinând astfel, situaţia neplăcută în care se află întreaga familie.

Dacă situaţia actuală ar rămâne aşa cum este ea în prezent, ar fi un lucru chiar bun, însă, în lumea astea în care trăim noi, aspectele vieţii se deteriorează când sunt ignorate, motiv pentru care, nu rămân niciodată neschimbate. Toate aspectele vieţii sunt strâns legate între ele, aşadar, atunci când este ignorată starea de fericire a familiei, încep să apară probleme medicale pe care adulţii le aruncă pe seama vieţii, a sărăciei, a ghinionului, pe seama sorţii, pe seama chimicalelor din alimente, în condiţiile în care, cele mai multe dintre problemele medicale, sunt provocate de climatul rigid şi sever pe care adulţii aleg să-l construiască în jurul lor şi al copiilor. Dacă acest climat nu afectează foarte mult starea de sănătate a membrilor familiei, atunci afectează capacitatea lor de a gândii, de-a învăţa şi a muncii eficient, afectând astfel, situaţia financiară, care, de asemenea este aruncată pe seama lipsei de inteligenţă, de noroc, este aruncată pe seama lipsei de ajutor divin, sau pe seama guvernului şi a situaţiei economice a ţării. Atunci când o problemă este ignorată

suficient de mult timp, ceva major trebuie să cedeze. Aşa funcţionează lumea asta. Este fizică, nu este vorba despre vreun accident, ghinion, sau coincidenţă.

Indiferent cum am privii viaţa, la originea problemelor şi a complicaţiilor omenirii, se află întotdeauna omul, aroganţa omului, lipsa lui de maturitate, lipsa de răspundere, teama şi nesiguranţa sa, şi mai ales, insistenţa de a se crede atotştiutor, şi insistenţa de a lua singur toate deciziile, indiferent de consecinţe, şi indiferent de câte ori s-a terminat dramatic exact acelaşi scenariu, adultul continuă neobosit să ia aceleaşi decizii, să repete acelaşi tipar, cu aceleaşi rezultate, în condiţiile în care, au trecut deja eterne generaţii, în care, membrii familiei respective se învârt în acelaşi cerc, cu rezultate mediocre.

Exact acelaşi tipar se aplică şi în comunităţi mai mari, şi chiar la nivelul întregii societăţi umane, în care, grupuri restrânse de oameni îşi asumă răspunderea pentru decizii ce afectează milioane de alte fiinţe umane, fără ca cei conduşi să aibă posibilitatea de a se proteja de consecinţele deciziilor şi acţiunilor celor ce decid pentru ei, deoarece, aceste decizii sunt aplicate prin adoptarea unor legi, ignorându-se astfel, opţiunea individului de-a alege pentru sine, interzicându-i în acest fel, posibilitatea de-a face alegeri ce pot fi mai eficiente decât cele pe care conducătorii le-au luat şi le-au etichetat drept obligatorii.

Pare să fie o idee sfidătoare, cu tentă de blasfemie socială, însă, la felul în care arată lumea asta, eu mă întreb, de ce nu gândeşte fiecare persoană la fel. Mă întreb, şi nu prea mă întreb, pentru că ştiu cum funcţionează oamenii, şi ştiu că ei sunt educaţi să nu aibă încredere în propria raţiune, preferând oricând să lase decizii importante pe seama altcuiva, cu scopul de a nu-şi asuma răspunderea unor eventuale rezultate

negative. Oamenii nu ştiu ce capacitate extraordinară de gândire au, şi nu exersează nimic altceva decât ce-au învăţat în propriile familii, sau ce observă la cei din jur, ce trăiesc în acelaşi haos ca şi ei.

Aspectul comic este că, de cele mai multe ori, cei ce fac alegeri importante, nu prea suportă şi consecinţele propriilor acţiuni. Aceste acţiuni afectează toate straturile sociale de sub ei, însă, ei cumva par să iasă întotdeauna curaţi şi neafectaţi, precum acest şofer din povestea pescarilor, ce-a ieşit din maşină curat ca la botez.

Știu că te întrebi, ce treabă are toată povestea asta cu titlul capitolului, *Ierarhia Socială*. Are treabă, deoarece, aşa cum am menţionat în capitolul precedent, alţii deja s-au jucat cu scenarii din perspectiva asta, a omului educat să decidă pentru sine, şi ce efecte ar avea pentru umanitate, ca fiecare persoană să fie educată de aşa natură, încât, omul să-şi înţeleagă întreg potenţialul pus la dispoziţie de trupul său fizic şi propria conştiinţă, de asemenea, să nu-i fie ascuns nimic, să-i fie puse toate opţiunile pe masă, din care el să aleagă ce simte că i se potriveşte, şi în acelaşi timp, structura socială să fie construită de aşa natură, încât, nimeni să nu aibă puterea de a decide pentru această persoană, să nu i se permită nimănui să facă alegeri pentru grupuri de oameni, deoarece, această persoană trebuie privită şi tratată ca pe un egal, ea având în totalitate capacitatea fizică şi intelectuală de a gândii cât de complex îşi doreşte să gândească, şi chiar dacă este un măturător de pe stradă, această persoană are toate componentele fizice pentru a funcţiona precum un avocat, sau un şef de stat.

Toate studiile şi experimentele, şi toate datele strânse de către ştiinţă, spun toate acelaşi lucru:

- Întreaga populaţie umană, are în esenţă acelaşi potenţial!

Însă, cineva trebuie să le şi spună acestor fiinţe confuze de potenţialul pe care-l au la degetul mic, deoarece, potenţialul depinde în totalitate de exerciţiu, fiind necesară şi obligatorie cultivarea lui.

CRIMA ORGANIZATĂ

Puțini sunt cei ce știu că, în urmă cu aproximativ trei luni de zile, NASA a fost cumpărată de un grup de investitori. Această tranzacție a fost ținută secretă, și probabil nu s-ar fi aflat nici astăzi că NASA a fost vândută, și mai important, nu s-ar fi aflat cine sunt cumpărătorii, dacă aceștia nu ar fi dat în judecată statul american, împreună cu marile puteri ale lumii, ce au fost și ele implicate în motivul tensiunilor dintre Guvernul SUA și investitori.

Hai să aflăm ce s-a întâmplat. Liderii celor mai importante grupări infracționale la nivel mondial, carteluri ale drogurilor, grupuri implicate în traficul de persoane, prostituție, au avut o idee ceva mai neobișnuită, și au căzut de acord să-și unească forțele, pentru a rezolva problema ilegalității afacerilor în care aceștia erau implicați, sătui de hărțuirea permanentă a autorităților, și de imaginea nefavorabilă pe care o are activitatea lor pe Pământ. Cum și ei sunt tot oameni, și sunt la fel de inventivi și plini de resurse intelectuale ca restul oamenilor, au găsit cea mai simplă și permanentă soluție la problema lor, aici pe Pământ, așadar, au decis să-și mute afacerile, pe Lună. Cum ar fi costat prea mult construcția de la zero a unui centru de cercetare, și ar fi însemnat prea multă

logistică şi timp pierdut inutil, au decis să strângă toţi banii pe care-i aveau la dispoziţie, în încercarea de-a achiziţiona una dintre operaţiunile deja funcţionale, şi cum NASA nu prea mai era folosită de către americani, s-au decis să-şi încerce norocul, astfel, au trimis o scrisoare guvernului american, prin care-şi exprimau intenţia de-a achiziţiona învechitul şi ruginitul dinozaur american. Americanii nu numai că au fost de acord, dar s-au şi semnat actele atât de rapid, încât, liderii grupărilor s-au trezit în situaţia de a nu avea pregătit un plan de pus în aplicare, nefiind pregătiţi ca totul să decurgă atât de simplu şi de rapid, astfel, s-au trezit că sunt proprietarii ustensilelor prin care să-şi mute întreaga afacere pe Lună.

Ideea lor nu era atât de simplă pe cât pare, deoarece, ei nu vroiau să-şi mute laboratoarele şi producţia de droguri pe Lună. Erau mult mai îndrăzneţi de atât, şi vroiau să pună pe picioare prima operaţiune de turism recreaţional spaţial, cu pachet complet, conţinând, droguri, prostituţie, şi chiar exhibiţionism şi nudism spaţial, urmând să realizeze o adevărată bază spaţială pe Lună. Americanii au fost atât de grăbiţi să bată palma, deoarece, au auzit logica grupărilor, iar aceasta era:

- Ne luăm toate hainele şi geamantanele şi mergem pe Lună, unde noi ne vedem de ale noastre, voi aţi scăpat de o grijă, nemaiavând atât de multă infracţionalitate, oamenii ce vor puţină distracţie, vin pe Lună, voi mai primiţi şi foarte mulţi bani pe ruginitura asta a voastră, aşadar, toată lumea are de câştigat!

După ce-au încasat banii, americanii au ajuns la concluzia că ar permite grupărilor să devină prea puternice, punând stăpânire pe spaţiu, aşadar, s-au pus rapid pe treabă pentru a

prevenii implementarea acestui îndrăzneţ, dar periculos plan. Având legea de partea lor, imediat au votat o lege, prin care, au extins aplicarea legilor pământene şi asupra celorlaltor planete din sistemul nostru solar, rămânând disponibile doar Soarele şi Găurile Negre, interzicând aceste activităţi în întreg sistemul solar.

Liderii grupărilor infracţionale, acum proprietari de drept ai Agenţiei Aero Spaţiale Americane, au rămas înmărmuriţi de felul în care s-au desfăşurat lucrurile, iar acum, oamenii ce-au stat decenii ascunşi, evitând deliberat contactul cu societatea şi justiţia, au făcut cel mai şocant lucru din istoria justiţiei mondiale, şi anume,

"*au dat în judecată statul american*".

Ca urmare a acestei îndrăzneţe mutări, consilierii, şi sfătuitorii, şi minţile luminate ale măreţei naţiuni, s-au strâns pentru a gândii o serie de declaraţii şi acţiuni, menite să întărească ideea conform căreia, guvernul veghează la siguranţa naţională, şi la respectarea legilor şi drepturilor cetăţenilor americani. Peste 2.300 de sclipitoare minţi americane au fost adunate în Pentagon, pentru a pune la cale un plan de ieşire din această situaţie unică în care se aflau.

În acelaşi timp, liderii europeni au aflat şi ei ce se întâmpla peste hotare, şi nu le-a trebuit mult să le pice fisa, astfel, în timp ce în sălile Pentagonului era un furnicar de înţelepţi ai vremurilor noastre, împărţiţi în grupuri pentru a formula idei şi soluţii sclipitoare, uşile Pentagonului se deschid violent, izbindu-se de pereţii laterali şi căzând tencuiala de pe aceştia, iar în spatele uşilor ce acum erau deschise, se afla un bărbat la costum şi pălărie, ce avea privirea-n pământ, şi arăta misterios. Întregul furnicar de genii s-a oprit, s-a făcut linişte,

iar omul nostru ridică privirea şi rosteşte cu şi mai mult mister:

- Opriţi-vă din această greşeală istorică. Încetaţi tot ce faceţi şi ascultaţi-mă!

Iar uşile s-au închis cu aceeaşi violenţă cu care au fost deschise, omul nostru rămânând pe dinafară, şocat şi confuz. După câteva zeci de secunde, bate la uşă, iar uşa se deschide, dezvăluind un agent la costum, cu arma în mână, şi-l întreabă pe misteriosul om:

- Ce vrei John?

Misteriosul om, care acum, nu mai era deloc misterios, ci mai degrabă, umil şi ruşinat, probabil învăţând lecţia din experienţa precedentă, îi răspunde:

- Numele meu nu este John. Numele meu este Zvismister Fritz, sunt reprezentant al Uniunii Europene, şi am venit să vă ofer soluţia pe care o căutaţi şi nu v-a trecut cap s-o acceptaţi!

Cele mai influente personalităţi ai guvernului american, s-au adunat de urgenţă pentru a asculta soluţia propusă de Uniunea Europeană, şi prezentată de Fritz, iar acesta se adresează grupului venit special pentru el:

- Dragii mei fraţi de peste ocean. Noi avem o grijă profundă pentru voi şi pentru oameni, astfel, ne-am gândit la o soluţie pentru problema voastră, soluţie din care, va avea întreaga planetă de câştigat, economia va înflorii, oamenii

vor avea locuri de muncă, vor fi mai fericiţi decât au fost vreodată, vor fi euforici, vor fi în al nouălea cer, şi vor zbura de fericire!

- Sunteţi pregătiţi să auziţi soluţia genială gândită de sclipitoarele minţi ale omenirii, şi care trebuie aplicată la nivel planetar?

- Da Fritz, spune odată că ne pierdem răbdarea*!*

Fritz îşi scoate pălăria şi o aruncă pe masă, şi răspunde în grabă pentru a nu-i irita pe americani.

- Haideţi să legalizăm tot ce este etichetat ca infracţionalitate!

Americanii au avut o reacţie internă atât de neobişnuită, fiind şi intrigaţi şi indignaţi, provocând o totală confuzie în sală, şi au întrebat toţi în acelaşi moment:

- What, adică, poftim? Să legalizăm infracţionalitatea? Tu nu eşti normal la cap? Ce droguri revoluţionare trageţi voi pe nas acolo în Europa, să gândiţi o asemenea nebunie?

- Fiţi atenţi!, le spune Fritz. Haideţi să vorbim serios! Putem vorbi serios, se poate?

- Sigur, de ce nu!, spun americanii, aflaţi cu mâinile la cap, de parcă-i luase pe toţi durerea.

- Hai să punem pe masă adevărul pe care-l ştim cu toţii. Sunteţi de acord?, spune Fritz.

- Da, continuă, dar mai repede, vorbeşti cam încet, ne grăbim!

Iar Fritz face o pauză de câteva secunde, aşteaptă să se adune suspansul, apoi rosteşte adevărul:

- Ştim cu toţii că societatea umană a fost gândită cu picioarele, iar noi doar o peticim din când în când. Economia mondială nu mai poate fi salvată, iar noi doar mai amânăm inevitabilul, însă, n-avem de ales, şi trebuie să facem ceva să-l amânăm pe inevitabil, măcar 20-30 de ani acolo. Lasă mă să rezolve copiii noştri problema! spune Fritz, că şi nouă ne-au lăsat-o părinţii. Ce facem, ne ambiţionăm noi s-o rezolvăm, da ce ne-am ţăcănit? E mai simplu aşa!

- Păi tu-ţi dai seama ce propui?, spun americanii. Tu chiar îţi închipui c-o să fie oamenii de acord cu o asemenea idee?

- Dacă o să fie de acord?, răspunde Fritz, ridicând tonul şi făcând ochii cât cepele.

- Voi glumiţi? Apoi Fritz tace câteva secunde, aşteptând ca americanii să râdă, crezând că ei chiar glumeau.

- Voi aveţi arme şi suzete pentru bebeluşi în acelaşi magazin! După ce cumpără scutece pentru copil, tatăl cumpără şi un lansator de rachete din acelaşi magazin. Neintenţionat, guvernele planetei deja au testat planul ăsta. Sunt zeci de ani de când armele sunt legale în unele colţuri ale lumii, deci se poate. Sunt zeci de ani de când drogurile sunt legale în unele colţuri ale lumii, deci se poate. Prostituţia începe şi ea să fie legalizată chiar în Europa, deci se poate. S-a demonstrat în nenumărate rânduri că omul are nevoie doar de un slogan mişto, şi l-ai prostit, acceptă orice.

Fritz observă că americanilor începe să le sticlească ochii-n cap, încep şi ei să înţeleagă unde bate Fritz, aşa că, nu mai pierde timpul şi le dă lovitură decisivă:

- Hai să nu ne mai învârtim după deget, să vă eu spun ce oportunitate avem cu toţii. Omenirea pare răvăşită, pare dezordonată, haotică, violentă, oamenii îşi fac rău unii altora

din toate motivele posibile, însă, tocmai în dezordinea asta, omenirea este o mină de aur. În ultimele secole, omenirea a creat mediul perfect ca noi să ne apucăm de afaceri fără să mai mişcăm un deget. Sistemul educaţional a fost perfect gândit să distrugă copilul, şi ce înseamnă asta pentru noi? Înseamnă că, la maturitate*, copilul este atât de confuz, atât de fragil, de singur şi neajutorat, atât de fricos şi neputincios, încât, n-are de ales dec*ât să folosească o dependenţă să reziste; ţigări, alcool, droguri, prostituţie, pedofilie. Întreaga populaţie umană este piaţa noastră de desfacere, sistemul educaţional este deja funcţional, întreg mecanismul este deja aranjat, iar noi nu mai trebuie să facem absolut nimic decât să legalizăm totul, şi să ne asigurăm că sistemul educaţional rămâne aşa cum este *el acum, pentru că el este fabrica noastră de dependenţi. Oamenii fără soluţii şi resurse se atacă unii pe alţii, se bat, se mutilează, se omoară, se înjură, se urăsc, se sinucid, îşi bat copii, îşi maltratează copiii, îşi bat nevestele, pierd timpul aiurea, caută scuze şi explicaţii pentru tot ce fac, caută vinovaţi pe pereţi. Este climatul perfect, voi nu vedeţi? Cine-a gândit şcoala aşa cum funcţionează ea acum, a fost un geniu. Dacă inventatorul educaţiei în forma actuală, patenta tiparul ăsta educaţional, acum era putred de bogat. Nu-i nimic, ne folosim noi de tiparul ăsta social. Le creăm oamenilor locuri de muncă, şi salvăm* şi *economia încă 30 de ani, băgând spaima-n oameni, şi oferindu-le apoi, din inima noastră mare; arme, băutură, ţigări, droguri,* şi *ca desert, fete tinere.*

- Genial nu-i aşa?, spune Fritz, care acum era isteric precum un narcoman ce nu şi-a mai luat doza de cinci zile.

- Într-adevăr!, spun americanii salivând. Gata! Hai cu toţii la treabă, am pierdut deja destul timp!

Au votat în timp record toate legile necesare, la scurt timp, câteva mii de oameni au ieşit la protest, însă, au fost altoiţi de scutieri şi s-au liniştit urgent. Este mai simplu să ieşi la protest decât să-ţi schimbi tiparul vieţii şi să-ţi asumi răspunderea pentru acţiunile personale, însă, au încercat şi ei, nu ştiau ce altceva să mai facă. Sunt şi ei oameni, şi sunt educaţi tot de societatea actuală.

Au votat legalizarea tuturor infracţiunilor, cu excepţia pedofiliei. S-au gândit şi ei c-ar fi exagerat, însă, ca să rezolve şi această gaură în potenţialul de poveste al afacerii, au legalizat zoofilia, astfel, primele exemplare de elefanţi şi girafe adolescente au şi fost livrate către 20 de hoteluri de lux, ca parte a unui număr de teste, pentru a afla opinia clienţilor de rang înalt, însă, testele n-au avut rezultatele aşteptate, deoarece, clienţii hotelurilor din camerele învecinate s-au plâns de gălăgia făcută de puii de elefant.

- Mecanismul nu este perfect, mai trebuiesc făcute reglaje, însă, găsim noi soluţii, doar suntem oameni inteligenţi şi inventivi, nu-i aşa?, îşi asigură Fritz partenerii de afaceri.

În timp ce lumea occidentală se înfrupta din fructul interzis până la implementarea acestei geniale idei, liderii cartelurilor infracţionale se uitau şocaţi la cei ce i-au păcălit şi i-au lăsat şi fără bani, întrebându-se:

- Ce a fost asta? Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat aşa ceva? Nu-mi vine să cred! Oare e posibil?

Imediat după implicarea Europei, şi a altor ţări considerate puteri economice, în implementarea acestei idei de afacere la nivel mondial, liderii cartelurilor au extins procesul,

dând în judecată toate statele implicate în acest paranormal caz, în care, sunt implicate două entităţi egale în resurse, şi dorinţă de control şi dominare. În lunile ce-au urmat, cele mai sonore nume din lumea interlopă mondială, au făcut coadă la tribunale pe întreg cuprinsul planetei, pentru a da declaraţii ca părţi vătămate în acest caz, în care, au fost înşelaţi şi păgubiţi de reprezentanţii civilizaţiei mondiale, iar în urma interviurilor oferite presei, durii şi inventivii liderii ai cartelurilor ce-au făcut şi au văzut atâtea în lumea infracţionalităţii, au afirmat cu necaz şi invidie că:

- *„Democraţia şi legea, sunt cea mai eficientă formă de crimă organizată pe care-au văzut-o şi pe care a inventat-o omul vreodată, legalizând toate activităţile, pentru care, un număr uriaş de oameni de-a lungul istoriei, au fost persecutaţi, vânaţi, închişi, şi chiar executaţi, fiind implicaţi în activităţi similare, multe dintre ele, nici măcar la fel de grave”.*

Am mai vorbit şi cu alte ocazii despre faptul că, *trăim în Tărâmul Subtilităţilor*, în care, cu greu se mai poate face diferenţa dintre omul bun şi omul rău, dintre cel ce apără interesele cetăţeanului ce-şi trăieşte viaţa în societatea umană, şi infractorul ce atentează la siguranţa şi bunurile sale, fiind zilnic martori la abuzuri incredibile, pe care lumea a ajuns să le considere normale, dând din umeri, şi chiar luând partea abuzatorului, prin afirmaţii de genul:

- *Domne....., legea e lege. Unde-i lege, nu-i tocmeală.*

Prin capitolul ăsta, am vrut să ilustrez consecinţele tiparului în care a fost construită societatea umană, a felului

în care a fost ea împărţită şi compartimentată, separându-i pe oameni, făcându-i să creadă că unii sunt buni, iar alţii răi, în condiţiile în care, absolut toţi oamenii sunt

"*o apă şi-un pământ*",

, absolut toţi au potenţial constructiv, aşa cum absolut toţi au şi potenţial distructiv, şi nu este nici o diferenţă semnificativă între ei, decât, diferenţa pe care societatea reuşeşte să le-o cultive prin educaţie, şi prin reguli şi legi, cu ajutorul cărora îi coordonează şi-i îndreaptă în direcţiile dorite, în condiţiile în care, omul este permanent setat să fie liber, să facă propriile alegeri, să ia propriile decizii, să asculte de propriile mesaje emoţiilor, acestea fiind propriul sistem natural de navigaţie, iar instincte naturale şi fascinant de precise, intră de fiecare dată în conflict cu indicaţiile aberante date de o persoană ce încearcă să controleze o alta. Aceste instincte, vor crea în permanenţă un conflict intern în persoana controlată, iar el va devenii din ce în ce mai gălăgios, până ce, persoana nu-l va mai putea ignora, şi va începe să reacţioneze împotriva celui ce încearcă să-l controleze. După ce începe să reacţioneze, este imediat etichetat drept,

"*antisocial, infractor, un pericol pentru societate*",

, etc, el nefiind nimic mai mult decât, un simplu om, ce s-a săturat să-i fie controlate gândurile, acţiunile, şi chiar viaţa.

Cât timp v-a exista această formă de diferenţiere forţată, obligatorie, şi impusă prin lege, între fiinţele umane, întotdeauna vor exista şi oameni ce se vor opune instinctiv, ei neştiind cu exactitate ce li se întâmplă, ce simt, şi de ce simt aşa cum simt, ce gândesc, şi de gândesc aşa cum gândesc,

aşadar, acţiunile lor vor fi în extreme, aşa cum le este şi viaţa, neştiind ce altă formă de revoltă să adopte faţă de cei ce-i împiedică să-şi asculte instinctele, şi să-şi urmeze firul vieţii aşa cum îl simt ei.

Dacă ţi se pare că am exagerat povestea, crede-mă că n-am exagerat deloc. Cu numai câteva săptămâni în urmă, a fost difuzat un documentar pe un post de televiziune românesc, documentar în care, se vorbea despre statul, sau statele americane, în care, consumul drogurilor a fost deja legalizat. Le-au pus eticheta,

„droguri recreaţionale”,

, şi s-a liniştit toată lumea, până atunci oamenii fiind îngrijoraţi. De când a venit criza economică, se tot vorbeşte în Europa despre legalizarea prostituţiei pentru a aduce bani la buget, de asemenea folosindu-se slogane de genul:

- În felul ăsta se controlează starea medicală a prostituatelor, pentru a stopa răspândirea bolilor fericirii.

În toată această problemă a prostituţiei şi a traficului de persoane şi sclave sexuale, nu pare nimeni interesat de educarea fetelor ce pot ajunge prostituate, din simplul motiv că, şi prostituţia este o afacere, iar afacerea are nevoie de materie primă. Dacă fetele ar fi educate corespunzător, cine s-ar mai prostitua? Poate bărbaţii între ei. Doamna cancelar a Germaniei este o doamnă în vârstă, nu cred că-şi mai poate reorienta atenţia către o carieră în prostituţie, fiind mult de muncă, aşadar, este necesară crearea în continuare de fete păcălite să creadă că nu au calităţi, nu au potenţial, nu au opţiuni, şi unde se învăţă mai bine şi mai uşor ideea

conform căreia, fata nu are ce-i trebuie pentru a trăii viaţa dorită, decât, în familie şi-n şcoală. Dacă familia rămâne needucată, jumătate de treabă este deja făcută. Dacă mai intră fetiţa şi-n şcoală, şi nu excelează, reţeta este completă. O să intre în prostituţie de bună voie şi nesilită de nimeni, pentru a primii şi ea un pat, o haină şi o lingură de mâncare, deoarece, mecanismele de supravieţuire nu dorm niciodată. Ele îşi fac treaba chiar şi când omul nu are dispoziţia sau informaţiile necesare să-şi poată asuma răspunderea propriei vieţii, împingând cu multă insistenţă persoana către soluţii considerate umilitoare, sau autodistructive.

Priveşte-ţi cu atenţie copilul, fiindcă, TU, părintele, decizi ce se întâmplă cu el. Dacă tu ai deja, sau îţi cultivi un comportament minunat faţă de el, din care să lipsească agresivitatea şi critica, o să-i poţi absorbii toate şocurile pe care urmează să le primească în societatea asta iraţională. Şi o să primească destule. Copilul, dacă are un mediu echilibrat acasă, o să caute instinctiv prieteni şi ocupaţii echilibrate, o să simtă o nevoie cicălitoare de a căuta oameni, ocupaţii şi activităţi din acelaşi tipar, din acelaşi climat echilibrat, pentru a continua povestea echilibrată începută acasă, *de către tine, părintele*.

E alegerea ta, însă, este viaţa copilului.

UN ROBOŢEL BIOLOGIC

Societatea umană este o formă de ceaţă. Ea nu este naturală şi nu există nicăieri în altă parte în natură. Nu o întâlnim în lumea animalelor sau insectelor, omul părând să fie singura fiinţă ce creează această formă curioasă de ceaţă. Pe cât de critic sună, pe atât de lăudabilă este comparaţia în realitate, omul dând dovadă de resurse fascinante trăind în ceaţa asta, părând să trăiască într-un adevărat laborator experimental, unul în care, cei ce au ales să participe la acest experiment, trebuie să dea dovadă de o ingeniozitate ieşită din comun pentru a supravieţuii, şi mai ales, pentru a prospera. Pentru că toţi oamenii sunt diferiţi, nu toţi se descurcă la fel de bine, unii părând mai bine adaptaţi decât alţii, astfel, au fost etichetaţi folosindu-se cele mai înjositoare etichete, ca de exemplu; psihopat, sociopat, hapsân, calic, egoist, hoţ, şarlatan, corupt, infractor, şi altele.

Etichetele şi definiţiile acestora sunt dure, ele neavând la bază o înţelegere corectă a felului în care funcţionează omul. Oamenii sunt nişte simple vase, însă, ele nu sunt în totalitate goale, pentru că vin echipate cu o serie de mecanisme menite să-i sprijine pe oameni în navigarea prin

viaţă. Aceste mecanisme sunt controlabile, iar ustensilele cu ajutorul cărora se controlează sistemele de navigaţie, sunt informaţiile, informaţiile fiind manualul de utilizare a respectivelor mecanisme, a trupului, a conştiinţei umane, şi chiar a mediului înconjurător.

Aşadar, acest simplu om se naşte, şi pentru că el pare gol şi neajutorat, cei din jur simt o datorie supremă de a umple vasul gol, cu ceea ce se umple un vas uman, şi anume, cu informaţii, astfel, începe procesul de umplere a vasului uman numit copil, cu informaţii. Acest vas, este în realitate cea mai complexă şi mai complicată maşinărie existentă pe Pământ, deoarece, spre deosebire de restul formelor de viaţă prezente pe această planetă, omul este singura formă de viaţă ce poate gândii suficient de complex, încât, să-şi modeleze mediul înconjurător la un nivel al detaliilor precum cel demonstrat de om în existenţa sa.

Capacitatea de a gândii suficient de sofisticat, încât, să-şi modifice mediul înconjurător după bunul plac, îl face pe om să fie şi cea mai periculoasă formă de viaţă, el nefiind nimic mai mult decât, un robot biologic, iar acest robot este complet, are toate butoanele şi manetele la locul lor, şi aşteaptă doar ca un pilot să urce la manşă şi să preia controlul. Dacă în stagiile de pregătire, pilotul a fost instruit de instructori raţionali, paşnici, orientaţi deliberat către progres, dacă aceşti instructori nu au trăit într-o teamă şi o spaimă profundă, şi i-au inspirat pilotului principii ce conţin moralitate, etică şi respect pentru orice formă de viaţă, atunci, şi pilotul o să pună în practică principiile ce i-au fost instruite, principii ce au la bază, respectul pentru orice formă de viaţă, iar pilotul îşi foloseşte robotul la cârma căruia s-a urcat, aplicând învăţăturile şi instrucţiunile primite de la instructori. Aşadar, dacă instructorii au fost paşnici, şi pilotul

o să-şi folosească robotul tot pentru acţiuni paşnice.

Dacă în schimb, instructorii au fost temători, paranoici, violenţi, dac-au văzut inamici peste tot în jurul lor, pericole, primejdii de toate felurile, dacă l-au instruit pe pilot să pârjolească totul în calea sa, dacă l-au instruit să calce totul şi pe toţi în picioare, învăţându-l că este înconjurat de inamici ce trebuiesc învinşi cu orice preţ, atunci, pilotul o să-şi folosească robotul pentru a pune în practică învăţăturile şi principiile ce i-au fost instruite.

După ce pilotul îşi foloseşte robotul pentru a călca totul în picioare, poţi tu societate umană să acuzi, să judeci şi să pedepseşti, cât vrei tu, pentru că nu ai în faţa ochilor decât,

"*un vas umplut cu informaţii*",

, de tine, de societatea umană, iar acele informaţii nu fac nimic altceva decât să mişte vasul de colo colo, iar vasul face în special lucruri conţinute în informaţiile primite prin instructaj, el execută nişte ordine, nişte comenzi introduse de altcineva. Dacă în informaţiile introduse sunt detalii şi comenzi pozitive, vasul va face lucruri pozitive, dacă sunt detalii şi comenzi negative, va face şi el lucruri negative.

Cam aşa funcţionează omul, aşadar, orice etichetă inventată vreodată, este nepotrivită, este pusă fără ca cel ce-a inventat eticheta, să fi avut o înţelegere elementară a felului în care funcţionează cu adevărat omul. Absolut toate informaţiile necesare, sunt deja prezente şi disponibile în societatea noastră, ca omenirea să înceapă alimentarea acestor vase numite copii, cu informaţii pozitive şi folositoare. În momentul de faţă, chiar şi universităţile de prestigiu oferă informaţii vechi şi întâmplătoare, umplând vasele numite studenţi, cu informaţii inutile şi parţial distructive, cu

simpla diferenţă că, accesul la informaţiile distructive din universităţile respective, costă foarte multe zeci de mii de euro, iar omenirea este condusă de către *Roboţei* instruiţi în universităţi de prestigiu.

Aşadar, hoţul fură, iar societatea spune:

- La închisoare cu tine, monstru cu şapte capete. Eşti un pericol pentru societate!

Hoţul, crede şi el că este un monstru cu şapte capete, el fiind educat să creadă orice i se spune, motiv pentru care, el chiar dacă simte revoltă şi repulsie faţă de oamenii din societate, este totuşi om, aşadar, îi este ruşine, îi este teamă, se simte neputincios, şi are o imagine nemeritată, deloc corect interpretată, şi total contraproductivă despre sine.

Ce este hoţul, sau oricare alt răufăcător, infractor, şi orice altceva o mai exista pe lumea asta, inclusiv cei ce se dau protectori ai legii şi siguranţei cetăţenilor planetei? Hoţul, este un simplu pilot instruit de către instructori, cu excepţia lui Mowgli din Cartea Junglei, ce a fost instruit de către lupi, iar instructorii i-au explicat comenzile propriului roboţel, i-au explicat cum trebuie operat, manevrat şi folosit în această lume, în care, trebuie să folosească roboţelul. După instructaj, constând în mai bine de zece ani de şcoală, pilotul roboţelului împreună cu roboţelul său, sunt eliberaţi în lume, şi li se cere să-şi câştige existenţa. Pilotul este plin de entuziasm, având oportunitatea de a explora şi el lumea, însă, după numai câteva ore, i se face sete şi caută ceva de băut, moment în care, descoperă că toate lichidele sunt închise sub cheie, iar lacătele se desfac doar cu bani. Caută puţină apă, şi descoperă că înaintea robinetului este pus un apometru, ce contorizează fiecare picătură ce trece prin el, şi că trebuie să plătească şi

pentru paharul de apă pe care-l cere roboţelul său, deoarece, acel roboţel nu funcţionează doar cu aer, mai sunt necesare şi alte forme de combustibil pentru a-l ţine funcţional. În scurt timp, roboţelului i se face foame, iar pilotul trece prin aceeaşi experienţă, descoperind că totul este pe bani în lumea asta, în care el a fost eliberat s-o exploreze.

Pilotul încearcă să-şi aducă aminte, când anume în instructajul său i s-a explicat cum pot fi procuraţi banii pentru combustibilul roboţelului, şi nu găseşte foarte multe informaţii utile cu subiectul ăsta, găsind doar informaţii din geografie, istorie, religie, aşadar, nimic util să explice cum se câştigă bani, însă, găseşte nişte informaţii foarte interesante, conform cărora, el este în competiţie cu alţi piloţi, aflaţi şi ei în proprii roboţei, fiind cu toţii în competiţie pentru combustibilul necesar funcţionării roboţeilor, iar ei în cele din urmă, fac orice le stă în putinţă pentru a-şi menţine roboţeii funcţionali, chiar dacă acţiunile necesare sunt catalogate drept furt, jaf, înşelăciune, etc.

Nu au gândit ei lumea asta, nu au gândit ei felul în care funcţionează, şi maniera prin care se face instructajul necesar bunei funcţionări a diferitelor părţi componente din care este compusă lumea noastră. Ei doar s-au născut în ea, şi sunt nevoiţi să se descurce improvizând în fiecare clipă a vieţii, lipsindu-le manualul de utilizare necesar în această lume, în care, oamenii sunt reci, posesivi, trăiesc izolaţi, şi fac totul contra cost sau pe datorie.

Acest mediu construit de oameni, mie mi se pare un mediu din care nu poate lipsii infracţionalitatea. Infracţionalitatea pare să fie parte componentă a acestei lume, iar felul în care a fost gândită societatea umană, pare să fie un vas de laborator bacteriologic, în care se dezvoltă bacteriile, însă, cercetătorii au uitat să mai verifice şi ei laboratorul, iar bacteriile s-au

înmulţit necontrolat. Îţi lasă impresia că toate detaliile posibile au fost gândite deliberat, ca infracţionalitatea să se poată dezvolta în voie, fiind creat climatul perfect pentru un anumit tip de revoltă inconştientă a oamenilor faţă de societate, ce se manifestă prin agresivitate, violenţă, nepăsare, lipsă de respect, infracţionalitate etc. Pare că fiecare persoană se opune felului în care a fost gândită societatea, şi felul în care funcţionează această lume, însă, nu înţelege cu adevărat ce i se întâmplă, motiv pentru care, se revoltă ca un adolescent rebel împotriva unor părinţi abuzivi, revoltându-se printr-o atitudine sfidătoare, prin nepăsare, prin automutilare, cerând parcă mai multă dragoste şi atenţie din partea părinţilor, ce sunt prea ocupaţi cu făcutul unghiilor şi băutul berii.

După cum am mai repetat, oamenii fac lucruri deosebit de curioase atunci când nu înţeleg cum funcţionează ei, sau mediul înconjurător.

DEPENDENŢA, partea a doua

Am ales să continui capitolul dependenţă aşa de târziu în carte, pentru a se aduna mai multă informaţie referitoare la lumea în care suntem nevoiţi să trăim, şi pentru a se aduna mai multă informaţie referitoare la felul în care este recomandat să te priveşti pe tine şi viaţa ce-o ai de trăit. În ultimele capitole, am încercat să-ţi construiesc o imagine de ansamblu a climatului social, a mediului înconjurător şi a atmosferei sociale în care ne trăim viaţa. Nu am încercat să te înspăimânt prezentând aceste detalii, le-am prezentat şi le-am exagerat puţin, cu scopul de-a fi cât se poate de limpede de ce simţi tensiune, de ce simţi stres, de ce simţi confuzie, de ce simţi că nu ai soluţii şi claritate în gândire. Am prezentat aceste detalii, fiindcă, am discutat deja despre dependenţe, şi am discutat despre faptul că, dependenta, oricare ar fi ea, nu este nimic altceva decât,

"*o ustensilă cu ajutorul căreia dependentul* îşi descarcă tensiunea din organism".

Dependenţa nu este niciodată un lucru rău, deoarece, ea

previne agravarea stării emoţionale, însă, este important de înţeles că, ar trebuii privită ca pe un semnal de alarmă, ca pe un mesager, ce te anunţă că se întâmplă ceva nefiresc în viaţa personală şi trebuie să acorzi mai multă atenţie aspectelor vieţii, pentru a identifica detaliile nefireşti ce-ţi cauzează starea de stres, în urma căreia, eşti nevoit(ă) să apelezi la ustensila etichetată ca fiind, *o dependentă*.

Dacă nu te simţi foarte bine, te duci la medic, ţi se recoltează probe de laborator, iar în urma analizelor acestor probe, şi cu ajutorul aparaturii medicale pe care le au la dispoziţie, medicii reuşesc să afle ce se întâmplă cu tine, reuşesc să afle ce virus sau bacterie ţi-a invadat corpul şi te-a dezechilibrat, îţi prescriu soluţii farmaceutice pentru virusul sau bacteria în cauză, foloseşti soluţiile, ele te reechilibrează şi te repun iar pe picioare.

Lumea asta în care trăim noi funcţionează în tipare, aşadar, din punct de vedere cognitiv şi emoţional, păţim exact acelaşi lucru. Ne sunt invadate gândurile de viruşi ce vin sub forma unor idei nefireşti, neadevărate, false, aberante, contradictorii, iraţionale, lipsite de sens, fanteziste, pe care însă le credem, pentru că ele încep să fie cultivate încă din copilărie, perioadă în care, copilul este complet vulnerabil şi expus tuturor sugestiilor, tuturor informaţiilor ce sunt îndreptate către el, ăsta fiind şi scopul mecanic al mecanismului de absorbţie a informaţiilor, şi anume, este setat să asimileze cât mai multe informaţii din mediul înconjurător, pentru a fi folosite ulterior în navigarea prin mediul respectiv. Acest mecanismul de absorbţie a informaţiilor, nu face discriminare. El nu ştie că-n mediul respectiv sunt prezenţi tot felul de oameni confuzi şi iraţionali, tot felul de profitori, ce-l bombardează cu tot felul de informaţii aberante, menite să inspire teamă, nesiguranţă şi conflict intern, de asemenea, menite să-l controleze

mai târziu în viaţă, existând tot felul de afaceri seculare şi milenare în lumea asta. Politica, este o afacere prezentă în societatea umană de când a ieşit omul din peşteră, şi fiecare generaţie are nevoie de noi supuşi docili şi ascultători, religia funcţionează după exact acelaşi tipar, războiul la fel, dependenţele sunt şi ele tot o afacere, şi încă una ce abia acum este exploatată la adevăratul potenţial, şi absolut toate depind de confuzia omului, de incapacitatea sa de a gândii raţional, şi incapacitatea de-a alege altceva decât i-a fost sugerat să aleagă.

Scopul acestei cărţi nu este acela de a blama tiparul social, sau pe oameni ce l-au gândit si construit, deoarece, oricât de greu ar fi de crezut, nu este absolut nimeni de vină. O să ţi se pară curiosa această realitate, însă,

"*avem de-a face cu 7 miliarde şi ceva de oameni instigaţi unii împotriva altora*",

, iar tiparul ăsta a început cu milenii în urmă, fiecare generaţie moştenindu-l de la precedenta, din simplul motiv că, nici o generaţie nu-şi asumă răspunderea de a se oprii din executat ordine date cu secole şi chiar milenii în urmă, ordine ce ţin de reguli sociale sau religioase, nici o generaţie nu-şi asumă răspunderea de a gândii personal tot ce-a fost decis şi etichetat ca fiind obligatoriu, şi nici o generaţie nu-şi asumă răspunderea de a-şi pune întrebări de genul:

- Ce facem noi? De ce facem lucrurile în felul ăsta? Ce-i cu nebunia asta? Într-adevăr, am de câştigat menţinând forma asta de sclavie, însă, oare n-oi avea mai mult de câştigat dacă fac lucrurile altfel, dacă-l împuternicesc pe om, dacă, în loc să creez dependenţi şi criminali şi violatori, în schimb,

cultiv calităţile din abundenţă ale copiilor, iar apoi, copii ăştia îmi inventează tot felul de minuni tehnologice? Dacă vreau tone peste tone de aur, n-ar fi posibil ca unul dintre copiii ăştia, educaţi corespunzător şi ajunşi cercetători, să-mi inventeze o modalitate prin care să fie făcut aurul?

Ştiu că sună a nebunie, însă, nu cu mult timp în urmă, oamenii de ştiinţă au reuşit să transforme hidrogenul în metal, din fizicieni ei devenind alchimişti, iar asta, în condiţiile în care, doar unei fracţiuni dintre copiii lumii li se acordă o atenţie corespunzătoare, deoarece, în mod tragicomic, societatea asta confuză şi neinformată, doar pe copiii ăştia îi consideră inteligenţi. Imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă s-ar folosii informaţiile educaţionale descoperite în ultimele decenii, şi ar primii toţi copiii aceeaşi şansă la o educaţie adevărată, şi mai ales, la o educaţie corect înţeleasă.

Indiferent ce credem, sau sperăm că ar putea realiza specia umană, realitatea curentă este una dramatică, şi aşa cum am menţionat în repetate rânduri, toate aspectele vieţii sunt perfect neutre, nu sunt nici pozitive, nici negative, sunt ceea ce sunt, aşadar, faptul că situaţia curentă este una dramatică, nu reprezintă neapărat un aspect negativ, din acest dramatism luând naştere cele mai puternice şi mai sonore dorinţe ale oamenilor, din acest dramatism se nasc personalităţi şi caractere impresionante, din acest dramatism se nasc învăţături ce schimbă în profunzime aspectul şi funcţionalitatea omenirii, din astfel de drame s-au născut UNICEF-ul, sau Doctori Fără Frontiere, din astfel de drame oamenii au simţit o dorinţă magnetică de a se unii, în încercarea de-a rezolva probleme imposibile. Dramatismul actual este foarte util, ţinând cont de imaturitatea populaţiei umane, ce se încăpăţânează să nu înveţe nimic din

experienţele trecute, astfel, este necesar ca aceleaşi drame să fie repetate în tipare, la anumite intervale de timp, ca oamenii să aibă oportunitatea de a revedea, de a reanaliza şi a rezolva, situaţia pe care ei o tot ignoră, indiferent că este o situaţie mai simplă, ce se repetă în viaţa unei singure persoane, sau o situaţie complicată, ce se tot repetă la nivel social, iar aceste situaţii or să se tot repete, până ce oamenii îşi vor învăţa lecţia şi vor accepta că este obligatorie o prevenţie serioasă. Prevenţia, este necesar să fie făcută alegând cele mai eficiente soluţii disponibile la nivel global, amintind aici, despre ceea ce înţelege medicina prin prevenţie, şi anume, analize periodice, în condiţiile în care, din medicină lipseşte orice fel de informaţie ce se referă la prevenirea cauzelor ce provoacă ulterior afecţiuni medicale, aceste cauze având aproape întotdeauna legătură cu gândul şi starea emoţională.

Chiar dacă dramatismul prezent în societatea noastră nu este de blamat, el având şi efecte pozitive, creează totuşi aproape tot disconfortul şi stresul simţit de oamenii ce apelează la o dependenţă sau alta, şi trebuie privit mai în profunzime, pentru a înţelege ce soluţii au oamenii împotriva surselor de stres cauzate de viaţa în societatea umană. În primul rând, aş aduce în discuţie un detaliu din logica asociaţiilor ce oferă sprijin dependenţilor de orice fel, indiferent că vorbim despre Asociaţia Alcoolicilor Anonimi, sau altele, iar detaliul pe care vreau să-l aduc în discuţie, este, fraza ce trebuie repetată de dependent atunci când se adresează grupului, şi anume,

"*Eu sunt un alcoolic*", sau "*Eu sunt un dependent de droguri*", etc.

Trebuie să înţelegem, că învăţăturile ce privesc viaţa asta,

s-au schimbat, că metodele folosite cu mulţi ani urmă, au fost inspirate de informaţiile disponibile în perioada respectivă, şi că, felul în care este înţeleasă o anumită problemă, sau o anumită situaţie, se schimbă periodic, aşadar, şi acest detaliu, această perspectivă, este înţeleasă diferit acum, în prezent.

Deci, "*Eu sunt un alcoolic*".

Această expresie şi-a avut rostul ei, şi a fost foarte utilă o perioadă de timp, prin faptul că, persoana accepta că are o problemă şi că problema nu mai putea fi ignorată. De zeci de ani deja, lucrurile s-au schimbat, îmbunătăţindu-se informaţiile şi înţelegerile referitoare la motivul pentru care dependenţa însăşi ia naştere. Aşa cum am explicat şi cu alte ocazii, nu dependenţa este cea ce trebuie adresată, ci sursa ei, sau sursele de stres ce generează tensiuni în persoana respectivă, iar odată rezolvate sursele de stres, sistemul nervos se relaxează, persoana revine la starea avută înainte de apariţia problemei, şi chiar mai matură şi mai înţeleaptă, iar dependenţa dispare, persoana rămânând cu o experienţă şi ustensile extrem de valoroase pe viitor. Asta este mecanica dependenţei şi a soluţiei dependenţei. Ştiu că noi vrem să fie mai complicat, deoarece, ne face să părem ridicoli şi să ne punem întrebări de genul:

*- O problemă atât de gravă, pe care omenirea a avut-o de când e ea pe planeta asta, şi încă o mai are, cu tot progresul tehnologic, cu tot progresul medical, cu tot progresul ştiinţific, cu toate minţile luminate şi geniile din lumea asta, cu o sută de ani de psihologie modernă, şi tu-mi spui mie că atât de simplă este explica*ţia şi soluţia dependenţei?

Da şi nu. Da, pentru că mecanica este destul de simplă şi logică, dacă-i dai o şansă, şi de asemenea, nu este deloc simplă soluţia dependenţei, datorită mecanicii şi influenţei *Convingerilor*. Omul modern, este educat şi obişnuit să accepte doar soluţii venite din surse externe şi investiţii colosale, adică, un echipament medical, un medicament, descoperirea unei gene, ce-l manipulează şi-l convinge prin şoapte imaginare să bea, şi altele. Aşadar, astfel de convingeri exersate zeci de ani, au o influenţă fantastică, şi greu de explicat în cuvinte. Am mai vorbit despre convingeri, şi am spus că, dacă-l convingi pe om că bătaia are efecte pozitive pe termen lung, omul o să-şi rupă-n bătaie copilul, fiind ferm convins că face un lucru deosebit de înţelept şi de iubitor. Mai sunt încă părinţi ce-şi înfometează copiii pentru că le spune religia, sau refuză asistenţa medicală pentru micuţii lor, cu acelaşi motiv, ei nefiind nişte monştrii, fiind însă, crescuţi în medii în care, le-au fost cultivate respectivele convingeri. Societatea modernă cultivă şi ea astfel de convingeri periculoase prin structurile sale, ce menţin la nivel social, o stare medicală şi emoţională deosebit de precare, convingând oamenii de falsa realitate conform căreia, doar soluţiile acestor structuri sunt reale, restul fiind minciuni, în condiţiile în care, medicina tradiţională asiatică are la bază cursuri cât se poate de complexe de anatomie.

Pentru că, întreaga viaţă au exersat convingerile disponibile în societatea noastră modernă, oamenilor le este foarte greu să audă şi să accepte că mai sunt şi alte alternative disponibile, şi că, nu este neapărat necesar ca aceste alternative să coste bani, ele ţinând de intelect, de claritate în definiţii, de clarificarea informaţiilor ce creează confuzie, şi despre care am vorbit în întreaga carte şi încă n-am terminat, nici măcar nu am ajuns la partea cu adevărat

interesantă şi eficientă. Aceste soluţii ţin de acceptarea haosului creat de către om şi de privirea acestui haos cu o atitudine ironică, aşa cum priveşti atunci când bebeluşul îţi aruncă telefonul în ciorbă. Nu-l iei la omor şi nici nu te urci pe pereţi de nervi, ştiind că gestul a fost făcut de un pui de om atât de drăgălaş, că-ţi vine să-l mănânci. Este vorba doar despre construirea unei perspective diferită de cea în care priveşti viaţa în momentul de faţă, şi cu cât adaugi mai multe detalii plăcute şi nostime şi sarcastice, cu atât sistemul nervos va fi mai relaxat, iar nevoia unor surse externe de relaxare se va diminua. Însă, este nevoie de insistenţă, de repetiţie, trebuie luată o decizie cât se poate de serioasă, deoarece, eticheta este irelevantă, tu nu eşti un(o) drogat(ă), sau alcoolic(ă), sau fumător(fumătoare), eşti în schimb, stresat(ă), neputincios(neputincioasă), temător(temătoare), şi mai ales, în negare.

Deci, ce ai de făcut? Este simplu. Îţi trăieşti viaţa cultivându-ţi opţiuni, te informezi, în fiecare zi te dezvolţi câte puţin, devii puţin mai arogant(ă) faţă de viaţă, însă, o aroganţă constructivă, să te umfli puţin în pene, şi să-ţi spui că poţi face faţă oricărei provocări, tu, având resurse extraordinare, pe care oamenii cu mintea mai limpede le demonstrează în fiecare zi.

Aşa ceva nu se rezolvă într-o săptămână, fiindcă, nici dependenţa nu s-a format într-o săptămână, aşadar, este important de acceptat că mai trebuie folosită o perioadă sursa de relaxare. Deci, bei pentru că nu ai de ales în momentul de faţă, însă, ce faci între timp?

- Cum încerci să recapeţi controlul vieţii? Cu ce ustensile? Ce plan ai?

- Înţelegi ce oportunităţi ai în viaţa asta, atunci când ai

control asupra vieţii?

- Cine te sprijină? Le permiţi oamenilor să te sprijine?

- Cei ce te sprijină, sunt ei la curent cu soluţiile disponibile în era in care trăim, sau trăiesc în ignoranţă şi negare, aşa cum ai trăit şi tu de ai ajuns în situaţia de faţă.

Dacă te bazezi pe oameni ignoranţi, aceştia or să facă mai mult rău decât bine încercând să te ajute, ei privind dependenţa din perspectiva lor neinformată, din care o privesc cei mai mulţi dintre oameni, şi probabil, or să te grăbească şi or să-ţi reproşeze că nu eşti suficient de ambiţios(ambiţioasă). Dacă te uiţi cu atenţie la oamenii din preajma ta, s-ar putea să identifici şi nişte surse de stres, s-ar putea să identifici şi motivele parţiale pentru care ai devenit dependent(ă). Ce faci într-o astfel de situaţie?

Când o să ajungem la "Viaţa şi Dragostea Necondiţionată", o să înţelegi foarte bine ce ai de făcut pentru a trăii în linişte şi pace cu oamenii complicaţi. Nimic nu este simplu în lumea în care trăim, însă, astea sunt soluţiile, iar dac-ar fi totul simplu şi fără emoţii, ar fi o aşa plictiseală pe planeta asta, că am vrea toţi să o părăsim imediat. O să înţelegi în continuare că tot răul este spre bine.

În finalul capitolului, aş vrea să menţionez un exemplu încântător, petrecut ca o întâmplare a sorţii, exact în seara dinaintea începerii acestui capitol. Aseară, la Românii au talent, o fată minunată de 14 ani, pe nume Lorelai Mosneguţu, a cântat la pian cu degetele de la picioare, ea neavând mâini, interpretând şi vocal o piesă cu mesaj, pe nume "*A Million Stars*", şi spunea prin cântecul ei:

- Follow your dreams, follow your heart, and always believe you are the light, adică:

- Urmează-ţi visele, urmează-ţi inima, şi întotdeauna să crezi că tu eşti lumina.

Această fată nu numai că a cântat şi vocal emoţionant de bine şi la pian cu degetele de la picioare, dar a mai şi cântat corect. Dac-aş fi închis ochii şi aş fi ascultat-o cântând, aş fi crezut că este o persoană ca oricare alta, însă, această fată nu este o fată ca oricare alta. Este o fată venită în lumea asta, pentru a ne demonstra nouă cât de copilăroşi suntem, este un Înger venit aici, printre oameni, pentru a ne face să ne simţim ridicoli, atunci când ne plângem că nu ne permitem casele şi maşinile şi banii de care se bucură alţii, şi pe care-i privim cu invidie. Această fată, este venită aici, printre oameni, să ne înveţe care sunt lucrurile cu adevărat importante în viaţă. Fata asta este venită aici, să ne demonstreze ce resurse au cu adevărat oamenii, şi ce capacitate au ei de a-şi îndeplinii visele pentru care simt pasiune.

Aşadar, dacă tu susţii că ai probleme, dacă tu susţii că ai motive să fi trist(ă) şi supărat(ă), dacă tu susţii că ai motive să bei şi să fumezi şi să foloseşti droguri, dacă tu susţii că ai motive să fi agresiv(ă) şi violent(ă) din cauza supărărilor, dacă tu susţii că eşti cea mai ghinionistă persoană din lumea asta şi că toate lucrurile rele ţi se întâmplă doar ţie, dacă tu susţii că nu ai resurse, că nu ai calităţi, că nu ai capacitatea de-a face ce-ţi doreşt în viaţă, dacă tu susţii că eşti singurul om din lumea asta pentru care legile fizicii funcţionează diferit, în condiţiile în care, astfel de oameni magici îşi fac apariţia peste tot pe planeta noastră pentru a demonstra potenţialul supraomenesc al oamenilor, atunci, eu nu ştiu ce să mai spun, sunt depăşit de situaţie. Doar exemplele acestor oameni proveniţi parcă din poveşti, ar trebuii să spună absolut tot ce trebuie să audă şi să ştie un om, indiferent de condiţia

şi situaţia actuală, şi anume:

- Nimic nu este imposibil, şi orice este posibil!

Aceşti oameni, au o personalitate perfectă şi exemplară, pentru că ei nu lasă definiţiile şi convingerile sociale, opinia celorlalţi, propriile temeri, situaţia economică a planetei, sau mai ştiu eu ce alte scuze, să le coordoneze viaţa. Aş avea oricând încredere într-o astfel de persoană să ne conducă ţara, sau, măcar ministerului educaţiei şi sporturilor, deoarece, am fi martori la îmbunătăţiri spectaculoase, şi destul de rapid, aceşti oameni având o perspectivă potrivită asupra copiilor, şi i-ar privii exact aşa cum trebuiesc ei priviţi, şi anume;

"ca pe nişte surse infinite şi veşnic abundente de resurse şi potenţial extraordinar, şi întotdeauna surprinzători"

După cum am mai repetat şi cu alte ocazii, problemele lumi noastre sunt probleme de percepţie, nu sunt fizice, iar o astfel de persoană ar putea fi chiar implicată în schimbarea tiparului social şi politic, lipsurile fizice nefiind un impediment într-o asemenea aventură, fiind necesar doar intelectul şi principiile sănătoase pe care le demonstrează trăindu-şi propria viaţă.

Toată lauda.

O JUMĂTATE DE POVESTE

De azi dimineaţă, întreaga omenire este în stare de şoc, armatele lumii sunt în alertă maximă, bursele s-au prăbuşit peste tot în lume, oamenii sunt în panică, fabricile s-au închis, nu se mai duce nimeni la muncă, întreaga mass-medie prezintă un singur subiect, şi anume:

- Astăzi la ora 10.45, un OZN a aterizat pe un spital de boli infecţioase din Washington D.C!

OZN-ul a stat pe acoperişul spitalului mai bine de 15 minute, iar înăuntru era delegaţia însărcinată cu primele contacte dintre rase, de pe planeta Jubileea. În minutele petrecute pe acoperişul spitalului, membrii delegaţiei s-au aranjat cu mare atenţie, să arate cât mai prezentabili şi mai prietenoşi cu putinţă. Erau aici pentru primul contact al omenirii cu o specie extraterestră, ce era aşteptat de milenii de către speciile ce populează întreg sistemul nostru solar. Cu ochii mari, negri şi sinceri, cu pielea gri şi fardată cu pudră de Marte în două tonuri, delegaţia se simţea mai încrezătoare ca niciodată în succesul acestui istoric moment, aşteptat de

întregul sistem solar, aşadar, cu mâna la inima din dreapta, şi cu priviri înduioşătoare şi entuziasmante ce şi le aruncau unii altora, delegaţia se teleportează la etajul cinci al spitalului de boli infecţioase, pentru a se prezenta şi a le aduce la cunoştinţă oamenilor că,

"*nu sunt singuri în Univers*".

Membrii delegaţiei aveau fiecare în mâini cadouri de pe planeta Jubileea, pentru oamenii ce urmau să-i întâmpine, şi cu aceste daruri de bun venit in Consiliul Galactic, au început să cutreiere culoarele spitalului de boli infecţioase din Washington. N-a trecut mult, iar aceştia au început să se schimbe la faţă, spunându-şi unii altora că ceva nu este regulă. S-au strâns din nou la un loc şi s-au teleportat în grabă pe OZN-ul lor de pe acoperiş. Când ia văzut pilotul OZN-ul, s-a speriat şi i-a întrebat:

- Ce s-a întâmplat?, *însă, membrii delegaţiei erau încă în stare de şoc.*

- Nimic!, *răspunde unul dintre ei.*

*- Cum adică nimic? De ce aveţi ochii mai mari decât îi aveţi de obicei, şi.....nu cumva eraţi gri, pentru c*ă *acum sunteţi albi ca varul din templele Jubileene?*

- Porneşte OZN-ul şi pleacă cu scârţâit!, spune unul dintre responsabilii delegaţiei.

Zis şi făcut. Pentru prima oară în istoria OZN-urilor, un OZN a plecat cu scârţâit, în condiţiile în care, el nu avea roţi să producă scârţâitul, atât de panicaţi şi de grăbiţi erau.

Pe planeta Jubileea, consiliul regal şi însuşi regele planetei, aşteptau nerăbdători delegaţia, pentru a primii

vestea contactului cu umanitatea, moment ce era aşteptat de agonizant de mult timp. Membrii delegaţiei, au intrat îngrijoraţi şi speriaţi în sala tronului, au mers până la rege, ce era înconjurat de membrii consiliului şi familiile acestora, toţi având priviri de copii în aşteptarea lui Moş Crăciun, arzând de nerăbdare să audă detalii cu istoricul eveniment, însă, aceştia mai aveau puţin şi începeau să plângă.

- Cum a fost, întreabă regele?

Unul dintre membrii delegaţiei îşi face curaj şi-i răspunde:

- E de rău!
- Cum adică e de rău? întreabă regele mirat.
- Sunt toţi pe moarte, preaiubitul meu rege! Să-i fi văzut cum stăteau sărăcuţii, conectaţi la aparate, sau cărând tuburi de oxigen după ei. E dramatic ce se întâmplă pe Pământ cu rasa asta. Propun să se facă imediat o anchetă, pentru a se afla cine este responsabil cu această vizită nepotrivită, să se afle cine ne-a dat pontul, cine a considerat că rasa umană poate fi contactată. Trebuie aflat cine este responsabilul şi tras la răspundere imediat şi de urgenţă!, răspunde unul dintre membrii delegaţiei, care, acum este isteric, schimbându-şi culoarea într-un curcubeu, ceva ce n-a mai reuşit nici un alt membru al rasei Jubileene.

Regele este şi intrigat de culorile acestuia, şi de afirmaţiile sale şi-i răspunde:

- Eu sunt responsabil cu decizia de a lua contact cu Pământul, şi nu-mi vine să cred că sunt pe moarte. Eu personal supraveghez rasa pământeană de mii de ani. Aş fi

ştiut dac-ar fi fost o problemă atât de gravă cu ei.

- Regele meu preaiubit, iertaţi-mi sinceritatea, dar, mă uit acum mai cu atenţie la ochii preamilostiviei voastre, şi parcă.....văd că sunt un pic altfel, cred că aveţi probleme cu ochii, trebuie să vă faceţi rapid un consult şi să vă operaţi de urgenţă!

- Cum îndrăzneşti, curcubeu organic ce eşti?

- Iertaţi-mă preamărinimia voastră, însă, nu-mi pot explica de nici un fel cum altfel i-aţi fi putut vedea pe pământeni sănătoşi şi bine, când noi am fost la doi paşi de ei, şi, credeţi-mă, nu sunt deloc bine. Propun ca rasa umană să fie reclasificată, din rasă pregătită pentru contact, în rasă pe cale de dispariţie, iar doi membrii ai acestei rase să fie salvaţi, pentru repopularea planetei după dispariţia rasei umane. Este necesară o femelă şi un mascul, iar cei mai potriviţi candidaţi par să fie, liderul Statelor Unite ale Americii, şi lidera Germaniei.

- Toată lumea la treabă, avem o rasă de salvat!

Îmi cer mii de scuze tuturor oamenilor spitalizaţi, indiferent de motiv, pentru folosirea unui astfel de exemplu, însă, am vrut să demonstrez consecinţele situaţiilor în care, este privită, sau exprimată, doar o parte a poveştii pe care o are de spus o anumită situaţie.

Cel mai probabil, delegaţia de vizitatori trebuia să aterizeze pe Casa Alba, unde se afla preşedintele SUA, însă, GPS-ul lor s-a defectat datorită poluării masive, iar ei au ajuns pe un spital, ajungând la concluzia incorectă conform căreia, întreaga populaţie a planetei se afla în situaţia respectivă şi în mare dificultate, însă, noi avem şi cealaltă parte a poveştii, şi ştim că, în primul rând, în spitale ajung doar cazurile medicale cele mai grave, nicidecum întreaga

populaţie a planetei, în al doilea rând, oamenii spitalizaţi sunt acolo pentru că există soluţii pentru ei, şi se încearcă toate variantele de ajutor pe care le au medicii la dispoziţie, iar în al treilea rând, unii dintre noi mai ştim de asemenea, că medicina modernă nu deţine toate soluţiile disponibile pe această planetă, medicina tradiţională chinezească, şi altele ca ea, afirmând cu destulă încredere, că poate vindeca cel puţin 50% dintre afecţiunile considerate incurabile de către medicina occidentală, aşadar, această situaţie medicală la care au fost martori vizitatorii noştri prietenoşi, are mai multe nuanţe decât doar alb şi negru, de fapt, este la fel de colorată precum era delegatul curcubeu ce l-a iritat pe regele Jubileean.

Acest capitol nu are ca subiect incompetenţa civilizaţiei extraterestre vizitatoare, ci continuarea subiectului precedent, şi anume, confuzia la nivel social. Confuzia socială generează foarte multă tensiune internă, generează o stare internă conflictuală, de neliniște. Aceste trăiri interne, în cele din urmă, vor devenii suficient de dominante şi de gălăgioase, încât, încep să genereze stări depresive, dependenţe, grade diferite de agresivitate şi violenţă, tensiuni de toate felurile între oameni, iar experţii societăţii şi specialiştii şi minţile luminate, observă de la distanţă varietatea mare de manifestări comportamentale negative ale oamenilor, şi trag aceleaşi concluzii pe care le-au tras şi extratereştrii, inventând tot felul de minuni fanteziste, ori că este vorba despre natura umană, ori că, de vină este vreo genă ce provoacă nu ştiu ce comportament haotic, ori că lobul frontal joacă ping-pong în craniul pacientului, şi găsind nişte scuze credibile ca explicaţie a comportamentului observat de ei, acum au rămas cu toţii blocaţi în ideile respective, şi încearcă să găsească o soluţie la ceea ce au tot observat ei, ignorând cea mai

importantă parte a poveștii, și anume:

- Ce definiții, ce convingeri, ce tipar al vieții, ce tipar comportamental a provocat modificarea fizică a creierului, responsabilă în cele din urmă, cu modificarea comportamentală. De unde provin convingerile ce provoacă stări conflictuale între oameni, cine le bagă în cap astfel de convingeri sau idei?

Dacă n-ar fi atât de obsedați de găsirea unor soluții genetice sau farmaceutice, ar descoperii cu foarte mare ușurință de unde pleacă fiecare problemă, și ar rezolva-o înainte ca ea să provoace daune, înainte să înceapă afectarea persoanei asupra căreia au observat comportamentul irațional, astfel, ar rezolva problema înainte ca aceasta să apară.

Ce astfel de jumătăți de poveste găsim în societatea umană la nivel social?

Teroristul

Experții militari au inventat acest termen, iar noi ne temem cu toții de teroriști, în condițiile în care, nici măcar nu știm cine sunt ei cu adevărat și ce anume i-a determinat să devină teroriști. Oare s-au trezit într-o dimineață și s-au decis toți odată să terorizeze pașnica și inocenta lume occidentală, sau poate, cineva i-a călcat pe bătături în repetate rânduri, până s-au săturat și au început să reacționeze? Sunt mai multe întrebări decât răspunsuri, fiindcă, protectorii păcii și traiului civilizat de viață din occident, spun doar o jumătate din

această poveste a terorismului.

Religia

Exact acelaşi tipar. Este probabil conceptul ce generează cel mai mare grad de confuzie la nivel planetar, fiind nenumărate forme religioase, toate susţinând că ea este cea corectă, restul fiind greşite. Şi n-ar mai fi nici un fel de confuzie dacă omul de rând ar avea acces la fiecare bucăţică de hârtie şi informaţie deţinută de către biserică, oricare ar fi ea, însă, în condiţiile în care, Vaticanul are o întreagă bibliotecă sub cheie, la care nu are nimeni acces, te face să te întrebi,

"*oare ce ştiu ăştia, şi nu vor şi restul omenirii* să afle"*?*

Poate că, diavolul şi iadul au fost doar invenţii ale omului din peşteră? Oare o mai trece cineva pe la biserică dacă sunt dezvăluite astfel de informaţii, oare o mai cotiza cineva la construcţia a zeci de mii de biserici, în condiţiile în care, în jumătatea de poveste spusă de biserică, se afirmă că Dumnezeu este omniprezent, că te poţi ruga acolo unde te afli, iar Dumnezeu te aude şi te ascultă oriunde ai fi. Şi-o mai justifica biserica existenţa, oriunde pe planeta asta, dacă s-ar dezvălui faptul că, omul este în dialog cu Dumnezeu oriunde s-ar afla, că toată această lume este casa lui Dumnezeu, că el, omul, se poate căsătorii oriunde doreşte el, în natură, în iarbă, printre copaci, cu veveriţe, căprioare şi păsări cântătoare ca şi martori, în loc de trista şi întunecata clădire construită de oameni, din cărămidă şi beton, fără suficiente ferestre să intre din abundenţă lumina Soarelui atât de necesară vieţii? Oare

oamenii n-ar ajunge şi singuri la aceste concluzii, dac-ar fi educaţi să gândească, să-şi folosească propria logică dată de însuşi Dumnezeu? Nu sună oarecum ipocrit din partea bisericii de pretutindeni, faptul că, Dumnezeu i-a dat omului raţiune, şi totuşi, feţele bisericeşti le cer oamenilor să asculte de ei, cică, să nu faci ce face preotul, să faci ce spune el? Oare nu cumva, Dumnezeu mi-a dat raţiune ca eu să gândesc şi să aleg, în loc să fiu etichetat ca păcătos, şi ameninţat cu pedepse Cereşti?

Ştiu că sună a blasfemie, însă, sunt întrebări provenite dintr-o lipsă de comunicare, şi o lipsă a transparenţei din partea bisericii. Sunt generate de ei, şi sunt întrebări ce răsar singure, indiferent că sunt exprimate sau nu. Este exact situaţia în care, părintele are un dulap şi-l ţine încuiat, iar copilul, îl tot vede pe părinte umblând la el, şi-l întreabă:

- Ce-i acolo?

Iar părintele deloc înţelept, sau poate, având scheleţi umani în dulap, răspunde:

- Tu n-ai voie acolo, nu-i pentru tine, e pentru oameni mari!

Din secunda doi, acel dulap devine întreaga lume a copilului, şi doar la el se mai poate gândii, din simplul motiv că, dulapul a fost învăluit în mister de către părinte. Dacă părintele ar fi fost înţelept, ar fi deschis dulapul şi i-ar fi arătat copilului ce conţine, i-ar fi explicat, oferindu-i foarte multe informaţii şi detalii, şi i-ar fi explicat în cel mai iubitor mod cu putinţă, că dulapul conţine lucruri periculoase, şi că ei, părinţii, îl iubesc atât de mult, încât, nu vor că puiul lor să fie rănit. Copiii răspund mult mai bine la afecţiune decât la

ordine, ori, atitudinea asta a bisericii, pare mai mult rece şi distantă, decât iubitoare.

Cartea asta nu este menită să critice, ci să clarifice. Să clarifice motivele confuziei din societate, ele fiind la vedere, şi nu sunt nişte mistere invizibile, sunt gânduri pe care le avem cei mai mulţi dintre noi, însă, ele prind contur ceva mai greu, ori nu ştim noi la ce servesc.

Zodiacul

Fiecare dintre noi ne naştem într-o zodie sau alta, iar societatea asta plictisită, este foarte preocupată să caute diferenţe între oameni, să caute scuze pentru care ei nu pot face lucrurile interesante observate la alţii, gândind că, poate s-au născut în zodii diferite, aşadar, au mai puţine resurse şi calităţi.

Ai înţeles ceva? Nu-i nimic dacă n-ai înţeles nimic, pentru că, oricum este irelevantă orice explicaţie. Hai să-ţi explic şi de ce. În luna Octombrie, în luna Balanţei, o doamnă m-a rugat să-i aduc tot ce găsesc despre această zodie, astfel, am început imediat să caut pe internet informaţii despre balanţe. Am dat o căutare pe google, am intrat pe un site ce oferea explicaţii ale diferitelor zodii, şi am început să citesc. Am citit câteva rânduri, apoi m-am oprit imediat, fiind descrisă în cele mai mici detalii o persoană dragă mie, şi anume; o persoană în care nu poţi avea încredere, o persoană care păcăleşte pe toată lumea, minte, se ascunde şi le creează tot felul de situaţii neplăcute celor din jur. Cu aceste câteva informaţii, m-am întors înapoi la doamna respectivă şi i-am spus în felul următor:

- Dacă intri într-o închisoare, o să găseşti absolut toate zodiile posibile, ce-au făcut toate lucrurile groaznice posibile. Dacă intri într-un spital, indiferent că este spital de adulţi sau *copii, o să găseşti oameni din toate zodiile posibile,* făcând cele mai nobile şi mai *altruiste gesturi pentru alţii. A*şadar, dacă te iei după opiniile distorsionate ale oamenilor preocupaţi să caute defecte şi într-o floare, sunt şanse să întâlneşti o balanţă minunată, iar tu să te comporţi folosind informaţiile *distorsionate oferite de alţii, şi cum legea este lege, iar legea spune că, informaţiile generează comportament, comportamentul tău va fi unul defensiv, va fi unul de persoană ce nu are încredere, iar gesturile şi chiar vorbele tale, vor reflecta informaţiile ce stau la baza comportamentului actual. Minunata balanţă va observa comportamentul şi vorbele ciudate, şi se va întreba pe sine:*

- Oare ce-am făcut de se comportă în felul ăsta, pentru că, eu nu am făcut nimic altceva decât, să fiu drăguț*(ă) şi amabil(ă)?*

Noi nu suntem educaţi să punem toate lucrurile pe masă, să fim sinceri, să spunem cu adevărat ce gândim, şi astfel, i-au naştere tot felul de confuzii, chiar şi cu oamenii deosebit de buni, ce nu merită un astfel de comportament, iar de vină nu este răutatea, ci opiniile negândite, prezente peste tot în mediul înconjurător.

Ca o coincidenţă, pentru că mie mi se întâmplă frecvent de ceva ani încoace, în ziua în care trebuia să vizitez doamna cu pricina, eram în bucătărie şi ascultam la un post de radio, o discuţie dintre doi băieţi şi o fată. Unul dintre băieţi, a ţinut să-i ureze la mulţi ani unui artist român, în vârstă, căruia nu i-am reţinut numele, şi a ţinut să menţioneze, că mama sa a fost din totdeauna fană a respectivului artist, şi că el,

băiatul, a avut ocazia să-l întâlnească personal, şi a fost atât de surprins de respectul şi decenţa artistului, încât, spunea el, l-a impresionat până la Dumnezeu, sau ceva de genul ăsta. Imediat ce şi-a terminat bărbatul povestea, intervine şi domnişoara, rostind o frază ce-ar trebuii să fie preluată de toţi oamenii, indiferent de zodii, iar această domnişoară s-a exprimat aproximativ în felul următor:

- Păi tu nu ştii că toţi oamenii deosebiţi s-au născut în zodia balanţei!

Ar trebuii să fie suficient de clar, cât de personale şi discriminatorii sunt opiniile oamenilor, şi că ele nu trebuiesc generalizate, fiindcă, sub straturile de teamă şi nesiguranţă depuse prin experienţa vieţii în societatea noastră, oamenii, în realitate, sunt foarte, foarte buni. Ca să fie povestea completă, acum, la multe luni după ce-am găsit acele comentarii deloc drăguţe ale unor experţi în zodii, am încercat să găsesc iarăşi comentariile respective, pentru a-ţi oferii informaţii cât mai exacte, şi nu le-am mai găsit, găsind în schimb, cele mai iubitoare laude pe site-urile de profil, numind balanţele, ca fiind, gentile, comunicative, sociabile, exact opusul experienţei cu persoana balanţă din viaţa mea, şi opusul opiniei experţilor peste care-am dat în acea zi de Octombrie.

Gena infidelă

Într-o zi, ascultând ştirile la radio, una dintre ştiri se referea la o descoperire foarte curioasă a cercetătorilor britanici, de la nu ştiu ce universitate, iar ei, cercetătorii, au anunţat:

“descoperirea genei responsabilă cu infidelitatea bărbaţilor”.

Atenţie, nu gena responsabilă cu motivul pentru care “*oamenii*“ înşală, ci doar bărbaţii. Eu am mai repetat o dată aspectul ăsta, când am spus că, psihologii nu înţeleg suficientă medicină, iar medicii nu înţeleg suficientă psihologie, şi se potriveşte de minune cu subiectul poveştilor spuse doar pe jumătate şi consecinţele extreme ale unui asemenea tipar. Dacă oamenii de ştiinţă ar înţelege măcar aspecte elementare din psihologie, n-ar mai permite unor asemenea monştrii sociali să fie eliberaţi în societate, în schimb, ar calcula cu mai multă atenţie consecinţele unor asemenea informaţii, indiferent dacă informaţiile sunt reale, sau nu. Am vorbit despre lista de priorităţi, şi despre faptul că, nu facem absolut nimic accidental, şi cel mai probabil, aceşti cercetători s-au simţit presaţi şi au căutat cu disperare o justificare a finanţării pe care o primesc, cine ştie de unde, ori, au căutat doar o scuză pentru propriul comportament şi propriile acţiuni.

- Bună nevastă, ce faci?

- Bine soţule, tu ce faci, unde ai fost?

*- Păi, am plecat din laborator acum 5 ore, şi de-atunci te înşel cu cine-mi pică în plas*ă, aşa cum o fac de ani de zile. D*ar să nu te superi pe mine, fiindcă, am descoperit o Genă responsabilă cu infidelitatea mea. Stai să-ţi arăt cercetările pe care le-am făcut eu cu Gigi şi Vasile. Uite aici Gena, o vezi? Eu m-am luptat cu impulsurile,* şi m-am *forţat, şi m-am încordat, dar Gena e mai puternică, şi a câştigat de două ori pe zi, iar eu am urât fiecare secundă.*

- Păi şi tu nu eşti acolo când te lupţi cu Gena, nu te

gândeşti la căsnicia noastră, la copii? În timp ce te lupţi cu Gena, tu nu eşti acolo să te gândeşti la consecinţe, să te gândeşti că iau copiii, plec, iar tu rămâi fără familie?

- Ba da dragă, dar GENA este GENĂ, şi *nu se pune nimeni cu GENA. Dacă se supără GENA....., mă trezesc că mi-o micşorează de nu mi-o mai văd niciodată. Tu vrei să păţesc aşa ceva? M-am gândit serios la consecinţe, da, e GENA. Doar n-o fi imaturitatea mea de vină, sau lipsa mea de răspundere pentru propriile gesturi şi acţiuni, sau lipsa mea de informaţie, sau educaţia dezechilibrată, superficială, fără valori, fără o moralitate clară educată prin familie şi societate, sau anii peste ani de ignoranţă, în care, ne-am ignorat amândoi relaţia, conexiunea, prietenia, sinceritatea, anii în care, amândoi am permis să devenim nişte străini. Nu dragă, nu pot fi toate astea! De vin*ă *este GENA.*

Sună a sarcasm, însă, cam ăsta este dialogul pe care-l poartă omul simplu cu sine, atunci când are parte de o asemenea dilemă, şi ăsta este motivul pentru care, o astfel de expresie este deosebit de periculoasă într-o societate insuficient informată. Încă o dată repet, se ignoră prevenţia, sunt ignorate explicaţiile reale a motivului pentru care s-a ajuns în situaţia respectivă, iar omul simplu şi fără nici un fel de educaţie de specialitate, o să preia cu multă încredere o astfel de *convingere*, fiindcă, doar atât este o astfel de frază, este doar o convingere, iar omul simplu preia scuza inventată de un om în halat, ce flutură masterate şi doctorate, şi o foloseşte ca scuză pentru propriile acţiuni, pentru propria imaturitate şi lipsă de răspundere, gândindu-se:

- Dacă omul ăsta, care are denumirea de cercetător, a spus el un asemenea lucru, ce ţine de tehnologie avansată,

şi cercetare minuţioasă, şi ani de teste pe şoricei, şi dioptrii sacrificate prin lupa microscopului, şi citind, şi reanalizând datele şi rezultatele cercetărilor, dacă a spus el un asemenea lucru, păi, cine sunt eu să-l contrazic, iar în situaţia asta, ce rost mai are să mă lupt eu cu gena asta, care mă ia de mânuţă şi mă duce pe unde vrea ea, şi face ce vrea ea cu mine, iar eu mă uit neputincios cum mi se întâmplă lucruri groaznice şi *nu am nici un fel de control, pentru că, de vină este GENA.*

Este irelevant dacă sunt adevărate sau nu astfel de informaţii, din simplul motiv că, sunt alte lucruri de verificat înainte să accepte cineva o astfel de explicaţie iresponsabilă, chiar dacă provine ea din nu ştiu ce laborator de cercetare, din nu ştiu ce universitate de prestigiu. Tiparul cercetătorului este cam acelaşi, şi anume, observă ceva în natură şi încearcă să găsească o scuză pentru ceea ce-a observat, nicidecum o explicaţie sinceră, şi o soluţie care să includă toate spectrele posibile, el caută doar o scuză. Dacă cercetătorii ar privii mai departe de microscopul lor, ar găsii explicaţii şi soluţii direct în comportamentul uman, şi n-ar mai fi justificate miliardele investite în cercetare. Poate de-aici provine şi problema.

Sfat prost de viaţă

Cu ceva ani în urmă, navigând pe un site de locuri de muncă, am dat peste un fel de articol, un post, sau ce denumiri au ele pe internet. Numele site-ului nu-l pot menţiona, însă, acest articol poate fi găsit, căutând pe google numele post-ului,

„*Sfat prost de carieră: Fă ceea ce îţi place şi nu va mai trebui să munceşti nicio zi*”.

Titlul este sarcastic, şi-l înţeleg pe om, pentru că şi eu sunt sarcastic, motiv pentru care, am şi denumit acest subiect,

“*Sfat prost de viaţă”*,

, fiindcă, ce a scris această persoană mai departe, este un sfat de viaţă deosebit de problematic, însă, este în ton cu atmosfera dramatică şi neputincioasă din societatea noastră, şi este un sfat prost de viaţă, deoarece, lumea în care trăim noi funcţionează în tipare, aşadar, acelaşi tipar o să-l foloseşti în toate aspectele vieţii, inclusiv în carieră

O să-i dau copy-paste acestui articol, pentru a nu se înţelege că am editat ceva din opinia persoanei şi am ales să menţionez doar ce mi-a convenit mie. Comentariile la adresa articolului, o să le fac înţelegând perspectiva respectivei persoane, din simplul motiv că, şi eu am gândit de exact aceeaşi manieră cu mulţi ani în urmă, şi ţinând cont că articolul a fost postat în 2012, este posibil ca persoana să gândească diferit acum, 5 ani mai târziu.

După ce citeşti o dată articolul, o să te rog să-l mai citeşti o dată cu mai multă atenţie, şi să te obişnuieşti să acorzi mai multă atenţie detaliilor oferite de oameni, având acces la foarte multe detalii prin dialog, detalii referitoare la mecanica lor internă, la convingeri, lista de priorităţi, opinia despre sine şi propriul potenţial, la felul în care privesc ei viaţa, felul în care sunt active mecanismele de supravieţuire, şi altele.

Aşadar - „*Sfat prost de carieră: Fă ceea ce îţi place şi nu va mai trebui să munceşti nicio zi*”.

O remarcă răsuflată, adesea aruncată şi devenită un sfat contraproductiv de carieră. Repetată frecvent, prea puţine persoane se mai gândesc şi dacă există un adevăr în spatele ei. Faptul trist este că: dacă faci ceva ce îţi place ca să obţii bani şi să trăieşti din asta, vei ajunge, cel mai probabil, să îţi placă din ce în ce mai puţin.

Da, este un obiectiv minunat să cauţi să obţii un job care îţi place, pe care oricine ar trebui să îl aibă în vizor. Totuşi, această situaţie absurdă sugerează că poţi, pur şi simplu, să iei o activitate pe care o iubeşti şi să o transformi în ceva pentru care eşti plătit (adică să ai clienţi, şefi, termene-limită şi obligaţii) şi să nu se schimbe nimic din plăcerea cu care faci acel lucru.

Nu este decât o minciună! În ultimă instanţă îţi vei da seama că nu îţi mai place atât de mult ceea ce faci în noua conjunctură. Şi nu, nu este nimic în neregulă cu tine. Când ceva se transformă din hobby în muncă, nu va mai fi distractiv şi relaxant. Va fi... muncă.

Munca nu este joacă.

Din momentul în care depinzi de o anumită activitate ca să îţi pui mâncare pe masă, totul se schimbă. Nu mai este „acel lucru pe care îl faci pentru a te distra/relaxa”, ci devine „acel lucru pe care trebuie să îl faci ca să supravieţuieşti”. Bineînţeles, nu înseamnă că nu îţi vei face jobul cu plăcere, dar va fi totuşi muncă.

Ce înseamnă, de fapt, munca pentru tine?

Înainte să te concentrezi cum să faci ceea ce îţi place, astfel încât jobul să nu mai fie văzut ca „muncă”, gândeşte-te puţin ce înseamnă această muncă pentru tine. Ce vrei să obţii din ea din punct de vedere:

Mental;

Fizic;

Social;
Spiritual?
Apoi gândeşte-te cum abilităţile tale se împacă cu acestea. Spre exemplu, dacă eşti o persoană căreia îi place să socializeze, probabil vei prefera un job într-un birou cu mai multe persoane sau care presupune interacţiune directă cu clienţii.
Munca înseamnă mai mult decât ceea ce crezi că faci. Îţi oferă "hrană" în feluri diverse. De aceea, atunci când găseşti un job care îţi place, gândeşte-te la întreaga experienţă.
Este periculos de sugerat că munca nu poate fi nimic mai mult decât un job. Dacă faci ceea ce îţi place, este cu siguranţă o experienţă plăcută. Dar nu întotdeauna va fi doar acea parte plăcută.

Iar acum, câteva comentarii:

Se simte atât de profund influenţa societăţii în absolut tot ce spune această persoană, şi totuşi, detaliile sunt atât de subtile, încât, şi eu tind să fiu de acord cu ea, deoarece, şi eu am fost educat de aceeaşi societate, şi eu am ani de exerciţiu în perspectiva ineficientă în care-am fost educat să-mi trăiesc viaţa, şi mă simt de parcă am scris eu rândurile astea cu mulţi ani în urmă, iar explicaţia este simplă, tiparul social în care-am fost educaţi fiind similar.

Deci. În primul rând, pomeneşte frecvent despre "*job*", aşadar, lipsindu-i informaţiile, nu-şi poate imaginea cum altfel şi-ar putea trăii viaţa şi câştiga existenţa, decât, muncind la un patron, muncind pentru altcineva, sau, poate el însuşi este un patron, îi vede pe oameni inferiori, şi sugerează că job-ul este singura alternativă disponibilă oamenilor în

societatea noastră.

Apoi, în primele rânduri, spune în felul următor:

- Fă ceea ce îţi place şi nu va mai trebui să munceşti nicio zi. O remarcă răsuflată, adesea aruncată şi devenită un sfat contraproductiv de carieră. Repetată frecvent, prea puţine persoane se mai gândesc şi dacă există un adevăr în spatele ei.

Prin expresia, „*repetată frecvent*”, el fără să-şi dea seama, şi-a explicat cum funcţionează convingerea, însă, a înţeles exact opusul convingerii din expresia, „*Fă ceea ce îţi place şi nu va mai trebui să munceşti nicio zi”*. Evident îi lipsesc informaţiile, este foarte limpede că a fost dezamăgit în repetate rânduri, şi-l înţeleg. Şi eu am fost dezamăgit de, la fel de multe ori.

Din câte ştiu, expresia, *Fă ceea ce îţi place şi nu va mai trebui să munceşti nicio zi,* este foarte veche, de pe vremea Greciei antice, fiind expresia unui filozof grec. Dacă mă înşel, atunci mă înşel, însă, dacă nu mă înşel, înseamnă că, acum mii de ani, au fost oameni ce-au înţeles lucruri, pe care omul modern, cu smart phone-ul la ureche, nu le înţelege mii de ani mai târziu, şi despre astfel de aspecte am tot discutat în cartea asta, atunci când am vorbit despre eficienţa copilului, ce trăieşte şi face totul din plăcere, comparativ cu rezultatele mediocre spre dezastruoase ale adultului, făcând totul din necesitate, din obligaţie, gândindu-se la mâncare şi supravieţuire. De asemenea, am vorbit în cartea asta despre Scara Emoţională, şi cât de importantă este Treapta pe care te afli, această treaptă fiind decisivă în calitatea rezultatelor şi uşurinţa cu care duci la bun sfârşit o sarcină.

Apoi spune:

- Dacă faci ceva ce îţi place ca să obţii bani şi să trăieşti din asta, vei ajunge, cel mai probabil, să îţi placă din ce în ce mai puţin".

Perfect adevărat.....dacă nu te cunoşti, ceea ce i se întâmplă aproape fiecărei persoane de pe faţa Pământului, dacă nu ai claritate în definiţii, dac-ai fost educat(ă) să execuţi ordine, în loc să gândeşti şi să simţi foarte bine cât de potrivite sunt activităţile respective pentru tine, dacă ceea ce faci, faci neînţelegând Lista de Priorităţi şi Mecanismele de Supravieţuire ce-ţi dictează acţiunile fizice, neînţelegând rolul Emoţiilor şi felul în care funcţionează ele, pentru a te folosii de ele. Dacă simţi pasiune curată pentru o activitate, tu şi creierul tău o să funcţionaţi diferit în urma emoţiei respective, în urma climatului emoţional creat de pasiunea pentru respectiva activitate, iar într-un asemenea climat, fantasticul tău creieraş, o să-ţi furnizeze cele mai interesante şi mai fascinante idei, pentru a continua activitatea cu la fel de multă pasiune, şi-ţi va oferii şi soluţiile prin care să faci activitatea profitabilă, însă, este necesar să ai puţină încredere că tu şi lumea asta NU funcţionaţi aşa cum cred părinţii, profesorii, şi chiar oamenii de ştiinţă, ce dau vina pe gene pentru toate acţiunile populaţiei planetei noastre.

Apoi spune:

- Da, este un obiectiv minunat să cauţi să obţii un job care îţi place, pe care oricine ar trebui să îl aibă în vizor. Totuşi, această situaţie absurdă sugerează că poţi, pur şi simplu, să iei o activitate pe care o iubeşti şi să o transformi în ceva

pentru care eşti plătit (adică să ai clienţi, şefi, termene-limită şi obligaţii) şi să nu se schimbe nimic din plăcerea cu care faci acel lucru.

În doar câteva fraze, sunt termene precum,

„*job, şefi, termene-limită, obligaţii, clienţi*”.

Cu fiecare frază, această persoană îşi toarnă plumb în propriile picioare şi-n picioarele celor ce au şansa de a citii rândurile sale. Noi am făcut câteva exerciţii de imaginaţie, în care, în situaţii nu tocmai plăcute, am ales deliberat cuvinte şi fraze mai vesele, mai optimiste, mai pline de viaţă, şi am avut parte de sentimente şi emoţii la fel de plăcute, de optimiste şi pline de viaţă, în condiţiile în care, eram în aceeaşi situaţie neplăcută. Apoi, am explicat că, fiecare cuvânt are ataşată cel puţin o imagine, sau o serie de imagini, iar în urma folosirii cuvintelor, creierul reacţionează la imagini, nu la cuvinte. Apoi, în funcţie de tiparul imaginilor, creierul eliberează chimicale în organism pentru a-ţi semnaliza tiparul lor. Dacă acele cuvinte pe care le foloseşti, sunt negative, şi imaginile vor fi la fel de negative la rândul lor, iar creierul îţi va oferii chimicale negative, pentru a te anunţa de tiparul imaginilor din care sunt compuse gândurile tale. Chimicale îţi vor genera emoţii de un tipar similar cu imaginile, apoi, pe Scara Emoţională, emoţiile vor fi pe o anumită treaptă, în funcţie de calitatea cuvintelor şi a imaginilor, iar treapta pe care se află emoţiile generate de tine, prin cuvintele şi imaginile pe care tu singur le alegi, vor genera soluţii şi resurse de o calitate similară cu Treapta Emoţională pe care tu singur te-ai pus, prin cuvintele pe care le alegi în dialogurile cu tine.

Mai citeşte o dată bucata asta de text, pentru că, are multă

repetiţie în el şi creează confuzie. Pe scurt, totul sună în felul următor: cuvintele au ataşate imagini, imaginile generează emoţii, iar calitatea emoţiilor va furniza exact aceeaşi calitate în materie de resurse, de idei, de inspiraţie, de luciditate, de raţiune, sau discernământ.

Simplu nu-i aşa?

În aceleaşi fraze, mai spune ceva interesant:

"*ceastă situaţie absurdă sugerează că poţi, pur şi simplu, să iei o activitate pe care o iubeşti şi să o transformi în ceva pentru care eşti plătit (adică să ai clienţi, şefi, termene-limită şi obligaţii) şi să nu se schimbe nimic din plăcerea cu care faci acel lucru".*

Cu alte cuvinte, iei o pasiune şi o transformi într-o afacere, sau te angajezi la patron, într-un domeniu pentru care simţi pasiune, şi spune el, că este absurd să te imaginezi simţind plăcere pentru pasiunea respectivă. Se simte lipsa informaţiilor, nu înţelege cum funcţionează Definiţiile şi cât sunt ele de maleabile, nu înţelege că are definiţii, convingeri negative, un limbaj negativ legat de tot ce ţine de carieră, aşadar, într-un asemenea climat, orice pasiune se şterge foarte rapid, iar aici vorbim despre fizică, despre mecanică, şi nu este absolut nimeni de vină pentru dispariţia pasiunii dintr-o activitate, decât persoana ce aplică definiţiile, convingerile, limbajul negativ asociat pasiunii respective, oriunde ar fi ea pusă în practică, şi indiferent de condiţii.

Apoi, nu înţelege că fiecare situaţie are cel puţin două perspective, aşadar, nu este necesar să târăşti o pasiune în mocirla economică şi profesională din societatea noastră,

înainte de a fi pregătit(ă). Poţi foarte bine să te joci cu definiţiile, şi să adopţi o atitudine şi o perspectivă pozitivă în cel mai groaznic loc de muncă, şi poţi găsii detalii şi aspecte plăcute chiar acolo unde te afli, fiind folositor şi ca exerciţiu de echilibrare a perspectivei din care te priveşti pe tine, din care priveşti viaţa, din care priveşti ideea de carieră sau loc de muncă, şi te poţi folosii de oportunitatea pe care o ai, de a te reeduca, şi de a te pregătii pentru folosirea în cel mai eficient şi mai productiv mod cu putinţă a unei pasiuni, fără a risca toate scenariile apocaliptice sugerate de oamenii din câmpul muncii.

Apoi spune:

- Nu este decât o minciună! În ultimă instanţă îţi vei da seama că nu îţi mai place atât de mult ceea ce faci în noua conjunctură. Şi nu, nu este nimic în neregulă cu tine. Când ceva se transformă din hobby în muncă, nu va mai fi distractiv şi relaxant. Va fi... muncă.

Cu siguranţa vorbeşte din propria experienţă, este dezamăgit de sine şi realizările personale, şi-a format aceste convingeri în urma propriilor eşecuri, şi întregul citat este o opinie severă la adresa vieţii. Aşa cum am mai amintit, în copilărie ne simţim cu toţii capabili să mutăm munţii din loc, aflându-ne la o vârstă la care ne cunoaştem cu adevărat potenţialul şi ne simţim capabili să facem lucruri extraordinare, însă, suntem educaţi de familia neinformată, fără realizări, fără o experienţă bogată de viaţă şi cu o viziune limitată, şi mai suntem educaţi şi de sistemul educaţional, la fel de limitat ca viziune, la fel de neinformat, şi fără realizări. Discrepanţa dintre imaginea pe care o are copilul şi cât se

manifestă la maturitate, este atât de mare, încât, rezultă asemenea sentimente de frustrare. Le-am simţit şi eu, şi le simte aproape fiecare persoană, indiferent dacă realizează, sau nu.

Apoi, pomeneşte de câteva ori despre,

„*să pui mâncare pe masă*" sau,"*locul respectiv de muncă îţi oferă hrană*".

Aici se simte Lista de Priorităţi, care, acum nu mai conţine nimic interesant, decât faptul că sunt activate la maxim Mecanismele de Supravieţuire. Nu mai există nici un strop de plăcere sau speranţă. A renunţat.

N-o să mai continui, fiind povestea a peste 90% din populaţia globului. Indiferent de ţara în care ne aflăm, ajungem în cele din urmă să gândim toţi la fel, tiparul social şi educaţional fiind aproape identic. Nu are nici un fel de importanţă cu ce reuşite economice şi tehnologice se mândresc ţările lumii, deoarece, tiparul intern oferit omului de rând, este acelaşi, şi anume, oamenii nu înţeleg nici cele mai elementare detalii despre sine şi propriul potenţial. De ce? Pentru că omul aude doar jumătate din adevărul disponibil în lumea noastră.

Îi mulţumesc acestei persoane pentru sinceritate. Mi-a oferit oportunitatea de-a analiza şi de a demonstra un caz real şi o situaţie similară tuturor, şi nu are motive să renunţe la vise, pentru că, este om ca noi toţi ceilalţi, iar omul a reuşit lucruri interesante chiar şi la pensionare, deoarece, la vârsta pensionării, unora li se mai atenuează presiunea Mecanismelor de Supravieţuire.

Să nu crezi nimic

Eu mai folosesc anumite surse de inspiraţie şi reglare a propriei vieţi, iar una dintre aceste surse este site-ul „*www.lifehack.org*”. Aici am găsit tot felul de citate celebre, sfaturi de viaţă, explicaţii şi sugestii de planuri pentru îmbunătăţirea diferitelor aspecte ale vieţii, şi altele, însă, sunt toate în engleză. Printre articole, am găsit un citat foarte înţelept şi util, al lui Buddha, mai ales în era noastră, în care, suntem bombardaţi cu informaţii ce au scop manipulator şi comercial, iar acest citat sună în felul următor:

- Believe nothing, no matter where you read it, or who said it, no matter if I have said it, unless it agrees with your own reason and your own common sense.

Adică – *„să nu crezi nimic, nu contează unde ai citit, sau cine ţi-a spus, nici măcar dacă l-am spus eu, până nu-ţi foloseşti propria raţiune şi bun simţ, în analizarea a ceea ce citeşti”.*

Ăsta este unul dintre cele mai bune şi mai utile sfaturi de urmat în era informaţiei în care trăim noi, iar această simplă frază oferită unui copil, este mai mult decât suficientă pentru a-i oferii copilului o şansă reală la o dezvoltare normală, echilibrată, în care, el să fie în controlul propriei vieţi, şi nu o altă persoană ce înţelege funcţionarea psihicul uman, şi cum poate fi el manipulat. Mă văd totuşi nevoit să clarific ultima parte a acestui text (*cu tot respectul pentru Buddha*).

Raţiunea şi bunul simţ, ţin de percepţia din care priveşte

fiecare persoană viaţa. Raţiunea şi bunul simţ, după cum am mai discutat, sunt educate. Dacă educaţia persoanei a avut la bază principii distorsionate şi dezechilibrate, raţiunea şi bunul simţ al respectivei persoane vor fi la fel de distorsionate, făcând acest text inutil, şi chiar periculos, persoana putând ajunge chiar paranoică, nemaiavând încredere în nici un fel de informaţie. Aşadar, pentru orice text, învăţătură, sau detaliu educaţional, este necesar să fie oferită întreaga poveste, cu informaţii suplimentare, şi mai ales, să i se permită persoanei, indiferent că este copil sau adult, să pună informaţia respectivă sub semnul întrebării, să o analizeze dintr-o perspectivă diferită, şi chiar să o critice dacă este cazul, mai ales dacă informaţia n-a mai fost analizată de mult timp, ca aproape toată informaţia disponibilă în societatea umană. După cum am mai amintit, în societatea noastră, se trăieşte ori într-o extremă, ori în cealaltă. O persoană *naivă,* trăieşte cu un sentiment de vulnerabilitate, de neputinţă, aceste stări generând teamă, iar o persoană *paranoică,* se simte la fel de vulnerabilă şi trăieşte de asemenea în teamă, aşadar, niciuna dintre extreme nu este de recomandată, însă, este recomandat ca raţiunea să fie exersată, este recomandat ca fiecare bucăţică de informaţie disponibilă, să fie citită, ascultată, analizată, studiată, să i se ofere o şansă, indiferent de unde provine informaţia respectivă. Doar aşa se poate forma discernământul, raţiunea, capacitatea de-a face distincţia dintre o informaţie credibilă şi una falsă, dintre o informaţie menită să manipuleze şi o informaţie menită să împuternicească, să educe, să informeze.

O să închei capitolul ăsta, al jumătăţilor de poveşti, deoarece, aş mai vorbii încă 500 de pagini, însăşi societatea umană fiind o jumătate de poveste, viaţa în societatea asta

este rezultatul unei jumătăţi de poveste, mai toate problemele planetei noastre sunt rezultatul faptului că nu sunt spuse lucrurile până la capăt, se ascund informaţii, se clasifică, educaţia se face cu informaţii şi metode vechi, incomplete, distorsionate, greşit înţelese. Întreaga umanitate este doar,

"*O jumătate de poveste*".

Imaginează-ţi că cineva te bagă într-un laborator, îţi dă tot felul de substanţe, chimicale, aparate, ustensile, şi te pune să realizezi un proiect după un plan, însă, planul conţine doar jumătate dintre informaţii, restul fiind clasificate, iar el îţi dă hârtia-n mână şi pleacă, lăsându-te singur(ă) într-un laborator plin cu substanţe periculoase, şi doar jumătate dintre instrucţiunile de utilizare. Ce crezi tu că urmează să se-ntâmple în continuare? Cel mai probabil, o să dai foc laboratorului, ţinând cont că, manualul de utilizare al extinctorului se află în bibliotecă, unde nu pui mâna decât pe romane de dragoste, drame, cărţi religioase, şi alte informaţii deloc utile situaţiei actuale.

UPDATE SOCIAL

Puntea Dintre Ştiinţă şi Societate.

Titlul, "*Puntea dintre ştiinţă şi societate"*, este sarcastic, fiindcă, puntea asta nu există. Niciodată nu a fost nici măcar luată în discuţie o modalitate prin care, informaţia ieşită din laboratoare să fie regândită, să fie analizată şi de celelalte structuri ale societăţii, dacă informaţia se dovedeşte a fi corect înţeleasă ea să fie tradusă în termeni ceva mai simplii, iar apoi, această proaspătă informaţie să ajungă în societate, prin metode credibile, bine intenţionate, gândite să vină în sprijinul masei de oameni, gândită ca un plan de dezinfectare a societăţii de infecţiile ideologiilor medievale, ce încă mai sunt injectate în conştiinţa umană, măcinându-le discernământul, capacitatea de a judeca raţional, şi de a lua chiar şi cele mai simple decizii. Informaţia bine înţeleasă şi bine explicată, este vitală în acest proces numit viaţă, în care sunt implicaţi oamenii, iar o punte de legătură între ştiinţă şi societatea umană, pentru care ar fi trebuit să lucreze această ştiinţă, este obligatorie, ca persoana să aibă informaţii elementare despre felul în care funcţionează ea, sau lumea înconjurătoare. Fără aceste informaţii, capacitatea de a-şi estima potenţialul personal şi

posibilităţile cu adevărat disponibile în această lume, este redusă aproape de zero.

După cum am mai repetat, doar un număr fantastic de mic de oameni contribuie într-un fel sau altul la progresul umanităţii, sau la reglarea şi corectarea acestei maşinării, acestui mecanism, numit societate umană, o maşinărie deosebit de complexă, cu atâtea părţi componente câţi sunt oameni, din simplul motiv că, fiecare om are propria perspectivă, are propria viziune a unei soluţii, fiecare dintre oameni fiind suficient de capabil să-şi aducă propria contribuţie la dezvoltarea şi perfecţionarea acestei maşinării, ea având un potenţial pe care minţile luminate ale planetei se pare că nu-l înţeleg deocamdată. Perspectiva geniilor lumii este cea a omului din peşteră, iar omul din peşteră, ţinând o simplă şi banală creangă în mână, ea fiind în flăcări nu datorită propriei genialităţi, ci datorită naturii, fiind aprinsă de un fulger rătăcit, ei bine, în aceste condiţii, omul peşterii a ajuns la eronata concluzie că el este inteligent, spre deosebire de restul locuitorilor planetei, fiind şi prima expresie a aroganţei pe planeta noastră, ce a menţinut umanitatea în loc sute de mii de ani, continuând acelaşi tipar chiar şi acum, cu smart phone-ul la ureche.

Ca să fiu ceva mai direct, diferenţa dintre informaţiile deţinute de ştiinţă şi informaţiile oamenilor simplii, ce se informează uitându-se la televizor, este de domeniul ştiinţifico-fantastic-ului, iar informaţiile ce mai sunt din când în când oferite prin mass-media, par scenarii de filme, în care, scenariştii s-au jucat cu imaginaţia.

Partea proastă, şi motivul pentru care sunt atât de critic la adresa ştiinţei, este acela că, diferenţa dintre informaţiile deţinute de către ştiinţă şi informaţiile la care au acces oamenii, creează nesiguranţă, confuzie, teamă, şi reacţii

agresive generate de mecanismele defensive. Dac-ar fi fost doar o ignoranţă pasivă, inocentă, nevinovată, de om uitându-se visător cu ochii pe pereţi, n-ar fi nici o problemă, însă, mintea omului este foarte activă, iar diferenţa asta de informaţie, generează tot felul de gânduri de inferioritate, opinii distorsionate, definiţii confuze, convingeri distructive, îşi spun, ori că sunt mai proşti decât alţii, fiind incorect interpretată această convingere, ori că sunt mai puţin talentaţi, că au insuficient potenţial, iar creierul lor este mai puţin dezvoltat şi nimic nu se mai poate schimba. Oamenii gândesc tot felul de aberaţii, pentru a umple golul lăsat de cei ce înţeleg ce se-ntâmplă şi nu se deranjează să ofere explicaţii, iar atunci când fac efortul de a explica ceva, scot o perlă din gură, de genul:

- De vină pentru infidelitatea bărbaţilor, şi doar a bărbaţilor, este o GENĂ!
- Femeile nu au scuză, fiind nişte zdrenţe infidele!

Dacă am pune doi oameni unul lângă celălalt, unul, om simplu, luat la întâmplare de pe stradă, iar celălalt, om de ştiinţă, trăit cu adevărat în lumea ştiinţei şi interesat să-şi actualizeze periodic cunoştinţele referitoare la ce s-a mai descoperit recent, şi i-am pune pe cei doi să-şi scrie într-o agendă cunoştinţele personale, referitoare la lumea în care trăiesc, la felul în care crede fiecare că funcţionează totul, din orice punct de vedere, cunoştinţele referitoare la felul în care funcţionează omul, la ce ştie această persoană despre sine, despre propriul potenţial, despre posibilităţile pe care le pune la dispoziţie realitatea fizică, şi nu numai realitatea fizică, după cum o să descoperi mai târziu în această carte, iar după exerciţiul de caligrafie îi pui pe cei doi să-şi compare notiţele,

să-şi compare informaţiile deţinute de fiecare, omul de ştiinţă o să dea din cap, de şoc şi tristeţe, gândindu-se:

- În ce lume fantastică trăieşte această persoană, iar ea nu ştie nimic. Este complet ignorantă de magia ce se petrece peste tot în jurul ei, iar ea n-o observă.

Iar persoana simplă, cetăţeanul simplu, citind paginile scrise de omul de ştiinţă, o să creadă că totul este o farsă, că paginile sunt de fapt scenariul unui film ştiinţifico-fantastic, o să creadă că citeşte scenariul următoarei părţi din Matrix, iar dacă încerci s-o convingi că tot ce citeşte este real, probabil o să înceapă să folosească termene precum,

„*blasfemie*", ori, „*nu se poate, n-are cum să existe aşa ceva, e imposibil, hai mă, mă laşi cu prostiile tale, sunt nişte aberaţii*", etc.

Este necesar un update social, deoarece, idei deosebit de frumoase sunt pierdute pentru că micuţii copilaşi intră într-o şcoală din care lipseşte informaţia, iar aceşti micuţi geniali şi talentaţi, nu sunt îndrumaţi aproape niciodată către propriile pasiuni, din care, să iasă la suprafaţă cea mai clară şi mai potrivită formă de ocupaţie disponibilă copilului, în lumea asta deosebit de mare şi ofertantă în materie de opţiuni. În schimb, ministerul educaţiei este preocupat să introducă în şcoli, ore de religie şi sexologie, în condiţiile în care, populaţia umană nu ştie ce este depresia şi ce metode simple sunt disponibile pentru prevenţia depresiei, în condiţiile în care, oamenii nu ştiu ce este cu adevărat dependenţa şi ce informaţii şi metode simple sunt disponibile pentru prevenţia dependenţelor de orice fel, în condiţiile în care, depresiile

conduc oameni către agresivitate, nepăsare ori sinucidere, în condiţiile în care, dependenţele conduc către tot felul de boli dintre cele mai grave, dependenţele cauzând pierderi inimaginabile, atât umane, cât şi financiare, şi incredibil de mult potenţial irosit.

Stăm cu telefonul inteligent la ureche, iar noi avem pantalonii rupţi în fund, hainele zdrenţuite, mizerie pe faţă, însă, ne lăudăm cu telefonul de ultimă generaţie. Cam ăsta este tiparul social. Imaginează-ţi că cei din industria I.T, în special cei din securitate, ar fi urmat acelaşi tipar precum restul societăţii, şi în special educaţia. Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă aceşti oameni ar fi avut acelaşi tipar mintal precum cei din educaţie, sau restul ramurilor sociale? Este foarte simplu. În clipa de faţă ai fi avut antivirusul cu un update din 1990, sau când a fost primul antivirus creat. Cat de util crezi că ţi-ar fi un antivirus ce n-a mai fost updatat de când a fost el creat?

SECRETELE UNIVERSULUI

Te-ai gândit vreodată ce sunt Secretele Universului, şi dacă aceste secrete nu cumva sunt deja cunoscute?

Te-ai gândit vreodată că poate, Secretele Universului nu sunt chiar atât de secrete, şi nu sunt nici chiar atât de senzaţionale?

Te-ai gândit vreodată că poate, Secretele Universului fac de fapt parte din natura umană, iar această natură umană, este mai fascinantă, mai interesantă, şi mai firească decât se crede?

Te-ai gândit vreodată că poate, omul are în el absolut tot ce are nevoie, pentru a face absolut tot ce-şi doreşte, sub o formă sau alta?

*Te-ai gândit vreodată că poate, omul are abilitatea de a controla tot ce i se întâmplă, şi că, lumea asta este doar o oglindă ce-i reflectă înapoi tot ce gândeş*te?

Te-ai gândit vreodată cum anume arată Secretele Universului? Dacă ceva absolut magnific ţi-ar ieşii în cale, ceva ce omenirea caută de milenii, ceva precum Fântâna Tinereţii, sau capacitatea de a-ţi dezvolta un al şaselea simţ, cum ai recunoaşte că ţi-a ieşit în cale ceva atât de *râvnit şi*

preţuit de către om, cum ar arăta acel lucru, acea informaţie, şi din ce surse ar provenii?

Te-ai gândit vreodată că poate, Secretele Universului sunt de fapt la vedere, sunt în văzul lumii, însă, ai fost educat(ă) să le ignori, ai fost educat*(ă)* că *sunt periculoase, precum Cutia Pandorei?*

Hai să facem un exerciţiu de imaginaţie. Imaginează-ţi că noi doi punem într-o cutie toate Secretele Universului, toate informaţiile şi ustensilele de care are nevoie o persoană, pentru a trăii cea mai aventuroasă şi mai împlinită viaţă cu putinţă. Imaginează-ţi că punem în această cutie, toate informaţiile şi ustensilele de care are nevoie o persoană, pentru a înţelege tot ce poate fi înţeles despre om, despre viaţă, despre natură, sau Existenţă. Imaginează-ţi că punem în această cutie, toate informaţiile şi ustensilele de care are nevoie o persoană, pentru a-şi transforma viaţa în absolut orice fel îşi doreşte, în orice fel îşi imaginează că poate fi viaţa mai plăcută, mai interesantă, mai fascinantă, mai provocatoare, *mai contrastantă*, pentru a genera în permanenţă noi dorinţe, înţelegeri şi înţelepciune, şi *mai delicată*, pentru a nu fi prea intimidantă. Imaginează-ţi că punem în această cutie, toate informaţiile şi ustensilele de care are nevoie o persoană, pentru a controla tot ce i se întâmplă în viaţă, pentru a dicta toate regulile jocului vieţii, pentru a controla ce pleacă de la el către lume, şi ce se întoarce înapoi, şi, imaginează-ţi că această perfectă cutie, această nediscriminatorie şi iubitoare cutie, o punem în mijlocul lumii, la dispoziţia tuturor celor ce doresc astfel de informaţii, la dispoziţia tuturor celor ce doresc să aibă controlul propriei vieţi, la dispoziţia celor ce nu doresc violenţă, şi războaie, şi răutate, şi ură, şi invidie, şi nepăsare,

și separare, și aroganță, și își doresc în schimb, pace, și bunătate, și dragoste, și altruism, și simplitate, și veselie, și pasiune, și dorință, și progres, și conexiune între oameni și mediul înconjurător, iar această cutie, noi am pus-o în mijlocul lumii, ca întreaga populație a planetei să aleagă pentru sine ce anume își dorește cu adevărat, fără ca o altă persoană să intervină și să-i interzică dreptul de-a alege aspectul preferat al vieții, și aspectul preferat al lumii în care trăiește. Imaginează-ți că oamenii de pe întreg cuprinsul mapamondului, vin plini de speranță și entuziasm, să aibă acces la cutia ce conține absolut tot ce și-au dorit vreodată, ce conține până la ultima picătură de informație necesară rezolvării tuturor problemelor ce există deja pe planeta noastră, și a celor ce urmează să ia naștere. Imaginează-ți că oamenii sunt într-o continuă sărbătoare de bucurie, pentru că în sfârșit este posibil un astfel de moment, în care, ei sunt cei ce decid fiecare aspect al vieții lor, și s-a făcut o coadă de neimaginat la cutia noastră, iar ei așteaptă cu nerăbdare să aibă în sfârșit acces la informațiile pe care omenirea le-a așteptat de eterne generații.

Ai o imagine clară a acestui scenariu? Dacă da, atunci, imaginează-ți că o componentă a societății noastre, vine și pune o etichetă pe cutie, ceva de genul,

„*blasfemie*”.

Ce crezi c-o să se-ntâmple? Ei bine, cum religia este o componentă serioasă în societatea noastră la nivel global, mulți dintre oamenii veniți să-și însușească în sfârșit atât de așteptatele informații, vor face cale întoarsă, vor avea încredere în cei ce-au pus eticheta, se vor speria și vor pleca înapoi de unde au venit. Se vor duce acasă la familii, la copii,

şi-i vor avertiza cu privire la pericolele diavoleşti reprezentate de acea cutie malefică, acea sursă a răului, acea sursă a desfrânării şi a tuturor bolilor, ce este însăşi întruchiparea păcatului, iar dacă există riscul ca micuţii să nu asculte, vor inventa poveşti cu balauri suflători de flăcări, ce se hrănesc cu inocenţa copiilor şi le devorează ochii pentru a vedea în lumea noastră.

Dar nu-i nici o problemă pentru că, au mai rămas destui oameni. Dacă sunt şapte miliarde de oameni pe Pământ, înseamnă c-au mai rămas câteva miliarde dornici de informaţiile din cutiuţa noastră, aşadar, suntem mulţumiţi de noi, gândindu-ne la cât de mulţi oameni o să ajutăm cu micuţa şi magica noastră cutie, şi cât de frumoasă şi paşnică o să fie planeta noastră verde, cu multă apă, gheaţă, cer albastru, şi-ntr-un perfect echilibru, ca urmare a informaţiilor din cutiuţa noastră drăgălaşă.

Ai o imagine clară a acestui scenariu? Acum, imaginează-ţi că vine o altă instituţie a statului, şi pune şi ea câteva etichete pe cutia noastră, ceva de genul,

„spiritism, vrăjitorie, sectă, imposibil, şarlatanie, minciună, neacreditat de către minister, secret de stat, confidenţial, interzis, dăunează grav sănătăţii, vechi, idee antică, escrocherie”.

Ce-o să se-ntâmple acum? Oamenii, vor da târcoale cutiei, ce acum, este plină ochi de etichete, vor citi toate cuvinte respective, şi după cum am discutat, fiecare cuvânt are asociată o imagine sau o succesiune de imagini, aşadar, cuvintele vor declanşa tot felul de imagini în mintea şi imaginaţia oamenilor, creierul va răspunde la imaginile respective şi le va elibera chimicale în organism. Chimicalele

vor fi negative, deoarece, şi cuvinte alese şi puse pe cutie sunt negative, iar oamenii vor simţii teamă, nesiguranţă, neîncredere, vulnerabilitate, tristeţe şi dezamăgire, drept urmare, cei mai mulţi dintre oameni vor pleca şi ei acasă, şi le vor povestii celor dragi de intensa deziluzie trăită punându-şi toate speranţele în stupida aia de cutie, iar din fericire, au venit autorităţile statului şi au demascat escrocheria în care puteau să cadă atât de mulţi oameni creduli.

Aşadar, în preajma cutiei au mai rămas doar ţăcăniţii, scepticii, oamenii fără prea mult discernământ şi raţiune, însă, tot sunt câţiva, tot putem face un pic de bine în lumea asta, fiindcă, dacă măcar mâna asta de oameni foloseşte informaţiile, şi au rezultate deosebite punând în aplicare informaţiile din cutia noastră, îi vor pune pe gânduri pe cei ce s-au lăsat convinşi de etichete şi au ales să respingă cutiuţa noastră informativă.

Acum, imaginează-ţi că mai vine o instituţie a statului, şi ne dă lovitură decisivă, punând etichete precum,

„*radioactiv, bio hazard, deversare deşeuri radioactive, accident radioactiv, zonă radioactivă, evacuare de urgenţă, acces interzis PE VECI, AMIN*”.

Ce-o să se-ntâmple mai departe? Restul oamenilor rămaşi vor pune mâna la gură şi-o vor lua la fugă de acolo, alergând ca nişte şoareci în toate direcţiile. Zona în care se află cutiuţa noastră o să rămână zonă calamitată, n-o să-ndrăznească nimeni să se apropie de cutiuţa plină cu toate informaţiile necesare rezolvării tuturor problemelor existente pe această planetă confuză, o planetă aflată-n flăcări de incendiile apărute prin inconştienţa umană, pe întreg cuprinsul planetei.

Sună plauzibil? Sună familiar? Pentru că, este foarte

posibil ca exact asta să fie cu adevărat istoria omenirii, de mii şi mii de ani. Dacă sunt alese cuvintele potrivite, ele au puterea să disperseze orice mulţime de oameni. Cuvintele au o putere de influenţă fascinant de mare, datorită mecanicii interne a omului, datorită imaginilor şi definiţiilor ce sunt asociate cuvintelor. Nu ai nevoie să-i ameninţi pe oameni cu bătaia, nu ai nevoie să pui tunul de apă pe ei, ori să foloseşti gaze lacrimogene. Ai nevoie să foloseşti doar cuvintele potrivite, iar oamenii se vor ţine singuri la distanţă. Îi vor ţine la distanţă mecanismele defensive, mecanismele de supravieţuire, şi nu este nevoie să pună statul, sau alte entităţi sociale, etichete de avertizare, sau ameninţare. Oamenii pun singuri astfel de etichete în fiecare zi, fiind educaţi să le fie teamă şi de propria umbră, iar după ce pun etichete pentru ei, le explică şi copiilor de ce este important să ţină distanţa faţă de *cutiuţa frumos colorată*:

- *Este important să stai la distanţă de cutiuţa colorată, frumoasă şi tentantă, pentru că, aşa tentează diavolu', prin lucruri frumoase* şi *promisiunea unei vieţi minunate. Dacă era o cutiuţă de la Dumnezeu, era tristă, urâtă,* şi *promitea doar suferinţă, şi jertfă, şi durere, şi foamete.*

Pare a critică şi răutate, însă, asta este logica bisericii şi a oamenilor educaţi de biserică, în care, tot ce este frumos, este sigur o tentaţie diavolească, Dumnezeu promiţând bunătăţuri doar pe lumea cealaltă. Pe lumea asta, El dă doar bisericii şi celor răi.

Omul occidental a fost dintotdeauna arogant, iar aroganţa, se ştie că-i reduce fiinţei umane capacitatea de a gândii logic, îi reduce capacitatea de a privii imaginea de ansamblu, astfel, omul arogant face tot felul de lucruri stupide şi copilăreşti.

Pentru că omul se educă, acest om arogant şi-a educat şi copiii aceleaşi principii stupide şi copilăreşti, perpetuate de omul occidental mii de ani. Unul dintre aceste principii stupide şi copilăreşti, este acela prin care, omul occidental a privit toate celelalte civilizaţii umane existente, ca fiind primitive şi înapoiate, motiv pentru care, acest copil arogant, temător, agitat, nervos, şi dornic să controleze mase de oameni, a rupt orice legătură cu civilizaţiile considerate înapoiate, a îngropat orice informaţie provenită din interiorul acestora, şi a ascuns informaţii atât de utile şi de revoluţionare, încât, nici o tehnologie creată până-n prezent de om, n-a reuşit să le depăşească valoarea şi potenţialul demonstrat de aceste informaţii, în interiorul civilizaţiilor ignorate de copilul nostru furios şi supărat pe lume.

Odată cu liniştirea apelor în lumea occidentală, şi imediat ce omul modern a simţit un strop de libertate de gândire, prin dispariţia comunismului şi-a altor forme de guvernare bazate pe intimidare, informaţiile îngropate de milenii, au început să iasă la suprafaţă precum ciupercile după ploaie, sub forma programelor de dezvoltare personală, acestea explodând după anii ’70. Eu n-o să-ncep să înşir diferitele programe ce promit îmbunătăţirea înţelegerilor şi a calităţii vieţii, multe dintre ele fiind derivaţii din NLP, sau, sunt pur şi simplu, nişte produse gândite în grabă, pentru a fi comercializate cât mai repede. NLP-ul este cea mai potrivită formă de ustensilă, folositoare în corectarea problemelor comportamentale, ea fiind gândită şi construită de foşti psihologi, aşadar, principiile NLP-ului sunt mai familiare şi mai acceptabile omului modern, nefiind necesar un salt de încredere deosebit, în acceptarea informaţiilor disponibile în această disciplină.

În schimb, o să vorbesc despre câteva ustensile mult mai puţin mediatizate, ce sunt realmente fascinante, şi aproape

de necrezut, de vină fiind "*Convingerile"*, aspect despre care noi am tot discutat în cartea asta, iar convingerea ce creează probleme în cazul de faţă, este convingerea cultivată de societatea noastră arogantă şi rigidă, ce cultivă prin educaţie, ideea conform căreia, omul este o fiinţă extrem de limitată, ce trebuie să depindă obligatoriu de tehnologii şi ustensile fizice, pentru propriul progres şi propria supravieţuire.

Astfel, o să vorbesc despre Citirea Fotografică, despre Metoda Bates pentru îmbunătăţirea vederii, despre QiGong, despre Paida Lajin, despre o metodă de tratare a autismului, şi despre Lucid Dreaming, sau Vise Lucide.

Cu două dintre subiectele pe care le voi aborda, au fost chiar făcute filme, şi filme de succes. În cazul Citirii Fotografice, este vorba despre filmul Limitless, însă, ca de obicei, au exagerat subiectul, ca povestea să poată fi dramatică, iar în cazul Viselor Lucide, au fost create filmele, Matrix, şi Inception, de asemenea, exagerând întrega idee de Vise Lucide, însă, au reprezentat totuşi o introducere a acestor două concepte în lumea colectivă, ele fiind destul de izolate până-n acel moment.

Este deosebit de important de menţionat faptul că, pentru cei mai mulţi dintre oamenii ce încearcă diferitele metode de îmbunătăţire a calităţii vieţii, respectivele metode nu funcţionează, iar atunci când funcţionează, funcţionează prea puţin pentru a genera entuziasmul necesar continuării tiparului necesar de viaţă. Motivul pentru care informaţiile şi ustensilele nu au rezultele promise de cei ce le comercializează, este blestemata asta de educaţie socială, bat-o vina. Educaţia asta prin care, oamenii sunt obişnuiţi să nu facă absolut nimic cu propriul creier, cu propria conştiinţă, cu propriul discernământ, să nu facă nimic cu propria abilitate de a se concentra, de a planifica ceva măreţ, şi de a face paşii

necesari îndeplinirii măreţului obiectiv, de-a apuca şi cu dinţii şi cu unghiile posibilităţile incredibile disponibile pe planeta noastră, şi nu numai, aşa cum o să descoperi atunci când o să vorbim despre Vise Lucide.

Am mai spus-o şi o mai repet:

„*Începând din copilărie, omul educat de societatea umană, preferă să cară saci de ciment de dimineaţa până seara până-şi rupe spatele, decât să gândească 15 minute în fiecare zi, şi preferă să iasă cu furculiţa la aratul pământurilor patriei, decât să gândească 15 minute în fiecare zi”.*

Şi nu este de vină omul. De vină este educaţia, informaţia şi perspectivele oferite prin educaţie, de vină este metoda educaţională, ce presupune motivarea copilului prin fraze de genul,

„*pune mâna că te ia mama dracu’”*,

, iar copilul, de frică pune mâna, însă, această metodă a omului din peşteră, funcţionează doar dacă cineva stă cu biciul lângă el să-l altoiască atunci când este necooperant. În clipa în care copilul scapă din mâinile sălbatice ale omului din peşteră, acest copil agresat începe să urască orice idee de informaţie, de cultivare şi progres personal, de plăcere a studiului şi a investigaţiei, el asociind toate aceste aspecte extrem de utile, cu şcoala şi cu părinţii, ce-au stat cu biciul lângă el, asigurându-se că leneşul şi puturosul şi acel pierde vară de copil, pune mâna pe carte. Copilul nu înţelege ce simte şi de ce simte ceea ce simte, deoarece, el n-a fost educat să înţeleagă semnificaţia emoţiilor, iar acest copil ajunge adult, iar adultul are acum foarte multe probleme,

foarte multe dorinţe neîndeplinite, şi pentru că-i lipsesc alternativele, de voie de nevoie, pune mâna pe o carte cu informaţii ce se referă la dezvoltarea personală, ce-i promite sarea cu marea, pune mâna pe programe video sau audio, ce-i promit acelaşi lucru, şi studiază, şi încearcă, însă, fără prea mari reuşite, astfel, fiind dezamăgit şi ofticat crezând în toate prostiile şi-n toate promisiunile, le lăsa din mână şi renunţă la ele.

Ăsta este motivul pentru care am insistat atât de mult asupra Emoţiilor, ăsta este motivul pentru care întreaga carte a fost gândită, şi se învârte în jurul Emoţiilor, în jurul Convingerilor şi a Definiţiilor ce generează emoţii. Dacă începi un lucru, şi-l faci din nevoie, din necesitate, din disperare, îl faci pentru că nu ai de ales, pentru că viaţa ta şi a celor din jur depid de el, cel mai probabil, o să eşuezi, iar aici vorbim despre fizică, nu vorbim despre ghinion, prostie, blesteme, intervenţia diavolului, ori pedepse ale lui Dumnezeu, sau ce scuze au mai inventat oamenii pentru a explica rezultatele mediocre, sau lipsa lor în totalitate. Întotdeauna este vorba despre emoţie. Acolo unde rezultatele sunt groaznice, lipseşte pasiunea, lipseşte plăcerea, lipseşte dorinţa sinceră, lipseşte atitudinea copilului ce nu face nimic cu un scop anume, ci pentru simpla plăcere şi amuzament şi fascinaţie simţite când este implicat într-o activitate. Vorbim despre mecanică aici, vorbim despre un tipar anume, despre nişte paşi, despre nişte principii ce trebuiesc respectate şi reeducate, acestea fiind dezvăţate prin educaţie, prin viaţa trăită printre adulţii dramatici şi paranoici, prezenţi peste tot în societatea umană, ce văd doar sfârşitul lumii, şi nu mai înţeleg de ce trebuie omul să se mai şi relaxeze şi să se bucure de viaţă, astfel, dând cu piciorul, şi ţinând la distanţă, şi refuzându-şi dreptul la resurse impresionante,

pe care le are fiecare persoană în viaţă, aceste resurse fiind puse la dispoziţie de propriul creier, propria conştiinţă şi propria abilitate de a se concentra şi de a-şi direcţiona atenţia acolo unde doreşte şi este necesar, nu acolo unde doreşte un profitor, sau unde este suficientă dramă şi gălăgie, încât, să-i atragă atenţia.

CITIREA FOTOGRAFICĂ

Nu ştiu câţi oameni au auzit vreodată această expresie de, "*Citire Fotografică"*, însă, ea este veche de aproape 40 de ani, fiind disponibilă ca metodă de învăţare încă din anii '80. Din moment ce, nici despre "*Citirea Rapidă"* nu se vorbeşte nicăieri în mediul public, sunt şanse minime ca *Citirea Fotografică* să fie un subiect cunoscut de mulţi oameni. Despre citirea rapidă (speed reading), inclusiv un român de-al nostru a scris mai multe cărţi, şi nu este deloc o metodă imposibil de stăpânit, aşadar, este un mister foarte curios, de ce nu este completată tradiţionala şi vechea metodă de citire din şcoli, cu metode noi, mai eficiente, ce au capacitatea de a dezvolta în profunzime copilul, viitorul adult, ţinând cont de faptul că, aceste metode nu mai sunt deloc noi, având deja zeci de ani de existenţă. Înc-o dată ne întoarcem la informaţia de ev mediu din societate, şi în special, din şcoli, şi lipsa unei comunicări dintre cei ce deţin informaţii noi şi cei ce şi-au asumat rolul de informatori şi formatori ai populaţiei umane.

Sunt două programe de Citire Fotografică disponibile, unul, este Photoreading, deţinut de Paul Scheele, iar cel de-al

doilea, este ZOX Pro Training, deținut de Richard Welch, fiecare susținând că el este cel ce a descoperit primul această metodă revoluționară de citire, care, se pare că nu este deloc chiar atât de revoluționară, fiind dovezi că ea este antică și de demult.

Denumirea de Citire Fotografică este înșelătoare, pentru că, nu fotografiezi nimic. Ambele cursuri conțin o serie de pași, iar când în cele din urmă reușești să faci acest proces să funcționeze, ai mai mult o amintire a informației dorită din cartea respectivă, un sentiment de familiaritate, nicidecum o fotografie a paginii unde este localizată informația și textul căutat, însă, tocmai sentimentul de familiaritate a informației, face ca informația accesată printr-o astfel de metodă, să fie mai bine înțeleasă și mai bine memorată, decât prin metoda tradițională de citire.

Este important de menționat că, nu sunt foarte mulți oameni cu reușite în această metodă de citire, și judecând după ceea ce știu eu, în prezent, despre mecanica internă și cognitivă a omului, succesul sau eșecul, are mai mult de-a face cu ideea de "*Convingere"* pe care persoana respectivă o are despre sine, și despre capacitatea personală de-a învăța Citirea Fotografică. Cu alte cuvinte, dacă o persoană are *convingerea* că astfel de metode sunt niște aberații, însă, își spune:

- Hai mă să încerc și io, că încercarea moarte n-are!,

, această persoană poate încerca pân' la bătrânețe procesul citirii fotografice, că el n-o să funcționeze, omul având procese interne foarte precise, iar ele vor opune rezistență. Reamintesc că noi avem un subconștient, iar acest subconștient este foarte activ, el fiind activ și atunci când noi

dormim.

De asemenea, am vorbit şi despre mecanica dezvoltării creierului, şi am spus că, odată cu fiecare gând nou, creierul produce noi neuroni, iar aceşti neuroni se formează în timp, nu în jumătate de oră, sau într-o săptămână. Am vorbit şi despre faptul că, şi creierul este tot un muşchi, aşadar, dacă-l lucrezi el se dezvoltă, dacă-l nu-l lucrezi se atrofiază, iar dacă este atrofiat în urma tiparului vieţii sărac în informaţii şi-n stimuli mintali, este necesară o perioadă de timp de restimulare a creierului, ca el să-şi revină la o stare de funcţionare normală. Aşadar, pot fi nenumărate motive pentru care astfel de metode nu funcţionează la cei mai mulţi dintre oameni. Eu am vorbit intens despre starea generală a societăţii umane, pe care o consider groaznic de sedentară din punct de vedere al exerciţiului mintal, şi am tot menţionat că, inclusiv exerciţiul fizic, este în primul rând un exerciţiu pentru creier, deoarece, nu facem absolut nimic fără să fie şi creierul implicat.

Sfatul meu, ca întotdeauna, este ca, unor astfel de metode de dezvoltare personală, să li se acorde perioade lungi de timp, indiferent dacă ele funcţionează sau nu, deoarece, creierul este stimulat indiferent de rezultatele respectivei metode. Bineînţeles, insistenţa trebuie să existe în limita bunului simţ, cât nu există sentimente de frustrare, însă, noi am vorbit şi despre faptul că, fiecare situaţie are cel puţin două perspective, şi că, ne putem juca cu definiţiile, astfel, poţi schimba definiţia,

„*fac aceste exerciţii, pentru a învăţa să citesc fotografic, şi doar cu acest scop*”,

, şi o schimbi cu definiţia,

„fac aceste exerciţii, cu scopul de a-mi exersa creierul, indiferent dacă reuşesc sau nu să citesc vreodată fotografic”,

, în felul ăsta îţi iei şi presiunea de pe umeri, iar în acelaşi moment, îţi creşti şi şansele să funcţioneze. Fă totul spre binele tău.

Când am vorbit despre Scara Emoţională, în partea a doua a acestui capitol, am vorbit despre faptul că, emoţiile sunt dispuse precum etajele unei clădiri, iar etajele respective conţin un anumit tipar de informaţii, de resurse, de inspiraţie, ce-ţi stau la dispoziţie, indiferent dacă respectivele informaţii au mai fost accesate (descoperite) sau nu încă, de-o altă persoană, iar calitatea emoţiilor este cea ce-ţi permite accesul la informaţii, aşadar, această ustensilă numită Citire Fotografică, nu are ca scop, sau legătură, cu înmagazinarea unui volum mare de informaţii deja scrise, ci mai degrabă, cu dezvoltarea unui sentiment de împuternicire, cu exersarea conştientizării faptului că, eşti capabil(ă) de mai mult decât ai fost educat(ă) să crezi, şi cu deblocarea unor resurse prezente în fiecare persoană, sub o formă sau alta.

Scara emoţională, este tehnica folosită accidental de către cei ce inventează lucruri ce n-au mai fost inventate până-n acel moment, iar prin pasiunea nebună pentru un anumit domeniu, ei accesează sporadic pachetele de informaţii dorite, ce stau acolo răbdătoare, la dispoziţia oricui să le acceseze, prin dorinţa ieşită din comun pe care-o au unii oameni pentru cunoaştere, pentru informaţie încă necunoscută, pentru soluţii şi ustensile încă nedescoperite, ce aşteaptă răbdătoare şi fără să critice, fără să-i numească puturoşi, leneşi, sau oameni buni de nimic, pe cei ce nu se apropie de ele, aşteptând răbdătoare ca măcar unul dintre noi să atingă nivelul potrivit de emoţie, de pasiune, de entuziasm, de euforie, de dorinţă

pentru acea informaţie, pentru acea soluţie încă necunoscută, pentru acea inspiraţie, pentru acea expresie înţeleaptă lăsată din când în când în istorie de câte-o personalitate remarcantă, emoţia curată, sinceră şi inocentă, fiind mecanica prin care sunt accesate idei realmente sclipitoare, mecanica fiind, simplul,

"*sentiment de pasiune exagerată, pasiune dusă la extrem"*, într-o manieră pozitivă.

Repet, ai foarte multă flexibilitate în felul în care funcţionezi, aşadar, joacă-te cu definiţiile, joacă-te cu viaţa, joacă-te cu Citirea Fotografică şi alte metode de stimulare a inteligenţei tale personale, astfel de metode fiind cele, prin care-ţi scoţi puţin câte puţin la suprafaţă, potenţialul, calităţile şi resursele personale. Ele sunt toate acolo, însă, sunt îngropate sub straturi peste straturi de negare şi ignoranţă, preluate din societatea asta în care ne-am născut şi ne-am dezvoltat cu toţii.

O sursă interesantă de inspiraţie, este filmul Limitless din anul 2011. Filmul a avut ca inspiraţie Citirea Fotografică, însă, au adaptat povestea la aşteptările omului modern, şi au înlocuit metoda prin care personajul principal, interpretat de către Bradley Cooper, ajunge să stăpânească procesul de Citire Fotografică, înlocuind procedura ce constă în exersarea păşiilor necesari şi a timpului investit în această disciplină, sau oricare altă disciplină mintală sau fizică, înlocuind procedura cu, ce altceva decât, vechiul clişeu,

"*o pastilă*".

De asemenea, au exagerat şi proporţiile beneficiilor acelui

medicament, personajul dobândind şi abilităţi extrasenzoriale, şi chiar, capacitatea de-a privii în viitor, deci, trebuie să înţelegi la ce să te aştepţi, înainte să începi Citirea Fotografică, Hollywood-ul exagerând foarte mult.

Distracţie plăcută.

OCHI DE ŞOIM

Înainte să începem acest pachet de subiecte, este necesară atenţionarea tipică în astfel de cazuri, şi anume:

"Informaţiile prezente în această carte, şi mai ales, în următoarele capitole, nu au ca scop, înlocuirea tratamentelor medicale, şi a medicinei în general, ci au ca scop, completarea metodelor de tratament disponibile pe planeta noastră, şi mai ales, informarea celor ce doresc să fie informaţi, cu privire la opţiunile disponibile, în cazul în care, metodele convenţionale de tratament nu dau roade, ori nu sunt suficient de eficiente, sau, pur şi simplu, cineva doreşte un control sporit asupra stării personale de sănătate şi o calitate superioară a acesteia".

Ochiul, este un organ la fel de important ca şi creierul, şi în mod tragicomic, este şi la fel de ignorat, cele două organe fiind precum doi fraţi în grija unui părinte nepăsător, neinformat, ce nici nu conştientizează că are doi copiii minunaţi de care trebuie să aibă grijă, ei având nevoie de o îngrijire specială, fiind necesare informaţii deloc

complicate, însă, indisponibile într-o societate în care, de infinite generaţii, părinţii nu sunt conştienţi că au copii, ei crescând mai mult singuri, mulţumită propriilor instincte, părinţii neparticipând în niciun fel la dezvoltarea şi îngrijirea acestor minunaţi şi preţioşi copii. Cam asta este povestea creierului şi a ochilor în trupul uman, oamenii nefiind conştienţi de existenţa exerciţiilor menite speciale acestor organe din trupul fiecărei persoane, şi că, exerciţiile sunt obligatorii pentru buna lor funcţionare, exact aşa cum este apa, sau mâncarea pentru organism, ele nefiind opţionale, ci, "*Obligatorii*", pentru o funcţionare normală a întreg trupului uman.

Sunt şi eu trăit printre oameni, şi sunt absolut sigur că cele mai multe dintre fiinţele acestei societăţi, ar reacţiona la auzul unor asemenea fraze, ceva de genul următor:

- Hai mă, că a supravieţuit omu' şi fără exerciţiile tale şi n-a mai dat maşina peste el. A văzut pă unde merge, a văzut să citească, a văzut să mănânce. Dacă s-a stricat vederea, şi-a tras o pereche de ochelari, sau şi-a făcut operaţie cu laser. Sunt soluţii, nu mai venii tu cu d-astea, că cică, auzi domne, n-are societatea soluţii. Societatea are medicină nenică, nu glumă. E evoluată, nu mai are nevoie oamenii să mai facă nişte tâmpenii de exerciţii. Fă tu exerciţii acasă şi lasă-ne pă noi să ne uităm la televizor, să bem bere şi să spargem seminţe, să ne bucurăm şi noi de momente de calitate lângă copiii noştri, să înveţe şi ei cum se trăieşte viaţa cu adevărat.

Eu nu mă pot ghida după opinia generală, din simplul motiv că, nu scriu cartea pentru toată lumea, aşadar, cei ce înţeleg cu adevărat conceptul de *Prevenţie*, cei ce înţeleg că au opţiuni la dispoziţie, şi îşi doresc un control sporit asupra acestei experienţe în trupul uman, şi o experienţă generală mai plăcută, cu mai puţine zdruncinături de natură medicală şi nu numai, iată un detaliu ce nu poate fi neglijat sau ignorat, deoarece, aşa cum o să afli, o mare parte a sarcinilor de îngrijire a ochilor, le are mod surprinzător, *Creierul*.

Am vorbit în urmă cu ceva capitole despre WILLIAM H. BATES, un oftalmolog care, la începutul secolului trecut, a creat o metodă de îmbunătăţire a vederii fără intervenţie chirurgicală, iar în urma publicării informaţiilor respective, a fost călcat în picioare, din punct profesional, de către colegii de breaslă. Ei bine, decenii mai târziu, Meir Schneider a preluat principiile de bază ale Metodei Bates, şi a dezvoltat mai departe aceste principii, punând bazele un program pe care l-a numit,

"*Miracle Eyesight Method*".

Meir Schneider s-a născut orb, în anul 1954, având Cataractă Congenitală. Până la vârsta de 7 ani, a avut 5 operaţii la ochi, toate eşuate, lăsându-l cu cicatrici foarte mari ale ochilor, cu Glaucom, Cataractă, privire încrucişată, şi chiar cu Nistagmus (*mişcări involuntare ale ochilor*), iar doctorii au considerat cazul său ca fiind fără speranţă, şi l-au declarat orb şi fără posibilitatea de recuperare. Şi-a trăit

viaţa ca om orb până la vârsta de 16 ani, când a întâlnit un tânăr de vârsta sa, ce l-a învăţat Metoda Bates, a exerciţiilor pentru ochi. Trăind orb toată viaţa şi având atâtea operaţii în copilărie, prin care, spera şi el în sfârşit să vadă, şi-a dezvoltat o dorinţă atât de mare, încât, a făcut aceste exerciţii ca nimeni altcineva, ajungând chiar şi la 13 ore de exerciţii zilnice, cu tot scepticismul familiei şi al medicilor. Având Metoda Bates ca fundaţie pentru exerciţiile sale, şi-a dezvoltat în timp propriile exerciţii suplimentare, inclusiv anumite masaje în zona ochilor, creându-şi propriul program de exerciţii, masaje şi mişcări, ce au devenit în cele din urmă, ceea ce el a denumit,

"*Cele şapte principii ale îmbunătăţirii unei vederi normale*".

La şase luni de la începerea exerciţiilor, a început să vadă obiecte pentru prima oară în viaţa sa, iar în mai puţin de 18 luni, putea să citească texte fără ochelari, ţinând textul la câţiva centimetri de ochi. Deci, nu în 2 ore şi nu în două săptămâni. N-a renunţat, şi-a dorit sincer, a insistat, şi-a folosit dorinţa nebună pe care o avea încă din copilărie, să-i ghideze imaginaţia şi inspiraţia, şi a dezvoltat noi exerciţii şi masaje şi mişcări ale mâinilor, care, se pare că nu erau prezente în programul iniţial, cu alte cuvinte, a descoperit ceva. N-a inventat motorul superluminic, sau nava spaţială, însă, a inventat ceva nou, a adăugat suficiente exerciţii pentru a crea un program complet, apoi, şi-a înfiinţat propria şcoală, ce-i ajută în prezent pe orbi să vadă. Pentru mine, este la fel

de important ca şi invenţia navei spaţiale.

O să citez primele 3 minute din programul "*Meir Schneider's Miracle Eyesight Method*", un program audio, iar în primele minute ale programului, o să înţelegeţi ce legătură are această metodă, cu abilităţile creierului, pe lângă importanţa imposibil de exprimat în cuvinte, a ceea ce înseamnă,

"*o metodă de îngrijire şi corectare a problemelor ochilor*",

, atunci când aceştia au fost neglijaţi, cum este cazul a 7 miliarde de locuitori a planetei Pământ.

Meir Schneider's Miracle Eyesight Method – primele 3 minute.

- *Cel mai important organ vizual este creierul. Funcţia vizuală este extrem de complexă. Atunci când vezi o persoană mergând, o parte a retinei răspunde la faptul că există o formă, o altă parte răspunde la faptul că acea formă are culori, iar o altă parte răspunde la faptul că există mişcare. Atunci când devii miop, cauza miopiei tale este faptul că TU te consideri PE TINE ca având probleme de vedere. Acea percepţie schimbă structura ochiului şi o face prea alungită. Când tu te percepi pe tine ca având probleme de vedere la distanţă, acea percepţie, ori face ca lentilele tale să devină mai rigide, dacă ai undeva la 45 de ani, ori schimbă forma globului ocular, făcându-l să devină mai scurt, la tinereţe. Modificările suferite de globii oculari, vin ca urmare a percepţiei pe care o ai TU, şi vin ca urmare a unui concept cerebral. Aş dorii să subliniez că, vederea*

clară are loc atunci când creierul permite vederii să fie clare. Problemele de vedere, la distanţă, sau apropiere, au loc atunci când creierul nu permite vederii să fie clare, şi toate teoriile ce sunt orientate doar către structura ochilor ca explicaţie pentru problemele acestora, şi ca instrument prin care ni se spune că nu ne putem îmbunătăţii vederea, sunt foarte limitate, şi în opinia mea, acele teorii nu iau în considerare faptul că, ochiul nu este doar o ustensilă mecanică, ci există o conexiune mai amplă, între minte şi trup, de fapt, între percepţie şi ochiul fizic, iar structura fizică se schimbă întotdeauna când lucrul respectiv funcţionează mai bine, iar dacă înveţi să funcţionezi diferit cu mintea, vei schimba de asemenea şi structura ochilor. Oamenii cred, fără nici un motiv logic, că vederea se poate doar deteriora, dar nu se poate şi îmbunătăţii. Sunt citate statistici conform cărora, cei a căror vedere începe să se deterioreze, nu li se îmbunătăţeşte vederea în timp, ci se deteriorează în permanenţă.

Sunt tentat să traduc întreg programul, fiind fascinant, şi conţinând informaţii importante de ştiut, indiferent dacă ai sau nu probleme de vedere. Aceste ultime două fraze, în care, oamenii cred că vederea se poate doar deteriora, şi că, sunt aduse în discuţie statistici în sprijinul acestei convingeri sociale, este exact ce spuneam acum câteva capitole, când vorbeam despre tiparul omului de ştiinţă, care, observă o anumită problemă în natură, şi consideră respectiva problemă ca fiind normală, ca făcând parte din natură, moment în care, începe să caute scuze şi argumente în sprijinul convingerii sale, exact cum au păţit extratereştrii, ce au văzut câţiva oameni bolnavi şi au considerat că aşa ne naştem noi oamenii, că aceea este starea noastră naturală şi că suntem pe

cale de dispariţie.

Înainte să mai continui, trebuie să menţionez că, această minunată fiinţă, este acum un om în vârstă, şi de mai bine de 30 de ani el ajută oameni cu probleme grave de vedere să vadă, şi tot de nişte decenii, el are şi permis auto, şi este un şofer ca oricare altul, în condiţiile în care, s-a născut orb, iar opinia medicilor ce l-au tot operat şi consultat, a fost că,

"*nu va vedea niciodată"*.

Noi suntem educaţi să trăim destul de resemnaţi, să acceptăm şi să ne obişnuim cu situaţia în care ne aflăm, astfel, suntem educaţi să trăim într-o situaţie, fără a mai spera la o îmbunătăţire semnificativă a ei, motiv pentru care, consider că este mai mult decât posibil ca, foarte mulţi dintre oameni să aibă probleme cu ochii, iar ei să le neglijeze fiind deja obişnuiţi cu o vedere nu tocmai perfectă, însă, cei ce au pretenţia la o calitate mai bună a vieţii, ar trebuii să înţeleagă că, o calitate slabă a vieţii, nu se datorează unei probleme foarte mari de sănătate, ci, a unui pachet de probleme ceva mai mici, iar probleme mici cu ochii, vor avea ca simptome, o oboseală a ochilor, iar această oboseală a ochilor, organismul o va interpreta ca pe o stare fizică de oboseală. Cu alte cuvinte, s-ar putea să te simţi cam obosit(ă) şi să nu ştii de ce. Astfel, s-ar putea să cauţi să te odihneşti mai multe ore pe zi, ori să foloseşti tot felul de energizante şi suplimente alimentare, când, de vină s-ar putea să fie, o neglijenţă a ochilor şi lipsa lor de exerciţiu. Viaţa este compusă din foarte multe şi foarte mărunte detalii, iar dacă ignori suficient de multe detalii minore, o să te simţi groaznic. Dacă în schimb, ai grijă de suficiente detalii minore, o să te simţi grozav, însă, eu nu cred că o persoană raţională poate considera

vederea că un detaliu minor, chiar dacă vederea este tratată cu inconştienţă şi superficialitate chiar şi de către lumea oftalmologică, ignorând astfel de informaţii vechi de un secol, permiţând existenţa în continuare a unei convingeri ce nu trebuia să mai existe de o sută de ani.

Trebuie să acceptăm că viaţa asta o trăim într-o foarte mare fugă, şi suntem în permanenţă grăbiţi, iar acolo unde avem treabă,

"*ne uităm doar în faţă"*,

, în drum spre locul în care avem treabă,

"*ne uităm doar în faţă"*,

când purtăm o conversaţie cu cineva,

"*ne uităm doar în faţă"*,

iar în decursul unei zile, nu privim aproape niciodată într-o parte sau în cealaltă, în sus sau în jos, ci, întoarcem de fiecare dată capul, aşadar, ochii sunt aproape în permanenţă într-o singură poziţie, iar această lipsă de mişcare a ochilor, o putem numii,

"*Sedentarism Vizual*".

Meir Schneider, atrage atenţia că, una dintre cele mai frecvente cauze pentru deteriorarea vederii, este faptul că,

"*noi nu mai privim la distanţă*",

, fiind înconjuraţi de clădiri, trăindu-ne viaţa în camere, cu toate lucrurile foarte aproape de noi, iar privind în permanenţă aproape, ochii nu se mai relaxează, fiind precum procesorul unui calculator ce este forţat să proceseze o imagine de foarte aproape, şi, fiind prea multe detalii de procesat, procesorul se suprasolicită. Din acest motiv, se recomandă ca la fiecare 20-30 de minute petrecute la calculator, cu o carte în mână, sau alte ocupaţii ce presupune privitul de aproape, să fie luată o pauză de câteva minute, petrecute undeva pe un geam, sau afară, privind la distanţă.

N-o să prezint exerciţiile acestei metode, fiind suficiente site-uri româneşti ce oferă detalii mai mult decât decente ale Metodei Bates, iar aceste site-uri pot fi foarte uşor accesate căutând "*Metoda Bates*" pe google. Meir Schneider are multe cărţi şi programe audio şi video, două dintre ele fiind "*Meir Schneider's Miracle Eyesight Method"* şi "*Yoga For Your Eyes*", aceasta din urmă găsindu-se în format video chiar şi pe youtube, însă, ambele în limba engleză.

O să ofer detalii despre un singur exerciţiu, pentru a dovedii simplitatea lor, şi a demonstra că nu sunt deloc intimidante. Acest exerciţiu, presupune câteva zeci de mişcări ale ochilor stânga-dreapta, apoi, câteva zeci de mişcări sus-jos, apoi, câteva zeci de mişcări, din diagonală stânga sus, în diagonală dreaptă jos, apoi invers, din diagonală dreaptă sus, în diagonală stângă jos, iar ultimul exerciţiu, presupune câteva zeci de mişcări circulare ale ochilor, jos-stânga-sus-dreapta, apoi, câteva zeci de mişcări, jos-dreapta-sus-stânga.

Eu îl laud pe acest Israelian ca fiind un exemplu, însă, nu el este cel mai impresionant exemplu, ci miile de orbi ce acum văd datorită acestei persoane, deoarece, aşa cum am mai explicat la începutul cărţii,

"*absolut toate realizările tale sunt meritul tău, nu al profesorului"*.

Profesorul poate să te înveţe cât vrea el, dacă tu opui rezistenţă şi cauţi scuze pentru situaţia în care te afli, în loc să cauţi motive pentru care să mergi înainte, atunci, profesorul este inutil. Aşadar, indiferent de situaţia în care te afli tu, sau o persoană dragă ţie, sper să începi să cauţi scuze pozitive pentru a investiga mai departe acest pachet de informaţii, ce au un secol vechime, şi sper să le acorzi atenţia, şi mai ales, timpul necesar, ca exerciţiile să-şi facă efectul, fiind conexiuni în trupul uman ce trebuiesc restabilite, iar aceste conexiuni au nevoie de timp să-şi reintre în normal, şi au nevoie de exerciţiu, de continuitate, de insistenţă, au nevoie să le fie acordată atenţie, aşa cum îi este acordată atenţie şi restul trupului, oferindu-i-se lichide şi alimente constant, nu doar ocazional, sau atunci când persoana are chef. Vorbim aici despre un tipar de viaţă, nu despre un moft de moment.

Trebuie înţeleasă importanţa acestor exerciţii, trebuie înţeleasă importanţa vederii, şi mai important de atât, trebuie înţeles potenţialul de recuperare a vederii, care este unul deosebit, iar acum, mii de foşti orbi văd cu proprii ochi, şi văd datorită insistenţei unei singure persoane.

Înainte să închei acest capitol, trebuie să subliniez şi să atrag atenţia asupra celui mai important aspect al explicaţiilor oferite de Meir Schneider, prin scurtul pasaj prezentat mai sus, şi anume, acela că, "*Percepţia"*, percepţia însemnând, *G*ândul, sau *Opinia*, percepţia este cea ce comandă modificarea fizică a ochiului, şi este cea ce provoacă în mare parte problema de vedere. Creierul este cel ce preia comanda primită prin gând, şi execută puţin câte puţin, ceea ce-i spui tu. Gândurile şi convingerile tale sunt subtile şi le gândeşti

fără să-ţi dai seama, auzind o ştire iresponsabilă conform căreia, în urma unui studiu al oamenilor de ştiinţă din peşteră, au ajuns la concluzia că, starea fizică a omului se poate doar deteriora, iar acest proces nu poate fi şi inversat, prin exact acelaşi mecanism prin care s-a produs degradarea, şi anume, prin gând, deoarece, deteriorarea s-a produs prin stres, prin griji, prin presiune socială, prin neputinţă, prin teamă, prin informaţii negândite, insuficient investigate, şi iresponsabile. Dacă stresul face atâtea daune, stresul însemnând, gând, şi nimic altceva, cumva, oamenilor din societatea umană le este greu să accepte logica elementară conform căreia, aşa cum a fost stricat, tot aşa poate fi şi reparat, adică, dacă gândul a stricat, gândul poate şi repara, iar gândul ce poate repara este,

"*cultivarea unei stări de calm, de relaxare, de fericire, realizate deliberat*".

Am menţionat toate aceste detalii, şi mai ales ideea de gând deliberat ca metodă terapeutică, fiindcă, ăsta o să fie subiectul în capitolul următor. Aşa cum am mai repetat, sunt informaţii şi ustensile folosite de mii de ani fără încetare, iar ele sunt şi acum prezente şi aplicate în societate ca metode terapeutice, şi cu rezultate miraculoase (din punct de vedere al medicinei), însă, sunt aruncate periodic în sfera misticismului, a incredibilului, a imposibilului, a vechiului şi a primitivului şi a inferiorului, în condiţiile în care, afecţiuni considerate de către medicină ca fiind incurabile, sunt tratate prin aceste metode considerate inferioare şi primitive, de aroganţa şi aerul de superioritate al omului modern, a cărui metode ineficiente, încurajează degradarea continuă a stării generale de sănătate a populaţiei umane, şi încurajează apariţia periodică de noi boli, afecţiuni, malformaţii, boli

ale oamenilor maturi, ce apar la copii cu vârste din ce în ce mai fragede, şi pentru a căror suferinţă nu-şi asumă nimeni răspunderea.

Dacă te simţi o persoană mai curajoasă şi te intrigă necunoscutul, sau ai pe cineva cu probleme foarte grave de vedere şi eşti dispus(ă) să te aventurezi în necunoscut pentru această persoană, îţi recomand să investighezi şi "*Metoda Bronnikov*", însă, este necesar să-ţi deschizi mintea pe cât de mult posibil, fiindcă, suntem educaţi să privim totul ca fiind fizic şi permanent, şi că nu mai există nimic altceva pe lumea asta în afară de materie fizică. Următoarele capitole or să te ajute să-ţi deschizi ochii şi către alte posibilităţi, apoi, o să fie mai uşor de auzit ce au de spus cei implicaţi în Metoda Bronnikov, însă, informaţiile în limba română sunt aproape inexistente.

SISTEM CIRCULATOR ENERGETIC

Pentru capitolul ăsta, trebuie început cu începutul. Trebuie lăsat respectul la o parte, şi trebuie spus cât se poate de direct că, dacă înşiri întreaga populaţie a planetei într-un singur şir, apoi treci pe la fiecare persoană şi o întrebi:

- Tu ştii că ai curent electric în organism?

Cei mai mulţi dintre oameni vor rămâne cu gura căscată, sau vor răspunde sincer, nu. Dacă eşti mai îndrăzneţ(îndrăzneaţă), şi mergi şi mai departe cu întrebările, şi-i întrebi:

- Tu ştii că acest curent electric poate fi controlat cu ajutorul gândului?

Acum, cei mai mulţi dintre ei vor scoate cruciuliţele din buzunare şi le vor îndrepta spre tine, vor începe să arunce cu apă sfinţită, şi vor chema preoţi să facă slujbe de alungare a diavolului din tine şi locul pe care l-ai contaminat. Am vorbit suficient despre educaţie, despre convingeri, despre cât de

convingătoare sunt convingerile, despre puterea de influenţă a unor simple fraze, alcătuite din nişte simple cuvinte, cărora le-au fost ataşate definiţii menite să genereze teamă, menite să genereze neîncredere şi nesiguranţă. Mecanismele de supravieţuire intervin singure şi îşi fac singure treaba, nefiind necesar să fie nimeni prezent fizic lângă o persoană, pentru a-i aduce aminte că anumite informaţii trebuiesc ţinute la distanţă.

Aşadar, avem cele două forme de medicină, una Occidentală, bazată pe tehnologii şi chimicale, iar cealaltă, Orientală, sau Asiatică, bazată pe tratamente naturiste, şi mai ales, pe reglarea mecanismului responsabil cu gestionarea curentul electric din trupul uman. După cum spune şi titlul ales pentru acest capitol, aşa cum avem un sistem circulator sanguin, prin care circulă sângele, asta însemnând că, sângele nu circulă accidental şi nu circulă la voia întâmplării, la fel avem şi un Sistem Circulator Energetic, prin care circulă curentul electric prezent în trupul uman, care, de asemenea, nu circulă deloc accidental, şi de asemenea, are un rol specific.

Sistemul sanguin are un scop foarte precis, are trasee precise, circulă într-o ordine precisă, iar aceste informaţii referitoare la precizia funcţionării mecanismului prin care circulă sângele în interiorul trupului, ajută la corectarea problemelor ce apar cu acest mecanism, sau cu traseele sale, prin care este ţinut sângele în mişcare. Am repetat-o de nenumărate ori şi o s-o mai repet de câte ori va fi necesar,

“*Lumea asta funcţionează în tipare*”,

, aşadar, nu prea există un detaliu în totalitate şi cu adevărat original nicăieri, deoarece, trebuie să mai existe ceva similar

undeva în natură, şi aşa cum avem un mecanism deosebit de precis, prin care, sângele este circulat în interiorul trupului uman, aşa avem şi un mecanism deosebit e precis, de punctual, şi deloc accidental, prin care, curentul electric este circulat în interiorul trupului uman. El nu circulă la voia întâmplării, nu se scurge din trup în timp ce mergem pe stradă, nu curentează alţi oameni când îi ţinem de mână, nu scurtcircuitează echipamente electronice. Acest curent electric, stă în trupul uman, circulă pe nişte trasee precise, şi are un rol cât se poate de vital, aşa cum îl are şi sângele, iar mecanismul prin care curentul electric circulă prin trupul nostru, este înţeles de mii de ani de Medicina Tradiţională Asiatică, şi ca orice mecanism din lumea asta în care trăim noi, se mai poate şi deregla, mai pot apărea mici, sau mai mari abateri de la funcţionarea sa normală.

Aspectul cu adevărat important din toată această poveste a Sistemului Bioenergetic Uman, este acela că, dereglarea Sistemului Bioenergetic şi ignorarea problemelor pe care le are o persoană cu acest sistem, conduce în cele din urmă la afecţiuni ale trupului fizic. Abia acum, când a apărut afecţiunea fizică, medicul din spital poate observa o problemă cu trupul pacientului şi începe să investigheze, însă, el poate observa doar rezultatul, doar efectul fizic produs de problema Sistemului Bioenergetic, el nu poate identifica cu exactitate şi care este cauza reală a afecţiunii fizice şi ce se întâmplă cu adevărat în trupul pacientului, doctorul având acces doar la aspectele prezente la suprafaţa trupului uman, şi nu ştie că problema, ce acum poate fi observată cu aparatele sale medicale, a început cu luni, chiar ani, înainte de apariţia afecţiunii fizice. El, medicul, a inventat câteva trucuri cu ajutorul cărora peticeşte trupul în urma unor astfel de afecţiuni, însă, cauza afecţiunilor nu este niciodată rezolvată

de către medic, motiv pentru care, o persoană ce-a început să dezvolte simptome fizice, o să rămână cu respectivele simptome ani de zile, şi cel mai probabil, o să se tot întoarcă pentru tratament la acelaşi medic, deoarece, problema este în permanenţă peticită, ea nu este şi rezolvată.

După cum am mai amintit, informaţiile ignorate de medicina modernă, sunt prezente pe planeta noastră de mii de ani, şi sunt destul de cunoscute în ţările asiatice, astfel, India are cunoştinţe ale Sistemul Bioenergetic prin diferitele forme de Yoga, Japonia are o formă similară, numită Reiki, ea fiind destul de recentă şi luând naştere în 1922, iar China, este mama tuturor informaţiilor ce ţin de energia trupului uman, având practici precum sunt; Tai Chi-ul, QiGong-ul, masajele QiGong, Acupunctura, Presupunctura, şi cine ştie câte altele.

Dacă ai văzut vreodată la televizor, sau prin filme, imagini cu parcurile din China, şi ai observat grupuri de oameni strânşi la un loc, făcând mişcări foarte încete, ce par toţi că dansează în sincron, ei bine, oamenii ăia nu sunt nici ţăcăniţi şi nici nu dansează. Ei practică o formă de medicină, şi oricât de ciudat ar suna în limbajul omului modern, grupurile respective literalmente,

"*Practică Medicină*",

, îşi îngrijesc trupurile, ei fac *prevenţie*, şi sunt singurele civilizaţii ce înţeleg cu adevărat semnificaţia *prevenţie*, fiindcă, omul modern, doar se joacă folosind acest termen. Ceea ce nu se vede la televizor, este faptul că, în spatele mişcărilor încet executate, se află exerciţii de vizualizare, se află nişte metafore, nişte poveşti, iar ele sună ceva de genul:

- *Imaginează-ţi că prin creştetul capului intră energie de*

la Univers, şi se strânge sub forma unei bile de energie, iar această bilă de energie coboară în punctul celui de-al treilea ochi, apoi, coboară în zona gâtului, etc.

Sau:

- Imaginează-ţi că toate bolile din organism se transformă în fum negru, iar acesta iese din trupul tău şi se întoarce în Univers.

Astfel de exerciţii de vizualizare sunt practicate de toţi cei ce par să danseze fără nici un rost, ce par doar nişte oameni plictisiţi şi au ieşit şi ei la puţină mişcare, însă, ar trebuii citite mărturisirile celor ce folosesc aceste dansuri aparent lipsite de sens, fiind şi destui români interesaţi de propria sănătate, practicanţi ai acestor forme de medicină.

Până citeşti tu poveştile disponibile pe internet, dă-mi voie să-ţi prezint povestea unui român, din urmă cu doar câţiva ani:

- Am trăit toată viaţa destul de îngrijorat, stresat, într-o familie agitată, agresivă, înconjurat de multă ură şi răutate, astfel, am ajuns la maturitate într-o stare fizică destul de precară, având dureri aproape permanente de cap, cu dureri de stomac atât de dese, încât, eram sigur că am cel puţin un început de Ulcer, toate mă dureau şi mă înţepau, aşadar, am simţit că nu mai pot continua în felul ăsta şi am căutat soluţii. După ceva săptămâni de căutări, am găsit o formă de QiGong, numită Spring Forrest QiGong, găsită pe internet. Am ales-o pe asta, pentru că nu avea mişcări complexe, toate mişcările fiind făcute stând pe loc, doar cu ajutorul mâinilor. Exerciţiile durau în jur de-o oră, o oră

jumătate, şi era recomandat să fie făcute de două ori pe zi, o dată dimineaţa, în jur de ora 11, şi seara, tot în jur de ora 11. Am făcut exerciţiile aşa cum au fost instruite, fiecare mişcare fiind ghidată de un bărbat chinez, ce vorbea engleză, pe un fundal muzical, şi am făcut exerciţiile doar o lună, fiindcă, doar atât mi-a permis timpul, luându-mi concediu în acea perioadă, însă, după numai o lună, durerile de cap au dispărut în totalitate, şi n-am mai avut nici un fel de tensiune în zona capului cel puţin şase luni din momentul în care m-am oprit. Durerile de stomac, şi ce alte probleme mai aveam, au dispărut şi ele, însă, în aproximativ două luni, iar de atunci n-au mai revenit, deoarece, eu cu toate că am încetat exerciţiile, acum gândesc altfel, evit certurile cu alţi oameni, plec din locul în care sunt tensiuni, cu alte cuvinte, mă protejez cu mai multă grijă, văzând cât de mult m-a afectat stresul în trecut, şi doar aspectul ăsta, al faptului că, evit stresul, mă ajută să-mi menţin o stare bună, şi chiar dacă m-am oprit din practicat QiGong-ul, îmi aduc aminte şi acum cât de multă energie aveam după şedinţe. Înainte de începerea QiGong-ului, eram obosit în fiecare după amiază, iar în perioada în care-l practicam, nu mai simţeam nici un fel de oboseală toată ziua. Înainte să încep QiGong-ul, aveam un somn groaznic, mă trezeam dimineaţa obosit, sau mă trezeam în mijlocul nopţii şi nu mai putea să adorm, apoi, eram obosit toată ziua, iar în timp ce practicam QiGong-ul, mă trezeam la ora patru, sau cinci, fără să intenţionez, ori să pun ceasul, ci, pentru că nu mai aveam nevoie de somn, şi eram odihnit şi bine dispus întreaga zi.

Chiar dacă citeşti o poveste, lumea asta funcţionează pe baza unor legi, iar una dintre legi spune că,

"*Teoria nu învaţă pe nimeni nimic, doar experienţa de viaţă te învaţă*",

, astfel, până nu ai parte de propria ta experienţă, până nu-i dai tu o şansă reală, până nu descoperi tu un strop de curiozitate pentru ideea de sănătate curată, pentru o stare de bine cum n-ai mai cunoscut în viaţa ta, toate poveştile citite se vor şterge în câteva zile din experienţa personală, şi-ţi continui viaţa plângându-te că eşti puţin obosit(ă), sau nu prea ai chef de ceva anume, sau te jenează ceva, dar nu-i nimic, pentru că te-ai obişnuit.

Eu scriu cuvintele astea, şi nu-mi vine să cred că oamenii chiar trăiesc astfel de vieţi, în condiţiile în care, ar trebuii să fie considerată o inconştienţă un asemenea de tipar al vieţii, ţinând cont de bogăţia informaţiilor disponibile omului în propria casă, prin intermediul internetului, şi că, astfel de teorii şi soluţii, pot fi testate personal, în casă, în intimitate.

Cei implicaţi în disciplinele ce reglează Sistemul Bioenergetic uman, atrag atenţia că,

"*este recomandat să ignori eticheta pusă de medicină asupra afecţiunii pe care cred ei că o ai*",

, deoarece, indiferent de felul în care se manifestă o boală sau afecţiune, este întotdeauna de vină un dezechilibru al acestui Sistem Bioenergetic, aşadar, faci ce trebuie făcut pentru a regla şi corecta dezechilibrul acestuia, iar problema fizică trebuie să dispară.

Mai trebuie menţionat faptul că, experţii chinezi în astfel de tehnici medicale, afirmă pe bune dreptate că, Medicina Tradiţională Chinezească, poate trata, şi chiar a tratat, cel puţin 50% dintre bolile considerate incurabile de lumea

occidentală. De asemenea, trebuie menţionat că, varianta de QiGong practicată de persoana a cărui poveste am amintit-o, numită *Spring Forrest QiGong*, este probabil cea mai simplă formă de QiGong, motiv pentru care am şi ales această poveste, ea fiind staţionară, neavând mişcările complexe şi paşii pe care-i putem observa în celelalte forme de QiGong, acea rutină fiind intimidantă pentru cei mai mulţi dintre oameni. Mişcările fizice sunt completate şi de exerciţii de vizualizare, care, din punctul meu de vedere, sunt mult mai importante, motiv pentru care, au şi fost scoase din program de către Chunyi Lin, creatorul formei respective de QiGong, şi el considerând ca fiind aproape inutile în eficienţa şi calitatea rezultatelor.

Este important acest detaliu, această realizare a importanţei superioare a exerciţiilor de vizualizare, faţă de exerciţiile fizice, în primul rând, pentru că, noi am tot discutat despre potenţialul Creierului uman şi a Percepţiei, atunci când vine vorba despre modificări în funcţionarea trupului nostru, şi în al doilea rând, pentru că, sunt foarte mulţi oameni cu probleme de mobilitate, ce nu pot efectua respectivele mişcări fizice, şi este foarte posibil ca, un număr mare de oameni să fi ajuns de-a lungul timpului la concluzia greşită că nu pot încerca opţiunea QiGong-ului, aflându-se în incapacitatea de a efectua mişcările fizice, iar acum, că în sfârşit, un cunoscător în arta QiGongul-ului, ajunge la realizarea că mişcările sunt secundare ca importanţă, şi că, QiGong-ul poate fi practicat şi *aşezat*, sau chiar *culcat*, abia acum, această formă de medicină devine cu adevărat atractivă şi realizabilă pentru cei ce au evitat-o din diferite motive. Este foarte important acest detaliu, fiind disponibile poveşti ale celor ce au fost nevoiţi să treacă prin chimioterapie, şi au afirmat că, după ce s-au apucat de QiGong, efectele

neplăcute ale chimioterapiei s-au redus considerabil, sau chiar au dispărut cu totul. Încă o dată repet, poveştile doar sunt poveşti, până ai parte de propria experienţă, iar în acel moment, ele se transformă, din simple poveşti, în informaţii certe.

Sunt lucruri pe care nu le-am spus despre QiGong, însă, este necesar să investighezi tu singur(ă) mai departe, fiind scrise zeci de cărţi despre energia din trupul uman, şi n-ar avea rost să reproduc ce-au scris alţii, mai ales în condiţiile în care, este necesar şi propriul tău interes şi propria ta experienţă.

Distracţie plăcută şi însănătoşire grabnică, tratându-te acasă, în linişte, Practicând Medicina.

PAIDA LAJIN

Înainte să citeşti capitolul în care vorbesc despre "*Paida Ljin*", îţi recomand să cauţi informaţii despre "*Meridiane*", pentru a înţelege cum funcţionează acest mecanism prin care circulă curentul electric în trupul uman. Caută informaţii pe internet despre felul în care funcţionează Acupunctura, QiGong-ul, şi orice altceva mai găseşti legat de energii, din perspectiva Medicinei Tradiţionale Chinezeşti, şi-ţi recomand să petreci măcar câteva zile studiind, dându-le o şansă acestor informaţii, şi gândindu-te dacă sună sau nu plauzibil, indiferent care-ţi este opinia în momentul de faţă, sau ce ţi-a fost spus de către medici ori familie. Doar câteva zile foloseşte-ţi propria raţiune, înainte să-ţi formulezi o opinie despre Paida Lajin.

Sunt atât de dramatic, fiindcă, această formă de medicină, este cea mai importantă bucăţică de informaţie pe care-o poţi găsii pe planeta asta a noastră, în ceea ce priveşte medicina, din simplul motiv că, este ridicol de simplă, ridicol de uşor de învăţat, nu necesită niciun fel de pregătire sau exerciţii de concentrare, şi are cea mai largă rază de acţiune, în ceea ce priveşte bolile şi afecţiunile pe care le poate vindeca, însă,

necesită un bagaj serios de informaţii, cu privire la rolul curentului electric în trupul tău, şi ce se întâmplă atunci când mecanismul ce asigură circulaţia curentului electric, este dat peste cap. Repet, afecţiunile fizice sunt cauzate de o dereglare mai uşoară, sau mai gravă, a acestui mecanism de gestionare a curentului electric, iar reglarea sa, readuce organismul uman la starea normală, de echilibru, indiferent de afecţiune, indiferent de gravitate, indiferent de eticheta pusă de medicină, indiferent de dramatismul asociat cu afecţiunea respectivă.

Sunt doar poveşti, este adevărat, sunt doar declaraţii curajoase ale celor implicaţi în această formă de medicină, şi a celor ce s-au tratat singuri folosind această înşelător de simplă metodă, însă, aşa cum am mai repetat, poveştile îşi schimbă aura atunci când ai parte de propria experienţă şi treci peste rigiditatea socială, peste paranoia artificială a societăţii, şi priveşti detaliile acestei lumi cu ochi ceva mai curioşi.

Contrar convingerii sociale, curiozitatea nu a omorât pisica, în schimb, lipsa curiozităţii, l-a ţinut pe om nefericit, sărac şi bolnav, l-a ţinut la distanţă de informaţii, l-a ţinut la distanţă de soluţii, l-a ţinut la distanţă de controlul propriei vieţi, permiţându-le altora să fie în controlul paşilor făcuţi de el în viaţă, pur şi simplu, pentru că, aceştia au avut prezenţa de spirit şi inspiraţia fascinantă,

"*de a include teama în educaţie*".

Aşadar, dă-ţi o şansă şi măcar investighează, cultivă-te, nu te obligă nimeni să faci nimic fizic, ci, ţi se recomandă doar să citeşti şi să gândeşti. Un articol cât se poate de detaliat al meridianelor, al scopului acestora, şi al părţilor componente

ale trupului uman asociate meridianelor, este:

http://noulpamant.ro/articole/sănătate/meridianele-energetice/

Trebuie doar copiată literă cu literă adresa, sau dată o căutare pe google, cu numele, "*meridiane energetice*", în felul ăsta mai apar şi alte surse de informaţie.

Iar acum, câteva informaţii despre Paida Lajin. Nu pot fi spuse foarte multe lucruri despre Paida Lajin, fiindcă, ea este groaznic de simplă, motiv pentru care, este recomandată vizionarea seminariilor disponibile pe youtube, pentru a înţelege cu adevărat filozofia din spatele acestei metode de reechilibrare a organismului. După cum am mai repetat, o perioadă lungă de timp în istoria umanităţii, viaţa şi soluţiile sale au fost privite foarte complex şi complicat, însă, înţelegerile aspectelor vieţii au început să fie simplificate de ceva zeci de ani, de către oameni ce au înţeles inutilitatea anumitor detalii prezente în pachetele de soluţii oferite oamenilor drept metode de îmbunătăţire a calităţii vieţii. Pentru că seminariile sunt în limba engleză, o să încropesc totuşi câteva idei, pentru cei ce nu înţeleg engleza.

La o conferinţă ce-a avut loc în Scoţia, în 2010, cel ce a revitalizat acesta formă de medicină tradiţională chinezească, *Hongchi Xiao*, a dat un interviu, iar eu vreau să citez câteva fraze rostite de acest chinez în interviul său.

- Când oamenii vorbesc despre vindecare, aceştia întotdeauna aşteaptă să fie vindecaţi de către altcineva, iar asta nu este adevărata perspectivă a Medicinei Tradiţionale Chinezeşti. Cea mai veche carte despre medicină, nu se referea deloc la medicină, ci, la relaţia dintre om şi natură,

*dintre trup şi suflet. Într-un fel, tu trebuie să te ajustezi pe tine, pentru a fi în armonie cu natura înconjurătoare, aşadar, este ceva ce trebuie să realizezi singur(ă), nu să aştepţi să fi vindecat(ă) de către altcineva, drept urmare, ideal ar fi, ca fiecare persoană să fie propriul său doctor, însă, acea tradiţie s-a pierdut de mult, din diferite motive, mai ales în zilele noastre, în care, totul a fost industrializat, chiar şi medicina, pe care acum o poţi numii, Industria S*ănătăţii.....

Eu mă trag dintr-o familie de medici, în care, mama mea practică Medicina Occidentală, iar unchiul meu practică Medicina Tradiţională, iar eu pot observa o foarte mare diferenţă între ei, şi întotdeauna mă apuca râsul, pentru că, atunci când mama îşi deschidea trusa de scule medicale, aceasta arată precum trusa unui tâmplar, sau a unui măcelar, însă, medicul tradiţional chinez, el nu face nimic, are doar ace (se referă la acupunctură).....

Am învăţat foarte multe tehnici de vindecare, apoi, am ajuns la concluzia că trebuie să găsim adevărata tehnică, cu adevărat importantă, ce poate fi folosită cu uşurinţă de toată lumea, nu doar de către magicieni, de către doctori, ci de toată lumea, pentru a se vindeca singuri, dar ca să faci asta, trebuie să întâlneşti patru criterii.

Primul criteriu. Trebuie să fie grozav de eficientă, pentru că, dacă nu este eficientă n-o s-o folosească nimeni.

Criteriul al doilea. Trebuie să fie simplă. Cât de simplă? Atât de simplă, încât, să poată fi învăţată într-un singur minut.

Criteriul al treilea. Trebuie să fie sigură, să nu aibă efecte secundare.

Criteriul al patrulea. Acesta este foarte important. Sunt atât de multe căi şi tehnici medicale şi metodologii, însă, ei folosesc o singură metodă pentru a vindeca o singură afecţiune. Al patrulea criteriu al meu, este acela ca, dacă

foloseşti această tehnică, aceasta vindecă un număr imposibil de calculat, de boli şi afecţiuni diferite. Acest aspect este foarte, foarte important.

Întregul interviu poate fi găsit pe youtube, sub numele,

"*Hongchi Xiao Beyond 2012",*

, şi este compus din trei părţi, a câte 10 minute fiecare.

Paida Lajin conţine două aspecte separate, de aici şi cele două cuvinte ale numelui său, Paida, şi Lajin. Paida, se referă la stimularea fizică a trupului, Iar Lajin, se referă la exerciţii de Stretching, de întindere a tendoanelor. Prin stimularea fizică, realizată prin lovituri de palme pe diferite zone ale trupului, şi în special, în partea interioară a coatelor şi-n zona genunchilor, se elimină chimicalele din organism, şi se antrenează circulaţia sanguină şi cea a curentului electric, repunând în mişcare mecanismul îngreunat de diverşi factori, precum sunt, chimicalele din alimente, poluarea din aer, sau stresul. Fiind stimulate fizic aceste puncte importante pe harta bioenergetică, chimicalele din organism se adună în aceste puncte, iar ulterior, organismul le elimină.

Prin exerciţiile de stretching, de întindere a tendoanelor, sunt stimulate acele meridiane, acele canale, acele vene prin care circulă curentul electric în organism, şi deblochează eventuale zone prin care curentul nu mai circulă liber, din cauza unui blocaj în zona respectivă.

Ştiu că oamenii se aşteaptă la o explicaţie mai complicată de atât, pentru sutele sau chiar miile de afecţiuni medicale, identificate de medicină de-a lungul timpului, însă, lucrurile nu sunt chiar atât de complicate.

Din păcate, aproape toate informaţiile legate de această

formă de medicină, sunt în limba engleză, cu excepţia a doua fişiere text, în format PDF, aflate pe site-ul oficial ai celor de la Pailala.org. Aceste două fişiere sunt la adresa:

http://pailala.org/download/prezentare-paida-in-romana/

http://pailala.org/download/prezentare-lajin-romana/

Primul link, conţine butonul de download pentru PDF-ul cu prezentarea în limba romană a metodei de stimulare fizică, adică Paida, având şi ilustraţii ca exemple, iar cel de-al doilea link, conţine prezentarea metodei de stretching, adică Lajin, de asemenea în limba romană, şi cu ilustraţii alăturate explicaţiilor, şi ambele fişiere pot fi salvate în calculatorul propriu.

Te încurajez să foloseşti orice sursă de informaţie găseşti, pentru investigarea acestei simple metode de întreţinere a organismului uman, deoarece, eu rămân la ideea mea, şi anume, soluţiile pentru cele mai grave probleme prezente pe planeta noastră, au cele mai simple soluţii, şi sunt atât de simple, încât, le ignorăm, fiind obişnuiţi să căutăm metode sofisticate şi greu de pus în practică.

Succes.

AUTISMUL ESTE REVERSIBIL

Autismul este reversibil. Acesta este mesajul unor părinţi ce şi-au tratat copiii de simptomele Autismului. După ce în sfârşit şi-au văzut copiii comportându-se ca nişte copii normali, fiind recuperaţi de pe urma uneia dintre cele mai misterioase anomalii medicale, ce menţine în continuare în derută lumea medicală *Occidentală*, aceşti părinţi, s-au gândit să-şi spună povestea, printr-o serie de trei videoclipuri scurte, de asemenea, disponibile pe youtube, pentru a anunţa lumea că,

"*Autismul are o soluţie*".

În scurta prezentare realizată de ei, părinţii atrăgeau atenţia asupra pericolului vaccinurilor ce conţin mercur. Cum tot răul este spre bine, părinţii cu mintea mai limpede şi mai obişnuiţi cu ideea că,

"*atunci când ai o problemă, este mai util să cauţi soluţii, decât să plângi că există o problemă*",

, ei bine, aceşti părinţi au făcut tot felul de investigaţii şi studii interesante, creându-se astfel, o comunitate destul de

mare de oameni cu soluţii pentru Autism, iar numărul copiilor recuperaţi de pe urma acestui mister mondial, fiind uriaş. Eu n-o să vorbesc despre această comunitate, însă, cei ce sunt dornici să investigheze mai departe, sunt liberi să o facă, iar videoclipurile despre care am menţionat, se numesc „Autism Yesterday", şi sunt trei videoclipuri a câte zece minute fiecare.

Am început cu acest caz din două motive. În primul rând, fiindcă, toţi părinţii acestor copii, au afirmat că imediat ce-au început un regim alimentar fără gluten, copiii au început să se simtă mai bine şi chiar să vorbească. Aici vorbim despre copii micuţi, de 2-3 ani. Iar în al doilea rând, pentru că, de la acest caz am început eu să pun întrebări şi am dat peste masajele QiGong, folosite în tratarea simptomelor Autismului. Se pare că primitivii şi înapoiaţii vindecători chinezi (după standardele medicinei occidentale), au văzut dintotdeauna Autismul diferit, şi au avut dintotdeauna o explicaţie şi un leac pentru această boală, pe care n-a reuşit s-o explice nimeni din lumea noastră superioară şi super-tehnologizată. După cum am mai amintit, toţi cei implicaţi în diferitele forme de Medicină Tradiţională Chinezească, au recomandat să fie ignorată eticheta pusă de medicina convenţională, afirmând că, indiferent de simptomele fizice, la originea afecţiunii se află un dezechilibru al Sistemului Bioenergetic al organismului, dezechilibru cauzat de către diferiţi factori din mediul înconjurător, şi că, reglarea mecanismului readuce organismul la starea iniţială.

Un grup de oameni foarte interesanţi, au început să folosească masajele QiGong pe copiii cu Autism, şi au avut rezultate remarcabile, denumind procedura,

„*QiGong Sensory Treatment*", sau, „*Tratament Senzorial*

QiGong”.

După un timp, au format,

“*Institutul de Instruire Senzorială QiGong”*, sau QSTI, prescurtare de la “*QiGong Sensory Training Institute”*.

Pe site-ul lor, www.qsti.org, au un filmuleț de prezentare, prin care, explică perspectiva medicinei chinezești asupra Autismului, iar această prezentare sună în felul următor:

- Tratând autismul cu masaje QiGong, perspectiva medicinei chinezești. QiGong înseamnă să lucrezi cu energie. Ce legătură are energia cu autismul? Ființele umane sunt făcute din materie fizică și energie. Energia noastră ne dă forța de a crește și a ne dezvolta natural. Pentru fiecare boală a trupului fizic, există o boală corespondentă a energiei trupului nostru. Doctorii din medicina chineză, tratează bolile energetice cu masaje QiGong. Acum, și familiile învață să facă același lucru. Energia circulă continuu într-un câmp energetic. Magneții au un câmp energetic, planeta noastră are un câmp energetic, și la fel și trupul uman, și el are un câmp energetic. Fiecare câmp energetic este generat de către o sursă energetică. Noi avem trei surse de energie ce ne generează dezvoltarea. Una, se află în cap, și este responsabilă cu dezvoltarea mintală, a doua, se află în piept, și este responsabilă cu dezvoltarea socială și emoțională, iar a treia, se află în abdomen, și este responsabilă cu dezvoltarea fizică. Medicina chineză ne explică simplu cum și unde circulă energia responsabilă cu sănătatea: fiindcă, trupul uman are un câmp energetic în jurul său, energia iese din creștetul capului, circulă în jos către tălpile picioarelor,

iar odată intrată în tălpile picioarelor, îşi continuă traseul trecând prin cele trei surse de energie pentru a le reîmprospăta, luând-o din abdomen, piept, şi cap, apoi iese iar afară, şi repetă acest tipar la nesfârşit.

În autism, circulaţia sanguină şi cea energetică, sunt blocate la suprafaţa trupului. Petru că cele trei surse energetice nu sunt reîmprospătate, apar probleme în dezvoltare; întârziere cognitivă, probleme fizice, întârziere socială. Masajele QiGong înlătură blocajele şi repune în funcţiune circulaţia normală, apoi, copilul este liber să crească şi să se dezvolte normal.

Când energia este blocată în cap, ea nu mai ajunge în tălpile picioarelor. Când copiii sunt supăraţi, se adună presiune în cap. Masajele QiGong trimit energia în jos, către picioare, ca micuţul să nu meargă pe vârfuri, şi calmează copilul când este supărat.

Creşterea necesită nutrienţi şi energie, iar sângele asigură nutrienţii necesari organismului, în timp ce energia ajută sângele să circule. Medicina chineză ne spune că, energia pune sângele în mişcare, iar când circulaţia capilară este încetinită, ţesuturile nu sunt suficient de bine hrănite, astfel, pielea s-ar putea să nu simtă ce ar trebuii să simtă, creierul s-ar putea să nu înveţe ce ar trebuii să înveţe, iar organele s-ar putea să nu funcţioneze aşa cum ar trebuii ele să funcţioneze. Când blocajele energetice cauzează o circulaţie slabă, copilul simte durere şi la o atingere uşoară. Când circulaţia se agravează, dispare orice simţ de durere, iar dacă nu simţim durere, nu simţim nici empatie. Masajul QiGong îndepărtează blocajul şi restabileşte capacitatea normală de a simţii. Odată ce capacitatea de a simţii revine la normal, începe să simtă empatie pentru ceilalţi.

Atunci când câmpul energetic din piept este deblocat şi

deschis, energia circulă către braţe şi mâini. Noi folosim mâinile pentru a ne conecta şi a comunica, iar când acesta este blocat, nu ne putem relaxa, însă, masajul QiGong eliberează blocajul. Când pieptul este blocat, circulaţia nu ajunge la degete, apoi, copilul nu-şi foloseşte degetele pentru a arăta ce doreşte şi a comunica, iar masajele QiGong ajută copilul să-şi simtă degete mai bine, după care, copilul începe să comunice cu ajutorul acestora.

Circulaţia din abdomen ajunge către picioare şi degetele de la picioare, iar când câmpul energetic din abdomen este blocat, copilul nu suportă presiunea pe abdomen, şi apar probleme de constipaţie şi diaree. Când abdomenul este blocat, circulaţia către picioare este de asemenea blocată. Masajele QiGong eliberează blocajul din abdomen, digestia se îmbunătăţeşte, degetele de la picioare încep să aibă o circulaţie mai bună, iar copilul este mai fericit.

QiGong, înseamnă să lucrezi cu energie, pentru a elibera blocajele şi a restabilii circulaţia acesteia. Părinţii învaţă să elibereze aceste blocaje şi ajută circulaţia să-şi revină, iar în timp ce aceştia lucrează la blocaje, copilul nu mai este retras şi închis în el, începe să acorde atenţie şi să înveţe, iar dezvoltarea sa are acum şansa de a recupera, şi toată lumea este mai liniştită. Sfârşitul.

Aceasta este prima poveste spusă de cei de la Institutul de Instruire Senzorială QiGong, iar a doua poveste, este spusă de către Dr. Louisa Silva, cea care, este cea mai importantă cercetătoare a acestui institut, iar cercetările ei au fost publicate în jurnalele ştiinţifice pe întreg cuprinsul mapamondului, şi cu o voce foarte calmă şi iubitoare, oferă aceeaşi explicaţie oferită tuturor părinţilor ce i-au ieşit în cale, şi anume, că aceste practici sunt folosite în ţările estice de mii

de ani, şi explică de asemenea că, aceste masaje funcţionează, sunt foarte simple, şi durează doar 15 minute în fiecare zi, însă, atrage atenţia că la început, aceste deosebit de delicate masaje, nu sunt tolerate foarte bine de copiii cu Autism, iar ei vor opune rezistenţă la atingere, motiv pentru care, a fost elaborat un plan pentru a evita zonele mai sensibile ale copilului, până ce devine suficient de relaxat, încât, să poată suporta atingerea în zonele respective.

În această descriere a metodei, sunt prezentate şi cazuri de copii cu Autism, ce sunt trataţi folosindu-se masajele QiGong, şi este prezentată şi comparaţia dintre starea de agitaţie de la începutul tratamentului, şi starea de calm şi relaxare a copiilor la numai o lună de la începerea lui.

Eu nu prezint metoda institutului cu scopul de a-i convinge pe oameni să dea o fugă în Statele Unite şi a învăţa cum se folosesc aceste masaje, cu toate că există şi opţiunea asta, ci o prezint, deoarece, sunt atât de simple şi uşor de înţeles, încât, institutul are şi un program online pentru instruirea părinţilor, el fiind destul de scump pentru nivelul nostru, costând 500 dolari, însă, cea mai la-ndemână opţiune, este cea a pachetului „carte, jurnal, DVD”, costând undeva la 60 dolari + taxe de livrare.

Încă o dată repet, toate poveştile sunt doar poveşti, şi rămân poveşti până ai parte de propria experienţă, apoi, întreaga realitate se schimbă, şi începi să observi opţiunile disponibile în lumea asta, începi să observi uşile ce-au fost dintotdeauna acolo, însă, au fost invizibile pentru tine, fiindcă, nu ţi-a spus nimeni de existenţa lor. Eu chiar dacă nu am avut Autism, sau copii cu Autism, am avut totuşi propria experienţă cu QiGongul, aşadar, tot ce-au spus acei oameni în prezentarea lor, pentru mine sună plauzibil, şi este important de înţeles că, nu au descoperit ei metoda, ci au folosit-o la

o scară mai largă în lumea noastră occidentală, așa cum au văzut-o aplicată în țările estice, acolo unde sunt folosite de când omul occidental abia ieșea din peșteră și descoperea și el focul, declarându-se stăpân peste țări și mări, crezându-se superior datorită descoperii făcute.

Imaginează-ți ce înseamnă o cheltuială de aproape 100 de dolari, împărțită la cine știe câte sute, sau mii de familii, a căror copii au Autism, și care, se perindă pe la ușile diferitelor organizații de profil din țară, în condițiile în care, am înțeles că tratamentul unui singur copil costă în jur de 1000 de euro lunar, și include o armată de experți și specialiști. Ce înseamnă 100 de dolari, atunci când un grup de familii pun mâna de la mână, aduc în țară această metodă gândită și planificată special pentru părinți, pentru oamenii simplii, iar apoi, familiile se învață unele pe altele aceste simple masaje, iar Autismul devine parte a trecutului. Abia după ce sunt aduse informațiile, explicațiile, planul, ordinea masajelor, abia după ce aceste informații ajung în casa în care se află un copil cu Autism, abia atunci este util un maseur, sau oameni ce au mai lucrat cu alți copii având această condiție. Cât timp lipsesc informațiile, numărul experților prezenți în preajma copilului este irelevant, iar când informația corectă este prezentă în casa respectivă, nu prea mai este necesar un număr mare de experți. Asta este o lume a paradoxurilor, însă, din păcate, cei mai mulți dintre oameni înțeleg cu greu cât de importantă este informația corectă, și înțeleg cu greu că, doar lipsa informației fac o problemă să pară gravă, iar atunci când apare informația corectă și este folosită corect, dintr-o dată, respectiva persoană se întreabă:

- Da de ce mi s-a părut mie atât de dramatic ce se întâmplă. Acum nu mai pare deloc atât de dramatic, ba dimpotrivă,

pare chiar simplă situaţia, explicaţia pare simplă, şi la fel şi rezolvarea.

Cele două videoclipuri de prezentare, pot fi găsite pe youtube, şi au următoarele denumiri:

Primul este, „*Treating Autism with Qigong Massage - The Chinese Medicine Perspective*”
Iar al doilea este, „*Touch-based Treatment for Autism*”
De asemenea, ele pot fi găsite şi pe site-ul acestui institut, www.qsti.org, unde pot fi găsite toate informaţiile suplimentare.

OMUL ÎN SLUJBA OMULUI

Ca introducere în Neuro Plasticitate, aş dori să-ţi prezint o poveste a consecinţelor ignoranţei oamenilor cu diplome, ce depun jurăminte dând ochii peste cap, fiind ofensaţi de lipsa realismului din acele antice jurăminte, ce nu mai au nici o legătură cu realitatea actuală.

Bunicul meu a făcut atac cerebral exact în anul în care m-am născut eu, lăsându-l cu pareză pe o parte şi incapacitatea de a mai vorbii. Pentru că, eu abia l-a maturitate am început să fiu interesat de informaţii legate de mecanica fizică şi cognitivă a omului, în momentul în care am dat peste Neuro Plasticitate, am acordat o atenţie sporită informaţiilor din această ştiinţă, în special datorită faptului că, nu mi-am văzut niciodată bunicul ieşit afară din casă pe picioarele sale, şi nici nu l-am auzit rostindu-mi numele, deoarece, mai putea rostii doar câteva cuvinte. Cei din Neuro Plasticitate, au fost printre primii oameni pe care i-am auzit vorbind despre puterea gândului asupra trupului uman, şi despre capacitatea deosebită a creierului de a se regenera.

Mie-mi place să merg foarte mult, iar atunci când merg pe stradă, bineînţeles că mai trec şi pe lângă alţi oameni,

şi s-a întâmplat de multe ori să trec pe lângă persoane ce evident suferise un Atac Cerebral, însă, ştiam deja destule despre convingeri, şi gândeam că, n-are rost să-mi pierd timpul încercând să-i conving că-şi pot recupera mobilitatea, şi că, gândul face parte din soluţie, împreună cu exerciţiile fizice obligatorii fiecărei persoane trecute printr-o astfel de experienţă. Aşadar, am trecut pe lângă toţi, fără a avea curajul să le povestesc ce ştiam, şi să le recomand investigarea Neuro Plasticităţii, însă, am trecut de mai multe ori pe lângă un băiat de vârsta mea, iar într-una dintre ocazii, nu m-am mai putut abţine, l-am oprit, şi am început să-i povestesc despre descoperirea mea. După ce-am vorbit mai bine de cinci minute, am realizat că, el ori nu era român, ori nu mai putea vorbii, aşadar, i-am urat succes, şi am plecat. După câteva zile, trecând iarăşi pe acolo, ne-am întâlnit din nou, însă, de data asta, el a fost cel ce m-a oprit, şi s-a străduit din răsputeri să-mi explice că ar vrea să ştie mai multe, şi că ar vrea să vorbesc eu cu cineva la telefon, astfel, am vorbit cu soţia lui, povestindu-i ceea ce ştiam. A mai trecut o perioadă, timp în care, ne-am mai întâlnit de câteva ori, iar el a vorbit prin semne despre situaţia în care se afla, în timp ce eu încercam să interpretez sunetele şi gesturile mâinilor.

România este o ţară rămasă-n urma tuturor, din mai toate punctele de vedere, însă, chiar şi ţara noastră are un centru de recuperare, în care, persoanele cu Atac Cerebral pot primii îngrijire medicală de specialitate şi pot face exerciţii de recuperare, iar eu, aflu de la acest băiat că a suferit Accidentul Vascular în urmă cu 5 ani, timp în care, nu făcuse nici un fel de recuperare, din halucinantul motiv că,

"*Nu i-a spus nimeni!*".

Știu că am părut în permanență un om rău și critic, criticând, când educația, când medicina, când părinții, când psihologii, însă, să-mi fie cu iertare; un om, după ce suferă un Atac Cerebral, nu este dus la o cofetărie, iar acei cofetari nu știu ei nimic de medicină și recuperare. Omul, după ce suferă un Accident Vascular, este dus de urgență la un spital, se află pe mâna unui medic ce a făcut foarte mulți ani de școală, iar omul nu pleacă după două ore acasă, el stă câteva zile, și chiar săptămâni în spital, timp în care, este consultat de mai mulți medici, nu unul singur. Pe lângă acești medici, mai sunt și asistente, care, și ele au făcut mulți ani de școală. După ce iese omul din spital, el are, bineînțeles, un medic de familie, și din tot acest șir indian de ființe umane cu școală și diplome în medicină,

"*nu s-a gândit nici măcar unul să-i spună acestei familii* că se face recuperare după un Atac C*erebral, nu s-a gândit nici unul că oamenii se recuperează în fiecare zi în urma unui asemenea eveniment, și că, se recuperează inclusiv vorbirea. În cinci ani de zile, medicul de familie al acestei familii, n-a aflat ce înseamnă Accidentul Vascular, și unde trebuie trimis omul ăsta, ce are nevoie de exerciții de recuperare*".

Cât timp crezi tu că-i lua primului medic ce a luat contact cu această familie, să-i spună că următorul pas este recuperarea de urgență, și că, toate costurile sunt suportate de către stat? Probabil nici două minute. Poți să mă etichetezi cum vrei tu, că sunt critic, că sunt rău, că sunt antisocial, cum vrei tu, însă, haosul din lumea asta nu este creat de politică și guverne. Haosul este creat de absolut toți oamenii societății, făcând rele mai mici, sau mai mari, în locul în care se află, în casele lor, certându-se unii cu alții, și mai ales, certându-și copiii, la

locurile lor de muncă, având o astfel de atitudine nepăsătoare faţă de oamenii aflaţi în dificultate, gândindu-se:

- Eu nu sunt plătit suficient să stau eu să le explic pacienţilor toată ziua ce au ei de făcut!

Oamenii fac rele mici pe stradă, când plătesc o factură, când au o afacere şi construiesc un produs de-o calitate mizerabilă, sau un serviciu la fel de prost gândit, pentru că, n-a vrut să investească mai mult, când au afaceri în agricultură şi aleg să nu mai planteze legume româneşti cu gust plăcut, şi aleg în schimb, tot felul de imitaţii sintetice, făcute în laborator, pur şi simplu pentru că, rezistă mai bine la transport şi se strică mai greu, astfel, comercializând bombe biologice la tarabă, afirmând că sunt comestibile. Astfel de aspecte nu sunt forţate de către stat. Şocurile în calitatea vieţii, vin din alegerile celor ce se revoltă toată ziua, şi se plâng că viaţa este grea şi munca la fel, şi pentru că, ei nu fac nimic altceva decât să blameze, nu le trece nimic altceva prin cap, decât să umble la calitatea produselor şi a serviciilor oferite, în acest fel, oamenii făcându-şi rău unii altora, perpetuând tiparul prin care se reduce sistematic din calitatea serviciilor şi a produselor, şi implicit a vieţii. Apoi, vine revoltatu' şi spune că, de vină sunt taxele, impozitele, şi salariile mici.

Fiecare face rău în locul în care se află, însă, trăieşte în negare şi-n ignoranţă, indiferent cât este de needucat, indiferent ce diplome flutură în aer, sau ce doctorate spune el că are. Omul este om, funcţionează la fel peste tot, şi face mult rău atunci când nu înţelege cum funcţionează, să-şi poată controla deliberat acţiunile şi impactul asupra mediului înconjurător.

NEURO PLASTICITATEA

Un tată ce suferise un Atac Cerebral, m-a întrebat cu ceva timp în urmă:

- Ce faci dacă ajungi în situaţia mea şi n-ai o pensie?

Răspunsul este, "*Prevenţie*". Absolut nimic nu mai poate fi evitat cu certitudine în lumea asta dezordonată, însă, pot fi reduse riscurile unor probleme majore, deoarece, problemele grave nu vin niciodată neanunţate, şi întotdeauna trimit un mesager, întotdeauna anunţă că vin, prin tot felul de semnale mai delicate şi mai subtile. Ele nu bat la uşă cu nesimţire, decât atunci când bat ani de zile şi sunt ignorate de cel ce-ar trebuii să răspundă. Cauzele accidentului vascular sunt cunoscute, să poată fi luate măsuri din timp pentru prevenirea unui asemenea eveniment. Stresul, colesterolul crescut, diabetul, dependenţele, indiferent că vorbim despre fumat, consumul de alcool sau droguri, lipsa activităţilor fizice, şi mai sunt şi alte cauze ce pot duce la un atac cerebral.

Aşadar, stresul şi dependenţele pot fi rezolvate folosindu-te de simpla carte din care citeşti acum, asta, dacă înţelegi cu adevărat că totul funcţionează mecanic în lumea noastră, şi avem o doză foarte mare de control asupra emoţiilor şi a felului în care suntem afectaţi şi influenţaţi de mediul înconjurător. Deci, jumătate dintre cele mai frecvente cauze, le-am rezolvat. Nu este chiar aşa de simplu, fiind destul de muncă în schimbarea unui tipar de viaţă, însă, cam asta este atitudinea necesară asupra vieţii, atunci când te gândeşti serios la prevenţie, şi cam ăsta este planul, şi anume; îţi faci o listă cu cele mai frecvente cauze ale unei probleme majore, iar acele cauze sunt în realitate, problemele minore, sunt mesagerii ce-ţi bat la uşă anunţându-te de vizita unei rude mai serioase, apoi, te duci la analize, iar medicul află unde sunt dezechilibre în organism, şi începi să iei măsuri, schimbându-ţi tiparul vieţii, alimentaţia, reduci tot ce foloseşti în exces, sau chiar elimini, dacă vorbim despre ţigări sau droguri, în rest, în mai toate aspectele vieţii trebuie căutată o cale de mijloc, de echilibru, în special în ceea ce ţine de emoţie, pentru că, dacă starea emoţională este una de echilibru, îţi garantez că vei simţii micile mesaje ale trupului, vei simţii când ceva nu-ţi prieşte, când exagerezi, când îţi chinui organismul cu ceva prezent în tiparul actual de viaţă, iar dacă starea emoţională este în regulă, o să-ţi fie uşor să iei şi măsurile necesare corecţiei aspectelor vieţii ce favorizează apariţia problemei, sau, să găseşti alternative provizorii până apare o rezolvare permanentă. În mare parte, cam totul se rezumă la *starea emoţională* şi *alimentaţie*, iar dacă mai pomenesc şi despre *mişcare* şi *condiţie fizică*, deja exagerez, cer prea mult. Ştiu tiparul acestei societăţi, şi eu trăiesc în aceeaşi societate şi am aceleaşi provocări.

Încă o dată revin la importanţa informaţiei, a investigaţiei,

şi la folosirea şi aplicarea informaţiilor, ele fiind inutile dacă nu sunt folosite. S-a făcut degeaba investigaţie, s-a irosit degeaba timpul, dacă nu este şi regândită viaţa, folosindu-se noile informaţii ca fundaţie a noului tipar aplicat, unul mult mai atent, menit să producă mai multă energie, mai multă vitalitate, o capacitate crescută de gândire, mai mult calm şi fericire, prin simpla eliminare a detaliilor ce produc stres emoţional şi fizic, cu alte cuvinte, o viaţă cu totul nouă, ce poate fi începută oricând, iar din punctul meu de vedere, dacă cineva se gândeşte serios la prevenţia oricărei afecţiuni a trupului uman, acestei persoane nu trebuie să-i lipsească Paida Lajin, sau măcar QiGong-ul.

Pentru că am început cu accidentul vascular, hai să şi închei cu tiparul de gândire potrivit în recuperarea unei persoane ce se încumetă la o asemenea aventură, deoarece, să fim serioşi, nu este deloc un drum uşor. Mie îmi amorţeşte uneori o mână, sau un picior, şi mă îngrozesc de senzaţia trăită, gândindu-mă la experienţa oamenilor cu paralizie, chiar şi parţială. Aşadar, despre exerciţii fizice de recuperare se mai vorbeşte în societatea noastră, însă, despre exerciţiile mentale şi eficienţa reală a acestora, nu îndrăzneşte nimeni să rostească un cuvânt, ori din lipsa informaţiei de actualitate, ori din teama de nu părea nebuni şi alunga potenţiali clienţi, însă, eu deja am trecut pragul delicat al nebuniei, prin toate informaţiile adunate în cartea de faţă, însă, detaliile prezente în această carte, sunt totuşi explicate cu mult profesionalism de oameni cu mai multă experienţă decât mine în ştiinţele, programele, sau pachetele de informaţii oferite de aceştia de-a lungul timpului.

Ca să începem dialogul despre recuperarea unei persoane cu atac cerebral, trebuie să începem cu începutul, şi să spunem că, nimic din ceea ce faci cu scopul îmbunătăţirii

mobilităţii sau a vorbirii, nu va avea efect astăzi, mâine, săptămâna, sau luna asta. Când ai un asemenea obstacol de trecut, trebuie să priveşti mult în viitor, să te pregăteşti din capul locului pentru o cursă de durată, un maraton, să-ţi elimini presiunea, să-ţi regândeşti definiţiile şi să te obişnuieşti cu noile definiţii. Definiţiile pot suna cam în felul următor:

- Ăsta este un experiment pentru mine. Vreau să-mi descopăr potenţialul, abilităţile intelectuale, puterea de concentrare, vreau să găsesc o rezolvare la provocarea asta, fiindcă, dacă reuşesc să trec peste obstacolul actual, înseamnă că o să ştiu mai multe decât cei ce activează în domeniul ăsta şi au învăţat totul la o şcoală undeva, sau citind din nu ştiu ce manuale teoretice. Niciun terapeut nu mă sfătuieşte din propria sa experienţă, ci doar din experienţa altora, aşadar, pentru mine, obstacolul ăsta poate însemna oportunitatea unei vocaţii, nicidecum o problemă, aşa cum am considerat-o până-n prezent.

Cam aşa trebuie să sune dialogul intern, iar astfel de vorbe trebuiesc repetate zilnic. Trebuie să-ţi iei presiunea de pe umeri şi să-ţi oferi expresii şi explicaţii motivante, să pui totul în balanţă, să iei dintr-un loc şi pui în celălalt.

După cum am menţionat mai sus, recuperarea unei astfel de condiţii necesită o tărie de caracter grozavă, fiind mai mult un efort mintal şi emoţional, decât unul fizic, fiind şi motivul pentru care scriu acest capitol. Exerciţiile fizice le faci câteva minute, şi pentru că sunt extenuante, simţi nevoia să te opreşti, iar acest lucru este perfect normal şi recomandat, nefiind indicat forţarea creierul, el fiind cel cu probleme. Însă, ce faci între timp? Pe la începutul cărţii, când am mai

vorbit despre Neuro Plasticitate, am menţionat faptul că, o explicaţie a motivului pentru care apare paralizia parţială în urma atacului cerebral, este aceea conform căreia,

"*calea de comunicare dintre creier şi partea respectivă a trupului, s-a deteriorat, sau chiar a fost distrusă*',

, şi spun tot ei, cei din Neuro Plasticitate, că,

"*planul într-o asemenea situaţie, este construirea unui nou traseu, prin care, creierul să reia comunicarea cu trupul*".

Când eşti bebeluş, ai o dexteritate şi o precizie a gesturilor groaznice, deoarece, canalul de comunicare încă nu există. Prin exerciţiu zilnic, în ani de zile, se formează canalul fizic de comunicare dintre creier şi trup, astfel, dexteritatea copilului creşte de la o lună la alta. Fiindcă, în cazul tău, acest canal de comunicare nu mai există, sau dacă mai există, el nu mai este întreg, trebuie urmat acelaşi proces urmat şi de copilul mic de câteva luni, şi anume, exerciţiu, exerciţiu, şi iar exerciţiu, numai că, adultul nu mai are răbdarea copilului şi lipsa conştientizării situaţiei în care se află, motiv pentru care, îi este mult mai greu decât îi este copilului, însă, procesul este acelaşi, şi durează la fel de mult timp, adică ani. Pentru că răbdarea nu mai este aceeaşi ca în copilărie, pentru că definiţiile asupra situaţiei sunt şi ele un impediment, pentru că efortul fizic, emoţional şi cerebral sunt epuizante, este necesar să uşurăm într-un fel acest proces, să-l facem mai eficient, să reglăm altfel mecanismul, să găsim altfel de setări, să gândim un alt plan, prin care, exerciţiul fizic să nu mai fie singura cale de construire a căii de comunicare ce trebuie construită. Iar aici intervin informaţiile provenite din

alte surse, ce nu sunt încorporate în terapia convenţională. Am repetat de multe ori acest aspect în cartea pe care o citeşti, şi anume, orice exerciţiu fizic este în primul rând un exerciţiu cerebral, este un exerciţiu pentru creier, şi absolut nici o activitate fizică nu este realizată fără să fie şi creierul implicat în ea. De asemenea, am repetat cu insistentă că, exerciţiul mintal, exerciţiul de vizualizare, simpla acţiune mentală prin care te străduieşti să găseşti o explicaţie, să găseşti o altă cale de-a face acelaşi lucru, în absolut fiecare situaţie în care gândeşti deliberat, creierul tău se aprinde ca un brad de Crăciun, cel puţin zona creierului responsabilă cu tiparul gândului respectiv. Concluzia la care vreau să ajung cu cele două exemple, este că, subconştientul tău nu poate face diferenţa dintre realitate şi ficţiune, adică, dacă întinzi mâna şi mişti degetele, zona creierului responsabilă cu acţiunea respectivă, se activează. De asemenea, dacă închizi ochii şi-ţi imaginezi că întinzi mâna şi mişti degetele, se activează aceeaşi zonă responsabilă cu acţiunea respectivă, din simplul motiv că, subconştientul tău nu poate face diferenţa dintre acţiunea fizică şi exerciţiul mintal. Înţelegi unde vreau să bat? Indiferent dacă faci exerciţii fizice de recuperare, sau închizi ochii şi-ţi imaginezi că faci aceleaşi exerciţii, creierul lucrează, el este activ, îşi face treaba. În acest fel, îţi odihneşti şi organismul şi creierul, efortul exerciţiilor fizice fiind intens resimţite de creier. Este necesar şi exerciţiul fizic, deoarece, noi mai avem şi muşchii mâinii şi ai piciorului la care trebuie să ne gândim, şi trebuiesc şi ei exersaţi.

Eu nu-ţi pot promite că, stând pe canapea toată ziua şi imaginându-ţi că faci exerciţiile necesare, îţi va rezolva situaţia, şi nici nu-ţi recomand aşa ceva, însă, judecând după informaţiile pe care le am eu astăzi, şi după experienţa personală în aplicarea informaţiilor, pot să-ţi promit că,

făcând o combinaţie de exerciţii fizice şi mintale, cultivându-ţi o stare emoţională calmă, fericită, lejeră, fără aşteptări exagerate, găsind un sentiment de plăcere, de aventură, de pasiune, de curiozitate şi fascinaţie, îţi promit că, dacă-ţi cultivi un asemenea climat de viaţă, iar cei ce te susţin fac şi ei acelaşi lucru, din punct de vedere fizic şi al mecanicii după care funcţionează Existenţa asta în care ne aflăm noi acum, situaţia ta nu are cum să nu se îmbunătăţească, iar aici vorbim despre fizică, nu vorbim despre optimism, speranţă, sau false aşteptări. Vorbim despre fizică.

Tânărul băiat despre care am vorbit în capitolul precedent, nu mai recunoştea nici literele, aşadar, dacă nu te afli într-o situaţie similară, şi mai poţi citi, îţi recomand să investighezi acest domeniu cum n-am făcut-o eu, fiindcă, eu n-am avut nevoie. Eu am cules doar câteva informaţii împrăştiate, pentru a încropii acest capitol, fiind mai mult vorba despre câteva informaţii legate de fizica trupului uman, şi logica potenţialului acestor informaţii. Lumea asta funcţionează în tipare, iar astfel de pachete de informaţii le mai folosesc şi alţii, accidental, şi cu alt scop decât cel terapeutic, fiind folosit în special în unele sporturi. Am vorbit atât de târziu despre recuperare fizică, ca tu să înţelegi foarte bine ce sunt convingerile, şi cât de mult influenţează ele rezultatele unei acţiuni fizice, motiv pentru care, este foarte important să citeşti personal, sau, să auzi zilnic de la cineva, cuvinte şi fraze provenite din surse ce vorbesc despre situaţia ta, şi cum au rezolvat alţii situaţii similare. Este important să te obişnuieşti cu ideea că, nimic nu este definitiv în trupul uman, că toate pot fi rezolvate, toate pot fi depăşite, şi nu ţin decât de un tipar mintal specific.

Spor la treabă.

MATRIX

Termenul Matrix este perfect pentru acest capitol, fiind puţini cei ce n-au văzut filmul, sau nu sunt la curent cu subiectul lui. Oricât de greu ar fi de crezut, Matrix-ul chiar există, şi ai acces la el în fiecare seară, indiferent dacă vrei sau nu, dacă alegi sau nu, sau, dacă eşti sau nu de acord. În fiecare seară intri în Matrix, şi nu ai de ales, nu ai nici un fel de control asupra acestui fapt, din simplul motiv că, ţine de natura Existenţei şi de felul în care funcţionăm noi ca oameni, şi intri în acesta realitate flexibilă şi maleabilă,

"*prin vis*".

Sunt destui oameni ce susţin că nu au visat niciodată, însă, acest lucru este literalmente imposibil, din punct de vedere biologic, anatomic, sau cum vrei să-i mai spui. Visul face parte din mecanismul de reglare a psihicului uman, iar lipsa viselor ar duce inevitabil la psihoze, aşadar, ar fi uşor de aflat dacă o persoană a visat vreodată sau nu, prin starea sa mintală. Asta nu înseamnă că cei ce suferă de episoade

psihotice, suferă de aceste episoade datorită lipsei somnului şi a viselor, spun doar că, lipsa viselor te-ar conduce obligatoriu spre o degradare şocantă a psihicului personal, motiv pentru care, chiar dacă tu nu-ţi aduci aminte, te asigur că visezi în fiecare seară.

Filmele, oricât de captivante ar fi ele, nu fac deloc un serviciu aspectelor fireşti, însă, mai puţin cunoscute ale vieţii şi ale acestei lumi, prin faptul că, oamenii ăştia ce scriu scenarii, preiau nişte idei destul de fireşti din societate, şi le redau dintr-o perspectivă dramatică şi înfricoşătoare, în care, întotdeauna există un bau-bau ce ameninţa omenirea, sau cel puţin, ameninţă siguranţa personajelor principale. Un astfel de exemplu, este ideea de „Vis Lucid”, sau „Lucid Dreaming”, ce presupune conştientizarea faptului că persoana se află într-un vis, iar în acel moment, este în deplin control al visului, cu alte cuvinte, poate controla absolut fiecare aspect al lumii imaginare în care se află în fiecare seară, şi poate folosii scena flexibilă şi maleabilă în care se află, în orice scop doreşte, literalmente, limitele fiind impuse doar de propria *imaginaţie* şi propriile *convingeri*.

Ideea de Vis Lucid este prezentă pe planeta noastră de mii de ani, însă, nu şi aici în lumea noastră occidentală şi superioară. Ea a fost, ca de obicei, prezentă dintotdeauna în ţările orientale, are mii de ani vechime, este cunoscută sub diferite forme, una dintre ele fiind, “Yoga Viselor”, sau în traducere, “Yoga of Dreams”, a fost practicată în special de oamenii spirituali, de oamenii ce au căutat iluminarea, înţelepciune, şi după cum o să descoperi, au căutat chiar informaţii.

Foarte multe filme au la bază teorii ştiinţifice, sau subiecte ce nu sunt deloc teoretice, fiind prezente în mod natural pe planeta noastră, însă, cum noi oamenii nu ştim aproape nimic

despre lumea ce ne înconjoară, decât ce ne este împărtăşit prin educaţie, suntem în totalitate lipsiţi de conştientizarea acestor detalii exotice, ce sunt pretutindeni în jurul nostru, însă, nefiind incluse în educaţie, nu ştim care sunt aceste aspecte normale dar exotice, cum arată, ce sunt ele în realitate, sunt inofensive sau periculoase, au fost sau n-au fost verificate şi testate, cum şi pe ce principii funcţionează, cum se folosesc, cum se pun în practică, şi mai ales, ce beneficii prezintă exoticele detalii.

Am menţionat mai devreme că, orice persoană odată ce-a căpătat luciditate în vis, este în deplin control al tuturor aspectelor visului, bine-nţeles, cu ceva exerciţiu. Iniţial, persoana o să aducă în vis şi reticenţa din viaţa de zi cu zi, o să aducă lipsa de încredere, lipsa de concentrare, temerile, convingerile formate trăind printre oameni neinformaţi, aşadar, această nesiguranţă o să producă o experienţă semilucidă, în care, persoana este în control doar parţial al visului, însă, cu timpul, această idee de control a experienţei visului, devine noua convingere, iar controlul asupra experienţei devine ceva mai stabil.

Când am vorbit despre scara emoţională, şi mai precis, despre metafora celor 22 de etaje emoţionale, am încercat să fiu cât se poate de clar că, prin intermediul stării emoţionale, ai şi în viaţa conştientă acces la inspiraţie, la resurse intelectuale, la informaţii ce nu sunt deocamdată disponibile nicăieri pe planetă, iar informaţiile respective deja există şi aşteaptă să fie accesate de cineva, într-o formă sau alta, fiind procesul mecanic prin care sunt realizate invenţiile şi descoperirile ce ţin de ştiinţă, iar acest proces mecanic este controlabil şi la dispoziţia fiecărei fiinţe umane funcţionale. Ştiu că sună exagerat, noi nefiind educaţi să observăm detaliile şi dovezile ce ne înconjoară, să conectăm

punctele între ele, să vedem ce legătură şi ce logică au unele cu altele, şi să facem nişte calcule matematice şi statistice simple. Suntem educaţi în schimb, să credem fiecare literă din cuvintele ce ne sunt rostite, şi să le repetăm şi noi mai departe, exact aşa cum ne-au fost şi nouă educate.

Dac-am fi fost educaţi să gândim şi noi cu propriul nostru creieraş, în clipa în care am fi auzit termenul "*Acupunctură*", ar fi sunat suficient de intrigant, încât, fiecare persoană să investigheze mai departe, pentru a înţelege ce este Acupunctura asta, cu ce se ocupă ea, ce anume schimbă ea în trupul uman, de vindecă atât de multe boli etichetate ca incurabile de super-tehnologizata noastră medicină, astfel, am fi descoperit informaţii inexistente în medicina noastră, şi absolut deloc înţelese de către medicina occientală a anului 2017, am fi aflat că Medicina Tradiţională Chineză conţine informaţii despre Sistemul Bioenergetic al trupului uman încă de acum mii de ani, iar ea reglează sistemul energetic cu o precizie ce ar fi trebuit oricui să-i dea de gândit, deoarece, ea nu este aplicată absolut deloc la întâmplare. Dacă locuitorii acestei planete asta ar fi fost educaţi să gândească şi ei cu mintea lor, ar fi ajuns inevitabil la astfel de informaţii, iar cu astfel de informaţii, nu ai cum să nu te întrebi:

*- Cum de-au accesat oamenii cu mii de ani în urmă, informaţii atât de avansate, încât, mii de ani mai târziu, toate geniile produse de societatea occidentală, nu pot elucida misterul Sistemului Bioenergetic al trupului uman, sistem înţeles în cele mai mici detalii, realizându-se o hartă completă, de nişte oameni primitivi (judecând dup*ă mentalitatea omului modern).

De asemenea, au fost realizate nenumărate documentare,

în care, este adusă în discuţie precizia milimetrică în realizarea piramidelor, şi când vorbesc despre precizie milimetrică, vorbesc despre precizie milimetrică în relaţia lor cu stelele, nu doar la precizia dimensiunilor acestor piramide. Amplasamentul lor a fost atât de precis, încât, nici sateliţii omului modern nu oferă o precizie similară. Blocurile de piatră au fost atât de mari şi grele, încât, ele n-ar fi putut fi ridicate folosindu-se tehnologiile disponibile în perioada respectivă, cu atât mai puţin, de nişte oameni, oricât de mulţi ar fi fost ei. Experţii şi specialiştii lumii au creat tot felul de teorii, una mai ridicolă ca alta, deoarece, ei privesc tot din perspectiva omului dependent de ustensile fizice, de maşinării şi tehnologii. Încă o dată repet, când ai astfel de informaţii, nu se poate să nu te întrebi:

- Cum au accesat oameni atât de primitivi, informaţii atât de avansate, încât, să pună în dificultate toate geniile momentului, mii de ani mai târziu?

Partea cu adevărat interesantă este că, aceste informaţii imposibil de descifrat de omul modern, au fost prezente în locaţii diferite şi în civilizaţii diferite. Una fiind în China, a doua fiind în Egipt, iar India are Yoga, fiind similară cu QiGong-ul chinezesc, însă, suficient de diferită, încât, să nu existe suspiciunea unui plagiat al vindecătorilor şi maeştrilor acelor vremuri. Inclusiv în triburi, ce nu au avut niciodată contact cu civilizaţia şi omul modern, au fost găsite informaţii exacte, precise, şi similare cu informaţiile produse de ştiinţa modernă, iar când sălbaticii au fost întrebaţi, de unde provin informaţiile, sălbaticii au început să explice o procedură similară Viselor Lucide.

Chiar dacă ideea de Vis Lucid a luat un avânt spectaculos

în ultimele decenii, oamenii educaţi de societatea noastră înapoiată ca realizări vizionare, şi fără o perspectivă cu adevărat futuristă şi îndrăzneaţă la nivel de umanitate, aceşti oameni, nu au exerciţiu în a înţelege la ce poate fi folosită o astfel de infinită sursă de informaţie, ce pune la dispoziţie, posibilitatea de a răspunde la orice întrebare pe care o poate genera omul. Cei ce stăpânesc foarte bine această disciplină şi reuşesc să rămână lucizi în vise perioade lungi de timp, pun în aplicare exact acelaşi tipar ca şi-n viaţa de zi cu zi, şi anume, îşi pierd timpul aiurea. Zboară, vizitează locuri dorite, şi fac sex.

În condiţiile în care, cu mii de ani în urmă, oameni având mintea cu adevărat deschisă şi neafectată de superficialitatea omului modern, au accesat informaţii, prin care, au pus bazele celei mai complete, mai performante, şi mai inofensive forme de medicină, alţii, au accesat informaţii cu scopul de a crea structuri pe care nici omul modern nu le poate construii, în astfel de condiţii, în care, prin vis au fost aduse informaţii ce au rezistat mii de ani, omul modern îşi cultivă această fascinantă disciplină,

"*pentru a face sex!!!*".

Am vorbit intens despre lista de priorităţi, despre aparenta lipsă de raţionalitate pe care o generează detaliile neînţelese ale mecanicii noastre interne, despre mecanismele de supravieţuire, şi am vorbit atât de mult despre aceste aspecte, pentru a se înţelege cât se poate de clar, că,

"*omului modern îi stă mintea doar la supravieţuire, fiindcă, atât a fost educat să facă, să supravieţuiască*".

Omul modern nu a fost educat să revoluţioneze lumea în care trăieşte, să aspire la ceea ce nu a mai aspirat nimeni. În schimb, a fost educat să regurgiteze ideile altora, să perpetueze aceleaşi preistorice concepte şi filozofii, punându-se în funcţiune o bandă rulantă, pe care, oamenii doar merg, iar ei îşi imaginează sincer că înaintează undeva, că ei merg cu un scop, când de fapt, doar bat pasul pe loc, generaţii de-a rândul.

Dacă Visele Lucide sună a filme cu extratereştrii, trebuie înţeles că ele sunt studiate de ceva timp, cel mai cunoscut exemplu fiind, cel a lui Stephen LaBerge, profesor la universitatea din Stanford, în care, acest profesor are un laborator de cercetare pentru studierea Viselor Lucide, în scop ştiinţific, el fiind de asemenea practicant al acestei discipline, atât de fireşti şi naturale omului, şi totodată, atât de şocantă şi înspăimântătoare omului de rând, educat fiind, legat la ochi. Ştiinţa cunoaşte etapele specifice ale somnului, şi folosindu-se aceste informaţii, au fost create nişte măşti, ce facilitează intrarea mai uşoară în starea de luciditate, aceste măşti fiind disponibile oricui, prin intermediul comenzilor online, şi au denumirea de „Lucid Dreaming Mask”, iar pentru cei ce nu doresc să investească sute de euro intr-o mască, sunt nenumărate cărţi, programe audio, şi la fel de multe site-uri, inclusiv în limba română. Procedurile sunt destul de simple, însă, necesită răbdare, exerciţiu, şi multă insistenţă.

Dacă eşti ca mine şi adormi foarte greu, probabil vor fi necesare câteva luni pentru a avea primele rezultate, şi câţiva ani pentru a stăpânii cât de cât această disciplină, deoarece, metodele recent descoperite de căpătare a lucidităţii, precum este metoda WILD, sunt dificil de folosit de cei ce se relaxează mai greu, însă, rămân disponibile metodele tradiţionale, ce ţin mai mult de convingere, de autosugestie,

de dialog intern, de privirea vieţii de zi cu zi ca pe un vis, dintr-o perspectivă mai flexibilă, mai puţin fizică, iar cu puţină răbdare, acest exerciţiu din timpul zilei, îl vei repeta în cele din urmă şi în vis, şi te vei întreba în timpul visului,

"*dacă nu cumva visezi, iar ăsta este un vis"*, moment în care, devii lucid(ă).

Şi cam ăsta este tot misterul Viselor Lucide. Nu este implicată nici o incantaţie malefică, nu se fac rugăciuni la statui păgâne, nu sunt sacrificate găini pentru a le fi băut sângele, sau a se picta cu acesta pictograme sataniste. Nu se face nimic altceva decât, un exerciţiu de imaginaţie în timpul zilei, sau, exerciţii precum este metoda WILD, ce permite intrarea directă vis, în starea lucidă.

Este necesar puţin curaj, şi mai puţină teamă şi ignoranţă, pentru a investiga ceea ce eu o consider ca fiind,

"***Cea mai importantă ustensilă pe care a descoperit-o omul vreodată"***,

, aplicaţiile acestei aparent banale şi inutile ustensile, fiind impresionante, variind de la o simplă experienţă relaxantă, până la explorarea Universului, sau, la dialogul cu oricine îţi poţi imagina, pentru a furniza informaţii utile vieţii pe planeta noastră. Repet, cu puţină disciplină, cu puţin exerciţiu, absolut tot ce-ţi poţi imagina este realizabil în starea de luciditate, deoarece, visul nu mai are nici o legătură cu legile şi regurile la care suntem supuşi în viaţa reală, *gravitaţia* fiind doar o opţiune, şi există doar dacă tu ai această convingere. Nevoia *aerului* nu mai este prezentă, astfel, eşti liber(ă) să vizitezi personal planeta Marte înaintea celor de la

NASA, eşti liber(ă) să descoperi dacă este posibilă călătoria în timp, sau dacă acest concept a fost măcar interpretat corect de către oamenii, informaţiile fiind cât se poate de reale, dacă tu le interpretezi cum trebuie, iar acest aspect, al acurateţii informaţiilor, a fost dovedit în nenumărate rânduri de civilizaţiile ce au realizat acele magnifice creaţii şi descoperiri, pe care, doar omul modern şi paranoic le etichetează ca fiind,

"*opera diavolului, sau a extratereştrilor"*.

Imaginează-ţi aplicaţiile terapeutice, mai ales, cele psihologice. Peste un număr de ani, omenirea o să ajungă la simpla concluzie că, aproape toate acţiunile distructive ale oamenilor, vin dintr-o lipsă acută a respectului de sine, vin dintr-un sentiment acut de frustrare, vin din tot felul de vise neîmplinite ale copilăriei, ce se adună ca număr, iar în timp, pun o presiune imposibil de gestionat de cei mai mulţi dintre oameni, clacând pur şi simplu la un moment dat, iar peste un număr de ani, omenirea o să se ajungă la simpla concluzie că, ceea ce experţii şi specialiştii lu' peşte numesc,

"*natură umană, instinct primitiv distructiv, animalic"*,

, sau ce etichete au mai inventat ei, experţii, o să se ajungă la simpla concluzie că, mai toate acţiunile negative, sunt doar momente de eliberare a unor frustrări ce au strâns prea multă tensiune, iar persoana nefiind învăţată cum să le gestioneze, face exact ce face copilul atunci când află că este pedepsit de părinţi, şi trânteşte cu un obiect în semn de protest faţă de aceştia. Copilul nu este un monstru cu instincte primitive şi animalice, ci este o fiinţă umană, înconjurată de adulţi ce

n-au fost educaţi să ajute la dezvoltarea armonioasă a unui copil, prin crearea unui climat armonios şi lipsit de rigiditate şi agresivitate.

Imaginează-ţi că oamenii sunt învăţaţi să acceseze această experienţă holografică, în care, senzaţia viscerală, tactilă, este similară cu cea din realitate, iar ei îşi îndeplinesc toate visele, măcar în această lume, în care, nu există nici un fel de regulă sau restricţie, în care, procesul de timp necesar creaţiei, nu mai este necesar ca-n lumea noastră fizică, totul putând fi manifestat instantaneu. Imaginează-ţi liniştea emoţională a acestor oameni frustraţi şi dezamăgiţi, ce, în sfârşit îşi pot satisface şi ei neîmplinirile vieţii fizice, fără consecinţe pentru cei din jur.

Imaginează-ţi o persoană paralizată, sau chiar complet imobilizată la pat, ce ştie că nu va mai merge niciodată. Ce stare emoţională crezi că are o astfel de persoană în viaţa de zi cu zi? Acum, imaginează-ţi că o astfel de persoană învaţă să capete luciditate în vis, şi măcar în momentele din timpul visului, se ridica şi merge şi ea. Îţi reamintesc că, sentimentul visceral este cât se poate de real, amintirea experienţei este aproape identică cu experienţa trăită în realitate. Astfel de oameni cu afecţiuni fizice, sunt consideraţi ca fiind aproape inutili societăţii, şi sunt destul de sigur că şi cei mai mulţi dintre ei se consideră la fel de inutili, în condiţiile în care, mintea lor este perfect funcţională, şi perfect capabilă să gândească, şi mai important de atât, oamenii ăştia au timpul necesar la dispoziţie să-l investească într-o astfel de disciplină, şi au şi motivaţia necesară de a nu se dea bătuţi după trei zile de eşecuri, aşa cum facem cei mai mulţi dintre noi.

Imaginează-ţi un om de ştiinţă iresponsabil, ce riscă să arunce în aer jumătate de planetă cu experimentele

lui. Imaginează-ţi că o astfel de persoană învaţă să capete luciditate în vis, şi îşi face experimentele într-o lume în care, nu există consecinţe fizice, însă, poate fi creat în schimb, absolut orice-şi imaginează el, inclusiv un laborator, funcţionând după exact aceleaşi principii ca şi-n realitate, dacă persoana doreşte acest lucru. Imaginează-ţi că experimentele eşuate şi consecinţele acestora, nu mai sunt resimţite de restul oamenilor şi de către planetă, ele fiind făcute acum, de fiecare cercetător în siguranţă, în propriul vis, şi pus în aplicare în realitate, doar atunci când s-au făcut toate testele necesare, în vis, iar persoana este sigură că nu mai poate avea loc nici un incident neplanificat.

Imaginează-ţi că toate testele nucleare făcute de ţări precum SUA sau Franţa, ar fi fost făcute în schimb, în capul cercetătorilor şi ai politicienilor dornici de astfel de experienţe, şi ar fi scutit planeta noastră de o suferinţă inutilă, cauzată de dorinţa omului de a fi atotputernic şi a conduce alţi oameni.

Imaginează-ţi că vrei să afli Misterele şi Secretele Universului, şi nu mai vrei să aştepţi după oamenii de ştiinţă, sau după programele spaţiale, şi vrei să le afli tu înaintea lor.....Spor la treabă!

Îmi imaginez cum sună ideea de Vis Lucid, pentru o persoană ce nu ştie nici măcar că are curent electric în organism, şi că, organismul transformă mâncarea pe care o ingerăm, în energie, noi fiind, nişte simplii roboţei biologici.

Omenirea trăieşte predominant în ignoranţă, însă, n-o să mai dureze mult starea asta, deoarece, aşa cum am mai repatat, informaţia se propagă rapid. Omul devine din ce în ce mai curios, vrea să ştie din ce în ce mai multe, şi chiar dacă nu face el cele mai grozave şi mai revoluţionare lucruri cu informaţiile însuşite, măcar le accesează, le pune în

aplicare, şi se obişnuieşte cu ideea că, informaţia etichetată ca fiind paranormală, blasfemică, sau informaţie ce ar trebuii interzisă, nu conţine nimic senzaţional, fiind aspecte ridicol de fireşti şi de normale.

APRECIEREA

Dacă este pur şi simplu un efort imposibil de realizat, acela de a crede, şi mai ales, de a pune în aplicare astfel de informaţii, de genul Viselor Lucide, sau a QiGong-ului, şi chiar Paida Lajin, atunci, îţi ofer o alternativă mult mai pământeană, însă, la fel de greu de pus în practică de către omul educat de societatea occidentală, iar alternativa este,

"*Aprecierea*".

Sentimentul curat de apreciere, este o artă, o disciplină în adevăratul sens al cuvântului, ce ar trebuii învăţată încă din grădiniţă, şi este unul dintre cele mai folositoare concepte pământene, aprecierea curată relaxând organismul cu o eficienţă greu de exprimat în cuvinte, aşadar, organismul se poate echilibra singur dacă nu-l mai ataci cu drama şi negativismul pe care ai fost educat(ă) să le practici ca parte firească a vieţii zilnice. Simpla şi banala apreciere, face ca Paida Lajin-ul şi QiGong-ul, să nu mai fie chiar atât de

necesare, şi de asemenea, sentimentul curat de apreciere, o să-ţi cultive şi o stare emoţională foarte plăcută şi dezinvoltă, iar într-un asemenea climat emoţional, după cum am mai menţionat, ai acces, indiferent dacă vrei sau nu să crezi, la multă inspiraţie, la multă înţelepciune, şi chiar, la informaţii preţioase, înlocuind într-o oarecare măsură Visele Lucide şi realizările posibile prin intermediul acestora.

Oricum, cultivându-ţi o stare predominantă de apreciere, cu timpul, n-o să mai simţi teama şi nesiguranţa actuală, şi o să ajungi în cele din urmă în braţe, cu informaţii despre practicarea Viselor Lucide, ele fiind mult prea tentante, potenţialul fiind unul ce nu poate fi ignorat, şi la urma urmei, nu sunt decât simple vise, aşadar, orice teamă asociată cu acest concept este copilărească, însă, perfect justificată, eu înţelegând puterea convingerilor, şi ce sentimente şi situaţii conflictuale pot genera ele. Nu-ţi face griji, toate la timpul lor.

Hai să vorbim puţin despre apreciere. Ai întotdeauna cele două opţiuni la dispoziţie, şi anume, să stai cu privirea aţintită către situaţiile dramatice oferite de societatea noastră, sau, să-ţi întorci privirea către situaţii, experienţe şi detalii mai plăcute, de asemenea disponibile din abundenţă. Matematica este simplă, aşadar, dacă stai cu privirea fixată pe televizor, sau pe răutăţile la care se supun oamenii unii pe alţii, starea emoţională cultivată prin atenţia acordată, o să te pună şi pe tine în situaţia de a face lucruri din acelaşi tipar, deoarece, cu timpul, ajungi să le consideri aspecte fireşti şi naturale, aducându-ţi aminte că, într-o stare emoţională negativă, ai acces doar la gânduri şi idei negative, iar aici vorbim despre fizică şi mecanică internă, nicidecum despre răutate.

Dacă în schimb, îţi întorci privirea de la gesturile brutale ale oamenilor, şi o redirecţionezi către detalii plăcute, oricare ar fi ele, starea emoţională plăcută, o să-ţi genereze gânduri

şi idei reflecţie în oglindă cu starea emoţională pe care tu singur ţi-o cultivi, prin atenţia acordată detaliilor pozitive din mediul înconjurător. Aceste detalii pot fi, de la o activitate plăcută ţie, şi până la privitul unei flori, privitul pe geam, statul în natură, ascultatul păsărilor, a vântului, şi chiar la gânduri ceva mai complexe, cum ar fi, aprecierea tuturor cercetătorilor şi inventatorilor, ce au participat decenii şi chiar secole, la descoperirea, puţin câte puţin, a detaliilor ce au rezultat în cele din urmă, la crearea telefonului inteligent, sau a maşinilor, ce sunt acum de un lux sau o sportivitate fantastice, sau la crearea asfaltului, fără de care, nu s-ar mai putea atinge vitezele şi manevrabilitatea atinse de maşini în zilele noastre, sau la invenţii precum este avionul, ce-ţi permite să călătoreşti de pe un continent pe altul într-un timp foarte scurt. Înţelegi unde bat? Orice idee îţi trezeşte un sentiment de apreciere, de fascinaţie, de admiraţie pentru ceva anume, sau de respect pentru orice detaliu prezent în lumea noastră. Prin exerciţiu, se ancorează o stare de pur deliciu pentru lumea şi detaliile ce compun lumea noastră, noi trăind într-o eră unică, şi având la dispoziţie oportunităţi considerate ştiinţifico fantastice cu numai 30 de ani în urmă, şi te poţi folosii de realitatea deosebită în care trăim noi cei din generaţia asta privilegiată, generaţia celor ce au ţinut pentru prima oară în mână, un telefon fără fir şi cu ecran tactil. Dacă te apuci să cauţi detalii ca dovadă a faptului că suntem o generaţie extrem de norocoasă şi privilegiată, o să le găseşti din abundenţă, pentru că ele există, însă, sunt acolo unde nu te uiţi de obicei, şi anume, sunt în jurul tău, nu sunt în televizor, acolo unde se află teroriştii şi criminalii şi politicienii corupţi.

DIALOGUL INTERN

O doamnă ce ţinea un discurs motivaţional, împărtăşeşte o povesteşte din copilărie, şi le spune celor ce o ascultau, că ea în copilărie a făcut înot în şcoala generală, şi era groaznică la acest sport, pierzând toate competiţiile. Într-o zi, vine supărată de la şcoală, şi îi spune bunicii că a hotărât să renunţe la înot. Bunica fiind trăită şi înţeleaptă, i-a oferit fetei o expresie foarte interesantă, ce suna în felul următor:

- Cei ce renunţă nu învinge niciodată, iar învingătorii nu renunţă niciodată.

Fata, a mers a doua zi la şcoală, şi se întâmpla să fie chiar ziua unui concurs de înot, însă, a ajuns prea târziu, şi a ratat grupa sa de vârstă, motiv pentru care, antrenoarea a programat-o într-o grupă cu doi ani mai mare. Fata, mai avea puţin s-o ia razna, spunându-i antrenoarei:

- Ai înnebunit? Ăştia de vârsta mea mă bat de-mi sună apa-n cap! Păi ăia mari, or să mă mănânce cu fulgi cu tot, o să ajung la două bazine în urma lor!

Cu toată opoziţia fetei, n-a avut de ales şi a trebuit să concureze la grupa de vârstă în care a fost înscrisă, iar după începutul cursei, fiindu-i teamă, a început să repete în gând fraza bunicii,

„cei ce renunţă nu învinge niciodată, iar învingătorii nu renunţă niciodată”.

Şi înota şi repeta fraza, şi înota şi repeta fraza, şi a ajuns la capătul bazinului unde a trebuit să întoarcă, şi înota şi repeta fraza, şi înota şi repeta fraza, şi iarăşi a ajuns la capăt şi a întors, şi înota şi repeta fraza, şi înota şi repeta fraza, şi iarăşi a ajuns la capăt şi a întors, şi înota şi repeta fraza, şi înota şi repeta fraza, şi a ajuns la finish. Când a ajuns la finish, antrenoarea era isterică şi ţipa la fată, spunându-i:

- Întoarce-te şi uită-te!

Fata se întoarce, şi vede toţi ceilalţi elevi, cu doi ani mai mari ca ea, abia la ultima lungime a bazinului, şi o întreabă supărată pe antrenoare:

- Aaah, mai trebuia să fac un tur?
- Nu, ai câştigat!, răspunde antrenoarea. Ce s-a întâmplat, ce s-a schimbat, ce-ai făcut diferit?
- Nimic!, răspunde fata. În timp ce înotam, repetam într-una fraza bunicii, cei ce renunţă nu învinge niciodată, iar învingătorii nu renunţă niciodată.

Cam asta este puterea dialogului intern, având o influenţă şocantă asupra rezultatelor noastre, pe care n-o conştientizăm absolut deloc. Că realizăm sau nu, mai toată ziua vorbim cu

noi înşine, însă, aproape tot ce ne spunem este negativ, critic, răutăcios, în condiţiile în care, întreaga viaţă se învârte în jurul emoţiilor, iar acest dialog intern, are puterea de a genera emoţii negative şi aproape sigur rezultate negative, sau are puterea de a trage după el toate resursele fizice şi intelectuale de care ai nevoie, pentru a-ţi asigura rezultate pozitive.

Aici vorbim despre mecanică internă, nu vorbim despre noroc, sau optimism. Dialogul intern trebuie să fie pozitiv, optimist, foarte bine analizat, trebuiesc înţelese efectele sale asupra calităţii acţiunilor fizice, şi bineînţeles, ca orice altceva în lumea asta, şi dialogul intern funcţionează ca un mecanism, iar acest mecanism trebuie reglat prin exerciţiu şi experimente, emoţiile fiind cele ce se folosesc ca barometru în reglarea mecanismului.

DIALOGUL EXTERN

Indiferent cum ne imaginăm că înmagazinăm informaţii în creierul nostru, noi nu avem acces la toate informaţiile învăţate vreodată. Informaţiile sunt activate şi aduse la suprafaţă, de către detalii din mediul înconjurător. Imaginează-ţi că porţi o conversaţie cu cineva, iar persoana îţi pune o întrebare. Cuvintele din care este compusă întrebarea ce ţi-a fost adresată, sunt ca nişte activatori, sunt ca nişte lansete ce-au fost aruncate în subconştientul tău, iar aceste lansete, agăţă şi scot la suprafaţă detalii asemănătoare şi potrivite cu cele din care a fost compusă întrebarea, fiind detalii dintre cele pe care tu le ai la dispoziţie, subconştientul punându-ţi pe masă cele mai active şi mai dominante informaţii prezente în personalitatea ta, informaţii ce se referă la subiectul întrebării.

Problema este că, subconştientul nu este conştient ca tine, el nu înţelege contextul întrebării, aşadar, îţi pune pe masă şi informaţii utile, şi informaţii inutile, şi învăţături bine gândite, şi învăţături ridicole, şi opinii personale, şi opinii culese din societate, ce n-au fost încă analizate şi ar putea să

fie nişte aberaţii, îţi pune pe masă şi informaţii din copilărie, care însă, te-au marcat şi sunt active, însă, nu au nici un fel de relevanţă în dialogul în care eşti implicat(ă), şi informaţii de acum un an, ce sunt însă, relevante în dialogul actual. Cu alte cuvinte, îţi prezintă o varietate destul de mare de informaţii, din care tu să alegi ce consideri că se potriveşte cu natura întrebării. Pentru că, în societatea umană nu există o şcoală de mecanică internă să ne înveţe cum funcţionăm, nu suntem conştienţi de existenţa plajei de opţiuni pusă la dispoziţie de propriul subconştient, astfel, suntem tentaţi să alegem la întâmplare detalii dintre cele scoase la suprafaţă de întrebare, şi le rostim cu încredere, crezând sincer că ceea ce rostim, face parte din opinia şi gândurile personale.

Ăsta este motivul pentru care, chiar şi oameni inteligenţi, de genul celor ce mai stau pe la televizor şi critică acţiunile politice, reproduc toţi o idee similară:

- Iată coruptul, iată hoţul, iată monştrii de oameni politici, ce au jefuit ţara de la revoluţie încoace!

Nu spun că este o opinie greşită, sau că n-au dreptate, însă, dacă oamenii ar fi educaţi să analizeze informaţiile şi opiniile sociale, prin filtrele şi raţiunea proprie, şi cu mai multă detaşare, în cele din urmă, aceşti oameni ar ajunge la cu totul alte concluzii, şi n-ar mai reproduce aceleaşi idei ce au fost gândite pe vremea primului guvern. Când analizezi sincer viaţa şi acţiunile oamenii, la un moment dat, te saturi să tot vorbeşti despre,

„*ce fac oamenii*”,

, şi-ţi pui întrebarea,

„de ce fac oamenii astfel de lucruri, care este motivul real, cine are explicaţii şi răspunsuri, cum se previne formarea unei personalităţi ce face astfel de lucruri, cum se face prevenţie într-o astfel de situaţie, fiindcă, în mod evident, nici închisoarea nu mai sperie pe nimeni”.

Nu intenţionez să orientez subiectul actual către politică. Scopul acestui subiect, este dialogul dintre oamenii din societate, şi importanţa unei analize ceva mai serioase a ideilor rostite, deoarece, spontaneitatea, vocabularul pretenţios şi gândirea brici, sunt detaliile apreciate şi râvnite de aproape toţi oamenii societăţii actuale, ce sunt obişnuiţi să facă totul în grabă, şi fără o analiză a calităţii informaţiilor ce se tot învârt prin gurile implicate într-un dialog, indiferent că dialogul are loc la televizor, sau pe stradă. Informaţia se perpetuează ca un virus. O persoană aude ceva undeva, pentru că n-a fost încurajată să gândească şi să analizeze personal, preia informaţia şi o transmite mai departe grupului de cunoscuţi, prin dialogul făcut la caterincă şi mîştocăreală, cei din grupul de cunoscuţi fac şi ei acelaşi lucru, educaţia fiind aproximativ aceeaşi, şi tot aşa. Informaţia lipsită de relevanţă se tot perpetuează, ajungându-se ca o idee să fie în continuare reprodusă şi folosită ca abia ieşită din cuptor, şi la zeci de ani de când aceasta a fost gândită.

Ştiu că pare să încurajez la o rigidizare a dialogului, şi pare dintr-o dată să dispară farmecul adus de prosteala din dialogul simplu al omului de rând, însă, prin această simplă prosteală, vrăjeală şi caterincă prezentă în dialog, se menţine o lipsă de seriozitate, ce se traduce ulterior, printr-o calitate ridicolă a societăţii ce doreşte o schimbare, iar această schimbare, este pusă întotdeauna pe umerii deşilaţi ai politicului.

Pare să încurajez la o rigidizare a dialogului, dar nu este deloc o rigidizare, dimpotrivă, eu încurajez la o relaxare a dialogului, însă, o relaxare mai cu minte, cu mai multă indulgență, cu o permisiune declarată și deliberată între oameni, de a greși și de a-și regândii ideile și afirmațiile, atunci în mijlocul dialogului, fără ca ceilalți să aibă opinii și reacții negative, și fără ca persoana să fie rușinată de propria greșeală, permițându-i-se astfel, oportunitatea de a reanaliza o posibilă convingere dăunătoare. Este important acest proces de gândire foarte atentă a informației înainte să iasă din gura persoanei, ca informația ce se tot perpetuează, să fie de-o calitate din ce în ce mai bună, iar indulgența dintre oameni să crească în calitate, astfel, libertatea reanalizării propriilor gânduri, să fie și ea de o calitate mai bună, acesta fiind procesul prin care se dezvoltă discernământul. Abia atunci, dialogul dintre oameni o să-și îndeplinească rostul, și o să devină eficient și cu adevărat util.

Vă doresc un bla, bla, bla, plăcut.

STRATEGII MOTIVAŢIONALE

Eu am auzit pentru prima oară această frază, în NLP, şi chiar dacă nu am înţeles atunci când am auzit vorbindu-se despre strategiile motivaţionale, ele nu sunt nimic altceva decât,

„*Apreciere, aplicată unor planuri*”.

Ce înseamnă asta?

Asta înseamnă că, dacă ţi-ai făcut un plan grozav, dacă ţi-a venit o idee nemaipomenită, şi totuşi, parcă nu simţi motivaţia necesară s-o pui în practică, parcă simţi că-ţi lipseşte pofta, sau planul pare prea intimidant, atunci, foloseşti Strategiile Motivaţionale, şi găseşti cele mai interesante perspective din care să priveşti planul respectiv, în aşa fel, încât, şi simplul gând al planului să-ţi facă tot corpul să te furnice de pasiune, de dorinţă, de entuziasm, astfel, având sentimentele de pasiune şi dorinţă asociate planului, prin gândurile şi perspectivele pe care TU le-ai ales deliberat, şi pe care, le repeţi cu insistenţă şi încăpăţânare. Privind

viaţa printr-o astfel de perspectivă, nu mai ai nevoie să te motivezi, aşa cum obişnuiesc oamenii s-o facă, din simplul motiv că, aceste gânduri şi emoţii, or să tragă singure de tine, o să te simţi nerăbdător(nerăbdătoare) să-ţi continui planul, să mai faci câţiva paşi, să mai retuşezi ceva, să mai planifici, să mai dezvolţi puţin ideea, iar gândurile de *apreciere*, or să-ţi uşureze foarte mult procesul necesar oricărui plan ce trebuie pus în aplicare, deoarece, noi aici nu ne aflăm într-un Vis Lucid, în care, să putem manifesta planul instantaneu, fiind necesar un proces, o perioadă de timp de construcţie si manifestare a planului.

Totuşi, o persoană curioasă îşi poate cultiva această abilitate disponibilă omului de pretutindeni, şi îşi poate pune în aplicare ideea în cele mai mici detalii într-un fel de laborator creat în interiorul Viselor Lucide, prin care, să urmărească progresiv desfăşurarea planului, iar în urma acestui proces, poate afla cea mai potrivită şi mai sigură cale de aplicare a ideii, poate afla exact paşii necesari, ce obstacole se pot ivii şi cum pot fi ocolite.

Pare o idee exagerată, însă, citeşte câteva informaţii legate de acest concept, şi hotărăşte-te singur(ă) dacă este sau nu exagerată, ele fiind practicate de foarte mult timp, iar cei ce-au folosit Visele Lucide de-a lungul timpului, şi-au împărtăşit propriile experienţe, ce pot fi folosite pentru a-ţi face o idee asupra posibilităţilor reprezentate de Visele Lucide.

Până atunci, foloseşte Strategiile Motivaţionale şi joacă-te cu detaliile prezente în paginile acestei cărţi, şi anume, Definiţiile, Perspectivele, Lista de Priorităţi, Scara Emoţională, şi altele. Dacă începi să pui informaţiile cap la cap, o să ajungi inevitabil la concluzia că, orice este posibil în lumea asta, însă, durează, este necesară răbdare, este necesară experienţa, sunt necesare informaţii, abilităţi fizice şi

intelectuale cultivate. Cu alte cuvinte, este necesar un anumit proces, şi este necesar să nu grăbeşti procesul, să permiţi desfăşurarea planului în linişte, să fie făcut fiecare pas la timpul său, nu atunci când recomandă societatea, sau familia şi prietenii, ci atunci când este momentul potrivit pentru pasul următor.

Gândeşte-te că-ţi plantezi ideea în pământ, iar acum, trebuie să uzi ideea cu răbdare, cu pasiune, cu informaţii, cu investigaţii, şi nu poţi grăbii dezvoltarea ideii, aşa cum nu poţi grăbii nici dezvoltarea unei plante. Ea are nevoie de timp de creştere, şi mai important, dezvoltarea plantei îţi este invizibilă ţie, până-n momentul în care, este suficient dezvoltată să-şi facă loc la suprafaţă, moment în care, în sfârşit, poţi vedea şi tu că, într-adevăr, ceva se dezvolta acolo unde ai plantat sămânţa şi ai tot udat pământul.

Efortul fizic, încordarea, motivaţia, ambiţia, nu au nici o legătură cu rezultatele în lumea asta. Dacă eşti nevoit(ă) să depui efort fizic considerabil, dacă eşti nevoit(ă) să te forţezi, sau dacă tu consideri că nu ai ambiţia ori motivaţia necesară, asta nu înseamnă nimic altceva decât că, definiţiile tale sunt anapoda, priorităţile la fel, pasiunea şi plăcerea pentru activitatea respectivă lipsesc, şi nu ai nimic altceva de făcut decât, să lucrezi la aceste detalii interne, înainte să începi acţiunea fizică.

Spor la treabă.

DIFERIȚI ȘI TOTUȘI IDENTICI,

IDENTICI ȘI TOTUȘI DIFERIȚI

Indiferent dacă recunoaştem sau nu, suntem copleşiţi de cifre mari, de dimensiuni mari, gândind că, unele proiecte nu pot fi realizate pentru că sunt prea grandioase, sau prea îndrăzneţe, sau necesită implicarea unui număr prea mare de oameni, însă, trebuie să înţelegem că pe planeta asta a noastră, există doar Microsisteme, Macrosisteme, şi atât, iar tiparul folosit în Microsisteme, este acelaşi tipar folosit şi în Macrosisteme, însă, la scară mai mare. Suntem 7 miliarde de oameni, iar noi tindem să ne lăsăm copleşiţi de această cifră impresionantă, fără să realizăm că, în realitate, suntem destul de asemănători în dorinţe, şi anume:

- *Ce-şi doresc oamenii sinceri şi echilibraţi?*

Îşi doresc un trup plăcut şi sănătos, condiţii de viaţă plăcute, un(o) partener(ă) de viaţă iubitor(iubitoare) şi înţelegător(înţelegătoare), o ocupaţie plăcută şi satisfăcătoare.

- Ce-şi doresc oamenii temători şi dezechilibraţi?

Imperii financiare, control asupra unui număr cât mai mare de oameni, linguşitori să-i lingă-n tălpi, cu alte cuvinte, orice, să mai mângâie puţin teama în care-şi trăiesc vieţile, din nesiguranţa şi dezechilibrul pe care-l simt în fiecare zi, deoarece, aşa cum am mai explicat, absolut tot ce facem, facem pentru o emoţie puţin mai liniştitoare decât cea simţită în mod normal, însă, noi la origine, suntem destul de simplii, şi uşor de satisfăcut, până începe procesul de educaţie şi disciplinare.

Este important de înţeles simplitatea noastră naturală, deoarece, în acel moment, intimidarea creată de numărul mare de oameni dispare, făcându-şi loc realizarea conform căreia, proiectele grandioase sunt cu atât mai uşor de realizat, cu cât, numărul oamenilor cu o dorinţă similară la nivel planetar, este foarte mare, şi doresc un plan similar să fie pus în aplicare, de cineva, de oricine. Însă, trebuie început cu începutul, şi anume, cu realizarea personală a propriului potenţial, cu realizarea faptului că, poţi face lucruri importante şi în situaţia în care eşti nevoit(ă) să începi singur(ă), TU, având potenţialul necesar, iar aici vorbim despre fizică, nu vorbim despre incurajări optimiste.

În folclorul internaţional, circulă o poveste foarte interesantă, a doi fraţi gemeni ce sunt abandonaţi, şi sunt înfiaţi de familii diferite. Unul, este înfiat de o familie de pescari, iar cel de-al doilea, de o familie de afacerişti. Ajunşi adulţi, cei doi au urmat calea familiilor, şi nu pentru că nu au avut potenţial pentru altceva, ci, pentru că, au urmat exemplele din mediul imediat înconjurător. Băiatul pescar a preluat afacerea familiei, ocupându-se cu pescuitul, iar băiatul înfiat de către familia de afacerişti, a ajuns afacerist,

fără să fi urmat vreo şcoală specială. Pur şi simplu, a ascultat conversaţiile telefonice ale părinţilor cu alţi afacerişti, a ascultat conversaţiile părinţilor între ei, a citit cărţile şi revistele citite de aceştia, astfel, fiind expus în permanenţă la ideea de potenţial financiar al acestei lumi, înţelegând unde sunt banii, cum se procură ei, cum se investesc, ce riscuri există din punct de vedere financiar, şi ce măsuri de precauţie pot fi luate.

Detaliul important din povestea asta este că, cei doi copii au ajuns în cele două familii în urma unei loterii, copilul pescar putând oricând să ajungă în locul fratelui său geamăn în familia de afacerişti, şi având potenţialul de a ajunge chiar el un afacerist descurcăreţ, potenţialul existând aproximativ în amândoi.

Ştiu că o să creez confuzie, însă, prin titlu, am vrut să subliniez flexibilitatea naturală a oamenilor şi varietatea diferitelor opţiuni disponibile fiecărei fiinţe umane, aducând în discuţie faptul că, suntem identici din anumite puncte de vedere, însă, suntem totuşi şi diferiţi din alte puncte de vedere, acest aspect fiind cât se poate de "în regulă", ba chiar, un lucru foarte bun şi util la nivel de colectiv, la nivel de societate.

Gândeşte-te o clipă la maşinile de Formula 1. Ele chiar dacă sunt create de constructori diferiţi, sunt create totuşi după nişte standarde obligatorii pentru toţi constructorii, fiind destul de puţine diferenţe între ele, astfel, materialele sunt asemănătoare, cauciucurile sunt asemănătoare, combustibilul este acelaşi, maşinile au un potenţial asemănător, şi există posibilitatea de-a face setări asemănătoare, piloţii în schimb, fiind cei ce fac diferenţa importantă dintre aceste maşini asemănătoare ca potenţial.

De aceeaşi manieră funcţionăm şi noi, oamenii, motiv

pentru care, am şi insistat cu încăpăţânare că lumea noastră funcţionează în tipare, însă, noi avem mult mai multă flexibilitate decât nişte simple maşini, deoarece, spre deosebire de maşini, avem posibilitatea de a ne alege scopul şi direcţia în viaţă, bazându-ne şi pe caracteristicile fizice şi intelectuale personale. Unii dintre noi, suntem maşini de raliu, sau maşini de teren, mai potriviţi şi mai bine pregătiţi pentru teren accidentat, construiţi special pentru a ajunge acolo unde nu pot ajunge alte maşini, ce au fost construite pentru suprafeţe netede. Alţii, suntem maşini de mare viteză, construiţi pentru a dobora recorduri şi bariere ale vitezei, pe care alţii nu le pot atinge.

Suntem diferiţi, iar lumea asta oferă toate suprafeţele posibile şi potrivite fiecărei persoane, fără să existe riscul, sau posibilitatea, să nu-şi găsească cineva locul, suprafaţa, sau cursa potrivită propriilor abilităţi.

CONCURENŢA şi COLABORAREA

Ne este greu să ne imaginăm că ne putem găsii locul în lumea asta plină de 7 miliarde de alte suflete, fără a face sacrificii, fără a renunţa la visele copilăriei, şi fără a face rău altor fiinţe umane, în încercarea aproape disperată şi inutilă, de a ne crea un mediu decent pentru noi şi membrii familiei. Dificultatea şi percepţia asta distorsionată, este dată de competiţia pe care oamenii au reuşit s-o creeze unii cu alţii, acest concept numit, „*Competiţie”,* distrăgându-le atenţia de la singurul şi cel mai important detaliu căruia ar fi trebuit să-i acorde întreaga atenţie, în fiecare secundă, din fiecare minut, din fiecare oră, din fiecare zi a vieţii lor pe planeta asta, şi anume;

“*propriul potenţial, propriile particularităţi, propriile calităţi, şi cultivarea zilnică şi continuă a acestora”*.

După cum am mai vorbit, toate situaţiile au cel puţin două perspective, motiv pentru care, este de înţeles de ce concurenţa a fost atât de preţuită, de apreciată, şi privită ca o necesitate în societatea umană. Pân’ la urmă, societatea

umană a funcţionat întreaga sa existenţă după principiile omului din peşteră, cel ce a privit concurenţa ca pe motorul progresului umanităţii, considerat aspectul ce a motivat fiecare persoană să realizeze invenţii mai impresionante decât cealaltă persoană aflată în aceeaşi competiţie, societatea occidentală lăudându-se cu invenţii şi un progres etichetat ca fiind spectaculos, folosind tocmai această ustensilă, şi anume,

"*Concurenţa*".

Mai ales pentru omul de rând este impresionant de progresul umanităţii şi al ştiinţei din ultimul secol, deoarece, el este fericit şi exaltat să aibă telefonul mobil la ureche şi să acceseze facebook-ul, şi nu-i mai trebuie nimic altceva, însă, omul de rând nu are toate informaţiile, pentru a privii lumea în care trăieşte, dintr-o perspectivă potrivită cu realitatea adevărată. Omul de rând nu are exerciţiu în imaginaţie, pentru a înţelege cum ar fi arătat lumea noastră dacă s-ar fi aplicat cealaltă perspectivă, cealaltă latură a monedei, cealaltă extremă, extrema pozitivă a competiţiei, şi anume,

"*Colaborarea*".

Când nu înţelegi cum funcţionezi, ce-ţi motivează acţiunile în viaţă, când te mulţumeşti cu firmituri, şi totuşi, tânjeşti să conduci lumea, pentru că ai fost educat de oameni similari în gândire, înţeleg de ce concurenţa a părut să fie o alternativă atât de mult timp, motivul fiind,

"*Etajele Emoţionale*".

Când eşti format ca om, de adulţi aflaţi într-un beci

emoţional, paranoici, speriaţi de moarte că le-ar putea fi luate averile, că s-ar putea răscula sclavii, că aceştia ar putea înţelege ce se întâmplă cu ei şi în jurul lor, în astfel de condiţii, mi se pare perfect normal şi justificat, să priveşti competiţia dintre oameni ca pe o soluţie, din simplul motiv că, îi ţine pe oameni ocupaţi, întrecându-se unii cu alţii şi făcându-şi rău unii altora.

Hai să luăm ca exemplu fotbalul. Două echipe de oameni ce se consideră sportivi, nu se scuipă, nu se înjură, nu-şi rup picioarele înafara terenului, iar în clipa în care intră pe gazon, întreaga personalitate a acestor fiinţe suferă o modificare fascinantă. Setările personalităţii sunt atât de diferite, încât, n-ai crede că este posibil aşa ceva, însă, iată că este cât se poate de posibil. Nişte oameni maturi, adulţi, nu sunt nişte copii fără discernământ, sunt oameni în toată firea, sunt în deplinătatea facultăţilor mintale, şi cu toate astea, în momentul în care intră pe teren, îşi fac cele mai inconştiente lucruri, aflaţi în focul acţiunii. S-a inventat echipa de arbitrii, cică, să vegheze la respectarea regulamentului, s-au înăsprit sancţiunile, se dau amenzi, sunt suspendaţi multe etape şi chiar luni din activitate, iar toate astea, fiind necesare ca urmare a metodelor inconştiente şi iresponsabile de formare a sportivilor, în copilărie.

Informaţia şi definiţiile generează comportament, aceasta fiind legea mecanicii comportamentului uman. Dacă o persoană face un gest negativ, oricare ar fi el, acţiunea nu este întâmplătoare şi nici accidentală, persoana respectivă având un pachet de convingeri şi definiţii ce-i motivează acţiunea, iar aceste definiţii se formează în perioade lungi de timp, nu apar peste noapte. Ele sunt cultivate, şi vin întotdeauna dintr-un sentiment de neputinţă.

Aşadar, dacă tu eşti un antrenor neputincios, şi le oferi

copiilor sfaturi şi definiţii de genul:

- Ăia nu sunt prieteni cu voi, ăia sunt nişte adversari şi trebuie să-i învingeţi cu orice preţ, aşadar, trebuie să intraţi la intimidare. Fotbalul este un sport pentru bărbaţi, iar în sportul ăsta, jucătorii se mai şi accidentează, şi nu este vina voastră dacă-i accidentaţi şi le distrugeţi cariera. Nu i-a obligat nimeni să se facă fotbalişti. Dacă vreţi glorie, dacă vreţi faimă, dacă vreţi cupe şi competiţii câştigate, dacă vreţi să lupte cluburile pentru voi, dacă vreţi bani mulţi, contracte de publicitate, atenţia presei, dacă vreţi să intraţi în istoria sportului, când intraţi pe teren, călcaţi totul în picioare.

Când îţi sunt oferite astfel de texte motivaţionale, şi auzi întreaga copilărie indicaţii de genul ăsta, venite din partea celor ce te formează ca om şi sportiv, este foarte greu la maturitate să exerciţi control asupra propriilor acţiuni. Bineînţeles că oamenii au folosit astfel de fraze şi în mediul public, motiv pentru care, s-a format convingerea colectivă conform căreia, un astfel de comportament este firesc în lumea sportului, oamenii obişnuindu-se cu ideea că, picioare şi nasuri rupte, capete sparte şi accidentările grave, fac parte din riscurile la care se expune fiecare jucător ce alege să participe la un astfel de sport, şi nici o clipă nu le trece prin cap, că cele mai multe dintre accidentările grave ar putea fi evitate, dacă, în copilărie, sportivii ar fi educaţi să se protejeze pe sine, să-l protejeze pe celălalt jucător, şi să mai joace şi fotbal la un nivel calitativ foarte bun, fiindcă, aproape întotdeauna, intrările violente apar ca urmare a unui sentiment de frustrare şi neputinţă, iar frustrarea şi neputinţa, sunt simţite atunci când jucătorul decide personal că adversarul este prea bun, această opinie fiind doar în mintea

jucătorului, ea neavând nici o legătură cu realitatea, aşadar, şi calitatea sportului ar putea fi cu adevărat impresionantă, cu nişte mici ajustări în percepţia sportivilor.

Omenirea a fost până-n prezent, un adolescent confuz, rebel, frustrat şi temător, ce s-a automutilat singur, şi-a pus piedici singur, şi-a creat capcane în care a căzut singur, a ţipat la sine, s-a dat cu capul de pereţi singur, s-a ţinut prizonier singur, s-a ţinut singur sclav, s-a luptat cu sine, s-a condus pe sine cu nepăsare, s-a auto disciplinat folosind agresiunea pe sine, s-a urât, s-a invidiat singur, şi-a dorit să moară şi capra vecinului, în condiţiile în care, capra, era propria lui capră, şi sursa lui de hrană, cu alte cuvinte, omenirea a fost până acum câteva zeci de ani,

"*o persoană cu severe tulburări de personalitate*".

De câteva zeci de ani, ceva s-a schimbat în dorinţa oamenilor de-a înceta nebunia asta, ei, devenind mult mai interesaţi de informaţii, de propria dezvoltare, de propriul progres, au devenit dornici să-şi asume mai multă răspunderea pentru propria viaţă, şi să permită mai puţin altora să le conducă paşii în Existenţa asta, iar tiparul matur şi responsabil început cu zeci de ani în urmă, se simte cel mai bine, prin bogăţia de ustensile şi programe dezvoltate în ultimele decenii, menite să ofere informaţii despre potenţialul şi dezvoltarea personală, dezvoltarea personală pe cont propriu, fiind şi singura alternativă în această lume, în care, educaţia se află în continuare în mâinile paznicilor lagărelor de concentrare, oameni mult prea rigizi şi prea temători, pentru a înţelege crimele şi atrocităţile produse în şcoli, de ei.

Omenirea este un organism, iar acest organism, oricât de impresionant ar fi ca proporţii, a urmat totuşi un program,

un set de paşi, a urmat o serie de pietre de hotar în evoluţia sa, de la copilărie, la adolescenţă, ce se îndreaptă acum către maturitate. Concurenţa, a fost un pas firesc în evoluţia umanităţii, a fost o experienţă necesară, din care, s-au învăţat lecţii importante. Concurenţa a oferit o perspectivă, ce a produs suficiente rezultate, ca omenirea să progreseze până-n punctul actual, iar în următorii ani, probabil 10-20 de ani, omenirea v-a promova într-o nouă etapă, aceea de,

"*Maturitate*".

Colaborarea, este semnul şi etapa finală a maturizării omenirii, însă, această colaborare, trebuie să depăşească scopul egoist şi ofensiv pentru care au colaborat oamenii până-n prezent, şi anume, ei colaborând doar atunci când viaţa, libertatea sau stilul de trai, le-au fost ameninţate de cineva, forţându-i astfel, să se adune la un loc, iar împreună, opunându-se împotriva celor ce le-au ameninţat diferitele aspecte ale vieţii.

Noi am mai vorbit despre colaborare, şi despre rezultatele extraordinare ce vor rezulta din colaborarea oamenilor, aşadar, hai să facem o comparaţie între Concurenţă şi Colaborare.

Imaginează-ţi că noi doi alcătuim câteva echipe, formate din cei mai buni cercetători, şi-i punem să descopere leacul pentru cancer, promiţând echipei învingătoare, mulţi bani, şi ce mai vor ei. Imaginează-ţi că, în procesul ăsta, prin care, sunt adunate informaţii şi sunt făcute cercetări şi experimente, fiecare echipă progresează destul de mult şi de rapid, făcând tot felul de descoperiri interesante şi diferite de a celorlaltor echipe, fiecare fiind foarte, foarte aproape de rezolvarea problemei, însă, nici una nu a rezolvat-o, trecând luni de zile

fără ca măcar una să mai aibă parte de vreun progres. Acum, imaginează-ţi că nouă ne vine mintea la cap, şi adunăm toate echipele la un loc, adunăm toate cercetările făcute de ei, îi punem să-şi compare cercetările unii altora, şi-n două zile, una dintre echipe găseşte în descoperirile alteia, exact detaliul de care aveau ei nevoie să rezolve problema, ca apoi, să descoperim, că fiecare făcuse descoperirile respective cu foarte multe luni în urmă, şi ar fi rezolvat ecuaţia de la bun început, dacă ei ar fi *Colaborat*.

Sună plauzibil? Este un efort considerabil să-ţi imaginezi că toate problemele lumii pot fi rezolvate foarte rapid, prin această simplă acceptare a piedicilor puse de către *concurenţă*, şi a beneficiilor reprezentate de *colaborare*. Lumea asta funcţionează în tipare, aşadar, imaginează-ţi o lume, în care, autorităţile astea oarbe şi legate la ochi, nu te-ar mai pune să umbli după 130 de acte, aprobări şi ştampile, în 230 de direcţii şi locaţii diferite, şi le-ar aduce pe toate în acelaşi loc.

- Nu sună logic şi a mai multă eficienţă?

- Cine-o fi gândit birocraţia, extratereştrii, sau oamenii? Dacă au gândit-o oamenii, nu sună raţional că tot oamenii au şi puterea de a schimba mecanismul de coşmar aplicat în era în care trăim noi?

În era noastră, *concurenţa* nu mai este nimic altceva decât, o ustensilă de instigare la violenţă, şi nu mai aduce nici un fel de beneficiu omenirii, decât o perpetuare a principiilor omului din peşteră, o perpetuare a temerilor şi a nesiguranţei, aspecte ce ar fi trebuit să fie rezolvate cu un secol în urmă.

SUMMERHILL

În maşină, se află doi părinţi şi o fetiţă suficient de mare pentru şcoală, ce se uită îngrijorată şi dezaprobatoare la ei. Aceştia trec pe lângă o şcoală, iar pe un perete stă scris cu litere vesele, „*Summerhill*”. Mama, este groaznic de îngrijorată, uitându-se în curtea şcolii la toţi copiii fericiţi, jucându-se, mergând pe biciclete, cântând la instrumente, sau aflaţi prin căsuţele construite în copaci, fiind costumaţi în piraţi sau zâne.

- Am încercat să o presăm, aşa cum ai vrut tu, şi uite ce s-a întâmplat!, îi spune tatăl, soţiei.

- Locul ăsta este un experiment!, spune mama.

- Şcoala s-a deschis în 1921!, îi răspunde tatăl.

- Şi o să experimenteze cu fata mea!, *spune mama.*

- Fata noastră. Fata noastră care a avut o cădere nervoasă!, *spune tatăl.*

- Şşşş. O să te audă!, *spune mama.*

- Ştie şi ea că a fost bolnavă, şi ştie că a eşuat să intre la şcoala visurilor tale!, *spune tatăl.*

- Aşa, dă vina pe mine!, *spune mama.*

- Nu este vorba despre vină, ci despre a face ce este potrivit pentru Maddy!, *spune tatăl.*

- Un trimestru, şi o să reanalizăm după aia. Uită-te la locul ăsta, este un centru de reabilitare!, *spune mama.*

- Se numeşte copilărie!, *spune tatăl, uitându-se cu toţii la un loc ce arată a tărâmul lui Peter Pan, cel din care lipsesc adulţii, totul arătând precum o petrecere organizată de copii, exact aşa cum şi-au dorit ei.*

Maddy, este o fetiţă considerată *eşec* de către societate, pe care, părinţii o duc la o şcoală neconvenţională, judecând după standardele sociale, fiind ultima soluţie pentru aceşti părinţi de copil neadaptat.

- Mă abandonezi la un internat, la două minute de casa noastră?, îi spune un băiat tatălui său, aflaţi într-o maşină alăturată.

- Nu te abandonez! Plătesc!, îi răspunde tatăl.

- Cu ce, cu spanac? Nu mai ai bani, nu-i aşa?, *spune băiatul.*

- O să am. Lucrez la un plan. O să rezolv totul până te iau la sfârşitul trimestrului!, *spune tatăl.*

- Sfârşitul trimestrului? Nu vi să mă vizitezi?, întreabă băiatul.

- Şcolii nu-i place ca părinţii să deranjeze copiii în timpul trimestrului. Serios, aşa au spus!, *răspunde tatăl.*

- Copiii de aici sunt nişte ciudaţi. N-o să mă adaptez aici tată. De ce trebuie să stau la şcoala asta?

*- **Pentru că nu ştiu ce altceva să fac cu tine, fiule**!*

Pe băieţel îl cheamă Ryan şi se află în aceeaşi situaţie ca şi Maddy, aflată cu părinţii la numai câţiva metri de Ryan

şi tatăl său. Mama lui Maddy, iese din maşină, spunând că trebuie s-o găsească pe directoare, şi imediat ce coboară, zăreşte o adolescentă, cu părul prins într-un batic legat în faţă, o şuviţă împletită, si cu aspect de rebelă, ce stătea pe un podium, moment în care, mama are o reacţie de revoltă, spunându-i familiei:

- *Vrei ca Maddy să ajungă ca aia?*
- *Vreau ca Maddy să ajungă ca Maddy!, răspunde tatăl.*

După ce se plimbă câteva minute prin mulţimea de copii dezlănţuiţi, încercând să găsească un adult, se opreşte chiar la fata zărită mai devreme, ce acum stătea pe o bancă împreună cu Maddy, şi o întreabă pe aceasta:

- *Cine este responsabil aici?*

Iar fata, rosteşte cea mai matură şi mai înţeleaptă frază rostită vreodată de o persoană pe faţa Pământului, şi i-a răspuns mamei:

- ***Cu toţii suntem****!*

Mama, se îndepărtează iritată şi confuză de răspunsul fetei, ce-şi continua dialogul cu părinţii:

- *Eu sunt Stella, prietena lui Maddy. Puteţi să vă luaţi* la revedere acum, dacă vreţi.

Imediat ce pleacă părinţii lui Maddy, Stella vine la aceasta cu un bărbat adult, şi-l prezintă:

- El este Matt. Noi îi spunem omul Yoga. Este părintele casei tale, şi un adult responsabil!, spune Stella, însă, adultul arăta mai mult a măscărici, decât a adult responsabil.

Această şcoală se numeşte Summerhill, şi se află în Marea Britanie, tărâmul lorzilor şi a disciplinei. În şcoala de faţă, inclusiv copiii fac regulile, nu doar adulţii. Într-una dintre camerele şcolii, se întâlnesc cu toţii de două ori pe săptămână şi vorbesc despre orice doresc, iar printre altele, se fac şi propuneri de noi reguli, apoi, se votează, iar dacă sunt suficienţi de acord, regula devine lege.

- Şi ce?, răspunde Ryan, băiatul de mai devreme. Aveam u*n consilier şi la ultima şcoală şi ne întreba ce anume ne dorim, însă, tot ei erau cei ce decideau totul!*

- Aici nu este deloc aşa. Părinţii doar fac parte din comunitate, ca şi noi!, răspunde un băiat ce-l informa pe Ryan cu privire la regulile scopii, apoi, pe uşă intră un băiat cu un skateboard şi-l pune pe jos, moment în care, cel ce-l informa pe Ryan, i se adresează:

- Hei, şti că s-ai voie cu skateboardul înăuntru, îi deranjează pe toţi ceilalţi!, iar acesta îşi ridică placa de pe jos, îşi cere *scuze politicos, şi iese afară, apoi, Ryan îl întreabă pe cel ce-l informa:*

- Un copil a decis regula asta?

- Da. Carmen.

Abia acum Ryan este fascinat de această nouă realitate în care

a intrat, şi gândeşte ceea ce credea că nu a mai gândit nici un copil în istoria copiilor, şi spune:

- Bine, atunci o să spun.....nu sunt obligat să merg la ore!
- Cineva deja a decis această regulă! S-a gândit că, un copil trebuie să meargă la ore doar dacă doreşte!
- Deci, nu trebuie să merg la lecţii?, întreabă curios Ryan.
- Nu trebuie să faci nimic dacă nu vrei. Asta este toată ideea şcolii Summerhill.

În aceeaşi zi în care Maddy şi Ryan au venit la Summerhill, şi-au făcut apariţia şi inspectorii şcolari, pentru a se asigura că sunt întrunite standardele minime obligatorii, astfel, iau parte la primul contact dintre cei doi copii şi un profesor. Această primă oră de curs, este de fapt, momentul în care, copiii sunt informaţi cu privire la dreptul de a-şi aleage materiile la care vor să participe, iar profesorul le explică noilor veniţi faptul că, ei nu sunt obligaţi să participe la nici o oră, însă, atunci când aleg să participe, sunt rugaţi să vină pentru a învăţa şi a participa în întregime, nefiind corect faţă de ceilalţi să le distragă atenţia. Apoi, se adresează noilor veniţi, şi îi informează că,

“*jucatul*”

, este cel mai important lucru pe care copiii îl vor face la Summerhill, aşadar, îi roagă să-şi facă timp pentru joacă.

În momentul în care Maddy aude aşa ceva, este puţin şocată, având o mamă strictă şi exigentă, iar aceste aspecte sunt vizibile în comportamentul şi-n starea emoţională a fetiţei.

Profesorul încearcă să poarte o conversaţie cu Ryan, prezentându-i câteva materii ce ar putea fi potrivite pentru el, însă, acesta este iritat peste măsură de insistenţa profesorului, şi-i spune că nu vrea să se înscrie la nici o materie, astfel, profesorul îl invită să iasă afară, explicându-i că este liber să facă ce vrea el. Ryan, care stătea cu capul pe mâini, plictisit, ridică foarte încet capul, nevenindu-i să creadă ce aude, şi cu inspectorii şcolari privind suspect toate aceste anomalii şcolare, începe tiptil să se îndrepte spre uşă, uitându-se de parcă furase ceva şi urma să fie prins, însă, nu l-a oprit nimeni, iar el a reuşit să iasă din clasă fără a i se întâmpla nimic apocaliptic. În clipa în care s-a văzut afară, pe pajiştea din curtea şcolii, a început să sară şi să ţipe de bucurie, cum rareori vezi copii bucurându-se, ori noi, aici, vorbim despre un neadaptat, despre un copil problematic, dovedind astfel, că, bucuria este posibilă chiar şi pentru cei ce par duri şi răi.

După episodul vizionat de către inspectori, aceştia îl întreabă pe profesor, dacă băiatul va revenii la ore pentru a face lecţii, iar profesorul le răspunde:

- *Probabil.*

- *Probabil?*, întreabă doamna inspector. *Ai un interval de timp pentru acest, probabil*?

- *Vreo două săptămâni, în cele mai multe dintre cazuri.*

Uneori trec şi câteva luni până ce plictiseala *şi curiozitatea încep să-şi facă efectul. Ar putea trece chiar ani.*

- Ani?, *se miră un alt inspector. Copiii nu au ani!*

- Exact motivul pentru care copilăria este atât de preţioasă!, *răspunde profesorul.*

- Ce strategie educaţională aveţi?, întreabă unul dintre inspectori.

- Nu avem nici o strategie, însă, sper să aveţi parte de puţină magie a şcolii Summerhill.

- Nu văd nici o oră de magie trecută pe lista de materii!, *răspunde sarcastică femeia inspector, şi nici nu avea cum să vadă ea magie, pentru că magia se află în inima copiilor, nicidecum pe bucata de hârtie pe care o ţinea ea în mână.*

Această şcoală a fost înfiinţată în 1921 de către A.S. Neill, este cea mai veche şcoală democratică din lume, şi este exemplul copiat de multe alte şcoli de pe întreaga planetă. În urma unei legi date de către guvernul lui Tony Blair, în anul 1997, această şcoală etalon printre şcolile ce înţeleg cu adevărat educaţia la nivel mondial, urma să fie închisă, ca urmare a nerespectării standardelor impuse de către lorzii şi înţelepţii planetei, ce vieţuiesc în marele Regat al Grozavei Britanii, în condiţiile în care, rezultatele şcolii şi a copiilor ieşiţi din magica şi exemplara şcoală, sunt peste nivelul şcolilor convenţionale, fie ele de stat, ori private.

Declaraţiile celor ce cunosc, ori au trecut prin această şcoală, sunt emoţionante, însă, pe mine mă interesează factorul uman, mă interesează personalitatea copilului, calitatea personalităţii acestuia, protejarea aspectelor ce-i permit oricând, şi fără efort, să înceapă un nou capitol

al vieţii, prin înţelegerea propriilor calităţi, a propriilor preferinţe, şi a înţelegerii capacităţii personale de a lua oricând o activitate plăcută şi a o transforma într-o ocupaţie de zi cu zi, iar din punctul ăsta de vedere, filozofia şi principiile prezente în tiparul acestei şcoli, sunt ideale şi perfecte, deoarece, ăsta este şi scopul activităţilor din această instituţie de învăţământ, în fiecare zi a existenţei sale.

Trebuie înţeles foarte bine că, aici nu se face nimic altceva decât,

"*să fie respectat un set de principii*", şi atât.

Rezultatele şcolii nu au nici o legătură cu locaţia, sau clădirile, sau cu profesorii din clădirile respective, ci doar cu principiile aplicate de oamenii ăştia, ori, o asemenea filozofie poate fi aplicată de oricine, oriunde, şi cu aceleaşi rezultate.

Aşa o să arate educaţia peste mulţi ani, însă, după ce-o să mai treacă vreo câteva generaţii de copii decimaţi de rigiditatea procesului educaţional, şi transformaţi în muncitori pentru economie.

Filmul, se numeşte Summerhill 2008, şi se găseşte pe youtube, însă, din păcate, ca de obicei, este în limba engleză. Ori de câte ori recomand ceva de investigat, realizez că este disponibil doar în engleză, şi îmi aduc aminte de un fost muzician, ajuns parlamentar, ce a propus un proiect de lege vizând limba engleză, considerând această limbă ca reprezentând un pericol, în condiţiile în care, aproape toată

informaţia utilă pe care am găsit-o, am găsit-o tocmai în limba engleză.

Încă de atunci mă tot întrebam:

- În *ce fel de pericol s-o afla oamenii cunoscând limba engleză? În pericol de a se informa, de a se deştepta, de a căpăta luciditate, discernământ, în pericol de a recunoaşte aberaţiile gândite de cei ce gândesc reguli şi soluţii pentru masele de oameni?*

Într-adevăr, existe un pericol real. Imaginează-ţi o lume, peste zece ani, în care, nici o persoană aberantă nu mai poate intra în politică, populaţia ţării dezvoltându-şi suficient discernământ, încât, să nu mai permită accesul în politică niciunei persoane, fără a trece nişte teste extrem de riguroase, iar celor ce li se permite accesul la mecanismele de control ale unei ţări, (mă refer aici la parlament şi alte instituţii de control ale statului) să fie permis doar celor ce întrunesc nişte calităţi realmente impresionante, iar persoana să fie imaculată şi inofensivă, precum un bebeluş după un biberon de lapte.

Instituţiile de control ale unui stat, sunt cea mai periculoasă centrală nucleară a ţării respective, şi nu poţi permite oricui să intre şi să apese butoanele după cum îl taie capul. Chiar dacă o persoană îşi pune halat şi o cască pe cap, asta nu-l face inginer, şi nu i se poate permite accesul în camera de control a centralei, pentru a se juca la setările reactoarelor. Cu doar câteva luni în urmă, astfel de iresponsabili, ce s-au imaginat ingineri în fizică nucleară, s-au jucat la setările sistemului juridic din România, şi aproape au aruncat în aer centrala nucleară a acestei ţări, scoţând din case aproape întreaga ţară la protest, împotriva copiilor ce se jucau şi trăgeau de manetele de gestionare a deşeurilor radioactive.

Revenind la educaţie, trebuie înţeles că, în copiii ăştia, ce sunt înrolaţi în sistemul public de învăţământ, sunt adevăraţi atleţi şi sportivi de toate felurile, sunt artişti geniali, sunt vizionari, genii, inventatori, minţi sclipitoare, iar ei nu ştiu cât de sclipitoare este mintea lor, deoarece, au nevoie să-şi cultive, să-şi exerseze aceste minţi sclipitoare, au nevoie de un climat potrivit, au nevoie să fie stimulaţi, iar mediul potrivit de care au nevoie, stimularea pe care mintea lor o cere cu insistenţă, nu poate fi asigurată de către adulţi dramatici, paranoici, temători şi neputincioşi, ce ridică tonul şi se-ncruntă, atunci când copilul este copil şi doreşte să-şi gestioneze şi să-şi trăiască viaţa aşa cum simte el nevoia, aşa cum îl ghidează emoţiile. Acest climat, nu poate fi asigurat de profesorii educaţi să prezinte programa şcolară, să respecte nişte termene şi indicaţiile primite în şcoala pedagogică, precum oamenii hipnotizaţi de magician şi puşi să sară într-un picior cântând cucu-rigu. Minţile astea sclipitoare, au nevoie de spaţiu de gândire, au nevoie de flexibilitate din partea supraveghetorilor, de cultivarea unui climat relaxat, vesel, în care, să li se permită schimbarea subiectului de interes, în funcţie de starea emoţională a copiilor, în funcţie de interesul de moment al acestor genii în formare. Mai e mult de muncă în lumea asta, fiind în continuare condusă de oameni rămaşi în evul mediu.

Un alt exemplu de sistem educaţional alternativ, este Sugestopedia, însă, n-o să intru în detalii, pentru că, nu o consider la fel de flexibilă precum este Summerhill. O să menţionez totuşi, un aspect foarte important pentru orice adult fără respect de sine, şi care încearcă să înainteze în viaţă, însă, întâmpină dificultăţi, şi o să explic geniala idee a celor din Sugestopedie.

Înainte să înceapă o nouă serie de cursanţi, tuturor li se

cere să-şi aleagă o nouă identitate, cu orice detalii îşi doresc ei. Realizarea celor din Sugestopedie este aceea că, noi oamenii, avem un mecanism de absorbţie a informaţiilor, şi cu cât este mai relaxată persoana în timpul orelor, cu atât mai deschis şi mai receptiv este mecanismul prin care noi absorbim informaţii, astfel, în timpul orelor de curs, în clasă se ascultă muzică barocă, toţi cursanţii sunt întinşi pe fotolii în poziţii foarte relaxante, felul în care vorbeşte profesorul este foarte bine gândit, şi au mers atât de departe în relaxarea cursanţilor, încât, îi recomandă fiecăruia să-şi aleagă o nouă identitate, pentru a nu avea un sentiment de inferioritate faţă de un alt cursant cu o profesie mai selectă. Adică, dacă persoana este măturător pe stradă, iar un alt cursant este avocat, măturătorul se simte ruşinat, iar în acest moment, mecanismul de absorbţie a informaţiilor este sugrumat de emoţiile negative, emoţii, ce nu au însă nici o legătură cu lipsa potenţialului, ci doar cu definiţiile persoanei. Alegând o nouă identitate, cu orice detalii doreşte, de exemplu, măturătorul alege că este o persoană importantă şi influentă, cu bani, proprietăţi, şi ce mai visează aceasta să aibă, după cum am mai amintit, subconştientul nu poate face diferenţa dintre ficţiune şi realitate, astfel, o să creadă ce i se spune şi o să elibereze chimicalele potrivite în organism, persoana simţindu-se ca şi cum ea chiar ar fi o persoană importantă şi influentă, iar în urma scenariului, mecanismul este mult mai deschis şi mai receptiv la informaţiile ce-i sunt oferite.

Am prezentat aceste detalii, fiindcă, sunt de foarte mare folos în viaţa de zi cu zi, dacă eşti interesat(ă) de o schimbare în viaţa personală. Fiecare detaliu contează, iar acest detaliu, este probabil, cel mai important truc de gestionare a negativităţii. Crezi că te minţi? Ei bine, te minţi, însă, doar pe moment, pentru că, tot ce-ţi imaginezi este realizabil, dacă

acorzi timpul şi atenţia necesară propriilor vise.

Aşadar, minte-te cu folos.

IARTĂ-MĂ, N-AM VRUT !

Îţi trag două peste faţă de nu te vezi!
I-a vezi că te plesnesc o dată de nu te vezi!
Când ţi-oi trage două peste gură, mă ţii minte toată viaţa!
Când ţi-oi da două la fund acuma!
Când ţi-oi plesni două peste faţă acuma!
Dacă te mai mişti din locul ăla, eu cu mâna mea te bat!
Dacă mai faci vreo dată aşa ceva, te rup în bătaie!
I-a vezi că, ştii că io nu mă joc, îţi trag două la fund imediat!
Treci imediat că te rup în bătaie!
Treci imediat că te calc în picioare!
O dată dacă-mi mai răspunzi, nici dracu nu te mai scoate din mâinile mele!
Numai prostii faci, te învăţ eu minte, am eu ac de cojocul tău!
Eu te-am făcut, eu te omor!

Astfel de expresii poetice, fac parte din repertoriul aproape a fiecărui părinte, sau adult, ce are copii în preajmă. Acest repertoriu este extrem de apreciat în special de către părinţi, fiind texte pe care fiecare copil le învaţă cu foarte mare atenţie de la proprii părinţi, texte

educate obligatoriu şi fără a avea de ales, prin traumele suferite de copil în copilărie, în urma educaţiei primită de la iubitorii părinţi. După cum am tot vorbit, aici avem de-a face cu fizică, avem de-a face cu o mecanică a comportamentului uman, avem de-a face cu obişnuinţă, cu repetiţie, cu exerciţiu, cu formarea unor definiţii şi convingeri, cu formarea unor ustensile, deoarece, aşa cum am mai repetat, toate aspectele vieţii sunt perfect neutre, ele nu sunt nici pozitive, nici negative, sunt doar aspecte, aşadar, astfel de expresii, sunt considerate şi folosite ca ustensile educaţionale, ce nu trebuie să lipsească din repertoriul unui părinte lipsit de orice fel de educaţie coerentă, lipsit de resurse cultivate, lipsit de raţiune, discernământ, lipsit de maturitate, lipsit de coerenţă în gândire sau de perspectivă, în câteva cuvinte, un părinte depăşit de situaţie, neputincios, speriat şi temător, ce nu cunoaşte nici măcar lucruri elementare despre sine, despre viaţă, şi cu atât mai puţin, despre copiii. Un adult aflat într-o asemenea situaţie, nu prea are ales decât, să folosească ustensila inventată şi folosită de către omul din peşteră în educarea propriilor copii, această ustensilă fiind,

“*intimidarea*”,

, ea fiind cea mai eficientă cale, prin care, copilul poate fi pus la punct în timp record şi cu efort minim, de către un părinte, ce n-a făcut copii din dragoste pentru aceste suflete curate şi îşi dorea neapărat să aibă parte de propriul Înger în viaţa sa lipsită de semnificaţie, ci, pentru a intra şi el(ea) în rândul lumii, pentru a fi considerat(ă) de ceilalţi abuzatori ca fiind un om normal, şi pentru a nu fi arătat(ă) cu degetul, spunându-i-se:

- I-a uite-l şi p-ăsta(p-asta), care a ajuns la vârsta asta şi n-are copii ca noi toţi ceilalţi, oamenii normali!

Era iarnă, zăpada începuse să se topească, aşadar, era cam fleşcăraie pe jos, şi mă întâlnesc cu un cuplu pe stradă, a cărui fetiţă plângea. Cunoşteam acest cuplu, şi pentru că eu nu suport suferinţa de nici un fel, cu atât mai puţin, suferinţa unui copil, am întrebat fetiţa de ce plânge, iar ea a răspuns:

- Am alunecat şi am căzut!

Am înţeles imediat de ce plângea fetiţa, după feţele revoltate ale părinţilor, ce, cu siguranţă au bruscat-o într-un fel, pentru că a îndrăznit copilul să alunece şi să cadă. N-am spus nimic, fiindcă, înţeleg nivelul discernământului oamenilor, şi în special, al celor doi părinţi, însă, eu îmi aduc aminte că această mamă, cu doar câteva luni înainte, a căzut literalmente în gârlă, alunecând pe suprafaţa alunecoasă a taluzei, ducându-se direct în apă, fiind necesară intervenţia oamenilor cu bun simţ din zonă, pentru a ajuta această femeie să iasă din apă, suprafaţa taluzei fiind prea alunecoasă pentru a mai putea ieşii singură. Îmi aduc aminte cu lux de amănunte că, această femeie povestea tuturor întâmplarea sa, cu zâmbetul pe buze, râzând, amuzându-se, făcându-i şi pe ceilalţi să râdă, în timp ce, ea era udă leoarcă. Cu alte cuvinte, când ea a comis o ispravă cum rar ţi-e dat să auzi, şi care mai este asociată doar proştilor şi iresponsabililor, ea a privit-o cu amuzament şi veselie, şi-mi aduc foarte bine aminte că, pe această mamă n-a bătut-o nimeni pentru isprava sa, n-a certat-o nimeni, n-a ţipat nimeni la ea, nu s-a uitat nimeni urât la ea, n-a criticat-o nimeni, iar când propriul copil, de doar câţiva anişori, alunecă pe gheaţă sau pe zăpadă şi cade,

aceeaşi persoană, consideră justificat şi perfect raţional, să plesnească copilul, sau ce i-o fi făcut micuţei fetiţe, de plângea de parcă murise cineva.

Eu nu înţeleg violenţa, nu reuşesc să înţeleg cum mai exact ajută violenţa în lumea asta, cum anume poate fi folosită violenţa în îmbunătăţirea rezultatelor în urma folosirii ei. Probabil îmi lipsesc mie informaţii preţioase, şi nu pot avea o imagine de ansamblu a importanţei şi valorii violenţei în lumea noastră, şi cu toate că nu pricep la ce serveşte violenţa, tot am momente în care-mi vine să calc pe cineva în picioare, iar ăsta era un astfel de moment, fiindcă, îmi venea să-i plesnesc pe părinţii ăştia iresponsabili şi iraţionali, însă, eu în viaţa proprie, fac multă prevenţie, privesc şi în viitor cu scopul de a prevenii situaţii neplăcute, şi înţeleg că, dacă le trag o pereche de palme unor părinţi abuzatori, aceşti părinţi pot depune plângere la poliţie pentru agresiune, eu pot fi dat în judecată, iar ei, adulţii, în mod absolut halucinant, pot cere daune morale pentru *afecţiuni emoţionale,* provocate de palmele mele.

Trăind printre oameni, şi trăind în societatea asta, construită aşa cum a fost ea construită, eu am nişte dileme, cărora, de ani de zile nu reuşesc să le dau de cap, şi mă ţin treaz nopţile încercând să le găsesc o explicaţie şi o rezolvare, iar asta este una dintre cele mai mari dileme a vieţii mele, şi anume:

- De ce, din punct de vedere legal, eu nu pot altoii părinţii abuzatori, însă, ei îşi pot abuza copiii chiar în mijlocul străzii, şi se pot duce liniştiţi acasă, fără nici un fel de problemă, şi fără nici un fel de repercusiuni *ca urmare a gestului lor?*

Aflându-mă în zona staţiei de tramvai a râului Colentina, văd o bunică împreună cu doi copii, o fetiţă de 4-5 ani, şi un băieţel ce nu avea mai mult de doi ani, pentru că abia mergea. Era rece afară, băieţelul arăta şi se mişca precum un roboţel în hainele groase, şi a început să meargă puţin mai repede decât sora şi bunica lui, înaintând 3-4 metri în faţa lor. Bunica, a început să bombăne, vorbind singură, şi spunând:

- Ăsta iar s-a îndepărtat!

S-a dus repede la copil, i-a tras două palme pline de ură la fund, l-a întors către ea, a apucat de haine copilul, ce nu ştia ce se-ntâmplă, pentru că, era o bucăţică de om, de doar câţiva zeci de centimetri, acoperit tot în haine de iarnă, şi a început să-l zdruncine ca pe o cârpă, spunând:

- Ce ţi-am spus eu să nu te mai îndepărtezi de mine, de câte ori trebuie să-ţi repet că n-ai voie să te îndepărtezi de mine!

Când am trecut pe lângă ei, fetiţa se lipise de peretele blocului, având un zâmbet de copil speriat şi ruşinat, pe care nu-l vezi nici la copiii din centrele de plasament, şi se uita la mine, în timp ce treceam pe lângă ea şi priveam bunica ce zdruncina şi zbiera la un bebeluş puţin mai mare.

Aici intervine dilema mea. Eu văd lumea asta în care m-am născut, cu alţi ochi decât ceilalţi oameni, şi înţeleg că lumea asta funcţionează în tipare, aşadar, dacă această bunică, ce probabil, a fost gardian în lagărele de concentrare naziste, dacă această bătrână a considerat că micuţul a făcut un lucru pentru care merita pedepsit, din moment ce ştiu că lumea asta funcţionează în tipare, şi eu consider la rândul meu, că această persoană a făcut un lucru pentru care merita

pedepsită, deoarece, eu, spre deosebire de această femeie sălbatică, înţeleg ce consecinţe are un astfel de comportament asupra copilului, şi privesc mulţi ani în viitorul lui şi nu-l văd deloc bine la maturitate, din simplul motiv că, nu suntem noi primii oameni ce-au trăit pe planeta asta, au mai trăit şi alţii înaintea noastră, iar un astfel de comportament, a creat psihopaţi, criminali, violatori, hoţi, dependenţi, şi oameni cu deviaţii comportamentale de toate felurile. Într-o astfel de situaţie, legea, pe mine mă discriminează, iar din punct de vedere legal, am mâinile legate la spate. Cu alte cuvinte, dacă mă duceam la bătrână şi-i trăgeam două palme la fund, aşa cum a procedat ea cu micuţul copilaş, această femeie ar fi strigat, *abuz sexual, comportament indecent*, sau ceva de genul ăsta. Dacă i-aş fi tras două palme peste faţă, cu siguranţă oamenii din jurul nostru ar fi tăbărât pe mine, m-ar fi trântit la pământ, m-ar fi imobilizat, ar fi chemat poliţia, m-ar fi arestat sau m-ar fi internat undeva, unde experţii şi specialiştii psihologi ar fi trebuit să determine dacă sunt în deplinătatea facultăţilor mintale, şi probabil, aş fi stat sedat toată această perioadă, şi mi s-ar fi prescris reţete cu medicamente pentru problemele mele psihice, fiind considerat un pericol pentru societate şi membrii acesteia.

Îmi înţelegi dilema? Eu mă simt discriminat. Că-ţi vine sau nu să crezi, americanii au chiar o lege ce le permite părinţilor să-şi bată copii, etichetând acest abuz fizic, această traumă a copiilor, drept,

"*Corecţie Comportamentală*",

, făcând-o nu numai legală, dar şi recomandată, prin simplul fapt că, a fost dată o lege în sprijinul părinţilor neinformaţi, neputincioşi şi cu mintea spălată.

Pentru mine, ideea americanilor a fost totuşi educativă, şi mi-a dat de gândit, iar acum am aspiraţii politice. Cu ceva ani în urmă, un interpret de muzică din România, a intrat în politică şi a propus o lege, ce obliga posturile tv, şi chiar cinematografele (dacă-mi amintesc bine), să-şi dubleze în limba română toate programele, afirmând că,

"*limba engleză este un pericol pentru limba română"*,

, sau ceva de genul ăsta. Legea nu a fost adoptată, însă, eu mi-am amintit că, o astfel de aberaţie inconştientă a fost propusă ca lege, de o fiinţă conştientă din parlament, şi m-am gândit:

- *Dacă românii au încercat aplicarea unei aberaţii inconştiente, iar americanii chiar au reuşit să pună una* în practică, de ce să nu intru şi eu în politică *şi să-mi propun frustrările, sub forma unor legi? În felul ăsta, aş putea să propun o lege, care,* să le permită oamenilor să trateze părinţii, şi nu numai, exact aşa cum tratează ei copiii, legea mea având un rol foarte important în educarea adulţilor. Este foarte important ca adulţii să înţeleagă*, într-un fel sau altul, prin ce momente înfiorătoare trece un copil atunci când adultul îl bate, atunci când îl zdruncină şi ţipă la el şi-l ameninţa şi-l critică şi se uită dezgustat, indiferent ce vârstă are micuţul şi indiferent ce a făcut să merite astfel de anomalii comportamentale.*

Eu sunt realist şi cred că legea n-ar fi adoptată, deoarece, adulţi abuzatori sunt şi în parlament, însă, pot propune o altă lege, şi anume; să fie înfiinţate nişte clase, iar fiecare adult, şi mai ales, un nou părinte, să treacă obligatoriu prin aceste

clase, iar aici, adulţii să fie abuzaţi, aşa cum sunt abuzaţi copiii de către familii şi nu numai, şi să fie obligaţi anual să repete procesul, pentru a le fi readuse aminte momentele cumplite trăite de copii, atunci când părinţii, membrii familiei, sau alţi adulţi, consideră justificat să-i folosească precum ustensile, cu ajutorul cărora, îşi descarce ei stresul din organism, aceasta fiind şi utilitatea celor mai mulţi dintre copii, şi anume, o formă de dependenţă folosită de adulţi cu dublu scop, şi anume;

1 – să treacă drept oameni normali, folosindu-se de copii pentru a mai spăla din imaginea jenantă creată de rezultatele mediocre din propriile vieţi,
2 – să folosească micuţul copil ca sac de box fizic şi emoţional, pentru a-şi descărca tensiunile generate de propriile decizii.

M-am înşelat, adulţii nu-şi folosesc copii cu doar cu dublu scop, deoarece, aş înşira cel puţin alte zece motive similare pentru care adulţii fac copii, sau, pentru care aleg o meserie ce include timpul petrecut în preajma lor, însă n-ar avea rost.

Acum un an sau doi, copiii unei familii de români stabiliţi în Norvegia, au fost luaţi din casa familiei, de către cei de la protecţia copilului din această ţară. În timp ce părinţii copiilor erau în plin proces cu statul norvegian pentru recuperarea lor, în România, un grup de ipocriţi abuzatori, s-au gândit ei să iasă la protest în ţara noastră, şi să protesteze împotriva uneia dintre cele mai civilizate naţiuni ale planetei, această naţiune numindu-se, Norvegia. Cum protestul nu poate fi protest fără pancarte şi slogane, şi ei, ipocriţii, aveau pancarte şi slogane, la fel de ipocrite ca şi protestul lor, iar pe aceste pancarte erau scrise fraze de genul:

- *Copiii sunt doar ai lui Dumnezeu şi ai familiei!*
- *Nu mai răpiţi copiii din casele lor*, şi alte fraze similare.

Hai să-ţi spun un lucru despre ipocriţi. Când un ipocrit se simte cu musca pe căciulă, când ipocritul vede o situaţie similară cu ceea ce şi el provoacă în propria viaţă şi celor din jur, iar ipocritul observă că cineva ia măsuri împotriva situaţiei respective şi urmează paşii necesari ca situaţia să înceteze, ipocritul se revoltă şi iese la protest împotriva celui ce-i pune în pericol tiparul vieţii în care trăieşte. După cum am mai amintit, lumea asta funcţionează în tipare, şi aşa cum un dependent o să opună rezistenţă, atunci când cineva îl obligă să renunţe la singurul mijloc găsit de a-şi descărca tensiunea din organism, tensiune creată de informaţiile prezente în educaţie şi de propriile decizii, aşa o să opună rezistenţă şi o persoană ce foloseşte scuze cu acelaşi scop ca şi dependentul, şi anume, pentru a face faţă realităţii dure în care trăieşte, realitate pe care o creează şi o perpetuează singur, şi se foloseşte de scuze precum;

"*bătaia este ruptă din Rai"*, sau, "*critica este educativă şi constructivă"*,

, şi cum astfel de persoane sunt din abundenţă, fiind vorba despre un fenomen social, întotdeauna se vor găsii suficienţi oameni să se strângă la un loc şi s-o pună de-un protest. De asemenea, am tot repetat că, noi trăim în Tărâmul Subtilităţilor, şi cum educaţia este aproape în totalitate inexistentă, iar oamenii sunt neinformaţi, astfel, ei trăiesc în negare în legătură cu motivul real pentru care simt o conexiune cu respectiva cauză pentru care militează. După cum de asemenea am mai repetat, absolut tot ce facem, facem

din egoism, din interes propriu, niciodată, dar niciodată, dar absolut niciodată, cu vreun alt motiv, decât,

"*din Egoism*",

, şi oricât de mult ne minţim singuri, spunându-ne că ceea ce facem, facem din empatie şi sprijin pentru alţii, în realitate, absolut toţi avem propriile motive personale, avem propriile cauze pentru care militãm, simţind că suntem într-un pericol similar cu cei cărora afirmăm noi că le acordăm sprijinul, chiar dacă o facem de la mii şi mii de km distanţă, şi mai ales, dacă o facem de la mii şi mii de km distanţă.

Oricât de lăudabil ar fi sprijinul acordat unei alte persoane, acest sprijin trebuie acordat cu sinceritate, cu o intenţie corectă, cu o înţelegere corectă a ceea ce se întâmplă, ca sprijinul să fie cu adevărat acordat celor ce au nevoie, şi nu să fie folosit doar ca o scuză şi-o oportunitate a hoţului de a striga hoţii, în încercarea de a se da şi el om cinstit. Dacă aceşti oameni ar fi înţeles lucruri elementare despre viaţă, ar fi stat acasă şi n-ar mai fi ieşit în stradă la protest, deoarece, realitatea dureroasă este că, nu cunoaşte nimeni cu adevărat respectiva familie, nu ştie nimeni cu adevărat povestea reală şi întreaga poveste a acelui eveniment, nu ştie nimeni ce s-a întâmplat cu adevărat de au fost luaţi copiii de către autorităţile norvegiene.

- Dacă acei copii au fost cu adevărat în pericol?

Capitolul ăsta nu se referă la această familie, ce cu siguranţă a trecut prin momente cumplite, prin care nimeni n-ar trebuii să treacă, amintind aici, ceea ce-am amintit cu insistenţă în cartea asta, şi anume;

"*Nu există monştrii, există doar oameni ce încearcă şi ei să-şi trăiască vieţile, folosindu-se de informaţiile pe care le au la dispoziţie*".

Aşadar, acest capitol se referă strict la oamenii ce-au stat acasă în faţa televizoarelor şi s-au revoltat la decizia autorităţilor norvegiene, sau mai rău, au ieşit la protest, fără să aibă suficiente informaţii pentru a-şi putea exprima o opinie educată, clară, bazată pe informaţii, pe dovezi, nu pe frustrări şi ură faţă de autorităţi.

Eu trec printr-un proces de reeducare personală de foarte mulţi ani, proces prin care, îmi curăţ mizeria din personalitate, din comportament. Am găsit şi am curăţat tone de gunoaie sociale din personalitatea mea, reprezentate prin definiţii şi convingeri provenite din familie şi societate. Aceste gunoaie sunt impuse de familie şi societate, şi nici un copil nu are de ales decât să le accepte, pur şi simplu pentru că, nici un copil nu are discernământul necesar să filtreze informaţiile primite sub forma unui bombardat informaţional din mediul înconjurător, aşadar, le absoarbe pe toate. La maturitate, aceste gunoaie dictează aproape în totalitate comportamentul şi acţiunile fiinţei umane, oricare ar fi ea.

Nici un pas din acest proces de reeducare la care m-am supus singur, nu l-am făcut la voia întâmplării, astfel, mai tot ce-am făcut, sau gândit în ultimii aproape zece ani, au avut la bază informaţii din diferite ştiinţe, din diferite studii, din diferite forme educaţionale, din diferite programe de îmbunătăţire a dezvoltării personale, cu alte cuvinte, nu am făcut nimic accidental, nu am făcut nimic experimental, totul a avut la bază informaţii folosite de mii, şi zeci de mii, şi sute de mii de persoane de-a lungul timpului, sub o formă sau alta. Ca urmare a acestui proces de dezinfecţie a personalităţii şi

a eliminării straturilor de gunoaie turnate cu găleata de către societate, m-am trezit cu o sensibilitate neobişnuită faţă de suferinţă, mai ales a copiilor, motiv pentru care, gândesc şi simt altfel emoţiile copiilor şi suferinţele prin care trec ei, atunci când sunt intimidaţi de către adulţi. Eu văd un copil suferind de la distanţă, şi aş face orice să-i alin durerea, iar daca-aş avea o modalitate prin care să le absorb eu suferinţa, aş face-o, deoarece, personal, aş putea să gestionez mai bine suferinţa, decât să o văd pe chipul unui copil cu ochii în lacrimi.

Nu încerc să mă ridic pe mine la rangul de sfânt, ci încerc să explic diferenţa dintre România şi Norvegia. Diferenţa dintre tiparul nostru de viaţă, de aici, din ţara noastră numită România, o ţară vai mama ei de traumatizată, de pe urma comunismului şi a batjocurii politice de la comunism încoace, şi o ţară aflată de zeci de ani în apogeul evoluţiei umane. Nu prea există ţară căreia să-i poţi aduce mai multe superlative decât Norvegiei.

Sper că am stabilit până acum că lumea asta funcţionează în tipare, aşadar, o să explic o asemănare dintre două tipare. Atunci când o persoană dintr-o ţară cât de cât civilizată doreşte să viziteze o ţară africană, şi în care, există boli precum este Malaria, sau alte boli pe care noi nu le avem aici, în lumea noastră semicivilizată, această persoană este sfătuită, sau chiar obligată, să-şi facă o serie de vaccinuri împotriva bolilor respective. Exact cu acelaşi tipar avem de-a face şi aici, însă, în loc de bolile cu transmitere fizică, prin ţânţari, şi alte căi de transmitere a bolilor, aici, avem de-a face cu boli mult mai serioase, mult mai grave, foarte, foarte greu de eradicat, fiind boli ce persistă, şi chiar prosperă de mii de ani, şi anume; gândul, ideea, definiţia, convingerea, informaţia, exemplul, comportamentul. Noi, în ţara asta în care trăim,

avem de-a face cu o epidemie socială, avem de-a face cu o virus realmente genial, pe care-l contractează aproape fiecare copil, prin contactul cu societatea, prin contactul cu ceilalţi oameni, iar norvegienii, fiind cu multe decenii înaintea depresivei noastre naţiuni, sunt mult mai conştienţi decât noi de prezenţa acestui virus înfiorător, şi sunt mai conştienţi de primejdiile reprezentate de această boală, şi de consecinţele unei astfel de epidemii în societatea lor.

Ştiu că pare rece şi insensibil, însă, nu te poţi duce într-o civilizaţie aflată cu 50 de ani înaintea României, din punct de vedere social, şi să ai definiţii de genul,

„*eu te-am făcut eu te omor,* sau", „*când ţi-oi trage două peste gură te umplu de sânge*".

Eu mi-am creat o sensibilitate faţă de suferinţă în doar câţiva ani, ori oamenii ăia, numiţi norvegieni, s-au născut în mediul ăla aproape perfect, şi au trăit în acel mediu imaculat întreaga lor viaţă. Ei nu ştiu altceva decât; decenţă, respect, sinceritate, dragoste sinceră şi fără planuri şi intenţii ascunse, spre deosebire de felul în care suntem obişnuiţi noi în ţara asta, în care, fiecare concurează cu ceilalţi pentru supravieţuire, pentru bani, apă şi mâncare. Dacă eu simt suferinţa copilului de la distanţă, asta înseamnă că,

"*oamenii ăia au senzori de suferinţă, sunt adevărate aparate de identificat suferinţă*",

fiindcă, în ţara aia, societatea funcţionează, autorităţile funcţionează, educaţia funcţionează, profesorii au un nivel de comunicare cu micuţii copii, cum noi nici măcar nu conştientizăm, motiv pentru care, profesorii află imediat

dacă un copil este intimidat de părinte. Se vede de la distanţă un copil îngrijorat, un copil abătut, iar copilul este sincer şi doreşte să vorbească şi el cu cineva, ori oamenii ăştia, trăiţi în respect şi decenţă, observă imediat şi cea mai mică schimbare în comportamentul unui copil.

Nu este nici o calitate nativă la mijloc, nu este nimic de lăudat, sau de privit cu gura căscată. Este doar o consecinţă a vieţii trăită într-un climat din care lipseşte agresivitatea, lipseşte critica, lipseşte reproşul, lipseşte neputinţa. Oamenii ăştia nu sunt extratereştrii. Sunt oameni simpli ca şi noi, însă, generaţiile trecute din zona asta nordică, au avut maturitatea necesară de a-şi asuma răspunderea pentru tot ce s-a întâmplat în jurul lor, şi pentru toate consecinţele propriilor acţiuni, aspect despre care adulţii României nici nu vor să audă, fiind prea dependenţi de guvern şi Dumnezeu, având o nevoie infantilă de a lăuda pe cineva pentru eventuale rezultate pozitive, şi de a blama pe altcineva pentru cele negative.

Hai să privim lucrurile din perspectiva autorităţilor norvegiene. Să ne imaginăm că noi doi suntem norvegieni şi avem funcţii politice importante. Noi scriem legi, noi decidem tiparul societăţii noastre, noi scriem regulile, noi decidem cine şi ce are voie să facă, cu alte cuvinte, noi decidem totul în ţara noastră. Hai să facem un efort supraomenesc, şi să ne imaginăm măcar pentru o clipa, că ne dorim sincer ca absolut fiecare detaliu din societatea noastră să funcţioneze, astfel, noi doi suntem corecţi, nu ne gândim deloc la bani, nu ne pasă de bani, ne pasă doar ca oamenilor să le fie bine, să fie fericiţi, sănătoşi, prosperi, şi încă o dată, fericiţi. Pentru că trăim în Norvegia, iar aici lucrurile deja funcţionează, astfel, nu mai trebuie să facem mai nimic, decât să punem în aplicare planul ce-a fost deja aplicat şi a produs

rezultate fascinante, făcând din ţara noastră, una dintre cele mai avansată civilizaţie ale planetei, la nivel de echilibru social. Aşadar, în ţara noastră numită Norvegia, este deja aplicat un plan, este aplicată o filozofie socială, iar această filozofie sună în felul următor:

- Ca un adult să fie folositor societăţii, să fie paşnic, inventiv, raţional, eficient, şi mai ales, la maturitate să nu devină o problemă pentru această societate, eu trebuie să am grijă de el în copilărie, trebuie să-l informez, să-l cultiv, să-l împuternicesc, şi mai important, trebuie să-l protejez de orice detaliu i-ar pune în pericol viaţa, şi chiar personalitatea, sănătatea mintală, capacitatea de a gândii, de a face alegeri în folosul tuturor, nu doar în folosul propriu, aşa cum se întâmplă în restul lumii.

- Şi cum anume am eu grijă de copilul ăsta? Păi, în primul rând, am grijă să nu-i permit adultului să-l intimideze în nici un fel, iar dacă-l intimidează, chiar dacă adultul se revoltă, eu tot îi iau copilul din casă, pentru că, dacă acest copil este lăsat într-o casă cu oameni agresivi, personalitatea lui o să aibă de suferit, o să devieze în toate direcţiile, şi sunt şanse ca la maturitate să ajungă un infractor*, în loc să ajungă un inventator. Aşadar, eu sunt obligat să protejez copilul cu orice preţ, chiar dacă familia se opune, deoarece, în joc se află echilibrul social, se află şi stabilitatea şi vieţile şi viitorul celorlalţi, nu doar a acestei familii, motiv pentru care, dacă familia nu înţelege repercusiunile agresivităţii de orice fel, eu trebuie să iau copilul din mediul creat de ei, ca toată lumea să fie în siguranţă, şi să-i ofer copilului o şansă reală de a-şi descoperii şi dezvolta potenţialul prezent în absolut fiecare copil.*

Sună mai dură decât pare această expresie, „*părinţi agresivi*”. Ce sunt ei în realitate? Sunt doar nişte simplii oameni, însă, sunt neinformaţi, sunt neputincioşi, nu înţeleg că este necesar să ştie şi ei câteva lucruri despre viaţă şi copii, înainte să aibă copii, şi nu înţeleg că, astfel de informaţii nu sunt opţionale, ele sunt obligatorii, ca micuţul să aibă şanse la o viaţă decentă. Dacă oamenii ar fi fost blânzi, înţelegători, calmi şi veseli cu micuţii lor, niciodată n-ar mai fi avut rost înfiinţarea Autorităţii Naţionale Pentru Protecţia Drepturilor Copilului, şi chiar şi acum, ea poate devenii doar un simbol al vremurilor în care, oamenii din peşteri simţeau justificarea iraţională de a-şi intimida copiii, de a ţipa la ei, de a-i ameninţa, de a-i bate. De săptămâna viitoare, această autoritate poate căpăta doar un rol simbolic în societatea noastră, dacă părinţii pun mâna pe treabă, încep să se informeze, şi să aplice informaţii deja cunoscute şi disponibile oricui doreşte să şi le însuşească.

Este greu de crezut că se poate întâmpla aşa ceva prea curând, fiindcă, dacă intri în casa unei familii în care există copii, şi te uiţi în bibliotecă, o să găseşti toate cărţile posibile, mai puţin psihologie infantilă şi alte cărţi similare, şi chiar dacă se întâmplă să găseşti cărţi utile, oamenii nu prea mai au chef să citească şi să aplice nişte principii simple şi de bun simţ, în relaţia şi dialogul cu propriul copil. Eu ştiu cazuri de oameni cu studii în psihologie, ce-şi agresează zilnic copii, şi se consideră îndreptăţiţi să facă tot felul de inconştiente, afirmând:

- E copilul meu, fac ce vreau eu!

Încă o dată repet”

„Ca micuţul să nu devină un infractor, un drogat, un alcoolic, un violator, un părinte abuzator, o problemă pentru societate, acest copil trebuie protejat în copilărie cu orice preţ, chiar dacă asta înseamnă să fie luat din familia abuzatoare”.

La ceea ce văd eu aproape săptămânal, dacă trăiam în Norvegia şi eram absolut sigur că protecţia copilului este capabilă să le ofere o viaţă mai bună micuţilor copii, eu chemam de câteva ori pe săptămâna această autoritate în familii inconştiente, ce înţeleg dialogul doar prin ţipete, ameninţări şi bătaie.

Această mecanică internă, această fizică a personalităţii şi comportamentului uman, conţine un adevăr macabru, şi anume;

“*Dacă absolut toţi oamenii planetei noastre, ar realiza în acelaşi moment ce le fac propriilor copii, dac-ar realiza to*ţi odată în ce fel îi afectează *comportamentul adulţilor, felul în care aceştia privesc viaţa, felul în care adulţii se privesc pe sine şi lumea în care trăiesc, felul în care adulţii înţeleg comportamentul în preajma copiilor, felul în care înţeleg comunicarea cu ei, felul în care înţeleg să-i educe, învăţăturile, informaţiile, convingerile şi perspectivele pe care aleg să le ofere copiilor, şi cum le afectează dezvoltarea tot acest climat pe care adulţii îl creează în preajma copiilor, cum le afectează capacitatea de gândire, capacitatea de a lua decizii şi de a face alegeri, capacitatea de a simţii ce este potrivit pentru ei, capacitatea de a-şi găsii drumul în viaţă, cum le afectează capacitatea de a-şi construii singuri o viaţă plăcută, interesantă, frumoasă, liniştită, fericită, sănătoas*ă, prosperă, o viaţă fără griji şi *dramă, dacă toţi adulţii ar realiza cum ei, adulţii, le afectează copiilor capacitatea de*

a-şi construii exact viaţa pe care copiii şi-o doresc, dac-ar realiza toţi odată acest adevăr, a doua zi s-ar întâmpla un lucru înfiorător".

Din fericire, mecanismele de supravieţuire înţeleg mai bine decât noi că toate aspectele vieţii sunt neutre, aşadar, îi oferă omului capacitatea de a trăii în negare, de a se minţii singur, de a-şi oferii explicaţii diferite de ceea ce se întâmplă cu adevărat, cu scopul de a se proteja, iar în astfel de momente, omul se revoltă la televizor văzând ceva ce şi el face în propria viaţă, însă, se minte că nu o face, sau, cei mai activi şi mai tupeişti, ies la un protest.

S-ar putea să fi lăsat impresia că sunt vreun Înger. Nu sunt. Din pricina tiparului mai atent al vieţii, ales personal, şi pe care-l respect în fiecare zi, nu prea mai fac greşeli, deoarece, îmi asum răspunderea pentru aproape tot ce fac, nu prea mai caut scuze şi vinovaţi, ci, caut soluţii la ceea ce se-ntâmplă în viaţa mea. Sunt pauze destul de lungi, între momentele în care, mai greşesc eu cu ceva faţă de oameni, şi pentru că sunt pauze lungi, se instalează o stare de falsă siguranţă, motiv pentru care, atunci când fac prostii, le fac de proporţii, şi le fac de proporţii atât de mari, încât, remuşcările mă urmăresc perioade foarte lungi de timp. Pentru că toate situaţiile au cel puţin două perspective, şi această perspectivă are o latură pozitivă, fiindcă, impactul emoţional este foarte puternic şi ţine mult timp, astfel, prostiile pe care le fac, mă şi ajută să mă învăţ minte, ca a doua oară să nu mai repet aceeaşi greşeală. Peste o perioadă de timp, fac iarăşi o gafă de proporţii, şi iarăşi am remuşcări perioade lungi de timp, şi iarăşi mă ajută să învăţ din greşeli, însă, simt că, odată cu trecerea timpului, fac din ce în ce mai puţine greşeli, şi provoc din ce în ce mai puţină suferinţă, găsind noi modalităţi

de rezolvare a situaţiilor, fără a le crea disconfort celor din jurul meu şi fără a le provoca suferinţă.

Este important de menţionat că, eu mă simt forţat să-mi găsesc soluţii la problemele vieţii, deoarece, eu, spre deosebire de alţi oameni, nu-mi înec amarul în dependenţe, în alcool, în ţigări, în droguri, în televizor, în caterincă şi miştocăreală, şi în timp pierdut aiurea la bârfă, critică, şi la exprimarea frustrărilor prin grupuri cu un tipar similar de viaţă, şi mai ales, nu trăiesc în negare, eu nu mă mint singur, ci, accept în câteva minute că am o problemă, iar restul timpului, îl investesc în căutarea de soluţii la problema aparută.

Am explicat procesul ăsta, în care, după ce-ai făcut o prostie, să analizezi întreaga poveste a prostiei făcută, de la coadă la cap, să identifici şi să înţelegi fiecare detaliu, iar după ce-ai înţeles ce anume a provocat prostia făcută, să te gândeşti,

"*cum altfel ai fi putut proceda, ca prostia* să fie evitată",

, şi să găseşti diferite alternative de-a face acelaşi lucru, fără a provoca suferinţă, sau să generezi tensiuni între tine şi ceilalţi, în măsura posibilităţilor. Dacă tu personal, nu reuşeşti deocamdată să generezi soluţii, pui mâna şi investighezi, dai tot felul de căutări pe internet, până apare ceva asemănător cu situaţia în care te afli, pui întrebări pe forumuri de specialitate, iei cărţi şi citeşti, şi orice altceva îţi mai trece prin cap. Cu alte cuvinte, *investighezi*.

LECTURA ŞI DISCERNĂMÂNTUL

Eu aveam un sfat pe care-l ofeream fiecărei persoane, şi mai ales, părinţilor de copii mici, şi anume:

- Informează-te, citeşte cât de mult posibil din domenii diferite, iar dacă ai copii, citeşte şi aplică tot ce-ţi pică în mână despre copii.

Aveam sfatul ăsta, gândind că toţi autorii de cărţi despre copii, sunt educaţi, informaţi, paşnici, cu mintea limpede, gândesc foarte bine consecinţele ideilor transmise prin intermediul cărţilor scrise de ei, gândeam că, au citit tot ce se putea găsii despre copii, şi au ajuns la o perspectivă şi o concluzie îmbunătăţită, ca urmare a anilor investiţi în analizarea informaţiilor disponibile în lumea noastră. Ei bine, m-am înşelat, iar acum, sunt mult mai rezervat în privinţa

acestui sfat, a ideii de a citii şi aplica tot ce le pică în mână părinţilor. Sfatul rămâne, însă, acest sfat trebuie completat cu avertizări şi etichete de genul:

- Atenţie! Posibile elemente radioactive în această carte. Analizaţi şi trataţi cu maximă atenţie fiecare frază prezentă în paginile sale. Pericol de sfat ce perpetuează violenţa, prin ideologii fanatice şi confuze!!!!!

Un astfel de exemplu, l-am găsit în cartea intitulată „*Cartea Despre Copii*”, în care, am găsit cel puţin un capitol plin de astfel de sfaturi contradictorii şi chiar periculoase, bazate doar pe opinia autorului, fără să aibă la bază, şi alte informaţii înafară de cele dobândite prin experienţa proprie, şi mai important, probabil cel mai crucial aspect ce pare să le scape mai tuturor celor ce-şi exprimă opiniile, şi anume;

“*Sfaturile şi învăţăturile, nu iau în calcul aproape niciodată consecinţele deja vizibile cu ochiul liber, la aproape fiecare persoană ce trăieşte şi se mişcă pe planeta noastră, consecinţe generate tocmai prin intermediul unor astfel de sfaturi şi învăţături, că sfaturile ce-au provocat consecinţele negative deja vizibile, să nu mai fie în continuare perpetuate*”.

Şi această opinie a mea, este doar o opinie, şi chiar dacam scris-o într-o carte pe care eu o consider *unică, utilă şi extrem de valoroasă*, asta nu înseamnă că este şi adevărată,

corect interpretată, sau suficient de bine gândită şi analizată, înseamnă doar că, eu sunt cel ce consideră opinia ca fiind corectă, şi tocmai asta este capcana în care cade aproape fiecare educator, de orice fel, fie el profesor, părinte, şi mai ales, un scriitor. Eu nu fac nimic altceva decât, să preiau învăţături rostite ori scrise de cineva, iar apoi, caut în societate acţiuni ale oamenilor, generate tocmai de aceste învăţături, ce sunt folosite în informarea şi chiar educarea oamenilor. Eu sunt un spectator în această societate, şi privesc piese puse în scenă, de oameni diferiţi ca aparentă inteligenţă, realizări, sau nivel de trai, şi nu sunt martor la foarte multă coerenţă, foarte multă *congruenţă* (cum ar spune cei din NLP). Nu observ un impact pozitiv al informaţiilor de bază ale societăţii noastre. Văd în schimb, multă confuzie, îi văd pe oameni exprimând tot felul de gânduri şi idei contradictorii, îi văd comportându-se unii cu alţii în cele mai distructive şi mai pline de ură modalităţi cu putinţă, iar aspectul ăsta, îl observ mai ales la părinţi, la cei ce-ar trebuii, judecând după o logică elementară, să fie exact la polul opus acestei realităţi, şi anume:

"*Ar trebuii să fie cei ce creează un refugiu pentru copii, un refugiu pentru momentele în care, viaţa printre oameni este pur şi simplu prea mult de îndurat pentru un copil, şi se refugiază în acest climat, ce ar fi trebuit să fie creat de către* părinţi*, cu foarte mare grijă, şi să nu-i lipsească absolut nimic în momentele în care, simte că este depăşit şi are nevoie de repaus, are nevoie de-o îmbrăţişare, de puţină căldură sufletească, de o vorbă plăcută, provenită din partea celor ce-ar trebuii să-l protejeze cu orice preţ şi de orice fel de suferinţă*".

Cam ăsta ar fi trebuit să fie climatul unei familii, ori eu, nu văd aproape niciodată aşa ceva, în aproape nici o familie. În schimb, văd aproape întotdeauna, opusul acestei idei, văd, ori oameni neputincioşi şi agresivi, ori oameni paşnici, însă, total anesteziaţi, naivi, total lipsiţi de orice perspectivă, fiind paşnici doar pentru că, nu mai au puterea de a se revolta şi de a lua decizii ceva mai îndrăzneţe.

Pentru că văd aproape opusul în familiile şi grupurile de oameni ce-ar fi trebuit să ofere linişte, siguranţă şi stabilitate copiilor, eu personal, sunt interesat să înţeleg, care este detaliul ce provoacă această inversare nefirească a polarităţii comportamentului unei persoane, faţă de un copil, ce în mod evident nu-i poate face faţă adultului, astfel, aflat în casa unei mame ce-mi cerea sfatul, îmi scoate din bibliotecă o carte despre copii, pe care ea o citea şi făcea tot posibilul să aplice informaţiile din carte, fiind plină de sfaturi pentru părinţi, la provocările de zi cu zi întâmpinate de un părinte, în creşterea unui copil.

După cum am mai amintit, totul în această lume funcţionează ca un mecanism, iar acest mecanism trebuie reglat întreaga viaţă, detaliile lumi noastre fiind groaznic de subtile, de similare, fiind graniţe foarte mici între bine şi rău, între acţiuni negative şi pozitive, şi mai ales, între consecinţe negative şi consecinţe pozitive, deoarece, în cazul lumii în care trăim noi, şi mai ales, în cazul oamenilor, consecinţele apar mult mai târziu în viaţă, iar atunci când în sfârşit apar, situaţia este deja gravă, şi necesită un efort considerabil în încercarea de a mai salva ceva din respectiva situaţie, situaţie ce-ar fi putut fi prevenită în totalitate, cu puţin discernământ, cu puţină informaţie potrivită, cu puţin interes din partea celor ce provoacă de obicei astfel de situaţii, din care, rezultă suferinţă şi greutăţi de toate felurile. Fiindcă, lumea asta

funcţionează ca un mecanism, iar mecanismul trebuie reglat în permanenţă, şi ţinând cont că, de asemenea, lumea noastră funcţionează şi în tipare, aşadar, tiparul trebuie folosit în toate aspectele vieţii, astfel, acelaşi tipar trebuie folosit şi în procesul de informare, şi în cel de aplicare a informaţiilor.

Această mamă, a repetat exact tiparul educat de societatea noastră fiecărui copil, şi anume, a ascultat sfatul meu de a citii tot ce-i pică în mână legat de copii şi de-a aplica informaţiile, apoi, ascultându-mi sfatul literă cu literă, aşa cum a fost educată întreaga viaţă să facă, a aplicat cu sfinţenie ce a găsit prin diferitele cărţi citite, iar într-o zi, îmi povesteşte destul de mândră de ea, că, fetiţa se juca făcând ceva mai multă gălăgie, alergând şi ţipând prin casă, iar ea, mama, a strigăt de câteva ori să înceteze, însă, fetiţa era ceva mai bine dispusă şi se juca tachinându-şi mama. După câteva minute, în care, a ţipat la copil să înceteze, aceasta s-a dus şi i-a tras o palmă la fund, plină de nervi. Apoi, îmi povestea mama, că fetiţa a început să plângă, şi a plâns minute bune, iar după câteva minute, tot plângând, a venit şi

"*a rugat-o s-o ierte că a supărat-o"*,

, iar această mamă era mândră de ea, spunând:

- În sfârşit copilul a înţeles că el este cel responsabil cu stresul şi tensiunile din familie!

Nu am cuvinte să exprim cât de greşită şi distructivă este o astfel de realizare a unui copil, conform căreia, el este cel responsabil pentru suferinţa şi stresul părintelui, stresul fiind din abundenţă şi la ordinea zilei, în societatea dezechilibrată în care trăim, ţinând cont de confuzia şi neputinţa în care

trăiesc în general oamenii. Am vorbit întreaga carte despre faptul că, nimeni nu este responsabil cu starea ta emoţională, decât propriile tale definiţii, propria ta ignoranţă, o totală dezordine în lista de priorităţi, şi multe altele, însă, n-o să mai readuc aminte toată lista de cauze pentru stresul personal. În schimb, o să aduc în discuţie, vina pe care o poartă părintele, în lipsa de respect a copilului, în starea emoţională lipsită de vlagă, în viitoarele dependenţe şi deviaţii comportamentale, ce toate pleacă din mâna părintelui, iar o astfel de experienţă este un exemplu răsunător, acesta al sentimentului de vinovăţie pe care părintele i-l permite copilului să-l dezvolte, ştiindu-se foarte bine faptul că, oricum copilul se învinovăţeşte singur pentru neliniştea părintelui, gândind că el este responsabil pentru orice sentiment de frustrare observat la propriul părinte, pur şi simplu pentru că, i se atrage des atenţia, este certat, criticat, se ţipa des la el, dialogul este realizat în regim militar, mai mult cu ordine, decât cu o rugăminte calmă şi plină de răbdare, şi înţelegând că părinţii au de-a face cu nişte copii, iar copiii sunt veseli şi exuberanţi, şi nu este treaba lor să coboare la nivelul temător şi apocaliptic al adultului, ci este treaba adulţilor să-şi ridice nivelul emoţional la cel al copiilor, pentru a nu le afecta dezvoltarea şi capacitatea de a-şi construii vieţi frumoase, folosind tocmai starea de exuberanţă pe care copiii o simt în mod natural, asta pentru că tot am vorbit despre Strategii Motivaţionale. Nici o persoană n-ar mai avea nevoie de Strategii Motivaţionale, dacă nu şi-ar trăii copilăria printre adulţi depresivi.

Poate te întrebi, unde vreau să ajung cu toate astea? Ei bine, dacă-ţi aduci aminte, am pomenit că această mamă avea o carte despre copii, din care citea şi mai aplica, în funcţie de situaţiile pe care le prezenta copilul. Am luat şi eu cartea

s-o răsfoiesc puţin, şi uitându-mă la cuprins, am dat peste un capitol ce se referea exact la situaţia acestei mame cu propriul copil, iar la pagina 148, se află un capitol intitulat,

„*Mă îngrijorează ţipetele fetiţei mele. Uneori devin foarte nervoasă şi ţip la ea să înceteze*”.

O să reproduc în totalitate acest capitol, ca să vezi ce sfaturi sunt prezente în cărţi pentru părinţi, menite să-i educă pe aceştia, în arta educaţie şi a comportamentului faţă de o inocentă, inofensivă şi total vulnerabilă fiinţă, numită copil.

Cartea Despre Copii, pagina 148

„Mă îngrijorează ţipetele fetiţei mele. Uneori devin foarte nervoasă şi ţip la ea să înceteze”, spune părintele.

Autorul, sau autoarea, răspunde:

Nu trebuie să fiţi îngrijorată dacă vă vine să strigaţi la copil. Acest lucru este natural. Este important un singur lucru, să compensaţi strigătele cu iubirea. Există momente când orice om doreşte să strige, iar copiii înţeleg cel mai bine acest lucru, căci şi lor le place să ţipe. Acesta este

chiar limbajul lor. Dacă simţiţi că fierbeţi în interior, dar nu ţipaţi, copilul se va simţii foarte tulburat, căci el are acces la subconştientul dumneavoastră, realizează că ceva este în neregulă, dar nu înţelege ce se întâmplă. El îşi dă seama că însăşi esenţa dumneavoastră urlă, dar vede că vă controlaţi furia, ba chiar zâmbiţi. Copilul se simte foarte tulburat, căci simte că mama lui îl înşeală, şi ei nu pot ierta niciodată acest lucru. Copiii sunt întotdeauna dispuşi să accepte adevărul, ei sunt foarte empirici, au picioarele bine înfipte în pământ. De aceea, dacă vă vine să strigaţi, nu ezitaţi să o faceţi. Singurul lucru care contează este să compensaţi strigătele cu iubirea. Dacă aţi strigat ca nebuna, iubirea dumneavoastră va fi şi ea nebunească. Îmbrăţişaţi-l, dansaţi cu el. Copilul va înţelege că mama lui este o fire aprigă, aşa că va fi de acord ca ea să mai şi ţipe din când în când, de vreme ce îl iubeşte atât de năvalnic. Dacă nu veţi face însă decât să strigaţi şi nu veţi compensa aceste strigăte cu o iubire la fel de intensă şi de pătimaşă, atunci va apărea o problemă. Altfel spus, problema nu apare ca urmare a faptului că strigaţi, ci numai dacă strigătele nu sunt compensate de iubire. Când copilul vine de afară şi ştie că a făcut ceva rău, el vine pregătit să primească bătaie. Dacă nu-i daţi bătaie, aşteptările lui nu vor fi împlinite, iar el se va simţii frustrat. Chiar dacă îl loviţi tare, acest lucru nu înseamnă că faceţi ceva rău. Ceea ce contează este ca loviturile dumneavoastră să fie dublate de căldură, nu de răceală, este o mare diferenţă între aceste două feluri de lovituri. O lovitură dată din răceală se naşte numai din reprimare. De pildă, să spunem că micuţul a făcut ceva şi dumneavoastră v-aţi reprimat mânia. Mânia este o energie fierbinte, pasională. Dacă aţi fi manifestat-o prin lovituri şi ţipete, acestea ar fi părut calde şi autentice, dar dumneavoastră le-aţi reprimat. Mai târziu,

când copilul nu face nimic rău, să spunem că au trecut şase ore şi copilul a uitat complet de fapta sa, dar dumneavoastră nu puteţi uita, căci v-aţi reprimat mânia, nu i-aţi dat curs, vă folosiţi de primul pretext: „Nu ţi-ai făcut temele”, care reprezintă o energie rece, şi vă puteţi răzbuna în sfârşit. Trebuie să faceţi ceva, căci altminteri nu puteţi scăpa de energia respectivă. De aceea găsiţi un pretext raţional. Strigătele ar fi fost iraţionale, dar cât se poate de naturale. Dumneavoastră găsiţi un pretext nenatural, dar raţional, că nu şi-a făcut temele, sau că şi-a murdărit hainele şi nu s-a spălat pe mâini. Sunteţi la fel de mânioasă, dar mânia dumneavoastră este rece, iar dumneavoastră o revărsaţi asupra lui. Dintr-o dată, mânia nu mai pare vie, frumoasă, ci urâtă. Este ca şi cum aţi mânca hrană rece. Aceasta cade greu la stomac, căruia îi trebuie mult mai mult timp să o digere. Copilul nu poate înţelege o astfel de atitudine. De aceea fiţi cât mai caldă, cât mai autentică. Nu mai ascultaţi cuvintele psihologilor. 50 % dintre ele sunt simple prostii. Ei au distrus multe lucruri frumoase care existau în lume. Şi acum, părinţi din toată lumea le citesc manualele despre cum să-şi crească copiii. Ce prostie! Un părinte, îndeosebi o mamă, ar trebuii să ştie cum să se poarte cu copilul ei. Nu trebuie să o înveţe alţii. De aceea fiţi cât mai naturală. Nici o pisică nu consultă vreun manual despre cum trebuie prinşi şoarecii. Ea sare şi îi prinde, pur şi simplu. Este o pisică, acest lucru îi este de ajuns.Nu mai are nevoie de certificate şi consilieri. Dvs. Sunteţi mamă, punct. Tot ce aveţi de făcut este să fiţi naturală. Cântaţi şi dansaţi din când în când, căci aveţi un copil atât de frumos. Îmbrăţişaţi-l, strângeţi-l la piept. Lăsaţi-l să vă simtă trupul şi simţiţi-l şi dvs pe al lui. El face parte din trupul dvs, are nevoie de căldura dvs. Luaţi-l din când în când de mână, şi alergaţi împreună în

jurul casei, mergeţi să înotaţi împreună, luaţi-l cu dvs la duş şu dezbrăcaţi-vă în faţa lui, dezbrăcaţi-l şi pe el, iar el va înţelege perfect faptul că mama lui este naturală, este ea însăşi, că tot ce face ea este corect.

(din lucrarea Dansul: o cale către Dumnezeu, cap. 23)

Persoana care a scris şi cea care a reprodus în propria carte aceste rânduri, face aceeaşi confuzie făcută şi de extratereştrii ce-au aterizat pe spitalul de boli grave. Astfel de persoane îi văd pe oameni ţipând în fiecare zi, şi au tras concluzia că ţipatul este firesc, natural, şi face parte din mecanismul prin care oamenii comunică unii cu alţii, şi nu le trece nici o clipă prin cap că, o persoană ce ţipă, are probleme grave de percepţie a vieţii, iar aceste probleme se tratează, se corectează, în nici un caz nu se compensează prin puţin mai multă iubire, deoarece, o astfel de atitudine nu are voie să fie exprimată sau exteriorizată în nici un fel în preajma unui copil. Cât despre bătaie.....ooooof. Eu sunt epuizat ori de câte ori citesc sau văd astfel de aspecte ce n-ar mai trebuii să existe în era în care trăim noi. Psihologia se pare că există încă din anii 1500, iar o jumătate de mileniu mai târziu, omul a rămas tot inconştient, iresponsabil, needucat, neinformat, şi foarte periculos, textul ăsta fiind instigator şi periculos de la un capăt la altul.

În mod normal, ar trebuii să iau frază cu frază întreg textul, şi să descriu cât de primitivă este percepţia din care privesc viaţa, cel ce a scris aceste rânduri, şi mai ales, cei ce

au ales să le includă într-o carte pe care au trecut denumirea,

„*Cartea Despre Copii*”,

, însă, mi se pare o sarcină atât de urâtă şi obositoare, aceea de a lua textul rând cu rând şi a oferii explicaţiile necesare, încât, aleg să mă lipsesc, şi să mă protejez pe mine şi starea mea emoţională.

O să ofer totuşi câteva explicaţii, pentru că sunt foarte importante, şi o să încep prin a-ţi readuce aminte că, absolut tot ce facem, facem din egoism, altruismul şi sprijinul acordat unei alte fiinţe, fiind un egoism pozitiv, ori aici, noi nu avem de-a face cu altruism, ci avem de-a face cu o persoană, ce s-a folosit de oportunitatea reprezentată de scrierea unei cărţi, de a înfrumuseţa o viaţă trăită dintr-o perspectivă plină de experienţe urâte şi traumatizante. Este important acest aspect, deoarece, eu tot insist că omul nu este un monstru, iar atunci când face monstruozităţi, o să-şi ofere explicaţii şi scuze dintr-o perspectivă pozitivă, pentru a nu face faţă realităţii pe care el singur a creat-o. Cel mai probabil, autorul ori este un părinte abuziv, ce-şi maltratează copii din neputinţă, neştiind ce altceva să facă, în încercarea de a-i convinge să-l asculte, şi foloseşte scuza unei cărţi, cu scopul de a se autointitula un părinte cald, iubitor şi pasional, ori, el însuşi şi-a trăit copilăria educat de părinţi abuzivi, a rămas cu traume, iar acum, suferă de Sindromul Stockholm, experienţă în urma căreia, persoana abuzată se ataşează de abuzator şi ar face orice să-l protejeze, sindromul explicând într-o astfel de situaţie, cum de o fiinţă constientă poate înţelege iubire prin bătaie, şi mai ales prin,

“*Bătaie Pasională”*.

Dacă acest text, ar fi fost un text scris ca un articol întâmplător şi pus la întâmplare pe internet, poate aş fi tăcut din gură, însă, el a fost trecut într-o carte destinată unei populaţii umane plină de părinţi religioşi, fără o educaţie suficient de coerentă, prin care, să le fi fost clădit un discernământ bine închegat, şi o personalitate puternică şi independentă. Textul a fost inclus într-o carte, ce are educaţia părinţilor ca scop declarat, tocmai prin felul în care a fost gândită ea. Cartea în sine se numeşte *Cartea Despre Copii*, însă, ea este compusă din pasaje copiate din alte cărţi sau lucrări, iar la finalul fiecărui pasaj, este trecut şi titlul cărţii sau a lucrării din care a fost copiat.

Am mai repetat acest aspect de câteva ori, şi anume, a fost inclusă foarte multă teamă în educaţie, iar acest text este în special periculos, combinându-se religia cu educaţia, sau ce înţeleg ei prin disciplină. Lucrarea din care a fost copiat pasajul, se numeşte,

„*Dansul, o cale către Dumnezeu*”.

Conform mecanicii psihicului uman, şi ţinând cont că, trăim într-o lume în care, populaţia planetei este predominant religioasă, iar religia conţine detalii înspăimântătoare, precum este, diavolul, iadul, păcatul şi pedepsele, pe care biserica susţine că Dumnezeu le aplică celor păcătoşi, când ai asemenea detalii incluse în educaţie, în mod obligatoriu omul o să caşte ochii şi urechile atunci când cineva pune eticheta Dumnezeu pe lucrarea sa, şi o să creadă orbeşte tot ce afirmă şi recomandă autorul, indiferent ce fantezii sunt trecute în respectiva lucrare, deoarece, omul nu crede în Dumnezeu dintr-o dragoste profundă, sinceră şi curată pentru Dumnezeu, ci din teama pedepselor şi a iadului ce-l aşteaptă

dacă analizează personal şi gândeşte diferit de felul în care a fost instruit s-o facă.

După cum am tot repetat, aspectele acestei lumi sunt înfiorător de subtile, diferenţa dintre bine şi rău ţinând mai mult de interpretarea personală, iar autorul lucrării de faţă, face ca posibilitatea de a sesiza pericolul din învăţăturile sale, să fie foarte complicată, fiindcă, alternează în permanenţă ideea de rău, cu ideea de bine, alternează sfatul de a ţipa, cu sfaturi de iubire, alternează bătaia cu iubirea, bătaia pasională cu iubirea pasională, cu alte cuvinte, menţine în permanenţă un echilibru, şi tocmai echilibrul ăsta este deosebit de înşelător. Pentru că toate situaţiile au cel puţin două perspective, chiar şi eu cu ceva ani în urmă i-aş fi dat dreptate, fiindcă, la prima impresie sună oarecum logic, şi anume; ca să-l ţii pe copil în echilibru, trebuie să-l baţi ca el să nu devină un răsfăţat şi un tupeist, şi trebuie să-l iubeşti în aceeaşi măsură, ca el să nu intre în depresie. Sună oarecum logic nu-i aşa? Ei bine, şi eu gândeam de aceeaşi manieră cu mulţi ani în urmă, şi mie fiindu-mi cultivate principiile, învăţăturile şi logica omului din peşteră, principii primite prin educaţie de aproape fiecare persoană, însă, mie, spre deosebire de alţi oameni, mi-a bătut la ochi tot ce se întâmplă în jurul meu, şi am insistat să înţeleg mai bine dacă nu cumva cineva a înţeles deandoaselea viaţa, şi cum ar trebuii ea trăită, ca lumea noastră să arate diferit. Ei bine, indiferent cât de mult am răsfoit informaţiile disponibile, întotdeauna am ajuns la violenţă. Indiferent cum am pus întrebările şi indiferent din ce direcţie au venit răspunsurile, de vină pentru toată inconştienţa din lumea asta, se pare că este violenţa, agresivitatea şi rigiditatea de care copilul are parte prin educaţie.

Nu ştiu ce suflet chinuit a scris cartea, şi nici măcar nu

vreau să speculez cu privire la condiţiile în care a copilărit, de a ajuns la concluzia inconştientă, că micuţii copii trebuiesc bătuţi, cu atât mai puţin, că ei trebuiesc bătuţi cu patimă şi pasiune, însă, îi acord prezumţia de nevinovăţie, deoarece, nu cunosc persoana şi viaţa pe care a trăit-o, dar trebuie înţeles foarte bine că, sfatul oferit unei părinte de a-şi intimida prin orice mijloace copilul, nu reprezintă nimic mai puţin decât,

"*Instigarea adultului de a-şi înfige mâna-n gâtul unui suflet ce nu se poate proteja singur*",

, şi nu are nici un fel de importanţă ce cantitate de dragoste îi oferi, copilul rămâne traumatizat în urma agresiunii la care a fost supus, indiferent în ce fel justifici tu gestul sălbatic numit critică, ţipat sau bătaie. Experienţa copilului se numeşte,

"*Traumă"*,

, indiferent prin ce mijloace verbale ai colora acţiunile scăpate de sub control, deoarece, motivul acţiunilor personale nu au niciodată vreo legătură cu micuţul copil, ele fiind doar frustrări ale unui adult, ce a fost incorect educat şi informat, a fost incorect pregătit pentru viaţă, i s-au cultivat ustensile nepotrivite cu realitatea în care trăieşte, iar aceste frustrări pot fi identificate, înţelese şi tratate, ele fiind generate doar de către definiţii, şi nu au nici o legătură cu lumea reală, cu atât mai puţin, cu un biet copil nevinovat.

Deci, autorul sugerează că micuţul copilaş trebuie bătut atunci când a făcut ceva rău, deoarece, spune el,

"*micuţului nu i se împlinesc aşteptările de a fi bătut, iar el o să fie frustrat ca urmare a refuzului părintelui de a-l bate*".

NU AM CUVINTE!!!!

Dintre toate ideile pe care le-am auzit vreodată în viaţa mea, ideea asta m-a lăsat fără cuvinte. Faptul că, oameni funcţionali şi liberi să umble pe străzile lumii, sugerează că nişte micuţi copii, nişte pacheţele de veselie, de exuberanţă, de fericire, de poftă şi plăcere de viaţă şi de continuă joacă, cer bătaie în mod conştient şi deliberat, şi nu numai că cer bătaie, dar mai sunt şi necăjiţi şi nefericiţi atunci când nu primesc atât de mult râvnita bătaie, sugerându-se, nimic mai puţin decât că, micuţii copii sunt literalmente nişte sadomasochişti, simţind plăcere şi împlinire emoţională în urma durerii provocate de către mamă, şi că, micuţul înţelege iubire şi afecţiune prin asemenea acţiuni, este realmente halucinant.

Imaginează-ţi că eşti un copil, iar mama ta a primit astfel de sfaturi, şi le aplică în speranţa că, în urma aplicării unor astfel de învăţături, va scoate din tine un adult echilibrat şi raţional. Cam ce gândeşti tu când iubita ta mămică te bate şi ţipă la tine cu pasiune, apoi, te iubeşte cu pasiune, apoi, iar te bate şi ţipă cu pasiune, apoi, iar te iubeşte cu pasiune, şi o tot ţine în ritmul ăsta? Cam ce gânduri îţi trec prin minte? Gândurile mele sună în felul următor:

- Hotărăşte-te odată mamă! Păi, ori mă iubeşti, ori mă urăşti! Nu se poate cu amândouă! Alege una, că m-ai zăpăcit de nu mai ştiu de mine! Sunt confuz de nici nu mai ştiu cum mă cheamă!

Dacă te-ai întrebat vreodată, cum sunt creaţi psihopaţii, sociopaţii, şi ce-or mai fi ei pe pământul ăsta, ei bine, această fiinţă a reuşit în doar câteva fraze, să demonstreze exact

mecanica acestui fenomen. Am văzut multe filme în care, o persoană ţinea o altă persoană legată în lanţuri, închisă pe undeva printr-un beci, şi-i spunea acesteia:

- Eu fac lucrul ăsta pentru că te iubesc şi vreau să fi în siguranţă. Uite, te îngrijesc, te hrănesc, îţi aduc haine curate, ca să fim doar noi doi, împreună, şi abia acum la maturitate realizez că, toate bătăile tale din copilărie, şi toată suferinţa prin care m-ai forţat să trec, au fost de fapt, modul tău de a-mi demonstra cât de mult mă iubeşti, iar acum, şi *eu vreau să-ţi demonstrez aceeaşi iubire. Şi uite, ca să-ţi demonstrez cât de mult te iubesc, am mai adus în beci cu noi, încă vro' şase oameni, şi-i ţin în lanţuri,* să nu fi singură cât timp sunt eu plecat să mai adun alţi oameni.

Astfel de texte sunt frecvent folosite în filme şi seriale, şi trebuie înţeleasă provenienţa ideilor folosite de scenarişti, trebuie înţeles că, filmele şi serialele au ca sursă de inspiraţie, cazuri reale din dosarele poliţiei, sunt lucruri pe care oamenii le tot fac, iar dacă ai puţin interes şi curiozitate, o să găseşti explicaţia tuturor acestor înfiorătoare expresii ale neputinţei, frustrărilor şi suferinţelor îndurate prin educaţie, indiferent dacă educaţia asta provine de la un părinte, sau alte surse, precum un profesor.

Apoi, autorul cărţii sugerează că, micuţul trebuie bătut cu pasiune, fiindcă, aşa cum ne informează el, micuţul o să înţeleagă că tu eşti o mamă pasională, şi o să accepte că este normal să mai primească şi el câte-o mamă de bătaie, de la mama sa pasională.

De asemenea, sunt fără cuvinte. Am vorbit despre copii ce s-au sinucis în urma violenţelor din familie şi mediul înconjurător, şi cu toate că trăim în era în care trăim, şi cu

informaţiile şi avertismentele disponibile în era noastră, educaţia a rămas neschimbată, forţând nişte suflete fragile şi inspaimantate de viata printre oameni, să recurgă la această soluţie extremă, precum este sinuciderea, iar fenomenul n-o să înceteze, până ce oamenii nu vor dorii să înţeleagă ce anume generează o astfel de disperare, ce împinge un copil de doar câţiva anişori să recurgă la sinucidere, sau alte soluţii similare.

Mai citeşte o dată textul autorului prezentat mai sus şi o să găseşti suficiente explicaţii. Copiii fug din şcoli, fug de acasă, se mutilează, se tatuează, îşi fac piercing-uri în toate zonele posibile ale trupului, folosesc droguri, ţigări, alcool, sunt violenţi cu alţi oameni şi cu familia, nu mai ascultă de nimeni, iar mulţi dintre ei ajung la şedinţe de psihologie, în încercarea amuzantă de a se afla ce este în neregulă tocmai cu ei, copiii, în condiţiile în care, părinţii şi restul adulţilor ce-şi trăiesc vieţile în preajma copiilor ar trebuii să facă şedinţe de terapie, iar ca urmare a terapiei adulţilor, în mod automat, copiii n-ar mai avea nevoie de nici un fel de tratament, dispărând elementul perturbator din viaţa lor, şi anume, dispărând agresivitatea, violenţa, înclinaţiile către violenţă, făcându-se puţină curăţenie în învăţăturile ce încurajează aceste tendinţe agresive şi scăpate de sub control ale adulţilor, considerate utile de mulţi oameni ce ar trebuii sedaţi şi trataţi în centre de specialitate.

Apoi, autorul sugerează să nu mai asculţi de nici un psiholog, pentru că, ei au distrus multe lucruri frumoase, şi recomandă să fi o mamă naturală, şi să-ţi creşti copilul aşa cum simţi tu, deoarece, n-ai nevoie de nici o informaţie, cică, nici pisicile nu au avut parte de educaţie în psihologie, şi cu toate astea, ele tot ştiu să prindă şoareci.

Trăim într-o lume, ce ar fi fantastic de amuzantă dacă n-ar

exista consecinţe dramatice. În primul rând, ideea conform căreia,

"*nu ai nevoie de nici o informaţie*",

, este deja pusă în aplicare de când se află omul pe Pământ, iar rezultatul este, după cum urmează:

"*Specia umană într-un permanent război, o stare continuă de conflict între oameni, distrugerea mediului înconjurător, crime, foamete, boli, sărăcie, nefericire, mizerie socială, confuzie, neputinţă".*

Iar lista este destul de lungă, omul provocând suferinţă tuturor formelor de viaţă, de mii şi mii de ani, tocmai, lipsindu-i informaţiile, şi mai recent, refuzând cu încăpăţânare să accepte că are nevoie obligatorie de informaţii, pentru a se înceta atitudinea bolnavă a unora faţă de alţii, şi pentru încetarea distrugerilor colosale la care este supusă planeta şi formele sale de viaţă, distrugeri provocate de teama în care trăiesc oamenii implicaţi în industrie, ca urmare a lipsei informaţiilor complete şi de actualitate".

În al doilea rând, să compari un om cu o pisică, şi să spui că omul are instinctele pisicii.....Omul, este cea mai complexă fiinţă ce trăieşte de pe planeta noastră, şi este deosebit de periculoasă atunci când nu este informată corespunzător, astrel:

- Pisica, nu-şi distruge mediul înconjurător aşa cum o face omul.

- Pisica nu invadează teritoriile altor pisici, omorându-le, aşa cum o face omul de mii de ani.

*- Pisica nu inventează bomba atomică, după care, detonează cu zecile, declarând că au fost detonate în scop ştiinţific, şi au ca scop, binele umanităţii şi pacea pe P*ământ.

- Pisica nu are capacitatea şi resursele de a produce mâncarea necesară tuturor pisicilor planetei, şi cu toate astea, se uită cum alte pisici trăiesc înfometate.

- Pisica nu deţine toate informaţiile necesare, prin care, pot fi create genii din mai toate pisicile planetei, şi cu toate astea, refuză informarea pisicilor, permiţând transformarea lor în nişte zombi*, setaţi doar să lucreze, să mănânce şi să doarmă.*

- Pisicile nu sunt obsedate de controlul şi manipularea altor pisici, aşa cum sunt oamenii.

- Pisicile nu construiesc inginerii financiare, în urma cărora, este pusă la pământ aproape întreaga economie mondială.

- Pisicile nu fac monstruozităţi, apoi, trăiesc în negare, aşa cum o fac oamenii, minţindu-se că *tot ce-au făcut, au făcut din dragoste, şi că, acţiunile lor au un scop nobil.*

*- Pisicile nu-*şi *modifica starea naturală a alimentelor în laboratoare, creând tot felul de anomalii şi mutaţii alimentare, ce ulterior, se traduc prin anomalii şi mutaţii fizice şi medicale, moment în care, industria farmaceutică apare ca un Zorro, aflat ca un salvator în folosul umanităţii.*

Aşadar, să fi o mamă naturală a unui copil uman, este un pic mai complicat decât să fi o mamă de pisică, deoarece, micuţul copil poate ajunge un geniu ce rezolvă toate problemele umanităţii, sau, poate ajunge un criminal, un violator, sau un politician, ce are toate ustensilele şi puterea legală de a se opune progresului umanităţii.

Tiparul personalităţii propriului tău copil, îl decizi tu, mama, părintele, pentru că, şi tatăl este inclus în educarea

unui copil şi are o influenţă la fel de mare. Monstruozităţile şi lucrurile geniale pe care le fac oamenii, nu sunt accidente, iar Steve Jobs, a fost un geniu când a rostit fraza,

„*Conectează Punctele*”.

Dacă începi să conectezi punctele unui eveniment, o să dai în cele din urmă şi de cauza evenimentului. Acest aspect nu este important în aflarea motivului pentru care un criminal a ucis, ci este important,

“în *prevenirea altor copii de a ajunge şi ei criminali”*.

Nici un părinte nu doreşte să-şi vadă Îngeraşul ajuns un criminal sau un violator, însă, aproape fiecare părinte îşi împinge neintenţionat copilul spre o astfel de soartă, iar din punctul meu de vedere, şi simplul fapt că o minte absolut genială ajunge un vânzător sau un muncitor în construcţii, este o crimă la fel de mare, şi este un aspect condamnabil, ţinând cont că, informaţiile ce pot prevenii irosirea calităţilor acestor minunaţi copii, şi pot prevenii toate acţiunile distructive ale acestora la maturitate, există, şi există de foarte mult timp, iar aceste informaţii nu au nici o legătură cu antiterorismul, sau anti infracţionalitatea,

“*nu au legătură cu nici o anti”*,

, nu au legătură cu lupta împotriva a nimic, au legătură cu simpla educare şi informare corectă a oamenilor, şi nimic mai mult, iar acest proces de educare şi informare regândit, recalculat şi reanalizat, trebuie să înceapă cu Sistemul Educaţional, cu tot ce ţine de pedagogie, plecând de la

educarea profesorilor de profesori.

Educaţia este prima din care trebuie să dispară agresivitatea de orice fel, pedeapsa de orice fel, atitudinea cu aspect de nepăsare a celor implicaţi în educaţie la orice nivel. Este important să dispară intimidarea şi pedeapsa, fiindcă, cei mai mulţi dintre oamenii trecuţi prin această formă educaţională, odată cu terminarea unui anumit nivel de studii, rămân cu o asemenea silă şi repulsie faţă de şcoală, încât, asociază orice idee de informaţie, cu şcoala, iar când vine momentul să pună mâna pe o carte, să investigheze, să-şi cultive resurse, abilităţi, şi orice mai au ei nevoie pentru a face modificări în tiparul vieţii, se lovesc de această repulsie faţă de informaţie, din cauza lipsei clarităţii în definiţii, ce-i determină să confunde informaţia cu şcoala, iar în momentul în care pun mâna pe o carte, ies la suprafaţă toate amintirile şi emoţiile neplăcute trăite în timpul şcolii, pe care, acum le asociază cu orice text, sau orice informaţie ce-i pune în situaţia de a gândii.

Cartea în care am găsit eu pasajul instigator, este totuşi o sursă de informaţii, şi cu toate detaliile nepotrivite prezente în carte, ea este totuşi o soluţie, ţinând cont că, am sugerat în repetate rânduri necesitatea dezvoltării unui discernământ sănătos, pentru a accesa orice fel de informaţie, fără a simţii nevoia de-a arunca cu apă sfinţită pe cartea, sau ecranul monitorului. Se poate şi altfel. Se poate să citeşti un text periculos, şi cu toate astea, să şi înveţi ceva din el, chiar dacă înveţi ce nu este normal şi potrivit să faci. Aşa cum am mai repetat, în lumea asta avem parte de mult contrast, de multe detalii şi experienţe din ambele extreme, şi pozitive şi negative, şi nu este deloc necesar să fie gândite, votate şi aplicate legi, să ieşim la protest, sau, să începem un război cu cei ce aleg aspectele negative ale acestui contrast. Este

doar necesar, ca fiecare persoană să-şi clarifice foarte bine propriile preferinţe, şi să aleagă din contrastul lumii doar ceea ce-l reprezintă şi este potrivit pentru sine, însă, aceste alegeri trebuiesc făcute având în spate mulţi ani de educaţie foarte bine gândită.

Este important discernământul, deoarece, în fiecare text, învăţătură, ştiinţă, sau religie, există informaţie utilă, iar dacă iei o astfel de carte, şi tai cu un pix toate cuvintele şi expresiile ce încurajează violenţa sau agresivitatea, o să descoperi destul de multe sfaturi şi perspective decente, şi destul de aplicabile. Înc-o dată, şi pentru a mia oară repet, OAMENII NU SUNT MONŞTRII, ei sunt bine intenţionaţi, oferă sfaturi cu intenţii bune, şi aproape nici unul nu se gândeşte să-i atragă pe ceilalţi într-o capcană. De ce? Pentru că fiecare situaţie are cel puţin două perspective, iar perspectiva din care privesc educatorii viaţa, îi face să-şi considere opiniile, ca fiind nobile şi utile umanităţii, şi chiar dacă mai sunt şi texte periculoase, asta nu înseamnă că trebuie să-ţi întorci privirea, ci doar să-ţi acorzi încrederea necesară, că poţi face diferenţa dintre informaţiile negative şi nefolositoare, de cele pozitive şi folositoare, folosind şi alte surse mult mai atent analizate decât sursa instigatoare.

Cartea a pierdut competiţia cu tehnologia, cu televizorul, cu smartphone-ul, sau facebook-ul, iar într-o lume echilibrată nu s-ar fi întâmplat niciodată aşa ceva. Lectura este deosebit de importantă. Pe lângă faptul că, informaţiile despre mediul înconjurător sunt în mare parte în format scris, aşadar, reactualizarea bagajului de informaţii referitoare la lumea în care trăim, presupune *citirea de text*, mai avem şi starea emoţională ce trebuie îngrijită şi cultivată, despre importanţa căreia, am vorbit destul de mult, şi am explicat ce resurse impresionante are omul la dispoziţie, prin simpla cultivare

a unui tipar emoţional pozitiv. Un film îl vezi în două ore, iar după acele două ore, emoţia de curiozitate sau bună dispoziţie generate de filmul respectiv, se risipesc destul de rapid. Cartea în schimb, dacă o foloseşti deliberat şi oarecum strategic, cu scopul cultivării unui tipar de viaţă plin de curiozitate, de sentimente de pasiune, de poftă de investigaţie, ei bine, această carte, îţi poate oferii zile întregi de sentimente şi emoţii pozitive, de curiozitate şi fascinaţie pentru un anumit subiect, chiar şi un roman.

Să nu uităm că, acest proces, de repunere în funcţiune a fascinaţiei pentru viaţă, necesită timp, şi nu are o cale precisă ce poate fi prescrisă tuturor locuitorilor planetei, fiecare dintre noi fiind diferiţi. Este posibil să nu-ţi ardă absolut deloc să citeşti despre o posibilă afacere, sau cultivarea unei calităţi, însă, să-ţi fie poftă de-un roman de dragoste. Fă-o. Însă, fă-o cu gândul la repornirea poftei de viaţă, să resimţi perioade lungi de timp sentimente de bună dispoziţie, să te reobişnuieşti să visezi la o viaţă frumoasă perioade lungi de timp, chiar şi din punct de vedere romantic. Ţine minte că, totul în lumea asta funcţionează ca un mecanism, iar acest mecanism trebuie reglat, în condiţiile în care, mecanismul fiecăruia este diferit în potenţial şi configuraţie, aşadar, tu eşti singurul ce poate simţii cu adevărat ce anume funcţionează pentru tine, şi cum să-l faci mai eficient. Aşadar, începi cu un roman de dragoste dacă simţi nevoia, însă, fă-o strategic, fă-o planificat, fă-o având întotdeauna în vedere potenţialul fantastic pe care-l posezi, importanţa sentimentelor de bine, uşurinţa accesului la emoţii şi experienţe plăcute, iar în timp, îţi promit că o să simţi singur(ă) nevoia informaţiilor suplimentare despre tine şi lumea în care trăieşti, o să pui singur(ă) întrebări, şi o să cauţi cărţi şi informaţii în funcţia de aria de interes, însă, trebuie făcut primul pas, fără

aşteptări, fără presiune, fără ţipete sau bătaie.

Lectură plăcută.

COPILUL DE COPIL

Oricât de ofensator ar suna, un mediu nepotrivit creşterii şi dezvoltării naturale a unui copil, o să rezulte aproape întotdeauna într-un adult fără suficient discernământ, pentru a compara chiar şi situaţii simple din viaţă, şi a lua decizii ce la prima impresie sunt destul de logice, aceasta fiind starea predominantă a oamenilor din societatea umană.

Dacă plantezi un copac într-un mediu nepotrivit necesităţilor sale, poate undeva mai la umbră, într-o zonă în care, nu prea ajunge apa şi nici nu prea este udat, el ori se usucă, ori se dezvoltă, însă, se dezvoltă insuficient şi deformat, încercând în zadar să întindă crengile după un strop de Soare şi puţină apă de ploaie. Am făcut această comparaţie, realizând că, exact ăsta este tiparul colectiv al oamenilor planetei noastre. Indiferent dacă ei realizează sau nu, ideea părinţilor de mediu potrivit unui copil, este exact tiparul mintal folosit şi în cazul unui copac. Ceea ce

înţeleg oamenii prin nevoi zilnice ale unui copil şi necesare dezvoltării sale într-un adult ce-şi exprimă întreg potenţialul disponibil, se referă strict, la adăpost, hrană şi apă. Lipsa informaţiilor reale despre om şi felul în care funcţionează el în relaţia cu lumea în care s-a născut, îi face pe aproape toţi părinţii să-şi închipuie, că hrana şi adăpostul, sunt singurele necesităţi ale copilului şi singurele obligaţii ale părintelui. Mulţi dintre părinţi se şi exprimă de maniera asta, prin expresii de genul:

- Ţi-am pus un acoperiş deasupra capului, te-am hrănit, te-am îmbrăcat, ce vrei mai mult de la mine?

În astfel de cazuri, nu avem de-a face nici cu prostie, nici cu răutate. Pur şi simplu, aceşti părinţi pun în aplicare informaţiile furnizate de către societate, de către sistemul educaţional, de către mass media, şi mai ales, de către propriile familii, perpetuându-se aceleaşi informaţii incomplete şi insuficiente, ca aceşti adulţi să fie cu adevărat adulţi. Vârsta, trupul dezvoltat fizic şi capacitatea fizică a unei persoane de a face copii, nu semnifică în nici un fel că persoana respectivă este un adult, din simplul motiv că, fizicul nu are nici o legătură cu ideea de adult, ci doar informaţia şi discernământul pe care această persoană şi le-a însuşit şi dezvoltat. Informaţia este cea ce dezvoltă discernământul, iar fără o informaţie potrivită mediului în care trăieşte omul, pentru a fi suficient de bine dezvoltat discernământul, personalitatea nu se maturizează suficient, rămânând aproximativ cea din copilărie. Este dureros de auzit aşa ceva, este înspăimântător, ofensator şi de necrezut, însă, aici vorbim despre fizică. Chiar dacă societatea şi familiile, pun eşecul personal şi al copiilor, pe seama lipsei inteligenţei,

a lipsei calităţilor fizice şi a talentelor, a ghinionului, a neşansei în viaţă, a sorţii omului, a intervenţiei divine, prin care, Dumnezeu le interzice unora şansa la fericire şi la o viaţă decentă, chiar dacă oamenii reîmprospătează cu fiecare nouă generaţie scuzele omului din peşteră, ei bine, cu toate aceste scuze inepuizabile, aici n-avem de-a face decât cu fizica. Nu avem de-a face decât cu, aplicarea unui pachet de informaţii, sau ignorarea altuia, fiindcă, legea este lege, iar legea spune că,

"*Informaţia generează comportament*",

, iar comportamentul generează rezultate, iar calitatea rezultatelor este similară cu cea a informaţiilor, şi indiferent cum ne-am învârtii în jurul acestei dileme, pe care o are omul de când a ieşit din peşteră, ghinionul şi Divinitatea nu au avut niciodată vreo legătură cu rezultatele negative ale omenirii. Când ceva nu merge bine, mai reglezi mecanismul, mai schimbi ceva în strategia folosită, schimbi strategia cu totul dacă este necesar. În nici un caz nu faci acelaşi lucru făcut de generaţii peste generaţii în trecut, dacă rezultatul a fost mai puţin decât ideal.

Perpetuarea informaţiilor şi a tiparului de viaţă, indiferent de consecinţele acestora, este scenariul pus în scenă de societatea umană de când trăieşte omul pe Pământ, iar acest tipar, rareori a produs adulţi în adevăratul sens al cuvântului, responsabili, paşnici, independenţi, ce nu şi-au afectat mediul înconjurător şi vieţuitoarele acestuia. Din păcate, aproape toţi părinţii sunt nişte copii în trup de adulţi, aflaţi în situaţia complicată de a creşte la rândul lor alţi copii, în condiţiile în care, abia se descurcă ei să supravieţuiască, iar atunci când accidental, aceşti *copii părinţi,* dau peste resurse materiale şi

îşi clădesc o viaţă ceva mai stabilă şi prosperă, tot le lipsesc informaţiile, motiv pentru care, îşi neglijează sau abuzează copiii, rezultând tot felul de iresponsabili periculoşi, având şi influenţă prin numele părinţilor.

Mie îmi plac copiii, însă, ori de câte ori văd un copil în preajma unui părinte, am un foarte scurt moment de bucurie pentru frumuseţea şi inocenţa copilului, după care, dispare toată bucuria simţită, şi este înlocuită de îngrijorare, ştiind care sunt şansele ca micuţul să fie dus acasă şi certat pentru că a scăpat ceva pe jos, sau nu a executat un ordin cerut de părinte, ori s-a opus în totalitate ordinului venit din partea sergentului de instrucţie, prezent în aproape fiecare cămin, în care,

"*un copil, creşte alt copil*".

Un copil, îi spune plângând mamei:

- Toată ziua ţipaţi la mine, şi tu şi tati! Ce aveţi cu mine, de ce ţipaţi la mine într-una?

La care mama, îi răspunde senină şi pe-un ton educativ, de parcă-i citea copilului dintr-o carte de poveşti:

- Păi dacă faci numai prostii, dacă nu asculţi, dacă ţi se repetă de multe ori şi tu tot nu înveţi, dacă, dacă, dacă, dacă,

, şi a tot înşirat mama copilului exemple de *dacă*, încercând prin toate căile posibile să-şi justifice în faţa copilului, comportamentul plin de frustrare şi neputinţă pus în aplicare de cei doi părinţi faţă de micuţ, ce în mod atât de evident deja dădea semne de traume de pe urma vieţii trăite în grija

propriilor părinţi, traume pe care, părinţii nu le înţelegeau de nici un fel, şi nici nu păreau afectaţi sau îngrijoraţi, deoarece, ei tot întrebau copilul:

- Da de ce plângi acuma, pentru că din vina ta se-ntâmplă totul!

Definiţiile distorsionate şi perspectiva din care privesc cei mai mulţi dintre adulţi viaţa, din care privesc copiii, educaţia, disciplina şi soluţiile disponibile, îi fac pe mulţi dintre părinţi, şi nu numai, să nu conştientizeze că micuţul şi inocentul suflet, este înspăimântat de ei, că este traumatizat, că are episoade de atacuri de panică la gândul că vine părintele de la muncă şi găseşte el un motiv să-şi descarce iarăşi frustrările pe copilul deja aflat într-o situaţie, pe care, nici o fiinţă n-ar trebuii s-o experimenteze vreodată, aici, luând în calcul şi era în care trăim, fiind înţelese foarte bine efectele traumelor, şi ce consecinţe au ele asupra copiilor, ce se gândesc toată ziua la joacă şi la ce mai pot face pentru a fi şi mai fericiţi decât au fost cu zece minute-n urmă, amintind totodată, şi de gesturile disperate la care recurg mulţi dintre copiii proveniţi din astfel de familii, copii ce aleg să-şi pună capăt zilelor, aleg să fugă de acasă, sau orice altceva mai aleg copiii să facă, atunci când simt că nu mai au o cale de scăpare din mâinile părinţilor şi-a altor adulţi, ce se joacă de-a educaţia.

După cum am tot avut grijă să menţionez, niciodată nu avem de-a face cu monştrii, sau cu oameni rău intenţionaţi, ci doar cu oameni neputincioşi şi depăşiţi de situaţie, cu definiţii şi convingeri ce-i încurajează la adoptarea unor astfel de soluţii, având definiţii de genul:

- Eu sunt un adult, iar copilul trebuie să facă tot ce-i spun

eu, nu ce vrea el!

- Dacă-l bat acum, o să-l învăţ minte şi o să-i fie mai bine mai târziu în viaţă!

- Dacă nu mă-nfig în el, şi-o ia în cap şi o să am probleme cu el mai târziu!

Cu astfel de convingeri dictându-le acţiunile în viaţă, nu este de mirare că adulţii reuşesc să traumatizeze copiii, fără să aibă remuşcări în urma acestor acţiuni, în mintea lor zdruncinată şi confuză, şi crima având aură de gest nobil şi iubitor, însă, este important de repetat şi de subliniat că, micuţii copii au o stare de spirit mult mai curată şi inocentă în copilărie, şi chiar dacă ei reuşesc să zâmbească şi să pară fericiţi, în realitate, sunt mai speriaţi şi mai temători de cei ce-i traumatizează, decât o arată la suprafaţă, reuşind să mimeze fericirea, fiind sprijiniţi cu multă eficienţă de către mecanismele instinctive ce-i ghidează prin viaţă, acestea fiind extrem de puternice şi setate la intensitate maximă în copilărie, reuşind să ajute copilul să-şi continue viaţa şi să depăşească mai eficient traumele mai puţin grave îndurate din partea părinţilor, ce-i mai trag câte o palmă, şi mai ţipa, şi-l mai pedepsesc, însă, chiar dacă micuţul pare în regulă şi spune că este în regulă, el nu este deloc în regulă.

Trauma este traumă, indiferent ce definiţii, scuze, sau explicaţii au părinţii pentru coşmarurile prin care-şi obligă propriul Înger să treacă, doar pentru că micuţul rebel îndrăzneşte să gândească personal şi să-şi exprime propria opinie şi preferinţă, copilul neştiind că nu este bine să te pui cu prostu'. Ştiu că nu există prostie şi om prost, fiind vorba doar despre oameni neinformaţi, însă, mai simt şi eu nevoia să-mi descarc frustrările, aceste câteva capitole consumându-mi şi mie capacitatea de-a mai înţelege crimele emoţionale

realizate de oameni ce se declară ființe umane şi iubitori de copii.

Eu, ori sunt una dintre cele mai ghinioniste ființe de pe faţa Pământului, ori sunt inspirat şi îndrumat de către Divinitate, să ajung tocmai în locurile în care, părinţii fac lucruri halucinante cu micuţii lor, fiind condus în momentele cele mai potrivite în astfel de locuri, pentru a avea parte de experienţa reală, şi a fi martor la procesul mecanic prin care, copiii sunt pas cu pas modelaţi de către părinţi, în viitori şi posibili criminali, violatori, psihopaţi, sociopaţi, dependenţi, depresivi, săraci, bolnavi, nefericiţi, răufăcători de toate felurile, fete prostituate ce sunt batjocorite de alţii, sau, se batjocoresc singure, găsind tot felul de metode prin care ajung în situaţii umilitoare, şi ce alte etichete şi situaţii mai sunt disponibile în vocabularul uman, toate fiind rezultatele traumelor generate de către adulţi, şi în special, părinţii, ce înţeleg dialogul, printr-o palmă la fundul unui copil, ce în unele cazuri, nici măcar nu este suficient de mare pentru a vorbii, copil ce inevitabil ajunge mai târziu la realizarea că nu este iubit, întrebându-se:

- *De ce mă urăsc părinţii atât de mult, încât, ţipă la mine toată ziua, şi mă bat, şi mă pedepsesc? Ce le-am făcut eu* să mă urască atât de mult?

După astfel de întrebări şi realizări, este doar o chestiune de timp până ia naştere definiţia:

- *Vouă nu vă pasă de mine, nici mie nu-mi pasă de voi!*,

, însă, atunci când ajunge copilul la o astfel de concluzie, el nu se mai referă doar la părinţi, ci la oameni în general,

ajungând să aibă sentimente de silă, de repulsie, ură, sau invidie faţă de oameni.

Îţi reamintesc faptul că, Statele Unite au o lege prin care li se permite părinţilor să-şi traumatizeze copiii, şi de asemenea reamintesc faptul că, în Statele Unite, aproape săptămânal un adolescent, sau un adult, pune mâna pe-o armă, intră într-un cinematograf, într-un mall sau într-o şcoală, şi începe să ucidă oameni la întâmplare. După fiecare astfel de eveniment, întregul continent nord american, readuce în discuţie ideea de control al armelor, rămaşi blocaţi în această opinie greşită, conform căreia, armele sunt problema, şi trebuie făcut ceva pentru a limita accesul la arme. Bineînţeles că această opinie este în totalitate eronată, şi nu are nici o legătură cu problema, sau cu vreo soluţie la această problemă, ea rămânând intactă şi dacă absolut toate armele, de orice fel, ar fi confiscate şi topite. Persoanele traumatizate de mediul înconjurător, vor pune mâna pe cuţite, sau, îşi vor construii propriile arme, folosind imprimante 3D. Atunci când oamenii simt că au un ţel în viaţă, reuşesc să depăşească orice obstacole le ies în cale, indiferent ce reguli, legi, sau autorităţi se află în calea lor.

De asemenea, din când în când, mass media mai aduce în discuţie, cu o sinceră şi naivă îngrijorare, faptul că:

"*Fete adolescente rămân însărcinate de la vârste tot mai fragede*",

Iar eu mă întreb de fiecare dată:

- *De ce s-or mira ăştia?*

Nu cumva asta este exact dorinţa colectivă a societăţii,

şi anume, ca micuţii copii să se maturizeze cât mai rapid, în ritm accelerat, urgent, şi de îndată. Nu cumva, asta este exact cerinţa obligatorie pe care o au adulţii de la copiii acestei lumi, nu cumva, chiar ăsta este motivul pentru care ministerul educaţiei cheamă copiii la şcoală de la vârste tot mai fragede, inventând clasa zero, şi clasa pregătitoare, şi cine ştie ce altceva or mai inventa mai departe, copiii din minister ce se joacă de-a educaţia. În ritmul ăsta, n-o să dureze mult, şi vor ajunge mamele să nască direct în clase, lăsându-se convinse de geniile din educaţie, că doar aşa mămica îi oferă copilului o şansă reală la o viaţă promiţătoare, inventând sloganul,

„*Programa şcolară şi biberonul, merg mână-n mână*”.

Climatul ăsta social, dur şi dramatic, a fost creat de către adulţii planetei, n-a fost creat de către extratereştrii, iar prin acest climat, li se interzice literalmente copiilor să mai fie copii. Îmi aduc aminte că eu, în clasa întâi, abia făceam liniuţe şi bastonaşe, acelea fiind cerinţele şi pretenţiile la vremea respectivă. Acum, copilul de cinci ani este presat să înveţe caligrafie, este criticat şi certat de familie pentru lipsa chefului şi a răbdării de a exersa litere, este ameninţat şi speriat, spunându-i-se că, vor râde colegii de el mai târziu, fiindcă, el nu ştie să scrie, iar colegii ştiu.

Hai să urmărim firul evenimentelor, prin care; copiii părinţi ce se joacă de-a mama şi de-a tata, pun presiune pe copil, apoi, pe copiii de părinţi, pun presiune copiii ce se joacă de-a educaţia, apoi, pe copiii ce se joacă de-a educaţia, pun presiune copiii ce se joacă de-a ministerul şi guvernul, iar în cele din urmă, pe copiii ce se joacă de-a guvernul, pun presiune copiii de părinţi ce se joacă de-a mama şi de-a tata, cerând uneori prin proteste, îmbunătăţirea condiţiilor

de viaţă şi a situaţiei din educaţie, şi astfel, am încheiat cercul, ajungând tot la copilul de părinte, ce pune presiune pe altcineva decât pe sine, pentru îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă. Astfel, parintele îi creează probleme propriului copil, în primul rând, pentru că, micuţul copil este forţat să se maturizeze nefiresc de repede, el neavând capacitatea mintală să gestioneze un asemenea şoc produs de ruptura mult prea abruptă de copilărie, ruptura fiind forţată de către adulţii din jurul său, ce nu permit naturii să-şi urmeze cursul, şi nu-i permit copilul să iasă din copilărie atunci când simte el că este pregătit. Iar în al doilea rând, pentru că, nicăieri pe planeta noastră, educaţia şi metodele educaţionale, nu au fost gândite să ofere informaţii şi activităţi suficient de stimulative, încât, copilul să fie realmente fascinat şi vrăjit de şcoală, pentru a înţelege de la o vârstă fragedă potenţialul oferit de lumea în care s-a născut, ca el, să-şi planifice şi să aspire în permanenţă la ceva entuziasmant, impresionant şi realizabil. Din cauza acestor două aspecte, a pretenţiei de a se maturiza rapid, şi a lipsei coerenţei şi discernământului din educaţie, copilul este pur şi simplu năucit de cerinţele fără noimă ale adulţilor, ce-i cer lucruri total contradictorii şi fără sens, şi cum, la zece ani, procesul de maturizare forţat de societate, este început deja de ani buni, iar copilul nu are ocupaţii cu adevărat bine gândite şi planificate de adulţi, ca micuţul să exerseze ceva fascinant, să-şi cultive nişte calităţi de care să fie extaziat, şi să fie preocupat cu o viziune foarte clară a viitorului său, copilului nu-i rămâne nimic altceva de făcut decât, să se comporte precum un adult, fiind deja forţat de alţii să fie un adult, iar acum, nu prea mai are de ales, are deja mintea unui adult, vede ce fac adulţii, şi îi imită şi el, copilul. Atenţia este plăcută, atingerea este plăcută, instinctele sunt şi ele active, aşadar, unde este misterul?

Mai pun o dată întrebarea:

- De ce vă miraţi? De ce nu este perfect logic ce se întâmplă? De ce este un mister pentru un număr atât de mare de oameni?

Răspunsul este simplu:

- Pentru că, ipocritul se uită la ceva la care participă inclusiv el, fiind foarte activ în ipocrizia creată, şi se revoltă, blamează, critică, acuză, cere explicaţii, cere să fie găsiţi vinovaţi, să fie cineva tras la răspundere, să fie cineva executat. Ipocritul cere să fie luate măsuri, ca el să poată dormii liniştit, să se poată trezii dimineaţa odihnit şi plin de energie, pentru a relua firul acţiunilor ce au creat drama unui copil, ce nu înţelege că este înconjurat de alţi copii în trupuri de adulţi, iar aceşti copii se joacă de-a viaţa.

Şi nici dramă nu prea este, pentru că, oricum mintea acelui copil mamă rămâne aproape neschimbată întreaga viaţă, ca urmare a climatului social. La ceea ce văd şi aud eu de la mame mature, considerate de experţi şi specialişti ca fiind potrivite pentru creşterea unui copil, eu personal, nu mai fac nici o diferenţă între discernământul unei mame de 12 ani, şi cel al uneia de 40. Eu le văd şi le aud pe mame ţipând toată ziua, frustrate toată ziua, isterice toată ziua, vărsându-şi nervii pe copil pentru că a făcut o greşeală de copil, aceste mame fiind total depăşite de sarcinile şi obligaţiile pe care le presupune calitatea de mamă, neavând nici un fel de simţ de răspundere pentru propriile acţiuni şi consecinţele acestor acţiuni. Cum societatea este în totalitate dezechilibrată, oamenii trăind ori într-o extremă ori în cealaltă, cele mai

multe dintre mamele cuminţi şi paşnice, nu sunt paşnice pentru că sunt informate, şi au un plan şi un discernământ deliberat. Sunt paşnice fiindcă, nu înţeleg nimic despre nimic, sunt confuze, nu ştiu nici ce să ceară, nici ce pretenţii să aibă, se uită speriate în stânga şi în dreapta neştiind în ce direcţie s-o apuce, astfel, rămân pe loc, sperând ca totul să fie bine, fără ca ele să ajute ori să participe în vreun fel la realizarea acelui bine.

Ştiu că pare să-mi fi aţintit atenţia asupra mamelor, însă, ele sunt cele vizate de către educatorul din cartea de mai sus, astfel de aspecte educaţionale ce plutesc prin atmosfera socială, fiind responsabile cu această fantastică stare de confuzie şi beţie cognitivă afişată de adulţii lumii.

Cum lumea asta funcţionează în tipare, şi taţii sunt în aceeaşi situaţie ca şi mamele. Sunt în general frustraţi, copleşiţi de energia inepuizabilă a copiilor, şi iritaţi de veselia micuţilor monştrii cu şapte capete, ce par să fi fost creaţi în mod deliberat cu scopul de a provoca reacţii violente din partea celor ce-i au în grijă, şi sunt determinaţi să-i modeleze, în funcţie de propriile frustrări şi sentimente de neputinţă. Este important de înţeles că, cele mai grave lucruri pe care le fac părinţii copiilor, nu le fac dintr-o dată. Ei nu-i rup capul copilului, ci îi fac rele mici, dese, şi-n perioade lungi de timp, astfel că, ei, părinţii, nici nu realizează când şi-au distrus copilul, călcându-i în picioare copilăria, personalitatea şi plăcerea de-a trăii, deoarece, s-au întâmplat toate pe întreaga perioadă a copilăriei, timp în care, ei credeau că-l disciplinează şi-l transformă într-un lider mondial.

S-ar putea să reuşească o astfel de performanţă, însă, exemplele din lumea noastră demonstrează că, şi cei mai influenţi oameni ai planetei pot fi dezechilibraţi, şi chiar dacă părinţii reuşesc să-şi modeleze copilul într-un lider, acesta,

cel mai probabil, va fi un lider obişnuit să mutileze vieţile altor oameni, aşa cum se întâmplă destul de frecvent în lumea politică pe întreg cuprinsul planetei.

INTENŢIE SAU GREŞEALĂ

Eu am avut o fascinaţie cu Moş Crăciun de mic copil, şi m-am întrebat întotdeauna:

- Ce aş face dac-aş avea oportunitatea să fiu Moş Crăciun, măcar pentru o zi?

În ultimii ani, am găsit un lucru foarte important de făcut dacă s-ar ivii vreodată o asemenea ocazie. M-aş duce în fiecare casă, şi i-aş informa pe toţi copiii că sunt în primejdie în preajma adulţilor, ca ei să nu se mai joace, să nu mai exploreze, să nu se mai lase pradă curiozităţii şi interesului pentru fascinanta lume în care s-au născut, să-şi petreacă întreaga existenţă împietriţi într-un loc, fără să clipească şi fără să scoată măcar un sunet. S-ar transforma cu toţii în nişte zombi fără minte, precum sunt adulţii din preajma lor, însă, măcar vor fi în siguranţă, iar în felul ăsta, nu le-ar mai da motive adulţilor să-i mai certe, să-i mai bată, fiindcă, adultul se află la un etaj emoţional, iar copilul la altul.

Adultul îşi petrece întreaga zi făcându-şi griji, fiind în competiţie cu toţi ceilalţi adulţi, pentru resurse, fiecare

încercând să aducă o farfurie de mâncare acasă, şi nişte bani pentru chirie, întreţinere, sau credite, motiv pentru care, adultul este aproape în permanenţă îngrijorat, stresat, încercând să gândească noi alternative de a face mai mulţi bani fără a încălca prea mult legea, educaţia primită nu-i serveşte prea mult, nu are alte calităţi sau alte resurse, cu alte cuvinte, adultul este cam în pom, iar el o ştie, copilul însă, nu o ştie. Copilul nu ştie că părintele se află în beciul etajelor emoţionale. El nu ştie că părintele se află la un etaj ce nu-i mai permite accesul la discernământ, nu mai are acces la raţiune, logică, dragoste, compasiune, indulgenţă. Copilul nu ştie cum funcţionează mecanica psihicului uman, şi există un motiv la fel de mecanic, logic şi firesc, pentru această lipsă a conştientizării locului în care se află părintele, şi anume, copilul se află la un cu totul alt etaj emoţional decât părintele său, el aflându-se aproape în permanenţă la etajele superioare, cu excepţia momentelor în care, adultul îl apucă de picioare şi-l smulge cu forţa, târându-l pe scările emoţionale până-n beciul în care se află el, adultul, cerându-i apoi explicaţii micuţului copil:

- Tu n-ai auzit ce ţi-am spus? Eşti surd? De câte ori trebuie să-ţi repet? Ţi-am repetat de o mie de ori până acum, şi tu tot ca tine faci? Tu chiar mă sfidezi? Tu cred că vrei bătaie? E nu că...de-acuma pun mâna pe bătaie, că, văd că, cu vorba bună nu mai merge!

Recunoşti astfel de expresii? Ştiu că metafora celor 22 de etaje emoţionale sună metaforic şi eşti tentat(ă) s-o iei chiar ca pe o metaforă. Eu îţi recomand să te mai gândeşti. S-ar putea să ţipi şi să-ţi baţi degeaba copilul, minţindu-te că este vina lui de nu ascultă, că este un obraznic şi face totul cum

vrea el, însă, gândește puțin logica prezentată acum câteva capitole, și anume:

„*La fiecare etaj emoțional, se află un anumit tipar de idei, o anumită logică, un anumit nivel de inspirație, o anumită plăcere de a face anumite lucruri, și mai ales, momentul potrivit pentru a face aceste lucruri, iar la fiecare etaj emoțional se află detalii cu totul diferite și specifice etajului respectiv*”.

Tu ești cel ce permite mediului înconjurător să te afecteze atât de mult, încât, îți trăiești viața mai mult îngrijorat(ă) și temător(temătoare), nu copilul. Fi sincer(ă) cu tine, iar apoi, analizează scara emoțională să vezi la ce etaj te afli tu, iar apoi gândește-te:

- Cam ce stare emoțională are copilul, în comparație cu mine?

Acum, analizează iarăși scara emoțională, pentru a înțelege unde se află EL pe această scară emoțională. Degeaba țipi la el, degeaba-l amenințI, degeaba-l pedepsești, degeaba-l bați, fiindcă, nu este niciodată vina lui. Pur și simplu, se află la un alt etaj emoțional decât tine, și chiar dacă te aude, el are alte planuri inspirate de către etajul emoțional la care se află, are alte idei, iar ceea ce-i ceri tu din starea de neputință în care te afli, intră în conflict cu ceea ce dorește și-i este inspirat lui să facă, de către propriile instincte, ce-i sunt un sfătuitor mai bun decât o să fi tu vreodată. Știu că te consideri matur(ă), crezi că știi mai bine decât copilul, și ai definiții de genul:

- Copilul trebuie să facă tot ce-i cere părintele, pentru că, părintele este adult *şi înţelege mai bine lumea asta*.

Însă, eu te întreb sincer:

- Tu chiar crezi că ştii mai bine cum funcţionează lumea în care trăieşti? Te cred că eşti bine intenţionat(ă) şi vrei să-i fie bine copilului, însă, tu chiar crezi că ştii mai bine cum funcţionează lumea asta, şi ce e mai potrivit pentru copilul tău?

Sunt de acord că nu trebuie lăsat copilul să facă tot ce vrea, societatea fiind plină de tentaţii şi pericole pe care copilul nu le înţelege, iar tu le înţelegi, însă, tot n-o să-ţi rezolve problema ţipând, ameninţând şi bătând, deoarece, un copil mic are toate mecanismele perfect funcţionale, iar aceste mecanisme, dacă i se permite copilului să le regleze, supravegheat de voi, părinţii, mecanismele astea or să-i ofere toată logica, raţiunea, discernământul, inspiraţia şi genialitatea de care are nevoie, pentru a face cu uşurinţă ceea ce tu te chinui groaznic să faci, şi anume, să-ţi trăieşti viaţa, în încercarea zadarnică de a prospera. Ai o carte întreagă la dispoziţie, plină de idei, sfaturi şi ustensile pe care să le foloseşti, iar puţin câte puţin, să urci tu la etajele emoţionale superioare unde se află copilul, atunci când ai ceva de comunicat, atunci când vrei să vorbeşti cu micuţul tău, atunci când face un lucru periculos sau nepotrivit, sau atunci când vrei ca el să respecte o anumită regulă. Însă, este foarte important ca, atunci când îi impui reguli, să gândeşti tu foarte bine înainte, dacă regulile respective sunt utile şi raţionale, sau, sunt doar nişte aberaţii sociale ale omului din peşteră, ce n-ar trebuii să mai existe în era în care trăim.

Iar acum să intrăm în subiectul nostru. Întinde ambele mâini în faţa ta, cu palmele în sus, şi imaginează-ţi că sunt balanţele unui cântar. Acum, adu-ţi aminte o boacănă făcută de copilul tău, oricât de serioasă şi dramatică a fost boacăna, şi pune-ţi întrebarea:

- Copilul ăsta al meu, oare a făcut boacăna asta intenţionat, sau din greşeală?

Imaginează-ţi că cele două situaţii le pui în mâini tale. Să spunem că în mâna dreaptă ai pus,

“*neintenţionat”*,

, iar în mâna stângă ai pus,

“*intenţionat”*.

Cântăreşte-le puţin, cântăreşte boacăna făcută de copil, şi gândeşte-te dacă a intenţionat să facă gestul respectiv, pentru că, dacă ajungi la concluzia că nu a intenţionat, şi a fost doar o greşeală copilărească, atunci eu te întreb cât se poate de sincer şi de serios:

- Ce rost a avut să cerţi copilul, să-l pedepseşti sau să-l baţi, dacă el a făcut lucrul respectiv din greşeală? La ce anume a servit reacţia ta agresivă faţă de copil? Cum crezi tu că a ajutat să-l cerţi, să-l baţi, sau ce i-ai făcut?

Sunt sigur că o să vii cu nişte răspunsuri foarte inteligente, în încercarea de a-ţi justifica acţiunile, şi a arunca toată vina asupra copilului, până la urmă, oamenii sunt experţi în ce au

exersat întreaga viaţă, însă, eu îţi pun o întrebare mult mai simplă. Să spunem că tu consideri justificat şi folositor să cerţi şi să pedepseşti copilul pentru orice greşeală, numind această acţiune a ta, educaţie disciplinară, drept urmare:

- Tu greşeşti vreodată? Faci vreodată vreo greşeală? Ai făcut vreodată vreo greşeală? Dacă logica ta este că, pedeapsa şi critica sunt educative, înseamnă că ai fi de acord să mă chemi, ori de câte ori faci câte-o greşeală, ca eu să ţip puţin la tine, să te jignesc, să-ţi trag câteva palme. Până la urmă meriţi, doar ai făcut o greşeală, nu-i aşa!?

Logica discriminatorie a adultului spune că, doar copilul trebuie certat pentru greşeli, în condiţiile în care, realitatea pe care nu vrea adultul s-o accepte, este că, absolut toţi oamenii, indiferent de vârstă, trebuiesc trataţi la fel. Ce înseamnă asta? Înseamnă că, dacă eşti înţelegător(înţelegătoare) cu un adult pentru ceea ce face, trebuie să fi înţelegător(înţelegătoare) şi cu un copil, iar dacă eşti înţelegător(înţelegătoare) cu un copil pentru ceea ce face, trebuie să fi înţelegător(înţelegătoare) şi cu un adult pentru o greşeală similară, deoarece, ambii au raţiuni şi o mecanică identică. Nici adultul şi nici copilul, nu fac intenţionat un gest negativ, având întotdeauna o intenţie pozitivă la un anumit nivel al conştiinţei lor, deoarece, gestul respectiv are la bază o logică şi o raţiune generată de etajul emoţional la care se află în momentul acţiunii. Cu alte cuvinte, dacă o persoană matură a făcut deliberat un gest groaznic, l-a făcut aflându-se într-o stare emoţională groaznică. Pentru copii, este ceva mai complicat, ei fiind împinşi de la spate de instincte, de curiozitate, de interes, şi nu au informaţiile adultului referitoare la primejdiile mediului înconjurător.

Dacă tot vorbim despre intenţii, greşeli şi lipsa de raţiune a criticilor şi a violenţei, hai să ne imaginăm că micuţul îţi dă foc la casă, şi o face cât se poate de intenţionat. N-o să mă crezi în secunda asta, însă, nici în situaţia de faţă nu ai dreptate să certi sau să baţi copilul. Dacă a recurs copilul la o astfel de soluţie, te asigur, că sunt ani de zile de când copilul tot încearcă să-ţi atragă atenţia, tot încearcă să comunice cu tine, iar tu îl ignori, şi a încercat tot ce i-a trecut prin mintea lui de copil micuţ, în încercarea de a-ţi atrage atenţia, iar când a epuizat toate soluţiile verbale şi paşnice, şi s-a văzut în continuare ignorat, a recurs la o variantă să n-o mai poţi ignora.

Copilul este copil, şi are nevoie de atenţie permanentă, nu doar când consideri tu că ai timp, sau când îţi permite jobul. Informează-te, cultivă-te, cultivă-ţi opţiuni, şi schimbă jobul dacă nu-ţi permite timpul necesar să-i acorzi toată atenţia de care are el nevoie, nu cât consideri tu că are nevoie, iar atunci când face o boacănă, imaginează-ţi că foloseşti balanţa mâinilor, şi cântăreşte utilitatea agresivităţii asupra copilului. În felul ăsta, vei afla mai uşor şi la faţa locului, dacă ai sau nu motive să-ţi certi, sau mai rău, să-ţi baţi copilul.

Copilul este un pui de om, curios şi fascinat de tot ce vede. Este absolut normal să mai şi calce pe bec, încercând să afle cât este de rezistent, şi te asigur cum nu te-a asigurat nimeni de nimic până acum, că, o explicaţie plină de dragoste, afecţiune, şi o privire blândă şi înţelegătoare, vor fi mai folositoare decât toată bătaia din lume. Prin dragoste şi afecţiune, te urci la etajul la care se află copilul, iar atunci când te afli la acelaşi etaj cu el, copilul te aude şi te ascultă altfel, iar cu timpul, devine mult mai dispus să te asculte, pentru că, îi vorbeşti de la acelaşi nivel. Vorbim despre fizică, nu despre optimism.

Conversaţie plăcută cu puiul tău.

INSTIGATORUL, Un Monstru Bine Intenţionat.

Societatea umană este un Macrosistem. Tiparul folosit într-o familie, este exact acelaşi tipar folosit şi în grupurile mai mari de oameni, indiferent de dimensiunea acestora. Umanitatea, este doar o familie de proporţii ceva mai mari, aşadar, monstruozităţile şi comportamentul agresiv pe care copiii le suportă din partea familiei, aceleaşi monstruozităţi şi comportament agresiv, le suportă şi din partea altor adulţi din interiorul societăţii, această familie supraponderală stabilită pe planeta Pământ. Comportamentul agresiv faţă de orice copil, o să rezulte inevitabil într-o deviaţie comportamentală a copilului la maturitate, oamenii inventând de-a lungul timpului, tot felul de etichete pentru aceste deviaţii ale personalităţii; depresii, dependenţe, oameni etichetaţi ca fiind psihopaţi, sociopaţi, criminali, etc. Absolut toate deviaţiile comportamentale ale oamenilor, sunt realizate

"*în interiorul societăţii*".

Ele nu nu sunt create de către extratereştrii, de prostie sau

răutate, ori de vreo boală mintală, de gene moştenite din familie, ale unor membrii cu înclinaţii sociopate, de către Divinitate, pedepsindu-i pe oameni pentru păcatele lor din viaţa actuală sau cele trecute, sau de vreo mână invizibilă, ce apucă personalitatea unui om la întâmplare şi o mototoleşte iremediabil, doar pentru că, acea mână era plictisită şi nu avea ceva mai bun de făcut. Toate deviaţiile comportamentale sunt create întotdeauna şi fără excepţie, de alţi oameni, de familii, de sistemul educaţional, de societatea extinsă, diferite forme de ştiinţe ce lansează tot felul de anunţuri, unul mai iresponsabil ca altul, care, ulterior, se transformă în convingeri, mass-media, ce promovează aproape în totalitate un singur subiect, şi anume, dramă, prezentând obsesiv şi fără a conştientiza repercusiunile şi consecinţele prezentării acestui singular tipar de informaţie, în care,

"*un om, îi face rău altuia*".

Citind doar aceste câteva rânduri, nu-i aşa că dintr-o dată, soluţia pentru toate problemele ce ţin de violenţa umană, devine foarte, foarte, foarte clară şi simplă, nefiind necesar decât ca:

"*Adulţii planetei să devin*ă în sfârşit şi-n cele din urmă *responsabili, să-şi asume răspunderea pentru fiecare vorbă adresată copiilor şi pentru tonul dialogului cu micuţii copii, pentru fiecare gest realizat în preajma copiilor, să înceteze orice formă disciplinar*ă aplicată copiilor, indiferent cât de benefică a considerat omul *din peşteră că este disciplina, să se abţină de la orice fel de critici, reproşuri şi observaţii, să se abţină de la orice fel de dialog, dacă adultul nu are ceva plăcut, încurajator şi iubitor de spus copilului, să-şi pună*

zâmbetul pe buze atunci când plănuieşte să petreacă timp în preajma copiilor, să lase drama la uşa de la intrare în casă, să lase drama la uşa de la intrare în şcoală, să lase drama de tot, să se relaxeze, să se liniştească, fiindcă, în urma acestei linişti, totul se echilibrează, începând cu, inspiraţii şi inventivii de copiii".

Copiii sunt cei mai sensibili la drama lumii creată de către adulţi, şi sunt primii ce simt când drama dispare şi nu le mai afectează mediul şi ritmul lor de viaţă.

Nu-i aşa că soluţia este mai simplă decât ţi-ai imaginat vreodată?

Până acum, soluţia au căutat-o doar cei ce-au aplicat principiile omului din peşteră, iar climatul realizat de aceste principii primitive, i-a împins pe oameni, timp de mii de ani, la cele mai distructive soluţii. De la războiul fizic, cu sabia, arcul, sau arma, până la războiul de la distanţă, inventând avioane, rachete, sau armele chimice, în încercarea inutilă de-a aduce pacea pe Pământ, sau ce şi-or fi imaginat ei că făceau, în timp ce ucideau cu sălbăticie alţi oameni, ce aveau şi ei familii, copii, vise pentru o viaţă în pace şi linişte.

În continuare acest tipar este cât se poate de activ, la vârful piramidei sociale, aflându-se în continuare oameni ce respectă şi pun în aplicare cu sfinţenie principiile primitive ale omului din peşteră, iar aceşti oameni au titulaturi intimidante, precum; şefi de state, generali de armate, miniştrii de toate felurile, instructori în şcoli militare, procurori, judecători, avocaţi, şi ce-or mai fi ei, toţi, dar absolut toţi, blocaţi în tiparul mintal ce a ţinut omenirea în stare de conflict mii de ani, iar din acest tipar mintal, ei tot încearcă să găsească

soluții, dând cu parul, creând tot felul de organe şi instituţii ale statului, ce-i aleargă pe monştrii de infractori ca la baba oarba, făcând liste cu cei mai căutaţi monştrii ai planetei, organizând flagrante, dărâmând uşi, creând instituţii pentru judecarea şi încarcerarea monştrilor, secţii de poliţie, închisori, spitale pentru oameni periculoşi cu probleme mintale, creând reguli, pedepse, iar lista poate continua câteva pagini, fiindcă, soluţiile ineficiente gândite de oamenii ce au privit viaţa din această perspectivă primitivă, s-au tot adunat de-a lungul secolelor, cei ce şi-au asumat răspunderea de a găsii soluţii şi a rezolva problemele indisciplinei de orice fel a locuitorilor planetei Pământ, fiind în permanenţă preocupaţi de un singur aspect, şi anume, acela de a-i pedepsii pe răsculaţi, şi de a înţelege cum gândesc ei, pentru a fi cu un pas înaintea monştrilor ce perturbă liniştea socială, gândind că, prevenţia se referă la identificarea atentatorului, înainte ca acesta să producă atentatul.

În mii de ani, de când trăieşte omul pe albastra noastră planetă, niciunei persoane nu ia trecut prin cap că, monstrul, a fost odată un copil curios şi cu poftă de viaţă, iar dacă organele astea, aşa-zis competente ale statului, ar fi creat un climat potrivit în jurul copilului, dac-ar fi avut grijă de copil, dacă l-ar fi educat corespunzător, dacă l-ar fi informat, dacă l-ar fi respectat, copilul ăsta n-ar fi putut ajunge niciodată infractorul sau atentatorul, pe care acum ei încearcă să-l oprească din a face răul ce şi l-a propus să-l facă.

Absolut toate relele făcute vreodată de oamenii, şi pe care le vor mai face şi pe viitor, le-au făcut şi le vor face, din revoltă faţă de anumite rele pe care şi ei le-au suportat la rândul lor, şi toate sunt inspirate de sentimente de vulnerabilitate, de nesiguranţă şi teamă. Bineînţeles că este tentant să-l blamezi pe răufăcător, oricare ar fi el, orice

ar face, şi orice origine sau etnie ar avea, însă, trebuie să trecem odată peste pragul ăsta ignorant, şi să înţelegem că, sentimentele de vulnerabilitate, de nesiguranţă sau teamă, pe care le simte omul respectiv, nu le simte din răutate sau din ură faţă de nimeni. Ele sunt generate de climatul creat de altcineva în preajma sa, iar acest climat, a fost creat de cei ce gândesc reguli şi legi în societate, de cei ce gândesc şi decid structura socială şi cum funcţionează aceasta. Dacă vrei să cauţi un vinovat, acolo este firesc te uiţi.

Eu nu scriu cartea asta pentru a arăta pe cineva cu degetul, şi a te îndruma către un vinovat pe care să-l tragi la răspundere. Scopul cărţii, este acela de a-ţi pune pe masă problema şi cauza problemei ce persistă de sute şi mii de ani, iar în acelaşi timp, îţi pun pe masă şi o soluţie, o perspectivă proaspătă pe care s-o adopţi, dacă doreşti, fiindcă, absolut toate problemele grave şi fără o aparentă rezolvare, sunt probleme de percepţie, iar dacă problemele sunt de percepţie, mecanica şi logica firească a acestei lumi spune că,

"*şi soluţiile sunt tot soluţii de percepţie*".

Ştiu că nu prea pare probabil să poată fi rezolvată o problemă doar prin schimbarea percepţiei, însă, îţi aduc aminte că, lumea asta are la bază nişte legi, iar una dinte legi spune că,

"*Informaţia generează comportament*",

, şi-ţi aduc iarăşi aminte că, absolut întreaga personalitate şi percepţie a omului, este compusă din definiţii, din fraze, din cuvinte, aşadar, nici o acţiune făcută vreodată de cineva, nu a fost accidentală, ea a fost dictată şi motivată de către definiţiile conţinute de propria perspectivă. Aşadar, revin la

ideea inițială, și anume, schimbându-ți perspectiva din care privești viața, o să-ți schimbi și tiparul acțiunilor, o să fi mai înțelegător(înțelegătoare) cu oamenii, mai indulgent(ă), mai relaxat(ă), mai săritor(săritoare), iar într-un asemenea climat pe care o să-l creezi în preajma ta, toți cei aflați în imediata vecinătate, vor fi și ei cu timpul mai relaxați, și vor prelua puțin din ritmul tău.

Cu siguranță te întrebi:

- Păi și cum o să schimbe ceva în lumea asta, climatul pe care mi-l creez eu, și care afectează doar cei zece inși ce interacționează cu mine în timpul unei zile?

O să schimbe ceva, pentru că, printre cei zece inși pe care TU îi afectezi, cu siguranță vor fi și copii, ce vor înțelege și vor privii diferit viața, și ți-am explicat ce importantă este starea emoțională pozitivă cultivată unui copil, acesta, făcând lucruri pozitive la maturitate, în loc să facă lucruri negative, ca urmare a climatului relaxat pe care TU l-ai cultivat deliberat în preajma ta. De asemenea, printre cei zece inși, se mai află și adulți, ce vor fi impresionați de luciditatea oferită de noua perspectivă, și vor dorii și ei să afle mai multe, existând șanse să-și schimbe și ei câte ceva din tiparul vieții, aducându-ți aminte că, în urma cultivării unui tipar de gândire optimist și pozitiv, o să ai o altă stare emoțională, iar cu timpul, această stare emoțională pozitivă, o să-ți genereze idei și planuri de viitor, dacă dorești, dac-o faci deliberat. Așadar, viața ta n-o să fie o viață trăită în sărăcie și-n boală, însă, cu zâmbetul pe buze. Nu. Cu timpul, o să te înțelegi mai bine și o să descoperi lucruri interesante de făcut în lumea asta, potrivite pentru tine, și care să-ți ofere și satisfacții financiare pe măsură.

După ce înţelegi că-ţi poţi afecta mediul înconjurător şi oamenii din preajma ta, este momentul să înţelegi că, fiecare persoană cu un tipar de gândire similar, o să-şi afecteze la rândul ei, mediul înconjurător şi oamenii din preajma sa, iar mulţi dintre cei afectaţi în mod pozitiv de schimbarea voastră de atitudine, vor avea la dispoziţie alte alegeri demonstrate de voi, decât cele făcute dintr-un sentiment de vulnerabilitate, teamă şi neputinţă. Când suficient de mulţi oameni vor pune în aplicare un astfel de tipar al vieţii, măsurile de combatere a infracţionalităţii nu-şi vor mai avea rostul, deoarece, nu vor mai fi prea mulţi oameni interesaţi de infracţiuni, fiind prea ocupaţi cu înţelegerea propriului potenţial şi al propriei vieţi, ca să mai aibă timp pentru găinării. Însă, nu adulţii vor fi cei importanţi în toată ecuaţia asta, ci copiii, cei ce vor fi martorii unui alt tipar de gândire, aşa cum am amintit şi când am vorbit despre societatea din ţările nordice, copiii având oportunitatea de-a observa un tipar indisponibil până-n prezent în ţara asta a noastră, şi nu pentru că n-au avut oamenii această opţiune, ci pentru că, ei n-au fost suficient de maturi să-şi asume răspunderea propriei existenţe, mulţumindu-se să trăiască nivelul de trai permis de un regim sau altul.

Trebuie înţeles că, nici o persoană nu are nevoie să o guverneze o altă persoană, intelectul şi potenţialul uman al fiecăruia, având o calitate şi o varietate atât de mari, încât, nu prea pot fi exprimate în cuvintele prezente în vocabularul uman, pentru a fi cu adevărat înţelese de cei mai mulţi dintre noi. Oamenii au capacitatea de a se autoguverna, şi au capacitatea de a-şi găsii singuri locurile unii lângă alţii, în aşa fel, încât, să fie cât se poate de eficienţi şi de productivi, iar în acelaşi timp, să nu se încurce unii pe alţii, să nu-şi creeze disconfort.

Toate sunt doar vorbe şi teorii până le pui în practică în propria viaţă şi ai parte de propriile experienţe şi rezultate, moment în care, abia atunci încep să capete cu adevărat sens, şi începi să-ţi înţelegi potenţialul personal, oricine-ai fi, şi posibilităţile pe care le au oamenii şi omenirea, atunci când încep să ignore planul social aplicat de milenii la nivel planetar, şi care, depinde în totalitate de existenţa şi prezenţa sclavilor, sub o formă sau alta, democraţia şi economia fiind doar o formă de sclavie cu ceva mai multă libertate, pentru a fi redus riscul revoltelor.

Poate te întrebi, ce treabă are titlul acestui capitol cu tot ce-am vorbit până acum? În primul rând, acest capitol le este dedicat psihologilor, deoarece, aşa cum am mentionat, oamenii încearcă de eterne generaţii să rezolve problemele societăţii, însă, din nefericire, au tot încercat să găsească soluţii, privind de fiecare dată problema din aceeaşi perspectivă, şi în continuare se încearcă manifestarea unor soluţii eficiente, folosindu-se exact acelaşi tipar de gândire, ce n-a mai produs o îmbunătăţire la nivel social de zeci de ani.

Hai să facem un exerciţiu de imaginaţie, să înţelegem cam ce tipar de gândire s-a folosit în gestionarea şi rezolvarea problemelor emoţionale din societatea umană, de cei ce se ocupă cu această ramură, din punctul meu de vedere, fiind cea mai importantă componentă a societăţii, deoarece, calitatea emoţiei este cea ce determină la rândul ei calitatea acţiunilor fizice. Hai să creăm un scenariu, pentru a înţelege cum a fost gestionată problema sănătăţii mintale şi a stării emoţionale a populaţiei, de către psihologie, la nivel mondial, şi să înţelegem ce strategie au aplicat şi aplică în continuare, experţii formaţi de către şcolile de psihologie din toate ţările lumii.

Imaginează-ţi că noi doi ne plimbăm, trecem pe lângă o cladire, şi observăm o persoană lovindu-se cu capul de perete fără încetare. Lângă această persoană, mai sunt alte zece persoane făcând acelaşi lucru, lovindu-se şi ele cu capul de perete, fără o explicaţie raţională. Tu eşti un psiholog, eşti o persoană cu mintea mai limpede, aşadar, înţelegi că nu este ceva normal ca oamenii să se lovească de perete, şi încerci să-i convingi că un asemenea gest are consecinţe grave, că vor avea probleme de sănătate, probleme mintale, şi încerci să-i convingi că tu ai dreptate, însă, nu-i poţi convinge pe toţi odată, ci,

"*unul câte unul*",

, fiind necesară terapie cu fiecare persoană-n parte. Imaginează-ţi cei unsprezece oameni înşiraţi unul lângă altul, lovindu-se toţi de perete, şi pe tine, dialogând cu unul dintre ei, făcând terapie, tratându-l.

Acum, imaginează-ţi că în timp ce tu vorbeşti cu această primă persoană, încercând să-i cultivi ceva raţiune şi discernământ, pe lângă noi trece un grup mare de oameni, iar unul dintre cei ce se loveşte de perete, iese din rând, se duce la grup, şi-i convinge pe toţi, că datul cu capul de pereţi îi face mai inteligenţi şi le dezvoltă capacitatea mintală, îi convinge că Dumnezeu apreciază gestul, fiind extraordinar de purificator pentru suflet. Imaginează-ţi că, imediat, acest grup mare de oameni, se alătură grupului deja existent, iar tu, acum, mai ai câteva zeci, chiar sute de persoane de tratat, în condiţiile în care, tu nici măcar n-ai terminat cu prima, însă, îţi faci datoria şi-ţi continui şedinţa de terapie cu această primă persoană, făcând ceea ce-ai fost învăţat să faci în facultatea de psihologie.

Imaginează-ţi că peste zece minute, un alt grup de oameni trece pe lângă noi, şi aceeaşi persoană iese din rândul celor ce se lovesc de perete, se duce la noul grup de trecători, şi-i convinge şi p-ăştia că este o idee extraordinară să se lovească de pereţi, convingându-i că este singura soluţie pe care o au la dispoziţie, dacă vor şi ei o viaţă decentă. Imediat, membrii noului grup îşi găsesc şi ei un loc printre ceilalţi, şi încep cu toţii să se lovească de perete, mai văitându-se, mai plângându-se, însă, nici unul nu se opreşte, iar tu n-ai terminat nici cu primul om, că deja s-au strâns atât de mulţi, încât, nu prea mai au loc unii lângă alţii.

Imaginează-ţi că se repetă scenariul ăsta la nesfârşit, în care, tu încerci să tratezi,

“*o singură persoană”*,

, şi ori de câte ori trece un grup de oameni pe lângă cei deja existenţi, de fiecare dată,

“*aceeaşi persoană”*

iese din rând, şi-i convinge să facă acest gest complet iraţional, distructiv şi lipsit de orice fel de logică, însă, grup după grup, oamenii ascultă vorbele convingătoare ale celui ce le promite o viaţă mai bună, şi aleg să-şi facă singuri rău, nefiind nimeni lângă ei să-i ameninţe ori să-i bată, fiind singuri singurei, înşiraţi la perete, lovindu-se fără oprire de perete, fără ca vreunul dintre ei să se oprească şi să întrebe:

- Ce-i mă cu nebunia asta inconştientă? Am luat-o razna cu toţii?

Eu am propria mea logică în lumea asta, şi te întreb cât se poate de curios, şi intrigat de realitatea curentă:

- Cat timp îţi ia să înţelegi că, în ritmul actual, n-o să poţi ţine niciodată pasul cu instigatorul?

- Cat timp îţi ia să înţelegi că, strategia asta n-a funcţionat, nu funcţionează, şi n-o să funcţioneze niciodată, aici fiind vorba despre o matematică elementară, şi anume; cât timp tratezi tu o singură persoană, sunt create alte mii, şi zeci de mii, şi sute de mii de persoane, cu aproximativ aceeaşi problemă, pe care tu, ca psiholog, trebuie să le tratezi?

- Cat timp îţi ia să înţelegi că, trebuie schimbat ceva în perspectiva din care priveşti problema şi soluţia la această problemă?

- Cat timp îţi ia să înţelegi că, trebuie să-ţi iei o clipă ochii de la pacienţi, şi să-ţi îndrepţi atenţia către instigator, către cel ce creează masa de inconştienţi ce se automutilează, fiindcă, dacă rezolvi problema instigatorului, ai rezolvat problema cu totul, iar acum, te poţi ocupa în linişte de pacienţii rămaşi.

Sunt sigur că în momentul ăsta, când te gândeşti la instigator, te gândeşti la o persoană, sau un grup de persoane, aşa fiind noi educaţi să gândim, căutând întotdeauna *pe cineva* vinovat să tragem la răspundere. Şi ai avea parţial dreptate, deoarece, într-adevăr, oamenii sunt vinovaţi, însă:

"*instigatorul este ideea, este informaţia, este perspectiva, sunt definiţiile pe care le tot perpetuăm, este tiparul social, informaţia din acest tipar social, este planul social pus în aplicare cu încăpăţânare de experţii şi specialiştii ce decid regulile societăţii*".

Oamenii nu fac nimic altceva decât, să pună în aplicare o învăţătură, o idee, un set de instrucţiuni gândite cu generaţii în urmă. Fiecare politician o face, fiecare profesor o face, fiecare persoană implicată într-o instituţie a statului o face, fiecare părinte o face, fiecare medic, om de ştiinţă, muncitor de orice fel, fiecare persoană aplică un set de instrucţiuni, ce i-a fost impus prin educaţie în timpul copilăriei. Din punctul ăsta de vedere, cei mai influenţi instigatori, sunt,

"*familia, şcoala pedagogică, şi sistemul educaţional*",

, şi indiferent din ce perspectivă ai privii problemele sociale şi soluţiile acestora, întotdeauna o să te loveşti de familie şi de educaţie, din simplul motiv că, de acolo provin cele mai multe dintre convingerile contradictorii, perspectivele confuze şi distructive, şi deviaţiile comportamentale. Sistemul educaţional oferă doar o mână de informaţii necesare accesului pe piaţa muncii, ele neavând scopul de a elibera omul din menghina socială, şi a dezvolta copilul într-o personalitate matură şi raţională, ci, având doar scopul de a-i oferii suficientă informaţie cât să fie util economiei, şi insuficientă informaţie, ca el să nu înţeleagă ce se-ntâmplă în jurul său, şi mai ales, să nu-şi înţeleagă potenţialul. Dacă 7 miliarde de fiinţe umane şi-ar înţelege potenţialul, influenţa şi puterea guvernelor ar dispărea într-un an.

În mare parte, oamenii implicaţi în sprijinul acordat celor aflaţi în dificultate, sunt bine intenţionaţi, iar ei cred sincer că fac un lucru bun lumii în care trăiesc şi oamenilor aflaţi în ea, folosind informaţii găsite printr-o şcoală pe undeva, primind şi o diplomă, o certificare, aceste bucăţi de hârtie fiind obligatorii în demonstrarea faptului că, persoana şi-a cultivat un pachet de resurse, ce au fost avizate de către instituţii ale

statului, cele ce decid ce informaţii sau metodologii au voie să fie aplicate în ţara respectivă. În urma cultivării acestor informaţii teoretice, standardizate în timp de către experţii şi specialiştii şi minţile luminate din domeniu, persoana consideră sincer că a pus mâna pe cele mai revoluţionare, mai bine înţelese, mai profunde şi mai utile informaţii disponibile pe planeta noastră, în domeniul respectiv, şi consideră sincer, că acum are la dispoziţie cele mai performante ustensile necesare problemelor oamenilor din societate, având ca şi garanţie, doar cuvântul şi influenţa celor ce le perpetuează prin şcolile de profil, garanţia eficienţei informaţiilor, fiind dată doar de către etichete intimidante precum;

"*această şcoală şi diplomă sunt acreditate de minister, această diplomă îţi permite să practici, să consulţi şi să vindeci oameni pe întreg teritoriul ţării şi Uniunii Europene, fiind recunoscută şi acreditată la nivel european*".

Sună impresionant nu-i aşa? Aproape că nu mai ai răbdare, îţi vine să te înscrii repede într-una dintre şcolile acreditate de stat, să primeşti şi tu diploma, ce demonstrează că deţii singurele, şi cele mai performante informaţii disponibile în societatea umană, diseminate doar prin intermediul şcolilor. Problema este că, aceste şcoli ce instruiesc întregi generaţii de tehnicieni cognitivi, nu prea sunt updatate, aşa cum ar fi fost normal în era informaţiei şi a vitezei în care trăim noi de ceva decenii, principii simple şi deosebit de importante, rămânând doar un mister pentru cele mai influente personalităţi prezente în şcolile cu profil psihologic, la nivel global.

Este importantă actualizarea anuală a informaţiilor ce le sunt împărtăşite oamenilor, indiferent prin ce mijloace,

deoarece, omul, societatea umană, şi lumea în care s-a dezvoltat această societate, sunt incredibil de complexe, interpretabile, cu infinit de multe subtilităţi, cu opţiuni şi variante perfecte pentru unii, şi total nepotrivite pentru alţii, standardizarea informaţiilor şi ustensilelor, fiind o greşeală ce ar fi trebuit să dispară cu decenii în urmă. Situaţiile prin care trec oamenii, chiar dacă sunt similare, ele nu sunt totuşi identice, tiparul intern al omului fiind diferit, tiparul emoţional este diferit, tiparul resurselor persoanei este diferit, aşadar, şi ustensilele potrivite pentru această persoană sunt diferite, ustensilele fiind şi ele asemănătoare, însă, având un cu totul alt scop, şi un alt mod de utilizare.

Când eram mai mic, eu nu făceam diferenţa dintre un cui şi un holşurub, ştiind doar că ambele intră în lemn. Într-o zi, am vrut şi eu să fiu util în casă şi m-am apucat să fixez şina unui sertar, ce-i lipsea un holşurub, şina stând aproape să cadă. Cum mie nu mi-a spus nimeni că este o diferenţă între cui şi acest tip de şurub, şi că ele se folosesc diferit, am luat un holşurub, l-am băgat în locul din care lipsea unul, şi am început să dau cu ciocanul. Şi am dat, şi am dat, şi am dat, şi nu înţelegeam de ce nu intră holşurubul, nu înţelegeam de ce nu se fixează odată şina aia blestemată. Şi am continuat să dau cu ciocanul, şi am dat, şi am dat, pân-am spart bucata de lemn în locul în care se afla şina sertarului. La maturitate, mi-am adus aminte întâmplarea din copilărie, şi m-am simţit imediat ca un idiot, gândindu-mă:

- Bă, da de ce n-am luat eu o şurubelniţă să înşurubez şurubul, şi am dat ca apucatu' cu ciocanu'?

Dacă te-ai obişnuit cu ideea că lumea asta funcţionează în tipare, te felicit. Oricât de metaforică ar suna această

poveste, este exact tiparul pe care oamenii îl repetă cu încăpăţânare de milenii, în care, au la dispoziţie două lucruri asemănătoare, ce au însă, întrebuinţări şi metode diferite de utilizare, iar ei, nu prea înţeleg diferenţa şi modul diferit de utilizare al celor două, astfel, se află într-o situaţie ce arată ca un cui, însă, este în realitate un holşurub, şi dau cu ciocanul cu insistenţă, şi dau, şi dau, pentru că, astea sunt singurele ustensile şi perspective cultivate în şcolile de unde le-a fost eliberată diploma, şi chiar dacă nu se întâmplă nimic grav ca în cazul meu, nici nu se îmbunătăţeşte situaţia într-un mod spectaculos, aşa cum ar fi posibil, ţinând cont de potenţialul deosebit al oamenilor.

Încă o dată repet, ceea ce spun eu sună a critică, însă, nu este deloc critică. Eu înţeleg foarte bine că oamenii sunt bine intenţionaţi, că îşi doresc sincer să fie utili şi folositori mediului înconjurător, că au o dorinţă sinceră de a-i vedea pe oameni mai fericiţi, mai puţin îngrijoraţi, cu mai puţine probleme, şi mai împuterniciţi, însă, folosindu-se doar ustensilele disponibile în lumea şcolilor psihologice, îi fac pe aceşti terapeuţi ce ies din băncile facultăţilor de psihologie, să bată în permanenţă pasul pe loc, atunci când aleg să-şi folosească doar informaţiile dobândite în anii de facultate, fiind cunoscut şi faptul că, mulţi dintre cei cu diplome, îşi schimbă profilul de activitate la scurt timp după terminarea studiilor, negăsindu-şi un loc de muncă în domeniul studiat.

Pentru mine, calculul matematic este foartă simplu, în ceea ce priveşte psihologia, şi anume:

- Câţi psihologi generează în fiecare an facultăţile de psihologie la nivel global?

Este doar o întrebare, la care nu am un răspuns, însă,

presupun că cifra este de ordinul miilor. Dacă sunt câteva mii de psihologi formaţi anual, asta înseamnă că, sunt probabil sute de mii, sau chiar milioane de psihologi cu diplome, în viaţă, în momentul actual. Dacă sunt câteva sute de mii, sau milioane de fiinţe umane, ce se presupune că înţeleg lucruri elementare despre oameni, oriunde s-ar afla ei pe această albastră planetă, eu am câteva întrebări de bun simţ:

- Cum de mai există conceptul depresiei pe planeta noastră, în condiţiile în care, depresia ţine mai mult de tiparul definiţiilor, de percepţie, de aspecte interne ale persoanei, decât de lumea fizică, externă, şi de probleme create de mediul înconjurător?

- Cum de mai există conceptul dependenţei pe această planetă, în condiţiile în care, problemele sunt aceleaşi, enumerate mai sus?

- Cum de mai există om violent pe Pământ, om frustrat, agresiv, temător, neputincios, sărac, nefericit, în condiţiile în care, lumea asta funcţionează în tipare, iar problemele acestei lumi, sunt probleme de percepţie, nicidecum fizice?

- Cum de omenirea şi planeta noastră nu sunt deja un PARADIS, dacă este adevărat, iar acest număr uriaş de terapeuţi, ce se presupune că înţeleg lucruri elementare despre fraţii lor oameni, chiar înţeleg, şi aplică, şi sunt activi, şi-i infectează pe oameni cu discernământul şi logica învăţate *în şcolile de psihologie, deoarece, cam asta ar fi trebuit să fie realitatea în clipa de faţă.*

Omul nu este deloc complicat. El îşi doreşte o schimbare în viaţa personală şi-n mediul în care trăieşte, şi îşi doreşte să participe la această schimbare, însă, din păcate, el este şi uşor de convins de o anumită realitate, iar atunci când suficient de

mulţi experţi cu autoritate rostesc la unison că,

"*nu se poate face nimic, situaţia este dramatică şi critică, şi ne aşteaptă ani de greutăţi, iar resursele planetei sunt pe sfârşite*",

, neputincioşii şi depresivii de oamenii simplii, chiar cred astfel de idei, şi nu le mai arde să-şi mai bată capul cu soluţii, perspective, dezvoltarea inteligenţei şi a calităţilor personale, fiind mult prea convingătoare şi dominantă vocea ce le spune:

- N-aveţi alternative. Noi suntem singurii cu soluţii, suntem singurii cu ustensile, suntem singurii inteligenţi şi cu puterea mintală de-a înţelege ce este de făcut, şi ne străduim, şi ne forţăm, şi ne dăm de trei ori peste cap să rezolvăm problemele din vieţile voastre, ce sunt atât de importante pentru noi. Voi staţi liniştiţi, duceţi-vă la muncă, bateţi-vă copiii şi ţipaţi la ei, fiindcă, aşa se formează caractere puternice şi viitorii lideri de mâine (cu sticla-n mână, ţigara-n gură, şi seringa-n venă, şi toate impozitate, fiind sistemul cardiovascular al economiei).

Fiecare generaţie se lasă convinsă prin procesul de influenţă al grupului, de vocea autoritară a celor ce flutură diplome, doctorate şi titulaturi extravagante, şi declară convingător că ei sunt experţii planetei, şi singurii în măsură să înţeleagă aspecte prea complexe pentru creierul de maimuţă al omului simplu, ce nu a fost în stare să-şi ia şi el o diplomă la fel de extravagantă, pentru că nu l-a dus capul şi n-a avut acelaşi grad de inteligenţă, apoi, le anunţă periodic şi insistent pe aceste maimuţe inferioare, că ele nu au nici un fel de control asupra vieţii şi a mediului înconjurător.

Cum ăsta este tiparul aplicat de generaţii, şi cum lumea noastră funcţionează în tipare, oare nu sună logic şi raţional că, acelaşi tipar, însă, folosit în sens opus, ar avea un efect exact opus celui aplicat până-n prezent. Adică, dacă fiecare generaţie se lasă convinsă de-o anumită realitate, de vocea unui grup de oameni, cu funcţii intimidante şi informaţii imprecise, nu sună logic şi raţional că, tot vocea unui grup, însă, de oameni foarte bine informaţi, cu informaţii de actualitate, verificate, şi puse într-un format uşor de înţeles şi de aplicat, nu sună logic şi raţional că, ar genera un răspuns similar din parte masei de oameni. Pe româneşte spus, dacă oamenii se tot lăsa prostiţi că nu au nici un fel de control şi putere, n-ar putea fi ei de asemenea prostiţi, că au şi control, şi putere, şi inteligenţă, şi potenţial, şi opţiuni, şi sprijin, şi timp la dispoziţie să le facă pe toate, în orice fel doresc.

Ca să faci pui în aplicare o asemenea strategie, nu mai este suficient să fi iubitor(iubitoare) şi bine intenţionat(ă). Şi eu am fost bine intenţionat când m-am apucat să bat holşurubul cu ciocanul, şi cu toate astea, am făcut ceva cu rezultate destul de neplăcute. Trecând anii şi căpătând mai multă experienţă de viaţă, gândindu-mă la experienţa din copilărie, acum înţeleg că ar fi trebuit să folosesc o şurubelniţă să înşurubez holşurubul, şi înţeleg ce simplă ar fi fost toată procedura, ce puţin ar fi durat, ce experienţă plăcută ar fi fost experienţa prin care, eu simţeam dorinţa de a fi util în casă şi de a face un lucru bun, însă, în loc să sparg placajul, să rămân cu un gust amar şi o neîncredere în abilităţile mele de a fi util în lumea asta, aş fi putut folosi ustensila potrivită, şi aş fi rămas cu o experienţă plăcută, şi cu încrederea în propria capacitate de a fi util şi în alte situaţii, iar vârsta nu are nici o legătură cu ceea ce înţeleg acum la maturitate, ci doar informaţiile pe care le deţin în prezent. Dacă cineva mi-ar fi

explicat în mod deliberat care era diferenţa dintre un cui şi un holşurub, şi ustensila folosită la fiecare, aş fi ales ustensila potrivită, iar norocul şi inteligenţa n-ar fi avut nici o legătură cu decizia mea, ci doar informaţia ce mi-a fost împărtăşită. Ideea conform căreia, odată cu vârsta vine şi înţelepciunea, este total eronată. O persoană ce trăieşte într-un mediu sărac în informaţii, poate să fie nemuritoare şi să trăiască o mie de ani, că înţelepciunea persoanei o să rămână la fel de precară. O persoană ce trăieşte într-un mediu bogat şi darnic în informaţii, n-are nevoie să trăiască o mie de ani pentru a face lucruri impresionante cu propria viaţă, şi nici nu are nevoie de aprobarea nimănui să-şi cultive informaţiile potrivite, şi să găsească o cale prin care să pună-n aplicare acele informaţii pozitive, expansive, şi benefice oamenilor şi mediului înconjurător.

Eu fac tot posibilul să le acord oamenilor prezumţia de nevinovăţie, însă, este deosebit de suspect faptul că, industria psihologică a produs un număr atât de mare de terapeuţi certificaţi în această ştiinţă a comportamentului uman, şi cu toate astea, psihologia nu este implicată în nici un fel în procesul educaţional, iar grupul de oameni de proporţii impresionante, ce reprezintă ustensila oficială a societăţii occidentale, în ceea ce priveşte comportamentul uman, acest grup masiv de oameni, nu are nici un cuvânt de spus în crearea tiparelor şi metodelor educaţionale la nivel global, sau în crearea legilor ce-i vizează pe oameni, amintind că, puterea mondială şi galactică, numită SUA, are o lege prin care, li se permite în scris părinţilor să-şi bată copiii (conform mass-mediei), iar dacă această lege este reală, eu mă întreb:

- Ce decan de catedră de psihologie la Harvard a fost consultat, atunci când o asemenea crimă a fost gândită şi

votată în parlamentul american?

A.S.E.G. Autoritatea Supremă de Educaţie Globală.

Foarte puţini sunt cei ce ştiu că, guvernele lumii, şi în special ministerele educaţiei, şi tot ce ţine de pedagogie şi mecanisme de formare şi informare a populaţiei la nivel global, toate se închină şi răspund în faţa unei autorităţi, mai importante decât guvernele şi mecanismele pedagogice ale fiecarei ţări, iar această autoritate este,

A.S.E.G „*Autoritatea Supremă de Educaţie Globală*”.

După primul război mondial, guvernele lumii au avut un moment de luciditate, şi au decis să reducă diferenţa dintre ţările lumii, toate adoptând un set de măsuri unice de standardizare a sistemului educaţional la nivel planetar, cu intenţia de-a oferii o şansă identică fiecărei fiinţe umane, prin accesul la o educaţie la fel de bine gândită şi organizată, precum cele din ţările cele mai dezvoltate, astfel, plănuind ca, în câteva generaţii, populaţia planetei să genereze oameni

superiori, paşnici, şi cu idei suficient de revoluţionare, încât, să dispară orice formă de conflict sau tensiuni între statele lumii. Pentru că niciuna dintre ţări nu avea încredere în liderii celorlaltor ţări, au decis să creeze o autoritate de control absolută, cu putere decizională chiar şi peste legile şi regulile adoptate de guverne, având puterea de-a anula orice lege ar intra în conflict cu dreptul cetățeanului planetei de a fi educat după cele mai înalte standarde, şi de a fi informat, folosindu-se cele mai recente şi mai eficiente informaţii disponibile la momentul respectiv în societatea umană, indiferent de proveniența informaţiilor. Această autoritate, nu numai că avea dreptul să intervină în procesul educaţional, sau de scriere a regulilor ce ţineau de educaţia şi responsabilizarea populaţiei, dar avea şi obligaţia de a centraliza întreaga informaţie disponibilă în societatea umană, indiferent de natura sau originea sa, de a verifica şi testa scopul şi eficienţa informaţiilor, în special, noile informaţii şi înţelegeri provenite din ştiinţe, sau realizări ale oamenilor simplii, cu perspective diferite decât cele ale oamenilor de ştiinţă, iar după ce informaţiile erau verificate, înţelese şi aranjate în fraze şi explicaţii suficient de simple, încât, toţi oamenii să le înţeleagă, indiferent de nivelul intelectual, să le şi utilizeze cu uşurinţă în vieţile personale şi în progresul personal şi cel colectiv.

În cele din urmă, după ce informaţiile erau atent căutate şi absorbite din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, şi după ce erau verificate şi înţelese, această autoritate avea obligaţia de a injecta pachetele de informaţii rezultate, în structurile sociale, ca aceste structuri să le folosească în educarea corectă şi potrivită a populaţiei, în informarea oamenilor, în pregătirea copiilor după cele mai înalte standarde posibile, având ca scop, împuternicirea copiilor,

dezvoltându-le personalităţi independente de structurile sociale, şi conştientizarea dreptului de a-şi alege tiparul vieţii dorite, prin înţelegerea potenţialului personal şi al opţiunilor disponibile în societatea umană, tot acest plan, având la bază absolut toate informaţiile disponibile la nivel planetar, rezultând în dispariţia în totalitate a unor idei precum,

"*Secret",* sau, "*Confidenţial",*

, din vocabularul ţărilor implicate în acest proiect, supervizat cu mare atenţie şi simţ de răspundere, de către ASEG, *Autoritatea Supremă de Educaţie Globală*.

Ţările lumii au respectat această înţelegere câteva decenii, apoi, a venit al doilea război mondial, comunismul, şi alte forme de guvernare asupritoare, ce au repus iarăşi în funcţiune vechiul tipar de control al informaţiei şi populaţiei, prin secretizarea informaţiilor, sau ascunderea lor în totalitate, fiind ignorate toate pachetele de informaţii strânse şi puse la dispoziţie de către ASEG. Informaţiile descoperite, înţelese şi testate de către oamenii cu minte revoluţionară aflaţi la conducerea acestei autorităţi, au fost atât de importante şi de eliberatoare, încât, aveau literalmente potenţialul fizic de a crea un lider din fiecare persoană funcţională, acesta fiind şi scopul ASEG, acela de a redirecţiona puterea guvernelor, către populaţie, prin împuternicirea oamenilor aşa-zis simpli, oferindu-le posibilitatea de a-şi descoperii, înţelege şi dezvolta calităţile, talentele şi resursele pe care liderii lumii la acea vreme au înţeles că fiecare persoană le are, şi înţelegând acest adevăr, au considerat că este mai avantajos pentru întreaga omenire să elibereze potenţialul din oameni, ca aceştia să revoluţioneze toate aspectele civilizaţiei umane, pentru a construii în sfârşit civilizaţia aşteptată de toţi cu

nerăbdare, şi au încercat să-i convingă de beneficiile unei astfel de realităţi, inclusiv pe cei ce insistau cu tot dinadinsul să deţină în continuare controlul populaţiei umane.

După ce diferitele regimuri instalate la controlul umanităţii au repus în funcţiune vechiul tipar educaţional, în care, informaţiile impuse obligatoriu prin educaţie, au fost atent selectate, cu scopul de a oferii oamenilor doar conştientizarea şi opţiunea locului de muncă undeva în economia mondială, A.S.E.G a luat hotărârea de a retrage autorizaţia de funcţionare a sistemului public de învăţământ la nivel global, excepţie făcând, doar câteva state din partea de nord a Europei. Această decizie a fost luată în anii ’50, iar din anii ’50 şi până astăzi, sistemul public de învăţământ a funcţionat fraudulos, existenţa şi funcţionarea sa fiind considerate o infracţiune de către A.S.E.G, motiv pentru care, în urmă cu un an, au început procedura de tragere la răspundere a celor ce au menţinut activă această formă distructivă de educaţie, cei implicaţi fiind acuzaţi de:

“*Crime Împotriva Umanităţii, de instigare a populaţiei umane la agresivitate, la violenţă şi la distrugerea mediului înconjurător, şi implicit, a planetei şi formelor de viaţă prezente pe această planetă”, prin abandonarea procesului de dezvoltare personală a oamenilor, ce ar fi trebuit să înceapă în interiorul sistemului educaţional, şi să aibă loc întreaga viaţă a fiecărei persoane, şi pe care, oamenii ar fi trebuit să-l continue neîncetat, mai ales după terminarea studiilor, indiferent sub ce formă au avut loc acestea, ajungându-se la concluzia că, abia după terminarea studiilor începe cu adevărat perioada de finisare şi perfecţionare a informaţiilor şi ustensilelor dobândite în* şcoală*, aceste ustensile făcând diferenţa dintre o persoană împuternicită şi*

paşnică, şi o persoană neputincioasă şi cu înclinaţii violente şi distructive.

Din anii ’50 şi până astăzi, mulţi dintre copiii trecuţi prin sistemul de învăţământ, fie el public, sau privat, au ajuns adulţi dezorientaţi de informaţiile şi metodele folosite în educarea lor, aceste stări de confuzie şi dezorientare generală, rezultând în grupuri implicate în crimă organizată, criminali, violatori, infractori în cel mai general sens al cuvântului, în oameni ce au reuşit să defrişeze întregi munţi, şi zone cu dimensiuni greu de imaginat pe întreg cuprinsul planetei, şi toate, pentru nişte bani. Alţii, au poluat apele planetei, atmosfera, au reuşit să fie responsabili cu extincţia a întregi specii de animale, păsări şi insecte importante Ecosistemului, afectând sever întreaga floră şi faună a planetei, cu alte cuvinte, oamenii ieşiţi din sistemul de învăţământ, mai au puţin şi distrug întreaga planetă, şi pe noi împreună cu ea.

Povestea a fost fictivă, însă, nu îndrăznesc şi nici nu am tăria să afirm că a fost o glumă, deoarece, asta este realitatea înfricoşătoare la nivel global, şi absolut toate au legătură cu educaţia şi informaţia limitată la care au avut acces oamenii, şi în special, cei cu influenţă, cei ce-au pus în aplicare, mecanismele şi strategiile monstruoase de mutilare a planetei, în condiţiile în care, niciodată, dar absolut niciodată, nu am avut de-a face cu monştrii, cu natura umană distructivă, sau cu intenţii sinucigaşe ale celor implicaţi în astfel de acţiuni condamnabile, ci doar cu o lipsă acută de înţelegere a mecanicii şi potenţialului disponibil al acestei lumi, şi cu o lipsă acută de înţelegere a mecanicii şi potenţialului disponibil fiecarei fiinţe umane, funcţională şi întreagă la cap.

SCOPUL EXISTENŢEI EDUCAŢIEI

Care este scopul existenţei educaţiei?

Ştiu că întrebarea asta sună ameninţătoare şi periculoasă la adresa educaţiei, însă, este doar o simplă şi perfect justificată întrebare:

- Care este scopul existenţei educaţiei?

Pentru că lumea asta funcţionează în tipare, hai să luăm un exemplu dintr-o arie a vieţii mai relaxată decât educaţia. Hai să ne imaginăm că te duci la un salon de coafură şi o întrebi pe doamna stilist:

- Am şi eu o poză, mă puteţi aranja şi pe mine ca în poza asta, să am tunsoarea asta, culoarea asta, şi şuviţele astea?
- Da bineînţeles că se poate!, spune doamna stilist, încrezătoare în abilităţile de a reproduce rezultatele realizate de un alt stilist, persoanei din poză.

Imaginează-ţi că, după ce-şi termină doamna stilist treaba, când te uiţi în oglindă, vezi orice altceva, numai ce-ai cerut tu nu. De fapt, ceea ce vezi, este exact opusul a ceea ce-ai cerut, este coşmarul de care te-ai temut întotdeauna. Părul este tuns aiurea, culoarea este urâtă şi neobişnuită, ţi-a ras şi sprâncenele şi ţi-a desenat doi brazi în locul lor, te-a făcut ca la circ. Cum reacţionezi când păţeşti aşa ceva? Eşti înţelegător(înţelegătoare)? Îi spui cumva doamnei să nu-şi facă griji, este o greşeală normală şi i se poate întâmpla oricui, în condiţiile în care, tu eşti nevoit(ă) să trăieşti în condiţiile astea o perioadă destul de lungă de timp? Înţelegi unde vreau să bat?

- Care este scopul declarat al educaţiei?

La modul cel mai sincer şi cu o îngrijorare părintească, pun o întrebare ca oricare altă întrebare ce necesită un răspuns, din simplul motiv că, părinţii îşi înscriu copiii în şcoli, cu zâmbetul pe buze şi sufletul plin de optimism şi speranţă, că micuţii lor vor avea parte de viaţa pe care ei n-au avut-o, şi vor avea parte de această viaţă, ca urmare a orelor, şi zilelor, şi anilor petrecuţi în preajma educatorilor.

- Ce-şi propune educaţia să facă dintr-un copil, atunci când părintele îşi aduce copilul la şcoală?
- La ce se aşteaptă părinţii de la profesori?

Trebuiesc răspunse la întrebările astea, fiindcă, indiferent dacă sunt verbalizate sau nu, părinţii au clar nişte aşteptări în urma prezenţei copiilor în şcoli şi a frecventării cursurilor, ce sunt obligatorii în aceste instituţii de învăţământ. Ei îşi dau copiii la şcoală, pentru a scăpa de răspunderea educaţiei

propriilor copii, şi se aşteaptă ca aceşti copii, să fie educaţi, să fie informaţi, să fie formaţi ca oameni, să devină descurcăreţi, nişte enciclopedii ambulante, şi multe altele.

- Dacă părinţii au aşteptări de la profesori, ce promisiuni şi garanţii are ministerul educaţiei pentru părinţi?

Pe mine, aspectul ăsta mă interesează. Aşa cum am tot repetat, nimic în lumea asta nu se întâmplă accidental, calitatea personalităţii unui copil fiind destul de uşor de planificat, cât timp ai informaţiile, şi mai ales, disponibilitatea de a-ţi asuma răspunderea pentru felul în care iese copilul din mâinile tale. Aşadar, este o întrebare cât se poate de justificată:

- Care este scopul educaţiei, şi dacă educaţia şi cei din educaţie îşi îndeplinesc acest scop?

Dacă ei nu-şi îndeplinesc scopul propus, înseamnă că ceva nu este în regulă, şi trebuie rectificat sau înlocuit, iar dacă ceva lipseşte, înseamnă că trebuie adăugat, dacă ceva este în plus, înseamnă că mai trebuie eliminat. Cu alte cuvinte, trebuie reglat mecanismul, fiindcă, această maşinărie numită educaţie, produce oameni disfuncţionali, produce lideri la fel de disfuncţionali, produce viitori educatori la fel de disfuncţionali. Altfel spus, se tot perpetuează tiparul, se tot practică aceeaşi inconştienţă, se tot pune în scenă acelaşi scenariu. Se schimbă decorul, este adevărat, se mai colorează şi înfrumuseţează fundalul, se mai adaugă nişte elemente sclipitoare, se mai adaugă puţină tehnologie de actualitate, se mai fac modificări în textele personajelor principale, însă, scenariul rămâne neschimbat, de secole.

- Care este scopul educaţiei, ce-şi propune şi promite educaţia să realizeze din copilul ce este adus de părinţi la şcoală, fără ca micuţul copil să ceară aşa ceva? Care este planul? Ce înţeleg profesorii despre copii*, ca ei să facă anumite prognoze,* fără *a exista în dialogul cu părintele ori copilul, termeni precum; inteligenţă, noroc, soartă, dar de la Dumnezeu, calitate nativă, sau, lasă mă că merge şi-aşa.*

ARBORELE GENEALOGIC

Ai auzit vreodată de arborele genealogic, această dorinţă a oamenilor de a urma firul evenimentelor înapoi, pentru a afla dintre care din oamenii din peşteră se trag, şi ce traseu au avut urmaşii acestuia, prin istoria crenguţei genealogice a copacului cu acelaşi nume. Care au fost ei, urmaşii, ce realizări au avut, au fost oameni importanţi sau nu, au luptat cu vitejie împotriva balaurilor ce-au vrut să invadeze ţara, pentru a le fura pâinea şi paharul de apă de la gură.

Oamenii au în continuare o dorinţă curioasă de a se uita în permanenţă în urmă, de a răsfoii istoria, cu intenţia sinceră şi total greşit interpretată, de a învăţa din trecut, ce au de făcut în viitor, uitând că ei merg înainte şi este periculos să te uiţi numai şi numai în urmă, obstacolele vieţii fiind.....în faţă, bineînţeles. Oamenii obsedaţi de istorie, continuă să menţină vie vorba omului din peşteră, care spune:

- „*Those who cannot remember the past are condemned to repeat it*”.

Se pare că omul din peşteră ce a gândit expresia asta, nu a fost român, iar expresia s-ar traduce ceva de genul:

- „*Cei ce nu-şi amintesc trecutul, sunt condamnaţi să-l repete*”.

Expresia asta se potrivea de minune capitolului, „*O Jumătate de Poveste”,* ea fiind perfect adevărată, însă, trebuie spusă şi restul poveştii, şi anume:

- *Până nu-l înveţi pe om că se poate ucide, fura, înrobi, sau domina, omului s-ar putea nici măcar să nu-i treacă vreodată prin cap, să ucidă, să fure, să înrobească, ori* să domine sub orice formă o altă persoană.

Explicându-i fiinţei umane că oamenii au făcut dintotdeauna astfel de lucruri şi că ele pot fi făcute cu uşurinţă, s-ar putea să fie exact, şi singurul motiv pentru care, omul continuă să repete tiparul, trezind în el ceva ce nu s-ar fi trezit singur, dacă nu i-ar fi băgat cineva în cap astfel de idei primitive şi paranoice, ale unor acţiuni fizice realizate de către oameni înspăimântaţi de viaţă, temători, neputincioşi, şi mai ales, educaţi de familii şi societate să gândească în acelaşi tipar.

Sunt sigur că istoricii sar cu toţii-n sus de şoc şi revoltă, având propria lor perspectivă, însă, ei nu prea sunt la curent cu mecanica omului şi acestei lumi, cu faptul că, această lume funcţionează în tipare, că fiecare situaţie are cel puţin două perspective, şi mai ales că, s-ar putea ca perspectiva lor să nu fie cea mai corect interpretată. Fiecare singulară frază din istoria omenirii rostită în faţa unui copil, trebuie dublată cu zeci de minute de explicaţii a mecanicii interne a oamenilor,

pentru a le fi foarte, foarte clar copiilor, ce stări emoţionale au avut creatorii acelor groaznice fapte, pentru a le fi foarte clar copiilor, că ei au toate resursele necesare să facă totul diferit, şi cu rezultate spectaculoase şi entuziasmante. Deschizând cartea de istorie şi obligând copiii să behăie ca oile frazele prezente-n paginile sale, şi obligându-i să înveţe fiecare literă din acele aşa zise lecţii de viaţă, sub ameninţarea unor note şi calificative mici, nu faci decât să le dai de gândit copiilor, şi s-ar putea să gândească lucruri de genul:

- Poate ar trebuii s-o (să-l) omor p-asta(p-ăsta), că m-am săturat de lecţiile ei(lui)?!

Sună a glumă, însă, în SUA, copiii fac astfel de lucruri periodic. Aproape a devenit o tradiţie, în condiţiile în care, copiilor nici nu le-ar fi trecut vreodată prin cap să facă asemenea lucruri, dacă n-ar fi luat contact cu adulţii, cu paranoia lor, şi cu percepţia lor distorsionată. Copiii se gândesc doar la joacă şi la explorarea mediului înconjurător. Ei se gândesc să construiască, şi să inoveze, şi să ajungă în locuri necunoscute şi neexplorate, şi să-şi folosească genialul lor creieraş, şi să-şi pună-n aplicare ideile geniale generate de starea lor emoţională şi plină de pasiune, şi entuziasm, şi dorinţă, şi exuberantă, şi de libertate. Copilul nu vrea să omoare pe nimeni, el nu vrea să aibă, sau să conducă sclavi, pentru că nu-i percepe şi nu-i consideră pe ceilalţi copii ca fiind inferiori. Doar adultul o face, şi forţându-i copilului astfel de gânduri, contaminând lumea magică, şi plină de culoare, şi zâne, şi unicorni, şi călătorii printre stele, şi obligându-l pe copil să înveţe astfel de idei urâte şi dizgraţioase, sub ameninţarea corigenţei sau a repetenţiei, păi, îi înţeleg şi eu de fug de la şcoală, de ce devin agresivi

cu profesorii, şi sunt necesare ore de terapie psihologică. Înţeleg şi eu de ce devine adolescentul un rebel, de ce pune mâna pe ţigări, pe băutura, pe droguri, de ce devine agresiv şi violent, de ce nu mai ascultă de nimeni. Eu îmi citesc rândurile scrise de mine, şi mă întreb, de ce nu este limpede şi evident tot ce se întâmplă în lumea asta, fiindcă, astfel de lucruri ţin de logică, de raţiune şi respect, nu sunt necesare studii în psihologie pentru a înţelege ce este în neregulă cu peisajul ăsta. Copilul este târât cu forţa în beciul emoţional în care-şi trăieşte existenţa societatea umană şi adulţii societăţii, este forţat să adopte filozofi şi învăţături respingătoare şi terifiante, şi este forţat să le adopte ca aspecte fireşti ale vieţii, este obligat sub o formă sau alta, să aplice aceste crime iresponsabile în lumea reală, astfel, întreaga personalitate a copilului este modelată forţat de către adulţii din preajma sa, şi fără a exista o cale de ieşire disponibilă copilului, iar singura opţiune a unei fiinţe mult prea firavă pentru a se opune fizic celor ce se organizează în grupuri, cu scopul de a-i îndesă cu forţa informaţii pe gâtul îngust şi fragil de copil, fiind, predarea în faţa inamicului, abandonul propriei vieţi şi a propriilor vise.

Astfel, abandonează tot ceea ce el ştie instinctiv. Încearcă din răsputeri să-şi pună visele în practică, printre pretenţiile şi obligaţiile sociale, ce intră în conflict cu planul genial pe care copilul îl are încă din primii ani de viaţă, însă, el este doar un fiinţă micuţă, aflată într-o lume în care, nişte uriaşi cu mintea goală şi amorţită de drama socială, numiţi adulţi, nu înţeleg ce se întâmplă în mintea copilului, nu înţeleg cât de complex şi eficient gândeşte copilul, ei fiind preocupaţi să observe doar stângăciile copilului ce exersează mersul pe sârmă, şi nu înţeleg că acest copil o să devină expert în mersul pe sârmă, dacă este lăsat să exerseze. Ei nu înţeleg că acest copil este

în controlul vieţii sale, mai mult decât sunt ei, adulţii. Nu înţeleg că micuţii copii frământă şi abundă de calităţi, şi sunt atât de multe, încât, copiii nici nu ştiu ce să facă mai întâi, exasperându-i pe adulţi încercând să le facă pe toate odată, şi trecând rapid de la una la alta, iar adultul spune iritat:

- Ai început una, păi du-o până la capăt!, *iar copilul spune:*
- Păi simt altceva acum. Nu mai am chef s-o fac p-asta, am chef s-o fac p-astălaltă!,

Însă copilul nu ştie să-i spună adultului că emoţia este importantă, nu activitatea fizică.

Poate te întrebi, ce treabă are arborele genealogic cu toate aceste lucruri? Are, pentru că lumea asta funcţionează în tipare, iar tiparul social actual, este unul prin care, stările mintale şi emoţionale ce au provocat adevărate drame înfiorătoare, violenţă, genociduri, şi aproape în permanenţă războaie, au fost cultivate, hrănite, menţinute active şi încurajate, mai mult sau mai puţin intenţionat, PRIN EDUCAŢIE, indiferent dacă educaţia a fost făcută de către familii, de către diferitele sisteme de învăţământ, de către biserică, de către şcoli militare, sau mass media mai recent. Totul se perpetuează. Asta este mecanica, şi nu există o alta. Nu există o altă modalitate prin care să fie realizat un astfel de climat violent şi distructiv, decât, prin educaţie, prin perpetuarea unor idei, a unor învăţături, a unor aşa zise lecţii de viaţă, ce au ca scop declarat,

“*evitarea repetării evenimentelor negative”*,

, însă, cumva, această formă şi perspectivă de prevenţie, reuşeşte să facă exact opusul. Se perpetuează de atât de mult

timp acest tipar, încât, orice om sănătos la cap îşi imaginează că lucrurile nu mai pot fi îndreptate, iar dacă mai pot fi îndreptate, dacă omenirea mai are puterea de a-şi schimba tiparul aplicat până-n prezent, o poate face doar în foarte multe generaţii.

Ei bine, eu nu sunt un om normal, sau sănătos la cap, dacă sănătatea mintală este înţeleasă prin a sta degeaba şi-a aştepta să-mi rezolve alţii provocările vieţii personale. Pentru că am vorbit despre arborele genealogic şi despre generaţii, trebuie înţeles că, rămurica de pe creanga arborelui genealogic pe care ne aflăm noi în prezent, poate fi întreruptă într-o singură generaţie, iar acest şoc social, nu are nevoie de 50 de ani, şi de un miliard de miliarde de catralioane de zilioane de dolari, multiplicaţi cu euro şi împărţit la leul românesc, fiindcă, nu este necesar să fie schimbat absolut nimic în structura fizică a societăţii umane şi a sistemului educaţional.

- Absolut toate problemele lumii sunt probleme de percepţie!

- Ce este percepţia?

- Este informaţie!

- Ce este informaţia, şi din ce este compusă ea?

- Informaţia, este doar o adunătură de cuvinte, ce puse la un loc, formează fraze, însă, conţinutul acestor fraze, au puterea de a-l convinge pe omul neinformat şi care nu înţelege cum funcţionează, să facă lucruri ce-l oripilează chiar şi pe el, asta, după ce trece euforia generată de chimicalele eliberate de creier în organism, iar chimicalele, sunt eliberate în urma imaginilor asociate cu fiecare cuvânt din interiorul frazelor. Aşadar, nimic nu este accidental, şi de neînţeles.

Imaginează-ţi toţi profesorii, înţelegând şi privind omul şi viaţa pe planeta noastră albastră, dintr-o astfel de perspectivă, o perspectivă din care, le explică micuţilor copii că oamenii au făcut lucruri rele, iar după ce le rosteşte această frază, le explică şi în ce fel au gândit acei oameni violenţi, ce procese interne au avut ei, din ce perspectivă au privit viaţa, ce tipar de gândire au avut cei ce i-au educat, cât de limitaţi în gândire au fost educatorii lor, fie ei părinţi ori profesori. Imaginează-ţi profesorii explicându-le copiilor ce potenţial extraordinar au ei, fiecare în parte, că acest potenţial este diferit pentru fiecare persoană, că această lume este grozav de ofertantă în oportunităţi, că ei nu trebuie să concureze cu nimeni pentru absolut nimic, fiecare având în ei absolut tot ce au nevoie pentru a realiza tot ce-şi doresc, fără să îmbrâncească o altă persoană, fără să invidieze ori să urască, şi imaginează-ţi că profesorii poartă astfel de conversaţii cu micuţele suflete înfometate de poveşti şi informaţii, fără a-i ameninţa cu note, calificative, pedepse, ofense, sau tot felul de etichete medievale, folosite de cei ce n-au înţeles absolut nimic despre viaţă şi fiinţele ce alcătuiesc această fascinantă realitate.

Copiii sunt ochi şi urechi atunci când le vorbeşti frumos, când nu-i ameninţi, şi le permiţi să fie acolo doar dacă doresc ei, şi simt ei curiozitate şi interes pentru informaţia oferită. Cu cât mediul înconjurător este mai relaxat, şi mai calm, şi mai fericit, şi mai iubitor, cu atât mai probabil copilul o să preia ritmul, atmosfera şi perspectiva celor ce-l informează. În astfel de condiţii, copilul nu prea poate ajunge un om distructiv şi temător. Vorbim despre fizică, nu vorbim despre optimism sau noroc. Vorbim despre mecanica acestei lumi şi a oamenilor ei, şi nu este necesară decât o singură generaţie de profesori şi părinţi, pentru a decide soarta copiilor şi

adulţilor, generaţii de-acum înainte. Vorbim doar despre disponibilitatea oamenilor de a fi oameni, de a nu mai trăii în negare, de a nu se mai minţii singuri, de a pune mâna pe treabă, de a-şi cultiva o mână de principii groaznic de simple, şi logice, şi raţionale, şi mai ales, paşnice, ce sunt în mare parte disponibile în această carte.

Hai s-o spunem în felul următor, ca să fie lucrurile cât de simple şi de clare cu putinţă:

- *Nu este necesar decât,* să dispară *agresivitatea din educaţie, seriozitatea, dramatismul, pedeapsa de orice fel, orice fel de obligativitate cerută copiilor, să dispară ideea de programă şcolară, să dispară nota şi diferenţierea de orice fel pe care şcoala o face între copii, să fie toţi copiii o apă şi-un pământ, şi să li se acorde atenţie separată, în funcţie de particularităţile şi preferinţele şi starea emoţională de moment a copiilor, s*ă li se permită copiilor *dezvoltarea în ritmul propriu, nu după nişte standarde inventate imediat după extincţia dinozaurilor. Este important să nu li se mai ceară absolut nimic, şi să nu mai aibă nimeni absolut nici o pretenţie de la ei. Într-un astfel de climat, copiii vin singuri la educaţie, şi progresează şocant de rapid, mecanismele interne şi de absorbţie a informaţiilor, ce le gestionează dezvoltarea, aflându-se la turaţie maximă într-un astfel de mediu, creat deliberat de către adulţii prezenţi în vieţile lor, fie ei profesori, ori simplii părinţi.*

Au testat alţii teoria asta, şi o tot fac deja de multe decenii în diferite părţi ale planetei, aşadar, nu este un caz izolat, cel al şcolii britanice Summerhill. Nu trebuie să inventeze nimeni roata, trebuie doar copiată schema după care a fost realizată şi perfecţionată această roată, de cei cu mintea mai limpede, iar

aceşti oameni, sunt deosebit de primitori şi deschişi cu cei ce au interesul copiilor ca prioritate.

3 LUMI , Microscopul, Telescopul şi Conştiinţa

Pentru că tot am vorbit despre arborele genealogic, despre strămoşi, şi mai ales, despre faptul că, societatea umană pune în scenă de secole aceeaşi piesă, schimbând doar decorul, tiparul vieţii rămânând acelaşi, ei bine, cum lumea asta funcţionează în tipare, un tipar interesant îl reprezintă şi tiparul vieţii aproape neschimbat din cele două perioade îndepărtate ce le despart mai bine de 400 de ani, una, dinaintea invenţiei microscopului, iar cea de-a doua, din prezent.

Primul microscop funcţional, a apărut în 1608, mulţumită unui olandez pe nume Hâns Lippershey, iar primul telescop, a fost creat în 1610, de către Galileo Galilei, însă, după o idee şi o schemă deja existente. Cele două lumi total străine omenirii şi descoperite aproape concomitent, au fascinat şi au ţinut ocupate, generaţii întregi de oameni interesaţi de necunoscut, de misterul produs de acesta, şi mai ales, de valoarea inestimabilă a posibilelor aplicaţii pe care le reprezentau detaliile descoperite în aceste teritorii neexplorate, de a căror existenţă omul nici măcar nu era

conştient, până ce, aceste două invenţii nu au făcut cunoscută prezenţa lor. Cele două lumi au fost dintotdeauna la vedere, însă, în mod paradoxal, au fost şi invizibile, fără informaţiile şi ustensilele potrivite accesării unor detalii indisponibile ochiului uman.

Interesant este că, după apariţia microscopului şi a telescopului, viaţa personală a oamenilor simplii nu s-a schimbat aproape deloc, şi în mod absolut ciudat, exact acelaşi tipar al vieţii, banal, plictisitor şi lipsit de mister şi pasiune, îl trăiesc cei mai mulţi dintre oamenii planetei şi astăzi, 400 de ani mai târziu.

După ce microscopul şi telescopul au fost descoperite, omenirea s-a schimbat radical, şi în special medicina, oamenii de ştiinţă având în sfârşit o cale să privească dincolo de simptomele vizibile prezente doar la suprafaţa trupului uman. Au urmat 400 de ani foarte interesanţi pentru cei implicaţi în înţelegerea detaliilor din care este compusă lumea noastră, faţa omenirii schimbându-se radical, periodic, fără încetare, şi într-un ritm din ce în ce mai alert, iar când omenirea credea că le-a văzut şi le-a descoperit pe toate, aţintindu-şi întreaga atenţie către invenţii şi tehnologie,

“*a mai fost descoperită încă o lume”*,

, ce promite să fie apogeul şi descoperirea finală a fiinţei umane, ce va elibera întreg potenţialul uman, şi va pune la dispoziţia omenirii orice resursă necesară progresului umanităţii, fără limite şi fără niciun fel de pericol, precum cel reprezentat de tehnologie, prin diferitele invenţii ale omului până în prezent, şi mai ales, prin modul în care liderii temători şi limitaţi în gândire, ai naţiunilor considerate superputeri, au ales să folosească invenţiile respective.

Bineînţeles că această nouă lume descoperită de către omenire, este

„*Conştiinţa*”.

Conştiinţa nu a fost deloc descoperită acum, ci mai degrabă, redescoperită, readusă în atenţia celor ce doresc să o utilizeze, fiind descoperită şi folosită cu mii de ani urmă, însă, ignorată de omul modern, ce a ales calea tehnologiei, prezentând omenirii o altă perspectivă disponibilă, ce trebuia totuşi explorată, şi care, a adus beneficii importante progresului societăţii umane. Însă, această cale a tehnologiei şi-a cam atins limitele disponibile nivelului actual al conştiinţei umane, limite impuse, aşa cum am mai discutat, de starea paranoică a populaţiei umane, ce-şi pune singură piedici, şi îşi limitează accesul mai departe la invenţii şi tehnologii disponibile, invenţii şi tehnologii atât de rafinate, de complexe, şi totodată, atât de periculoase, încât, nu mai pot fi accesate de fiinţa temătoare, distructivă, şi cu un nivel redus al conştiinţei, aşa cum este omul modern, fie el chiar şi om de ştiinţă, ce este şi el afectat de climatul copilăresc, produs de restul societăţii umane.

Când vorbim despre Conştiinţă, vorbim despre,

„*Vise Lucide, despre QiGong, despre Reiki, despre Yoga, despre EFT (Emoţional Freedom Technique, în traducere, Tehnica Libertăţii Emoţionale), despre ESP (extrasensory perception, în traducere, percepţie extrasenzorială), despre Proiecţii Astrale, similare Viselor Lucide, despre Channeling, şi chiar Mentalism*”,

, acestea din urmă fiind discipline şi ustensile despre care

n-am discutat, însă, mediul online este foarte bogat în informaţii, pentru cei fascinaţi de potenţialul uman, şi mai ales, cel personal.

Acest subiect, este cumva la limita ridicolului, fiind întruchiparea conceptului de tragicomic în societatea umană, prin teama generată de orice detaliu cu adevărat inteligent, şi cu un potenţial chiar pacifist, în această ecuaţie imposibilă, numită Umanitate. Teama generată de astfel de aspecte ridicol de simple şi de fireşti, este rezultatul unor secole de traume colective, formate prin învăţături religioase şi diferitele forme de guvernare asupritoare, ce s-au tot aflat la conducerea umanităţii, ultima, cea mai înşelătoare şi cea mai parşivă dintre ele, fiind chiar democraţia, ce a pus la dispoziţia oamenilor

"*libertatea de a protesta",*

, inventând astfel, cea mai eficientă formă de eliberare a presiunii din oala cu ciorbă, oală ce este amestecată fără încetare, pentru a nu se liniştii niciodată, menţinând astfel, o stare continuă de confuzie, ce-i împiedică pe oameni să aibă parte de momente de luciditate şi claritate.

Este o situaţie comică, această teamă iraţională de propriul potenţial, în condiţiile în care, sensibilizarea conştiinţei personale la detaliile subtile prezente peste tot în jurul nostru, necesită doar FERICIRE. Necesită calm, linişte, optimism, entuziasm, pasiune, dragoste, necesită sentimente pe care în mod absolut bizar şi de neînţeles, omul a ajuns să le urască, să le dispreţuiască, să le considere siropoase şi dizgraţioase. Ei bine, îmi pare sincer rău, însă, acolo se află potenţialul uman, potenţial la-ndemâna fiecărei fiinţe umane, şi totodată, de neatins de către aroganţii planetei, fie ei lideri de state,

oameni de ştiinţă, sau simpli muncitori în economie.

Toate acele termene enumerate mai sus, Vise Lucide, ESP, Channeling, sunt doar extreme pozitive ale potenţialului uman, şi al conştiinţei de care dispune fiecare persoană, indiferent dacă persoana înţelege ce este conştiinţa, sau că are una, iar aceste discipline, sunt pentru cei cu simţ mai dezvoltat al aventurii, însă, ele nu sunt deloc necesare accesării inspiraţiei şi unui sentiment de control al vieţii, ce ulterior, produc rezultate pozitive în viaţa persoanei ce-şi doreşte control şi progres deliberat. Fericirea, calmul şi pasiunea, sunt suficiente pentru schimbarea tiparului vieţii, deoarece, schimbarea tiparului emoţional, o să te inspire în cele din urmă, să cauţi informaţii şi ustensile necesare unui progres continuu şi la un nivel superior celui actual.

Aşadar, nimic nu este obligatoriu. Ai toate opţiunile disponibile, chiar şi aceea de a nu face în continuare nimic interesant cu viaţa personală.

Este alegerea ta.

TERMINATORUL şi CONŞTIINŢA

Starea dominantă a umanităţii este una dramatică, paranoică, apocaliptică, şi aşa cum am mai explicat, etajul emoţional la care se află o persoană, sau un colectiv de persoane, indiferent de dimensiune, o să producă un anumit tipar al ideilor, iar acele idei, nu sunt nici pozitive, nici negative, ele sunt doar idei disponibile la etajul emoţional respectiv. Îţi poţi da seama la ce etaj emoţional se află societatea umană, şi după tiparul scenariilor scrise de scenariştii industriei cinematografice şi cerute de populaţie, iar tiparul de zeci de ani deja, este acela al

"*extincţiei umane*".

Indiferent că ne atacă extratereştrii, că este creat vreun virus şi ne transformă pe toţi în zombi, că începe un nou război mondial, că iese monstrul din adâncuri şi ne papă pe toţi, că Dumnezeu cu potopul, că diavolul cu armata de monştrii, că este creată inteligenţa artificială şi ne omoară pe toţi să protejeze planeta de noi, sau, aceeaşi inteligenţă

artificială se trezeşte cu o dorinţă pasională de a-şi crea roboţi, pentru a stăpânii lumea, aceste două din urmă, fiind cele cărora vreau să le acord puţină atenţie, însă, toate intră în acelaşi tipar al temerilor nu tocmai justificate, şi care, nu ajută nimănui la absolut nimic, singurul câştig fiind doar cel comercial.

Terminatorul. Au fost făcute suficiente filme, pentru a se intra deja într-o rutină a promovării ideii de, sfârşit al umanităţii în urma creării inteligenţei artificiale, ce pune stăpânire pe arsenalul nuclear al omenirii, însă, apare eroul ce se dă de trei ori peste cap şi rezolvă situaţia. Populaţia majoritară a planetei nu prea este la curent cu ce se întâmplă în lumea asta, şi nu prea este la curent cu faptul că, studiul conştiinţei umane a strâns deja multe decenii, în care, oameni simpli au demonstrat abilităţi extraordinare (*din perspectiva omului ce le vede la televizor pentru prima oară*), însă, absolut fireşti şi banale din punctul meu de vedere, ţinând cont că, asiaticii au produs cu milenii în urmă medicina sistemului bioenergetic al omului, informaţiile acestei descoperiri milenare, fiind accesate prin aceleaşi metode ca şi cei ce demonstrează diferite abilităţi în zilele noastre, şi anume, prin disciplină mintală.

Programele ce incurajează dezvoltarea personală, şi numărul celor ce se folosesc de ele cu scopul îmbunătăţirii calităţii vieţii, a explodat în ultimii 20 ani, iar o matematică simplă arată că, majoritatea oamenilor vor renunţa la teamă şi vor apuca frâiele vieţii, iar prin intermediul acestor informaţii, îşi vor îndrepta atenţia către propria persoană şi propriul potenţial, înainte ca Terminatorul sau Inteligenţa Artificială să fie create, iar ele să poată devenii un pericol real pentru umanitate.

Cei ce înţeleg cu adevărat conştiinţa umană, înţeleg

ce paletă de opţiuni şi variante disponibile au oamenii prin accesul deliberat la propria conştiinţă, şi înţeleg cât de improbabil, chiar imposibil mai este, ca un eveniment catastrofal să mai aibă loc pe Pământ.

Totul o să fie în regulă, cu toată acţiunile violente şi pline de teamă din ultima vreme.

O VIAŢĂ DE LUX

Vreau să fac o scurtă paranteză, pentru că tot am vorbit despre potenţialul uman, pentru a clarifica puţin ideea de sărac, de ieftin, de resurse ale planetei pe sfârşite, sau alte etichete şi definiţii, ce menţin activă o atitudine resemnată a majorităţii populaţiei umane.

De-a lungul timpului, au trăit mulţi oameni înţelepţi, ce nu s-au putut abţine din a-şi împărtăşii opinia şi perspectiva cu restul lumii. Una dintre cele mai importante învăţături împărtăşite de un astfel de înţelept, a fost ideea conform căreia, resursele planetei sunt limitate, oferind metafora,

"*resursele sunt precum o plăcintă*",

, lansând în atmosfera conştiinţei umane colective, ideea conform căreia,

„*fiecare are dreptul doar la o felie, mai mică sau mai mare din această plăcintă metaforică, în funcţie de statutul social, de inteligenţă, de calităţi, de efortul depus*",

, sau alte scuze şi explicaţii irelevante şi greşit interpretate, ţinând cont de principiile reale ale acestei lumi, ce ţin de mecanică şi fizică, nicidecum de noroc, sau efort depus, şi în nici un caz, de familia în care s-a născut persoana, oricare ar fi ea.

Mare atenţie. Eu nu încurajez pe nimeni la iresponsabilitate, ci la claritate în definiţii, în informaţii, în percepţia reală şi corectă a ceea ce este cu adevărat posibil şi accesibil în lumea noastră, a dreptului fiecărei persoane de-a alege în funcţie de preferinţe şi disponibilitatea de a-şi asuma răspunderea, şi a-şi dezvolta resurse proprii, prin care aceste alegeri să devină posibile.

Conform potenţialului real al fiecărei persoane, n-ar trebuii să existe decât două calităţi a produselor şi serviciilor disponibile în societatea umană, şi anume, LUX, şi SUPER-LUX. Hai să-ţi explic şi de ce. Indiferent de nivelul de trai actual, sunt lucruri pe care nu ţi le poţi permite. Pentru că nu-ţi poţi permite ceva anume, cauţi o variant*ă* mai ieftină şi de-o calitate inferioară, şi cumperi această variantă în detrimentul dorinţei reale, în detrimentul obiectului sau experienţei ce ţi-a cutremurat sufletul de dorinţă şi pasiune. Viaţa şi personalitatea fiinţei umane, sunt compuse din detalii groaznic de subtile şi insesizabile, aşadar, prin astfel de experienţe, în care, îţi doreşti ceva şi nu găseşti resursele pentru a procura exact lucrul dorit, însă, procuri o variantă inferioară, tu fără să realizezi, exersezi ideea conform căreia, eşti prea sărac(ă), şi exersezi ideea conform căreia, eşti prea sărac(ă) pentru că nu ai un loc de muncă suficient de bine plătit, exersezi ideea conform căreia, nu ai un loc de muncă suficient de bine plătit, pentru că nu ai prea multă şcoală de

calitate, diplome şi certificări, exersezi ideea conform căreia nu ai multă şcoală de calitate, diplome şi certificări, pentru că nu eşti suficient de inteligent(ă), că nu ai calităţi şi daruri de la Dumnezeu, şi orice altceva le mai trece oamenilor prin cap în astfel de momente, în condiţiile în care, toate sunt doar scuze ale omului din peşteră.

Ori de câte ori ai parte de astfel de experienţe, te obişnuieşti cu ideea că asta este realitatea, că asta este pătura socială din care faci parte, că doar calitatea asta îţi este accesibilă, şi că n-ai dreptul să speri la mai mult, gândind că, pur şi simplu, este o diferenţă fizică între tine şi cei ce-şi permit exact lucrul la care tu visezi. Ori de câte ori faci un astfel de exerciţiu, se ancorează din ce în ce mai adânc percepţia deloc adevărată, conform căreia, nu ai de ales, nu ai nici un fel de control, nu este nimic de făcut pentru a schimba situaţia, viaţa te depăşeşte, şi ar fi o idee mai bună să nu mai speri, să nu mai visezi, să renunţi în totalitate. Ori de câte ori faci un asemenea exerciţiu, te îndepărtezi din ce în ce mai mult de la *adevărata realitate* a lumii în care trăieşti, o realitate extrem de flexibilă, plină de opţiuni şi variante, în care, TU, ai un potenţial şi un control, ce depăşeşte orice limită a imaginaţiei tale actuale, iar această imaginaţie trebuie actualizată, pentru că tocmai această imaginaţie este cea ce-ţi oferă o primă dovadă a potenţialului personal, şi a ceea ce este potrivit şi disponibil pentru tine. Bineînţeles că imaginaţia nu este de ajuns, ea mai trebuie susţinută şi cu dovezi, dovezile trebuiesc susţinute de cultivarea unor resurse, pe care îţi promit că le ai, şi le ai cum nu ţi le poţi imagina în momentul de faţă, însă, ele trebuiesc descoperite, exersate, cultivate, hrănite, prin informaţii corect interpretate, şi proceduri diferite de cele ce ţi-au format tiparul actual al vieţii.

Ori de câte ori cumperi un lucru afirmând că eşti prea sărac(ă) să-ţi poţi permite altceva, te resemnezi, adopţi o atitudine abătută, tristă, iar într-un astfel de climat pe care ţi-l creezi tu singur(ă), nici măcar nu-ţi trece prin cap să-ţi trăieşti viaţa informându-te, învăţând noi lucruri despre tine, despre viaţă, despre lume, făcând noi cursuri, noi specializări, cu alte cuvinte, nu-ţi trece prin cap să-ţi trăieşti viaţa dezvoltându-ţi noi opţiuni, ca, într-o perioadă oarecare de timp, să ai la dispoziţie mai multe resurse cultivate, să cunoşti mai multe domenii, şi periodic să cauţi alternative profesionale prin care să ai în permanenţă parte de progres, să simţi în permanenţă că ceva se schimbă, inclusiv din punct de vedere financiar.

Dacă fiecare copil ar fi educat să se perfecţioneze constant, şi aşa cum îi oferă trupului alimente şi lichide, să-i ofere şi conştiinţei noi informaţii din toate domeniile posibile, te asigur că n-ar mai exista produs second hand, n-ar mai exista o piaţă auto cu maşini de proastă calitate, făcute pentru cei mai săraci, în schimb, ar exista doar Mercedes, Maybach, Rolls Royce pentru cei pasionaţi de LUX, BMW pentru cei ce vor o combinaţie, Lamborghini, Ferrari şi altele, pentru pasionaţii de maşini Super Sport. Ar exista doar o mână de mărci auto, deoarece, oamenii ce se înţeleg pe sine şi înţeleg lumea în care trăiesc, înţeleg toate aspectele vieţii, inclusiv pe cele financiare, aşadar, n-ar mai exista apartamente înghesuite, gândite de către dezvoltatori cu scopul de a îngrămădii cât mai mulţi săraci în ele, ştiind că nu-şi pot permite un apartament spaţios şi cu dotări exotice. N-ar mai exista astfel de produse ieftine şi de proastă calitate, fiindcă, n-ar mai exista o piaţă pentru ele.

În tiparul actual, prin care, informaţia deţinută de omul de rând îl împiedică să aspire la mai mult, motiv pentru care, consumă tot ce este mai ieftin şi mai prost, crezând că nu-şi

poate permite mai mult, într-un astfel de tipar, societatea se învârte într-un cerc vicios, în care, calitatea produselor şi a serviciilor scad de la an la an. Astfel, omul cere produse mai ieftine şi mai proaste calitativ cumpându-le pe cele existente, iar producătorii, oferă produse ieftine şi slabe calitativ, fiind cele mai vândute, aşadar, fiind cele cerute de piaţă.

În toată această ecuaţie, cel mai mult are de pierdut conştiinţa umană, capacitatea omului de privii raţional viaţa şi aspectele sale, şi capacitatea omului de a oferii copiilor sfaturi şi informaţii, ca măcar ei să aplice un alt tipar de gândire, iar acest cerc vicios negativ dintre producători şi cumpărători, să ia o altă turnură şi să înceapă rotaţia într-o altă direcţie, într-una pozitivă.

Idei conform cărora, resursele Pământului sunt pe terminate, sau, banii planetei sunt puţini şi trebuiesc împărţiţi cu grijă, astfel de fraze sunt rostite doar de omul simplu şi neinformat, cel ce, dintr-un motiv sau altul, nu-şi permite mai nimic. Astfel de fraze nu se află niciodată în vocabularul omului de succes, şi nu pentru că-şi permite acum mai mult decât ceilalţi, ci, pentru că a gândit de maniera asta înainte să-şi permită. Hai să luăm un exemplu din lumea reală, să înţelegem şi de ce. Să luăm ca exemplu fotbalul. În urmă cu 30 zeci de ani, un fotbalist primea premii mai mult simbolice, astfel, prin România, ei primeau un video, şi alte premii similare, în urma câştigării unei competiţii. Salariile peste tot în lume erau destul de mici, sumele plătite pe transferuri erau şi ele mici, însă, în fiecare an s-au împins aceste limite considerate imposibile cu numai 30 de ani în urmă. A fost de ajuns ca Real Madrid să plătească 90 de milioane de euro, considerată o sumă astronomică şi indecentă la vremea respectivă, ca apoi, să curgă în fiecare an cu transferuri similare, cluburile de fotbal găsind periodic resursele

financiare pentru a realiza transferurile dorite.

Lumea asta funcţionează în tipare, iar aşa funcţionează şi omul. Atunci când omul are o ţintă, când are o obsesie pozitivă, el sapă cu pasiune după resurse, şi găseşte o cale de a realiza ceea ce şi-a propus. Cât despre aspectele financiare.....se tipăresc bani în fiecare zi. Au ajuns în fotbal, de la câteva sute de mii, sau câteva milioane plătite pe un jucător în urmă cu 20-30 de ani, să plătească acum şi peste 100 de milioane, salariile fiind şi ele într-o continuă creştere. Lumea asta este într-o continuă expansiune, se dezvoltă în permanenţă, nu stă absolut nimic pe loc, iar astfel de idei, de genul,

„*nu sunt destui bani pe Pământ*”,

, sunt nişte glume. Omenirea a împins în permanenţă limitele considerată imposibile, şi o s-o mai facă şi-n continuare.

Etapa cu adevărat interesantă a societăţii umane, abia acum a început.

LEGISLAŢIA SOCIALĂ

Anul trecut, pe când eram într-o farmacie, în faţa mea se afla un băiat mişţocar, de până-n 25 de ani. În dialogul dintre băiat şi doamna farmacistă, acesta foloseşte o expresie mai neobişnuită, ce are dublu sens în farmacie. Cum farmacista nu a înţeles exact la ce s-a referit băiatul, a cerut lămuriri, iar el s-a iritat şi a ridicat tonul răspunzându-i la întrebare, după care, s-a întors spre mine şi a făcut un gest din tot corpul, ce semăna a:

- Ia uite-o şi pă' proasta asta!

După ce-a plecat băiatul mişţocar, doamna farmacistă a fost vizibil afectată de tonul copilăresc al tânărului, şi cât timp am stat eu acolo, s-a tot plâns unei colege farmacistă de scurta experienţă trăită. De-a lungul timpului, am fost de multe ori martor la astfel de interacţiuni lipsite de sens, şi care, ar fi putut fi evitate cu uşurinţă, dacă oamenii ar avea măcar un pachet elementar de principii comune,

“*incluse în educaţie”*,

, principii menite să fie aplicate atunci când doi sau mai mulţi oameni interacţionează unii cu alţii. Este important de înţeles că, o astfel de experienţă îţi poate da întreaga zi peste cap, ţinând cont de faptul că, în societatea noastră nu există nicăieri o şcoală, sau măcar o materie de PERCEPŢIE, prin care oamenii să fie sfătuiţi şi instruiţi în legătură cu felul în care trebuiesc gestionate astfel de situaţii comune tiparului nostru social.

Cum tot felul de anomalii sunt considerate aspecte fireşti în societate, este posibil să nu înţelegi unde este drama, şi să te gândeşti:

- *S-a supărat o farmacistă, şi ce, care e problema* că nu înţeleg?

Problema este că, noi am tot vorbit despre emoţii, despre scara şi etajele emoţionale, iar fără informaţiile şi educaţia corespunzătoare cultivării resurselor necesare gestionării unei astfel de experienţe, persoana poate rămâne în starea respectivă întreaga zi, şi se poate duce acasă la copil şi la partenerul de viaţă în această stare nervoasă. Când apare copilul pus pe joacă şi pe şotii, şi face vreo două gesturi mai îndrăzneţe din dorinţa de a se juca cu mama lui, dacă această mamă nu ştie să-şi lase nervii la intrare în casă, o să se răstească la copil, şi-o să fie iritată de cheful de joacă al micuţului, iar de vină n-o să fie răutatea mamei, ci diferenţa dintre etajele emoţionale la care se află cei doi, mama şi copilul. Mama, s-ar putea să nu ştie să-i explice copilului că nu el este de vină, copilul, mai mult ca sigur gândeşte că el a făcut ceva de şi-a supărat mama, iar dialogul cu soţul s-ar

putea să decurgă la fel şi să fie plin de tensiuni. Am explicat exact de ce dialogul este tensionat, şi anume;

"*Atunci când te afli la un etaj emoţional, ai acces doar la ideile şi frazele din tiparul stării emoţionale actuale, deci, o să-ţi vină în minte cele mai stupide lucruri disponibile la etajul emoţional la care te afli*".

Ca să ai acces la idei mai plăcute şi mai iubitoare, trebuie să găseşti o modalitate să urci câteva etaje emoţionale, până-n apropierea etajului celui în preajma căruia te afli, iar ca să ştii să faci un asemenea lucru, este necesar să te implici şi să exersezi deliberat o perioadă de timp.

În cazul în care ţi-ai imaginat ca fiind justificat conflictul cu o altă persoană, considerând că, doar ea are de suferit în urma superficialităţii şi imaturităţii tale, mai gândeşte-te puţin. Un copil trăit într-o familie în care, părinţii au periodic parte de astfel de experienţe, iar ei nu ştiu să le gestioneze, climatul familial al acelui copil o să fie unul dezechilibrat, iar pe termen lung, personalitatea copilului o să aibă serios de suferit şi o să devieze în cine ştie ce deviaţii comportamentale. După cum am mai explicat, cele mai comune şi mai dăunătoare suferinţe aplicate copilului, sunt mici ca intensitate şi se petrec pe durata unor ani.

Dacă nu eşti Maugli din Cartea Junglei, şi trăieşti şi tu în societatea asta, sau ai deschis vreodată televizorul şi te-ai uitat la ştiri din dorinţa de a te informa, probabil eşti la curent cu starea de tensiune dintre oameni, iar aici nu vorbim despre terorişti, sau americanii ce pun mâna pe arme şi trag în şcoli sau în cinematografe. Aici vorbim despre tensiunile mici, mult mai numeroase şi mai des întâlnite, şi te asigur că toţi cei ce intră în conflict unii cu alţii, nu sunt monştrii, şi nici

ei nu se consideră monştrii. Sunt doar simpli oameni, iar acei simpli oameni ce se jignesc, se ceartă, se bat, se dau în judecată, sau orice altceva îşi mai fac oamenii pe lumea asta, ei bine, oamenii ăia, sau cei cu care şi tu intri în conflict din cele mai ridicole motive, ar putea fi fraţii sau surorile tale, ei fiind simpli oameni, cu familii ca şi tine, cu părinţi, fraţi, surori, copii, vise neîmplinite, locuri de muncă stresante, ce-şi trăiesc vieţile la fel de neinformaţi şi fără resurse utile cultivate. Te asigur că, oricât de simple sau grave ar fi tensiunile dintre oameni, singurele motive pentru care sunt posibile tensiunile, sunt lipsa informaţiilor comune pe care să le cunoască şi să le respecte fiecare, şi atât. Ştiu că pare mai complicat datorită frecvenţei tensiunilor, însă, îţi aduc aminte că lumea asta funcţionează în tipare, aşadar, acelaşi tipar îl pun în practică mai toţi cei ce intră în conflict dintr-un motiv sau altul. Variaţiile cauzelor ce provoacă tensiuni sunt destul de mici, iar dacă înţelegi că oamenii sunt instigaţi,

“prin educaţie”

, unii împotriva altora, şi acorzi puţină atenţie detaliilor pentru care şi tu intri în conflict cu cei din jurul tău, o să începi să vezi ridicolul din toate tensiunile la nivel global.

Unul dintre cele mai distructive concepte gândite vreodată de oameni, este CONCURENŢA, sau competiţia. Oamenii, sunt educaţi încă de mici copii să concureze unii cu alţii, fără ca educatorii să izoleze acea stare mintală, acele sfaturi şi presiuni instigatoare, ca atitudinea competitivă să fie aplicată doar în cadrul sportului, sau unde sunt copiii instruiţi să concureze unii cu alţii. Pentru că nu se face muncă preventivă, pentru că nu se spune povestea până la capăt, să-i fie explicat copilului cu lux de amănunte, la ce

serveşte competiţia, când şi unde este ea utilă, şi când nu este deloc recomandată, copiii sunt lăsaţi să-şi dezvolte cea mai inconştientă şi mai distructivă atitudine unii faţă de alţi, dintr-o treabă făcută cu superficialitate de către adulţii educatori ai planetei.

Acest concept, al prevenţiei unor acţiuni negative în urma învăţăturilor primite prin educaţie, este numită ECOLOGIE de către cei din NLP, şi este unul dintre cele mai simple şi mai importante detalii ce lipsesc din educaţie.

Tensiunile dintre oamenii societăţii sunt într-un număr înfiorător de mare, însă, ele sunt ruşinos de simple ca şi cauze. Nu sunt lupte draconice între monştrii planetei, ce se luptă pentru teritorii de împerechere. Cauzele pentru cele mai frecvente tensiuni, sunt de-o banalitate înşelătoare, însă, pentru că ei au o viaţă întreagă de exerciţiu în acest tipar de gândire, au devenit experţi în a cauza tensiuni, sau, a găsii scuze pentru un conflict, pur şi simplu pentru că, este singurul aspect exersat în fiecare zi, şi niciunui om conflictual nu-i trece prin cap că, cel pe care-l urăşte atât de mult, este doar un om ca şi el, aflat în exact aceeaşi situaţie, şi că ei doi, cei ce acum sunt unul la gâtul celuilalt, au fost încă din copilărie asmuţiţi unul împotriva celuilalt, prin tiparul educaţional şi tiparul vieţii din societatea umană. Niciunuia nu-i trece vreodată prin cap că, dac-ar fi fost educaţi deliberat să fie prieteni cu toată lumea şi cu toate fiinţele planetei, acum ar fi fost cei mai buni prieteni, iar în loc să fie în conflict din nu ştiu ce motiv copilăresc, în schimb, ar fi colaborat şi ar fi rezolvat situaţia, cât ai zice, EDUCAŢIE INSTIGATOARE.

Pentru că sunt atât de multe conflicte între oameni, pare o sarcină imposibilă conştientizarea şi convingerea lor că au mai mult de câştigat de pe urma colaborării, şi pare, la prima impresie, să fie o sarcină imposibilă cultivarea unui pachet

de principii elementare, pe care ei să le respecte atunci când se află unii în preajma altora, însă, nu este deloc complicată, deja având loc o astfel de realizare la nivel global, atunci când a fost implementată "Legislaţia Rutieră". Abia în 1968 s-a început implementarea ideii, de,

„principii comune pe drumurile publice pentru toţi participanţii la trafic",

, şi au durat doar zece ani ca simpla şi fireasca idee a regulilor de circulaţie, să fie aplicată la nivel internaţional.

Cât de greu poate fi ca, autorităţile lumii să anunţe simultan, că cetăţenii planetei au fost, în mod neintenţionat, instigaţi împotriva altora, şi că a fost gândit un pachet de reguli elementare, pe care ei, cetăţenii, să le respecte, ca măcar o parte dintre tensiunile inutile să dispară, în timp. Bineînţeles că lumea asta este plină de ipocriţi neinformaţi, ce stau tare pe poziţii, afirmând că, ei niciodată nu sunt de vină cu nimic, şi că, ceilalţi sunt întotdeauna de vină, însă, mai sunt şi oameni maturi şi cu bun simţ, ce şi-ar dorii să ştie ce au ei de făcut pentru a trăii într-o lume mai puţin rea, rece şi răutăcioasă.

Hai să facem un exerciţiu de imaginaţie, pentru a da un exemplu de situaţie în care sunt disponibile două reacţii, una conflictuală, iar altă paşnică şi chiar educativă. Imaginează-ţi că te plimbi cu maşina, şi ajungând pe o stradă mai izolată, observi un copil desenând pe asfalt, aflându-se exact în mijlocul drumului, în pericol să fie accidentat de orice şofer vitezoman, sau mai neatent, ce stă cu ochii pe telefon şi trece pe acolo. Să ne imaginăm că tu eşti o fiinţă responsabilă şi indulgentă, opreşti maşina în faţa copilului să-l protejezi de alţi şoferi mai grăbiţi, şi-l laşi să deseneze în continuare,

fără să-l deranjezi. Să ne imaginăm că stai acolo vreo 5-10 minute, până apare unul dintre părinţi să vadă unde este copilul şi-n ce pericol se află el.

Din momentul ăsta, ai două variante la dispoziţie, în ceea ce priveşte atitudinea ta faţă de părinte. În prima variantă, îl faci pe părinte inconştient, iresponsabil, şi ce altceva îţi mai trece prin cap, iar în a doua variantă, îţi vezi de treabă, te bucuri că ai putut fi de ajutor, şi-ţi continui drumul.

Hai să luăm prima variantă, şi să ne imaginăm că-l faci pe părinte cu ou şi cu oţet, pentru gestul iresponsabil de a lăsa copilul nesupravegheat.

Ce crezi c-o să se întâmple în continuare?

În continuare, părintele ori se va simţii groaznic de vinovat, realizând în ce pericol s-a aflat copilul, ori se va simţii ofensat că ai îndrăznit să-i atragi atenţia cu privire la felul în care ar trebuii să-şi crească el copilul. Indiferent de situaţie, copilul o să aibă parte de o mustrare serioasă, poate şi de o pedeapsă, ca învăţare de minte să se mai joace în stradă, restul familiei vor afla şi ei ce a făcut copilul, şi se vor simţii şi ei speriaţi şi vinovaţi.

Hai să facem o recapitulare a stărilor emoţionale a celor implicaţi în scenariul de faţă. Tu te iriţi la culme criticând şi certând părintele, părintele şi ceilalţi membrii ai familiei sunt speriaţi şi supăraţi de pericolul în care s-a aflat copilul, copilul este speriat de familie explicându-i-se că ar fi putut da maşina peste el, şi probabil, mai este şi pedepsit, pentru că, aşa se înţelege educaţia în lumea noastră. Gândeşte-te o clipă şi explică-mi şi mie, cine are de câştigat din această variantă a situaţiei, în condiţiile în care, toată lumea iese şifonată de pe urma interacţiunii voastre.

Hai să luăm a doua variantă, şi să ne imaginăm că întâmpini părintele cu zâmbete şi cu asigurări că ai supravegheat copilul cu toată plăcerea, ca şi cum ar fi fost copilul tău, şi-i explici în felul următor:

- Fiecare copil trebuie să facă tot ce simte nevoia, atunci când simte el nevoia, nu când alegem sau când planificăm noi, pentru că, inspiraţia este foarte importantă, şi *este important să fie exersat*ă şi urmată *pe cât posibil. Este adevărat că l-a apucat pe copil inspiraţia în mijlocul străzii, însă, nu s-a întâmplat nimic grav.*

Imaginează-ţi că-i vorbeşti mai departe părintelui, şi-i explici în felul următor:

- În astfel de situaţii, cearta nu ajută. Trebuie să-i explici copilului cu înţelegere şi răbdare că nu se joacă în stradă, fiindcă, sunt maşini şi este periculos, şi-i explici de câte ori este nevoie, până este copilul pregătit să audă, deoarece, el ascultă altfel vocea părintelui când acesta îi vorbeşte frumos.

Ştiu că cei mai mulţi dintre adulţi or să fie ofensaţi, şi n-or să fie de acord cu următoarea afirmaţie, însă, şi adulţii sunt şi ei tot nişte copii, şi ascultă altfel când li se vorbeşte frumos. Dacă te-ai răţoii la părinte şi l-ai jignii, ar opune imediat rezistenţă, iar dialogul s-ar sfârşii urgent, ar rămâne fără rezultate, şi sunt toate şansele ca scenariul să se repete. Dacă în schimb, i-ai vorbii frumos şi înţelegător, sunt şanse mult mai mari ca dialogul să aibă efect, să impresionezi părintele, şi să fie mai atent pe viitor, ca urmare a climatului calm în care ai ales să-i vorbeşti.

Ştiu că ăsta este doar un scenariu, însă, lumea asta

funcţionează în tipare, iar acelaşi tipar poate fi folosit în mai toate situaţiile, şi aşa cum omenirea a reuşit să adopte o serie de reguli de circulaţie internaţionale, aşa se poate adopta şi o serie de Reguli Sociale, pentru a nu se mai calcă oamenii pe picioare. Nu este deloc atât de complicat pe cât s-ar crede, însă, este necesar să fie lăsată ipocrizia la o parte, fiecare dintre noi făcând mici rele pe care le etichetăm ca justificate, fiecare dintre noi fiind educaţi să le privim astfel, şi să ne minţim că noi nu facem parte din problemă, şi că, de vină sunt întotdeauna alţii.

Câte-un pic de rău mic, şi-n c-un pic de rău mai mic, se face un rău global, la care participăm toţi cei c-un rău mic şi pitic.

7 Miliarde de Oameni şi O Singură Conştiinţă

Mentalitate de Stup şi Conştiinţa Colectivă

Pentru capitolul ăsta trebuie să facem un exerciţiu de imaginaţie, şi o să folosim ca exemplu două surori, pur şi simplu, pentru că fetele sunt mai apropiate decât băieţii, astfel, fiind un exemplu mai bun şi mai credibil. Trebuie să facem un exerciţiu de imaginaţie pentru a înţelege mai bine legătura dintre oameni, şi cât de aberant este sentimentul de răceală sau indiferenţă faţă de o altă fiinţă, indiferent care este aceasta.

Gândeşte-te la o persoană foarte, foarte dragă ţie, o persoană în faţa căreia, te simţi în totalitate vulnerabilă, te simţi deschisă, simţi o libertate unică de a fi sinceră, de a-ţi exprima gândurile, ştiind că persoana asta dragă, nu te critică, nu-ţi reproşează nimic, şi simţi o conexiune cum nu mai simţi cu nimeni altcineva. Dacă nu ai pe nimeni deosebit în viaţa personală, imaginează-ţi cam cum ar fi o astfel de persoană, cine ar fi ea, cine ţi-ai dorii să fie, cum arată, cum

se comportă cu tine, cum se uită la tine, şi imaginează-ţi o fiinţă înţelegătoare, drăgăstoasă, iubitoare, înduioşătoare.

Este foarte posibil să nu ai pe nimeni similar în viaţa personală, astfel de trăsături înşirate de mine fiind destul de greu de găsit la oamenii din societatea umană, şi nu pentru că nu ar fi capabili de sensibilitate, ci pentru că, educaţia socială nu prea încurajează asemenea expresii comportamentale. Nu ştiu cât eşti de conştientă de ceea ce se întâmplă în lumea asta, însă, oamenii cu adevărat buni, cam au de suferit printre "*elevii şi studenţii"* societăţii, educaţi să profite de orice fraier naiv, ce crede că toţi oamenii sunt la fel de buni ca şi el.

Deci. Dacă ai o astfel de persoană minunată, sau ai reuşit să construieşti una din propria imaginaţie, hai să începem. Să ne imaginăm că ai o soră, în preajma căreia, te simţi liberă şi deschisă. Când sunteţi doar voi două împreună, în sfârşit este un moment de relaxare pentru amândouă, în care, nu mai simţiţi nevoia să minţiţi, să vă ascundeţi gândurile, nu mai simţiţi nevoia să staţi cu garda ridicată, pentru a nu fi rănite de profitorii lumii, ce par să aibă-n permanenţă planuri şi intenţii ascunse. Când sunteţi împreună, sunteţi în cel mai sigur mediu cu putinţă, un mediu construit de voi două, prin intenţiile voastre pozitive şi iubitoare, un mediu în care, nu concepeţi să vă faceţi rău una celeilalte.

Ai o astfel de imagine în cap*, a iubirii necondiţionate?*

Acum, cu această imagine şi această atmosferă perfectă şi dezarmantă, imaginează-ţi că voi două v-aţi născut în familii diferite, în ţări diferite, pe continente diferite. Imaginează-ţi că tu te-ai născut aici în România, iar sora ta s-a născut în Africa de Sud, şi aţi ales să călătoriţi în acelaşi moment, în Suedia, unde, pentru prima oară vă întâlniţi una cu cealaltă,

așa cum se întâlnesc doi străini accidental într-o țară străină. Imaginează-ți că nu v-ați întâlnit niciodată, nu v-ați văzut niciodată, niciuna dintre voi nu are habar cine este cealaltă, ce familie are, ce trecut, ce gânduri și ce planuri.

Acum vine partea importantă a acestui exercițiu, și anume; având amândouă în minte atmosfera minunată creată de voi, prin dragostea deosebită pe care o aveți una pentru cealaltă, simțind că ați călca pe oricine în picioare dacă i-ar face rău celeilalte, având această imagine în minte, iar în acest scenariu, în care, v-ați întâlnit pentru prima oară, eu vă întreb sincer pe voi două:

- *Ați concepe vreuna să-i faceți rău celeilalte*?
- *Aveți vreuna dintre voi vreun motiv rațional să o mințiți pe cealaltă, să vă simțiți în pericol una în compania celeilalte, să vă comportați cu garda ridicată, să vă priviți cu suspiciune? Are vreuna dintre voi planuri sau intenții ascunse?*
- *Dacă una dintre voi se simte defensivă și nu are prea mult*ă încredere în cealaltă, aducând argumente perfect valabile, adevărate și perfect justificate să nu aibă încredere în tine și în oameni, oare nu este posibil ca și cealaltă să aibă *exact aceeași vulnerabilitate, din exact același motive?*

Eu îți promit ca absolut toți oamenii sunt aproximativ în aceeași situație, neavând încredere unii în alții din aproximativ aceleași motive, și în mod paradoxal și tragicomic, crezând că doar ea(el) are aceste temeri, în condițiile în care, temerile întregii populații ale planetei, sunt aproape identice, sunt nejustificate, au la bază educația, au la bază interpretări greșite ale vieții, au la bază informații și învățături ale omului din peșteră, perpetuate de fiecare

generaţie, fiecare generaţie crezând sincer că-şi protejează puii băgând spaima-n ei, şi avertizându-i de existenţa monştrilor cu şapte capete, ce-i devorează pe cei inocenţi, buni şi înţelegători, pe cei ce au încredere în oameni şi-i tratează cu respect, pe cei iubitori şi atenţi, pe cei ce sprijină şi ajută, şi le oferă atenţie celor ce au nevoie de puţină atenţie. Absolut toţi oamenii sunt în exact aceeaşi situaţie, însă, 7 miliarde şi ceva de fiinţe umane, cred că situaţia şi temerile lor sunt unice, şi că, nici o altă persoană nu poate înţelege prin ce trece fiecare.

Lumea asta este grozav de comică şi fascinant de interesantă.

Am pomenit despre mentalitatea de stup şi conştiinţa colectivă în titlul capitolului. Ca să înţelegi prin ce trece o altă persoană, nu este necesar să treci şi tu prin aceeaşi experienţă, trebuie doar să-şi imaginezi că te afli în pielea ei, şi faci un exerciţiu de imaginaţie prin care te întrebi:

- Oare cum m-aş simţii eu dacă aş avea parte de experienţa asta?

Dacă iei fiecare situaţie din societatea noastră şi faci un exerciţiu de imaginaţie cu sinceritate, cu o dorinţă de a înţelege, şi ai încredere în ceea ce simţi, poţi înţelege cu aproximaţie aproape fiecare situaţie prin care trec oamenii, indiferent de natura situaţiei, şi n-ai da dovadă de slăbiciune dac-ai înţelege ce se întâmplă în jurul tău, în schimb, ţi-ai dezvolta sensibilitatea şi ai reduce riscul unor gesturi lipsite de omenie, înţelegând că, în ciuda numărului intimidant de oameni, gândim şi simţim toţi aproximativ la fel. Cel puţin,

am gândit şi simţit în copilărie, până am ajuns pe mâna adulţilor, începând procesul educaţional.

Eu nu te încurajez să-ţi trăieşti viaţa stând în permanenţă în pielea altora, ci doar atunci când arunci cu acuzaţii, critici, reproşuri, cuvinte urâte, ofensatoare, când ai pretenţia să adopte alţii un comportament la care nici tu nu te descurci prea bine. Recomandarea mea este, să faci tu mai întâi ceea ce ai pretenţia de la o altă persoană, ai grijă să nu te minţi în privinţa rezultatelor, iar când simţi nevoia să atragi atenţia cu răutate, abţine-te, deoarece, nu este treaba ta să controlezi ori să critici comportamentul altcuiva. Insectele n-o fac, şi uite ce bine se descurcă. Circulă toată ziua în aglomeraţia aia infernală, şi niciuna nu o deranjează pe cealaltă, nu se calcă pe picioruşe, nu se iau la bătaie. De ce? Pentru că-şi văd de treaba lor, îşi văd de ce au ele de făcut, şi nu-şi bagă antenele în vieţile altor insecte.

Ştiu că nu este ideală comparaţia cu o familie de insecte, noi fiind fiinţe mult mai complexe, însă, acolo unde educaţia este făcută cum trebuie, iar adulţii sunt raţionali şi conştienţi de propriile acţiuni, te asigur că poţi avea încredere într-un copil ieşit din mâna unor astfel de adulţi, ca el să trăiască, fără a-ţi pune ţie, sau unei alte persoane, viaţa în pericol. Oamenii sunt foarte responsabili atunci când sunt educaţi să fie responsabili, utili şi creativi, şi nu prea au gânduri macabre de-a face rău, decât atunci când li se cultivă asemenea idei şi nu li se oferă alternative.

Cât despre conştiinţa colectivă, se spune de atât de mult timp că, suntem cu toţii conectaţi la un anumit nivel al conştiinţei, însă, conexiunile sunt suficient de subtile, încât, să nu înţelegem ce simţim. Singurii oameni ce mai recunosc public astfel de experienţe ale conexiunii cu o altă persoană, sunt părinţii, ce jură că au simţit ceva atunci când copilul

a păţit un accident, partenerii de viaţă mai sensibili, ce povestesc experienţe similare, surorile mai apropiate, cu alte cuvinte, şi aşa cum am mai explicat şi în capitolul etajelor emoţionale, atunci când doi oameni sunt predominant la acelaşi etaj emoţional, iar într-un astfel de climat, legătura lor este foarte puternică, însă, aici vorbim doar despre emoţie, şi nu despre vreo componentă fizică ce diferă de la o persoană la alta. Cum lumea asta funcţionează în tipare, aşa cum conexiunea dintre doi oameni este puternică atunci când nu se tem unul de celălalt, exact la fel şi conexiunea dintre 7 miliarde de fiinţe umane poate fi la fel de puternică, atunci când oamenii nu mai sunt educaţi şi instigaţi să le fie temă unii de alţii.

Se spune de mult timp că, indiferent cât de mulţi oameni am fi fizic pe Pământ, în realitate, avem toţi o singură conştiinţă, o singură conexiune, şi nu suntem în nici un caz 7 miliarde de conştiinţe separate şi individuale. Suntem doar una, însă, pe noi ne sperie gândul conexiunii, deoarece, mai sunt şi criminali şi sociopaţi de toate felurile pe lumea asta, şi ne sperie gândul că am avea vreo legătură cu un astfel de monstru, ce ar putea virusa şi contamina conexiunea colectivă împărtăşită de toţi.

MARE ATENŢIE!!!

Eu nu încurajez la o percepţie, un comportament şi o atitudine iresponsabilă asupra vieţii, ca aceea de a avea încredere în fiecare fiinţă umană, gândind că toţi oamenii sunt buni şi inocenţi şi inofensivi. Educaţia paranoică şi îmbibată în teamă, a provocat grozav de multe deviaţii comportamentale, generând tot felul de şarlatani şi profitori, aşadar, ar fi total iresponsabil să te avânţi în lume cu braţele

deschise. Ce spun eu în schimb este că, aceşti şarlatani şi profitori, sunt rezultatul climatului în care au crescut şi s-au dezvoltat, nicidecum un aspect al răutăţii, sau al naturii umane şi genetice al acestora, sau ce-au mai inventat experţii lumii de-a lungul timpului. Este numai şi numai rezultatul dramei din educaţie.

Aşadar, eu nu încurajez la iresponsabilitate, ci la o informare mai atentă şi la un interes sporit pentru motivul real al variaţiei mari de nuanţe comportamentale, rezultate în urma educaţiei.

EDUCAREA CORECTĂ A COPIILOR

Capitolul ăsta este special pentru mămica de copil, pentru tăticul de copil, pentru bunica şi bunicul de copil, pentru orice fel de educator ce-şi petrece parte din viaţă în preajma copiilor, educându-i, informându-i, pregătindu-i pentru viaţă, pentru orice fiinţă umană ce n-a devenit încă un Grinch, şi-i mai bate încă inima în piept, oricât de puţin, şi se gândeşte sincer la viitorul copiilor, la fericirea şi sănătatea mintală a bucăţelelor de oameni vulnerabili, şi totodată, fascinant de capabili, creaţi cu măiestrie şi genialitate, de orice formă de inteligenţă ne-o tot crea pe noi cu încăpăţânare, tot populând planeta asta cu fiinţe ce reprezintă o provocare din ce în ce mai serioasă pentru siguranţa planetei şi a formelor de viaţă existente, fie ele şi bacterii.

Imaginează-ţi că societatea umană a devenit atât de eficientă şi de bine gândită şi organizată, încât, nu mai munceşte nimeni pentru bani. Oricât de greu ţi-ar fi să-ţi imaginezi aşa ceva, fă un efort. Imaginează-ţi că societatea umană s-a organizat atât de eficient, şi a făcut invenţii atât

de revoluţionare şi de utile, încât, se produce suficientă apă şi mâncare pentru absolut fiecare fiinţă de pe faţa planetei, se construiesc locuinţe la cele mai înalte standarde pentru fiecare persoană în viaţă, nu se mai face nici o diferenţă între omul alb şi cel negru, între hawaiian şi eschimos, sunt create haine şi orice fel de accesorii pe placul fiecărei persoane, totul este gratuit, orice experienţă, orice călătorie, oriunde, totul este perfect, iar oamenii trăiesc într-o armonie perfectă, motiv pentru care, nu mai are nimeni nevoie să mai muncească pentru absolut nimic, societatea umană fiind atât de avansată, încât, îi pune la dispoziţie micuţului copil, orice dorinţă îi poftește inimioara lui de copil pofticios, nesătul, şi veşnic dornic de mai mult.

Ai o imagine clară a unei asemenea realităţi?

Dacă da, atunci te întreb în felul următor:

- Cum ţi-ai educa şi creşte copilul, dacă ai trăii într-o astfel de lume?

Este cea mai serioasă întrebare pe care am pus-o în cartea asta.

- Cum l-ai educa pe copil?
- Ce stare emoţională ai avea dacă ai trăii într-o astfel de lume?

Dacă n-ai încă o imagine clară a ceea ce ţi-am cerut, mai citeşte o dată aceste rânduri, pentru că sunt cele mai importante lucruri de învăţat din cartea asta.

- Cum ţi-ai privii copilul dacă ar dispărea pur şi simplu presiunea financiară, dacă dintr-o dată ar dispărea orice nevoie de a mai avea bani?

- Cum ai privii copilul, cum ai vorbii cu el, cum te-ai comporta cu el, cum ai petrece timpul cu el, cum te-ai juca împreună cu el, cum ai privii viaţa asta, cum te-ai privii pe tine?

Este cea mai importantă realizare, şi cel mai important lucru pe care l-ai putea descoperii în lumea asta, şi anume, emoţia prezentă atunci când nu mai există presiunea banilor. De ce?:

"*Pentru că, asta este exact atmosfera pe care trebuie s-o construieşti în jurul copilului, şi exact aşa trebuie tratat copilul, ca şi când n-ar avea nevoie să facă absolut nimic, pentru nimic, niciodată şi sub nici o formă. Copilul trebuie tratat ca şi când viitorul lui este deja asigurat, indiferent ce decizii ia cu privire la viitorul său. Trebuie asigurat că nu există nici un fel de presiune sau obligaţie, că n-are nimic de făcut, că se poate relaxa, poate lenevii, îşi poate pierde timpul cum vrea şi cum simte el nevoia ori plăcerea*".

În mod paradoxal, când este în mod deliberat construită o astfel de atmosferă în preajma unui copil, copilul are mecanismele interne cel-l împing de la spate să-şi investigheze mediul înconjurător, motiv pentru care, se plictiseşte rapid stând degeaba, el neputând rezista cicălelilor acestor mecanisme, ce-i tot spun:

- Pune mâna şi face ceva, exersează ceva, citeşte, investighează ceva, află ceva, fă ceva copilule!!!!!

Astfel de lucruri îi spun mecanismele interne unui copil ce nu a fost intimidat, forţat şi presat să facă ceva împotriva propriei voinţe. Sunt sigur că-ţi vin în minte tot felul de copii problemă ai unor oameni importanţi, copii ce se drogau, sau provocau tot felul de situaţii neplăcute, rezolvate ulterior de către părinţii, însă, te asigur că acei copii n-au fost trataţi cu respect în timpul educaţiei, nu le-a fost acordată suficientă atenţie, adulţii din preajma lor nu au fost în nici un caz relaxaţi, nu au înţeles nevoile unui copil, sau cum se poartă un dialog cu unul. Sunt nenumărate lucruri deloc părinteşti pe care le fac părinţii neinformaţi, şi care nu înţeleg ce au de făcut în calitate de părinţi, crezând că banii suplinesc lipsa părintelui, atenţia acestuia, şi mai important, dragostea de părinte.

Totul funcţionează ca un mecanism, iar acest mecanism trebuie reglat, şi oricât de complex ar părea el, conţinând nenumărate arii ale vieţii, toate aceste arii au totuşi un element comun şi o componentă sinonimă cu eficienţa, cu garanţia, cu certitudinea, cu precizia, cu uşurinţa, o componentă care, dacă nu-ţi lipseşte din viaţă şi personalitate, şi ştii să o foloseşti cum trebuie, această componentă ţine loc şi de informaţii, şi de diplome, şi de calităţi native, şi de inteligenţă, această componentă înlocuieşte tot ce ar fi în mod normal necesar unei vieţi în care există progres cert, iar această componentă este:

„*Starea de Calm, de relaxare, de pace interioară ce urcă spre fericire, bucurie sinceră, pasiune, entuziasm, şi orice alt sentiment pozitiv mai există în lumea asta*”.

Deocamdată nu mă crezi, pentru că ai nevoie de propria ta experienţă, însă, aceste emoţii pozitive or să te ţină la

etajele emoţionale superioare, acolo unde există inspiraţie, înţelepciune, unde sunt idei bune, lucruri plăcute şi eficiente de spus unui copil ce se află în plină formare şi are nevoie de sfaturi, şi chiar dacă nu-ţi vin în minte lucruri deosebit de înţelepte de spus, te asigur că într-o stare deliberată de calm şi linişte, o să simţi o dorinţă foarte interesantă de informaţie, n-o să te poţi abţine şi o să cauţi cărţi, sau orice altă sursă de informaţii, în care, s-ar putea afla detalii necesare unui copil în dezvoltarea sa. Nimic nu funcţionează accidental, iar dacă tratezi astfel viaţa, o să treacă timpul de o manieră foarte interesantă şi eficientă. Dacă tu, adultul, îţi petreci timpul calm, şi în căutare de informaţii, şi te vede copilul interesat de progres, te asigur că acel copil n-o să prea înţeleagă ce înseamnă aia confuzie, neputinţă, frustrare, nervi, dat cu pumnul în pereţi sau trântind obiecte, ori rănind pe cineva în excese de furie, în schimb, o să fie calm, aşa cum te-a văzut pe tine chiar şi în momentele mai puţin pozitive, şi o să facă ce te-a văzut pe tine făcând, şi anume, o să investigheze pentru a afla are de făcut în situaţiile mai delicate.

Mie nu mi-a plăcut deloc gramatica în şcoală, fiindcă, nu mi-a explicat nimeni la ce-mi serveşte, motiv pentru care, mi-a fost greu să-i acord atenţie, cu toate notele slabe primite de la profesori. Abia acum, la maturitate, am înţeles ce importantă este această materie, după ce am descoperit că noi gândim în imagini, iar în dialogul cu o altă persoană, singura şi unica metodă pe care o avem la dispoziţie de a-i explica ce gânduri avem, sau orice dorim să exprimăm, este aceea de a traduce imaginile interne, în cuvinte şi fraze. Din punct de vedere mecanic, persoana respectivă ia cuvintele şi frazele pe care le-a auzit rostite de mine, şi face exact opusul. După ce am tradus în cuvinte imaginile din capul meu, persoana ia la rândul ei cuvintele şi le traduce înapoi în imagini, în propriul

creieraş, ca ea să înţeleagă ce i-a fost spus. Este absolut obligatoriu ca acele cuvinte să fie transformate în imagini, ca frazele auzite să aibă sens. Asta este mecanica. Dacă cel ce vorbeşte are un vocabular limitat şi o gramatică stângace, persoana ce trebuie să reconstruiască imaginile din cuvintele oferite, o să aibă probleme în a înţelege ceva din dialogul lor, deoarece, este nevoită, literalmente, să ia nişte imagini ce au fost transformate în fraze, şi să le reconstruiască folosindu-şi propriul vocabular. Atunci când vocabularul dintre două persoane, sau expresiile folosite de acestea, diferă, o să observi o confuzie foarte interesantă între cele două persoane, chiar dacă ele vorbesc aceeaşi limbă, pentru că, limba vorbită nu are nici o legătură cu ceea ce numim noi înţelegere, ci doar capacitarea oamenilor de a reconstruii cuvintele în imagini, folosindu-şi propriul vocabular "*învăţat*", iar această capacitate de a transforma cuvinte în imagini, se exersează, prin educaţie. Omul nu se naşte cu această abilitate deja formată.

Dacă adultul înţelege mecanica internă a acestui proces, şi-i explică micuţului copil de câteva ori, cu răbdare, şi cu o privire de om interesat şi fascinat de ceea ce spune, sunt sigur că minţile lor curioase vor fi şi ele la fel de fascinate de gramatică, şi o vor privii cu alţi ochi şi un alt interes, atunci când este construită o poveste interesantă în jurul unei materii complicate şi plictisitoare.

Ăsta este încă un motiv pentru care este important un nivel apropiat al principiilor, fiind important un pachet similar de reguli, ca oamenii să nu se calce pe picioare, însă, acest proces trebuie făcut cu mănuşi, cu delicateţe, cu zâmbetul pe buze, cu explicaţii din belşug, şi multă răbdare şi dragoste, iar copilul o să înţeleagă altfel, doar că, o să înţeleagă atunci când este el pregătit să asculte. Copilul îşi

dorește să înțeleagă, însă, își dorește să înțeleagă atunci când simte el momentul potrivit, nu atunci când este obligat, sau când decide programa școlară ca fiind momentul din punct de vedere biologic.

VIAŢA DELIBERATĂ

Ştiu că n-o să accepţi în momentul ăsta, însă, eşti un actor într-o piesă de teatru numită Viaţă, sau Societate, sau Existenţă, depinde cum vrei s-o numeşti, şi ai întreaga paletă de personaje la dispoziţie de interpretat. Poţi juca rolul unei persoane importante şi aventuroase, ce-şi trăieşte viaţa cu plăcere şi pasiune, sau poţi juca rolul unei persoane aproape invizibile, ce se chinuie să supravieţuiască. Până acum, detaliile rolului ce ţi-a fost permis să-l joci, ţi le-au ales cei ce te-au educat şi te-au format ca om, aşa cum şi lor le-au fost alese rolurile de către cei ce i-au educat, astfel, ei neştiind ce roluri sunt disponibile, ţi-au recomandat, sau chiar impus, un rol similar cu ceea ce au jucat şi ei de-a lungul vieţii.

Ei bine, acum ai de ales. Dacă până-n prezent, oamenii au trăit în bezna peşterii în care s-a aflat societatea umană, o societate în care, oamenii au trăit şi au fost educaţi legaţi la ochi, ameninţaţi şi intimidaţi într-un fel sau altul, de ceva vreme lucrurile s-au schimbat. În prezent, informaţiei îi este oarecum permis să circule, oamenilor le este oarecum permis

să acceseze informaţia dorită, şi chiar dacă încă se mai fac eforturi legale de stopare a răspândirii informaţiei, fenomenul a luat un avânt prea mare pentru a mai putea fi oprit fără revolte, tehnologia permiţându-le oamenilor să fie mai conectaţi decât au fost vreodată în istoria civilizaţiei umane.

Aşadar, trăim într-o perioadă foarte, foarte interesantă, o perioadă în care, lucrurile se vor schimba într-un ritm halucinant, iar oamenii rigizi, temători, şi în continuare dependenţi să le dicteze alţii paşii prin viaţă, prin reguli şi legi iraţionale, menite să mai continue măcar câţiva ani sclavia socială inventată cu milenii în urmă, aceşti oameni temători or să aibă parte de mult disconfort, deoarece, or să fie martori la multă libertate din partea celor ce doresc libertate de alegere, de exprimare, libertate în a-şi alege aspectele vieţii, aşadar, o să fie mult contrast şi mult stres pentru conservatorii planetei.

Aşa cum am sfătuit în capitolul precedent, amuzamentul şi relaxarea trebuie să devină parte a vieţii, altfel, viaţa o să fie mai complicată şi mai confuză decât a fost până-n prezent. Ustensilele prin care oamenii îşi pot transforma vieţile în cele mai extreme moduri, sunt prezente şi disponibile masei de oameni de multe decenii. Cartea „*Think and Grow Rich”*, a lui Naloleon Hill, a fost publicată încă din anul 1937, fiind biblia oamenilor de afaceri din multe ţări ale lumii. Aşadar, sunt fix 80 de ani de când informaţii şi planuri detaliate, au fost puse la dispoziţia celor mai puţin temători şi dornici de control asupra vieţii, control al vieţii ce depinde strict de tiparul de gândire, aşa cum spune şi titlul cărţii, ce se traduce prin,

„*Gândeşte şi Îmbogăţeşte-te”*.

Chiar dacă au trecut mulţi ani de la revoluţie, românul a rămas în continuare blocat în sentimentul de spaimă injectat de comunişti direct în sistemul sanguin al populaţiei ţării, teamă, ce probabil, este vizibilă chiar şi prin microscop, în orice probă de sânge analizată de un laborator, motiv pentru care, informaţia ce promite posibilitatea alegerii diferitelor aspectele ale vieţii, este privită în continuare cu reticenţă, şi cu teama de a nu supăra pe cineva pentru tupeul şi îndrăzneala nesimţită de a citii câteva rânduri, ce se referă la viaţă şi la dreptul de a face alegeri în funcţie de propriile dorinţe şi preferinţe. Din păcate, acesta este exact tiparul după care funcţionează şi cele mai multe dintre religiile planetei, iar efectul este exact acelaşi,

"*spaimă şi confuzie totală*".

Deci. Dacă nu ţi-e teamă de consecinţele tupeului nesimţit de a te informa şi de a face alegeri cu propriu creieraş, hai să continuăm. Dacă am făcut o treabă cât de cât decentă cu explicaţiile din cartea asta, înseamnă că, am reuşit să te fac să înţelegi că lumea noastră funcţionează în tipare, şi cum pe noi ne interesează perspectivele cu ajutorul cărora ne putem simţii deliberat în controlul vieţii, cel mai clar exemplu de strategie şi perspectivă utilă din acest punct de vedere, îl găsim în industria cinematografică.

NLP-ul are la bază astfel de înţelegeri simple şi totodată geniale, conform cărora, detaliile folosite de o persoană cu succes într-o arie a vieţii, aceleaşi detalii pot fi folosite de o altă persoană, într-o altă arie a vieţii, cu la fel de mult succes.

Cel mai probabil, ai văzut şi tu un film sau un serial la televizor, şi ai fost hipnotizat(ă) de interpretarea actorilor. Naturaleţea actorului interpretând un rol, ce are la bază un

scenariu, adică, un text scris pe hârtie, citit de actor, apoi, reprodus de el, este atât de credibilă şi de convingătoare, încât, acele câteva zeci de minute, uiţi în totalitate că tot ce se întâmplă pe ecran este doar o poveste şi este totul fictiv. Ce nu ştim noi, cei de pe fotoliu, cei ce privesc interpretarea unui rol imaginar, este că, oricât de simplă şi uşoară ar părea sarcina de a interpreta foarte bine un rol, ea necesită un control deosebit al conceptului Etajelor Emoţionale.

Ce înseamnă asta?

Asta înseamnă că, dacă actorul are de interpretat un personaj aflat la subsolul etajelor emoţionale, aflat în disperare, poate un psihopat, actorul ce are de interpretat un asemenea rol, îşi îmbracă întreaga personalitate în hainele emoţionale ale personajului. Cu alte cuvinte, un actor de oscar, simte până-n măduva oaselor sentimentul simţit de un psihopat. Minutele în care actorul se află în faţa camerei de filmat, filmând o scenă, din punct de vedere mecanic, personalitatea naturală a actorului nu mai este prezentă pe platoul de filmare, ea fiind înlocuită aproape în totalitate de personalitatea unui psihopat, de gândurile, instinctele, emoţiile, de lipsa empatiei.

Ştiu că sună total nefiresc, însă, îţi reamintesc faptul că, ceea ce societatea numeşte monstru, prin etichete precum; psihopat, sociopat, şi orice altă etichetă au mai inventat psihologii, acest monstru este în realitate un simplu om, ce a fost odată un copil perfect normal şi funcţional, având însă, parte de un tipar al vieţii plin de rigiditate, severitate, agresivitate, violenţă, şi trăind perioade lungi de timp în stări de teamă, neputinţă şi frustrare, omul ce odată era perfect normal, începe acum să dezvolte tot felul de gânduri

răzbunătoare faţă de cei ce-i aduc aminte de momentele trăite în familie, sau oriunde s-au petrecut abuzurile ce i-au declanşat deviaţia comportamentală.

Aşadar, din punct de vedere mecanic, actorul urmează aproximativ acelaşi set de paşi prin care sunt formaţi psihopaţii, el exersând cu multă dăruire, gândurile de teamă, de neputinţă, de frustrare şi furie, pe care un psihopat le are în fiecare zi, încă de la începutul abuzurilor, motiv pentru care, din punct de vedere mecanic, actorul devine aproape un psihopat, perioade foarte scurte de timp, în timpul filmărilor. Pentru că aceste perioade sunt scurte, iar actorul se detaşează de sentimentele negative luând pauze, personalitatea psihopată nu se ancorează, nu devine dominantă.

Spre deosebire de actorul ce ia pauze între stările negative, un copil ce este abuzat, bătut, certat şi criticat, acest copil nu-şi permite luxul de a lua pauze între abuzurile părinţilor, a bătăilor, a certurilor şi criticilor pe care le îndură zilnic, din partea unor oameni pe care societatea îi lasă liberi, această societate imatură gândind în continuare că psihopaţii se nasc defecţi, sau cu vreo genă cu ochii mari şi bulbucaţi, ce caută victime să-şi facă ea damblaua de genă psihopată.

Oricât de dramatice ar fi aceste aspecte, am pomenit despre ele pentru a se înţelege mecanica prin care poate fi folosit un scenariu fictiv, cu scopul de-a avea acces la perspectiva, la gândurile, emoţiile şi instinctele unei persoane cu un tipar diferit de gândire. Cum lumea asta funcţionează în tipare, actorul poate folosii aceeaşi procedură pentru a juca şi un rol de geniu, având astfel, acces la întreg tiparul mental al unui geniu, la tiparul emoţiilor, la acţiunile şi activităţile de zi cu zi, în urma cărora, geniul şi-a exersat şi cultivat capacitatea de a gândii diferit de ceilalţi oameni, având astfel, rezultatele şi realizările diferite de a celorlalţi. După

cum am mai explicat, genialitatea şi dezvoltarea acesteia, ţine mai mult de emoţie, decât de vreo componentă fizică din trupul uman, motiv pentru care, foarte puţini oameni cu realizări impresionante au demonstrat aceste abilităţi încă din copilărie, cei mai mulţi dintre ei şocând lumea dintr-o dată, la o vârstă nu tocmai de copil. Astfel de exemple trebuiesc studiate şi urmate de cei ce aspiră la un tipar şi rezultate diferite ale vieţii, înţelegând în primul rând că, genialitatea se manifestă diferit la fiecare persoană, motiv pentru care, dacă imiţi exact tiparul vieţii lui Albert Einstein, nu trebuie să te aştepţi să devii un fizician remarcabil, deoarece, tu eşti diferit(ă), şi la fel sunt şi calităţile tale.

Nu ştiu dacă am reuşit să pictez întregul peisaj pe care-am intenţionat să-l pictez, aşa că, hai să fiu şi mai direct.

- Scrie-ţi propriul scenariu, cu orice detalii doreşti, şi construieşte-ţi un "personaj" pe care să-l interpretezi în viaţa de zi cu zi!

Dacă nu ai suficientă imaginaţie, ia exemplul unei persoane ce te-a impresionat. Caută prin mass media detalii legate de tiparul vieţii acestei persoane, poate şi-a scris şi o bibliografie precum în cazul lui Steve Jobs, şi încearcă să-şi trăieşti viaţa imaginându-ţi în fiecare clipă că eşti în pielea respectivei persoane. Încearcă să mănânci gândindu-te că eşti acea persoană, încearcă să citeşti o carte aşa cum face ea, să mergi, să vorbeşti, încearcă să te comporţi în cele mai mici detalii aşa cum o face persoana, încearcă să înţelegi cam ce lucruri gândeşte, ce crede despre sine, despre alţi oameni, cum se simţea în pielea sa, încearcă să petreci perioade cât mai lungi de timp în acest personaj, să simţi încredea şi siguranţa pe care o simte, să trăieşti la nivelul intelectual al

persoanei, să nu te mai mulţumeşti cu puţin, aşa cum o fac cei mai mulţi dintre oamenii societăţii.

Oricât de mult ai crede tu că te prefaci, perioadele de timp petrecute în pielea personajului, or să-şi facă în cele din urmă simţită prezenţa în propria personalitate, din simplul motiv că, exact ăsta este procesul pe care a trebuit să-l urmeze şi idolul tău, până a devenit omul de invidiat pe care tu-l admiri în prezent. El nu s-a născut cu personalitatea, încrederea şi realizările actuale. Acestea au venit în urma interpretării unui rol ce lui i s-a părut firesc să-l joace, iar rolul a fost jucat întreaga viaţă, nu două zile, nu două săptămâni, nu două luni, ci întreaga viaţă. Această nouă personalitate pe care o alegi, trebuie să devină noua ta personalitate, şi trebuie trăită în fiecare zi cu insistenţă şi încăpăţânare, trebuie să devină noul normal.

Nu-ţi face griji pentru detaliile scenariului. Le poţi modifica oricând îţi doreşti şi în orice fel îţi doreşti. Trebuie doar să începi ceva, şi să înţelegi că vorbim despre mecanică, despre fizică, nicidecum despre optimism, sau speranţă, ci despre paşii urmaţi de fiecare fiinţă umană, în acest proces prin este format un tipar al gândurilor şi acţiunilor, pe care societatea îl numeşte,

"*Personalitate*".

Aşadar, stabileşte cine vrei să fi, joacă-ţi rolul, şi stai în personaj.

VIAŢA ŞI DRAGOSTEA NECONDIŢIONATE

Viaţa Necondiţionată

Pentru că am ajuns aproape de finalul cărţii, a venit momentul să vorbim despre Dragostea Necondiţionată, însă, ca dragostea necondiţionată să aibă sens, trebuie să vorbim mai întâi despre ea la modul general, aşadar, trebuie să vorbim mai întâi despre Viaţa Necondiţionată.

Dacă mâine s-ar descoperii o mie de rase extraterestre în galaxia noastră, şi s-ar organiza un concurs de vorbit, nici o altă rasă nu i-ar întrece pe oameni la această disciplină. Datul din gură este ocupaţia preferată a oamenilor. Vorbesc de dimineaţa până seara, vorbesc vrute şi nevrute, gândite şi negândite, le vorbesc şi oamenilor aflaţi fizic în faţa lor, şi prin telefon, şi prin text, şi prin internet, şi vorbesc, şi tot vorbesc, şi nu este nimic rău sau greşit în a vorbii, însă, ei rareori gândesc sau înţeleg cu adevărat ceea ce spun, deoarece, avem la mijloc educaţia, ce obligă la un anumit tipar de gândire şi informaţie, pe care oamenii le tot

perpetuează.

Un astfel de detaliu, sau concept, pe care oamenii îl tot reproduc fără să-nţeleagă cu adevărat ce semnifică, este Dragostea Necondiţionată, fiindcă, se găseşte întotdeauna câte-un părinte să afirme că,

“îşi *iubeşte necondiţionat copilul”*,

, fără să-nţeleagă ce înseamnă cu adevărat această Dragoste Necondiţionată.

În primul rând, ce înseamnă „*Necondiţionat*”?

Înseamnă că, ceea ce simţi, simţi în mod natural, exersat, şi ales deliberat de tine, şi nu ai nevoie de nici un detaliu specific pentru a genera sentimentul şi starea emoţională aleasă de tine. În clipa în care ai nevoie de un detaliu specific să te bucuri de sentimentul atât de adorat, acel sentiment nu mai este necondiţionat, el a devenit, „*condiţionat”*, deoarece, emoţia ta, acum depinde de un anumit detaliu, de o condiţie, iar starea ta emoţională tocmai a devenit,

„*Condiţionată”*.

Ce înseamnă „Viaţă Necondiţionată”?

Înseamnă că, ai o anumită stare emoţională preferată, şi-ţi menţii starea preferată prin metode proprii şi interne, printr-o joacă deliberată cu propriile definiţii, printr-o joacă deliberată cu propriile perspective, sau, prin detalii externe alese la voia întâmplării, cărora li se caută în mod deliberat aspecte pozitive şi plăcute. Cu alte cuvinte, starea emoţională

nu depinde de nici un detaliu specific, din simplul motiv că, atunci când emoţia preferată depinde de un anumit detaliu, iar acel detaliu lipseşte, îţi lipseşte şi posibilitatea de a mai alege starea emoţională pe care tu spui că o preferi.

Ce înseamnă, „să alegi şi să menţii deliberat o anumită stare emoţională preferată”?

Pur şi simplu, înseamnă că, decizi cum anume vrei să te simţi în viaţa asta, şi foloseşti ustensilele disponibile în lumea noastră, pentru a te simţii aşa cum ai decis tu. Dacă vrei să simţi teamă, nesiguranţă, vulnerabilitate, şi vrei ca starea ta emoţională să fluctueze în toate direcţiile, în funcţie de ceea ce se întâmplă sau observi în jurul tău, eşti liber(ă) să te simţi astfel, nu te poate oprii nimeni, este alegerea ta. Dacă în schimb, vrei să simţi încredere, determinare, curiozitate, pasiune, fascinaţie pentru viaţă, sau poate, calm şi linişte, ai şi aceste opţiuni la dispoziţie, şi nu te poate oprii nimeni să te simţi aşa cum alegi tu să te simţi. Este dreptul tău să alegi orice doreşti, însă, aceste alegeri trebuiesc făcute deliberat, şi nu forţat de împrejurări, de mediul înconjurător, de condiţiile de viaţă, sau de opinia şi dorinţa altor oameni, fie ei şi membrii ai familiei.

După cum am tot repetat, aici vorbim despre mecanica noastră internă, despre fizică, nu vorbim despre noroc, optimism, sau despre gene. Vorbim despre alegeri deliberate, iar după ce alegerile au fost făcute, sarcina ta este aceea de a regla mecanismului emoţional intern, ca el să nu mai depindă de ceea ce se întâmplă în jurul tău, ci, să depindă în totalitate de alegerile tale, de direcţia în care alegi în mod deliberat să-ţi îndrepţi privirea şi detaliile cărora alegi în mod deliberat să le acorzi atenţie.

Acest control deliberat al emoţiilor este o disciplină în sine, iar din punctul meu de vedere, este cea mai importantă disciplină prezentă în societatea umană şi pe care o are omul la dispoziţie. Cum aici vorbim despre o disciplină, trebuie înţeles din capul locului că ea se cultivă în ani, ca orice alt talent exersat. Aşa cum mersul necesită ani de exerciţiu până este stăpânit, dezvoltarea dexterităţii mâinilor, vorbirea, scrierea, sau orice altă aptitudine necesară sau aleasă, la fel şi controlul emoţiilor necesită ani de studiu, de exerciţiu, de succese parţiale şi eşecuri pline de informaţii importante şi educative, în procesul de reglare al mecanismului, şi de alegere şi stăpânire a emoţiilor, ca ele să nu mai dicteze natura comportamentului şi acţiunilor, ce, de cele mai multe ori, produc rezultate catastrofale la nivel de grup, la nivel de societate.

Oamenii nu sunt monştrii, fiindcă, ei nu sunt educaţi şi informaţi cu privire la faptul că ei au control asupra propriilor emoţii, gânduri şi acţiuni, ce sunt manifestate în această lume plină de fiinţe umane violente şi iresponsabile, ce par să nu aibă nici un fel de discernământ, sau milă faţă de o altă fiinţă, fiind parcă, legaţi la ochi şi urcaţi în tancuri pentru a călca totul în picioarele lor şenilate. Apoi, psihologii încearcă să repare pagubele produse de aceste tancuri scăpate de sub control, tancuri în are se află oameni, ce, în mod tragicomic, se consideră sensibili şi empatici, iar psihologii, ulterior, se străduiesc să repare pagubele ce puteau fi prevenite de la bun început, prin simpla educaţie.

Dragostea Necondiţionată

În ceea ce priveşte Dragostea Necondiţionată, trebuie să fim cât se poate de clari de la bun început:

- *Singura fiinţă de pe planeta noastră ce se bucură cu adevărat de Dragoste Necondiţionată, este bebeluşul, sau copilul până începe să vorbească.*

După ce copilul începe să vorbească, s-a terminat cu toată povestea drăgălăşeniei, deoarece, imediat se activează în adulţi definiţii de genul:

- *Dacă eşti destul de mare să vorbeşti şi să înţelegi ce ţi se spune, înseamnă că eşti suficient de mare să începi să execuţi ce ţi se ordonă, aşa că, pune mâna că te ia mama dracu!*

Sunt sigur că cei mai mulţi dintre părinţi sunt revoltaţi şi iritaţi de această afirmaţie, însă, reamintesc faptul că, aici vorbim despre un tipar social, vorbim despre mecanica internă a omului, nu vorbim despre opinia mea personală, ci despre ceea ce înţelege societatea umană prin educaţie, prin creşterea unui copil, şi prin comportament normal faţă de acesta. Pentru că acest tipar este prezent de când a ieşit omul din peşteră, şi a devenit o obişnuinţă şi o practică absolut firească, oamenii nu realizează că imediat ce copilul începe să articuleze cât de cât nişte cuvinte, în acelaşi moment începe şi procesul de spălare a creierului micuţului copil, de îndoctrinare socială şi religioasă, de educare forţată a unor reguli şi obligaţii total contraproductive şi uneori de-a dreptul distructive, iar din acest proces educaţional, pe care oamenii

afirmă că-l fac din dragoste şi grijă pentru copil, rezultă; toată violenţa şi anomaliile comportamentale pe care le admirăm în toată splendoarea lor pe întreg cuprinsul planetei, şi pe care, experţii şi specialiştii şi minţile luminate ale omenirii, le pun pe seama unor gene, pe seama dezvoltării incorecte sau incomplete a creierului, pe seama naturii distructive a omului, şi cine ştie ce alte invenţii şi scuze copilăreşti vor mai fi generate de minţile ignorante, ce-şi trăiesc vieţile în negare, ca şi cei fără diplome şi doctorate.

- Bineînţeles că genetica omului suferă modificări, bineînţeles că dezvoltarea creierului suferă modificări, bineînţeles că natura umană devine instabilă şi distructivă, bineînţeles că toate PAR să fie adevărate şi corect interpretate, atunci când analizezi omul după ce acesta a suferit 20-30 de ani de climat rece, agresiv, sever şi violent, şi cu episoade doar sporadice de căldură şi dragoste umană şi părintească. Bineînţeles că trupul uman suferă modificări în urma unei vieţi trăite într-un asemenea climat emoţional, însă, creierele aparent dezvoltate ale oamenilor de ştiinţă, ar fi trebuit ca până acum să conceapă şi posibilitatea ca toate aceste anomalii comportamentale şi fizice, să fie în realitate, provocate de către tiparul şi climatul de viaţă, nicidecum de ghinion, sau de intervenţia naturii în dezvoltarea omului.

Dragostea Necondiţionată şi Copilul

- Ce înseamnă "dragoste necondiţionată faţă de copil"?

Înseamnă că, ai un anumit nivel al dragostei faţă de copil,

și indiferent ce boacăne face copilul, indiferent ce distruge sau cum îți vorbește, acest nivel al dragostei rămâne intact, nu oscilează în nici un fel, fiindcă, dacă tu afirmi că-ți iubești necondiționat copilul, înseamnă că starea ta emoțională și de dragoste supraomenească față de copil, nu depind de acțiunile și comportamentul lui, ci doar de alegerea ta de a-ți iubii copilul, indiferent de împrejurări.

După cum am mai amintit, noi trăim în Tărâmul Subtilităților, motiv pentru care, mai totul este interpretabil, astfel, atunci când copilul face din greșeală, o boacănă, părintele se schimbă la față, și țipă, și amenință, și promite, și pedepsește, și proiectează scenarii apocaliptice, în încercarea inutilă și total contraproductivă și distructivă, de a-l învăța minte pe copil, iar după ce trece episodul psihotic al părintelui, acesta obișnuiește să-i explice copilului:

- Tu nu înțelegi că eu te cert și te pedepsesc pentru că te iubesc?

Însă, dac-ar mai avea curaj copilul să mai rostească vreun cuvânt sincer, cu siguranță ar spune:

- Nu mami, nu tati. Eu nu mai simt nici un pic de dragoste din partea voastră în momentul ăsta, cu atât mai puțin, "Dragoste Necondiționată"!

Când copilul se comportă într-un fel, iar starea ta emoțională oscilează, se numește,

"*Dragoste Condiționată"*,

, depinzând în totalitate de cât de dispus este copilul să

execute ce i s-a ordonat. Ceea ce fac părinţii în fiecare zi cu proprii copii, şi ce afirmă ulterior aceştia, aducând aminte obsesiv cunoscuţilor că ei îşi iubesc *necondiţionat* copiii, nu mai are nici o legătură cu *Dragostea Necondiţionată*. Dacă intri într-o casă în care este crescut un copil, inevitabil o să fi martor(ă) la discuţii între părinte şi copil, discuţii prin care, părintele încearcă prin orice mijloace posibile, să convingă copilul să adopte un anumit comport pentru a-i face pe plac părintelui, obişnuindu-l astfel pe copil, să nu gândească personal, să nu analizeze personal, să nu fie independent, să nu-şi asculte propria raţiune şi propriile instincte, ci dimpotrivă, presându-l să execute ce-i spun alţii, să le facă altora pe plac, şi să-şi ignore propriile mecanisme de ghidare, pur şi simplu, pentru că-i este prea greu părintelui să citească o mână de cărţi din categoria *psihologie infantilă*, să aplice în fiecare interacţiune cu micuţul copil câteva sfaturi simple şi decente, şi mai ales, să-şi asume răspunderea pentru viaţa, personalitatea şi rezultatele copilului la maturitate.

Pentru că noi trăim într-un film de comedie, ulterior, tot părintele este cel ce se plânge de lipsa maturităţii copilului ajuns adult, şi de neinspiratele decizii luate de-a lungul vieţii. După cum am mai repetat, lumea asta este extrem de comică.

Aşadar, Dragostea Necondiţionată constituie un efort considerabil, şi mai serios decât vor oamenii să admită, de vină fiind tiparul educaţional al omului din peşteră, tipar educaţional prezent în aproape fiecare scoală umană, şi în aproape fiecare cămin în care, se află cel puţin un copil şi cel puţin un adult. Chiar dacă am repetat cu insistenţă până acum, trebuie repetat şi-n continuare, fiind importantă înţelegerea acestei realităţi, şi anume; noi nu facem nimic din răutate, fiind vorba doar despre lipsa informaţiei, şi oricât de critice ar suna cuvintele mele, ele nu sunt menite să critice.

Sunt menite să pună pe masă tiparul actual al perspectivei şi acţiunilor oamenilor din societate, tipar ce produce infinite rezultate negative, şi să ofere o nouă perspectivă, una mai proaspătă, mai utilă, mai informată, mai atent gândită, şi care, să producă rezultate diferite, fiind vorba despre fizică, nu speranţă, sau optimism.

Ce este Adevărata Dragoste Necondiţionată, în câteva cuvinte?

Este atitudinea relaxată şi indulgentă, atunci când copilul face o greşeală, şi se află într-unul dintre momentele în care, este un copil perfect normal, şi explorează în mod absolut natural şi firesc, această lume pe care el încă n-o cunoaşte, fiind împins de la spate de instinctul nativ de a-şi explora mediul înconjurător, instinct ce nu trebuie sub nici o formă descurajat sau interzis.

Cât despre momentele în care, copilul devine obraznic şi se revoltă, ei bine, aici este cu adevărat complicat, pentru că, sunt aspecte subtile şi interpretabile, şi vorbim despre o lipsă acută de comunicare corectă a părintelui cu propriul copil, vorbim despre o lipsă de informaţie a părinţilor referitoare la copii, vorbim despre o stare de negare a părinţilor, despre mesaje contradictorii oferite copilului, cu alte cuvinte, vorbim despre un mediu confuz creat de părinţi în preajma copilului, şi despre o relaţie părinte-copil aproape inexistentă. Ordonându-i copilului să facă ce vrei tu, explicându-i că tu ştii mai bine, iar el are datoria să asculte, să execute şi atât, îl pune pe copil pe gânduri, şi chiar dacă nu ştie sau nu are curajul să exprime ce gândeşte, copilul nu prea mai are încredere în opinia părinţilor cu o astfel de atitudine, şi în mod absolut firesc, începe să opună rezistenţă, însă, nu

o face din răutate. Ar fi şocaţi părinţii dac-ar afla, în câte situaţii are mai multă dreptate copilul decât părintele, fiindcă, micuţul copil încă mai ascultă de instincte, spre deosebire de adulţii trecuţi prin procesul de desensibilizare, ca urmare a contactului cu societatea umană.

Indiferent ce vârstă are, sau ce face copilul, trebuie să-l priveşti cu aceeaşi gingăşie cum l-ai privit şi ca bebeluş. Această gingăşie nu trebuie să dispară niciodată, indiferent de comportamentul copilului. Dacă el se comportă total nepotrivit, asta înseamnă doar că, cineva se comportă nepotrivit în preajma lui, astfel, trebuie identificat cine şi ce face, acea persoană trebuie să înceteze să mai agite copilul, iar comportamentul se reglează la loc. Bineînţeles că definiţiile vizavi de viaţă trebuiesc şi ele clarificate, pretenţiile părinţilor fac şi ele parte din definiţii, şi trebuie înţeles foarte bine că micuţii au mai tot timpul chef de joacă, sunt energici, activi, gălăgioşi, şi nu este datoria lor să-şi pună căluş la gură, sau să-şi injecteze sedative, atunci când părinţii nu au dispoziţia necesară pentru a le suporta energia, ci este datoria părinţilor să-şi rezolve sursele de stres, sau pe cele ce-i epuizează fizic şi emoţional, şi să-i lase pe copii să fie copii, deoarece, toate acele jocuri, ce, pentru adult sunt ilogice şi par o totală pierdere de timp, în realitate, ele sunt exerciţii necesare reglării mecanismelor interne, de care copiii au foarte mare nevoie în viaţă. Nimic din ce fac ei nu este inutil sau întâmplător. Toate activităţile copiilor sunt sugerate şi motivate de către complexele mecanisme interne, din care face parte şi subconştientul.

Aşa cum bine ştim, lumea asta funcţionează în tipare, deci, exact acelaşi tipar pe care-l foloseşti în relaţia cu propriul copil, un tipar înţelegător, indulgent, calm, blând, iubitor, gingaş şi pufos, exact acelaşi tipar trebuie folosit şi-n relaţia

cu tine însuţi(însăţi), în relaţia cu partenerul de viaţă, sau în cea cu o persoană străină.

Dragostea Necondiţionată şi TU

Societatea umană este una dezechilibrată, oamenii ajungând ori într-o extremă, ori în cealaltă, şi aşa cum ei se comportă unii cu alţii, cam acelaşi tipar şi atitudine o folosesc şi în relaţia cu sine. Dacă te-aş ruga să mergi la oglindă şi să-ţi rosteşti ţie, un sincer şi pasional,

"*Te Iubesc"*,

, sunt şanse foarte mari să ai reale dificultăţi într-o sarcină atât de simplă, iar cei ce n-au dificultăți în a-şi declara dragoste sinceră, sunt cel mai probabil, în extrema negativă opusă, şi anume; sunt extrovertiţi într-un mod nu tocmai productiv, plini de ei, insensibili, aroganţi, simt că doar ei există pe planetă, şi se consideră superiori celorlaltor fiinţe inexistente (*ei fiind singuri pe planetă*).

Aşadar, n-ai de făcut decât să foloseşti acelaşi tipar, în care, îţi reglezi mecanismul sensibilităţii şi aprecierii de sine, umblând la definiţii, relaxându-te, înţelegând că n-ai nimic obligatoriu de făcut în viaţa asta, şi cu cât urci mai sus etajele emoţionale, o să te priveşti diferit, o să te placi şi o să te preţuieşti mai mult, şi o să-ţi pese mai puţin de opinia celorlalţi, deoarece, etajele emoţionale superioare, or să-ţi furnizeze opţiuni şi perspective diferite de cele la care ai acces în momentul de faţă.

Dragostea Necondiţionată şi Partenerul de Viaţă

Aici o să mă adresez doamnelor şi domnişoarelor, pentru o exprimare gramaticală fluidă.

În materie de dragoste necondiţionată, subiectul, "*Partener de Viaţă",* este chiar mai important decât subiectul "*Copil"*, fiind deosebit de important de înţeles că, nimeni nu creează mai mult disconfort şi mai multă tensiune în familie, decât partenerul de viaţă. Dacă partenerii ar ştii să se poarte unii cu alţii, mediul natural din familie ar fi unul foarte calm şi plăcut, iar într-un asemenea climat, veselia nebună şi pofta de viaţă a copiilor, este de-a dreptul delicioasă şi irezistibilă. Pentru că acest climat este unul tensionat, climat creat de ambii parteneri, entuziasmul copiilor este iritant, frustrant, şi pur şi simplu îţi vine să-i baţi pe copii, când tu ştii ce grea şi dificilă şi tristă este viaţa, iar copiii ăştia neastâmpăraţi şi iresponsabili, nu vor să înţeleagă să se oprească şi ei odată din joacă, să pună mâna pe carte, sau să facă şi ei ceva util în familie.

- Se joacă toată ziua cu neruşinare, de parcă vor cu tot dinadinsul să mă sfideze pe mine, adultul serios şi responsabil ce sunt eu!

Aşadar, revenim la ideea de Necondiţionat.

- Ce înseamnă Dragoste Necondiţionată, în relaţia cu partenerul?

Înseamnă că, ai o stare emoţională preferată, de fericire, iar această stare, pe care tu ai ales-o şi o preferi, nu depinde în nici un fel de partener. Partenerul îţi amplifică şi-ţi îmbunătăţeşte starea de fericire aleasă deliberat, însă, fericirea ta generală nu depinde în nici un fel de el, fiindcă, ai atât de multă claritate în definiţii, înţelegi atât de bine viaţa şi perspectiva din care priveşti viaţa, încât, nu ai nevoie de nimeni ca tu să fi fericită.

Dacă într-adevăr aşa stau lucrurile, înseamnă că, toată dragostea pe care o ai faţă de tine, faţă de viaţă, faţă de copil şi partenerul de viaţă, este într-adevăr,

"*Necondiţionată*".

În clipa în care şi partenerul face şi el exact acelaşi lucru, din punct de vedere fizic şi al mecanicii acestei lumi, tensiunile nu prea mai au ce să caute într-un astfel de cămin, în familia şi-n casa ta, deoarece, etajele emoţionale superioare la care vă trăiţi viaţa, or să vă ofere întotdeauna o perspectivă utilă din care să priviţi eventuale provocări ce mai apar în viaţă, provocări ce au întotdeauna scopul de a condimenta şi aroma o viaţă aventuroasă, din care lipseşte plictiseala.

Hai să facem un exerciţiu de imaginaţie, să vedem de ce sunt importante, "*Viaţa şi Dragostea Necondiţionate*". Imaginează-ţi că tu, NU trăieşti necondiţionat, şi depinzi de partener să fi fericită. Astfel, ai ajuns acasă de la serviciu, şi-ţi aştepţi partenerul să vină şi el, să presteze pentru tine, să-ţi vorbească frumos, să te privească gingaş, să ai şi tu cui să te plângi pentru detaliile negative ale zilei. Imaginează-ţi că partenerul întârzie, iar tu aştepţi nerăbdătoare să vină sursa ta de fericire de care depinzi în totalitate, iar sursa tot întârzie,

şi tu devii mai agitată şi îngrijorată. După ore de aşteptare, în sfârşit vine şi sursa de fericire, şi-o întâmpini:

- Îmi spui şi mie te rog frumos, unde ai fost? I-a zi? Tu ştii de când te aştept?

- Păi...!

- Păi ce? Ce nu mai ai gură să vorbeşti, ai amuţit dintr-o dată?

Înţelegi unde vreau să ajung şi ce atitudine au oamenii unii faţă de alţii? Când eşti întâmpinat de-o asemenea manieră la intrare în casă, cu timpul, se ancorează o stare neplăcută chiar şi la gândul de-a mai venii acasă. Când tu îţi vezi de viaţă şi mai ales, de fericire, când nu-ţi ţi partenerul ostatic, când există comunicare şi ai încredere în el, când ai propria ta viaţă, când eşti preocupată de această viaţă ce mai trebuie trăită şi în lipsa partenerului, şi nu permiţi fericirii şi pasiunii tale să depindă de partener, el, cel mai probabil, te găseşte plăcută şi zâmbitoare la intrare în casă, şi chiar dacă întârzie, cu siguranţă are o explicaţie raţională, iar dacă tu eşti bucuroasă de companie, eşti calmă şi interesată de el, într-un astfel de climat, are altfel de gânduri şi sentimente când se gândeşte la casă şi familie.

Imaginează-ţi că eşti plecată de acasă, şi tocmai te pregăteşti să te întorci înapoi. Dacă ai acasă o persoană ce trăieşte Necondiţionat, o persoană pozitivă şi veşnic zâmbitoare, o persoană înţelegătoare, blândă şi calmă, ei bine, o astfel de persoană te înduioşează pur şi simplu. Numai gândindu-te la casă, când ştii că acolo se află o asemenea persoană, te face de nu ştii cum să te întorci mai repede, întregul climat fiind produs de o persoană calmă şi raţională, ce nu are pretenţii, şi este mulţumit cu orice primeşte,

iar un astfel de cămin este irezistibil şi n-ai mai pleca niciodată din el, amintind aici de numărul uriaş de divorţuri, despărţiri, certuri şi violenţe, de jigniri, de suferinţe, de copiii traumatizaţi de părinţi şi parteneri inconştienţi, ce se poartă astfel, din simplul motiv că, nu sunt informaţi, şi-şi trăiesc vieţile la voia întâmplării.

Nu vreau să te descurajez, însă, atunci când alegi sincer să nu mai trăieşti la voia întâmplării, şi alegi să iubeşti necondiţionat viaţa şi oamenii, este recomandat să începi cu persoane mai puţin apropiate, şi nu mă refer la a-ţi înşela partenerul, mă refer la a începe exersarea acestei perspective, cu oameni mai puţin apropiaţi. Cu cât ţi-e mai dragă o persoană şi eşti mai ataşată de ea, cu atât o să-ţi fie mai greu s-o iubeşti necondiţionat, şi să nu fi afectată de comportamentul şi vorbele rostite. Eu am nişte ani de exerciţiu, şi cu toate astea, cei mai dragi oameni mă dau peste cap imediat, din punct de vedere emoţional, iar aici sunt de vină definiţiile personale, priorităţile, opinia mea despre viaţă şi cum ar fi normal şi firesc să ne purtăm unii cu alţii. Eu nu înţeleg violenţa, nu înţeleg critica, jignirea, cearta, minciuna, planurile ascunse, nu înţeleg de ce simt oamenii nevoia să-şi provoace suferinţă în repetate rânduri şi nu iau măsuri, ca a doua oară să nu se mai repete. Astea sunt aspectele ce-mi provoacă mie disconfort atunci când observ un astfel de tipar la cei dragi, tipar ce ar putea fi îndreptat cât ai spune, Dragoste Necondiţionată, dac-ar exista cooperare şi flexibilitate în gândire.

Aşadar, trebuie să începi cu un prieten ceva mai îndepărtat, de care să nu fi foarte ataşată, poate un coleg de muncă ce te irită, o persoană ce te supără într-un fel, şi începi să te joci cu definiţiile, cu perspectivele, să cauţi metode prin care să devii mai indulgenţă, să înţelegi că oamenii nu fac nimic din

răutate. Cei mai răi oameni cu putinţă, cei mai insensibili, cei mai duri, cei mai nesimţiţi, cei mai iresponsabili, cei mai monştrii, cei mai scârboşi oameni ai planetei, sunt în mod paradoxal, oamenii ce suferă cel mai tare. Sunt în chinuri, urlă de durere, însă, nu ştiu cum s-o gestioneze, căutând metode prin care să le provoace şi altora suferinţă, ca să nu fie ei singurii aflaţi în suferinţă.

Acesta este un punct de vedere ce te-ar putea ajuta să-i priveşti chiar şi pe monştrii cu ceva mai multă indulgenţă, făcându-ţi astfel, în primul rând ţie un bine.

Suflete Pereche

Ce sunt sufletele pereche? Sunt două persoane ce respectă principii similare, au informaţii similare, au un interes sincer şi reciproc pentru bine şi progres, se respectă reciproc, nu se ţin prizonieri prin pretenţii şi aşteptări copilăreşti, nu au planuri ascunse, au încredere unul în celălalt, iar încrederea vine printr-o comunicare fără secrete, prin sinceritate. În câteva cuvinte, sufletele pereche sunt oamenii fără teamă, vulnerabilitate şi nesiguranţă, *din simplul motiv* că, doar astfel de stări emoţionale te împing să faci lucruri prosteşti şi distructive, pe care le consideri *raţionale* şi *justificate.*

SINGURA PEDEAPSĂ PERMISĂ

şi chiar RECOMANDATĂ

Ini mini maini mo, Vreau să fiu un cal maro,
Ini mini maini mu, Mai departe spune tu,
Spune-ne ce-ai inventat, Animalul colorat,
Fantezia de te lăsa, "GÂDILATUL ŢI-E PEDEAPSĂ"!

Aceste versuri fac parte din cântecul, "Animalul Colorat", al unui grup de oameni relaxaţi şi bine dispuşi, pe nume Gaşca Zurli, şi conţine mai multă informaţie utilă vieţii, în acest ultim rând al textului, decât sunt în întregi programe şcolare.

- Cum aşa?, spune adultul rigid şi pus pă treabă, educând copiii cu o atitudine de Terminator, ce are micro-procesorul în dos, acolo unde-l şi doare frecvent.

- Adică, gâdilatul este educativ? Ce tâmpenie gogonată!

Hai sictir cu logica ta d-acia!

În emoţia umană, se află ABSOLUT ÎNTREG POTENŢIALUL UMAN, iar acest potenţial, stă la dispoziţia fiecărei fiinţe umane cu mintea limpede şi suficient de relaxată să vadă ce are în faţa ochilor. Aproape nici un adult nu mai poate vedea clar ce se află în faţa ochilor săi, datorită mizeriei aruncată în ochi de către societate, în timpul anilor petrecuţi prin educaţie, şi prin preajma altor adulţi, ce şi ei au straturi de mâzgă pe retina ochilor, împiedicându-i să recunoască şi cele mai simple forme metaforice, absolut necesare vieţii şi recunoaşterii direcţiei de mers, ca omul să nu provoace suferinţă inutilă, scuzându-se că n-a văzut, ori n-a înţeles ce face, sau mai rău, să trăiască în negare, şi să tot afirme:

- Eu n-am făcut nimic rău. Tot ce-am făcut, am făcut din dragoste, din dorinţa de a fi bine, şi am fost bine intenţionat(ă)!

Este absolut irelevantă intenţia pozitivă, cât timp este provocată suferinţă, în era asta, în care, aproape fiecare persoană ştie să citească, şi s-au tăiat păduri întregi pentru a fi scrise cărţi, ca omul să le folosească şi să nu mai existe astfel de scuze folosite de iobagii din evul mediu. Un lucru bun a făcut şi educaţia în lumea asta, învăţându-i pe oameni să citească, însă, pe de altă parte, în mod obsolut comic, prin aceeaşi educaţie, le-a şi distrus plăcerea de a citi, de a investiga, de a învăţa.

- Ia d-acia educaţie, dă-napoi ce ţi-am dat, hapsânule!

Cam ăsta este tiparul, ce nu prea mai este deloc de râs, deoarece, mici şi nevinovate suflete, îndură în continuare experienţe ce ar fi trebuit să dispară de zeci de ani, iar cei ce bagă spaima în aceste suflete curate, sunt ferm convinşi şi convinse, că fac un lucru ce va asigura un viitor strălucitor copilului, şi o viaţă de apoi la dreapta lui Dumnezeu, sau ce şi-or mai închipuii ei, traumatizând nişte fiinţe cu un potenţial peste puterea de înţelegere a omului ce se mândreşte cu o diplomă.

Gâdilatul ţi-e pedeapsă.

Chiar dacă prin absurd, copilul nu are nici o zi contact cu educaţia, şi nu ştie nici o literă, însă, este ţinut într-un mediu vesel, blând, atent, în care, copilului să-i fie permisă joaca toată ziua, iar adulţii să ia parte la aceste jocuri, într-un asemenea climat emoţional, n-o să dureze deloc mult, şi o să te trezeşti cu micuţul şi curiosul copil, cerând educaţie, cerând informaţii de un alt nivel, simţind şi ştiind mai bine decât oricine altcineva că a ajuns într-un punct al dezvoltării sale, în care, îi sunt necesare informaţii şi înţelegeri diferite, pentru a-şi continua dezvoltarea.

Progresul şi dezvoltarea, sunt instincte tatuate în structura genetică a fiinţei umane.

Cu alte cuvinte, nu trebuie să-l înveţe nimeni pe om să caute progres, şi să-l împingă de la spate, sugerându-i să-şi dorească progres. Este necesară şi obligatorie o astfel de abordare, numai şi numai în situaţia în care, îi distrugi mecanismele şi-i faci ravagii în mecanica internă, în mecanismele şi procesele interne ale copilului. Dacă te

dai parţial la o parte, şi încetezi să mai influenţezi copilul, împingându-l în direcţia în care te-au împins şi pe tine părinţii şi societatea, prin aceleaşi metode lipsite de raţiune şi discernământ, în astfel de condiţii, în care, sprijini copilul şi-i permiţi spaţiu liber de explorare şi joacă, copilul o să vină singur către informaţie, o să caute singur progres, o să caute singur noi căi de explorare a acestei lumi încă misterioase, şi n-o să verse nici o lacrimă de suferinţă în urma acestui neconvenţional proces educaţional, deoarece, lacrimile şi rezistenţa opusă de copil, demonstrează şi semnifică întotdeauna, că un adult face ceva greşit în preajma copilului, nicidecum că este copilul un sclifosit, un mofturos, sau răsfăţat. Toate aceste termene, sunt frazele inventate şi preferate ale omului din peşteră, ale omului neştiutor, neinformat, needucat, neputincios, temător, speriat de dinozaurii ce-i adulmecau peştera la ore regulate, simţind teama adultului, şi dorind să ia ei copiii de crescut, pentru a-i scăpa din mediul traumatizant în care trăiau micuţii copii, aceşti dinozauri fiind şi prima formă de Autoritate pentru Protecţia Copilului.

Dacă simţi nevoia să-ţi împingi copilul de la spate şi-l obligi la reguli ipocrite împotriva voinţei lui, ia lista de termene pe care le-am înşirat mai sus, fiindcă, ele sunt pentru tine. Funcţionăm mecanic, aşadar, aici vorbim despre fizică, nu vorbim despre interpretarea mea a ceea ce se întâmplă în lumea asta. Dacă m-aş înşela în privinţa a tot ceea ce-am scris în cartea asta, dacă lucrurile ar sta diferit în realitate, iar eu m-aş înşela, atunci şi starea de spirit a societăţii umane ar fi alta. Pământul ar avea aspect de grădină a Paradisului, oamenii ar fi suspect de fericiţi şi zâmbitori şi veseli şi nişte zburdalnici neastâmpăraţi. Ori eu nu văd nicăieri astfel de simptome. În schimb, văd o masă uriaşă de oameni cu

un potenţial pe care ei nu-l înţeleg, deoarece, informaţiile referitoare la potenţialul uman lipsesc în mod misterios din educaţie, şi văd această masă uriaşă de oameni geniali, concurând unii cu alţii, pentru simpla supravieţuire.

Este foarte interesant.

COPILUL

Starea naturala a fiintei umane

Priveşte o clipă acest copil, într-un moment absolut firesc şi obişnuit, dintr-o zi absolut normală, din viaţa oricărui copil înconjurat de dragoste, ce-şi trăieşte viaţa ghidat de cel mai performant sistem de navigaţie, urmând cel mai perfect plan gândit vreodată în Existenţă, plan menit să-i îndeplinească absolut fiecare vis şi fiecare dorinţă pe care o va avea acest copil, sau oricare alt copil la maturitate, asta, bineînţeles, dacă nu intervine nimeni.

Dacă te-ai gândit vreodată care este starea naturală a fiinţei umane, starea curată, starea sinceră, starea nealterată de către contactul cu mediul înconjurător, îţi urez felicitări, pentru că această stare este,

”inocenţa”.

Inocenţa păstrează curată întreaga personalitate a fiinţei umane, fiinţă care, după cum am repetat insistent, este extrem de înzestrată, cu aptitudini fizice şi intelectuale, cu mecanisme interne extrem de complexe, menite să sprijine şi să ghideze omul prin viaţă, menite să-i ofere instrucţiuni, sfaturi, sugestii, menite să-l ţină de mână pentru a nu fi singur nici în cele mai disperate momente, iar această inocenţă, chiar dacă dispare în totalitate că urmare a contactului cu societatea, ea poate fi redobândită, recultivată, recâştigată, indiferent de vârsta la care a ajuns omul, şi indiferent de condiţiile fizice şi intelectuale prezente.
Interesul meu pentru comportamentul uman, a fost inspirat de suferinţă. De suferinţa trăită în familie, de suferinţa trăită printre oameni, de suferinţa la care am fost martor peste tot în jurul meu, indiferent că am fost martor personal, ori la televizor, lumea asta fiind o lume predominant în suferinţă, însă, este o suferinţă surdă, o suferinţă intimă, ascunsă, pentru că oamenii, indiferent de ţara de origine, trăiesc predominant

în negare, şi nu admit cu uşurinţă că suferă, mecanismele de supravieţuire intervenind imediat, forţându-i să-şi prezinte o realitate distorsionată, o realitate în care ei sunt destul de bine, şi chiar, realizaţi.

Ei bine, mie cumva mi-a lipsit această capacitate de a mă minţii singur şi de a privii lucrurile diferit de cum sunt ele în realitate. Cum toate situaţiile au cel puţin două perspective, în urma tiparului vieţii ce mi-a fost educat şi impus să-l trăiesc, perspectiva din care am privit viaţa în adolescenţă a fost una înspăimântătoare, deoarece, eu încă din copilărie m-am simţit capabil să fac lucruri diferite de ceilalţi cu viaţa mea, şi am avut o viziune diferită asupra vieţii, asupra a ceea ce este posibil, disponibil şi realizabil în lumea asta, şi asupra capacităţii mele de a face lucruri ce-i speria sau intimida pe alţii. Cumva, eu am simţit încă din copilărie, ceea ce ştiu astăzi cu certitudine, prin informaţiile atât de abundente în zilele noastre, şi prin experienţele personale cu fiecare dintre informaţiile şi perspectivele disponibile.

Perspectiva din care am privit viaţa în adolescenţă, a fost înspăimântătoare, pentru că, eu am fost copilul a două lumi. Prima lume, o lume pe care imaginaţia mea o construia şi o îmbunătăţea continuu, în cele mai mici detalii, o lume aventuroasă, o lume fericită, şi plină de pasiune şi realizări unice. Judecând cu mintea de astăzi, era o lume pe care mintea mea de copil o construia cu detalii surprinzător de corect interpretate, ţinând cont că, eram doar un copil, şi trăiam într-o ţară izolată, fiind o ţară încă în comunism. Lumea pe care eu eram absolut sigur că mi-o pot construii, şi poate devenii viaţa şi realitatea fizică pentru mine, nu era deloc prezentă în jurul meu, şi nici măcar în ţara mea, deoarece, asta a fost şi a rămas în continuare, o ţară de oameni temători şi total lipsiţi de viziune şi imaginaţie (în

ultimele decenii), simţindu-se în continuare în aer, influenţa distructivă a comuniştilor, şi aerul nefericit de oameni intimidaţi, ce fac totul sub influenţa mecanismelor de supravieţuire.

A doua lume în care am trăit, a fost lumea ce s-a materializat într-un final, ca urmare a influenţei adulţilor ce-au participat la educaţia mea, iar această realitate nu este cu nimic diferită de cea a majorităţii oamenilor, însă, eu nu mă mint singur şi sunt ceva mai atent la tiparele puse în aplicare de oamenii acestei lumi. După cum am mai amintit, toţi copiii au o perspectivă destul de clară a ceea ce este posibil şi potrivit pentru ei, iar prin imaginaţie, ei testează posibilele realităţi pe care le-ar putea trăii. Toţi cei ce-au realizat lucruri cu adevărat impresionante şi revoluţionare în istoria omenirii, sunt oamenii ce li s-au permis să-şi exploreze fanteziile copilăriei, sau oamenii ce s-au revoltat împotriva celor ce le-au interzis explorarea acestor fantezii şi s-au distanţat de minţile rigide ce-i ţineau în loc, creându-şi singuri climatul potrivit cultivării, testării şi dezvoltării acestor planuri, ce iau naştere parţial, încă din copilărie.

Dacă-ţi iei mâna de pe copil, şi-l supraveghezi de la distanţă, îl mai ţi totuşi de mâna să nu cadă, îl mai încurajezi, îl mai îndrumi acolo unde este posibil, însă, îi permiţi spaţiu de manevră, de gândire, de testare şi greşeală, îi permiţi să exploreze, să pună orice fel de întrebare, îi permiţi să abordeze orice subiect, îi permiţi şi-l încurajezi să gândească, să pună absolut totul sub semnul întrebării, să exploreze concepte neexplorate poate de nimeni, şi-l încurajezi să nu trăiască în teamă, nesiguranţă şi vulnerabilitate, acest copil, odată ajuns la maturitate, nu poate face ce-au făcut oamenii din lumea asta până-n prezent, nu poate distruge cum au distrus oamenii de-a lungul istoriei omenirii şi mai ales în

ultimul secol, nu poate ucide, nu poate concepe să cucerească noi teritorii pentru a avea el mai mult pământ şi mai mulţi sclavi la dispoziţie. Un om ce nu trăieşte în teamă, înţelege că există un singur teritoriu, şi anume, Pământul, iar Pământul este al oamenilor, nu este al liderilor, al preşedinţilor, sau al guvernelor. Omul are instinctiv dorinţa de a progresa, de a merge înainte, instinct ce nu mai este prezent în adulţii educaţi prin metode militare, instinct ce este mutilat încă din primii ani de viaţă, iar acest instinct, ce-l mai demonstrează accidental câte-o minte rebelă şi sfidătoare, revoluţionând câte-un domeniu, acest instinct este prezent în absolut fiecare copil, fără excepţie, este un simţ în sine, precum văzul sau auzul, iar acest simţ, lăsat liber, protejat, încurajat, inspirat, cultivat, îngrijit, iubit, apreciat, admirat, poate rezulta la maturitate, în cele mai incredibile caractere, în cele mai incredibile şi mai revoluţionare minţi, în cei mai capabili şi mai vizionari lideri.

Absolut fiecare fiinţă umană are o asemenea capacitate, pe care societatea umană, în clipa de faţă, o etichetează, drept,

"*unicat, supraomenesc, extraordinar, incredibil, de necrezut, uluitor, impresionant, magic şi miraculos*",

, în condiţiile în care, astfel de caracterizări sunt stările naturale, firești şi obişnuite ale fiinţelor umane, cu simpla condiţie ca, omul rău intenţionat, temător, sau pur şi simplu, nepriceput şi neştiutor, să nu intervină în procesul de formare şi dezvoltare a acestor caracteristici interne, ce nu sunt vizibile cu ochiul liber, sau ochiul neformat.

Un grup de adulţi vorbeau despre genialitatea copiilor, probabil în urma vreunei ştiri. O mamă ce avea un copil de numai trei ani, se trezeşte vorbind, şi spune în felul următor:

- Aaaa, păi ăsta nu este şi cazul copilului meu. Eu ştiu ce am la uşă!

Deci, când un copil are mai puţin de trei ani, mama acestui suflet ingenios a decis că micuţul copil nu este un geniu, şi a luat această decizie, deoarece, până la vârsta de trei ani, acest copil nu a produs o simfonie, Capela Sixtină, sau motorul superluminic. După cum am explicat, informaţiile, definiţiile, opiniile, generează comportament şi acţiune fizică. Comportamentul, deciziile, şi dialogul unui părinte ce şi-a format singur astfel de convingeri, o să arate cam în felul următor:

- Pune mâna pe carte imediat! Ai carte ai parte! Meseria e brăţară de aur! Diploma îţi deschide toate uşile! Îţi trebuiesc anii de vechime în rândul muncii să ai şi tu o pensie la bătrâneţe!

Recunoşti astfel de expresii? Sunt în mintea şi pe buzele majorităţii părinţilor, şi sunt convingerile ce menţin în continuare o întreagă populaţie umană, la stadiul de sclavie socială, în care, minţi sclipitoare şi geniale, habar nu au ce potenţial zace în ele, habar nu au posibilităţile disponibile în realitatea asta în care s-au născut, făcând cozi la fabrici, pentru a muncii în condiţii disciplinare similare unor adevărate penitenciare, oameni geniali ce nu-şi cunosc propriile drepturi, propriile calităţi, propriul potenţial şi propriile opţiuni, iar contrar convingerilor societăţii umane, nu s-a ajuns în situaţia asta datorită guvernelor sau a influenţei acestora, ci, datorită încăpăţânării familiilor de a folosii metodele educaţionale transmise de generaţii de la părinte la copil, metode educaţionale ce au la bază, critica şi

intimidarea, ca metodă de comunicare şi dialog.

Familii de pe întreg cuprinsul planetei se uită la ştiri revoltate de ceea ce fac alţi oameni, în condiţiile în care, dac-ai pune o cameră de filmat în fiecare familie revoltată, cele mai multe dintre ele ar putea fi cu uşurinţă subiecte de ştiri, datorită tiparului vieţii, a perspectivelor din care privesc viaţa, a valorilor acestor familii, şi a comportamentului faţă de copii. În cele mai multe dintre familii, o să găseşti adulţi ţipând la copil, certându-l dintr-un motiv sau altul, criticându-l, jignindu-l, intimidându-l sub o formă sau alta, obligându-l la un comportament ce nu mai are nici o legătură cu era în care trăim, iar dac-ai încerca să iei apărarea copilului, ori să-i informezi pe aceştia de faptul că, fix şi exact acest tipar comportamental este responsabil pentru toţi monştrii prezenţi în societatea noastră, pentru toţi criminalii, violatorii, dependenţii de toate felurile, pentru toate prostituatele şi destrăbălatele lumii, pentru toată sărăcia şi nefericirea, şi violenţa, şi agresivitatea, şi abuzurile, şi războaiele, şi toată inconştienta ce-i revoltă pe oameni, iar de vină pentru toate aceste acţiuni triste şi înfiorătoare ale fiinţelor umane, este exact această atitudine agresivă faţă de copil, pe care o are aproape fiecare adult, educator, părinte, sau membru de familie, iar dacă ai neşansa de a intervenii şi a încerca să-i explici unui astfel de părinte, că aşa se formează un adult disfuncţional, părintele se protejează pe sine şi răspunde furios:

- Nu te băga tu! Ştiu eu mai bine! Eu am dreptate când cert copilul, pentru că, a devenit obraznic şi neascultător! Copilul trebuie disciplinat, trebuie să se înveţe o dată minte că nu e de capul lui pe lumea asta, şi dacă nu învaţă să facă ce i se spune, îl ia mama dracu! Ei drăcia dracului dar astăzi şi

mâine!

Astfel de oameni, ce a greşit Dumnezeu dându-le copii, imită exact comportamentul părinţilor şi adulţilor ce i-au educat şi au aplicat exact aceleaşi metode educaţionale, învăţate la rândul lor de la proprii părinţi, şi tot aşa.

Nu ai niciodată dreptate când consideri justificat să cerţi ori să baţi copilul, pentru că tu eşti cel ce-l dezechilibrează şi este nevoit să opună rezistenţă, tu eşti cel ce-l agită şi-i creează un mediu confuz şi dezordonat, şi tu eşti cel ce-l împinge către un astfel de comportament sfidător. Copilul nu trăieşte în negare ca tine, el nu se minte ca tine, iar atunci când simte un adult iresponsabil şi confuz, ce-l menţine într-o stare confuză, copilul nu simte suficientă încredere în indicaţiile sale, şi instinctiv o să le cam ignore şi o să facă ce vrea el, ce-i spune propriul mecanism intern, deoarece, acest mecanism intern îi vorbeşte şi-l tratează frumos, nu ţipă, nu-l ameninţă, nu-l intimidează, nu-l bate, nu-i vorbeşte uitându-se la el ca la un animal mizerabil. Aşadar, când simţi nevoia şi consideri justificat să cerţi ori să baţi copilul, înţelege că tu eşti de vină pentru comportamentul lui, şi tu eşti cel ce trebuie să-şi reanalizeze tiparul şi ritmul vieţii, şi atitudinea faţă de copil, iar lucrurile nu stau sub nici o formă invers, din simplul motiv că,

"*tu eşti instigatorul(instigatoarea)*",

, iar dacă tu eşti instigatorul(instigatoarea), înseamnă că, este suficient ca tu să te liniştesti, iar copilul o să intre automat în ritm cu tine.

Ideea de psihologie, de informaţie şi explicaţie ce se referă la comportamentul uman, are aproape jumătate de

mileniu, şi se ştie de foarte mult timp că n-ai voie nici măcar să ridici tonul la copil, cu atât mai puţin, să-l baţi, ori să-l agresezi şi să-l intimidezi în vreun fel, pentru că, exact asta este mecanica prin care este cultivată agresivitatea şi ideea conform căreia, agresivitatea este normală şi firească. Aceşti adulţi depăşiţi de situaţie, nu sunt ei arhitecţii violenţelor prezente în societatea umană, însă, sunt, fără nici o urmă de îndoială, singurii răspunzători pentru orice urmă de răutate, de violenţă, de gest şi acţiune distructivă, prezente în continuare în comportamentul uman, din simplul motiv că, astfel de soluţii la care apelează neputincioşii umanităţii, sunt educate, sunt cultivate, sunt încurajate prin educaţia provenită în primul rând din familie. Am mai explicat acest aspect, cel puţin o dată până acum, şi anume:

- Dacă tu ai mintea limpede, eşti o persoană raţională, matură, ai discernământ, nu-ţi trăieşti viaţa din teamă şi neputinţă, şi-ţi petreci timpul liber cultivându-ţi resurse, şi informându-te, în special în ceea ce priveşte copilul şi comportamentul faţă de el, o să ai toate ustensilele şi resursele necesare, să absorbi toate şocurile *primite de copil în preajma altor oameni, iar din punct de vedere mecanic şi al principiilor fizice după care funcţionează această lume, nu prea este posibil ca puiul de om ce a trăit şi s-a dezvoltat într-un asemenea climat blând, iubitor, şi plin de informaţii preţioase, să devină o persoană distructivă, agresivă, violentă, indiferentă, dependentă, sau destrăbălată.*

Nu prea este posibil. Aici vorbim despre fizică, nu vorbim despre rugăciuni, în speranţa că le va auzii Dumnezeu şi-l va oprii la maturitate dintr-o atitudine distructivă asupra vieţii, asupra altor oameni, şi asupra sa, fiindcă, această atitudine

distructivă este cultivată de tine, părintele. Este fizică şi mecanică, şi funcţionează după principii precise şi o precizie matematică, iar speranţa şi optimismul uman sunt irelevante, ele neavând nici o influenţă asupra legilor acestei lumi. Soarele nu răsare pentru că speră oamenii. El răsare, fiind construit cu un scop precis, şi urmează o traiectorie şi un set de reguli peste nivelul uman de înţelegere al adevăratei lor explicaţii.

Copilul, este materia primă a tuturor războaielor, a violenţei, a suferinţei, a dramei ce persistă de milenii, acest copil fiind fascinant de maleabil, şi poţi face din el ce vrei. Dacă vrei să construieşti soldaţi fără minte, fără remuşcări, criminali ce ucid alte fiinţe umane în numele păcii şi patriei, fiinţe umane ajunse în aceeaşi situaţie, prin exact acelaşi proces de dezumanizare şi îndoctrinare, poţi crea aceşti soldaţi cu mare uşurinţă, din copiii ce funcţionează absolut minunat şi fascinant, ce se adaptează oricăror împrejurări şi condiţii de viaţă.

Dacă vrei în schimb, să construieşti genii din aceşti copii, urmezi exact acelaşi tipar, şi anume; le creezi un mediu potrivit dezvoltării caracteristicilor pe care vrei să le cultivi, şi pe care are fiecare copil, caracteristici ce arată şi se dezvoltă diferit de la un copil la altul, le pui la dispoziţie toată informaţia disponibilă pe planeta noastră, ca ei să navigheze ghidaţi de instincte şi simţuri, în funcţie de propriile particularităţi şi preferinţe, le pui oameni la dispoziţie să dialogheze cu ei şi să le răspundă la întrebări, şi cam atât. În rest, trebuie doar să le oferi libertatea de-a face absolut totul în ritmul propriu, fără nici un fel de plan, de presiune, de programă şcolară, de obligaţii, să aibă libertatea absolută de-a face totul în funcţie de dispoziţia de moment şi direcţia în

care-i îndrumă instinctul. Când le iei presiunea de pe umeri, copiii or să te surprindă cu imaginaţia, creativitatea, şi ideile lor, ce provin dintr-o minte curată şi neinfectată de ideologia omului din peşteră.

Copilul este în mijlocul existenţei şi a viitorului umanităţii. Dacă vrei să rezolvi problemele omenirii, ce se perpetuează de milenii, ai grijă de copii, este atât de simplu. Scoate capul din cazanul cu negare în care te-a băgat societatea, acceptă că sunt probleme, acceptă că ai probleme, şi acceptă că acum ai şi soluţii disponibile, deoarece, toate problemele lumii sunt probleme de percepţie, drept urmare, şi soluţiile sunt soluţii tot de percepţie, aşadar, nu trebuie să faci nimic fizic, ci, trebuie doar să gândeşti. După ce-ai gândit suficient şi ţi-ai făcut curat în personalitate, o să simţi când este cel mai potrivit moment şi pentru acţiunea fizică, deoarece, ea nu include niciodată folosirea forţei fizice şi dominarea cuiva.

Nu ai nevoie de permisiunea nimănui să-ţi iubeşti copilul cu adevărat necondiţionat, iar această dragoste să rămână intactă pe întreg parcursul vieţii. Nu ai nevoie de permisiunea nimănui să fi înţelegător(înţelegătoare), calm(ă), blând(ă) şi înduioşat(ă) de inocenţa copilului. Astfel de aspecte or să încurajeze cele mai curate şi mai interesante caracteristici interne, să prindă contur şi să se dezvolte în mod natural, însă, ceea ce ai tu de făcut, trebuie făcut în mod deliberat şi după manual, trebuie investigat, studiat, este necesară clarificate în convingeri şi definiţiile, este necesar să încetezi cu drama şi gândurile apocaliptice. Este necesar să înţelegi în cele mai mici detalii ce anume gândeşti, şi cât de folositoare sau distructive sunt gândurile tale. Este necesar să înţelegi că aceste gânduri nu sunt naturale, fiind în mintea

fiecărei persoane, ca urmare a educaţiei şi a contactului cu societatea. Ele nu sunt instinctive, sunt predate prin educaţie şi exersate în ani, aşadar, pot fi reeducate şi înlocuite cu orice preferi. Acest proces este un mecanism, iar mecanismul trebuie reglat, cu răbdare, grijă, insistenţă, plăcere, interes, entuziasm, curiozitate, şi foarte multă linişte.

EŞTI UN DAR PENTRU LUME

Acordă-ţi câteva clipe şi priveşte cu atenţie acest cadou misterios, învelit într-un ambalaj de o culoare atât de aprinsă şi o fundă atât de frumoasă. Spune-mi ce simţi când priveşti cadoul. Dacă acum, în clipa asta, ai avea cadoul în faţa ta, crezi că te-ai putea abţine să nu-l deschizi, sau ar fi atât de tentantă şi chinuitoare dorinţa şi curiozitatea de a afla ce minunăţii conţine cutia aia frumoasă, încât, l-ai lua imediat să-l deschizi, ca să potoleşti curiozitatea, ce nu-ţi mai dă pace de când ai pus ochii pe cutia frumos ambalată şi învăluită în mister?

Indiferent ce răspunsuri ai găsit la întrebările de mai sus, o să te rog să mai faci un lucru. Priveşte cu atenţie cutia şi spune-mi cu exactitate ce se află în acel cadou. Dacă tu îmi spui fiecare detaliu prezent în cadoul cu fundă şi atât de

frumos ambalat, eu îţi dau un milion de euro. Sunt destul de sigur că oricât de mult te-ai strădui, nu-mi poţi da nici cele mai mărunte detalii să explice minunăţiile prezente în acea cutie misterioasă, însă, este un exerciţiu important, întrucât, oricât de greu ţi-ar fi să mă crezi, te rog s-o iei aproape literalmente când îţi spun că,

"TU eşti acel cadou plin cu tot felul de minunăţii, iar tu habar nu ai ce detalii fascinante conţine mintea şi trupul tău, habar nu ai cât eşti de înzestrat(ă), habar nu ai ce calităţi uluitoare sunt prezente în cutia cadou pe care o reprezinţi tu, deoarece, aşa cum nu poţi vedea în interiorul cutiei din poză, aşa nu poţi vedea nici în interiorul tău, pentru a-mi spune cu certitudine ce surprize posezi."

Calităţile se investighează, apoi, se exersează, pentru a fi scoase la suprafaţă şi a putea fi observate şi folosite. Necesită acelaşi nivel de curiozitate din partea ta, precum nivelul de curiozitate al momentului când primeşti cel mai frumos dar din partea celei mai minunate fiinţe din viaţa ta, şi este atât de minunată fiinţa ce ţi-a oferit darul, încât, eşti absolut sigur(ă) că persoană minunată a ales cele mai frumoase, mai utile, mai entuziasmante şi mai provocatoare detalii, special pentru tine.

Trebuie să desfaci cadoul să vezi ce se află acolo. Suntem nelimitaţi în calităţi, motiv pentru care, indiferent ce vârstă ai în momentul de faţă, te asigur că mai sunt suficiente calităţi potrivite pentru vârsta actuală, încât, să fi ocupat(ă) şi fascinat(ă) până la sfârşitul vieţii tale.

Se spune că omul este un Dar pentru Existenţă, şi aşa cum noi avem cele cinci simţuri cu ajutorul cărora simţim minunatele detalii ale lumii în care trăim, şi ne orientăm în această fascinantă lume, ce este incredibil de bogată în detalii, aşa şi Existenţa ne are pe noi, pentru a experimenta şi a se bucura de creaţia Sa, prin intermediul simţurilor şi emoţiilor noastre, pe care, în mod ruşinos, le tratăm cu superficialitate, şi uneori, chiar cu ură şi dispreţ.

Risc să fac reclamă emisiunii Românii au Talent, însă, nu

prea am altă variantă, sincronizările dintre diferitele capitole ale cărţii şi câteva exemple oferite de emisiunea amintită, fiind perfect sincronizate. Eu am periodic parte de astfel de sincronizări în viaţă, de momente în care, am ceva de făcut şi nu ştiu cum să continui, însă, cu puţină răbdare, se iveşte câte-o oportunitate interesantă de a-mi continua pasiunea.

Aseară, am terminat capitolul Copilul şi am început acest ultim capitol al cărţii, însă, după numai câteva rânduri, n-am mai ştiut în ce direcţie să dezvolt subiectul şi am fost nevoit să mă opresc din scris, parcă îndrumat deliberat de către Existenţa să mă opresc, pentru a avea parte de un exemplu perfect de persoană sensibilă şi "*Un Dar Pentru Lume"*, şi totodată, o sursă de inspiraţie pentru continuarea a ceea ce doresc să transmit.

Aseară, pe 7 Aprilie 2017, în această emisiune, în care, oameni minunaţi şi curajoşi, cu diferite calităţi, îşi prezintă talentele, mai mult sau puţin exersate şi dezvoltate, a cântat o tânără de 18 ani, mai sobră, mai retrasă, cu părul în două nuanţe, una închisă, una deschisă, cu un fard al ochilor închis la culoare, un ruj al buzelor de-un roşu aprins, o imagine de fată rebelă, şi un zâmbet discret şi sensibil în urma interacţiunii cu Pavel şi Smiley. Fata, a menţionat că n-a avut o viaţă deloc uşoară, motivând astfel, seriozitatea ei, iar după ce-a început să cânte, toată această tensiune a fost cât se poate de vizibilă în voce şi atitudine, primind patru de X din partea juriului, în ciuda unei voci native plăcute şi de-o calitate foarte bună, începând să plângă încă de la al treilea X. Au urmat câteva încurajări frumoase şi de apreciat din partea juriului, cuvinte ce-ar trebuii să le audă fiecare fiinţă umană de pe faţa Pământului, cu insistenţă şi regularitate, nu doar în momentele dificile, aşa cum se întâmplă între oameni în prezent, cuvinte ale juriului ce s-au referit în special la faptul

că,

"*era prea interiorizată*",

, şi era sfătuită să iasă puţin afară din propria carapace. Aici am eu câteva clarificări de făcut, şi anume:

"*Interiorizarea este de fapt, starea pe care-ar trebuii să o caute fiecare suflet raţional, ce înţelege câte ceva despre felul în care funcţionează lumea asta, despre potenţialul şi calităţile umane, şi despre cum sunt accesate, exersate şi dezvoltate, aceste calităţi native şi perfect fireşti oamenilor de pretutindeni*".

Însă, aşa cum am menţionat de multe ori, sufletele sensibile ce-au luat contact cu societatea umană confuză şi dramatică, trăiesc ori într-o extremă, ori în cealaltă, ca urmare a climatului total nepotrivit vieţii şi progresului unei fiinţe, ce fierbe de dorinţă, de pasiune, de potenţial, şi de calităţi dintre cele mai variate, calităţi ce urlă cu disperare să iasă la suprafaţă, pentru a fi exprimate în această lume flămândă după exemple frumoase şi inspirante. Pentru că adulţii şi responsabilii planetei au creat un asemenea climat iresponsabil şi dăunător sensibilităţii umane, rareori se întâmplă ca o persoană să găsească singură şi neasistată, *o stare de echilibru,* pentru a prinde deliberat trenul vieţii şi a o duce în direcţia dorită, astfel, se lăsă purtată de vânturile flatulenţei (băşinilor) umane, în cele mai nepotrivite direcţii, ce dăunează naturii cu adevărat calde şi sensibile ale fiinţelor umane.

Eu am bătut moneda pe importanţa emoţiilor încă de la începutul cărţii. Cartea în sine s-ar fi putut numi,

“Emoţiile şi importanţa lor”,

, deoarece, emoţiile sunt cheia către palatul potenţialului uman şi al calităţilor ireale pe care le posedă oamenii, şi de care ei nici măcar nu au habar. Iar acum, hai să punem lucrurile cap la cap, pentru a înţelege subtilitatea lumii în care trăim, şi cât de uşor tragem concluzii şi interpretăm detaliile acestei lumi, într-o manieră deloc potrivită cu ceea ce se întâmplă în realitate.

După cum am explicat, oamenii sunt împinşi, ori într-o extremă, ori în cealaltă, în condiţiile în care, ar trebuii să fie căutat deliberat şi în mod obligatoriu, un echilibru, lumea asta şi omul ce trăieşte în ea funcţionând ca un mecanism, iar în aceste condiţii, mecanismul este dezechilibrat, şi nu funcţionează deloc aşa cum a fost gândit şi construit să funcţioneze, ba dimpotrivă, prin educaţie, întreg angrenajul mecanic este turat la maxim, apoi, este trasă frâna de mână. Bineînţeles că-n astfel de condiţii, genialul şi complexul sistem de componente biologice şi cognitive, se încinge, scoate fum, scârţâie, încep să cedeze anumite componente, angrenajul se zdruncină din toate încheieturile, iar viaţa este neplăcută când este trăită într-o maşină atât de intens dereglată, şi călătoria nu este deloc lină şi relaxantă, aşa cum ar fi trebuit să fie, dacă cei ce au reglat maşinăria numită copil, n-ar fi fost beţi, ori grăbiţi, ori frustraţi, ori ignoranţi, ori aroganţi, ori pur şi simplu, de-a dreptul nepricepuţi.

Deci. Omul are un potenţial de care el nu ştie, iar acest potenţial îi este în permanenţă la dispoziţie, însă, el se descoperă şi se cultivă, prin exerciţiu, prin răbdare, printr-o atenţie sporită acordată detaliilor subtile, detalii ce fac diferenţa dintre progres, sau a bate pasul pe loc crezând că există mişcare, lumea noastră fiind foarte interesantă din

punctul ăsta de vedere, păcălindu-te destul de uşor dacă nu ai o minte limpede şi definiţii foarte clare şi sincer interpretate, aici vorbind, bineînţeles, despre starea de negare în care trăiesc mai toţi oamenii. Acest potenţial pe care-l are omul la dispoziţie, se accesează prin echilibru emoţional, aşadar, orice deviaţie emoţională, intervine şi îngreunează încercarea persoanei de a se cunoaşte pe sine, de a-şi descoperii şi înţelege opţiunile disponibile, şi de a le acorda atenţie şi a le dezvolta pe cele mai potrivite şi mai eficiente dintre cele descoperite.

Aşadar, dacă oamenii trăiesc în "*Extreme Emoţionale"*, iar soluţia este "*Echilibrul Emoţional"*, este logic şi firesc că este necesar un proces de curăţenie a *definiţiilor* şi *convingerilor* ce provoacă deviaţia emoţională şi de percepţie a vieţii, deoarece, aşa cum am învăţat pe parcursul acestei cărţi, toate emoţiile sunt generate de către convingeri şi definiţii. Drept urmare, dacă viaţa pare dificilă şi complicată, de vină sunt doar, şi doar, şi doar, şi doar, şi doar,

"DEFINIŢIILE şi CONVINGERILE".

Şi ce sunt definiţiile şi convingerile?

Ei bine, sunt doar nişte simple fraze şi simple cuvinte, însă, aceste simple fraze şi cuvinte, au puterea de a convinge persoana că vine potopul şi sfârşitul lumii, în condiţiile în care, este vorba doar despre o ploaie plăpândă şi romantică, de care are atâta nevoie natura, şi au atâta nevoie copacii, şi plantele, şi florile, şi iarba, şi animalele ce nu deţin apometre şi instalaţii sanitare în culcuşurile lor improvizate.

În procesul de reechilibrare, din extremă înspre echilibru, o persoană aflată într-o situaţie emoţională mai bună, o

persoană mai încrezătoare şi mai sigură pe sine, ar avea mai multe dificultăţi în a se reechilibra cu adevărat, datorită falselor convingeri, datorită falsei siguranţe, datorită falsei încrederi cultivată şi încurajată de cei ce au educat persoana. O aparentă încredere în propriile forţe, cel mai probabil dă naştere aroganţei şi unui sentiment de superioritate. Cu alte cuvinte, multă rigiditate. Când o persoană ce se consideră superioară, aude că nu este deloc superioară, şi că are de muncă asupra propriei personalităţi, pentru a-şi înţelege şi exprima cu adevărat potenţialul, o asemenea persoană, cel mai probabil opune rezistenţă şi intră imediat într-o stare de negare, fiindu-i greu să accepte o realitate de inferioritate faţă de propria opinie.

În schimb, o persoană dărâmată emoţional, o persoană ce-a tot suferit, cu o viaţă grea, plină de regrete şi dezamăgiri, şi căreia, îi este teamă să mai spere la o schimbare, ei bine, pentru o astfel de persoană aflată în suferinţă, ştirea că are de ales asupra felului în care doreşte să arate viaţa personală, asupra fiecărui detaliu dorit sau visat, o astfel de ştire poate fi privită ca o mână Dumnezeiască şi o mină de aur, deoarece, aşa cum am mai explicat, toate situaţiile au cel puţin două perspective, iar perspectiva o alege fiecare persoană-n parte.

Cel mai probabil, îi va fi greu la început să creadă poveşti ce conţin detalii fantastice, trăind totuşi printre oameni neinformaţi, ce nu ştiu că Pământul se învârte şi că este Soare pentru toată lumea, însă, aceste detalii fantastice, nu sunt tocmai complicate şi greu de dovedit personal, deoarece, ele ţin de fizică, şi sunt aspecte deja înţelese de către ştiinţă, iar ce ne interesează pe noi, oamenii, este doar relaţia dintre imaginile pe care le avem prin intermediul gândurilor, şi emoţiile generate de aceste gânduri, emoţii ce sunt generate de chimicalele eliberate de creier în organism. Aşadar, nu este

nimic paranormal, ci doar simple detalii mai puţin accesibile, şi totuşi, prezente şi înţelese deja de medicina noastră cea de toate zilele, şi ştiinţă per ansamblu.

De ce ne interesează doar emoţiile?

Pentru că, emoţiile sunt cheia ce intră-n contactul motorului vieţii, ca acest motor să poată fi repornit. Emoţiile, sunt prima şi cea mai importantă componentă ce trebuie curăţată şi îngrijită în permanenţă. Dacă emoţiile sunt îngrijite, acestea or să tragă după sine toate celelalte componente necesare unei vieţi plăcute, uşoare, şi plină de aventuri, emoţiile fiind cele ce încurajează un comportament curat, pozitiv şi eficient, iar ele sunt generate, bineînţeles, de către definiţii. Aşadar, ne întoarcem iarăşi la definiţii şi la cât de importantă este claritatea în definiţii, cât de importantă este informaţia corect interpretată, şi cât de importantă este percepţia şi perspectiva potrivită. Lucrurile nu sunt deloc complicate, însă, este necesară o perioadă de ajustare la o realitate în care, orice este posibil şi realizabil, într-o formă sau alta.

În toată ecuaţia asta, cred că cel mai greşit înţeles, şi detaliul ce cauzează cel mai mare grad de suferinţă, disconfort şi confuzie, este,

"*Contrastul*",

, nefiind înţeleasă importanţa lui. Oamenii suferă din diferite motive, şi cum ei nu găsesc metode eficiente să depăşească experienţele dureroase, ajung să urască şi să deteste orice idee de *Contrast*, astfel, nu învaţă nimic din învăţăturile puse la dispoziţie de viaţă, prin intermediul *Contrastului*, în

condiţiile în care, cam ăsta este scopul său, şi anume, acela de a-ţi prezenta ambele feţe ale aceleaşi monede, ca tu să le cunoşti pe amândouă, şi să alegi în continuare partea pe care o preferi şi doreşti să o perpetuezi. Contrastul, este cel mai important aspect educativ al vieţii, iar fără contrast, habar n-ai avea ce anume îţi doreşti de la viaţă. Când nu ai bani, lipsa banilor te ajută să-ţi clarifici faptul că-ţi doreşti mai mulţi bani. Când nu eşti foarte sănătos(sănătoasă), lipsa sănătăţii te ajută să realizezi că preferi o stare de sănătate mai pozitivă, mai energică, aşadar, acorzi mai multă atenţie sănătăţii. Când nu ai parte de suficientă dragoste, această lipsă de afecţiune umană, te ajută să înţelegi că-ţi doreşti mai multă dragoste.

În plus, contrastul îţi accentuează experienţele din timpul vieţii, aşadar, când ieşi afară, în zăpadă, şi îngheţi, momentul în care intri în casă, la căldură, şi-ţi ţii mâinile la foc, este absolut delicios. Când rabzi de foame, pentru că eşti pe drum şi n-ai ce mânca, atunci când în sfârşit ajungi acasă şi iei o lingură din mâncarea caldă, şi condimentată, şi hrănitoare, aia este cea mai delicioasă lingură de mâncare posibilă. Când eşti mort de sete, de-ţi iese limba afară ca la urs, şi în sfârşit ai în mână un pahar cu apă, în momentul ăla, eşti cel mai fericit şi mai satisfăcut om din lume, şi nu mai ai nevoie de nimic altceva, nu mai ai nevoie nici de bani, nici de atenţia şi dragostea oamenilor, deoarece, momentul este atât de satisfăcător, încât, simţurile şi dorinţele tale sunt cu adevărat împlinite,

"*pentru că noi nu suntem atât de complicaţi şi de pretenţioşi precum am fost educaţi să credem*".

Atunci când ai trăit o viaţă plină de greutăţi şi dezamăgiri,

nimeni nu apreciază mai mult ca tine liniştea, starea de bine, dragostea oamenilor, iar această apreciere şi preţuire a ceea ce n-ai avut, a fost generată de *contrast*. Acum, că ai experienţa lipsurilor, şi ştii ce-ţi doreşti, spor la treabă, fiindcă, în momentul ăsta, ai o ţintă în viaţă. În momentul ăsta, nu mai eşti o persoană pierdută şi confuză, aşa cum sunt cei mai mulţi dintre oameni. Acum ai mult mai multă claritate, şi nu trebuie să faci nimic altceva decât, să foloseşti înţelegerile şi ustensilele disponibile în lumea noastră, te înarmezi cu puţină răbdare, până-ţi faci suficientă curăţenie în definiţii şi-n convingeri, iar după o perioadă de timp, nerăbdarea exersată, se transformă în pasiune, în fascinaţie, în curaj, în încredere personală, şi în indiferenţă faţă de opinia neavizată a celor ce-şi exprimă această opinie, însă, nu înţeleg despre ce vorbesc, vieţile lor fiind un haos din confuzia în care-şi trăiesc vieţile, şi cu toate astea, simt un impuls nefiresc de a comentata acţiunile şi realizările altora.

Eşti un dar pentru lumea asta, indiferent dacă înţelegi, sau dacă accepţi o asemenea realitate. Tânăra de la Românii au Talent, are doar 18 ani şi o întreagă viaţa înainte de explorat, în condiţiile în care, eu am început să-mi fac ordine în viaţă la o vârstă mult mai înaintată, fiind forţat de o situaţie emoţională similară acestei fete sensibile, însă, eu n-am avut ustensilele pe care le am astăzi şi pe care le-am explicat parţial în această carte, pentru a fi explorate, studiate, înţelese şi aplicate, restul informaţiilor fiind disponibile prin diferitele ştiinţe sau surse de informaţii, de care am menţionat pe parcursul cărţii.

Nici nu-mi pot imagina cum ar fi arătat viaţa mea, dacaş fi avut toate informaţiile astea la 18 ani, însă, tot răul este spre bine, deoarece, am reuşit să întrerupt tiparul de gândire al arborelui genealogic al familiei mele, şi ineficienţa

perspectivei din care a fost privită viaţa de strămoşii mei. Lumea asta funcţionează mecanic, iar norocul nu are nici o legătură cu schimbarea tiparului vieţii, pentru a avea parte de rezultate din ce în ce mai pozitive, a întrerupe mentalitatea aplicată până-n prezent de propria familie, şi a oferii copiilor şi viitoarelor generaţii condiţii deosebite de viaţă, fiind vorba doar despre repetarea unor anumiţi paşi şi a unor strategii, ce deja sunt aplicate de alţi oameni, iar în urma aplicării lor, au parte de rezultatele dorite şi râvnite de restul omenirii.

S-au strâns atât de multe exemple ale oamenilor ce şi-au schimbat radical viaţa făcând doar modificări în tiparul de gândire, încât, au luat naştere adevărate ştiinţe, ca urmare a studierii celor cu o gândire liberă şi o inspiraţie exemplară, una dintre cele mai cunoscute ştiinţe, fiind, NLP-ul. Acolo unde nu s-au construit ştiinţe de pe urma exemplelor disponibile, au luat naştere observaţii şi realizări înţelepte, fiind un reper pentru mulţi dintre cei ce le-au folosit deliberat, cu scopul de a schimba macazul vieţii şi a avea parte de rezultate mai pe placul inimii. O astfel de realizare, este realizarea faptului că:

"*Oamenii nu par să acorde deloc atenţie semnalelor vieţii, până nu pierd absolut totul*".

După ce-au pierdut totul, abia atunci deschid şi ei ochii şi observă cu stupoare că nu mai au nimic, că munca lor de-o viaţă s-a dus pe apa izvorului, şi abia atunci sunt dispuşi să acorde atenţie vieţii, şi sunt dispuşi să asculte de cei ce i-au avertizat în repetate rânduri de consecinţele ignoranţei. Cam ăsta este tiparul celor ce ajung la divorţ, a celor ce dau faliment, sau a celor ce se trezesc în situaţii medicale sau emoţionale foarte grave. Datorită minunatei naturi deosebit

de flexibile ale acestei lumi, ce pare virtuală, mai toate situaţiile extreme pot fi prevenite, iar atunci când n-au putut fi prevenite din diferite motive, mai toate pot fi îndreptate şi reparate.

O altă perspectivă a aceleaşi situaţii, este aceea conform căreia:

"*Omul cade, cade, cade, şi când nu mai are unde să mai cadă, când ajunge în cel mai adânc şi mai* întunecat loc al E*xistenţei noastre, iar singura alternativă disponibilă este aceea de a urca, abia atunci omul deschide ochii şi realizează că a avut dintotdeauna la dispoziţie opţiunea de a oprii în totalitate coborârea şi de a urca oricât de sus doreşte, această urcare fiind literalmente nelimitată, progresul umanităţii fiind posibil milenii de-acum înainte*".

Aşadar, spor la treabă.

Lacrimile sunt cea mai clară dovadă că eşti în cel mai potrivit moment al vieţii să te investighezi, să înţelegi viaţa, şi să începi ascensiunea realizată de foarte mulţi dintre cei ce s-au găsit în dificultate. Emoţiile şi sensibilitatea sunt valoroase, şi trebuiesc preţuite şi folosite cu înţelepciune de-a lungul vieţii, prin ele având acces la calităţi şi aptitudini atât de diverse, încât, nici nu-ţi trece prin cap ce ocupaţii fascinante sunt disponibile în lumea asta, şi sunt absolut perfecte pentru tine.

Eşti cel mai frumos DAR, în cel mai frumos ambalaj, cu cea mai frumoasă fundă, şi eşti o fiinţă mai preţioasă şi mai importantă pentru Existenţă, pentru lumea asta şi fiinţele ce-o populează, decât realizează specia umană în momentul de faţă, iar realitatea fizică în care ne trăim viaţa, este şi ea

la rândul ei cel mai frumos DAR pentru noi, datorită felului în care a fost gândită şi construită, fiind parcă, în mod deliberat construită, flexibilă şi maleabilă, ca noi să putem avea parte de contrast, iar în urma contrastului, să ajungem la noi realizări, la noi dorinţe, şi la nivele superioare ale înţelepciunii. Lumea asta, parcă a fost construită în mod deliberat ca noi să ajungem cu uşurinţă în dificultate, însă, de asemenea, prin natura ei maleabilă şi flexibilă, parcă ni s-a pus la dispoziţie şi posibilitatea de a ieşii din situaţiile dificile în care ne-am aventurat, dacă persoana înţelege că are acest drept, această posibilitate, şi găseşte curajul necesar de a-şi asuma răspunderea rezultatelor vieţii.

Sunt infinite mici miracole ce se petrec zilnic în societatea umană, o societate ce abia acum se trezeşte dintr-un somn ce a durat milenii, iar aceste miracole, sunt etichetate astfel, doar datorită lipsei informaţiilor, a lipsei educaţiei, ce ar fi trebuit să cultive un simţ foarte serios de răspundere faţă de viaţă, ce ar fi trebuit să cultive ideea dreptului şi posibilităţii de a avea control asupra aspectelor vieţii, ar fi trebuit să cultive ideea conform căreia, nimic nu se întâmplă accidental, şi că avem posibilitatea unui control atât de mare asupra vieţii, încât, pentru oamenii neinformaţi, el seamănă a magie, sau cine ştie ce alte termene au mai inventat oamenii de-a lungul timpului, termene ce se referă în realitate, la aspecte perfect normale şi fireşti ale acestei lumi, aspecte ce sunt însă, insuficient înţelese de către martorii miracolelor, şi aleg să le privească dintr-o perspectivă plină de teamă, de nesiguranţă, de vulnerabilitate, şi mai ales, dintr-o perspectivă din care, ei nu au curajul necesar de a-şi asuma răspunderea propriei vieţi şi a se bucura de aceleaşi rezultate miraculoase, precum cele la care au fost martori.

Viaţa însăşi este un miracol fascinant, iar prin simplul fapt

că te-ai născut, înseamnă că ai un scop foarte specific şi clar, în acest şir interminabil de evenimente, numite viaţă, însă, este important de înţeles că, indiferent de scopul nostru în lumea asta, avem totuşi, în orice clipă, opţiunea de-a alege cu totul altceva decât considerăm noi că ne-a fost predestinat, şi oricât de greu ar fi de crezut, avem posibilitatea, avem dreptul, şi avem absolut toate ustensilele necesare la dispoziţie, pentru a face alegeri diferite în viaţă, şi a ne alege în cele mai mici detalii, specificaţiile şi tiparul vieţii dorite din această clipă înainte, însă, tot acest drept şi toate aceste posibilităţi ale fiecărei fiinţe umane, depind în totalitate de capacitatea persoanei de a-şi asuma răspunderea propriei vieţi, a propriilor gânduri, a propriilor acţiuni, a reglării propriului mecanism cognitiv, compus din cuvinte, fraze, definiţii, convingeri, imagini, fiindcă, acest mecanism îţi generează toate acţiunile fizice, iar acţiunile fizice sunt cele în urma cărora, ai parte de rezultate vizibile. Dacă rezultatele nu sunt deosebite, înseamnă că mai trebuie reglat mecanismul, mai trebuie analizat, mai trebuie studiat, mai trebuie finisat şi îngrijit.

Probabil cea mai importantă componentă în acest angrenaj, este,

"*Amuzamentul*".

Viaţa trebuie privită cu o oarecare detaşare, cu ironie, trebuie privită ca pe-o comedie, chiar şi atunci când se întâmplă lucruri mai puţin fericite, deoarece, atunci când o să înţelegi câte ceva din mecanica oamenilor şi acestei lumi, o să fie uneori amuzant să-i priveşti pe aceşti împiedicaţi cum îşi pun singuri piedică, iar după ce cad, se ridică şi se uită miraţi şi revoltaţi în toate direcţiile, încercând să înţeleagă

cine le-a pus piedică, ţipând ca nişte oameni duşi cu pluta, ce se ceartă cu aerul şi ţipă în văzduh la fiinţe imaginare. Apoi, se duc acasă şi se plâng familiei de cele întâmplate, intră pe forumuri şi-şi povestesc unii altora nedreptăţile vieţii, îşi sună prietenii, se întâlnesc prin parcuri, ori se vizitează, momente în care, nu vorbesc despre nimic altceva, decât, despre căzăturile lor, provocate cică de alţii, discuţii prin care, sunt înşiraţi toţi aşa-zişii responsabili cu piedicile pe care ei şi le-au pus singuri, cu picioruşele lor educate să fie stângace.

Lumea asta funcţionează mecanic.

Nu trebuie să speri să răsară Soarele dimineaţa. El o să răsară, însă, o să răsară atunci când Pământul face o rotaţie completă. Nu trebuie să speri să ai exact viaţa dorită. O s-o ai, însă, atunci când n-o să mai trăieşti la voia întâmplării, şi o să-ţi calculezi tiparul mintal, tiparul acţiunilor, când o să dramatizezi mai puţin experienţele negative, când o să accepţi că şi ele fac parte din viaţă şi sunt educative, fiind mesajele prin care viaţa ne anunţă că mai trebuiesc făcute reglaje în mecanismele vieţii, iar după ce viaţa face o rotaţie completă, o să răsară Soarele în toată splendoarea sa, însă, este necesar acest proces, acest interval de timp prin care se reglează viaţa.

Într-un final, problemele umanităţii nu vor fi rezolvate de guvernele lumii, ci de oamenii simplii, ce se guvernează singuri şi colaborează, nu pentru a supravieţuii, ci pentru că ăsta este viitorul umanităţii,

“*colaborarea dintre oameni”*,

, aplicarea soluţiilor la faţa locului, de fiecare persoană prezentă în zona respectivă, nu prin intervenţia autorităţilor,

cele ce intervin doar dacă vor, dacă au resursele necesare, sau dacă au vreun interes.

Ce se întâmplă în momentul de faţă, este un plan şi o atitudine falimentară, ăsta fiind şi rezultatul demonstrat de economia lumii, însă, cumva, nu pare să observe nimeni cu adevărat. Fiecare îşi trăieşte propria dramă, alergând inconştient(ă) după resurse, călcându-i pe alţii în încercarea disperată de a pune o farfurie de mâncare pe masă, îngrijorat(ă) şi suferind în intimitate, izolat(ă), ferindu-se de fraţii oameni ce l-ar(ar) putea(o) ajuta, iar aceşti fraţi oameni, ar putea pune mână de la mână, s-ar putea sprijinii, ar putea regândii întreaga structură socială, întregul set de reguli şi principii după care funcţionează societatea umană, ar putea regândii societatea umană în totalitate, ar putea s-o eficientizeze de-o manieră greu de înţeles şi crezut de către participantul actual în această societate, ce se zbate ca peştele pe uscat, neştiind că apa este la doar doi centimetrii de el, iar cu un foarte, foarte mic efort intelectual şi fizic, ar ajunge în oceanul abundenţei şi al prosperităţii, unde speranţa şi optimismul nu mai sunt necesare, din simplul motiv că, ar avea control absolut asupra mediului înconjurător şi asupra resurselor acestuia, fără a-l distruge.

Omenirea a ajuns deja la acest prag al maturităţii, şi este pregătită pentru această schimbare, însă, omul aşa-zis simplu, aşa-zis om de rând, cel ce se consideră prea neputincios pentru a-şi asuma un asemenea grad de răspundere a propriei vieţi şi a vieţii celor din jur, acest om cu un potenţial peste puterea sa actuală de înţelegere, potenţial ce bate cu insistenţă la uşa raţiunii şi discernământului fiecăruia, pentru a fi lăsat afară şi exprimat în lumea fizică, acest om trebuie să facă o alegere, iar această alegere se referă doar la dispoziţia fiinţei umane de a-şi investii câteva zeci de minute zilnice în propria

dezvoltare, în regândirea şi reglarea propriei personalităţi, în eliminarea detaliilor şi aspectelor negative, distructive şi nefolositoare, şi adoptarea unor detalii şi principii noi, menite să producă rezultate pozitive, constructive şi folositoare întregii umanităţi, sau cel puţin, a celor din imediata vecinătate, din foarte simplul si logicul motiv că, dacă fiecare persoană pune în aplicare un asemenea plan şi o asemenea filozofie de viaţă, lucrurile se schimbă incredibil de rapid, iar aici vorbim despre fizică, aici vorbim despre întreaga omenire, despre miliarde de fiinţe umane, nu vorbim despre o mână de politicieni, cu puterea fictivă de a decide, ce anume vor ei să le permită şi ce nu vor să le permită oamenilor.

Informaţiile sunt disponibile, sunt şi în limba română, sunt bine înţelese şi destul de simplu explicate, însă, este necesară perioada de aclimatizare despre care am vorbit încă de la începutul cărţii şi despre procesul de îmbunătăţire a ceea ce societatea numeşte, *inteligenţă*, cel ce este în realitate, doar un proces perfect normal al creierului, atunci când omul gândeşte deliberat şi-i oferă creierul informaţii noi, idei noi, gânduri noi, dialoguri cu informaţii interesante şi provocatoare, şi i le oferă perioade lungi de timp, menţinându-l într-o mişcare şi o stare de funcţionare continuă şi cu un ritm ceva mai alert decât a fost obişnuit până-n momentul respectiv. Din punct de vedere biologic, şi ţăranul de la sapă are toate componentele fizice pentru a deveni un om aşa-zis,

"*inteligent şi descurcăreţ*".

Felul în care arată societatea umană în clipa de faţă nu este necesar să continue, iar datorită mass-mediei, măsurile aplicate de guvernele lumii în încercarea de a rezolva

probleme ignorate de generaţii, sunt suficient de vizibile, încât, să fie foarte clar pentru toată lumea, că nu este nimeni interesat sau capabil să renunţe la un tipar social din care, o mână de oameni au parte de putere şi influenţă, iar ei să împartă aceste beneficii cu absolut fiecare fiinţă umană, împărtăşindu-le informaţiile ce le-au adus şi lor putere şi influenţă.

Oamenii sunt egali în resurse şi capacitatea de a trăii exact aşa cum îşi doreşte fiecare să trăiască, şi oricât ţi-ar fi de greu să crezi în clipa asta, absolut toate aspectele negative ale societăţii umane, absolut toate crimele, toate războaiele, dezechilibrul social, în care, unul este sărac, altul bogat, unul este curajos, altul înspăimântat, unul pare să fie inteligent, altul pare să fie prost, unul este fericit, altul trist şi depresiv, unul are totul, altul nimic, cu alte cuvinte, absolut toate aspectele nefireşti şi absolut toată suferinţa omului de pretutindeni, are la bază doar,

"*Lipsa Informaţiei"* şi nimic altceva.

Lipsa informaţiei este singura ce-l împiedică pe om să ia cele mai eficiente măsuri, atunci când ele sunt necesare, lipsa informaţiei îl încurajează pe om să devină agresiv cu o altă persoană, atunci când ar fi mai productiv şi mai uman să fie înţelegător şi indulgent, lipsa informaţiilor îl încurajează pe om să-şi petreacă întreaga viaţă într-o anumită pătură socială, în condiţiile în care, din punct de vedere fizic, dacă şi-ar trăii viaţa înconjurat de informaţii şi cultivându-şi calităţi, în timp, aceste informaţii şi calităţi cultivate, ar fi suficient de bine dezvoltate, încât, să-i pună la dispoziţie soluţii şi alternative de a ieşii din pătura socială actuală, progresând într-una superioară.

Absolut totul are legătură cu informaţia, nicidecum cu inteligenţa, norocul, genele, sau cu ajutorul Divin. Absolut tot ce ne putem imagina se află la-îndemana fiecăruia dintre noi, însă, această imaginaţie trebuie pusă în practică, trebuie aplicată, trebuiesc însuşite informaţii, calităţi, relaţii cu oameni similari în gândire, trebuie planificat ceva şi urmat planul.

"*Nimic nu se întâmplă accidental*".

Şi am ajuns la finalul cărţii, moment în care, îţi spun că eu am propria mea viziune asupra felului în care ar trebuii să arate lumea asta, şi ar putea să arate foarte rapid, dacă oamenii ar accepta că ei au control asupra propriilor vieţi, iar controlul se exersează. Oamenii au dreptul de a decide asupra felului în care arată lumea lor, din absolut toate punctele de vedere. Este dreptul fiinţei umane, şi nici o persoană nu are putere decizională mai mare decât o altă persoană. Astea sunt aspecte psihologice, sunt fictive.

"*Lucrurile sunt în realitate atât de simple*".

Dacă ţi-a plăcut cartea, dacă te-a informat, dacă te-a lămurit, dacă ţi-a limpezit mintea, dacă ţi-a oferit soluţii şi alternative, dacă te simţi mai încrezător(încrezătoare) în forţele proprii, dacă simţi că într-adevăr ai potenţial să faci lucruri pe care nu le credeai posibile înainte de citirea acestui pachet de informaţii, dacă simţi că ar fi meritat să dai bani pe cartea asta, în situaţia în care ea ar fi fost fizică, donează oricât de puţin, sau oricât de mult, folosind una dintre opţiunile pe care le-am pus la dispoziţie.

După cum am amintit, eu am propria mea viziune asupra

felului în care ar trebuii să arate lumea asta, şi ştiu fără nici o urmă de îndoială, că,

"*informarea corectă a populaţiei*",

, este prima problemă ce trebuie rezolvată la nivel social, toţi ceilalţi paşi necesari unei vieţi şi unei societăţi echilibrate, sunt secundari. Deocamdată, nimic nu este mai important decât informaţia, deoarece, după cum deja bine ştii, informaţia generează comportament, iar comportamentul generează rezultate de o anumită calitate, astfel, fără o informaţie foarte atent gândită, comportamentul oamenilor va rămâne neschimbat, drept urmare, şi rezultatele lor vor rămâne neschimbate şi vom trăii în continuare perpetuând la infinit acelaşi tipar aplicat de pe vremea zeilor egipteni.

De asemenea după cum am amintit într-un capitol separat, absolut tot ceea ce facem, facem din egoism. Poate fi un egoism negativ, în cazul răului făcut unei alte persoane, sau poate fi un egoism pozitiv, în cazul altruismului şi a iubirii faţă de oameni, însă, în ambele situaţii vorbim despre egoism. Pomenesc de egoism, fiindcă, am scris cartea asta din dorinţa de a informa, (*pe oricine doreşte să fie informat*), şi împreună, şi mai ales în viaţa personală, să punem mâna pe treabă la schimbarea feţei societăţii, schimbare survenită într-un mod paşnic şi doar prin informarea şi împuternicirea oamenilor, şi aşa cum am scris cartea asta, în timp, o să pun la dispoziţia oamenilor şi alte forme de dialog, ceva mai directe, prin care, să clarificăm şi mai în profunzime confuzia atât de abundentă în percepţia vieţii, însă, este foarte important de înţeles, că aproape toate informaţiile pe care le-am accesat în ultimii zece ani, le-am accesat gratuit, puse la dispoziţie de oameni, ce, ca şi mine, doresc o lume mai paşnică, prin ceva

mai multă coerenţă în gândire, şi pentru că tot ce ştiu astăzi mi-a schimbat viaţa doar datorită faptului că am avut acces la informaţie în mare parte gratuită, intenţionez să fac exact acelaşi lucru, deoarece, oamenii ce au cu adevărat nevoie de sprijin şi informaţii, nu-şi pot permite cărţi şi seminarii, motiv pentru care, totul trebuie pus la dispoziţia oamenilor fără a fi nevoiţi să plătească. Cartea asta în format normal, are peste 900 de pagini, iar o carte de 900 de pagini, ar fi costat peste puterea financiară a multora dintre cei ce au nevoie, şi doresc să înţeleagă cum funcţionează şi ce au de făcut pentru a-şi schimba viaţa, iar dacă scrierea acestei cărţi nu m-a costat decât timp şi curent electric, ei bine, metodele mai directe de dialog, precum sunt, seminariile şi website-urile complexe, costă peste puterea mea de a le suporta singur, motiv pentru care, este necesar sprijin.

Am început menţionând despre egoism, pentru a înţelege foarte bine că nu-mi datoraţi nici unul dintre voi nimic. Nu vă cunosc pe nici unul dintre voi, nici voi nu mă cunoaşteţi pe mine, nu am scris cartea asta să ajut în mod specific pe nimeni, ci am scris-o pentru oricine doreşte să-şi asume răspunderea şi să nu mai fie o problemă pentru sine şi ceilalţi, şi oricât de ciudat şi lipsit de sensibilitate ar suna, ţinând cont de felul în care suntem educaţi să percepem viaţa, această carte şi tot ce va urma să fac de acum înainte, aceste acţiuni, din punct de vedere mecanic, au la bază un egoism sever din partea mea, pentru că eu nu-mi doresc decât să trăiesc într-o lume în care, nu mai există agresivitate, nu mai există violenţă, nu mai există certuri între oameni, nu mai există copii în suferinţă datorită adulţilor neinformaţi şi neputincioşi, nu mai există războaie, nu mai există oameni muncind din necesitate, ci doar din pasiune şi o dorinţă nebună de a explora noi posibilităţi. Astea sunt motivele

pentru care fac ceea ce fac în prezent şi orice va urma să fac în continuare, şi cu sau fără sprijin, eu tot o să găsesc o cale să-mi continui viaţa şi planul aşa cum le înţeleg eu, însă, sprijinul din partea voastră, n-o să facă decât să accelereze o posibilă schimbare majoră în tot ceea ce înţelegem noi prin viaţă trăită în societate, în colectiv, printre alţi oameni, deoarece, aşa cum am repetat obsesiv, nu există monştrii nicăieri pe Pământ, ci doar simpli oameni, cu probleme şi dificultăţi în a trăii decent, dificultăţi ce au întotdeauna ca şi cauză, confuzia apărută ca urmare a lipsei informaţiilor, iar răutăţile pe care le fac ei, sunt întotdeauna rezultatul temerilor şi a nesiguranţei în care îşi trăiesc vieţile, şi nu au niciodată legătură cu răutatea sau prostia, ci doar cu neputinţa.

Dacă tot ce am scris eu în cartea asta, te-a lăsat cu impresia că vreau să-mi iau o insulă privată în Maldive şi să trăiesc pe plajă sub cocotieri, atunci nu dona nimic, după cum am mai amintit, nu-mi datorezi nimic. Dacă în schimb, consideri necesară prezenţa unor cursuri de Legislaţie Socială, prin intermediul cărora, oamenii să înveţe cum funcţionează, ce potenţial şi opţiuni au la dispoziţie, şi cum ar fi normal să fie tratată fiecare fiinţă umană, iar în timp, să dispară orice urmă de tensiune între oameni şi orice fel de limite în exprimarea potenţialului acestor oameni, atunci, donează oricât îţi permiţi, oricât de puţin sau oricât de mult, astfel, îmi pui la dispoziţie resursele necesare pentru a gândi soluţii din ce în ce mai complexe, să includă cât mai mulţi oameni. După cum am mai repetat, guvernele lumii au demonstrat în repetate rânduri că, ori sunt depăşite de situaţie, ori nu vor să rezolve nimic, iar într-o astfel de situaţie, colaborarea oamenilor este singura şi cea mai eficientă cale de a rezolva ceva la nivel social, deoarece, oricum oamenii

trebuie să înveţe să se autoguverneze singuri, trebuie să înveţe să exerseze şi să exercite control asupra propriilor vieţi, indiferent ce reguli şi legi sunt gândite şi aplicate ca ei să le respecte orbeşte. Omul este capabil să gândească, este capabil să ia decizii în folosul tuturor, este capabil să se respecte pe sine şi pe cei din jur, asta, cât timp este educat deliberat să facă aceste lucruri, şi nu are nevoie de nimeni să-i guverneze viaţa, nu are nevoie de nimeni să-i permită ori să-i interzică, nu are nevoie de nimeni să-l premieze ori să-l pedepsească, nu are nevoie de nimeni să-i ţină evidenţa acţiunilor, fie ele bune sau rele, pentru că el are capacitatea de a face numai şi numai lucruri bune, cât timp este educat deliberat să facă astfel de lucruri, iar o astfel de educaţie ţi-o poţi realiza şi singur(ă), fără a fi necesară eliberarea vreunei diplome, deoarece, doar respectul de sine, dezvoltarea personalităţii şi a propriilor calităţi, sunt importante.

Orice este posibil şi realizabil, iar NOI şi lumea asta, suntem împreună un DAR fără de care nici unul nu şi-ar avea rostul, iar dacă informaţia potrivită şi de cea mai bună calitate i-ar fi oferită populaţiei umane, sau dacă aceşti oameni şi-ar asuma răspunderea propriei dezvoltări, în astfel de condiţii, absolut toate cărţile ce conţin informaţii despre om şi ce are el de făcut pentru a trăii o viaţă perfectă şi a fi pace şi linişte pe Pământ, toate aceste cărţi, ce probabil sunt de ordinul milioanelor, toate, dar absolut toate, ar arăta în felul următor:

Pagina 1.

Introducere.

Dacă ceea ce faci nu-ţi face plăcere, opreşte-te şi caută ceva plăcut de făcut!

Sfârşitul cărţii.

PAGINĂ DE SPRIJIN RECIPROC

Toate aspectele vieţii ţin de percepţie, de perspectivă, iar din perspectiva din care privesc eu lumea în care trăiesc, nu pot spune că observ multă fericire în jurul meu, nu pot spune că observ înţelegere, colaborare, nu pot spune că observ o populaţie umană orientată către rezolvarea tuturor problemelor umanităţii, indiferent de natura lor, nu pot spune că observ o populaţie umană conştientă de faptul că absolut toate probleme au deja o rezolvare undeva pe planeta asta. Poate acea soluţie nu se află în imediata vecinătate, poate ea se află la mii de kilometri distanţă, într-o ţară aflată la capătul opus al lumii, însă, soluţia există, indiferent de natura problemei, iar acea soluţie este deja aplicată de cineva, undeva pe planeta asta, şi are deja rezultate, ca dovadă a faptului că soluţia poate fi aplicată în siguranţă, fără a fi necesare prea multe modificări în structura soluţiei, în structura planului. De la apariţia internetului, noi trăim într-o eră în care, distanţa dintre oameni a devenit irelevantă, iar noi nu conştientizăm cu adevărat avantajele de proporţii

nemaiîntâlnite până în prezent, avantaje de care ne bucurăm odată cu dispariţia graniţelor dintre oamenii şi culturile planetei.

Lumea asta funcţionează în tipare, iar dacă o singură persoană a găsit o rezolvare la o problemă din viaţa proprie, iar de acea problemă mai suferă şi alţi oameni, asta înseamnă, că toţi cei ce suferă de aceeaşi problemă cu cel ce a găsit o rezolvare, pot aplica aceeaşi soluţie, acelaşi tipar de gândire, şi se vor bucura de rezultate aproximative. Nu identice, deoarece, suntem totuşi diferiţi din anumite puncte de vedere, însă, aproximative.

Fericirea este o opţiune, sănătatea este o opţiune, prosperitatea este o opţiune, inteligenta este o opţiune, succesul este o opţiune, progresul şi rezolvarea tuturor problemelor întregii umanităţi este o opţiune. Ele nu pot fi îndreptate cât ai bate din palme, însă, toate sunt opţionale, pentru oricine şi le doreşte, pentru oricine este suficient de matur să-şi asume răspunderea propriilor acţiuni, a propriilor rezultate, pentru oricine este suficient de sincer cu sine, pentru oricine a luat decizia că nu se mai poate în felul ăsta.

Dacă tot ce-am scris eu în cartea de faţă, te-a convins oricât de puţin, că eu ştiu ce se întâmplă în lumea noastră şi ştiu ce am de făcut ca lucrurile să se îndrepte din toate punctele de vedere, atunci, ajută-mă să-mi potolesc puţin nevoia şi grija banilor, iar în schimb, o să-mi dedic toată atenţia şi timpul pe care le am la dispoziţie, cu scopul de a gândi soluţii pentru toate disfuncţionalităţile societăţii. Ele nu sunt deloc complicate, însă, durează de foarte mult timp, motiv pentru care, au devenit aspecte perfect normale pentru

cei mai mulţi dintre oamenii planetei.

Dacă simţi că ceea ce-am scris eu în cartea asta este adevărul, şi simţi că în sfârşit toate aspectele negative ale societăţii umane pot lua sfârşit, atunci, donează oricât vrei tu, folosind una dintre cele două opţiuni puse la dispoziţie, opţiunea contului bancar, sau, opţiunea PayPal, disponibilă prin intermediul paginii de facebook. Toate problemele ce persistă mult timp, indiferent de natura lor, sunt provocate şi alimentate continuu de noi, oamenii, motiv pentru care, este necesar să folosim informaţiile disponibile, cu scopul de a înţelege ce se întâmplă, cu ce anume contribui eu personal la menţinerea activă a acestei probleme, iar în clipa în care am identificat aspecte în tiparul meu de gândire, în tiparul acţiunilor mele, să încetez să le mai perpetuez, iar când încetez să le mai pun în practică, în acea clipă, am încetat să mai fiu o problemă pentru mediul înconjurător. Astfel, unul câte unul, oamenii îşi asumă răspunderea pentru interacţiunea cu ceilalţi oameni, folosesc deliberat informaţiile, îşi controlează deliberat comportamentul şi acţiunile oriunde s-ar afla, iar după un timp, vei simţii o diferenţă şocantă la nivel social, şi toate astea, fără implicarea guvernului şi a instituţiilor statului. Însă toate vin dintr-o dorinţă sinceră şi personală de a trăii într-o lume diferită, nu vin în urma presiunilor cuiva, nu vin în urma sfaturilor vreunui Guru de a-i urma orbeşte învăţăturile şi calea spirituală inventată de el pentru a fi pastorul vreunei turme de oi, nu vin în urma unor sloganuri superficiale, cool şi mişto, ci, vin în urma deciziei personale de a vedea lumea asta, exact aşa cum ar trebui ea să fie, şi anume,

“matură, responsabilă, cu oameni independenţi, informaţi

corespunzător şi lăsaţi liberi să gândească şi să aplice ideile fascinante rezultate dintr-un asemenea climat social”.

Respectaţi-vă, admiraţi-vă, apreciaţi-vă, colaboraţi, căutaţi asemănări, nu diferenţe, căutaţi detaliile frumoase în ceilalţi, căutaţi puncte comune asupra cărora să vă orientaţi atenţia, strângeţi-vă la un loc, nu mai staţi separaţi, fiţi indulgenţi, înţelegători, deoarece, într-un asemenea climat social şi emoţional, toate se rezolvă de la sine.

Vă iubesc.